

Tên ebook: **Ngục Quỷ** (full prc, pdf, epub)

Tác giả: **Cường Thượng Gia Cường**

Thể loại: **Huyền huyễn, Phiêu lưu, Kinh dị, Cường thủ hào đoạt, Văn học phương Đông**

Trans: **QT, GG, từ điển**

Edit: **Skye và Sứ**

Tạo prc: **KmK**

Nguồn: **quysudonglon.wordpress.com**

Ebook: **Đào Tiểu Vũ's eBook** - **<http://www.dtv-ebook.com>**

Văn án

*Ngục giam văn và quỷ văn kết hợp ~ tiểu lưu manh và quỷ hồn
nghìn năm cùng nhau dây dưa.*

Nội dung truyện: giữa công trình đào đường, một tòa cổ mộ bất ngờ được tìm thấy, công nhân Ngô Thủy Căn bị cuốn vào hàng loạt chuyện nguy hiểm ngoài ý muốn, cùng nghìn năm oán linh Thanh Hà Vương bắt đầu cuộc hành trình mạo hiểm, kiếp trước của cậu rốt cuộc cất giấu bí mật gì...

Một lần lại một lần liều lĩnh tìm đường sống trong chỗ chết, bao nhiêu ân oán hiểu lầm của kiếp trước cuối cùng cũng dần được làm sáng tỏ...

Mời các bạn đón đọc [Ngục Quỷ](#) của [tác giả Cuồng Thượng Gia Cuồng](#).

[Ngục Quỷ](#)

[Tự chương](#)

[Chương 1](#) 🦋 [Chương 2](#) 🦋 [Chương 3](#)

[Chương 4](#) 🦋 [Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#) 🦋 [Chương 8](#)

Chương 9 Chương 10 Chương
11

Chương 12 Chương 13

Chương 14

Chương 15 Chương 16

Chương 17 Chương 18

Chương 19

Chương 20 Chương 21

Chương 22

Chương 23 Chương 24.

Chương 25. Chương 26 Chương
27

Chương 28 Chương 29

Chương 30

Chương 31 Chương 32

Chương 33 Chương 34 Chương
35

Chương 36 Chương 37

Chương 38

Chương 39 Chương 40

Chương 41 Chương 42 Chương
43

Chương 44 Chương 45

Chương 46

Chương 47 Chương 48

Chương 49 Chương 50 Chương
51

Chương 52 Chương 53

Chương 54

Chương 55 Chương 56

Chương 57 Chương 58 Chương
59

Chương 60 Chương 61

Chương 62

Chương 63 Chương 64

Chương 65🦋Chương 66🦋Chương
67

Chương 68🦋Chương 69

Chương 70

Chương 71🦋Chương 72

Chương 73🦋Chương 74🦋Chương
75

Chương 76🦋Chương 77

Chương 78

Chương 79🦋Chương 80

Chương 81

Ngoại truyện 1 - Tìm việc làm

Ngoại truyện 2 - Người hai mặt

Ngoại truyện 3 - Đấu pháp

Ngục quý - Bonus lịch sử

Truyện thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế(三
皇五帝)

-

Tự chương

“Ma Tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn” (chỉ sự vật tuy nhỏ nhưng nội dung lại đầy đủ). Dùng lời này để hình dung Quân huyện là cực kỳ thích hợp.

Địa phương này tuy nhỏ, nhưng thời xưa lại là vùng được các binh gia coi là trọng yếu, nhất định phải chiếm được. Tên những trận đánh nổi danh được nhắc tới trên sử sách, mười cái thì có tới chín là có liên quan đến Quân huyện. Nơi đây nằm giữa núi non, có một dãy núi như một con cự long tung hoành đông tây đem Quân huyện chia cắt thành hai nửa. Xưa kia, những nữ hài được gả đến bên kia núi, muốn về nhà mẹ đẻ thì phải trèo đèo lội suối rất cực nhọc. Bởi vậy lúc xuất giá, tiếng khóc đều vô cùng bi thương, khiến cho mẫu thân thường theo phong tục dặn dò một câu: “Con gả cho nhà đó thì tốt rồi, đừng quay về, đừng quay về nữa.” Nói câu này không phải vì sợ nữ nhi tương lai bị nhà chồng ghét bỏ mà là sợ nữ hài về nhà mẹ đẻ lúc đi qua sơn đạo gặp chuyện ngoài ý muốn. Nói vậy cũng đủ thấy sơn đạo này thật không bình thường.

Có câu: “Nhất tướng công thành, vạn cốt khô”⁽¹⁾, nghìn năm qua tướng sĩ chết trận tại Quân huyện nhiều không kể xiết. Nếu như

đem gom xương cốt lại có thể chắt thành cả một ngọn núi. Không biết có phải bởi vì chết tha hương không mà oan hồn nhiều vô số. Chẳng biết từ lúc nào, luôn luôn có người mất tích một cách thần bí khi đi qua sơn đạo này. Lâu dần, dân bản xứ cũng hình thành thói quen, khi muốn vượt qua núi thì nhiều người tập trung lại một lúc, chọn giờ lành, dương khí đang thịnh. Rồi lại thỉnh đạo sĩ đốt nhang mở đường cầu phúc, dùng rất nhiều giấy tiền rải trên đường đi, xem như là chuộc tội với những Quỷ hồn kia để đường đi được bình an. Sau đó cùng nhau rung chuông nhanh chóng vượt qua núi.

Kỳ thực nếu suy nghĩ kỹ lưỡng, làm gì có quỷ thần chứ, bất quá núi cao rừng rậm, sợ là dã thú, độc trùng nào đó ẩn nấp, hại người đi đường đơn lẻ. Nhiều người cùng nhau đi, hơn nữa lại cùng đốt nhang, rung chuông, tự nhiên sẽ ít độc trùng, dã thú dám lại gần. Vì sự thiếu hiểu biết nên thói quen này vẫn là cách giải quyết duy nhất kéo dài đến nay. Bất quá với sự phát triển không ngừng của khoa học hiện tại, hủ tục này cũng dần biến mất.

Thành phố đã trích vốn cho Quân huyện, muốn xây một con đường nối từ bắc xuống nam. Ngày trước đi đường mất đến một giờ

đồng hồ, sau khi đường nhựa đã hoàn thành thì chỉ cần năm phút xe máy là đi qua. Xây cầu làm đường vốn là việc tích đức thế nhưng hết lần này đến lần khác lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra ...

“Ngô Thủy Căn! Thăng nhãi con mày muốn chết à!”

Đội trưởng Trương hai má giật giật lao tới phía trước xe ủi. Chỉ thấy một chiếc Mazda 6 màu đen, cửa kính đã bị lưới ủi làm vỡ nát còn lái xe gục xuống vô-lăng, trên mặt có vết máu. Trương ca thầm kêu một tiếng vạn hạnh, rằng cửa của xe ủi kia thiếu chút nữa đã chạm vào đầu lái xe rồi. Nếu thật sự chạm vào, đầu là khỏi cổ, đến lúc đó dù có là thần tiên cũng không cứu được. Hắn để tay trước mũi người bị thương, cảm giác được hơi thở mỏng manh, tảng đá treo ở trước ngực liền biến mất. Thở phào một cái, hắn lập tức xoay người lại hướng về phía người điều khiển xe ủi kêu gào: “Ngô Thủy Căn, mày con mẹ nó còn ở đó ngây ra làm gì? Mau xuống đây!”

Cửa xe mở ra, một thiếu niên đầu tổ quạ bước xuống. “Trương ca ... Người này chưa chết a?”, Ngô Thủy Căn khẩn trương, cào cào vài cái trên đầu. Đầu tổ quạ lập tức trở thành đầu chổi cùn. (theo qt nó là kiểu đầu bút lông bị tõe, ta không biết gọi thế nào nên gọi là đầu chổi cùn)

“Còn thở, mày mau gọi xe cấp cứu!”

Thủy Căn lấy tay bắn chà chà lên quần, cà lăm: “Em ... em không có điện thoại di động.”

Trương ca tự nói với mình phải bình tĩnh, bằng không nhất thời kích động thật sự sẽ đem tên đầu tổ quạ này đánh cho một trận.

Từ khi đội khởi công xây dựng đến nay, trước sau luôn có vài thanh niên trai tráng trong thôn đến nhờ hăn giúp cho đỡ vào trong đội. Nhưng Trương Đại Phúc hăn thấy Trương quả phụ hết lần này tới lần khác cầu, nhất thời nhẹ dạ, đã để đưa con trai 19 tuổi của bà Thủy Căn vào đội.

Ngô Thủy Căn từng tham gia học lái xe ở huyện, nên ở trong đội làm người lái xe ỏi. Nhưng tiểu tử này căn bản không giống người lao động, làm việc nóng nảy tùy hứng.

Không bằng để hăn lái xe ỏi vào huyện để kiểm tra, sửa chữa. Trương ca rời khỏi công trường vài bước, đi tới chỗ chiếc xe Mazda vén rèm xe lên.

Đều nói Trương quả phụ mệnh ngạnh (ngạnh nghĩa là cứng; người mệnh này rất kiên cường trước những khó khăn, thử thách nhưng lại khắc tới người thân xung quanh), đã khắc chết nam nhân trong nhà khiến cho chỉ còn lại một dòng độc đinh. Thế mà, Thủy

Căn này so với mẹ còn xui xẻo hơn, khiến cho hấn Trương Đại Phúc không thể không tức chết!

Lúc này, đã có công nhân ở gần đó gọi 120 (đây là số cấp cứu bên Trung Quốc, như kiểu 115 bên mình), còn đem côn cạy bật cửa xe ra. Thủy Căn lo lắng nhìn theo lái xe đang được người ôm ra. Tuy máu me đầy mặt, nhưng người này dù có hóa thành tro bụi cũng nhận ra, đây không phải là con trai chủ tịch huyện, Đới Bằng sao?

(1) “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”: chỉ sự thành công của một người tướng là từ sự đánh đổi sinh mệnh của hàng vạn người. Đây là một câu thơ trong bài “Kỷ Hối tuế” (năm Kỷ Hối) của nhà thơ Tào Tông thời Đường:

泽国江山入战图

生民何计乐樵苏。

凭君莫话封侯事

一将功成万骨枯。

Phiên âm:

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ

Sinh dân hà kế nhạc tiêu tô.

Bằng quân mạc thoại phong hầu sự

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Bài thơ miêu tả sự loạn lạc sau chiến tranh của người dân hai bên bờ sông Hán.

Một số chỗ dịch bài thơ này [1](#), [2](#), [3](#), [4](#).

Chương 1

Thấy rõ người bị thương, đầu Thủy Căn “Oanh!!!” một tiếng, một phát nổ tung. Trong lòng cậu thầm kêu khổ, đụng ai không đụng, lại đụng trúng cái tên oan gian này!

Phàm là tiểu hài tử, lúc nhỏ đều có nỗi ám ảnh nào đó, ngoài việc gia đình bất hạnh, bản thân có chỗ thiếu sót, còn có bên cạnh đều có một kẻ cường hào ác bá không đứng lại nhét cóc vào bàn học mình, hay đổi nước trong bình thành mực viết. Thủy Căn cũng không ngoại lệ, cậu thuở nhỏ mất cha, chỉ dựa vào mẹ một tay nuôi lớn. Vốn người nhà mẹ đẻ muốn bà nhân lúc còn trẻ, kiếm một nam nhân tốt để tái hôn, dù sao cũng tốt hơn một mình mang theo đứa nhỏ mà chịu khổ. Nhưng một quả phụ mang theo đứa con chồng trước có thể tìm được một chỗ tốt sao? Người được giới thiệu, nếu không phải chột mắt, què chân thì cũng là cái loại lang thang, không đàng hoàng. Trương quả phụ là một người rất mạnh mẽ, nghĩ rằng thà một mình nuôi lớn đứa nhỏ còn hơn. Vì vậy, Ngô Thủy Căn là tất cả hy vọng của bà. Lúc thằng bé tới tuổi đến trường, Trương quả phụ đặc biệt lên huyện tìm thợ để làm một cái bàn nhỏ cho cậu, còn đưa Thủy Căn đến trường tiểu học duy nhất của huyện lúc đó.

Lúc đến trường, mọi người đều mặc quần áo mới, mang cặp sách mới. Nhưng Thủy Căn có thể học ở trường tiểu học trên huyện đã là chuyện xa xỉ, những thứ kia cậu không dám nghĩ tới. Trên người cậu mặc một chiếc áo sơmi nhỏ được Trương quả phụ sửa lại, bên dưới là cái quần lam bạc màu. Bởi vì cậu lớn quá nhanh nên cái quần cộc cấn chả đến mắt cá chân, phối hợp với mái tóc ngắn trời sinh loăn xoăn như lông cừu lại giống một đám trứng tròn tròn đặc biệt khiến người ta chú ý. Cái áo sơmi nền hồng hoa trắng nhanh chóng trở thành đích nhắm cho bạn học chế giễu. Trong đó, cười ác nhất chính là Đới Bằng.

Khi đó, lão cha của hần còn chưa làm chủ tịch huyện, mới chỉ là một phó chủ tịch xã, thế nhưng bạn học đã coi hần như con cháu của cán bộ cấp cao. Vậy mà công tử ca thành phần cấp cao như thế với Thủy Căn lại ngồi cùng bàn. Vì vậy, vào một ngày đẹp trời, tên bạn học này đã trở thành cơn ác mộng của Thủy Căn. Đới Bằng phát huy hết mức tài năng được thừa hưởng từ cha hần, cùng mấy đứa trẻ ương bướng khác, trêu chọc cười nhạo thẳng bé nhà nghèo suốt ngày phải mặc quần áo con gái Thủy Căn.

Lúc đầu, Thủy Căn cực kỳ tức giận, giờ ra chơi liền cùng Đới Bằng đánh nhau một trận. Kết quả là bị đối phương đánh cho mặt mũi bầm dập. Đến lúc tan học, thầy giáo chỉ vào chỗ da bị xước ở

mu bàn tay Đới Bằng, hướng Trương quả phụ tới đón con, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bạn học chỉ nói Ngô Thủy Căn vài câu, vậy mà con trai bà lại vung tay đánh người ta ra nông nỗi này. Bà về nhà dạy lại con đi. Đứa nhỏ này chính là độc đinh của nhà họ Đới, quý báu vô cùng, lại bị con trai bà đánh cho ra thế này, thử hỏi nhà họ Đới có đau lòng không a?”

Trương quả phụ nghe xong, giơ tay tát con một cái, Ngô Thủy Căn mắt ngân ngấn lệ, che miệng, ủy khuất khóc.

Ra khỏi cửa, Trương quả phụ kéo đứa con đang khóc lại góc đường mua một xâu kẹo hồ lô, lại sờ vết bầm tím trên mặt con trai, trong lòng dâng lên một trận chua xót, cũng nhịn không được ôm Thủy Căn khóc lớn. Hiểu rõ con trai sẽ không vô cớ đánh người, nhưng còn có cách nào chứ? Cuộc sống có rất nhiều điều bất công, và một đứa trẻ nhà nghèo nên sớm biết điều đó.

Từ đó về sau, Thủy Căn hiểu rõ, loại người như Đới Bằng là không thể chọc vào.

Nhưng mình không được thì ám. (không công khai chọc vào được, thì phải ngấm ngầm làm)

Một lần sau khi bị trêu chọc, Thủy Căn nhịn không được cuối cùng lén lấy đi cục tẩy của Đới Bằng. Nhìn cục tẩy màu sắc sặc sỡ có

phần xa xỉ chìm vào nước cống hôi thối, tiểu Thủy Căn lần đầu tiên biết đến sự sung sướng khi trả thù.

Từ đó về sau, Đới Bằng thường bị mất đồ. Nhiều lần như vậy, Đới Bằng bắt đầu nghi ngờ Thủy Căn. Thế nhưng bắt trộm phải có tang vật, mỗi lần kiểm tra Thủy Căn, bất kể là khám người hay cặp sách đều không thấy tang vật. Khiến Đới công tử hận đến nghiến răng, nhưng không biết làm thế nào nên cũng đành chịu, chỉ có thể làm trầm trọng hơn khiến mọi người cô lập Thủy Căn. Cuối cùng, tất cả mọi người trong lớp sau lưng đều nói Thủy Căn tay chân không sạch sẽ.

Có một lần, lớp thu quỹ lớp, Đới Bằng đột nhiên nói rằng mình bị mất tiền. Thầy giáo lần lượt kiểm tra từng người, tới Thủy Căn thì thấy tiền của Đới Bằng ở trong cặp sách. Cái này chính là “Giang dương đại đạo” (chỉ loại đầu trộm đuôi cướp), cuối cùng cũng “cháy nhà ra mặt chuột”. Trương quả phụ sau khi biết được đem Thủy Căn đánh cho gần chết.

Thủy Căn nói: “Mẹ, tiền kia con không có lấy trộm!”

“Không phải con lấy, chẳng lẽ bọc tiền nó có chân tự chạy vào cặp sách của con?”

Thủy Căn ngậm miệng, chỉ có cậu hiểu rõ, bản thân mình quả thực không có lấy trộm tiền.

Trương quả phụ dạy con cũng không phải là hoàn toàn thất bại, đứa nhỏ này vẫn còn biết làm kẻ trộm là đáng xấu hổ, nhưng lại một mực cho rằng chỉ cần “lấy” những thứ đó ném vào trong nước thì sẽ không gọi là ăn trộm. Về phần tiền, cậu lại càng không đi lấy. Khi cậu bị thầy giáo đưa đến văn phòng để hỏi sự tình, cậu rõ ràng thấy được Đới Bằng trên mặt đang cười xảo trá.

Vì vậy cừu hận giữa hai người lại càng lớn hơn nữa.

Cuối cùng cũng đến lúc tốt nghiệp tiểu học, hai người vào hai trường trung học khác nhau. Nhưng dù huyện lớn như vậy, cũng khó tránh khỏi đụng mặt nhau, Đới Bằng luôn lạnh lùng liếc xéo Thủy Căn, mà Thủy Căn cũng không thèm để ý Đới Bằng. Đây là nghiệt duyên a? Không ngờ rằng bản thân lái xe ủi lại đụng phải xe Đới Bằng. Tuy vừa rồi chính cậu đi rất cẩn thận, mà xe Đới Bằng chính là tự đâm đầu vào xe ủi, Thủy Căn hiểu được việc này không có cách nào giải quyết cả.

Chờ xe cứu thương tới, mọi người luống cuống đem người bị thương đưa lên xe. Lại gọi một chiếc xe kéo tới đem chiếc Mazda 6 chỗ kéo đi.

Bởi vì đào đường hầm, Quận Sơn từ đó bị khoét ra một cái động lớn, đường cái lúc đầu cũng được mở rộng ra hai bên. Theo đường cái lên núi, toàn bộ bị phá hoại thậm tệ.

Đang lúc xe được kéo đi, có một công nhân đến gần bị xe đụng trúng cúi xuống nhìn cái động trên vách núi, đột nhiên kêu lên: “Nhìn này, ở đây sao lại có một tấm bia đá?”

Có người lấy ra xà beng và xẻng nhọn đào vài cái. “Ba” một tiếng, một cái bình sứ rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trương Đại Phúc chạy tới nhìn một cái rồi kêu to: “Dừng tay, đào trúng mộ phần rồi!”

Chương 2

Nghe Trương đội trưởng nói như vậy, tất cả mọi người đều dừng tay, Trương Đại Phúc nhìn kỹ khối văn bia kia, trên mặt có khắc mấy chữ thất loạn bát tao, uốn éo như giun bò, không thể nhận ra lấy một chữ.

Trong đám công nhân có người bắt đầu hưng phấn, nói thầm với nhau: “Nếu đào thấy đồ cổ có thể bán được không ít tiền nha!”

May mà Trương Đại Phúc không phải người hồ đồ, hướng mấy người kia trừng mắt: “Muốn tiền đến phát điên rồi đúng không? Trộm mộ là phạm pháp đó! Việc này phải lập tức báo cáo lên chính quyền!”

Nói xong đá mông Thủy Căn một cái: “Còn xanh mặt cái gì nữa? Về nhà bảo mẹ, mau mau hóa vàng tiêu tai đi!”

Sau tai nạn không lớn không nhỏ lần này, các tờ báo lớn trong xã đều nhanh chóng phát hành với số lượng lớn, “Giữa đường hầm phát hiện cổ mộ nghìn năm!” Tiêu đề chấn động như vậy đủ để thỏa mãn đông đảo quần chúng nhân dân trong xã nhiệt tình nghị luận một hồi.

Các chuyên gia, các nhà khảo cổ học trong tỉnh ùn ùn kéo đến. Các vị lãnh đạo có liên quan đã hạ lệnh, đường hầm tạm dừng thi công, tất cả nhường chỗ cho công việc khai quật mộ cổ.

Lúc bắt đầu khai quật, các nhà khảo cổ học dựa vào văn tự trên bia đá kia cùng vài tượng đầu linh thú suy đoán, đây là mộ phần thời Bắc Ngụy, hơn nữa chủ nhân ngôi mộ có khả năng là người tộc Tiên Ti, căn cứ vào quy mô mộ phần lại nhận định, chủ nhân ngôi mộ rất có thể là đại quý tộc.

Thôn dân trăm dặm xung quanh đều rất phấn khích. Nào là mộ được lát bằng vàng, nào là đèn dạ minh châu, xác ướp trong miệng ngậm ngọc quý nghìn năm, khắp nơi đều có tin đồn hoang đường.

Ngay cả mấy ông lão hơn 80 tuổi trên miệng cũng suốt ngày nhắc đến “Phần (mộ)”, chỉ mong sao được tận mắt chứng kiến, chạm tay vào báu vật trong mộ cho thỏa nguyện.

Lại nói tiếp, Trương Đại Phúc không hổ là đội trưởng, trước tiên vừa báo cáo việc phát hiện mộ cổ vừa giữ nguyên hiện trường, lập công lớn, sau lại cùng các giáo sư, chuyên gia bắt chuyện làm quen. Thế là nghiêm nhiên được đội khảo cổ thuê làm công việc khai quật.

Đội thi công của hấn nhanh chóng biến thành đội khảo cổ. Tuy rằng nhiệm vụ chính là mấy việc đào bới lao động chân tay, nhưng Trương đội trưởng phong thái và lời nói lại rất ra vẻ người trí thức, mỗi lần người nhà bạn bè tò mò hỏi thăm, hấn đều bày ra bộ dạng thâm sâu khó dò.

Sự đời kẻ khóc người cười, trong lúc ấy, trong nhà Trương quả phụ mây đen vần vũ.

Trương quả phụ không biết lái xe, nhưng nghe con trai miêu tả, hấn là con trai chủ tịch Đới lái xe sai luật. Nhưng dù sao cũng đã đụng bị thương người, hơn nữa bên kia cũng không phải nhà tầm thường, không khéo chính con nhà mình sẽ bị kiện.

Trương quả phụ bèn mở sổ tiết kiệm trong nhà, rút 2000 tệ. Cùng con trai mang theo chút trái cây, thuốc bổ, xem có thể hay không khiến Đới gia nể tình hai đứa là bạn học ngày trước mà chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Vì vậy, hai mẹ con đến bệnh viện huyện thăm hỏi, vừa vặn lúc Đới Bằng tỉnh lại.

Kỳ thực tiểu tử kia cũng không có gì đáng ngại, chân tay đều ổn, ngoại trừ đầu bị thương nhẹ, cộng thêm sợ đến hôn mê bất tỉnh ra, thì cũng không xây xát gì.

Bất quá phu nhân chủ tịch huyện rất khó chịu, con trai mình mặt mũi trắng trẻo, không dư lại thêm vài vết sẹo, khiến người làm mẹ lòng đau như cắt.

Nhưng chủ tịch Đới đã nói: “Tiểu Bằng tự mình lái xe không cẩn thận còn có thể trách ai hả!” Nên biết rằng, bởi vì liên quan đến chuyện cổ mộ, nguyên do của tai nạn lần này cả huyện ai ai cũng biết, bây giờ lại là thời kỳ nhạy cảm bầu lại lãnh đạo huyện, người lãnh đạo nào lại không xuất ra bộ dạng liêm khiết, yêu dân như con?

Đó là lý do vì sao dù muốn giận cá chém thớt với Ngô Thủy Căn, chủ tịch phu nhân vẫn không lộ ra ngoài mặt.

Mẹ con Thủy Căn không biết sự tình bên trong, chỉ thấy người nhà họ Đới không nói này nói kia như mình tưởng tượng, thậm chí ngay cả 2000 tệ kia cũng không cần đến.

Bất quá chỉ có Trương quả phụ là cảm thấy thế, còn Ngô Thủy Căn thì không cho rằng Đới gia bình dị gần gũi. Đang lúc Đới mẫu cùng Trương quả phụ nói chuyện phiếm, Đới Bằng rõ ràng giơ ngón tay cái hướng xuống dưới, nhìn khẩu thanh chính là “Mi chờ đấy!”

Ngô Thủy Căn thừa dịp người lớn không để ý, cũng đáp lại một câu: “Ai sợ mi?”

Dọc đường đi từ bệnh viện trở về nhà, Trương quả phụ trong lòng bỗng nảy ra một ý, bèn nói với con mình: “Con cứ về nhà trước đi, mẹ đi gặp Trương thúc!”

Trương thúc mà bà nói tới chính là Trương Đại Phúc. Nghe xong lời này, Ngô Thủy Căn sắc mặt lập tức trầm xuống.

Trương quả phụ cùng Trương Đại Phúc là bà con họ xa, tuy rằng có cùng huyết thống nhưng là xa tới mức bản đại bác cũng không tới, thế nhưng Trương Đại Phúc lại nhiều lần chiêu cố Trương quả phụ.

Không trách được Thủy Căn nhạy cảm, cậu dù sao cũng cảm thấy mẹ mình cùng Trương thúc có gì đó không minh bạch. Thật ra nếu mẹ tìm được một nơi nương tựa, cậu dù trong lòng không được tự nhiên, cũng sẽ không nói gì, thế nhưng Trương Đại Phúc kia lại là người đã có gia đình... Khụ, lời vừa định tuôn ra, nhìn thấy gương mặt tươi cười của mẹ lại không đành lòng nói thẳng ra. Mẹ chỉ là một người phụ nữ, bà mấy năm nay một mình nuôi con chịu xiết bao gian khổ, Thủy Căn hiểu rõ hơn ai hết!

Cậu một mình về nhà, ngay cả cơm cũng không ăn, nằm ở trên giường ngẩn ngơ.

Khi mặt trời xuống núi, Trương quả phụ mới vội vàng về nhà, về đến nơi chuyện đầu tiên là kích động nói với Ngô Thủy Căn:

“Thủy Căn, Trương thúc nói, đội khai quật của bọn họ thiếu nhân công, vừa vặn có thể cho con đi, một ngày 40 tệ, một tháng đã có thể kiếm tới 1200 tệ a!”

Thủy Căn nghiêng đầu, nương theo ánh chiều tà ngoài cửa sổ, nhìn kĩ búi tóc mẹ mình mới sửa sang lại cùng hai má ửng hồng, cứng rắn nói: “Con không đi đâu!”

Trương quả phụ ngăn người, có chút lo lắng nói: “Vì sao không đi? Mẹ đã hỏi rồi, việc đào mộ đơn giản đúng là không tốt bằng lái xe ủi, nhưng con vừa đụng phải người ta, đội công trình nào chịu mượn con hả! Hiếm khi Trương thúc không trách con, việc này lại gần nhà, con còn muốn gì?”

Thủy Căn bị hỏi đến phát ngán, không nói không rằng bỏ ra ngoài: “Trương thúc kia đối với mẹ rất tốt, đáng tiếc con không dễ dàng muốn làm con trai ông ta!”

Trong phòng nhất thời lặng thinh, Trương quả phụ vẻ mặt tươi cười lúc nãy đã lập tức bị thay thế bằng sắc mặt xám ngắt, khóe môi run lên, nhưng không nói gì, chỉ có hai hàng lệ tuôn trào đầy xấu hổ và giận dữ.

Lời nói ra, Thủy Căn lập tức hối hận, nhìn dáng vẻ mẹ khốn quẫn vì bất ngờ, thực ra cậu so với mẹ còn xấu hổ hơn.

Đang muốn nói thêm, mẹ đã vén rèm bước nhanh về phòng mình. Nửa ngày sau đó, tiếng khóc nức nở truyền đến tai Thủy Căn.

Thủy Căn ngồi ở mép giường, không ngừng dùng tay tự vả vào mồm, “Ba, ba...” Âm thanh kia vang vọng trong phòng một lúc lâu.

Ngày hôm sau, trời còn đang lạnh, Thủy Căn đã dậy sớm rửa mặt chải đầu xong xuôi, cậu đứng trước cửa phòng mẹ nói: “Mẹ à, con đã nấu cháo, để ở trong nồi, mẹ tí nữa tranh thủ lúc còn nóng dậy ăn ngay, con phải đi đến phần mộ kia làm việc!”

Nói xong thì đạp xe đến phần mộ.

Bởi vì hôm trước đường kia vừa mở, đường bằng phẳng, không tới 20 phút đã tới cửa đường hầm.

Lúc trước vách núi này bị phá, đường hầm hiện tại đã được đá tảng cùng cột gỗ chống đỡ. Đội khảo cổ đang khai quật từng lớp từ trên xuống dưới.

Cổ mộ bốn phía đều được đội khảo cổ căng bạt che.

Sáng sớm như vậy theo lý thuyết hẳn là chưa bắt đầu làm việc, thế nhưng ở xa chợt nghe thấy tiếng kêu thê lương từ vách núi đá truyền đến.

Thủy Căn bị dọa giết mình một cái, nhưng là người trẻ tuổi, cũng có phần kiên cường, nghe được âm thanh không bình thường như thế liền ném xe xuống, theo bậc thang tạm thời, chạy lên sườn núi.

Chạy lên đến đỉnh núi, thì đụng phải một người, Thủy Căn nhìn kỹ: là Trương Đại Phúc, chỉ là hấn hiện tại trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, hai má phì nộn liên tục co giật, gân xanh nổi lên nhấp nhô như con rắn nhỏ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thủy Căn không kiểm chế được quay đầu lại nhìn phía sau.

Cái đoạn “hóa vàng tiêu tai” theo qt nó là “lấy tiền tiêu tai” nàg nào hiểu rõ cái vụ này thì chỉ cho ta nhé :D

Chương 3

Tầng đất của phần mộ này đã được đào lên, lúc Thủy Căn nhìn về phía sau Trương thúc, chỉ có thể thấy cửa hầm được đào lên trên mặt đất. Trương Đại Phúc hiển nhiên mới từ trong hầm bò ra.

Thủy Căn khó hiểu hỏi: “Trương thúc, chú làm sao vậy?” Nhưng Trương Đại Phúc lại đẩy cậu ra, loạng choạng lao một mạch xuống sườn núi.

Tiểu hài tử người lão đảo, vừa vặn ngã ngay cạnh hầm, mông đập xuống tảng đá, cậu đau đớn kêu “Ai u” một tiếng.

Cậu vừa định đứng lên, thì vạt áo lại bị vật gì gắt gao níu lại.

Ngô Thủy Căn cúi đầu nhìn xuống, một bàn tay từ hầm mộ thò ra bắt lấy vạt áo cậu.

Thủy Căn sợ đến mức giật nảy mình, vội vàng thò đầu xuống hầm để nhìn. Nguyên lai là ông lão tóc hoa râm, đeo kính bắt được mình.

“Cứu ... Cứu tôi ...” Ông lão cùng Trương Đại Phúc lúc này giống hệt nhau, đều lộ ra một bộ mặt kinh hãi quỷ dị.

Nhìn dáng vẻ ông lão hẳn là một giáo sư trong đội khảo cổ, tuy rằng không rõ nội tình, nhưng Thủy Căn vẫn theo phản xạ vươn tay tóm ông lão kéo lên trên.

Trên tay ông lão là một tảng mồ hôi lạnh, bàn tay nắm lấy cậu trơn tuột. Thủy Căn kéo lên không được, bèn nửa bò xuôi theo mép hầm, nhào người vào trong, dự định ôm lấy thắt lưng ông lão để tóm lên.

Vừa nãy nhìn bao quát từ phía trên, chỉ có thể thấy đầu và nửa người trên của ông lão, đến lúc Thủy Căn tìm xuống thì nửa người dưới của ông lão đập vào mắt cậu.

Từ thắt lưng trở xuống, không có da thịt, mà chỉ còn nửa bộ xương trắng hếu ở giữa không trung, tại vị trí mông, vẫn còn dính một mảng thịt đang chảy máu đầm đìa, lắc lư theo chuyển động của cơ thể.

Thật khiến người ta kinh hãi! Thủy Căn bị bất ngờ, hoảng sợ lùi về phía sau lại bị ngã xuống mộ huyết.

Lần này Thủy Căn vội vàng bò dậy, nhìn kỹ quả là khủng khiếp. Lại thấy ông lão kia hai chân trơ xương run rẩy tiến về phía mình.

“Mau... Cứu tôi... Kéo tôi lên...” nửa người dưới không một tí thịt, cả khí chất cũng thay đổi. Giờ như vậy, còn chỗ nào giống học giả giáo sư chứ! Rõ ràng là một cái cương thi.

Thủy Căn hét thảm một tiếng, đẩy ông lão ra, nhanh như cắt chạy ra cửa hầm, bò lên, dáng vẻ giống y Trương Đại Phúc lúc trước, lao xuống sườn núi.

Đội khảo cổ ở ngay gần hầm mộ, mấy thành viên đang ăn sáng vừa nãy đã bị Trương Đại Phúc làm kinh động. Bọn họ cũng đang đi tới đó, thấy Thủy Căn từ trên núi lăn xuống, vội vàng nâng hấn dậy hỏi thăm tình hình.

Thủy Căn so với Trương Đại Phúc có phần bình tĩnh hơn, còn có thể nói thành lời: “Quý... Trong hầm mộ có quý!”

Thành viên đội khảo cổ đều là những người trí thức quanh năm suốt tháng tiếp xúc với mộ phần của người chết, không ai tin lời nói xằng nói bậy của Thủy Căn, một thiếu niên nông thôn.

Vài người đã nhanh chóng trèo lên núi.

Chỉ nghe phía trên có người sững sốt hô: “Giáo sư Lương? Người làm sao vậy?”

Tiếp theo đó là tiếng kêu thảm thiết “A———”

Hóa ra ông lão trong hầm mộ kia là người phụ trách đội khảo cổ – giáo sư Lương. Ông lão lập tức được đưa đến bệnh viện nhưng trên đường đi đã tắt thở. Từ thi thể đến thần sắc, căn bản không có khả năng là tự nhiên chết.

Rất nhanh, đội cảnh sát đã đến khảo sát hiện trường, cũng hỏi chuyện Trương Đại Phúc và Ngô Thủy Căn.

Trương Đại Phúc bị kinh hãi không ít, lúc đầu chỉ biết chui vào một góc, khóc như đàn bà. Nên được bác sĩ tiêm cho một mũi an thần, sau khi ngủ một giấc tâm tình mới có chút bình tĩnh.

Theo lời hăn, ngày đó chưa tới 4 giờ, giáo sư Lương đã từ trong khu trại đi ra, ông ta không khác tối qua lúc kết thúc công việc là mấy, phát hiện ra cái gì đó kỳ lạ, suy nghĩ một lúc, vẫn là không kiểm chế được, trời chưa sáng đã ra cổ mộ tiếp tục khai quật. Vừa vặn gặp được Trương Đại Phúc lúc đó mặc tiểu từ trong lều đi ra, bèn bảo hăn cầm theo xẻng và đèn pin cùng đi hầm mộ tiếp tục khai quật.

Khi hai người tới mộ phần, giáo sư Lương lấy tay nhẹ nhàng gõ xuống tầng đất phần mộ, sau đó dùng cái cuốc nhỏ tại một chỗ nện nhẹ vài cái, mặt đất nứt ra, cư nhiên tại đó xuất hiện một hang động lớn xây bằng đá.

Đúng lúc này, điều bất trắc xảy ra. Trương Đại Phúc khi nhớ đến đây, cơ thể không tự chủ được co quắp lại.

“Giáo sư Lương lúc đó lấy khăn tay bịt mũi và miệng, dùng đèn pin soi vào trong cửa động, sau đó từ trong động thoát ra một đám khói đen cuốn lấy chân giáo sư, giáo sư bắt đầu kêu lên, sau đó giãy, quần của ông ta bắt đầu ướt đẫm máu, biến thành từng mảnh vụn. Lúc đó ngoài tiếng kêu thảm thiết của giáo sư ra, còn có tiếng nhai nuốt truyền đến tai tôi, thật giống như ... giống như lúc chó gặm xương thì phát ra cái loại âm thanh này.”

“Lúc đó ông ở đâu?” Cảnh sát hiển nhiên không tin lời Trương Đại Phúc nói, lạnh lùng hỏi tiếp.

Tôi lúc đó đứng cách giáo sư ba bước a! Chúng tôi ở nơi này có một loại kiêng kỵ gọi là “Nhân bất trùng quỷ môn” (người không vào chỗ quỷ). Đào mở cửa phần mộ, không nên lỗ mãng đứng ngay cửa động, phải để âm khí tản bớt đi mới được, bị trúng phải quỷ khí, là sinh tà bệnh ngay. Cho nên thấy giáo sư đào mở một huyết động, tôi theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước, cũng đứng về bên trái huyết động. Theo tôi thấy, cổ mộ này a, có nhiều tà khí, Lương giáo sư nhất định là bị quỷ khí quẩn lấy người mới chết oan uổng.” Lời Trương Đại Phúc nói ngược lại cũng không phải không có căn cứ,

ông cha hẳn nghe đâu có một thời gian làm nghề đào mộ, được bậc cha chú dạy dỗ, lời của hẳn chung quy cũng có điểm đúng đắn.

Thật ra mộ phần một thời gian dài không gian bị bịt kín, hơn nữa bên trong còn có thi thể thối rữa khó tránh khỏi sinh ra chướng khí. Đột nhiên mở ra, những khí độc này tuôn ra rất dễ làm hại đến cơ thể. Cho nên cách làm của Trương Đại Phúc dù mê tín nhưng hóa ra lại đúng theo khoa học.

Mà giáo sư Lương thực ra cũng biết rõ điểm này, cho nên không tùy tiện đi vào, mà dùng khăn tay che mũi miệng, lấy đèn pin chiếu vào phía trong cửa động.

Nhưng dù là có khí độc, cũng không thể giải thích tử trạng của Lương giáo sư vì sao lại quỷ dị đến vậy.

Cảnh sát tiếp tục hỏi Thủy Căn, cũng không hỏi ra được cái gì.

Người đi khảo sát hiện trường đều mang mặt nạ phòng độc, tỉ mỉ kiểm tra huyết động mà Trương Đại Phúc nhắc tới, nhưng tuyệt nhiên không thấy có dị trạng gì. Càng khiến người ta khó hiểu hơn chính là, tại tầng đất phía trên hầm mộ, ngay cả một giọt máu, một miếng thịt cũng không tìm thấy.

Lúc người trong đội khảo cổ tìm thấy giáo sư Lương thì ông ta vẫn chưa tắt thở, nơi này khẳng định là hiện trường đầu tiên của án mạng, có thể kẻ giết người đã tính toán rất cẩn thận, lúc giết người, một giọt máu cũng không để rơi trên mặt đất.

Việc này đối với người bình thường là bất khả thi, Trương Đại Phúc và Ngô Thủy Căn tạm thời thoát khỏi diện tình nghi giết người. Các thành viên khác trong đội cảnh sát cũng không dò ra được manh mối gì.

Nhất thời, tin tức giáo sư đội khảo cổ chết thảm được truyền khắp nơi. Người làm việc trong đội khảo cổ đều mượn cớ rời đi. Để tránh lần nữa xảy ra điều bất trắc, trước khi cảnh sát điều tra ra nguyên nhân cái chết của giáo sư Lương, công tác khảo cổ không thể tiếp tục.

Ngoài cửa hầm một trận náo nhiệt, hiện nay ngoại trừ cảnh sát đến phong tỏa hiện trường ra thì không có lấy một nhân ảnh.

Mà Trương quả phụ nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa làm hại con trai trúng tà, cũng tự trách mình một hồi, còn cố ý mua một con chó mực, nhờ đồ tể trong thôn giết lấy máu để Thủy Căn tắm trừ tà.

Ngô Thủy Căn quả thực cũng sợ tới mức mơ hồ, nửa đêm thường mơ thấy mình bị một bộ xương khô đuổi theo, giật mình tỉnh

lại thấy mồ hôi vã ra như tắm. Sau đó thiếu niên nghĩ ra cách lấy độc trị độc.

Đi thẳng đến cửa hàng băng đĩa trong huyện, thuê một đồng đĩa về cương thi, chạy đến nhà bạn tốt Lý Lập, ngồi trước đầu VCD, bắt đầu làm tâm lý trị liệu “nâng cao” (cái từ này ta chém a) lòng dũng cảm, quá trình trị liệu cực kỳ thảm khốc, khiến người ta rợn tóc gáy.

Lúc sau, Lý Lập thực sự chịu không nổi, suýt chút nữa vái lạy Thủy Căn.

“Tổ tông, tôi cho cậu mượn đầu VCD được không? Cậu về nhà mà xem a!”

“Không được, mẹ tôi nhát gan lắm, không dám cùng tôi xem, cậu phải xem cùng tôi a!”

Lý Lập không còn gì để nói: “Nhưng mà bệnh tim của mẹ tôi đều bị cậu làm cho tái phát rồi, bây giờ bà ngoại tôi cũng không dám về nhà, mẹ tôi nói, chừng nào cậu đi, bà mới lại trở về.”

Ngô Thủy Căn vuốt mồ hôi lạnh sau gáy, nói: “Nhanh thôi, tôi hiện tại đã khá hơn lúc đầu. Cậu xem, nữ chính trong “Resident Evil” thật xuất sắc, bị nhiều cương thi bao vây như vậy mặt cũng không

đổi sắc, tôi không thể ngay cả một cô gái cũng không bằng, cậu nói có đúng không?”

Đó là phim được chưa? Nếu như trong hiện thực, không cần cương thi phiền toái như vậy, chỉ cần thả ra một con chuột là có thể khiến cô gái kia sợ chết khiếp, cậu tin không?

Lý Lập hiểu rõ tên nhóc này là đang tự huyễn hoặc bản thân, vì vậy con mắt khế đảo, lưỡi cùng cậu thừa hơi tranh cãi, cầm gối bưng kín lỗ tai, xoay người đi ngủ.

Ngô Thủy Căn giống như đang đấu tranh với bản thân, liên tục rèn luyện đến gần một tuần. Đến khi xem “Resident Evil 3”, có thể mặt không biến sắc vừa xì xụp ăn hủ lố⁽¹⁾ đỏ thắm với cơm, vừa nhìn trên màn hình cương thi cắn người máu bắn tung tóe, liệu pháp này thật là có hiệu quả.

Vừa mới có thể chiến thắng vạn tâm ma, thì oan gia lại tìm tới cửa.

Đới Bằng không biết xuất viện lúc nào, đến nhà Lý Lập trong thôn tìm Thủy Căn.

Hắn không phải tới một mình, có mấy người khoảng ba mươi bốn mươi tuổi theo sau hắn.

Bắt đầu từ khi đánh nhau hồi còn bé, Đới Bằng đối với Thủy Căn chưa bao giờ có vẻ mặt ôn hòa như thế này, kéo tay Thủy Căn bỗng nhiên hỏi han ân cần. Thủy Căn trong lòng cảm thấy thế này so với cương thi còn khiến cho người ta run hơn. Vì vậy không thể nhịn được hỏi: “Mi tìm ta có chuyện gì không?”

Đới Bằng không trả lời, phía sau hắn một người đàn ông mang kính mát, tóc húi cua đi đến: “Ngô tiên sinh, hy vọng cậu có thể theo chúng tôi đi huyết mộ một chuyến.”

Thủy Căn sửng sốt mở to hai mắt nhìn: “Tại sao?”

Người đàn ông kia hỏi tiếp: “Xin hỏi, sinh nhật của Ngô tiên sinh theo âm lịch là ngày mùng một tháng bảy đúng không?”

Thủy Căn gật đầu, sinh nhật của bản thân cho tới giờ cậu chưa bao giờ nhớ lầm, chỉ cần ở cửa thôn có người đốt tiền giấy là biết đã đến sinh nhật. Nếu không thì người trong thôn cũng không nói nhầm rằng mẹ cậu mệnh ngạch khắc phu chứ! Ngay cả con cũng sinh vào đầu tháng quý. (tháng 7 là tháng quý, rằm tháng 7 còn gọi là Quỷ lễ, là ngày Xá tội vong nhân đó, cũng là ngày âm khí rất thịnh, âm hồn nhiều)

Chương 4

Bất quá sinh nhật của mình, bọn họ sao lại biết rõ a?

“Đúng vậy...Thế thì sao?”

Lúc này, Đới Bằng cướp lời: “Vị này chính là con trai của giáo sư Lương xấu số gặp nạn, mi xem, giáo sư Lương chết không minh bạch , làm con trai ông ấy không đành lòng, đã mới vài thầy phong thủy đến nơi giáo sư Lương gặp nạn để làm lễ cầu siêu cho linh hồn người chết.”

Thủy Căn tuy kiến thức nông cạn, nhưng đầu óc lại lanh lợi, cậu cảm thấy trong lời nói này có chỗ kỳ quái, theo lý thuyết đã sớm qua cúng bảy ngày Lương giáo sư, hiện tại mới làm lễ thì còn ý nghĩa gì nữa?

Hơn nữa có phải người con này bị đột biến gen không? Bỏ qua nửa người dưới trơ trụi, nửa người trên vị giáo sư cũng rất hào hoa phong nhã , nhưng vị tiểu Lương này mặt mũi cứ như khúc dồi (theo qt nó là hoành ti nhục, Sứ ta thích gọi là thịt ba chỉ hơn là khúc dồi =))), sấm vai xã hội đen cũng khỏi cần hoá trang.

Ngô Thủy Căn vừa nghĩ đến tình cảnh lúc vị giáo sư chết thảm, giờ đây chỉ cần nhắm mắt lại, trước mắt lại hiện ra hình ảnh hai khúc xương trắng hếu lắt lư qua lại.

“Đến huyết mộ kia còn cần ta dẫn đường sao? Đới Bằng mi cũng có thể a, là cái chỗ mi suýt nữa bị tông chết đó!”, Trông thấy họ Đới tức đến thở không ra hơi, Thủy Căn cố ý cay nghiệt nói.

Họ Đới quả nhiên thay đổi sắc mặt, muốn chửi ầm lên.

Tiểu Lương vội vàng vỗ vỗ bả vai Đới Bằng, lại từ trong một cái cặp công văn móc ra một xấp tiền mặt, trịnh trọng đưa tới trước mặt Thủy Căn.

“Đây là 3 vạn tệ, chúng tôi đang vội cần sự giúp đỡ của Ngô tiên sinh, trước tiên muốn tỏ chút thành ý.”

Thủy Căn trợn tròn mắt, một xấp tiền mặt dày như vậy, lớn đến từng này tuổi, cậu lần đầu tiên nhìn thấy, giúp người ta làm cái gì mà được nhiều lợi đến như thế? Giết người phóng hỏa? Hay là cướp đoạt dân nữ a?

“Tôi luôn mơ thấy gia phụ khóc lóc kể lể với tôi muốn về nhà, vì vậy tôi mời thầy phong thủy, ông ta nói gia phụ chết yếu nơi đất khách quê người, phải cúng bái hành lễ tiến hành siêu độ, hơn nữa cần một đồng nam sinh vào tháng quý làm người dẫn hồn, như vậy

mới có thể đưa gia phụ trở lại cố hương. Thật may mắn Ngô tiên sinh đây sinh vào đầu tháng quý, người âm khí nặng kỳ thực lại là nhiều phúc nhất, bách tà bất xâm. Tuy chỉ cần cậu khoảng một vài giờ, nhưng để tỏ thành ý của mình, tôi nguyện ý dùng ba vạn tệ này làm tạ lễ, cảm ơn cậu giúp đỡ một người làm con như tôi có thể tận hiếu với cha mình.”

Ngô Thủy Căn nhìn chăm chăm vào xấp tiền, nuốt nước miếng, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Thực xin lỗi, tôi không thể giúp ông việc này, ông hãy tìm người khác đi a!”

Hài tử này từ nhỏ gặp nhiều truyện xui xẻo đã quen, miếng ngon lớn như vậy bỗng dưng từ trên trời rơi xuống, chưa biết chừng rơi trúng sẽ gãy cổ a, trực giác Thủy Căn nói: Tiền này không được lấy!

Tiểu Lương bị cự tuyệt, lại không hề nổi giận, khúc dồi trên mặt vẫn vẹo, vẻ bên ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Tình huống khẩn cấp, trong vòng trăm dặm thật sự tìm không ra người phù hợp hơn cậu, tiền tài đã không thể lay động được Ngô tiên sinh, tôi đây đành phải để cậu thiệt thòi một chút”, nói xong từ trong ngực áo móc ra một khẩu súng ngắn đen bóng, chĩa thẳng vào thái dương Thủy Căn.

Bây giờ có đánh chết hài tử cũng không tin, cái loại người hung hăng này là con của vị giáo sư Lương kia.

Lại nhìn Đới Bằng, trông thấy “Tiểu Lương” đã giơ thứ vũ khí kia ra, rất đặc ý a, học bộ dáng khúc dồi, quệt miệng nói: “Để mặt mũi cho mi mà mi không cần, phải cầm súng buộc mi mới biết được chính mình bao nhiêu phân lượng?”

Hai ngày nay Thủy Căn cũng đã xem nhiều phim, đầu hăng hái nghĩ có thể trở tay đoạt súng, kết quả khúc dồi chết tiệt giơ chân đạp một cước lên đầu gối Thủy Căn, bắt cậu quỳ xuống, lại bóp cò khẩu súng giảm thanh, viên đạn xoẹt qua vành tai Thủy Căn, cắm vào tường đất đằng sau, phát ra một tiếng “phụp”.

Lỗ tai Thủy Căn tê rần, lập tức lăn ra tại chỗ...

Khi Lý Lập từ cửa hàng tạp phẩm đầu thôn mua một bao thuốc lá trở về, một chiếc xe tải màu đen vọt qua sát bên người cậu ta. Vừa vào cửa, cậu ta phát hiện Thủy Căn đã chạy đi đâu mất, chỉ có TV vẫn còn bật, cương thi cả đàn cả lũ từ ống nước chui lên.

“Xú tiểu tử, đi mà cũng không thèm tắt TV.” Lý Lập không có quá để ý, tắt VCD, thành thoi ngã xuống giường ngủ bù.

Nửa đêm 12h, từng đám mây đen che khuất ánh trăng, xem ra ngày mai sẽ có mưa to. Trên ngọn núi hoang vu, chỉ có tiếng lá

cây xào xạc và tiếng gió xuyên qua hang núi, nghe như tiếng khóc nước nở nghẹn ngào.

Khi Thủy Căn bị túm từ trên xe xuống, mắt với miệng đều bị bịt bằng dính. Hai tay thì bị trói gô lại sau lưng.

Khi băng dính ở mắt được xé ra, cậu phát hiện mình đang ngồi ở chính giữa huyết mộ.

Thủy Căn vô cùng lo lắng nhìn xung quanh, tòa cổ mộ chưa được đào bởi xong, lại thêm một vụ án mạng quỷ dị, theo lý thuyết hẳn là phải có người trông coi, thế nhưng những kẻ bắt cóc này áp giải cậu một đường thông suốt vào đây, mấy kẻ trông coi cổ mộ này m* nó ăn c*t cả rồi? (em này thật thô bỉ =)))))

Trong huyết mộ rộng lớn cũng không phải chỉ có một mình cậu, ngoại trừ khúc dồi cùng vài tên thuộc hạ áo đen của hắn, và Đới Bằng ra, còn có ba người nữa.

Ba người này Thủy Căn đều nhận ra, đều là nhân viên tạp vụ trước kia làm việc trong đội xây dựng. Bọn họ không bị trói, xem ra đã bị tiền bạc mua chuộc, tự nguyện đến đây, nhưng khi nhìn thấy Thủy Căn bị trói gô, bọn họ đều hai mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định.

Khúc dồi nhìn Đới Bằng ra hiệu, cái tên vị hổ tác trành⁽¹⁾ (giúp kẻ xấu làm điều ác, tương tự trợ Trụ vi ngược) kia lập tức nói với ba người nhân viên tạp vụ: “Ngô Thủy Căn hôm nay định ăn cắp xe của ông chủ Lương, may mà chúng tôi kịp thời phát hiện. Nếu không phải sợ trễ canh giờ làm pháp sự, chúng tôi đã sớm đem hấn đến đồn công an.”

Đới Bằng dù thế nào vẫn là con trai chủ tịch huyện, ba người kia tuy kinh ngạc Thủy Căn là một hài tử thật thà như vậy, cư nhiên lại đi ăn cắp xe, cũng rốt cuộc không có nói ra dị nghị.

Rất nhanh, pháp sự bắt đầu.

Một tên thuộc hạ của khúc dồi thuần thực dùng chu sa đỏ thẫm vẽ ra một đồ đẳng tựa như thái dương trên mặt đất huyết mộ, lại đem bốn chén đèn dầu đặt ở bốn góc.

Tiếp theo, ba người kia bị bịt kín mắt, sau lưng mỗi người đều có một người chỉ dẫn bọn họ giơ cánh tay, mò mẫm đi về phía trước,

Thủy Căn ra sức lắc đầu, bởi vì cậu thấy rõ ràng, khi ba người kia chia ra đi về các hướng tây, nam, bắc, đất trên bề mặt vách huyết đều rơi lả tả, từ từ xuất hiện ba cửa động đen ngòm – giống hệt như cái động nơi giáo sư Lương bị hại.

Thủy Căn hoảng sợ mở to hai mắt, nhìn ba người chậm rãi tới gần huyết động lần lượt bị ba đám khói đen thoát ra vây lấy.

“AAA—!!!!”, tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế chấn động màng nhĩ, phát ra âm thanh run rẩy như giáo sư Lương bị giết hại kia.

Thân thể Ngô Thủy Căn co giật, nhìn thấy huyết nhục chậm rãi bị lột xuống khỏi thân thể ba người, từng chút một lộ ra khung xương đỏ lôm bên trong.

Khó hiểu ở chỗ, bộ phận bị lột đi của ba người này cũng khác nhau, một người là hai cánh tay, một người là thân thể, người cuối cùng là cái đầu. Dường như mỗi người chỉ bị lấy đi huyết nhục ở một nơi mà thôi.

Thủy Căn phát hiện đợt tập huấn đặc biệt mấy ngày nay của mình đã hoàn toàn thất bại, dù hiệu ứng vi tính rất thật, cũng không sánh được với sự kích thích khi chính bản thân mình trải nghiệm.

Đứng dưới đáy huyết, màu máu tươi đỏ thắm trước mắt, mùi máu tanh tràn ngập khoang mũi, mỗi một lỗ chân lông co rút trên người cậu đều rõ ràng cảm nhận được sự tàn sát khủng khiếp này.

Bất quá cậu so với Đới Bằng còn mạnh mẽ hơn nhiều, lúc trước nhìn hắc kiều ngạo như vậy, còn tưởng rằng hắc biết rõ trong

đêm sắp sửa xảy ra truyện gì!

Rốt cuộc, đến khi thân thể ba vật hiển tế bị gặm cắn, tiểu tử này rõ ràng sợ tới mức quỳ sụp xuống đất, khóc đến méo mó mặt mày, cậu đang đứng rất xa cũng có thể nghe được tiếng nước tiểu của hắn chảy ào ào phía dưới (ewww~ ghê).

Thế nhưng khúc dồi cùng thuộc hạ của hắn lại không hề sợ hãi, ngược lại, còn hưng phấn đến mức cánh mũi phập phồng, không kiềm chế được mà hàm răng run rẩy.

Thật từ từ, ba thân thể không trọn vẹn cuối cùng bất động, khói đen vây lấy bọn họ chậm rãi chuyển màu đỏ hồng, bay tới phía trên Thủy Căn, ba đám khói hồng hội tụ cùng một chỗ, chậm rãi kết thành một nhân hình. Nhưng hình người này vẫn khuyết thiếu hai bên đùi.

Khúc dồi lấy ra từ ngực áo một cái bình sứ đen nhánh, tại vách tường phía đông nơi giáo sư Lương bị giết hại đổ một dòng chất lỏng đậm đặc.

Một đám khói hồng hiện ra từ dòng chất lỏng, cũng chậm chậm nhẹ nhàng bay tới. Vì vậy sương mù hình người cuối cùng cũng dài thêm hai cái đùi, hội tụ hoàn chỉnh, chậm rãi hướng về phía Thủy Căn đang không thể nhúc nhích.

Người ta đều nói hồng vận trên đầu là điềm lành, ngược lại trên đầu cậu có một đám hồng vân, mẹ nó điềm lành ở đâu ra hả? Bốn đám khói chết người tụ lại một chỗ, nhất định là càng mạnh, đến lúc đó chắc chắn sẽ đem cậu găm đến mẫu vụn cũng không chừa.

Không biết nếu học theo Đới Bằng kia, trong đũng quần cũng làm một bãi gì đó, nó có thể hay không ngại mùi nặng, không thèm găm nữa?

“Đới Bằng! Con mẹ mi, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho mi! Mi chờ đấy!”, Ngô Thủy Căn bị bịt miệng, nói lời trăn trối cuối cùng trong tâm lặng, nhắm mắt lại chờ chết.

Làn da căng thẳng cảm nhận được khí tức của đám mây đỏ quỷ dị, lướt qua một mảnh ấm áp, giống như từng lỗ chân lông trên da đều bị mở ra, sau đó có ngàn vạn cây châm mảnh thi nhau chui vào bên trong.

Thủy Căn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, lúc này tựa hồ có người đang bên tai cậu nhẹ giọng nỉ non: “Là người ư?” Sau đó ngàn vạn cây châm ấy đột nhiên rút ra ngoài.

Thủy Căn toàn thân hư thoát mắt mở không ra, sau khi nghe thấy hình như là Đới Bằng hét thảm một tiếng, liền rơi vào trong bóng tối vô tận...

Khi cậu một lần nữa mở mắt ra, phát hiện dây thừng toàn thân đã được gỡ ra, cậu đang nằm thẳng ở ghế sau xe, có người ở bên thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt ve mái tóc lộn xoăn như lông cừu của cậu.

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra chủ nhân cánh tay chính là Đới Bằng. Hắn nhận thấy Thủy Căn đã tỉnh, đang nhìn hắn cúi đầu chăm chú mà nhìn Thủy Căn.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Thủy Căn là, mình chưa chết, con m* nó thật là tốt!

Phản ứng thứ hai chính là, sao cậu lại nằm trên quần thẳng này, thế này chẳng phải là dính một đầu đầy nước tiểu hay sao?

Thủy Căn định ngồi dậy, lại bị Đới Bằng gắt gao đè lại không tha. Cái tên thiếu gia như bạch trâm kê này từ lúc nào mà khỏe thế.

“Con mẹ mi, thả ta ra!”

Đới Bằng không trả lời, thế nhưng bàn tay đang nắm tóc Thủy Căn bỗng xiết chặt, kéo Thủy Căn lại, cúi đầu hung hăng ngậm lấy đôi môi Thủy Căn.

Một dòng máu tanh tràn vào miệng thiếu niên, không chỉ thế, tiếp theo đó đầu lưỡi Đới Bằng cũng duỗi vào, cùng Thủy Căn quấn quít, liều chết triền miên.

Thủy Căn ô ô giầy giụa, cậu mở choàng mắt, phát hiện mình cùng Đới Bằng đang chăm chú nhìn nhau.

Đôi mắt của Đới Bằng rất đẹp, nếu không có thói lưu manh, cũng coi như là một thiếu niên anh tuấn đoan chính. Thế nhưng giờ phút này, vẫn là đôi mắt kia, trong ánh mắt lại toát ra sự tàn nhẫn cùng hung bạo, làm cho người ta không rét mà run.

Nhìn sắc đỏ đang dần dần bao phủ đôi mắt – sắc đỏ giống hệt như đám mây ăn thịt người kia.

Thủy Căn rớt cục giữa lúc môi lưỡi dây dưa, giầy giụa hỏi: “Người là ai?”

(1)^{vị} hổ tác trành: Cố sự liên quan đến câu này: ngày xưa, trong một sơn động nào đó, có một con hổ vô cùng hung dữ. Có một ngày, nó bởi vì không có gì ăn, cảm thấy vô cùng khổ sở. Thế là, nó đi ra khỏi sơn động, đến sơn thôn gần đó kiếm thức ăn. Đúng lúc này, con hổ thấy ở sườn núi cách đó không xa có một người đang đi tới, liền nhảy đến cắn chết người kia, đem thịt hăn ăn sạch. Nhưng con hổ vẫn thấy chưa đủ, nó bắt quỷ hồn người kia phải tìm một người khác để nó ăn bằng không nó sẽ không để quỷ hồn người nọ được tự do. Quỷ hồn bằng lòng. Thế là, hăn liền dẫn đường cho hổ,

cuối cùng cũng gặp người thứ hai. Lúc này, quỷ hồn kia vì tự do của bản thân mà giúp hổ giết người. Hắn đi trước mê hoặc người mới gặp, sau đó đem dây lưng người nọ cởi ra, cởi y phục để cho hổ ăn được dễ dàng. Quỷ hồn này giúp hổ ăn thịt người, nên được gọi là “ma cạp vồ”. Người sau dựa vào cổ sự này, đem chuyện giúp kẻ xấu làm việc tàn ác gọi là “vị hổ tác thành”. Còn một cổ sự nữa nhưng dài quá nên ta lười edit a :P

Nàng nào thích có thể lên đây tham khảo thêm tại [đây](#).

Thành thật xin lỗi, bắt các nàng đợi chương 4 hơi bị lâu T.T, tại vì hết bố già lại tới ta bận cho nên đến giờ mới xong được chương này.

Àh mà các nàng thấy chương này edit có mượt hơn mấy chương trước ko, ta thấy ổn hơn a, bố già edit thế này khiến ta lười edit quá, muốn vút cho bố già edit, còn ta chỉ beta thôi =))

Mấy cái cảm xúc ở trên toàn là của bố già a, còn giờ sau khi đọc xong chương này ta chỉ gật gù, bây giờ thì em đã hiểu tại sao ở văn án Cuồng tử lại gọi Thủy Căn là tiểu lưu manh a :))

~~Mà Cuồng tử cũng khéo chọn thật, lúc edit cái cổ sự liên quan đến câu “vị hổ tác thành” ta mới hiểu tại sao tử ấy dùng câu đấy mà ko dùng câu gì đại loại như “trợ Trụ vi ngược” a, hóa ra cái cổ sự~~

cũng đầy tính huyền huyền và có chút kinh dị nếu các nàng chịu khó
nửa đêm ngồi tưởng tượng.

Chương 5

Đới Bằng không trả lời, chỉ là đầu lưỡi chuyển động càng thêm mạnh bạo.

Ngô Thủy Căn giãy không ra, càng khẳng định người này không phải Đới Bằng.

Xe còn đang xóc nảy lăn bánh, chờ “Đới Bằng” rời ra, Ngô Thủy Căn đang thở hỗn hển mới phát hiện, đang lái xe phía trước chính là cái tên dôi lộn tự xưng là con trai giáo sư Lương kia.

“Dừng xe, các người lũ người điên này, cho ta xuống xe!”

Khúc dôi liếc Thủy Căn một cái qua kính chiếu hậu, sau đó hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lái xe.

Hắn hiển nhiên không hài lòng khi thấy Thủy Căn phân tâm, cứ nhiên dùng răng hung dữ cắn một cái trên cổ cậu.

Thế này là xong đời rồi! Thủy Căn hét to một tiếng, như phát điên mà bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Bị lừa mất mười đồng thuê VCD , cũng không phải uống phí. Người xem ai để cho cương thi cắn một cái mà không để lại di

chứng? Vừa rồi bị “Đới Bằng” hôn đến mê man, hiện tại bị hấn cắn một cái, cậu lập tức nhớ tới vấn đề then chốt này.

Biến thành cương thi chính là so với chết còn thảm hơn, nghĩ vậy Thủy Căn bắt đầu hung dữ cắn lại Đới Bằng, hàm răng sắc bén để lại trên da thịt non mịn của Đới công tử vài dấu răng.

“Ách..... Lạc cô.....” Một chuỗi âm thanh vô nghĩa phát ra từ cổ họng của hấn, sau đó huyết sắc trong ánh mắt hấn càng thêm nồng đậm.

Soạt một tiếng, quần Thủy Căn bị hấn một phát vạch ra, bỏ đi cái quần thể thao bên ngoài, bên trong cư nhiên là cái quần đùi vải bông xanh xanh đỏ đỏ.

Cái thói quen DIY của Trương quả phụ mãi vẫn không sửa, mấy bữa trước đã đem một tấm vải bông vốn là của hồi môn từ tận đáy hòm ra sửa thành chần, lại dùng vải thừa còn lại may cho Thủy Căn mấy cái quần đùi hoa để có cái thay đổi.

Bởi vì hồi còn đi học, mặc quần áo con gái được mẹ sửa lại bị bạn bè giễu cợt, Thủy Căn cực kỳ gai mắt mấy thứ quần áo hoa hoét màu mè. Nhưng khi Trương quả phụ vui vẻ khoe với thẳng con bà thật là khéo tận dụng, một mẫu vải cũng không lãng phí, lời nói đến cửa miệng của cậu lại vì khuôn mặt tươi cười của mẹ mà đành nuốt xuống.

Cậu đành an ủi mình, dù sao mặc ở bên trong cũng chả có ai thấy được.

Nhưng trong thời điểm quan trọng như bây giờ, cái quần đùi vải hoa cũng rất cần thiết. Tuy khuôn mặt Thủy Căn hơi đen một chút, nhưng hai cái đùi nhiều năm không phơi nắng lại trắng trẻo mảnh khảnh, hai cái đùi mảnh gầy lộ ra ngoài cái quần màu sắc sặc sỡ, hương thổ phong tình cứ thế mà bày ra.

“Đới Bằng” cũng là người biết thưởng thức, trợn mắt nhìn cái quần đùi hoa, dùng ánh mắt thâm trầm xem xét một hồi, lại soạt một tiếng, quần đùi cũng đi tong.

Ngô Thủy Căn hoàn toàn bị xấu hổ và giận dữ đánh sục.

Vải vóc moi từ đáy hòm của Trương quả phụ thực ra rất bền chắc, tuy rằng thường hay phai màu, mỗi lần giặt quần đùi đều giặt ra một chậu nước đỏ đỏ xanh xanh.

Quần áo lót phai màu thì khó tránh khỏi dính màu vào trên da thịt.

Mà bây giờ cái quần đang mặc này là mới tinh, còn chưa từng giặt, lại thêm trải qua vụ việc trong huyết mộ vừa nãy, cậu sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy như suối, cho nên sau khi cái quần đùi nát thành từng mảnh nhỏ, chỉ thấy nằm sấp giữa hai cái bắp đùi trắng

nỗn là cái đồ chơi nho nhỏ được nhuộm sắc sỡ, phối hợp với bụi rậm không quá um tùm, thực là một cái “tiểu điều” không dài lắm, càng thấy dễ thương.

Âm thanh trong cổ họng “Đới Bằng” càng thêm khàn đục. Duỗi tay ra, trực tiếp nắm lấy “tiểu điều” trong lòng bàn tay.

“A..... Dừng tay!”

Thế nhưng đã phải qua một trận vật lộn, sớm lâm vào tình trạng kiệt sức, Thủy Căn làm sao có thể giãy ra được? Người tuổi trẻ hỏa lực vượng, cho dù dưới tình hình bi đát như vậy, phía dưới vẫn bị lộng đến không thể kìm nén được, thoáng cái đã phóng ra.

Sau đó Ngô Thủy Căn ngừng giãy giụa, suy nghĩ rồi bời, gương mặt co gập nhìn “Đới Bằng” như bú sữa mẹ mà đem đường con cháu đang nhiệt khí bừng bừng của cậu nuốt vào.

Trước kia, cái hồi còn bị Đới Bằng khi dễ, Thủy Căn luôn trốn đến một góc vườn trường mà nhỏ vài giọt anh hùng lệ, hơn nữa còn hạ độc thệ, sau này tuyệt đối phải làm cho họ Đới kia quỳ gối dưới chân mình ăn c*t.

Hiện tại xem ra, cậu quá không có sức tưởng tượng !

Thủy Căn độc địa nghĩ, Đới Bằng, mi cũng có ngày hôm nay!

Không đợi cậu hả hê cho đủ, “Đới Bằng” đột nhiên thân thể cứng đờ, xương cốt toàn thân “Rắc rắc” vụn vụn, sau đó một lời cũng không nói mà ngã lên người Thủy Căn, chết ngất luôn.

Bấy giờ, xe đang một mực lăn bánh bỗng nhiên dừng lại.

Thủy Căn đẩy cái khối thịt ngáng chân trên người mình ra, hướng ra ngoài cửa kính xem xét, xe đã chạy đến một cánh rừng.

Khúc dồi mở cửa sau, chĩa súng vào Thủy Căn nói: “Xuống xe!”

Thủy căn lúc này phải gọi là “dây thần kinh sợ hãi” đã bị dọa kích bất ngờ liên tiếp đến tê liệt, cư nhiên dám đối đầu với họng súng mà ngang ngược: “Ta không xuống! Ái ai ai!”

Khúc dồi vẫn như trước vẻ bên ngoài cười nhưng trong không cười, đột nhiên giơ tay ném Thủy Căn với cái mông đã bị lột sạch sẽ từ trên xe xuống.

Khi Thủy Căn bị ném ra sau xe, dồn sức đứng lên chạy bán mạng. Chạy chưa được vài bước đã vấp vào cái gì đó mà ngã lăn ra đất.

Thủy Căn quay lại nhìn, ngáng chân cậu rõ ràng là một cái xác không đầu, nhìn y phục trên người rõ ràng chính là một trong mấy nhân viên tạp vụ vừa mới bị hại trong huyết mộ.

Lúc này, khúc dồi đã chạy đến, chỉ thấy hấn đưa tay hướng về phía sau đầu Thủy Căn đập mạnh một cái. Thủy Căn con mắt vừa đảo, một ngày hỗn loạn rồi cuộc tuyên cáo chấm dứt bằng hôn mê bất tỉnh.

Khi Thủy Căn lần nữa mở mắt, cậu phát hiện mình nằm trên giường ở bệnh viện, bốn phía là vách tường tuyết trắng, làm cho tinh thần căng thẳng của cậu lập tức bình tĩnh lại.

Thủy Căn muốn nhúc nhích thân thể, thế nhưng hai cánh tay căn bản giơ lên không được, vừa động thì phát ra một tiếng "rầm".

Y tá đang ở một bên kiểm tra tốc độ truyền dịch, vừa thấy Thủy Căn tỉnh, lập tức ra cửa gọi người.

Hai vị cảnh sát đầu đội mũ kê-pi đi đến.

Trong đó một vị vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Cậu là Ngô Thủy Căn?"

Thủy Căn gắng sức cử động hai cánh tay, ở trên giường liều mạng vô ích, bởi vì vừa mới tỉnh lại, giọng nói có chút khàn khàn: "Các người là ai? Mau thả tôi ra!"

"Rạng sáng hôm nay, có một thôn dân tại bìa rừng phía bắc Quân Sơn, phát hiện cậu nửa người dưới trần truồng ngã trên một thi thể nam giới không đầu mà hôn mê bất tỉnh, xét thấy cậu rất

đáng nghi, cục công an chúng tôi chiếu theo pháp luật bắt cậu để hỗ trợ điều tra.”

Thủy Căn càng kịch liệt giãy giụa, cậu trợn mắt kêu to: “Tôi không có giết người! Tôi oan uổng! Các người mau thả tôi ra!”

Đúng lúc này, có một cảnh sát từ ngoài cửa đi vào, hai người kia khi nhìn thấy cảnh sát vừa vào, lập tức cung kính chào hỏi: “Phùng cục trưởng, ngài đã tới.”

Thủy Căn định thần nhìn lại, vị kia đồng phục trên người thẳng thớm , mũ đội ngay ngắn, nhưng chỉ như vậy thôi cũng giấu không được cái mặt khúc dồi của hắn. Mẹ kiếp, hắn chính là cái tên dồi lợn dám cầm súng chĩa vào mình kia!

Thủy Căn nghĩ, quảng cáo nói như thế nào ấy nhỉ? Xui xẻo là vô hạn, giây tiếp theo càng thêm đặc sắc.

Chương 6

Nhìn khúc dồi mặc đồng phục cảnh sát, không cần người khác nhắc nhở, Thủy Căn cũng biết mình đã dính vào một âm mưu kinh thiên động địa.

Cậu kinh nghi bất định nhìn cái tên Phùng cục trưởng kia, trong đầu xoay chuyển vòng vòng cũng nghĩ không ra nguyên cớ.

Ngược lại Phùng cục trưởng mở miệng nói trước: “Nếu như nghi phạm thân thể không có gì trở ngại, đem hẩn về cục tiến hành hỏi cung.”

“Hỏi cung cái rắm! Mi không phải còn biết rõ hơn ta sao! Đồng chí cảnh sát, chính hẩn đem ba nhân viên tạp vụ vào huyết mộ sau đó dẫn quỷ đến, hại chết ba người đó!” Thủy Căn cố sức vươn, dùng ngón tay chỉ Phùng cục trưởng mà nói.

Hai cảnh sát bên cạnh quan sát trạng thái kích động của Thủy Căn, lại nhìn cục trưởng đại nhân ra vẻ đạo mạo, cân nhắc một chút rồi nói: “Xem ra tí nữa còn phải gọi bác sĩ chụp CT não cho hẩn, hẩn nói năng lắm nhảm rồi!”

Tại bệnh viện bị lẫn qua lẫn lại một trận, sau khi xác định không có gì đáng ngại, Thủy Căn cuối cùng bị áp giải đến cục công an thành phố.

Bởi vì tình tiết vụ án nghiêm trọng, cho nên án tử này do cục công an thành phố phụ trách phá án và bắt giam, trải qua một đêm thẩm vấn, Thủy Căn ngồi phịch ở trên ghế, mặc cho ngọn đèn chói mắt đến không chịu được chiếu trên khuôn mặt mệt mỏi của cậu.

Cảnh sát ngồi đối diện cậu xem ra còn mệt mỏi hơn, sau cả một đêm nghe xong đoạn cổ sự ma quỷ hoang đường, hương diễm lại thêm kích thích, phần vu oan thượng cấp lãnh đạo nhà mình càng có thể tự động bỏ qua.

Về phần Đới Bằng, theo lời khai của Thủy Căn, cậu để lại trên cổ hằn rất nhiều vết cắn. Khi pháp y đến xem xét, lại phát hiện trên người Đới Bằng ngoại trừ vết thương do tai nạn xe cộ trước đó không lâu lưu lại, nửa dấu răng cũng không có. Công tử nhà chủ tịch huyện dường như còn chưa có khôi phục hằn sau tai nạn kia, có điểm ử rữ, đối với mấy vị cảnh sát rất hồ hững lạnh nhạt.

Mà dấu răng trên cổ Thủy Căn, căn cứ theo giám định của pháp y, cũng không phải của Đới Bằng. Khi cảnh sát phụ trách ghi khẩu cung hỗn hển mà đem báo cáo xét nghiệm ném tới trước mặt

Thủy Căn, cậu nhìn thấy phía sau hắn, Phùng cục trưởng tiến đến kiểm tra tiến độ thẩm vấn, trên mặt lộ ra tiểu dung lãnh khốc.

Thủy Căn trong lòng hiểu rõ, gian lận trong bản báo cáo, đối với người đứng đầu cục công an mà nói, hắn không phải là việc gì khó.

Trong lúc này, thời gian đối với Thủy Căn dường như ngưng đọng lại, cậu rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là độ nhật như niên (từng ngày trôi qua như thể 1 năm dài, dùng để hình dung cuộc sống rất tồi tệ, ta tự nhiên ko nghĩ ra nên dùng câu gì nên để nguyên vậy). Mà mấy cảnh sát phụ trách phá án lại ảo não thời gian quả thật trôi nhanh quá.

Sau khi vụ án giáo sư Lương xảy ra, mọi người lại một lần nữa tại đây huyết phát hiện hai cỗ thi thể bị hủy hoại tàn nhẫn, có thể tưởng tượng sẽ gây ra chấn động lớn đến thế nào. Trong lúc xử lý thi thể, mọi người phát hiện huyết mộ bị phá hoại nghiêm trọng, còn có vài vật tùy táng đã bị trộm, chỉ để lại dấu vết đào bới cùng các mảnh vụn do lỡ tay đánh vỡ.

Các vị lãnh đạo chủ chốt trong tỉnh đã lên tiếng, đặt ra thời hạn phá án.

Hai cỗ thi thể ngoại trừ những bộ phận không trọn vẹn, cũng không có dấu vết vật lộn. Cảnh sát đã tiến hành điều tra, biết rõ lúc

ấy ba người này hẹn nhau chuẩn bị đến nhà Trương Đại Phúc chơi mạt chược, sau khi ra ngoài đã mất liên lạc với người trong nhà. Rất rõ ràng, sau khi bọn họ gặp nhau, không biết vì nguyên nhân gì tự nguyện đi vào huyết .

Mà cổ thi thể phát hiện được ở trong rừng kia càng thâm, ngoại trừ bị chém đứt đầu, theo giám định của pháp y, giang xử có vết rách rất rõ ràng, chứng minh rằng sau khi chết đã bị xâm phạm tình dục, hơn nữa pháp y còn lấy được trên tràng bích mẫu tinh dịch. Qua xét nghiệm DNA, lại hoàn toàn trùng khớp với của Ngô Thủy Căn.

Hiện tại có thể khẳng định, dù cho Ngô Thủy Căn không có giết người, cũng chạy không được tội danh gian thi. Đại đội cảnh sát hình sự đã nhiều lần cân nhắc vụ án, cho ra kết luận – Ngô Thủy Căn chắc chắn có đồng lõa.

Chính là Ngô Thủy Căn hiện tại thái độ ngoan cố, kiên quyết không khai báo, cảnh sát liền nhớ đến một nhân chứng khác trong vụ cái chết của giáo sư Lương – Trương Đại Phúc.

Nhưng khi cảnh sát đi điều tra Trương Đại Phúc, thì phát hiện ông ta đêm đó sau khi nhận được một cú điện thoại, đã rời khỏi nhà, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi .

Qua không bao lâu, trong một đợt hành động quét sạch chợ đen do Phùng cực trưởng chỉ đạo, đã thu giữ được một bộ Thạch chẩm⁽¹⁾ (gồi đá), đồ đồng điêu khắc trên mặt chẩm hoàn toàn trùng khớp với đồ đồng⁽²⁾ trên tấm bia đá trong Quân Sơn cổ mộ, hơn nữa bùn đất bám trên mặt, qua xét nghiệm, cũng đồng dạng với mẫu đất trong cổ mộ.

Đến đây, tổng thể tình tiết vụ án đã được suy luận ra:

Trương Đại Phúc thuận tiện lợi dụng công việc khai quật cổ mộ, ngầm sinh lòng xấu xa muốn đánh cắp cổ vật, vì vậy cấu kết với Ngô Thủy Căn gây án, không ngờ bị giáo sư Lương phát hiện, bèn cùng Ngô Thủy Căn sát hại giáo sư Lương.

Rồi sau đó đến ba người bị hại, hẳn cũng là bọn trộm mộ cấu kết với Trương Phúc, có thể bởi vì chia chác không đều, Trương Ngô hai người liền sát hại ba người này.

Trong đó, Ngô Thủy Căn đầu óc cực độ biến thái đem một cỗ thi thể kéo vào rừng giở trò cầm thú. Có thể lúc hắn đối thi thể làm việc bỉ ổi, lại bị Trương Đại Phúc đánh lén, đánh trúng đầu ngã xuống đất hôn mê, sau đó Trương Đại Phúc mang theo tang vật lẫn trốn.

Về phần nguyên nhân tử vong quý dị của những nạn nhân, và việc giáo sư Lương vì sao trước khi chết không có chỉ điểm hai

người Trương Ngô, các điểm đáng ngờ đều bị cảnh sát bỏ qua.

Như Phùng cục trưởng nói, án tử này tính chất ác liệt, tạo ra ảnh hưởng lớn đến xã hội, không nhanh chóng phá án thì không thể ổn định lòng người, quan trọng nhất là việc có thể phá được án tử này không, có liên hệ mật thiết với tiền thưởng cuối năm của mọi người, cho nên sau khi làm rõ vụ việc, liền không ngại nhanh chóng kết án.

Mọi người đối với tình hình đều là lòng hiểu mà không nói, những thiếu sót trong vụ án dưới sự che đậy của con người mà trở nên hoàn mỹ vô khuyết.

Cũng không thể trách các đồng chí cảnh sát phá án hấp tấp, thật sự là mọi người đối Ngô Thủy Căn một thiếu niên thoát nhìn vô cùng gầy yếu, lại có một loại cảm giác chán ghét từ đáy lòng.

Nếu như đến cái loại hành vi ghê tởm như gian thi hãm còn dám làm, vậy có giết một hai người cũng chẳng có gì lạ .

Rất nhanh, chuyện Ngô Thủy Căn là hung thủ giết người đã truyền khắp cả huyện. Cửa nhà Trương quả phụ đã bị mấy người nhà nạn nhân đến đập phá. Mỗi ngày đều có người hắt nước phân vào nhà Thủy Căn, đến cả ông chủ nơi Trương quả phụ làm công cũng khéo léo sa thải bà.

Những điều này là do Thủy Căn nghe được từ Trương quả phụ khi bà đến thăm cậu lần trước.

Kỳ thật Trương quả phụ không phải cố ý làm cho con trai áy náy, nhưng một người phụ nữ nông thôn đã khổ cả đời người, có thể mong đợi bà có bao nhiêu bao dung trong những ngày kinh hãi cùng khổ sở này chứ ?

Có câu “Tam nhân thành hổ, tăng tử sát nhân” (ám chỉ nhiều người nói có thể khiến lời đồn trở thành sự thực), công an ở cục liên tiếp mấy lần đến nhà, sâu trong tâm Trương quả phụ đối với chuyện con trai bà không phải hung thủ, cũng có chút không chắc .

Nhìn thái độ ngập ngừng của mẹ, lại nghe giọng điệu nén giận của bà, Ngô Thủy Căn trầm mặc.

Cậu từ nhỏ đã bị người nghĩ oan quen rồi, nhờ Đới Bằng ban tặng, cái danh tiểu偷 (kẻ trộm) cậu từ nhỏ đã mang, thậm chí sau khi thoát khỏi Đới Bằng, khi ở trường, nếu có ai bị mất gì đó, đều có bạn học ngày trước dùng ánh mắt hoài nghi dò xét cậu.

Trong mắt Thủy Căn, bị vu oan trộm gì đó cùng bị vu oan giết người, cũng chẳng khác gì nhau. Giải thích đã vô dụng, chẳng bằng dứt khoát bảo trì trầm mặc.

Ngay khi cậu hoàn toàn tuyệt vọng thì, khúc dồi, không, là Phùng cục trưởng một mình thăm vấn cậu.

Nói là thăm vấn, không bằng nói là chỉ điểm.

Phùng cục trưởng trực tiếp nói cho Thủy Căn, muốn lật lại bản án để ra tù thì không có khả năng, nhưng nếu như Thủy Căn muốn sống, khai theo lời hấn, đem tội trạng đổ đầu lên Trương Đại Phúc, cậu sẽ chỉ phải chịu tội đồng lõa hủy thi trộm mộ, bị giam ba năm là được thả.

Ngô Thủy Căn hỏi hấn tại sao phải làm như vậy, Phùng cục trưởng lại lộ ra tiểu dung đáng ghét.

“Cậu không cần biết, cái cậu muốn biết, sau này cuối cùng cũng sẽ biết.”

Thủy Căn cắn răng, đem bàn tay nắm chặt thành quyền.

Giữa phòng thăm vấn trống trải sạch sẽ này, chính khí dâng cao, không có nửa điểm bóng dáng quý mị, thế nhưng Thủy Căn lại sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là “Người so với quỷ còn đáng sợ hơn nhiều”.

Cuối cùng, Thủy Căn đưa ra một điều kiện, muốn Phùng cục trưởng giúp thu xếp tốt cho mẹ cậu, tốt nhất là dọn đi thật xa khỏi Quân huyện. Miệng lưỡi người đời đáng sợ, để mẹ mình áo cơm

không lo, an ổn sống hết nửa đời, là điều duy nhất đứa con trai bất lực là cậu có thể làm được.

Ở bên trong ngáy người một thời gian dài như vậy, Thủy Căn đã hiểu rõ sau lưng Phùng cục trưởng là một cái lưới lớn đen tối đáng sợ. Về phần nơi sâu thẳm của cái lưới đó đang ẩn giấu cái gì, chỉ mới nghĩ đến đã không rét mà run.

Rất nhanh, mọi người trong một khách sạn ngoài tỉnh phát hiện Trương Đại Phúc sợ tội tự sát, mà di thư trên mặt bàn, đã khai báo rõ ràng quá trình phạm tội giết người rồi sai Ngô Thủy Căn hủy thi của ông ta.

Tòa án phán quyết, Ngô Thủy Căn liệt kê tội trạng, bị kết án ở tù chung thân, tước đi quyền lợi chính trị suốt đời. Ngay sau đó đến nhà giam Quân Sơn ở tù.

Chương 7

Những lọn tóc lông cừu đầy đầu đều đã bị cạo sạch, chỉ còn lại có một tầng lông tơ xanh đen bao phủ da đầu, Thủy Căn tay cầm đồ dùng cá nhân được phát cho đi theo quản giáo tới phòng giam của cậu.

Từ nay về sau, không còn cái tên Ngô Thủy Căn nữa, chỉ còn một số thứ tự 542 lạnh lùng.

Nhà giam này ở phía bắc Quân Sơn, quanh năm không thấy ánh mặt trời, vừa vào nhà giam đã cảm nhận được không khí ẩm ướt lạnh lẽo bên trong.

Mỗi phòng giam đều có bốn người, vừa nhìn thấy có phạm nhân mới vào, mỗi người đều theo dõi cậu bằng ánh mắt không có hảo ý.

Chờ quản giáo dạy bảo xong, Thủy Căn bước đến giường ngủ dựa vào tường, tùy tiện ném mấy thứ cầm trên tay lên giường, người cũng gả xuống, mặt hướng về phía tường, nhắm mắt lại mà rơi lệ.

Không phải Thủy Căn sợ hãi, thật sự là những việc liên tiếp xảy ra này đã vượt quá những gì mà một thiếu niên 19 tuổi có thể chịu đựng được.

Nghĩ đến từ nay về sau cuộc sống đều trải qua trong nhà ngục, Thủy Căn cảm thấy tuyệt vọng.

“Ê, 542, như thế nào vừa đến đã ngủ? Tranh thủ thời gian đứng dậy nói cho mấy anh mày vào đây bằng cách nào?”

Không quá 2 phút đã có người tiếp cận Thủy Căn nói lời khách sáo.

Thủy Căn không đáp lại hẳn, nhếch môi, cầm như hěn.

Hài tử không hiểu rằng, nơi đây không phải là ký túc trường học, đối mặt với bạn học ghét mình có thể quay đầu, phân rõ giới tuyến. Phải biết rằng, trong tù, ngoại trừ một số rất ít như cậu bị hàm oan bỏ tù, tuyệt đại bộ phận đều là rác rưởi cần bã bị xã hội thanh trừ.

Nhất là nơi của Thủy Căn là chỗ giam tội phạm bạo lực, căn bản là không có tới một mẫu thiện lương.

Thấy Thủy Căn giả cầm giả điếc, có người đột nhiên một phát đem cậu từ trên giường kéo xuống. Thủy Căn quỳ rạp trên mặt đất

ngẩng đầu nhìn, một gã đàn ông cường tráng hơn ba mươi có cái mũi điều hâu đang hung dữ theo dõi cậu.

“Đang nói chuyện với mày, làm gì mà giả bộ câm điếc?”

Cứ như vậy áp lực cùng buồn khổ tích tụ trong một thời gian dài, tại khoảnh khắc cậu bị nặng nề ném xuống mặt đất này, triệt để bạo phát.

Sau khi nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất, cậu mạnh mẽ vọt tới trước mặt tên mũi điều hâu, vung cánh tay mảnh khảnh lên, nhưng nắm tay còn chưa chạm tới mặt mũi điều hâu, người đã bị một cước đá bay rồi.

Thủy Căn run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, cảm giác ruột cũng dời vị trí, đau đến hô hấp hỗn loạn.

“Xú tiểu tử, nhìn lại mình đi (nguyên văn là 把招子放亮点 ta chém)! Đến Long ca cũng dám đánh, còn muốn sống mà ra tù không?” Hai tên tiểu lâu la ở bên cạnh kêu réo.

Cái tên mũi điều hâu gọi là Long ca kia đặc ý hướng mấy tên bên cạnh hét hàm: “Đi, dạy dỗ nó quy củ cho tốt.”

Vì vậy Thủy Căn vượt qua đêm đầu tiên ở nhà giam trong đánh đập quyền cước.

Lúc quản giáo đến tuần tra, ba người kia đã nằm ngủ trên giường.

Chỉ có một mình Thủy Căn nằm trên nền xi măng lạnh ngắt, đến cả sức để đứng lên cũng không có.

Quản giáo cầm đèn pin đi đến soi vào trong, chiếu đến khuôn mặt đầy vết tím bầm của Thủy Căn, sau đó nói một câu: “Số 542, tranh thủ thời gian ngủ đi, buổi sáng 5 giờ phải dậy đến phân xưởng làm việc.” Nói xong xoay người rời đi.

Rõ ràng đã có lệnh cấm việc phạm nhân ẩu đả trong trại giam. Nhưng điều khoản quy định với tình hình thực tế lúc nào chả có khác biệt.

Nhất là khu tội phạm bạo lực, luôn luôn có vài tên trùm trong ngục ỷ mạnh hiếp yếu. Quản giáo ngược lại vui mừng khi có mấy tên như vậy, chỉ cần đừng nháo đến mức tai nạn chết người là được, càng dễ dàng hơn cho bọn họ quản lý những tên ác đồ tàn nhẫn, ngoan độc này.

Vào khoảnh khắc quản giáo xoay người rời đi này, Thủy Căn đã biết, từ nay về sau loại sự việc thế này chính là chuyện thường ngày, quản giáo căn bản là sẽ không can thiệp.

Nghĩ đến đây, Thủy Căn đột nhiên cảm thấy, sống như vậy kỳ thực so với chết đi còn thống khổ hơn.

Cậu gian nan nâng thân thể đau đớn đến không chịu nổi lên, chậm rãi di chuyển đến vị trí đặt bồn cầu trong góc gian phòng.

Nhà giam cấp huyện, thiết bị không hoàn chỉnh, cho nên trong phòng giam không có bồn cầu xả nước, chỉ có một cái xô có nắp.

Lúc cậu cầm nó lên, bên trong đã có không ít hàng tốt. Thủy Căn đi đến trước giường Long ca ngủ, đem nửa bồn rượu vàng một phát đổ lên đầu Long ca đang há miệng ngáy ngủ.

Long ca từ trong mơ bừng tỉnh, còn chép chép miệng, sau đó “Ngao” một tiếng kỳ quái rú lên.

Chùi rượu vàng trên mặt xuống xem xét, Thủy Căn tiểu hài tử kia đang ôm bụng cười ở đằng kia, sau khi nhìn hẳn chặt vật, lại càng cười dữ, cười đến mức bả vai co rút.

Sau đó, sự yên tĩnh trong nhà giam lại bị tiếng chửi bới cùng tiếng dấm đá trên thân thể triệt để phá vỡ.

Hơn nửa đêm, tiếng ồn ào đặc biệt rõ ràng, phạm nhân các phòng khác cũng đều nhao nhao huýt gió ồn ào.

Vài quản giáo chạy đến, tách hai người đang đánh lộn ra xong, hỏi rõ nguyên do, đem Thủy Căn áp giải ra khỏi phòng giam, giáo huấn một trận, sau đó nhốt cậu vào phòng biệt giam.

Tiểu hài tử một mình ngồi trong bóng tối, dút khoát nằm trên nền xi măng, bày ra thân thể ỉu xiu đầy những vết thương, nhớ lại Long ca thối hoắc vừa rồi, một mình tiếp tục cười to, cười như điên cuối cùng lại là lệ rơi đầy mặt, không thể kìm nén.....

Khi Thủy Căn trở ra, đã là ba ngày sau .

Khi cậu lần nữa trở lại phòng giam, ánh mắt những người khác nhìn Thủy Căn đã bất thường.

Long ca tựa ở trên giường chống chân nói: “Được a, không nhìn ra tiểu tử mày lại là thằng gian thi! Thật là mẹ nó rất có tương lai! ”

Nghĩ đến bọn họ là qua lời quản giáo biết vụ án của mình, Thủy Căn bất giác lại cắn chặt môi, bàn tay gắt gao siết lại thành nắm.

“Cái lỗ người chết so với còn sống còn chặt hơn sao? Lúc làm mày không thấy thi thể thối hay sao?”

Hai tên kia cũng hắc hắc cười quái dị, ba người này đều là tội phạm hình sự vì cướp bóc cường bạo mà vào ngục, ở cải tạo đã 5

năm, sự tàn nhẫn hung bạo toát ra từ người chúng trong khoảng thời gian dài sống trong lao ngục chẳng những không có giảm bớt, ngược lại bởi vì áp lực mà càng trở nên mãnh liệt.

Hiện tại bọn chúng đã biết nguyên nhân phạm án của Thủy Căn, mới chỉ tưởng tượng ra loại hành động biến thái đến cùng cực ấy, ba tên máu cả người đều sôi trào, nhu cầu cấp bách tìm đường phát tiết.

Khi bị ba tên đó vây quanh, Thủy Căn còn chưa nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, chỉ cảm thấy không có khả năng Long ca lại tha cho mình, không khéo là lại đánh nhau thêm trận nữa.

Đến khi bọn chúng đem cật đè trên mặt đất rồi xé quần cật ra, Thủy Căn mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Dù gì cũng từng bị phi lễ qua rồi, cộng thêm ánh mắt bắn thiêu của bọn chúng, ngốc tử cũng có thể đoán được bọn chúng muốn làm gì.

“Thả ta ra! Các người thả ta ra! Đồng chí cảnh sát..... Ngô.....” Một khăn lau bẩn được nhét vào miệng Thủy Căn.

“Đem nó lật lại, đằng trước nhìn JJ con mẹ nó ngán!” Long ca nói với hai tên lâu la đang đè Thủy Căn lại.

Thủy Căn mặt dán trên đất, nửa người dưới bị lật đến sạch sẽ, cảm giác sau lưng có một cái tay thô lỗ chen vào khe hông,

không khí lạnh như băng phía sau theo lỗ nhỏ mà đi vào.

Hài tử tổn công vô ích mà liều mạng giãy giụa, nước mắt thi nhau tuôn rơi.

Đúng lúc ấy, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, đi về phía phòng giam bọn họ. Từ ngoài cửa sắt truyền đến tiếng “rầm” của chìa khóa. Ba tên nam nhân đang thi bạo hạ ánh mắt nhìn nhau, phi thường ăn ý mà buông lỏng tay ra.

Trước khi buông tay, Long ca ghé vào lỗ tai Thủy Căn, hạ giọng nói: “Con mẹ nó mày nếu dám nói ra, mấy anh đây có rất nhiều biện pháp cho mày sống không bằng chết.”

Cửa sắt mở ra, tình cảnh quản giáo chứng kiến tình là, Thủy Căn ngồi dưới đất, một tay túm lấy quần, tay kia bụm lấy yết hầu liều mạng nhổ nước miếng ra ngoài.

Đã là người công tác tại đây một thời gian dài, bên trong cánh cổng nhà ngục xảy ra chuyện bẩn thỉu gì, quản giáo trong lòng đều biết rõ ràng.

“470, ba người các ngươi thành thật một chút, đừng khi dễ phạm nhân mới vào, cẩn thận kẻo ta đem công điểm tháng này của các ngươi trừ không còn một mẩu.”

Quản giáo không đến nơi đến chốn uy hiếp xong, sau đó đổi một trong hai tên lâu la nói: "462, anh thu dọn đồ đạc đổi phòng giam."

Long ca hiển nhiên không nghĩ tới quản giáo sẽ điều một tên thủ hạ của mình đi, lộ ra biểu tình kinh nghi, muốn nói cái gì lại nhin xuống.

Chờ 462 thu dọn đồ đạc cùng quản giáo đi chừng một lúc, cửa phòng giam lại mở, một phạm nhân mới tới khác bị phân đến gian phòng này.

Long ca cùng thủ hạ còn lại kia vừa nhìn đã vui vẻ, vị mới tới này chính là một tên bạch trảm kê, tế da nộn thịt (da nhẵn nhụi trắng nõn), bộ dáng cũng không tệ lắm. Vừa nhìn bộ dáng đã biết là ngon hơn.

Thủy Căn nhìn qua đã choáng váng. Tên mới tới này, tuy đầu cạo đến bóng loáng, mặc một bộ quần áo tù vô cùng thảm hại, nhưng hăn đích thực là Đới Bằng, không sai được.

Hăn như thế nào cũng vào đây? Chẳng lẽ cảnh sát đã biết rằng hăn cùng Phùng cục trưởng mới là kẻ đầu sỏ trong mấy án mạng liên tiếp kia?

Hiện tại đứng ở trước mặt cậu là người..... Hay là quý?

Chương 8

Đới Bằng vừa vào cũng nhìn thấy Ngô Thủy Căn, co đầu rụt cổ đứng một bên không dám nói lời nào.

Chờ cảnh sát đi rồi, lập tức đi đến trước mặt Thủy Căn nước mắt lưng tròng gọi một tiếng: “Thủy Căn.”

Vừa nghe kẻ bất lực phát ra thứ âm thanh nhảo nhoét, Thủy Căn cảm giác tim rớt xuống bụng luôn rồi. Mỗi lần con bê này trước mặt thầy cô giả bộ đáng thương, đều là ra vẻ tiểu cô nương đức hạnh thế này.

Nhưng sau khi cảm giác sợ hãi từ từ biến mất, sự phẫn nộ nhanh chóng ngập tràn, bản thân cậu rơi vào tình cảnh này, nói cho cùng, đều là do Đới Bằng dẫn sói vào nhà, còn dẫn lửa thiêu thân tự hại chính hấn.

Không đợi bọn Long ca đi lên dạy dỗ quy củ, Thủy Căn xông lên trước cho bạn học cũ một cái tát. Đới Bằng bị đánh “Ai u” một tiếng, bưng mặt chỉ vào Thủy Căn nói: “Mi dám đánh ta? Ta..... Ta muốn gọi quản giáo!”

Thủy Căn oán hận nói: “Mi gọi thử xem! Gọi đi, gọi một cái đánh mi một cái!”

Long ca bên cạnh rất vui vẻ, ở đây lâu như vậy cũng không có gì giải trí, xem hai thằng nhãi con này cầu véo lẫn nhau cũng rất thú vị đấy chứ.

Đới Bằng chính là một con hổ giấy miệng hùm gan sứa, lại thêm Thủy Căn lộ ra vẻ mặt cực kỳ hung ác chưa từng có, cuối cùng hẳn nhất thời bị lép vế.

Đá chân, biểu diễn mấy thế võ mèo quào, có lẽ nhận ra tình cảnh trước mắt của mình, Đới công tử nói: “Cũng đã thế này rồi, mi còn muốn phân cao thấp với ta, không khéo ta đến phải chết ở đây.....”

Thủy Căn kỳ thật cũng là một bụng nghi hoặc, đúng lúc này, bên ngoài lại có người hô: “542, 543 đi ra! Đến phân xưởng mới nhận báo danh!”

542 là Thủy Căn, 543 hiển nhiên là Đới Bằng. Theo quy củ của nhà giam, hễ là tội phạm mới bị kết án đều phải chịu lao động cải tạo. Bởi vì phạm nhân mới vào kỹ thuật không thuần thục, cho nên các phạm nhân mới các khu đều phải tập trung ở một cái xưởng tiếp nhận huấn luyện.

Chỉ thấy khắp nơi trong phân xưởng hỗn loạn chất đầy những mẫu vải vụn vút đi, hơn chục vị lão gia ngồi trên ghế, khâu những hạt châu đen làm mắt cho gấu bông. Cũng thêu vào tứ chi một loạt kim cương lấp lánh.

Cảnh ngục sau khi sắp xếp ổn tủa vị trí cho hai người, nói: “Bởi vì các người là phạm nhân mới, chỉ tiêu hoàn thành chỉ cần bằng 60% của phạm nhân già là được.”

Nhưng chỉ có 60% này cũng là một ngày phải thêu hết 100 cái mới tính là đạt tiêu chuẩn.

Đều là nam hài tử, dù là trẻ con nhà nghèo như Thủy Căn chưa từng biết thêu thùa, Đới Bằng một tiểu thiếu gia, càng khỏi phải nói.

Hai người ngồi cạnh nhau bên bàn, cầm lấy kim thêu bắt đầu khâu mắt cho gấu.

Canh lúc quản giáo tại xưởng bên kia hút thuốc nói chuyện phiếm, Thủy Căn lén lút hỏi : “Mi vào bằng cách nào?”

“Ta cũng không biết..... Từ sau cái lần ở mộ địa ta bị dọa sợ đến ngất xỉu kia, trí nhớ thường xuyên xuất hiện khoảng trống, rõ ràng buổi tối ở nhà ngủ, thế nhưng sáng ngày thứ hai tỉnh dậy lại nằm giữa một vùng hoang vu..... Ngoài ra..... toàn thân ta đều là

máu.....” Nói đến đây, tay cầm kim của Đới Bằng đều khâu loạn cả lên.

“Sau đó..... Có một hôm, lúc ta tỉnh lại, bên người nằm một người vừa chết..... yết hầu bị cắn nát..... Ô..... Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng cảnh sát nói dấu răng trên thi thể kia là của ta..... Ta oan uổng a! Trong nhà tổn rất nhiều tiền mới đem án của ta phán thành giết người để tự vệ, cha ta bảo ta trước cố nhịn một chút, ông chuẩn bị tìm người khai cho ta một cái xác minh bệnh tâm thần..... Trưởng nhà giam này cha ta đối phó không được, khụ, nghe nói lúc trước nếu không có cha ta, hẳn đã là chủ tịch huyện rồi. Mấy ngày này phải chịu đựng thế nào đây.....”

Đới Bằng thần kinh hề hề ở đằng kia, Thủy Căn trong lòng trầm xuống, cậu đột nhiên nhớ tới cái tên “Đới Bằng” phi lễ mình kia, chẳng lẽ là cùng việc mất trí nhớ giết người có liên quan?

“Phùng cục trưởng kia với mi có quan hệ gì? Mi vì cái gì giúp hắn gạt ta vào cái cỗ mộ đó?” Thủy Căn trầm tư thật lâu rồi hỏi.

Nghe thấy thế, Đới Bằng đang bơi nước mũi lên ống tay áo lại giặt mình một cái.

Hắn lặng lẽ quan sát bốn phía, tận lực hạ giọng nói: “Thủy Căn, mi đừng trách ta hại mi, ta kỳ thật cũng là bị hắn lừa gạt. Mi có biết họ Phùng kia có chỗ dựa cực kỳ vững chắc? Không chỉ đơn giản

là một cục trưởng cục công an như vậy, ta là qua một bằng hữu mà quen biết hẳn, lúc đó hẳn tìm ta nói, muốn ta hỗ trợ phá án, ta cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế! Mi cũng thấy đấy, người nọ trên tay đầy thịt đó, nói không là không. Mi nói xem họ Phùng kia là người hay là yêu quái chứ?”

Thấy Đới Bằng nhìn mình vẻ mặt hi vọng, Thủy Căn cực kỳ muốn nói, chẳng lẽ chỉ có họ Phùng không phải người, mi cũng như vậy chứ đâu!

“Mi vì sao không đem chuyện xảy ra đêm đó nói cho cảnh sát? Đi vạch trần họ Phùng kia?”, Thủy Căn nghĩ đến oan khuất của mình, âm lượng không tự chủ được mà khuếch đại.

Đới Bằng gấp đến độ túm vạt áo cậu: “Mi nha, sự tình nào có đơn giản như vậy? Nói với ai đây a? Mi cũng chưa thử qua sao? Cảnh sát sẽ nghe mấy chuyện ma quỷ này sao, ai có thể tin rằng một đám khói bốc lên là có thể đem người ta găm đến trơ xương chứ! Ta.....ta lúc ấy không phải sẽ chịu liên lụy sao?”

“542, 543! Hai người các người thì thầm cái gì! Nói cho các người biết, nếu làm không xong, thì phải làm suốt đêm, đừng hòng ngủ!”

Thế là hai người không dám nói nữa, tiếp tục khâu mắt.

Kết quả của một ngày bận rộn, những người khác hoàn thành chỉ tiêu, chỉ có Đới Bằng còn thiếu 30 cái. Ăn xong bữa cơm chiều, những phạm nhân mới bị sắp xếp học kỹ luật ngục giam. Đới Bằng bị giữ lại tiếp tục hoàn thành công việc.

Chờ hết buổi dạy, đã là hơn tám giờ tối. Trên thao trường khi xếp thành hàng dài trở về phòng giam nghỉ ngơi, Thủy Căn trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng chỉ còn lại một mảnh hình lưỡi liềm, trên nền trời đêm đen như mực, phản phát hiện ra những vàng sáng mờ ảo.

Khi trở lại phòng giam, hai người trong phòng đang nằm trên giường ngâm nga tiểu khúc. Thấy Thủy Căn một mình trở lại, trao đổi một ánh mắt quý dị.

Thủy Căn chưa quên xung đột buổi sáng hôm nay, xem ra hai tên này vẫn còn đang ghen chết đây!

Khi Thủy Căn nằm ở trên giường, toàn thân căng cứng, để phòng bọn họ đột nhiên tập kích.

Nhưng nằm xuống đã nửa ngày, cũng không thấy hai người bọn họ có động tĩnh gì.

Thẳng đến mười hai giờ đêm, cửa phòng giam mở ra, trong lúc đó, quản giáo vừa mở cửa vừa lớn tiếng giáo huấn Đới Bằng, ý

tứ đại khái là nếu như lần sau còn làm việc lễ mễ như vậy, cũng khỏi ăn cơm tối luôn gì gì đó. . . . .

Đới Bằng xem ra cũng mệt muốn chết rồi, chờ quản giáo đi, lập tức liên tục rên rỉ, nghiêng người mệt mỏi ngã xuống cái giường đối diện giường Thủy Căn.

Thủy Căn phát hiện lúc đó hai người vẫn một mực vờ ngủ kia lén lút đứng lên, hướng đến giường Đới Bằng sờ soạng.

Hèn gì mà không chọc đến mình, hóa ra là đang tơ tưởng đến cái mông nộn nộn của Đới Bằng đây mà.

“Người làm gì..... Ngô..... Buông ra.....” Hai người kia cũng là kẻ tái phạm, nhanh chóng bịt kín miệng Đới Bằng, đem người hắt lật lại, lột quần xuống.

Đới Bằng bị bịt mồm, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Thủy Căn, ước chừng là khẩn cầu cậu cứu hẩn.

Báo ứng!

Thủy Căn cố sức quay đi, mắt không thấy, tâm không phiền, trong từng đợt tiếng thở hổn hển của thú vật, tiếng kêu nhỏ đến không thể nghe thấy của Đới Bằng vẫn không ngừng truyền vào tai cậu.

Kỳ thật Đới Bằng cũng không phải quá xấu, dù gì cũng là bạn học của mình một thời gian, nếu có người gọt họ Đới một trận, Thủy Căn cậu tuyệt đối mặc kệ, tiểu tử này chính là rất thiếu giáo dục.

Nhưng mà cái này gọi là gì đây? Sao lại có thể làm nhục người ta như vậy?

Thủy Căn nhin không nổi nữa, cậu nhảy xuống giường, đưa tay đem Long ca từ trên người Đới Bằng túm xuống.

Long ca đang cao hứng, vừa dùng hạ thân đỏ thắm lăm lăm lông của mình, ở trên cái mông tròn tròn của Đới Bằng cảm thụ vài cái đến sáng khoái, lại cứ bị Thủy Căn cắt ngang, lập tức giơ tay cho Thủy Căn một quyền.

Thân thể tiểu hài tử văng ra, một phát đập vào thành giường, xương sườn đau đến sắp không thở nổi.

“Mẹ kiếp, tha cho mày một cái mạng còn không biết tốt xấu, muốn chết có phải không?”

Nói xong đi đến cho thêm mấy cước, Thủy Căn ôm cái đầu đã trúng vài cú, cảm thấy cổ họng một trận tanh ngọt, một búng máu cứ như vậy phun ra.

Tên lâu la nhìn lão đại thị uy, đang ở đó “hắc hắc” cười quái dị, cúi đầu, hù dọa Đới Bằng đang toàn thân run rẩy: “Nhìn thấy

không, ngoan ngoãn đi, để mấy đại gia đây sáng khoái một chút, thì chuyện gì cũng không có, bằng không đánh cho người thổ huyết đã là nhẹ .”

Mùi máu trong không khí từ từ tràn ngập, có lẽ là nghe được sự uy hiếp của tên lâu la, Đới Bằng dần dần bất động, mà vầng trăng khuyết ngoài song cửa càng tỏa ra ánh sáng đỏ tươi.

Long ca nhìn Thủy Căn đau đến co quắp, lại hướng về phía thân thể cuộn lại kia bổ thêm một cước, rồi nhanh chóng quay lại tiếp tục lộng Đới Bằng.

Người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, dù cùng là nam nhân, thế nhưng da thịt trắng nõn co dãn, trong mắt đám tù phạm là vô cùng quý giá a. Đới Bằng bộ dáng không tồi, khóc đến vành mắt đỏ hoe, cực kỳ kích thích người ta, nếu như nhắm mắt lại tưởng tượng ra mỹ nữ phong nhã phì đồn (mông to ngực nở a :”> nghe thô bỉ quá nên để nguyên), thật là một bữa thịnh yến.

Long ca nhin không được đem Đới Bằng lật lại, chuẩn bị mặt đối mặt làm thêm lần nữa, hần thô lỗ khuấy động khe mông Đới Bằng, lại đem tiểu đệ đệ đã đứng thẳng của mình, nhắm vào nơi đó chuẩn bị cắm vào.

Thật là chặt, trong nháy mắt vừa tiến vào, Long ca kìm lòng không được nhắm mắt lại.

Nhưng sau một khắc, hăn lại đột nhiên mở mắt ra.

Một bàn tay không biết từ khi nào đã cắm vào ngực hăn, thủ hạ ở bên cạnh hỗ trợ cổ đã bị bẻ gãy một cách quỷ dị, đầu cùng thân thể vặn vẹo 180 độ.

Sau đó hăn phát hiện cái con tép riu nhu nhược mới rồi còn đang khóc lóc kia, đang chậm rãi từ lỗ hổng trên lồng ngực hăn lòi ra một trái tim đỏ tươi còn đang đập thành thịch.

Long ca muốn kêu lên, nhưng thanh âm lại mắc ở cổ họng, không phát ra được tiếng nào.

Bàn tay đang nắm lấy trái tim hăn kia, năm ngón tay bóp chặt, máu đỏ tươi theo khối thịt nứt toác ra, bắn tung toé lên làn da trắng nõn của “Đới Bằng”, tràn ra những dấu vết xúc mục kinh tâm (nhìn thấy mà giật mình khiếp sợ).

Thủy Căn đang quỳ rạp trên mặt đất tận mắt chứng kiến một màn như thế.

Cậu thấy hai người mới vừa rồi còn sống sờ sờ, hiện tại đã thành hai đồng nhão nhoét như bùn dán trên mặt đất.

Sau đó cậu nhìn thấy “Đới Bằng” từng chút một liếm sạch máu tươi trên tay, nhìn hăn cùng bản thân trầm mặc nhìn nhau, nhìn hăn chậm rãi hướng về phía cậu mà đi tới.....

Chương 9

Thủy Căn muốn hét lên, muốn đứng lên đập cửa gọi người, nhưng hết thảy những ý niệm này đều lập tức chấm dứt khi “hắn” chạm lên da thịt cậu.

Đó là một cảm giác không nói nên lời, giống như ngàn vạn sợi tơ mỏng manh tinh tế tràn vào, quấn quanh tứ chi bách hài của cậu, không kêu lên được, cũng không động đậy được.

“Hắn” thoải mái mà ôm lấy Thủy Căn, đem cậu đặt trên giường, lại không chút ôn nhu xé tũ phục trên người cậu, lấy tay cùng đầu lưỡi luân chuyển vuốt ve từng tắc da thịt đang lộ ra của Thủy Căn.

Rất nhanh toàn thân thiếu niên đã không còn một tắc vải, đắm chìm trong ánh trắng rọi qua song sắt.

“Đới Bằng” không giống Long ca khẩn cấp như vậy, mà chờ đến khi Thủy Căn toàn thân ngượng ngùng, thì ngừng lại, yêu thương dùng chóp mũi chạm vào Thủy Căn, lại dùng tay vỗ về chơi đùa tầng lông tơ mềm mại trên đầu cậu.

Thủy Căn trong lòng run rẩy.

Nhà hàng xóm cậu có một cô bé năm tuổi, khi có món đồ chơi búp bê mới, cũng là cẩn thận như vậy mà chải tóc, thay váy, đeo dây chuyền vân vân. Thế nhưng không đến mấy ngày sau, tay chân búp bê đều bị kéo rời ra, sau đó lại khóc lóc nỉ non đòi mẹ mua cho cái mới.

Cái tên trước mắt này, nhất định muốn đem cậu ra làm đồ chơi tiêu khiển! Chơi xong rồi sẽ đem cậu xé vụn ra, làm một bữa ăn sáng!

Không thể trách Thủy Căn không có tiết tháo (hành vi giữ đúng lễ nghĩa), cậu hiện tại lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình còn hơn lo lắng cho mặt sau của mình. Nhưng mà xem tình hình này, tên này có lẽ muốn tiền gian hậu sát, hài tử nghĩ vậy thì khóc không ra nước mắt, sao không phải là tiên sát hậu gian? Ít ra thì cậu có thể đỡ phải chịu đả kích về tinh thần mà.

Có điều trong trò đùa giỡn xấu xa này, chẳng có chỗ để nói chuyện phải trái.

“Đới Bằng” vuốt ve tóc cậu một lát, đột nhiên từ trong miệng cứng đơ mà xổ ra một câu nói quái dị: “Tóc, để dài.”

Cũng đã thành quái vật rồi, lại còn kén chọn! Để dài? Đó là cần thời gian cùng mạng sống nha. Bằng không thì chả lẽ ý hẩn là

để dài rồi mới giết?

Không đợi Thủy Căn nghĩ xong, “Đới Bằng” đã lột sạch quần áo hướng về phía cậu nhào tới.

Mấy ngày liên tiếp hấp thụ máu làm cho hãn tinh lực tràn đầy, lần này không còn cái gì có thể ngăn hãn triệt để hưởng dụng thân thể trẻ trung của thiếu niên này nữa.

Sự ôn tồn lúc trước hoàn toàn biến mất, hãn tựa như đã đói khát trăm ngàn năm nay, vội vàng dùng tay, đầu lưỡi tham lam, còn có làm hạ thân đã cứng run rẩy cuốn lấy tất cả những gì hãn có thể cướp đoạt.

Thủy Căn lúc đầu còn có thể cắn răng gắng gượng, thế nhưng thân thể chưa từng trải đời trong sự xâm phạm điên cuồng vẫn mơ hồ sinh ra khoái cảm.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn phát ra từ yết hầu, làm cho mãnh thú trên người càng thêm kích động.

Thủy Căn mở lớn hai chân, như một con búp bê vải, bị động vùng vẫy thân thể, lưng mấy lần bị đập lên song sắt, đau đớn vì đằng sau bị khai mở cùng khoái cảm vì phía trước bị bàn tay nhiều lần đùa bỡn luân chuyển đan xen.

Khi trò vui quái quỷ chuẩn bị tiến tới lần thứ tư, Thủy Căn rốt cục co quắp ngón chân, hôn mê bất tỉnh.

Bất quá việc này tựa hồ không chút nào ảnh hưởng đến kẻ kia, sau lần tiến công cuối cùng, hắc gầm nhẹ rồi đạt đến đỉnh.

Rút ra hung khí còn dính bạch mạng (mạng là bọt), hắc lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mí mắt Thủy Căn, tựa hồ mong chờ cậu lại lần nữa mở mắt nhìn hắc.

Vỗ về chơi đùa một hồi lâu, hắc rốt cục đứng dậy, xuống giường đi đến chỗ hai thi thể xụi lơ trước mặt. Lấy tay ấn lên mặt đất, hai chân quỳ xuống, miệng lẩm bẩm.

Giọng nói quái dị, ngôn ngữ thần bí, trong không gian khép kín của phòng giam không ngừng vang vọng, không khí tựa hồ bị nén lại, trở nên khô nóng lạ thường.....

Chỉ thấy nền nhà xi măng bắt đầu chậm rãi xuất hiện vết nứt, hai đám khói nhẹ xanh thẫm từ trong vết nứt từ từ thoát ra, tách ra chui vào miệng mũi của hai cỗ thi thể.

“Đới Bằng” cắn rách ngón tay của mình, đem mấy giọt máu nhỏ vào cái miệng hé mở của cỗ thi thể, sau đó hai tay vung lên, hai cỗ thi thể chậm rãi đứng dậy.

Một cái xác lấy tay đem cái đầu bị vắn ra sau lưng bẻ lại, phát ra một tiếng “rắc”. Mà cái kia dùng sức túm lấy lỗ hồng trước ngực, làm cho da thịt bị xé mở khép lại một chỗ.

Cuối cùng, hai “người” chậm rãi chống mí mắt cứng ngắc lên, trong con mắt tỏa ra ánh sáng xanh thẫm.....

Khi Thủy Căn lần nữa tỉnh lại, âm thanh đầu tiên lọt vào tai chính là tiếng quản giáo bên ngoài đang thúc giục tù nhân rời giường.

Hắn là đã năm giờ sáng, Thủy Căn dè dặt mở to mắt, phát hiện Đới Bằng đang ở ngay bên cạnh bám chặt lấy mình. Nước miếng trong suốt đến hơn một nửa là đang từ từ chảy xuống cổ cùng mặt cậu.

Hơi thở nóng hổi phả trên mặt Thủy Căn, làm cho người ta cảm thấy nóng như lửa đốt.

Thủy Căn thử nhúc nhích hạ thân mình, có lẽ là quấy rầy mộng đẹp của tên kia. Đới Bằng phát ra tiếng lâu bầu: “Ai nha, để ta ngủ.....”

Thanh âm này cũng không phải giọng nói quái dị tối hôm qua hắn phát ra.

Thủy Căn sững sờ, ôn thần biến mất rồi? Cậu lại thử gọi một tiếng: “Đới Bằng?”

“Đáng ghét, đừng kêu! Có để cho người ta ngủ hay không?”, Đới Bằng rốt cục không tình nguyện mở mắt.

Nhưng nhắc mí mắt lên đã nhìn thấy Ngô Thủy Căn cánh tay trơn bóng, cùng mình mặt dán mặt, lập tức “Ngao” kêu một tiếng, sau đó lại nhìn thấy cái mông trần trụi của mình, cái kia giữa hai chân vẫn còn dịch tích (tích là dấu vết) bừa bãi, kêu còn thảm thiết hơn. Phỏng chừng trí nhớ của tên này vẫn còn dừng lại ở đoạn bị Long ca ấn lên giường.

Nhìn Thủy Căn như vậy, tiểu công tử nghĩ có lẽ là sau khi hai vị đại ca thi bạo xong, hẳn cũng không chịu tỏ ra yếu thế làm một phát, vô duyên vô cớ một đêm bị luân phiên làm ba lần, Đới công tử lập tức khóc nức lên, sụt sịt nước mũi, trừng mắt với Thủy Căn: “Mi là đồ lưu manh, mi chờ đấy, chờ ta ra được, ta để cha ta tìm người phế mi!”

Thủy Căn muốn đứng lên, nhưng toàn thân như bị xe lu cán qua, đành lực bất tòng tâm. Nhìn Đới Bằng lúc này ngược lại cứ như người bị hại, kẹp chặt hai chân, lấy tay một hồi che ngực một hồi che đầu, trong lòng thâm lương cùng phần nộ khởi cần phải nói.

“Thao... Thao mẹ mi, mắt mi mù à, nhìn không ra chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này, Đới Bằng cũng đã nhìn ra điều bất thường.

Hai chân Thủy Căn căn bản là khép lại không được, nhìn qua một cái, có thể thấy từ bên trong cửa huyết còn chưa đóng lại ở mặt sau đang chảy ra dịch thể trắng trắng đỏ đỏ chứ đâu! Những dấu tích xanh tím trên ngực bụng lại càng khỏi phải nói.

Ngược lại, chính hắn, ngoại trừ chỗ nào đó có chút dinh dính, trên người bắn tung toé nhiều vết máu, thật đúng là không gì khác lạ.

Đới Bằng yên lòng, hắn nhìn nhìn Thủy Căn nằm bẹp trên giường, ngẩng đầu lại nhìn nhìn, lập tức thông cảm mà vỗ vỗ khuôn mặt tức giận đến cứng ngắc của Thủy Căn, tươi cười nói: “Cám ơn hai vị đại ca giờ cao đánh khế, ta biết các người hay nói giỡn ta mà, biết hối hận thì ta bảo cha ta tiện thể mang cho các người mấy bao thuốc ngon, từ nay về sau lại phiền các người chiếu cố tiểu đệ ta.”

Thủy Căn ngẫm nghĩ lấy đâu ra người cho hắn nói chuyện? Quay đầu xem xét.

“A ——!”

Lúc đó, so với Đới Bằng còn nường. (theo bản raw chữ nường này là mẹ nhưng ta nghĩ nường này là nường trong nường nhẹ)

Hiện tại đã là lúc những tia nắng ban mai bắt đầu le lói, là thời điểm quý thần thôi tán, thế nhưng Long ca cùng tên thủ hạ của hắn kia, đang song song ngồi trước mặt, ánh mắt đại ra nhìn cậu.

Ông trời ơi, người đùa ta sao? Thế nào mà cơn ác mộng này vẫn chưa chấm dứt chứ!

Chương 10

“542, các người gào cái quỷ gì đó! Nhanh mặc quần áo đi ra tập hợp!”

Quản giáo ngoài cửa sắt hét lớn một tiếng, Thủy Căn mới từ trong sợ hãi giật mình tỉnh lại.

Cậu vội vàng mặc tù phục vào rồi vọt tới cửa sắt hô to: “Đồng chí cảnh sát, cứu mạng với!”

Cửa sắt lập tức bị mở ra, quản giáo cau mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Thủy Căn cố gắng kiềm nén kích động, sắp xếp từ ngữ: “Bảo cáo, đêm hôm qua..... Hai người bọn họ có lẽ đã chết rồi.....”

Quản giáo nhìn hai người đã đứng lên, vết máu trên người bọn họ đã được lau sạch, cũng đã thay tù phục gọn gàng, khể cúi đầu, đây đúng là vẻ mặt ngoan ngoãn tù nhân nên đeo vào trước mặt quản giáo nha.

Kỳ thật vừa dứt lời, Thủy Căn đã biết mình lại làm chuyện ngu ngốc.

Quản giáo nghe xong câu vừa rồi không nổi đóa mới là lạ.

Quả nhiên con mắt quản giáo trừng lớn như cái bóng đèn: “542, đừng tưởng rằng hồ ngôn loạn ngữ là có thể trốn tránh cải tạo lao động, còn trợn mắt nói dối nữa, ngươi sẽ bị biệt giam một tuần!”

Đúng lúc này, trên hành lang lại truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có tiếng người cười nói ồn ào, quản giáo đã dự tính trước theo âm thanh nhìn lại, lập tức cung kính cúi chào hỏi thăm. Nguyên lai là Phùng cục trưởng cục cảnh sát thành phố, cùng trưởng ngục giam Tần Nghiễm Sơn xuống thị sát công tác đến đây.

Khi khuôn mặt Phùng cục trưởng xuất hiện trước cửa sắt, Thủy Căn có chút chấn động. Hẳn tại sao lại xuất hiện lúc này.

Phùng cục trưởng ánh mắt sáng ngời đánh giá mấy người trong phòng, nhất là khi nhìn hai người bọn Long ca, ánh mắt càng có chút ý vị thâm trường.

“Tần ngục trưởng, lần này việc đào cống thoát nước phải được làm ngay! Bằng không nếu để lỡ kỳ hạn công trình, kinh phí cho khu nhà mới đang thi công của nhà giam của ngài có thể không đủ đâu.”

Tần ngục trưởng cuống quýt gật đầu đồng ý, liên tục cảm tạ sự giúp đỡ về kinh phí của Phùng cục trưởng.

Một tòa nhà mới đối với nhà tù Quân Sơn mà nói thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Một cái nhà giam cấp huyện không nên có hệ thống làm việc rườm rà cần người ngoài đóng dấu phê chuẩn như vậy. Thế nhưng Phùng cục trưởng cũng đã bật đèn xanh, hẳn cũng tự mình đi ủy ban thành phố chạy kinh phí, nói tốt hộ. Thậm chí cả địa điểm thi công cùng bản vẽ thiết kế cũng đều đầy đủ đúng hạn.

Kỳ thật tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng, trong thời gian tòa nhà được tu sửa, kinh phí rất linh hoạt. Nếu khéo làm, hơn phân nửa kinh phí đều có thể rơi hầu bao người phụ trách, cho nên người được lợi trên thực tế – Tần ngục trưởng, hiển nhiên đối với Phùng cục trưởng vô cùng cảm tạ.

Mà bây giờ những phạm nhân chuẩn bị ra ngoài lao động, chính là đang đi đào đường ống ngầm của tòa nhà đang được thi công đó.

Hiện trường thi công một mảnh khí thế ngất trời, các phạm nhân đang bị cải tạo mặc tù phục màu da cam bắt mắt, đang luôn tay làm việc dưới sự cảnh giác của các giám sát.

Thủy Căn đứng ở đáy hố, vừa đào đất, vừa dùng khốe mắt dư quang đánh giá hai “người” kia. Bọn họ đang đứng cách cậu không xa, cầm xẻng trong tay, đang đào đất một cách máy móc,

ngoại trừ việc không thềm để ý đến những kẻ đến gần bắt chuyện, thật sự không có gì khác lạ.

Buổi sáng khi cậu tỉnh lại, nền xi măng trong phòng thì sạch sẽ, Đới Bằng thì ủy khuất đến tận cùng, còn hai kẻ kia thì lông tóc vô thương, thật sự làm cho Thủy Căn có cảm giác tất cả chỉ là một giấc mơ. May mắn là trên người cậu vẫn còn lưu lại những vết thương khó nói, bằng chứng cho thấy hết thảy những việc đã xảy ra đều không phải chỉ là tưởng tượng.

Một loạt sự kiện ly kỳ xảy đến với cậu rồi cuộc là có liên quan gì với nhau? Thủy Căn sàng lọc lại trí nhớ một lần, mơ hồ nghĩ rằng, có lẽ tất cả chuyện này đều cùng cổ mộ trong đường hầm khi ấy có một mối liên hệ nào đó.

Đới Bằng đang đứng cách cậu không xa, thỉnh thoảng tìm cơ hội tiếp cận bọn Long ca, đáng tiếc mặt nóng lại dán lên móng người chết — lạnh ghê gớm luôn! Bọn họ không thềm nhìn hấn cái nào.

“Ê! Hai người các người đào đi đâu thế? Sao không nghe chỉ huy hả!”. Có một người giám sát phát hiện chỗ hai người bọn Long ca đào rõ ràng chệch hướng lộ tuyến dự định, vì vậy tiến lên lớn tiếng quát.

Thế nhưng bọn Long ca dường như không có nghe thấy, xẻng trong tay vung càng lúc càng nhanh.

Quản giáo cho rằng hành động đó của bọn họ là chống đối trong im lặng, lập tức gọi tới vài tên quản giáo nữa, cầm cảnh côn nháy xuống hồ chặn họ lại.

Khi côn điện chạm vào hai “người”, tất cả mọi người ở đó đều sợ đến chết lặng, trong lúc cơ thể bọn họ bị dòng điện mạnh mẽ kích đến mãnh liệt co giật, họ không kêu lấy một tiếng, động tác trong tay cũng không hề dừng lại, cứ như ý chí và thân thể đã hoàn toàn tách rời thành hai thứ riêng biệt.

Quản giáo cũng không ngờ việc này lại xảy ra, vội vàng rút cảnh côn lại, kinh ngạc mà nhìn nhau.

Đúng lúc này, xẻng trong tay hai người đã vung lên nhanh như tên bắn, chuyển động không ngừng, rất nhanh, đã đào được trên vách tường của đường cống ngầm một cửa hang sâu hai mét trong lòng đất.

“Choang” một tiếng, xẻng đụng vào kim loại, phát ra tiếng động chói tai.

Hai người đang điên cuồng đào bới rốt cuộc cũng ngừng.

Mấy người giám sát đứng gần đấy nhân cơ hội nhảy xuống hố, loáng cái đã đè hai tên kia xuống mặt đất, còng tay bọn họ ra đằng sau.

Đới Bằng tò mò đưa tay chạm vào, phát hiện ra cái hang bọn Long ca đào được có một vật bằng kim loại .

Trong chốc lát, tù nhân cùng quản giáo ở gần đó đã tụ tập lại xem đào được cái gì, một quản giáo quan sát dưới đáy hố, ánh mặt trời ban ngày rực rỡ, vật kim loại này phản chiếu lại ánh sáng lóa mắt.

Sau khi đã bắt được tù nhân không tuân thủ, một quản giáo cúi xuống xem xét vật đó rốt cuộc là cái gì, đất đá xung quanh vật kim loại đã được đào ra, dùng tay phủi phủi vài cái, một cánh cửa kim loại vuông vức rộng khoảng một mét hiện ra trước mắt mọi người.

Trên cánh cửa chạm trổ hình một con trâu đang phủ phục, trên mình có khắc hình tường vân cùng lân phiến. Ở lỗ mũi trâu treo một cái vòng đồng to bằng cổ tay, giống như tay nắm cửa bình thường.

Đáng tiếc ở đây lại không có ai đủ hiểu biết, nếu không đã có thể nhận ra, đó là một ngư đầu trấn tà thú.

Có điều, nó vẫn làm mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Cánh cửa có màu vàng kim, hơi giống màu đồng, thế nhưng nếu nói là bằng đồng, thì tại sao bị chôn trong lòng đất ẩm ướt lại không có màu xanh của gỉ đồng? Hơn nữa, dưới ánh mặt trời, nó tỏa ra một vầng sáng rực rỡ mê người, làm người ta phải mơ màng.

Một quản giáo khác nửa đùa nửa thật hỏi: “Không phải là làm bằng vàng thật chứ?”

Thử hỏi, ai chưa từng mơ đào được vàng chứ? Cho nên mặc dù chỉ là nói đùa, lại làm cho tất cả mọi người ở đó con mắt sáng trưng.

Cũng bất chấp bên cạnh có tù nhân đang bị bắt, hai quản giáo hợp lực cùng kéo cái vòng đồng trên lỗ mũi trâu.

Từ sáng đến giờ, tinh thần Thủy Căn lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, sự cố ngoài ý muốn này càng làm cho cậu run rẩy cả người.

Cho dù không biết trên cánh cửa đồng là trấn tà thú, cậu cũng biết thứ mà hai cái xác không hồn kia đào ra được chắc chắn chẳng hay ho gì.

Cậu chợt nhớ tới trước đây khi còn trong đội xây dựng, Trương Đại Phúc từng nói với cậu.

“Ông nội ta cả đời lấy đào mộ làm kế sinh nhai, cũng tổng kết được mấy bí quyết giữ mạng, gặp phải mộ huyết sát khí trùng thiên, phải kính nhi viễn chi (tránh xa), vạ nhất đã chót vào mà tránh không kịp, phải lấy bùn nhão trong huyết trát lên thất khiếu (7 lỗ), là hai mắt, hai tai, lỗ mũi, với miệng, lại phải nín thở, lần theo đường cũ trở về. Phải biết rằng quỷ khí rất nhanh phát triển (chém toàn tập, nguyên văn là diễn sinh 衍生). Thường tìm dương khí của người, bùn đất trong huyết mộ âm khí nặng, bịt vào thất khiếu, có thể che dấu dương khí của người sống, như vậy sẽ không bị quỷ khí xâm nhập.”

Lúc ấy Thủy Căn hoàn toàn không lưu tâm, Trương Đại Phúc đang uống rượu, hẳn là coi cậu như một thằng nhãi con mà trêu đùa. Cậu còn cố ý chế nhạo hỏi hẳn: “Cái lỗ thối không cần bịt sao? Nhỡ đâu quỷ theo hậu môn chui vào thì làm sao bây giờ?” Khi ấy Trương Đại Phúc lấy đĩa gỗ một cái lên đầu cậu: “Cái chỗ để thải ra đó, đến quỷ cũng sợ bắn! Ai thèm chui!”

Nghĩ vậy, giữa mông lại âm ỷ đau đớn. Nếu như Trương Đại Phúc còn sống, Thủy Căn nhất định sẽ nghiêm túc nói với hẳn: “Trương Đại Phúc, chú nhầm rồi!”

Nhưng lúc này, xem quản giáo cố kéo cái vòng đồng, cuộc trò chuyện vớ vẩn đó bỗng nháy mắt hiện lên trong đầu Thủy Căn.

Thừa dịp sự chú ý của mọi người đều tập trung cả vào cái động, Thủy Căn cầm cái siêu nước ở bên cạnh lên, đổ xuống đồng đất vừa được đào ra, bốc một nắm đất bùn lên bôi lên lỗ tai và miệng mũi của mình.

Đúng lúc này, cánh cửa kim loại đã được hai quản giáo kéo mở.

Vừa nghe tiếng kêu thảm thiết của những người đứng dưới đáy hố, Thủy Căn vội vàng nhắm mắt, cầm đầu chạy. Chạy chưa được hai bước đã vấp phải xiềng xích dưới chân mà té đập mặt .

Thủy Căn luống cuống quay đầu nhìn, hai quản giáo đang vùng vẫy trèo từ đáy hố lên, thế nhưng trên mặt chả còn chỗ nào lành lặn, bê bết máu tươi, sùi lên như da cóc, làm người ta ghê sợ. Mà vài người đứng gần cái hố cũng xuất hiện phản ứng tương tự, trên mặt và trên cánh tay trần, như bị tạt nước sôi mà nổi lên những đám vết rộp đỏ màu máu.

Thủy Căn tim đập mạnh một cái, lập tức cầm đầu cùng hai tay vào bãi đất ẩm ướt. Cách một lớp đất, cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng người kêu la thảm thiết. Hai phút sau, Thủy Căn trong đất cũng sắp không thở nổi nữa.

Đúng lúc này, bỗng cảm thấy có người kéo áo cậu, lôi cậu từ trong đất ra.

Thủy Căn hết sức vùng vẫy, cố vùng tay ra đằng sau

Lúc này, cậu bỗng chốc bị người ôm thật chặt, có người ghé sát vào lỗ tai đầy bùn của cậu thân mật thầm thì: “Người không ngốc, vẫn còn biết phải dùng bùn bôi lên da mình mà.”

Giọng nói quái dị, hôm qua đã vang lên bên tai cậu suốt một đêm, Thủy Căn không thể quên được.

“Hắn” đã tới!

Chương 11

Thủy Căn trống ngực đập thành thịch, đôi mắt nhắm tịt lại, chỉ lo tà khí sẽ xông vào. Người phía sau ôm lấy cổ Thủy Căn, lấy tay giúp Thủy Căn lau sạch bùn ở mắt, ở mũi cậu.

Không khí trong lành tràn vào lồng ngực, Thủy Căn nhin không được, hít lấy hít để. Có điều ngoại trừ ngửi được trong không khí một mùi hôi khó chịu ra, thân thể cậu cũng không thấy có gì khác thường.

Tròn mắt nhìn, quả nhiên là Đới Bằng đang ôm lấy cậu.

Mọi người xung quanh liều mạng lẫn lộn trong đau đớn, nhưng hấn lại mỉm cười, lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chóp mũi Thủy Căn.

Đây không phải Đới Bằng, nhưng “hấn” là ai?

Nhin không được một bụng đầy thắc mắc, Thủy Căn cuối cùng mở miệng hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Vốn tưởng rằng hấn sẽ không trả lời, không ngờ “hấn” lại đáp: “Ta là ‘Thiệu’.”

“Thiệu? Hay là cái chổi đấy! (Thiệu 紹 phát âm là “shào” còn Cái chổi 扫 phát âm là “sào”)Thủy Căn chỉ định nghĩ thầm, bỗng đứng lại buột miệng thốt ra.

Nghe thấy thế, cái người gọi là Thiệu kia con mắt lại thêm sáng, tròng mắt càng đỏ lên màu máu. Hắn cũng không ngại Thủy Căn mặt bẩn, cứ như vậy cúi xuống hôn cậu. Thủy Căn thậm chí còn cảm giác được đất cát ở trong miệng mình, nhưng “cái chổi” còn không chịu dừng lại, cứ như muốn đem đầu lưỡi Thủy Căn nuốt vào bụng, mạnh mẽ mà mút vào.

Thôi rồi, không bị cát làm cho nghẹn chết, cũng bị tên lưu manh này làm cho ngạt thở mà chết!

“Mọi người yên tâm, đừng nóng, ta đã gọi cấp cứu rồi!”

Đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng quát, tên sao chổi kia cuối cùng cũng dừng lại, Thủy Căn khó chịu ho khan hai tiếng, quay đầu lại, chỉ thấy Phùng cục trưởng không biết từ lúc nào đã đến công trường, hắn đeo sẵn mặt nạ phòng độc, lại đứng ở nơi đầu gió, nên cũng không bị ảnh hưởng gì.

Rất nhanh xe cấp cứu đã tới, đưa toàn bộ quản giáo cùng tù nhân bị thương lên xe. Bọn Long ca rõ ràng bị còng tay ở dưới đáy hố, thế nhưng lúc nhân viên y tế đến nơi thì phát hiện bọn họ đã chết rồi, thi thể cũng bị Phùng cục trưởng an bài pháp y đưa đi.

Rất nhanh mấy nhân viên tới kiểm tra không khí tuyên bố, dưới cánh cửa kim loại này là hầm chứa khí độc đã bị bỏ hoang từ thời Nhật Ngụy (chỉ chính phủ ngụy quyền của Nhật thời chiến tranh thế giới thứ II).

Những người không liên quan đều phải rời khỏi vùng phụ cận, Phùng cục trưởng mang một nhóm nhân viên công khai phong tỏa hiện trường.

Mà Thủy Căn cùng Đới Bằng lại được Phùng cục trưởng hỏi mượn Trưởng ngục giam đến đây làm những việc đào bới nặng nhọc.

Sườn núi này vốn rất gần nhà giam Quân Sơn, đứng ở chòi canh có thể nhìn thấy hết thảy quang cảnh nơi đó.

Hiện tại, chỉ trong chốc lát, có nhiều người đồn trú ở đây đến thế, nhưng chả ai đến xem nào nhiệt hết. Nực cười, khí độc chết người thì có gì đáng xem đây?

Thủy Căn bây giờ chưa bao giờ mong mỏi được quay về ngục giam như thế này, cậu nhìn mấy nhân viên kiểm tra đo lường đi tới đi lui, mỗi người đều hơi quen quen, hình như không khác với đám người giúp Phùng cục trưởng lấy danh nghĩa giáo sư Lương tế cha là mấy.

Nhất là cái lão để ba cọng ria mép (kiểu 2 cọng trên mép với 1 cọng dưới cằm) kia, lần trước hình như chính là hắn đã dùng chu sa vẽ tranh trên mặt đất cổ mộ đây mà.

Lần này bọn họ lại muốn gọi cái gì lên?

Những người này dựng tạm một cái lều vải bên cạnh cái hố, dựng xong, Thiệu đem Thủy Căn ôm vào trong lều. Vừa vào, hắn đã bắt đầu đem áo Thủy Căn cởi ra.

Thủy Căn tưởng là hắn lại muốn làm chuyện kia, lập tức tay dấm chân đá loạn lên. Kết quả Thiệu không biết dùng cách gì đã chế trụ tứ chi cậu.

Đang lúc cởi áo tũ, Thủy Căn hơi cúi đầu xuống, thấy trên ngực mình bỗng nhiên có một bộ đồ đàng.

Kỳ thực, buổi sáng lúc thức dậy, cậu chỉ thấy trên người chỉ chít những dấu hồng ngân, nhưng hiện giờ những hồng ngân này không chỉ không hề nhạt bớt, mà ngược lại, càng đậm màu thêm. Nhìn kỹ, chúng nối liền thành hình đầu sư tử, mà đầu sư tử bỗng xuất hiện thêm một cái sừng dài.

Thiệu sờ lên phần sừng sư tử, sừng nhọn kia lại nằm ở đúng vị trí nhũ thủ. Nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, nhũ tiêm hồng nhạt lại bắn ra vài tia máu loãng.

Thủy Căn sợ hãi kêu lên: “A!”

Thiệu chạm vào gương mặt cậu an ủi: “Đừng sợ, vừa nãy là dư độc của chướng khí tiến nhập cơ thể ngươi, tuy rằng tối qua ta đã cho ngươi một sư diện hộ thân chú, nhưng chướng khí này quá mạnh, phải kịp thời loại bỏ để tránh lưu lại hậu họa.”

Thủy Căn nhất thời không hiểu, quái vật này vì sao lại đối xử tốt với cậu đến thế, xem ra tạm thời có thể không phải lo cho cái mạng nhỏ của mình. Chỉ có thể hỏi: “Các ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Thiệu không trả lời, chỉ dùng chủ thủ đâm vào ngón tay mình, tại phần rốn Thủy Căn viết mấy chữ như giun bò. Sau đó vuốt chóp mũi Thủy Căn nói: “Đừng sợ, ta đã hứa với ngươi, nhất định sẽ làm được.”

Hắn hứa với mình cái gì? Thủy Căn muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy dưới bụng một cảm giác nóng ấm dâng lên, nghiêng đầu say sưa đi vào giấc ngủ.

Rất nhanh, màn đêm đã buông xuống, tam phiết hồ (là cái lão có ba cọng ria mép ấy) dừng xe dưới sườn núi, từ trong xe bê ra một cái bình gốm to, rồi đi tới cửa động.

Phùng cực trưởng đi vào lều, đối với Đối Bằng hay cũng chính là “Thiệu” thái độ cung kính nói: “Thanh Hà Vương, người xem ánh mặt trời cực mạnh giữa trưa đã đem chướng khí ở cửa động bài trừ sạch sẽ rồi, rượu tế cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chúng ta có thể vào động phải không?”

Thiệu gật đầu, ôm lấy Thủy Căn đi xuống đáy hồ.

Lúc này cánh cửa kim loại đã được mở rộng hết, khi màn đêm buông xuống, mới thấy được từ sâu trong động tuôn ra từng đợt lam khí tối tăm.

Mà xác chết bọn Long ca vốn nên ở nhà xác, lại mặt đầy hắc khí đứng ở cửa động, những vết rộp đỏ lôm trên mặt chạm phải lam khí, lập tức vỡ tung tóe, tản ra một mùi tanh hôi khó chịu.

Thế nhưng ngoại trừ Thiệu, mọi người nhìn cảnh quỷ dị trước mặt mà không có đến nửa điểm sợ hãi, ngược lại trong mắt bọn họ còn toát ra một vẻ tham lam đầy bệnh hoạn.

Chương 12

Thiệu phất phất tay, hai cái cương thi động tác cứng ngắt lần lượt đi vào trong động.

Thiệu cúi đầu hôn lên đôi môi khô khốc của Thủy Căn, Thủy Căn cuối cùng từ trong mê man tỉnh lại, thấy bốn người Phùng cực trưởng mang bình dưỡng khí đang chuẩn bị tiến vào đại động nơi lam khí kia thoát ra.

“Thả ta xuống.” Thủy Căn thanh âm hơi khàn khàn, Thiệu ngược lại rất dứt khoát, lập tức đem Thủy Căn đặt xuống đất, rồi đẩy cậu: “Vào đi thôi!”

Thủy Căn gân cổ lên: “Ta không đi! Các người nếu muốn giết ta diệt khẩu, thì động thủ luôn đi!”

Tam phiết hồ đang ôm cái bình “hắc hắc” nở nụ cười: “Người trẻ tuổi à, nơi này sát khí trùng thiên (ngút trời), đừng nói bậy chuyện sống chết. Không đấu một trận, cậu làm sao biết được phía sau có phải là “liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”⁽¹⁾ (đột nhiên xuất hiện chuyện tốt) hay không?

Tuy rằng tam phiết hồ mặt mũi nom hiền lành, nhưng Thủy Căn không thích hấn tí nào, dám vẽ bùa đưa ba nhân viên tạp vụ kia xuống suối vàng, làm sao mà có tâm địa Bồ Tát được chứ!

Có điều hấn nói cũng có lý, người ta còn chưa động thủ, cậu sao lại muốn chết chứ.

Cho dù là đầm rồng hang cọp cũng phải xông lên.

Ngoại trừ vài tên thủ hạ ở lại trấn giữ ra, tính cả hai người chết, có cả thầy bảy người bước vào huyết động.

Khi đám người lần lượt đi vào trong động, mấy cái đèn pha công suất lớn chiếu sáng choang cả huyết động tối tăm. Dù rằng cửa động rất nhỏ, nhưng dùng dây thừng leo xuống đến đáy huyết động, sẽ thấy dưới lòng đất có một thông đạo rộng tới hai thước kéo dài về phía trước.

Thủy Căn nhìn hai bên đều là tường gạch, nền động thì trải đá xanh. Bước chân nặng nề của mọi người trong thông đạo dưới lòng đất phát ra những tiếng vang chấn động khiến tim người như muốn vọt ra ngoài.

Vừa lúc tam phiết hồ đi ở bên cạnh, Thủy Căn tò mò hỏi thăm: “Nơi này rốt cuộc là chỗ nào vậy?”

“Đây chính là ngôi mộ cổ, chúng ta hiện đang theo lối vào phía sau mà đến mộ thật chứ đâu!”

Sao lại là mộ cổ? Thủy Căn âm thầm buồn bực, Quân Sơn từ xưa đến nay chính là khu vực nhiều lần chiến loạn, trải qua những năm dài khói lửa chiến tranh, hoang thi đầy đồng cũng là chuyện bình thường.

Nhìn cổ mộ này kiểu cách phô trương, cho dù Thủy Căn đối với khảo cổ học dốt đặc cán mai, cũng đoán ra được đây không phải là huyết mộ của dân chúng bình thường.

Nhưng thử hỏi nhà đại phú đại quý nào lại chịu tốn kém tiền của để xây dựng nơi về lúc trăm tuổi ở cái chốn khỉ ho cò gáy này chứ?

Ai chả biết càng có quyền thế lại càng sùng bái phong thủy, cái gọi là “Nhất mạng nhị vận tam phong thủy”, chôn cất tại nơi hung hiểm, không sợ con cháu mình mai sau nhà tan cửa nát sao?

“Chôn cất ở đây? Đầu có vấn đề à? Không phải là đắc tội thầy phong thủy nên bị lừa đó chứ?” Nghe xong nghi vấn của Thủy Căn, tam phiết hồ hắc hắc cười quái dị nói: “Chôn cất sai ư? Chỉ có xương cốt của những kẻ bất đắc kỳ tử rải đầy núi này mới có thể áp chế được sát khí trùng thiên thôi...”

Không đợi tam phiết hồ ba hoa xong, giọng nói khó nghe của Thiệu đã lại vang lên: “Câm miệng!”

Thủy Căn tưởng là Thiệu lo tam phiết hồ nhiều lời, nhưng lại thấy tất cả mọi người, kể cả hai cái cương thi, đều sắc mặt ngưng trọng mà dừng bước.

Sâu bên trong lối đi càng lúc càng tối, cho dù là đèn pha cực mạnh, ánh sáng cũng không thể xuyên thủng bóng tối được quá một thước.

Ở nơi tăm tối này, các giác quan của cơ thể bỗng trở nên nhạy bén hơn nhiều.

Thủy Căn nín thở nghe được từ xa truyền đến một âm thanh du dương.

Âm thanh du dương kia thật êm tai, dường như là tiếng sáo. Khúc nhạc nghe ngân nga trầm bổng, tựa như lúc hoàng hôn buông xuống thiếu nữ tương tư dựa nơi cửa sổ, chờ đợi người tình đã ước hẹn. (sến chết người =)))

Thế nhưng tại chỗ người chết an nghỉ chợt nghe được một đoạn nhu cốt miên tràng⁽²⁾ (mềm xương dài ruột, ta nghĩ là ý chỉ động lòng người), cũng đặc biệt quý dị.

Sâu trong màn đen hắc không phải là thiếu nữ chờ đợi tình lang, có khi lại là lệ quỷ đòi mạng cũng nên.

Đúng lúc này, Phùng cục trưởng phía sau bỗng nhiên sửng sốt “A” lên một tiếng.

Thủy Căn nhìn lại, Phùng cục trưởng sắc mặt xanh mét, hắc ngập ngừng nói: “Chúng ta hình như thiếu mất một người.”

Từ lúc bắt đầu vào hầm, ngoại trừ Thiệu ra, còn có sáu người cứ hai người một tổ, song song tiến lên. Đi phía trước chính là hai cường thi, theo sau là Thủy Căn và tam phiết hồ, và Phùng cục trưởng cùng một gã thân tín Lý trợ lý đi sau cùng.

Nhưng lúc này mọi người quay đầu nhìn, thấy bên cạnh Phùng cục trưởng không có một bóng người.

Phùng cục trưởng trống ngực đánh thành thịch, phút trước còn nói chuyện với người đó, thế mà trong nháy mắt đã biến mất đâu không thấy?

Tưởng là Lý trợ lý không theo kịp, mọi người bèn quay lại vài bước.

Đúng lúc này, Thủy Căn tay cầm đèn pha vô ý chiếu lên vách tường, nhất thời kinh động kêu “A” một tiếng sợ hãi.

Trên hai bên vách tường vốn loang lổ bỗng nhiên lại xuất hiện ba bốn bức phù điêu hình người, những người này hình dáng khác nhau, chạm trổ thật phần sống động. Điều kỳ quái chính là, mấy bức phù điêu này hình như không phải cùng một thời kỳ, lại được chạm khắc cùng một chỗ, khiến người xem cảm thấy kỳ quặc không nói nên lời.

Có một người mặc trang phục cổ xưa, trên đầu búi tóc, để râu quai nón, vô cùng rõ ràng, Thủy Căn không phân biệt được là triều đại nào. Còn có một người đàn ông cao lớn có bím tóc dài, cái này Thủy Căn có thể mơ hồ nhận ra là trang phục triều Thanh.

Nhưng khiến người ta phải lạnh sống lưng chính là bức phù điêu cuối cùng: hình người ngẩng mặt về phía trước, tuyệt vọng vươn tay ra, giống như đang gọi người phía trước đến cứu mình, mà bình dưỡng khí sau lưng hẳn, cùng kiểu tóc và quần áo hoàn toàn giống với trang phục thời đại ngày nay.

Thủy Căn vẫn cho rằng bản thân đã được đủ loại chuyện kinh dị rèn luyện cho rất nhiều, cũng nên có chút sơn băng địa liệt⁽³⁾ (núi lở đất nứt, ta nghĩ là kiểu gặp biến tâm không động) rồi chứ, thế mà vẫn phải sửng sốt bất động, không nhìn được lại rừng mình một cái.

Người lộ ra biểu tình thống khổ này, rõ ràng là Lý trợ lý mà mọi người vẫn tìm mãi không được.

(1) Nghĩa đen: để hình dung cảnh xuân trước thôn rất đẹp. Nghĩa bóng: ví von đột nhiên xuất hiện tình thế mới tốt đẹp.

Câu thơ được trích từ bài “Du thôn Sơn Tây” của nhà thơ Lục Du đời Tống:

莫笑农家腊酒浑，丰年留客足鸡豚。

山重水复疑无路，柳暗花明又一村。

箫鼓追随春社近，衣冠简朴古风存。

从今若许闲乘月，拄杖无时夜叩门。

Phiên âm:

Mạc tiểu nông gia Lạp tửu hồn,

Phong niên lưu khách túc kê đồn.

Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ,

Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.

Tiêu cổ truy tùy xuân xã cận,

Y quan giản phác cổ phong tồn.

Tòng kim nhược hứa nhàn thừa nguyệt,

Trụ trường vô thì dạ khẩu môn.

Có thể tìm hiểu thêm ở [đây](#) (baidu) hoặc [đây](#) (thivien.net).

(2), (3): cái này là theo ta nghĩ, nếu nàng nào hiểu rõ ý nghĩa của 2 câu này thì giải thích cho ta với. Đây là nguyên văn:

(2) 柔骨绵肠

(3) 山崩地裂

Chương 13

Người đang sống sờ sờ tự dưng biến thành phù điêu, sự kinh hãi ngập tràn trong dũng đạo(hành lang).

Phùng cục trưởng vẻ mặt âm trầm nói với Thiệu: “Thanh Hà Vương, chúng ta đã ước định, người cam đoan sẽ giúp chúng ta an toàn tới mộ thất lấy được thứ đó.”

Thiệu ôm lấy Thủy Căn đang sợ đến há hốc cả mồm, nói bằng thứ giọng kỳ quái: “Ta đã nói đảm bảo an toàn cho người, cũng không nói cả những người khác.”

Tam phiết hồ vừa nghe, sợ đến lông tơ cũng dựng đứng cả lên, cuống quýt nói với Phùng cục trưởng: “Lão Phùng, nếu không phải ông cầu tôi, tôi La Bàn Trương sẽ không xuống núi giúp ông việc này, hơn nữa, Thanh Hà Vương à, nếu không có tôi điểm chu sa tạo thần trận, ngài cũng không có khả năng tự lại nguyên thần bị phân tán. Mà hiện tại chút nguyên thần của ngài còn bị áp chế ở trong mộ thất, cho nên không thể hoàn toàn chế ngự linh hồn trong thân xác này, ngài xem nếu tôi...”

Thiệu bực mình vung tay lên, sau đó nhẹ nhàng búng tay vài cái, chỉ thấy trong dững đạo hiện ra vài ngọn lửa ma trời. Ma trời xanh thẫm lập tức xua tan sương mù bốn phía. Thông đạo trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Bọn Phùng cục trưởng bấy giờ mới nhìn rõ, dường như hình người trên phù điêu đều bị một tầng sợi tơ trong suốt quấn lấy, nhờ lực quang của lửa ma trời làm nổi bật, mà người trên vách tường này giống như bị thứ gì đó rút hết máu thịt, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng quắt queo, biến thành thi thể bị ép khô, cứ như tiêu bản dán trên tường. Ở nơi tăm tối này rất dễ nhìn nhầm thành phù điêu.

Thủy Căn theo hướng sợi tơ, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên đến trần dững đạo thì như nuốt phải một ngụm khí lạnh. Chỉ thấy trên trần có rất nhiều những con nhộng đen cực lớn, mỗi con phải dài đến nửa thước, so với bắp đùi đàn ông trưởng thành còn to hơn. Trên người chúng đều quấn một lớp kén bằng sợi tơ trong suốt. Lúc ma trời đến gần, thì trông thấy con sâu màu đen trong kén hơi nhúc nhích.

“Đây... đây là cái gì?” Thủy Căn không khỏi kinh sợ hỏi. Trương quả phụ lúc Thủy Căn còn bé, đã từng dạy cậu, trông thấy thiêu thân⁽¹⁾ phải ngậm chặt miệng lại, bằng không bị nó bay vào trong miệng sẽ biến thành người câm luôn.

Nỗi ám ảnh từ thưở nhỏ quá lớn, chỉ cần thấy thiêu thân bướm bướm, cậu lại cảm thấy ghê tởm, đối với cao lương mỹ vị – kén nhộng xào, lại càng xin miễn.

Bây giờ trên trần bỗng chốc hiện ra nhiều con sâu to như vậy, Thủy Căn sợ hãi lùi vào ngực Thiệu.

Mấy con sâu to đến thế, so với quỳ còn đáng sợ hơn nữa là.

“Đây là nhộng băng. Nó vốn là sinh vật ở núi tuyết Tây Vực, bởi vì sinh tại nơi cực hàn, nên lớn lên rất chậm, từ lúc tạo kén đến lúc phá kén ra, thường mất đến vài thập niên, một khi hóa thành thân bướm, sau khi đẻ trứng lập tức chết đi. Bởi vì núi tuyết thức ăn thiếu thốn, loài bướm này trời sinh hung dữ, sợi tơ phun ra chứa kịch độc khiến người ta tê liệt, nhất là thời kỳ sâu nhộng sức ăn kinh người, dù là cầm thú như tuyết hồ, tuyết lang đều bị chúng ăn sạch, không thể phản kháng. Giống như không thể không cắn máu thịt, ngay cả đồng loại cũng có thể ăn... Có điều những con nhộng này thậm chí còn lớn hơn cả những con ta từng thấy.”

Nghe Thiệu nói xong, mọi người trong lòng ớn lạnh.

Tại thời đại ngày nay, những con bướm này sớm đã tuyệt chủng, nhưng chúng ở trong dũng đạo cách biệt với thế giới bên ngoài này, lại sinh sôi phát triển đến như vậy!

Môi trường khép kín, khiến cho những con thiêu thân này thoát khỏi vận rủi diệt vong, đồng thời quy luật “ưu thắng liệt thải” (cạnh tranh sinh tồn) của Darwin đã diễn ra một cách tàn khốc, trong huyết mộ không có nguồn thức ăn, chỉ có thể cắn xé lẫn nhau, may mà loài bướm này sức sinh sản kinh người, một lần đẻ vô số trứng, cho dù là giết hại lẫn nhau cũng còn lại một số lượng kha khá. Mà có thể sống sót được chắc chắn là những trùng thể vượt trội, qua hàng nghìn năm, sâu đã tiến hóa thành trùng thể lớn như vậy, dường như chẳng có gì lạ.

Mấy người xui xẻo ngoại trừ Lý trợ lý ra, chắc là bọn trộm mộ qua các triều đại, dù có giỏi đến mấy, tiến vào dũng đạo, cũng không tránh khỏi bị cự trùng ăn thịt.

Đúng lúc này, vài con nhộng trắng như tuyết đột nhiên từ trên trần rơi xuống, trúng người Phùng cục trưởng và tam phiết hồ.

Trong nháy mắt ngay khi cự trùng ngẩng đầu lên chuẩn bị tấn công hai người, Thiệu giơ tay lên, vài đoàn ma trời hướng về phía con nhộng đánh tới, trong khoảnh khắc đem cự trùng (con sâu to) đốt thành tro.

Tam phiết hồ thoát chết trong gang tấc, đột nhiên khôn ra, hỏi: “Loài này sống nơi lạnh giá, sẽ sợ lửa phải không?”

Thấy Thiệu gật đầu, lập tức từ trong ba lô móc ra một cái bình thủy tinh.

“Đây là hồng lân phấn (bột phốt pho đỏ) ta dùng để vẽ trận pháp, có thuộc tính hỏa, mọi người vẩy lên người, xem xem có thể chống lại bọn sâu này không.”

Phùng cục trưởng lập tức nhận lấy, đem lân phấn vẩy ở trên đầu và trên người. Quả nhiên, có mấy con sâu đã bò đến đỉnh đầu Phùng cục trưởng định tấn công lập tức quay người, tránh ra xa.

Thủy Căn thấy thế cũng muốn rắc chút ít, Thiệu kéo cậu lại nói: “Người không cần đâu, trên người người có huyết phù của ta rồi mà.”

Tiểu hài tử còn lâu mới chịu tin, bây giờ mà có kẻ địch muốn giết cậu ngay trước mặt, dù có phải uống thứ đó cậu cũng sẽ không chút do dự mà nuốt xuống bụng. Thấy lân phấn dường như có hiệu quả, bèn lấy một nắm vớt trên mặt.

Vì vậy mọi người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đi tới trước một cánh cửa sắt. Hình vẽ trên cửa này, Thủy Căn thấy nó quen quen, là hình ngư đầu trấn tà thú giống như cánh cửa kim loại ngoài kia.

Và tiếng sáo khi khoan khi nhặt kia, lúc này lại từ trong cửa sắt truyền ra.

Thủy Căn lại nhìn không được, Thiệu thì không nói làm gì đi, hẳn vốn không phải người (chỗ này không phải mắng chửi), không thể dùng tư duy nhân loại mà lý giải. Nhưng Phùng cục trưởng kia cùng tam phiết hồ tuy rằng cũng không phải người (chỗ này là mắng chửi), làm sao cứ như vậy mà đâm đầu vào quỷ môn quan chứ!

Ngày trước thấy mấy thằng ngu trong phim kinh dị, rõ ràng biết chắc chắn phía sau cánh cửa hay trong tủ có nguy hiểm, nhân vật ấy cứ như đả kê huyết (hình dung người đặc biệt hưng phấn, có ý tứ trêu chọc), khuôn mặt vắn vẹo lộ ra vẻ hoảng sợ, thế mà vẫn ngu ngốc chui vào. Thấy vậy, Thủy Căn lúc nào cũng mắng to, nhà biên kịch đầu để cho cửa đập hỏng rồi. Không phải người bình thường hẳn là sẽ bỏ chạy sao?

Nhưng hiện tại thấy Phùng cục trưởng bọn họ nóng lòng muốn thử, hăng hái mở cửa tự tìm cái chết, Thủy Căn thầm nghĩ: đạo diễn, xin trả lại việc cho ông⁽²⁾!

Muốn chết cũng phải làm minh bạch quỷ (muốn chết cũng phải hiểu rõ tại sao), Thủy Căn hỏi: “Rốt cuộc là ai được chôn trong ngôi mộ này chứ?”

Thật ra cậu lúc đầu muốn hỏi Thiệu: “Chôn trong ngôi mộ này có phải là người không vậy?” Nhưng Thiệu chưa từng trực tiếp

thừa nhận bản thân mình là quỷ, vậy cậu trước mắt cứ tạm thời tách riêng linh hồn của Đới Bằng ra vậy!

Phải biết rằng, từ lúc nhìn thấy kén nhộng khổng lồ đầy trời, cậu vẫn luôn nắm chặt tay Thiệu không buông. Lỡ như nghe được câu trả lời “Đúng”, chính mình một người sống ở trong một phần mộ thật đúng là cử mục vô than (nhìn không thấy một người thân).

Nghe xong thắc mắc của Thủy Căn, Thiệu tựa tiểu phi tiểu, đáp: “Chôn tại nơi đây chính là Đại Ngụy khai quốc hoàng đế – Thác Bạt Khuê.”

Mẹ ơi, trên ngọn núi trước nhà mình thế mà lại là nơi chôn cất hoàng đế cơ đấy?

Thủy Căn có chút phấn khích, lúc đi học hài tử học tốt nhất môn lịch sử. Công lao này phải thuộc về cái đài bán dẫn nhà họ.

Thủy Căn cực kỳ thích nghe bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ), nghe thư diễn viên (mấy người kể truyện ý) trên đài địa phương đối đáp về loạn thế Xuân Thu (thời Xuân Thu loạn lạc) cảm thấy rất thích thú. Hể là triều đại có nhiều người chết là sẽ không bỏ qua, một hồi nghiêng, như là thời đại Nam Bắc triều bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra. (đoạn này có mấy chỗ ta chém nhưng đại ý vẫn thế)

Thác Bạt Khuê, Thủy Căn có nhiều ấn tượng về người này, không phải vị bạo quân đã bị chính nhi tử của mình đâm chết đây sao?

“Vậy các người đến đây để làm gì? Muốn trộm mộ à?”

Thiệu cười nói: “Kẻ khác có tính toán gì ta không rõ, chỉ có điều ta đến đây là để tế phụ vương.” Khi nói đến hai chữ “Phụ vương”, giọng điệu đặc biệt nhấn mạnh.

Thủy Căn từ từ buông tay Thiệu ra.

Cậu bây giờ đã hoàn toàn ngập tràn bi phần.

Mẹ ơi, người cứ nói thẳng người không phải người cho xong, vòng vo để làm gì?

Mãi đến bây giờ, Ngô Thủy Căn mới nhớ ra, đứa con bất hiếu đâm chết cha mình kia, đúng là trong dã sử ghi lại: con mắt như ong, thanh âm như sói (cái này chắc từ câu “như phong mục sài thanh” để hình dung kẻ độc ác), diện mạo hung ác, thanh âm đáng sợ chính là vương tử ngang tàng – Thác Bạt Thiệu.

(1)Thiêu thân là con này, không phải mấy con thiêu thân nhỏ nhỏ hay bay vào đèn đầu mà là con bướm ngài

(2)ta nghĩ là ở trên em nó kêu mấy ông đạo diễn đầu bị cửa đập hỏng ~~> nên bỏ việc đi cho rồi, đến h chứng kiến rằng thật sự điều đấy có thể xảy ra ~~> như thế a

---

Chương 14

Đúng lúc này, Phùng cục trưởng sốt ruột giục: “Thanh Hà Vương, chuẩn bị mở cửa đi!”

Thủy Căn thấy Thiệu muốn đi mở cửa, lập tức cuống quýt nói: “Ta với cha người không có quen biết gì hết, ta sẽ không phải đi chứ?”

Không ai đáp lại cậu, bởi vì lúc này, Thiệu đã cầm lấy cái vòng đồng trên cửa, kéo mạnh ra.

Cánh cửa “két két” chậm rãi mở ra.

Thủy Căn lạnh lẽo trốn ra phía sau Thiệu, đề phòng ngộ nhỡ từ trong cánh cửa bắn ra ám tiễn gì đó.

Có điều cũng không có xảy ra cái gì như trong phim cả, cánh cửa được mở ra một cách yên ổn .

Thanh âm kia cũng im bật rồi. Đằng sau cánh cửa bụi phủ nghìn năm, cũng không có mùi lạ tràn ra, ngược lại còn có một loại mùi hương nhàn nhạt lan tỏa.

Bọn họ lần lượt đi vào trong. Dưới ánh sáng của đèn pha, có thể nhìn ra đây là một mộ thất hình vuông, ở trung tâm là một quan sòng⁽¹⁾ hình chữ nhật làm bằng đá, trên quan sòng đặt một cái quan tài đen sì.

Tam phiết hồ dọc theo vách tường bốn phía tìm kiếm một lúc, nhận thấy trên vách tường có một rãnh dài năm ngang, bên trong có một ít dầu thông đông đặc, hóa ra mùi hương kia tỏa ra từ chỗ dầu này.

“Đây chính là rãnh dầu dùng để chiếu sáng bên trong mộ thất.” Nói đoạn, tam phiết hồ móc ra cái bật lửa đem đốt dầu thông trong rãnh.

Bởi vì dầu thắp đông đặc, cho nên lửa bắt đầu chậm rãi lan rộng, khi ánh lửa đã quấn thành một vòng, mộ thất liền sáng bừng lên.

Dưới bốn góc tường của mộ thất, ngoài một ít đồ gốm tùy táng ra, khiến người ta chú ý nhất chính là bốn bức tượng gốm lớn. Mấy bức tượng này trên người khoác áo giáp trong tay cầm đao kiếm.

Mà cả bốn tượng gốm cao gần hai thước này đều chĩa vũ khí trong tay về phía thạch quan(quan tài đá) ở trung tâm. Giống như đang cảnh cáo những kẻ xâm phạm vào đây, nếu dám đến gần

thạch quan nửa bước, lập tức khiến người máu bắn năm bước, ruột chảy đầy đất.

Thạch thất đơn giản như thế này thật ra khiến Thủy Căn thất vọng hết sức.

Làm quái gì có vương mộ nào như thế này hả? Quá là keo kiệt!

Một thời gian trước, một ông lão bán đậu phụ ở thôn cậu bị tắc động mạch não qua đời, theo tập tục mai táng của địa phương, trong quan tài kia còn rải lá vàng, trên cổ ông lão còn đeo vài dây chuyền vàng 16K, thế mới gọi là châu quang bảo khí (đại loại là ăn mặc đẹp) chứ.

Thảo nào mà trong huyết mộ lão vua này đầy quỷ khí âm u. Khóc thương thay lão hoàng đế, làm vua chưa đã ghiền, đã bị đứa con đẻ giết chết mất tiêu rồi, đã thế chôn cất xong, còn chả bằng ông lão bán đậu phụ, oán khí ngút trời là đúng quá rồi!

Phùng cục trưởng vô cùng kích động nhào tới bên cạnh thạch quan ở trung tâm, không ngừng lấy tay sờ sờ cái quan tài đen sì. Lau đi lớp bụi bên trên, mặt ngoài quan tài lập tức trở nên đen bóng sáng lóa. Xem ra quan tài chất lượng tốt lắm, trải qua hàng nghìn năm, nước sơn mặt ngoài vẫn hoàn hảo như mới.

Ở trên nắp quan tài đóng chín cái đinh dài bảy tấc. Tam phiết hồ sau khi thắp sáng rãnh dầu trên vách tường, bỏ cái bọc xuống, lấy ra một cái la bàn to cỡ bàn tay, dò xét xung quanh.

Hể đi tới vị trí trung tâm của bốn bức tường là kim chỉ nam của la bàn lại quay mòng mòng.

Lúc bấy giờ, Thủy Căn chợt thấy Thiệu cũng không có tiến vào, mà lại đứng ở cửa, sắc mặt hơi tái, một tay vịn cửa mộ, dường như đã phải chịu đựng rất lâu.

Hắn có vẻ không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên một chút!”

Phùng cục trưởng từ trong ba lô móc ra hai cái cuốc bằng thép, bắt đầu đào bới vách tường bốn phía. Rất nhanh, Phùng cục trưởng đục mặt tường kia khiến nó bong ra từng mảng, lộ ra một cái hộp đồng.

Sau khi lôi cái hộp ấy ra, lại dùng con dao quân dụng Thụy Sĩ cạy nó ra, bên trong rõ ràng là một cặp xương đùi người.

Mà ba cái hộp còn lại cũng lần lượt bị đục ra, lần lượt đựng đầu lâu, thân thể cùng một đôi cánh tay.

Những “linh kiện” này bị bày ra giữa phòng, hợp thành một bộ xương người hoàn chỉnh.

Thủy Căn ngó nghiêng xem xét một chút, bốn vách tường bị đào rỗng, trong vách tường là bốn cái ống bằng đá dẫn lên trên. Cậu nhớ đến “sự kiện khói đỏ ăn thịt người” xảy ra ở cổ mộ trong đường hầm, trong lòng run lên, chẳng lẽ vị trí của bọn họ lúc này chính là phía dưới di chỉ cổ mộ?

Bởi vì công tác khai quật bị vụ án giết người bất ngờ làm gián đoạn, hơn nữa trong số những cổ vật đã khai quật cũng không có gì khiến các nhà khảo cổ chú ý, chỉ đào được quan tài và vật phẩm tùy táng mà thôi. Thêm vào đó, Phòng cục trưởng cũng đã can thiệp vào, nên đội khảo cổ phải rời khỏi Quân huyện. Và công trình đường hầm lại tiến hành như cũ.

Ai có thể ngờ được, quan tài được khai quật kia lại là đồ giả được bố trí làm nghi trện. Mộ thật thật kỳ thực ở ngay dưới mộ thất giả chứ đâu!

Mà bộ hài cốt phụ này, rất có thể chính là kẻ giết cha oán quyền – Thác Bạt Thiệu.

Nghĩ vậy, cậu không khỏi nhìn về phía Thác Bạt Thiệu. Thiệu nhìn thấy hài cốt của bản thân, vẻ mặt tĩnh lặng, không một chút thay đổi. Chỉ là bàn tay nắm chặt có phần hơi run rẩy.

Thủy Căn nhìn dáng vẻ của hắn, nỗi sợ hãi trong lòng cũng được cởi bỏ phần nào.

Lúc cậu nghe bình thư “Lưỡng Tấn diễn nghĩa”, nhớ rất rõ rằng, bạo quân kia muốn giết thân mẫu của Thác Bạt Thiệu – Hạ phu nhân, cho nên vị Thanh Hà Vương này mới tức giận mà giết cha. Có ai lại giết một người như thế ăn đậu thế chứ. Một lão cha không biết đến tình thân, thà không có còn hơn.

Thật ra mà nói, Thác Bạt Thiệu cùng Ngô Thủy Căn giống nhau, đều coi như là hài tử mồ côi cha. Đặt mình trong hoàn cảnh đó, nếu có người muốn giết Trương quả phụ, Thủy Căn cũng nhất định liều mạng với hắn.

Chỉ vì giết lão cha căm thù, mà bị chôn vùi khi mới mười sáu tuổi, còn bị phanh thây nhét vào giữa những bức tường hàng ngàn năm. Nếu đã trở thành quỷ, có được ý thức, hắn đã trải qua ngàn năm đằng đẳng đêm dài này như thế nào? Cũng khó trách hắn không muốn bước vào thạch thất này nửa bước. Cũng giống như tù nhân đã được tự do, sao còn chịu bước vào nhà lao nửa bước?

Thủy Căn nhất thời lòng đầy thông cảm, cư nhiên đi tới vỗ vai Thiệu: “VẬY... Dù sao ngươi cũng thoát ra rồi, thỉnh nén bi thương... A, không, là một lần nữa làm người chứ!”

Thiệu trở tay cầm lấy tay Thủy Căn, đặt lên má dụi dụi: “Nếu như không có ngươi, cho dù sống lại cũng không có ý nghĩa.” Lời nói

thật thâm tình, giá mà hắn là một cô bé xinh đẹp thì có phải tốt không! Thủy Căn rùng mình một cái, thử rút bàn tay lại.

Lúc này Phùng cục trưởng hô: “Thanh Hà Vương, hài cốt của người đã gom lại, chỉ cần lấy ra trái tim giữa quan tài gỗ là có thể tự lại nguyên thần rồi.”

Nói xong hai người lại bắt đầu bẩy cây đinh trên quan tài, lúc nắp quan tài nặng nề được cạy lên, Thiệu không kìm lòng nổi mà đi tới bên cạnh quan tài, nhìn vào bên trong.

Quan tài này vô cùng lớn, bên trong lại có tới hai cỗ thi thể sóng đôi nằm tay nhau nằm cùng một chỗ.

Trong đó một bộ đã hóa thành xương trắng, có điều trên đầu đội mũ miện, riêng bộ kia thì huyết nhục đầy đủ, giống như còn sống vậy.

Thủy Căn cũng vươn cổ nhìn, cỗ thi thể kia thật là rất xinh đẹp. Tuy rằng sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra lúc còn sống mê người đến thế nào. Nhìn xem, cùng là lông cừu loăn xoăn, trên đầu người ta chính là phong tình vạn chủng, còn trên đầu cậu chính là tổ quạ.

Có điều Thủy Căn vẫn cảm thấy “nàng” có gì đó kỳ lạ, hình như có chỗ nào không ổn, để ý kỹ thì bỗng nhiên nhận ra, hóa ra

trên cổ “nàng” lại có hầu kết, hơn nữa với nữ tử mà nói, thân thể này có chút to lớn. Té ra người này là nam tử, hẳn không phải là Thác Bạc Khuê kia đấy chứ? Lão cha này cũng quá là thanh tú đi!

Thiệu vô cùng kích động duỗi tay muốn chạm vào, nhưng tựa như lại sợ sẽ phá hỏng, run rẩy rút tay về.

Phùng cục trưởng cũng rất kích động, hẳn vươn tay đến, nhưng là để lấy chuỗi vòng ngọc đeo trên cổ thi thể xinh đẹp kia.

Thiệu phẩy tay một cái, thân thể Phùng cục trưởng lập tức bay về phía sau, đập vào bức tường.

“Đừng quên, chỉ sau khi giúp ta và Vạn Nhân tụ lại nguyên thần, người mới có thể lấy đi Định hồn thạch.”

Phùng cục trưởng ôm ngực, ho khan mà đứng lên, hai con mắt lộ ra hung quang trừng Thiệu, cuối cùng vẫn hướng tam phiết hồ phẩy tay, ra hiệu cho hắn bắt đầu hành sự.

Tam phiết hồ lấy ra một lá bùa màu đỏ thắm dán lên thi thể còn nguyên vẹn kia, sau đó cầm một tờ khác định dán lên trán Thủy Căn, Thủy Căn sợ sệt trốn ra phía sau: “Các người muốn làm gì?”

Thiệu đột nhiên đưa tay bắt lấy Thủy Căn, cái cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn sợi tơ mỏng manh quấn lấy thân thể và bao trùm lấy cậu.

Nhìn Thủy Căn không làm sao động đậy, Thiệu duỗi một tay ra, vút thi thể đã hóa thành xương trắng ra khỏi quan tài, xương cốt rơi lả tả khắp mọi nơi, sau đó hẩn nhẹ nhàng đặt Thủy Căn vào trong quan tài, vuốt má cậu, dùng giọng nói quái dị mà ôn nhu dỗ dành cậu: “Nhắm mắt lại đi, một lúc nữa người sẽ nhớ lại những chuyện khi xưa chúng ta đã trải qua, đến lúc đó, chúng ta có thể một lần nữa cùng nhau vĩnh viễn chẳng rời xa.”

Thủy Căn muốn nói, nhưng miệng nhúc nhích cả buổi cũng không nói nên lời. Đã đến nông nỗi này, cậu hiểu ra tất cả, “Bọn họ lại muốn mời một lão quỷ nhập vào mình đây mà!”

Tam phiết hồ từ trong ngực móc ra một thanh kiếm gỗ bắt đầu lăm băm làm phép.

Thủy Căn kinh hãi run rẩy, chờ đợi khoảnh khắc quỷ nhập vào người, thế nhưng qua nửa ngày cũng không có gì đặc biệt xảy ra.

Ngược lại Thiệu càng tỏ ra sốt ruột.

Lúc này, tam phiết hồ đột nhiên nhào về phía bộ ngực thi thể kia, kéo vạt áo ra, bộ ngực bằng phẳng kia cứ nhiên lại có một lỗ hổng.

Tam phiết hồ rất nhanh từ trong đó móc ra một trái tim đỏ tươi, trên quả tim kia có cắm ba cái kim châm.

Tam phiết hồ nhổ kim châm ra xong, chuẩn bị đem trái tim này đặt vào trong hài cốt Thiệu.

Vào khoảnh khắc quả tim kia rơi xuống đất, nó lập tức hóa thành máu thấm vào lòng đất.

Ngay lập tức, Thiệu đột nhiên đau đớn hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất không ngừng quằn quại.

Phùng cực trưởng thấy thế, cười hô hố, đi đến hung hăng đá một cước vào người Thiệu.

“Cho dù là lệ quỷ nghìn năm, gặp phải Phùng Quốc Huy ta cũng phải thu hồi móng vuốt thôi. Thế nào? Cảm giác nguyên thần trở về rất tuyệt chứ hả?”

Hắn lại vờ vai tam phiết hồ: “Lão Trương, làm tốt lắm, trái tim đó bị ông bôi tàn hương thờ cúng trăm năm trong chùa, bị thứ này hấp thụ mất, dù là đạo hạnh ngàn năm cũng chẳng còn lại được bao nhiêu.”

Vào khoảnh khắc Thiệu ngã xuống, thân thể Thủy Căn đã được giải trừ trói buộc, cậu xé lá bùa trên đầu, bật dậy.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy sau tai đau nhói, giống như có vật gì đó muốn chui ra, rồi da thịt bên tai “phì phì” nứt ra, một viên ngọc thạch nhỏ bằng đốt ngón tay từ sau tai cậu rơi xuống.

Đúng lúc này, Phùng cục trưởng một phát tháo chiếc vòng trên xác người kia ra, và viên ngọc thạch kia lại có thể tự bay tới khảm vào chỗ bị khuyết trên chiếc vòng.

Thiệu đang suy sụp ngã trên mặt đất, thấy cảnh đó, tựa như cô lang mà gào lên: “Hắn không phải Vạn Nhân?”

Thủy Căn che lỗ tai đang chảy máu ròn ròn, căm ghét nhủ bụng: “Vạn người? Ta con mẹ nó chỉ có một người thôi, bằng không sao có thể để cho một đám các người khi dễ chứ?”

Về việc viên ngọc thạch kia làm sao chạy vào trong tai mình, cậu cũng có thể đoán được đại khái. Rất có thể chính là vào lúc Phùng cục trưởng dẫn người bắt cóc cậu từ nhà bạn học (Lý Lập).

Ở trên xe, đã từng có người tiêm thuốc cho cậu, khiến cậu hôn mê bất tỉnh một trận.

Sau khi trốn khỏi ngôi mộ, cậu lúc rửa mặt phát hiện phía sau tai có cái u nhỏ hơi dài, lúc đó cũng không để ý, còn tưởng là do lửa giận hun hồng đầu rồi. Còn về sau, lo đối phó với chuyện kiện tụng, đã sớm quên cái u nhỏ đó.

Phùng cục trưởng âm hiểm cười hắc hắc: “Hắn đương nhiên không phải Vạn Nhân, người nhìn cái bộ dạng quê mùa này có chỗ nào giống với mỹ nhân khuynh quốc vạn người mê? May mà người

có chướng ngại tâm lý không đối với hãn giở thủ đoạn! Chỉ có điều để tìm được nam nhân chí âm có thể tiếp nhận mảnh ngọc gia truyền này cũng mất của ta không ít công sức, không thể giúp người chọn một người đáng vẻ đoạn chính hơn, thật đúng là có lỗi với người Thanh Hà Vương!”

Thủy Căn mơ hồ nghe được, lại mắt thấy cổ thi thể như hoa bên cạnh, bỗng chốc khô quắt lại, hóa thành từng mảnh vụn, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu.

Gắng gượng đứng dậy, Thiệu hiển nhiên cũng thấy được: “Không!!!”

Hãn muốn đưa tay ra, rồi lại bị Phùng cực trường một cước đá xuống mặt đất. Thanh âm thống khổ kia, tựa như dã thú gào khóc, Thủy Căn nghe được trong lòng có chút khó chịu.

Xem ra con quỷ này mặc dù giết người không chớp mắt, nhưng lúc còn sống cũng là một người dám yêu dám hận, điểm ấy so với Phùng cực trường còn tốt hơn nhiều.

Khỏi phải nói, gần đây, hủ bại cán bộ thì đến quỷ cũng phải sợ kìa!

Đột nhiên, Thiệu ho ra một bùm máu, ngã trên mặt đất bất động. Tam phiết hồ, cầm một bình tàn hương đi đến, muốn đổ hết

lên Thiệu.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, tam phiết hồ kinh hãi trợn trừng hai mắt, chỉ thấy Thiệu đáng nhẽ ra phải nằm bẹp một đồng, lại đang hung hăng mà cắn cổ mình, hăn thậm chí có thể nghe được tiếng máu tươi trong động mạch thi nhau chảy xuống...

(1)   quan sàng là cái mũi tên chỉ vào a

Bonus thêm cả mấy cái hình nộm bằng đất :))

Chương 15

Thiệu bất ngờ gây khó dễ khiến Phùng cục trưởng trở tay không kịp. Hắn rút súng lục bên hông, chĩa vào Thiệu rồi bóp cò. Viên đạn bắn trúng vai Thiệu, thế nhưng mấy phát súng còn lại, đều bị Thiệu nhanh nhạy tránh được, tất cả trúng hết vào cơ thể đang kịch liệt co giật của tam phiết hồ.

Rất nhanh, máu của tam phiết hồ đã bị Thiệu hút cạn. Và Phùng cục trưởng cũng hết sạch đạn.

Không hổ là thành phần tinh anh, Phùng cục trưởng lập tức thí xe giữ tướng, chớp lấy sợi dây chuyền cùng đèn pha, lại còn thuận tiện đem theo một thanh trường kiếm được tùy táng trong mộ, bỏ chạy khỏi mộ thất. Vào khoảnh khắc cánh cửa khép lại, vang lên tiếng vật gì đó đập mạnh vào cánh cửa.

Thủy Căn thầm kêu không xong, chắc là tên kia ở bên ngoài đã chẹn cửa lại mất rồi.

Lúc này, Thiệu đã bỏ qua tam phiết hồ đã nằm bẹp một đồng, khoe môi chảy xuống một dòng máu tươi đáng sợ, từng bước từng bước đi về phía quan tài.

Hắn cũng không để ý tới Thủy Căn đang ngồi yên ở một bên, chỉ vươn cánh tay trái đang không thể ngừng run rẩy tới vuốt ve thi thể đã hóa thành bạch cốt kia.

Cuối cùng, Thiệu nhẹ nhàng mà nâng cái đầu của hài cốt lên, dùng đôi môi đỏ thắm máu tươi hôn lên đầu cốt lạnh lẽo, và thì thầm nỉ non: “Cuối cùng lại thành thế này, ta rốt cục vẫn để vượt mất người, đây là số kiếp hữu duyên vô phận ư? Ta không tin vào số mệnh, không tin!!!”

Nói xong những lời này, nước mắt như máu loãng rơi đầy gò má, những giọt lệ chảy trong cảm lạnh khiến cho mặt thất khép kín càng như bị đè nén, bức bối và nặng nề.

Thi thể xinh đẹp như vậy, chỉ trong nháy mắt đã thành bộ xương khô dũ tợn, Thủy Căn cũng cảm thấy không đành lòng. Cậu vỗ vỗ vai Thiệu: “Sự đã rồi, người cũng đừng buồn nữa.”

Không vỗ thì thôi, vừa vỗ một cái đã nhắc nhở Thiệu nhớ ra, tên giả mạo vẫn còn bên cạnh.

Nhẹ nhàng đặt đầu lâu trong tay xuống, Thiệu lạnh lùng trừng Thủy Căn, nghiêng răng nói: “Người giả mạo Vạn Nhân, nhất định phải chết!”

Hảo tâm mà không được hảo báo, Thủy Căn kinh hãi trở mình chui ra khỏi quan tài. Bởi vì động tác quá mạnh, cậu nhỡ tay động vào một long đầu trang trí nhô ra bên quan tài.

Một chuỗi tiếng động “răng rắc” của kim loại va chạm bất chợt vang lên.

Thủy Căn theo âm thanh đó quay lại, thì thấy, bốn bức tượng gốm vốn đứng yên ở bốn góc mộ thất bỗng dưng chậm chạp cử động tứ chi, giương cao vũ khí trong tay, lao tới quan sàng.

Khổ thân Thủy Căn, thiếu chút nữa thì lệ rơi ướt áo. Không cho cậu thời gian suy nghĩ nữa, những bức tượng gốm đã vụt tới giữa mộ, lưỡi búa nhắm đầu cậu và Thiệu mà bổ xuống.

May mắn làm sao, Thủy Căn chưa sợ hãi đến ngu người, nhanh nhay lặn sang một bên, lưỡi búa chém thẳng xuống nền đá, tóe lửa. Hài tử tranh thủ một chốc lát ấy, chui qua háng bức tượng, chạy thẳng đến cửa chính, đẩy mạnh, y như rằng, dù có cố đẩy mạnh đến đâu, cánh cửa cũng chẳng hề suy chuyển chút nào.

Lúc này, từ đằng sau lại vang lên tiếng “răng rắc”, Thủy Căn quay lại nhìn, thì ra ba bức tượng gốm lại nhắm về phía cậu mà lao tới.

Về phần bức tượng còn lại, nó đang đối phó với Thiệu. Chết tiệt! Bọn tượng đất này đúng là khi nhuyển phạ ngạch (khi dễ kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh)! Còn định xúm vào đánh hội đồng mình nữa chắc?

Ba cây búa to dùng bổ xuống đầu cậu, Thủy Căn nằm bẹp dưới sàn nhà, nhắm tịt hai mắt nhắm lẹ, chờ đợi khoảnh khắc thân thể mình bị chém làm đôi.

Thế nhưng, sau một tiếng đình tai nhức óc, lưỡi búa không hề chạm đến một sợi lông của cậu. Thủy Căn cảnh giác hé mắt nhìn, hóa ra một trong ba lưỡi búa đang cắm phập vào cánh cửa đồng, còn hai cái kia bị chặn lại trên lưỡi búa đó.

Ba bức tượng giăng co không ngừng dụng lực, các khớp nối vì ma sát mà “ken két” rung động.

Xem ra những tượng gốm này chỉ hành động một cách máy móc, không có tư duy như con người, một khi sự việc chệch khỏi những gì được định sẵn, chúng sẽ không biết phải làm gì.

Thủy Căn liếc thấy cái bọc tam phiết hồ vút ra đấy, miệng bọc đã bị kéo rách, từ bên trong lộ ra vài cái ngòi nổ cỡ nhỏ hồng hồng.

Thủy Căn khá quen thuộc với loại thuốc nổ loại nhỏ này. Cậu thường làm việc ở công trường xây dựng và ở mỏ khai thác đá gần

đấy, thỉnh thoảng cũng cần đến loại thuốc nổ này.

Trong chớp mắt đã nảy ra một ý, cậu nhanh chóng chạy ra từ giữa những bức tượng, vọt tới chỗ cái bọc, lấy ra hai khối thuốc nổ và một cái kíp nổ cỡ nhỏ.

Đúng lúc này, ba bức tượng kia đã quăng búa đi, xoay người lại, rút bảo kiếm bên hông ra, tiếp tục đuổi giết Thủy Căn. Cậu ngấm chuẩn vị trí, gỡ bỏ kíp mìn và ném ra xa khoảng ba thước, rồi trốn ra sau quan sàng. Nhô đầu lên, cậu thấy tượng gấm đập phải kíp mìn rồi.

“Oanh” một tiếng, nửa người một tượng gấm đã vỡ tan tành, và hai bức tượng khác bị sức ép từ vụ nổ chặn ngã, dù chưa vỡ vụn, nhưng hai chân đã gãy làm đôi.

Bỗng nhiên, Thủy Căn chợt thấy trong vết nứt trên bức tượng bị nổ tung, dường như có gì đó đang nhúc nhích. Thủy Căn lấy hết can đảm vòng từ đằng sau quan sàng ra nhìn, hóa ra bên trong tượng gấm nhốt một thứ gì đó tựa tựa con khỉ con.

Nó cao khoảng một mét, ước chừng như một đứa bé sáu bảy tuổi, da đen nâu, con mắt thô lỗ, tóc đen trên đầu bị bó thành bím cao vút.

Thứ như con khỉ đó từ bên trong bò ra, như cương thi đi tới chỗ Thủy Căn. Sau khi nó đến trước mặt cậu rồi, nằm dãn bé như củ khoai tây giơ lên nện vào đùi Thủy Căn.

Chẳng qua sức lực như con mèo con, còn chả đủ gãi ngứa nữa.

Thủy Căn khinh bỉ một cước đá văng nó ra, ngoảnh đầu lại xem tình hình của Thiệu. Tượng gốm đang đánh nhau với Thiệu đã sớm bị đâm thủng một lỗ nơi ngực. Ở chỗ đó, cũng có thứ gì đó như một con khỉ đen, bị Thiệu tóm trong tay, bóp một cái đã đứt đôi, không nhúc nhích được nữa.

Thiệu lại đi tới trước mặt hai bức tượng gốm đang ra sức chống tay bò dậy, cũng như thế, đập bẻ ngực, tóm quái vật khỉ đen ra.

“Đó là cái gì thế?”, Thủy Căn kìm lòng không đậu mà hỏi.

“Đây là đồng dũng (tượng đứa trẻ) trấn thủ hoàng lăng. Cần đứa bé trai bảy tuổi khỏe mạnh, sau khi bị bắt ăn cổ huyết bảy ngày bảy đêm, bị chôn sống trong bùn, nghẹt thở mà chết, như vậy, vong linh của chúng và tượng gốm hợp nhất lại, sẽ có khả năng thao túng bức tượng tấn công những kẻ xâm phạm hoàng lăng.”

Thủy Căn nghe xong mà lạnh hết cả người. Lại nhìn về phía tiểu cương thi bị hấn giẫm đạp trên mặt đất, có một loại cảm xúc khó tả bằng lời.

Có người nói, thái độ đối xử với trẻ em có thể nói lên trình độ văn minh của một xã hội.

Dù Thủy Căn biết tục tuần táng (chôn theo người chết) thời xưa vô cùng tàn nhẫn, thế nhưng sử dụng sinh mạng của những đứa trẻ hồn nhiên ngây thơ này, tạo ra một thứ giết người ác độc đến thế, thật khiến người ta phải căm phẫn.

Song vị Thác Bạt Khuê này đã có thể đem chính con ruột của mình chôn giữa những bức tường kia, thì có thể đem con nhà người ta nhốt trong bùn đất cũng chẳng có gì lạ.

Đúng lúc này, trần mộ thất bỗng một trận rung chuyển, có lẽ do vụ nổ vừa rồi, những cột chống dao động, và trần nhà bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt.

Thế mà Thiệu không hề để ý đến mộ thất đang không ngừng rung chuyển, hấn giẫm lên những tiểu cương thi đã bị đạp bẹp, đặng đặng sát khí mà đi tới chỗ Thủy Căn đang kinh hoàng sợ hãi.

Đáng tiếc là hấn giờ đây đã bị đại thương nguyên khí, vừa rồi lại tổn sức đầu với đồng dũng nữa, lúc này chỉ là nỏ mạnh hết đà, là

một con cạp giầy mà thôi. Chưa chạm được một ngón tay vào Thủy Căn, đã ngã sấp xuống rồi còn đâu.

Thủy Căn trong long cũng chả cao hứng được, cứ loanh quanh bên Thiệu đang nằm bẹp, cuống quýt chỉ biết gãi đầu. Phía trên cái đầu trụi lủi, những mảnh vỡ đang lả tả rơi xuống từ trên trần nhà.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, thế này là ở lại bồi táng cha người luôn rồi”

Đúng lúc này, Thủy Căn bỗng đứng sững lại, cậu phát hiện ra vách tường đối diện cánh cửa – nơi bị bọn Phùng cục trưởng đào ra, đột nhiên lõm vào, một lỗ hổng nứt ra. Thủy Căn tinh mắt, liếc mắt một phát đã nhận ra, đó hẳn là thông đạo để thoát thân.

Tuy rằng không biết nó sẽ dẫn tới đâu, nhưng thế nào cũng tốt hơn là bị chôn sống trong mộ thất này.

Thủy Căn hung hăng đá Thiệu một cước, “ Người là nhi tử thì hãy ở cùng với lão cha xấu xa nhà người đi!” Nói xong, cậu cầm đầu chạy vào mật đạo.

Đã chui vào mật đạo rồi, Thủy Căn lỡ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thiệu không hề chạy trốn, chỉ giầy dựa lê đến bên quan tài, ôm chặt lấy hài cốt Vạn Nhân.

Chỉ vừa mới đây thôi, Thiệu luôn âm khí dày đặc vẫn làm cho Thủy Căn sợ hãi và căm ghét vô cùng, thế mà giờ đây, nhìn lão quỷ ngàn năm cuộn tròn lại như một đứa trẻ, còn ôm lấy hài cốt ái nhân mãi không buông, lại làm cậu cảm thấy không đành lòng.

Thiệu ôm bộ hài cốt lảng lạng mà gặng gượng nằm đó, lúc này linh lực của hắn đã không còn, lại mất hết hy vọng, nếu hãm mộ sụp đổ, hắn thực sự sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ còn tụ lại được nữa.

Bỗng nhiên, có ai đó kéo cả người hắn lên, Thiệu mở mắt nhìn, hóa ra kẻ giả mạo kia lại quay trở lại, chặt vật đem hắn cõng trên lưng.

“Ta không phải là muốn cứu ngươi đâu! Dù thế nào thì đây cũng là cơ thể bạn học Đới Bằng của ta, ngươi đã sắp tiêu thì hắn được cứu rồi, tuy rằng hắn cũng chẳng phải cái gì tốt đẹp cả, nhưng ta cũng không thể chỉ lo cho bản thân mình thoát được, nếu làm thế thì không phải là giống hệt lũ cầm thú các ngươi sao!”

Cứ như vậy, Thủy Căn cõng trên lưng một tên lệ quỷ ngàn năm có thể giết mình bất cứ lúc nào, vừa lải nhải vừa khấn trương tiến vào mật đạo tối thui.

Đi chưa được mấy bước, phía sau đã nổi lên một tràng âm âm vang dội, cổ mộ kia nơi chôn giấu một đoạn cung đình bí sử yêu

hận rồi rầm đã bị vùi lấp giữa những mảnh vụn gạch đá mãi mãi.

Vội vàng chạy thoát, lại không mang theo đèn pha, Thủy Căn đánh liều dò dẫm hướng về phía trước tối tăm mịt mù mà đi.

Cậu cảm thấy lối đi càng lúc càng lên cao, dưới chân có bậc thang, lúc đầu, vì không nhìn thấy gì, mò mẫm tìm kiếm thì cứ giẫm vào khoảng không, đụng phải bậc thang bằng đá thì đau đến không thở nổi.

Ngược lại, lão quỷ rất sung sướng, bên dưới có cái đệm thịt, cứ hưởng thụ như thế mà đè trên thân mình tên nhóc xui xẻo.

Thủy Căn có một chút hối hận, cứu củ khoai lang nóng phỏng tay (chỉ sự việc rắc rối phiền phức) này làm cái gì chứ? Có phải mệnh mình đã định là phải bị áp không? Sao tên này lại được hưởng phúc như thế hử giờ?!

Tiếp tục đi tới, dưới chân thấy mềm mềm, giống như giẫm lên đồng thịt gì đó. Thủy Căn sợ hãi "A" lên một tiếng, trong bóng tối vang lên tiếng chít chít còn thảm thiết hơn.

Té ra là con chuột! Thủy Căn mừng rỡ trong lòng, xem ra còn cách mặt đất không xa.

Thật vậy, chỉ đi ba năm phút sau đã tới cuối mật đạo. Cửa động cao nửa thước bị đất đá vùi lấp, có tia sáng len lỏi qua một lỗ

nhỏ to bằng miệng chén, phỏng chừng là cái lỗ do con chuột đào ra.

Thủy Căn dùng bả vai ra sức đẩy mới đẩy ra được một ít đất
bở, cuối cùng cũng nhô được đầu ra bên ngoài.

Khi không khí trong lành tràn vào khoang mũi, Thủy Căn
không cảm lòng nổi mà kêu lên: “Ra được rồi, chúng ta ra được rồi!”

Cậu mừng như điên bò ra khỏi hố đất, rồi vươn tay lôi lão quỷ
đang dở sống dở chết ra ngoài.

“Đứng yên! Giơ tay lên!”, đi kèm theo tiếng quát, là một cái
nòng cứng đánh chọt thẳng vào ót cậu.

Chương 16

Thủy Căn lúc này mới phát hiện, cổ mộ này tạo thành hình chữ “Thân” (申), thông đạo kia hóa ra lại dẫn vào bên trong những bức tường cao ngất của nhà ngục Quân Sơn, chính là trên một cái gò nhỏ bên ngoài hàng rào của cái sân rộng nơi phạm nhân được đi dạo hóng gió, quản giáo vẫn hay đến dưới chân gò đất này hút thuốc nghỉ ngơi.

“Đừng hòng giở trò! Giơ tay lên! Các người ở tổ nào? Dám vượt ngục bỏ trốn!”

Nếu hoàn cảnh cho phép, Thủy Căn thật muốn ôm chầm lấy đồng chí cảnh sát một cái.

Sau một cuộc phiêu lưu mạo hiểm với liên tiếp các sự kiện kinh tâm động phách, dù có bị chữa súng vào đầu đi chăng nữa, cũng có cảm giác thật là thân thiết hữu tình làm sao!

Mà Thiệu cũng không có mạnh hơn Thủy Căn tí nào, nhắm mắt lại, để yên cho quản giáo còng tay hắn.

Tới phòng thẩm vấn trong ngục giam rồi, trưởng ngục giam đích thân hỏi cung hai người bọn họ.

Thanh Hà Vương hoàn toàn không thể đứng dậy nổi nữa, ngược lại với dáng vẻ cao lớn uy mãnh trong mộ thất, ngồi rũ trên ghế, mặc người mắng chửi đe dọa, một chữ cũng không nhả ra.

Thủy Căn cũng không giải thích rõ ràng với đồng chí quản giáo, chả nhẽ lại bảo vị này ăn phải tàn hương trăm năm rồi nên mới như vậy, nghe chói tai đến không nói nên lời.

Cậu cũng chỉ có thể nói linh tinh một chút, để hòa hoãn bầu không khí khó xử trong phòng thẩm vấn. Thủy Căn đặc biệt thành khẩn nói với ngục trưởng, hai người bọn họ vốn không phải vượt ngục bỏ trốn, sự thật là trong lúc giúp đỡ Phùng cục trưởng, cái động kia không biết làm sao lại sụp xuống, hai người bọn họ bị nhốt lại trong động, về sau vất vả lắm mới tìm ra mật đạo, cũng không biết thế nào lại chui trở về.

Tất nhiên, về những tình tiết ly kỳ khó lòng tưởng tượng nổi kia, Thủy Căn không hề nhắc tới. Hải tử đã thông minh hơn rồi, biết thừa dây thần kinh của các đồng chí cảnh sát nhân dân đặc biệt mỏng, chịu không nổi mấy cỡ sự hoang đường về yêu ma quỷ quái kia. Quan trọng nhất là, cậu không biết Phùng cục trưởng sẽ dùng lí do gì để giải thích với ngục trưởng.

Đây là cái gọi là “ngôn đa tất thất” (nói dài nói dai nói đại).

Mặt ngài ngục trưởng này đen xì, tiếc là Thủy Căn từ lâu đã nhìn ra hăn cũng không có giống Bao thanh thiên chút nào. Nếu chẳng may cậu lỡ nói ra điều gì bất lợi cho Phùng cục trưởng, không có gì bảo đảm là Phùng cục trưởng sẽ không làm khó dễ cậu.

Kỳ thực, hài tử đáng thương cũng đã nghĩ kỹ rồi, dù cho cậu không chết trong mộ thất, Phùng cục trưởng kia cũng sẽ giết cậu diệt khẩu. Cậu còn sợ gì nữa chứ, cứ tùy cơ ứng biến thôi!

Ngục trưởng sau khi nghe xong giải thích của Thủy Căn, liền rời khỏi phòng thẩm vấn đi gọi điện cho Phùng cục trưởng để xác minh.

Không lâu sau, hăn trở lại với vẻ mặt khó coi, phát tay với hai quản giáo đang áp giải hai người bọn họ: “Trước hết đem họ về phòng giam đi! Trong cái động chứa khí độc ấy đúng là đã có một vụ nổ xảy ra. Phùng cục trưởng bị bỏng nặng, đang được cấp cứu trong bệnh viện!”

Thủy Căn sững sốt tròn mắt? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Phùng cục trưởng lúc theo đường cũ trở ra đã gặp chuyện ngoài ý muốn hay đây chỉ là cố ý bày bố nghi trận?

Đến khi bước vào phòng giam trống không, Thủy Căn chợt nghĩ: hai cái cương thi bọn Long ca theo bọn họ vào mộ thất đi đâu rồi?

Bởi vì vốn không coi bọn họ là người, nên trong vô thức đã tự động xem nhẹ họ. Giờ đây cẩn thận ngấm lại, hình như ngay khi bước vào mộ thất, hai người đó đã biến mất đâu không thấy nữa.

Có khi nào sự cố của Phùng cục trưởng có liên quan đến hai người đó? Thủy Căn kìm lòng không được mà nhìn về phía Thiệu đang nằm thẳng cẳng trên cái giường đối diện. Dù rằng người này khi chết mới chỉ mười sáu tuổi, nhưng những kẻ sống giữa cung đình tranh đấu, có mấy ai là ngọn đèn cạn dầu chớ?

(thành ngữ “không phải tỉnh du đích đẳng”: chỉ người nhiều tâm kế, đa mưu túc trí, khó đối phó, vậy “tỉnh du đích đẳng” (đèn cạn dầu) là ngược lại với loại người trên)

Phùng cục trưởng trong bụng nhiều toan tính, chưa biết chừng hắn đã chuẩn bị sẵn đường rút.

Chỉ có cậu đứng là một cái chày gỗ, cứ ngu ngốc như thế mà rước hai vị Diêm vương tới giết mình.

Thủy Căn nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra nguyên cớ, đành nằm im trên giường ôm chần. Hiếm hoi lắm phòng giam mới yên tĩnh được như vậy, chỉ có một người cộng một con quỷ nửa sống nửa chết, đúng là dịp để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Một lát sau, Thủy Căn mệt mỏi rã rời đã ngủ say như chết.

Ánh trăng ngoài cửa sổ lặng lẽ rơi vào, hài tử đang ngon giấc tất nhiên không phát hiện ra rằng, người vẫn dở sống dở chết nằm thẳng cẳng trên giường đối diện bất chợt mở bừng đôi mắt...

Người ta hay nói, trong tình trạng cơ thể con người cực kỳ mệt mỏi sẽ xuất hiện bóng đè. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, sẽ phát hiện cơ thể mình không thể cử động.

Và trong đêm này. Thủy Căn phát hiện bản thân đang bị bóng đè.

Cả cơ thể như bị đá tảng đè lên. Khó chịu đến mức phải thở hổn hển, lại không thể ngồi dậy. Mắt như bị dính cao su, làm sao cũng không mở ra được.

Giấc ngủ đã lâm vào tình cảnh này, không những không giảm bớt mệt mỏi, mà còn thêm khổ sở. Thủy Căn bị dính chặt trong cảnh mộng, liều mạng giãy dụa, cuối cùng cũng hơi he hé được mí mắt ra.

Trong nhà lao toàn đực rựa, có một cô nàng quần áo nửa kín nửa hở nằm trên cái giường cứng đờ lại lạnh lẽo của mình là ước mơ tối cao của mỗi tên tù phạm sâu muộn ở đây.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là: cô nàng kia không cần biết là đẹp hay xấu, ít nhất tứ chi cũng phải đầy đủ; lại giảm tiêu chuẩn

đi chút nữa, cứ cho là gãy tay què chân đi, ít ra thì cái đầu cũng nên ở trên cổ chứ!

Vì lí do đó, nếu như thời gian có thể đảo ngược, thì Thủy Căn xiết bao ao ước mình có thể quay về lúc vẫn còn đang nhắm mắt. Vì như vậy thì, cậu sẽ không phải cùng một cái đầu máu chảy đầm đìa mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt không sức sống sau mái tóc rối bời, Thủy Căn không ngừng lẩm bẩm: “Đây là mơ thôi, không sao, chờ tỉnh lại là được rồi...”

Cậu quyết định lơ đi sự thật rằng có một cái thi thể nữ nhân đứt đầu đang cười lên bụng cậu, tiếp tục ngủ.

Thế nhưng, tiếng cười “phư phư” quái dị cách tai cậu càng lúc càng gần, Thủy Căn nhin không được lại mở mắt ra.

Ta thao! Nữ thi không đầu đang cầm cái đầu dí vào bên tai Thủy Căn, nó mở to cái mồm đỏ như bồn máu, sắp đớp mất lỗ tai Thủy Căn.

Không đợi đến khi Thủy Căn tê tâm liệt phế mà thảm thiết la lên, một bàn tay xuyên thẳng qua cái cổ của nữ quỷ không đầu kia.

Cái đầu sắp cắn tai Thủy Căn kia liền thét lên một tiếng the thé, cả cơ thể biến dạng vặn vẹo một cách đáng sợ. Thanh Hà

vương tóm chặt được ả, liền một ngụm ăn tươi nuốt sống.

Quá trình xảy ra vô cùng thê thảm làm Thủy Căn sợ đến không ngủ được nữa. Cậu thề sau này sẽ không ăn bất cứ một loại thịt nào nữa.

Thanh Hà vương cuối cùng đã đánh chén no nê. Tinh thần có lẽ tốt lên rất nhiều, nhìn bộ dạng ngốc nghếch trợn mắt của Thủy Căn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

“Nó...nó là cái gì vậy?”

Thanh Hà Vương xoay người trở lại giường, ngay khi Thủy Căn cho rằng hẳn không thềm trả lời cậu nữa, hẳn lại thông thả mở miệng nói: “Định hồn thạch ở trong cơ thể người một thời gian dài, cho dù hiện tại đã ra khỏi cơ thể người, nhưng vẫn để lại một ít khí tức, xem ra cô hồn dã quỷ rất thích mùi vị vô hại này, thế nên, mỗi khi đến nửa đêm, vong linh từ dưới đất sẽ tìm đến hòng chiếm đoạt sức mạnh này, làm bản thân mạnh hơn.”

Thủy Căn hiểu ra rằng, bản thân cậu không có định hồn châu thì chẳng khác nào con nhím không có lông, không có gì bảo vệ nữa, da thịt lại còn tươi ngon mà mời gọi sài lang tới xâu xé.

“...Cảm ơn người.” Dù thế nào thì, nếu vừa nãy Thiệu thấy chết không cứu, cái tai của cậu đã dâng lên cho nữ quỷ làm đồ

nhắm mắt tiêu rồi.

Nghe thấy lời cảm tạ của Thủy Căn, Thiệu cười một cách gian tà, khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ độc địa không nói nên lời: “Âm khí của ta đã đại thương, máu người không đủ để bù đắp nữa, linh lực của lũ oán quỷ này tuy rằng yếu ớt, nhưng vẫn rất có lợi cho ta. Đến khi ta khôi phục lại nguyên khí rồi, hiển nhiên sẽ tự tay xử lý ngươi, sao có thể cho lũ kém cỏi (nguyên văn: kẻ sa cơ thất thế, losers ý mà, chỉ mấy vong linh) kia hưởng lợi được?”

Thủy Căn tức giận đến thiếu chút nữa thở không ra hơi. Coi cậu là một con giun đó hả? Chờ đến khi hắc câu đủ cá rồi thì đem cậu đi làm một bữa ăn ngon? Có ai lại đối xử với ân nhân cứu mạng như thế bao giờ chứ?

Thác Bạt Khuê, ngài thật là anh minh!

Cái loại này bị chôn trong tường đúng là một chút cũng không oan uổng mà!

Chương 17

Tội phạm đang cải tạo từ khi vào đây về sau, chỉ có một việc là chịu khó lao động, tranh thủ được giảm hình sớm.

Cậu thì ngược lại, ban đêm thì bị quỷ áp, ban ngày còn phải đến phân xưởng lao động làm mấy việc may vá.

Gần đây, nhà giam toàn nhận những công việc của phụ nữ. Bởi vì trước đó, nhà giam gần đó vừa nhận công việc đào hầm, một đám phạm nhân cải tạo đã phải lao động nặng nhọc dưới hầm suốt một ngày một đêm, kết quả là xảy ra tai nạn, có bốn phạm nhân còn chưa thoát ra được. Thế là nguy rồi, người nhà phạm nhân đã tố cáo, đúng lúc bầu lại ban lãnh đạo, sự kiện này liền trở thành bằng chứng cho thấy rằng tân lãnh đạo cần tạo ra làn gió mới.

Vì vậy, toàn bộ hệ thống nhà giam của tỉnh từ trên xuống dưới tiến hành một loạt hoạt động chỉnh đốn cải tổ. Hễ là công việc có độ nguy hiểm cao, nhà giam dứt khoát sẽ không nhận thầu. Thế là, những việc vốn chỉ có nhà tù nữ mới có thể tiếp nhận như đan len hay khâu thùa, cũng thành hạng mục được chú trọng của nhà tù nam.

May gấu bông hay gì gì đó cũng không tồi, nhưng đan len thì đúng là làm khó người ta. Tuy nhiên, đã ở trong tù, thì không thể cũng phải thành có thể.

Khi Thủy Căn tận mắt chứng kiến tên nam nhân cao lớn thô kệch ngồi bên chỉ mất có một ngày đã đan xong một cái áo len, cậu thiếu chút nữa thì nuốt luôn đầu lưỡi vào bụng.

Thế là chỉ có thể cúi đầu chăm chú học cách xâu chỉ luồn kim. May là công việc của phạm nhân mới khá đơn giản, chỉ là khăn quàng cổ, không có gì rườm rà, dù sao cũng cùng một kiểu đơn giản thôi mà, chỉ cần xong hai cái là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Thế nhưng Thiệu ngồi bên cạnh cậu lại không thèm nhúc nhích, híp mắt nhìn kim chỉ và cuộn len trước mặt.

Một quản giáo đi tới, cầm cảnh côn chĩa vào Thiệu, nói: “Sao còn chưa bắt chước mọi người làm đi, nói cho người biết, phạm nhân mới nếu không hoàn thành định mức, đừng hòng trở về nghỉ ngơi.”

Thiệu vẫn không nói một lời, dùng ánh mắt như muốn nói “Người chết chắc rồi” nhìn quản giáo.

Thủy Căn thấy tình hình đó, cả người đổ mồ hôi lạnh. Đây là thân thể của con cháu cán bộ cấp cao của tỉnh, thế nhưng bên trong

lại là Diêm vương giết người không chớp mắt, cậu hiểu rõ hơn ai hết. Tuy rằng vị Diêm vương này trước mắt thân thể suy yếu, không thể không ở đây giả vờ nghèo khổ, thế nhưng đến khi hăn đã hồi phục nguyên khí rồi, chỉ sợ sẽ lôi sổ sách ra tính toán từng cái một.

Nghĩ vậy, Thủy Căn vội níu Thiệu lại, ý bảo hăn phải tôn trọng quản giáo.

Thế là Thiệu lại dùng ánh mắt “Người chết chắc rồi” nhìn Thủy Căn. Sau khi quản giáo rời đi, Thiệu vươn tay, cướp lấy cái khăn len Thủy Căn đã đan xong phân nửa, ngang nhiên để ra trước mặt mình.

Thủy Căn đang định găm lên giận dữ, thì Thiệu lại nở nụ cười chói lóa: “Người chắc chắn là đêm nay muốn ngủ một mình trong phòng giam?”

Nhớ tới người đẹp không đầu tối hôm qua, Thủy Căn không khỏi sợ run người. Đúng vậy! Nếu Thiệu bị giữ lại tăng ca, cậu chẳng phải sẽ ngủ một mình sao. Nếu đêm nay lại chiêu đến một con nữa, phỏng chừng cậu sẽ bị rủa đến đầu lâu mẩu vụn cũng không chừa. Thế nhưng mà không dưng bản thân lại phải gấp rút đan tới bốn cái khăn, trong lòng càng nghĩ càng uất ức.

Thủy Căn giật cái khăn lại, trừng Thiệu một cái, to tiếng nói: “Người cái đồ kiêu căng, ta thà để quỷ ăn thịt mình còn hơn. Dù sao

thì sớm muộn gì người cũng sẽ giết ta, ta việc gì phải chịu đựng sự tức giận của người! Không phải chỉ là chết thôi sao! Chờ đến kiếp sau, ai thiếu nợ ai cũng đều phải trả đủ!”

Nghe hết những lời này, mặt Thiệu biến sắc, khóe mắt thanh tú hơi nheo lại, khí tức toàn thân lập tức dâng dâng sát khí.

“Kiếp sau? Nào có cái gọi là kiếp sau? Thiếu nợ vẫn cứ là thiếu nợ, chờ có người đến dù là một tên ngốc. Nực cười thay, bản vương hận nhất kẻ si tình do dự, đã ngốc lại thích tự mình quyết định, người nói chờ kiếp sau, được, ta sẽ chờ người đến kiếp sau, nhưng là chờ được cái gì đây... Vạn Nhân! Vạn Nhân! Rất cục người lại lừa ta...”

Những lời nói lộn xộn này, ai nghe cũng sẽ cảm thấy mơ hồ. Quản giáo nghe thấy tiếng gào thét của hắn, lập tức chạy đến.

Thủy Căn trong lòng cả kinh, xem ra, không biết nói câu nào đã chọc phải dây thần kinh của Thanh Hà Vương rồi.

Quản giáo tới lớn tiếng quát mắng Thiệu, mà huyết sắc trong mắt Thiệu càng lúc càng đậm, Thủy Căn một trận kinh hoàng, lại bắt đầu tự trách mình không hiểu chuyện, chọc giận hắn, cho dù bản thân không sợ chết, nhưng sợ liên lụy đến người vô tội, bản thân là người sống sờ sờ, làm sao độ lại với quý được!

“Việc đó...là lỗi của ta, giặt mất khăn 543 đang đan, ta chỉ đùa hăn một tí thôi!”

Đem cái khăn đã đan sắp xong của mình để ra trước mặt Thiệu, Thủy Căn vội vã đứng lên cúi đầu giải thích với quản giáo.

Và hậu quả là, cậu bị quản giáo quở mắng một hồi.

Khi Thủy Căn ngồi xuống, vành mắt cậu hơi đỏ đỏ. Thiệu cũng đã tỉnh táo lại, cười lạnh: “Người còn gọi là đàn ông con trai sao! Bị cái loại đó nói cho vài câu mà đã khóc sụt sùi!”

Thủy Căn dữ tợn trừng hăn một cái: “Ta ghét kẻ khác nghĩ oan cho ta!”

Hài tử tuy rằng không đẹp, nhưng mặt mũi nom cũng đàng hoàng, chỉ là lúc bình thường, một đám tóc quăn trên đầu ép thế nào cũng không chịu xếp xuống, làm người ta cảm thấy mất cân đối.

Bây giờ đầu đã bị cạo nhẵn bóng, không còn cái tổ quạ kia làm nhiễu thị giác, lại làm cho dung mạo bình thường kia được hiển lộ, đặc biệt, lúc này đây, dáng điệu hai mắt đắm lệ mơ màng, cũng có thể coi như một loại khí chất u buồn của thiếu niên. Thiệu không khỏi nhìn hăn thêm một chút, lại dường như nhớ tới cái gì đó, chán ghét mà hừ lạnh một tiếng.

Quả nhiên sau giờ cơm tối, cả phân xưởng chỉ còn lại Thiệu và Thủy Căn.

Thủy Căn cảm thấy mí mắt mình đã sưng lên. Từ khi vào nhà giam đến nay vẫn chưa có được một giấc ngủ ngon, sợi len trong tay cứ máy móc lặp lại động tác quăn quăn, cuối cùng càng ngày càng chậm, cậu ngồi trên băng ghế không có chỗ tựa, đầu thi thoảng lại gật gật, sau đó ngồi ngủ luôn.

Giám sát trong phân xưởng đang ngồi sau bàn cạnh cửa, đọc tiểu thuyết một cách say sưa.

Và Thiệu cũng đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thanh Hà Vương dù đang nhắm mắt, nhưng vẫn sắc bén cảm nhận được bầu không khí xung quanh có một chút chấn động.

Hắn giấu đi âm khí của mình, lặng lẽ chờ đợi thời khắc tấn công.

Hơi hé mắt nhìn, quả nhiên có một bóng đen đã phục phía sau thẳng nhóc xui xẻo.

Thế nhưng bóng đen kia không hề vội vã cắn xé, mà thè ra một cái lưỡi đỏ lòm to đùng, liếm lên cái cổ đang cúi thấp của Thủy Căn. Một dòng chất nhầy màu đỏ theo làn da ngăm đen của Thủy Căn uốn lượn chảy xuống.

Bóng đen kia chậm rãi ngưng tụ thân hình, là một nam nhân đậm loạn bốn mươi tuổi, để hờ 'thứ đó' rất quý dị, mười ngón tay như mười khúc củi khô từ từ vói vào trong quần Thủy Căn...

Thật thú vị, lần này lại là một con dân quỷ. Cái gọi là quỷ cũng phải nhờ có chấp niệm mãnh liệt của con người mới có thể hình thành, và còn cần nguồn năng lượng không ngừng cung cấp để nó duy trì hình dáng hư ảo. Thử hỏi, chấp niệm như thế, lại phải đủ cả thiên thời địa lợi, trăm người thì có được mấy người?

Vì lí do đó, xưa nay, một lệ quỷ ngàn năm lại có đầy đủ hồn phách như Thiệu đúng là hiếm có.

Và phần lớn cái gọi là quỷ, trên thực tế, chỉ là linh hồn cứ máy móc lặp lại một đoạn ngắn cuộc sống trước khi chết mà thôi.

Nếu ngay trước khi chết đã hành dâm, tức nguyên nhân tử vong là "mã thượng phong", dưới cơ duyên xảo hợp, có thể ngưng tụ âm khí, trong tình trạng hồn phách không được đầy đủ, hiển nhiên sẽ thành ác linh chỉ biết giao phối tằm hoan.

Có lẽ năng lượng của ác linh này không nhỏ, rất có thể đã hút sinh khí của không ít người, Thủy Căn bị hãm ám đã lâu lại không hề có dấu hiệu tỉnh giấc, ngược lại, cổ họng còn phát ra tiếng rên rỉ động tình nho nhỏ.

Cái quần màu xám đã bị kéo xuống quá hông, thân thể thiếu niên bị móng vuốt như cây khô chậm rãi lột ra.

Thứ giữa hai chân khác xa sắc mặt, hiện ra một mảnh màu sắc hồng nhạt, và ánh đèn tắm tối trong phân xưởng càng làm tăng thêm cái bóng mờ giữa hai hông, làm cho tiểu khẩu như ẩn như hiện.

Chương 18

Thiệu không nhúc nhích, ngược lại, còn tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình, khoanh tay nhìn cảnh náo nhiệt.

Không khí như bị đông đặc, trong cổ họng ác linh không ngừng phát ra tiếng kêu nghe rất buồn nôn.

Thế mà quản giáo ngồi ở cửa phân xưởng không hề ngó sang. Thiệu biết, trên thực tế, hẳn không nghe thấy gì hết. Bầu không khí bị bóp méo đã hình thành một bức tường vô hình, không để thoát ra một tiếng động nào.

Cứ để cho ác linh đẩy thoải mái đi, linh hồn đã hút được tinh khí sẽ càng bổ dưỡng hơn, để sớm khôi phục sức mạnh, Thiệu cũng không ngại xem màn hoạt xuân cung này. (xuân cung đồ live =)))

Nhìn đi, đây chính là số phận của kẻ yếu – hai tay yếu ớt buông lỏng, hai chân bị tách ra, bày ra tư thế dâm dăng. Mặc cho một cơ thể đầy thịt thối thỏa sức lằng nhục giày xéo.

Thiệu xiết chặt nắm tay.

Tiểu tử nhà quê đó và hình ảnh vị phu nhân dịu dàng trong kí ức bỗng bất tri bất giác như giao hòa.

Khi đó, hình như hãn chỉ mới năm tuổi, cả thế giới của một vị vương tử hoàng thất chỉ là một mảnh bầu trời bên trên mái hiên trạm trổ và một hành lang dài như vô tận.

Có một lần, hãn bắt được một con bướm đuôi phượng, vui sướng chạy đến tẩm cung để khoe với mẫu thân, thế nhưng mới chạy đến cửa đã bị thị quan ngăn lại.

Hãn thừa dịp thị quan bất cẩn, cúi xuống chui qua. Chạy một mạch vào tẩm cung, tầng tầng lớp lớp màn trướng cũng không che giấu được tiếng rên rỉ đau đớn của mẫu thân.

Hãn kinh nghi bất định vén màn liêm (màn che) lên, và nhìn thấy mẫu thân hãn nửa nằm trên bàn, thân trên trần trụi, từng vết roi da đỏ thẫm càng làm nổi bật làn da trắng bệch. Và phụ vương hãn đang đứng đằng sau mẫu thân, mãnh liệt va chạm vào thân thể gầy yếu.

Nhìn thấy Thiệu, Hạ phu nhân ngẩng lên gương mặt ràn rụa nước mắt, yếu ớt nói: “Thiệu nhi, mau đi ra, mau đi ra!”

Thiệu không nhúc nhích, trong phút chốc, hãn chợt hiểu ra, câu hỏi “Vì sao trên người mẫu thân lúc nào cũng đầy vết thương?”

rốt cuộc đã có lời giải đáp.

“Không được bắt nạt nương của ta!”

Khi hăn hét to lên như thế, nắm tay mũm mĩm với lên đánh lên đùi phụ vương.

Thác Bạt Khuê đương cao hứng, một cước đá hăn ra ngưỡng cửa, tiểu vương tử đau đớn òa khóc.

Thị quan đã sớm sợ hãi đến mức mặt vàng như đất, khẽ khàng tiến vào, bế hăn lên rồi lui ra ngoài.

Hăn mở to đôi mắt rưng rưng đầm lệ, nhìn phụ vương kéo tóc mẫu thân, càng lúc càng mạnh.

“Xú tiểu tử! Nhìn mà học đi, nam nhân hưởng thụ nữ nhân chính là như thế này đây!” Tiếng cười cuồng ngạo ấy đã khiến hăn gặp ác mộng suốt một thời gian dài.

“Thích la cà đầu đường cuối phố, cướp bóc người đi đường, bắt bớ chó lợn, lấy làm tiêu khiển”, hình như người đời sau đã đánh giá hăn như vậy thì phải?

Những văn nhân chỉ cầm vài trang giấy mỏng mà bình luận lịch sử này thì biết cái gì?

So với ca ca lúc nào cũng chăm chăm nhìn nốt khoé khoang trước mặt phụ vương – Thác Bạt Tự kia, hẳn sớm đã hiểu rõ, để trở thành người trên vạn người, sẽ phải trả giá những gì.

Thật nực cười, Thác Bạt Tự cho đến tận khi được sắc phong đông cung thái tử, nghe tin mẫu hậu mình được phụ vương ban thưởng tử, mới vội lao tới tẩm cung, nhào vào thi thể lạnh ngắt mà gào khóc.

Trong khoảng khắc ấy, hẳn đã cười, bởi vì hẳn hiểu, từ đó, ca ca hẳn mỗi khi ngồi trên vương vị cao cao tại thượng kia, đều như thể ngồi trên máu tươi của chính mẫu thân mình – tựa như ngồi trên bàn chông, dẫn vật vô cùng.

Hẳn vẫn là một Hồn Thế Ma Vương, ngày trôi qua trong chơi bời lêu lổng, xa hoa dâm dật, chỉ như thế mới có thể giảm bớt sự đề phòng của phụ vương và ca ca đối với hẳn, đồng thời bảo vệ được mẫu thân yếu đuối đã thất sủng từ lâu.

“A...”, một tiếng rên rỉ tinh tế chấm dứt quãng hồi tưởng của Thanh Hà Vương. Lúc này, bàn tay nhăn nheo của con quỷ đang vuốt ve na can ươn ướt của tiểu tử, đầu ngón tay không ngừng xoay tròn. Còn bàn tay kia đang từ từ luồn vào hai mông, lướt qua những nếp nhăn hồng nhạt.

Thiệu hơi nheo mắt, nơi ấy chặt đến thế nào, nóng đến thế nào, hẳn là người rõ nhất.

Lúc ấy, vì mảnh trấn hồn thạch kia làm hấn lăm lăm, tưởng rằng tiểu tử ngốc này là Vạn Nhân chuyển thế, dự vọng kiềm nén ngàn năm bộc phát trong phút chốc.

(là sắc lang thì cứ nhận đi, lại còn đổ thừa cho trấn hồn thạch =)))

Thế nhưng, hạnh phúc ngắn ngủi đêm hôm đó, sau khi biết được chân tướng, đã hoàn toàn biến thành vô vàn căm hận đối với kẻ tên là Thủy Căn này.

Một tên nhãi què mùa nhát gan như thế, có chỗ nào giống Vạn Nhân chứ?

Đúng lúc có tên ác linh dâm loạn này, nó có thể giúp tẩy sạch khí tức của hấn trên thân thể què mùa này. Thiệu chậm rãi buông lỏng năm đấm, nhoen miệng cười một cách độc ác.

Ngay khi ác linh định đưa thứ ghê tởm kia của nó vào, Thiệu chợt ngửi thấy thoang thoang mùi máu tươi trong không khí.

Rồi hấn thấy, Thủy Căn vốn đang nằm yên bất động bỗng vùng dậy, vung tay cầm thứ gì đó đâm vào mắt ác linh.

Ác linh đang ngập chìm trong sắc dục kêu gào một tiếng, thân thể vốn đã tụ hình liền vụn vụn, biến thành một đám khói đen

vẫn vũ.

Bấy giờ, Thiệu mới nhìn rõ, một bàn tay Thủy Căn đang chảy máu không ngừng, một cái kim khâu lớn để may mỗi nỗi áo len cắm sâu vào lòng bàn tay cậu, chỉ nhô ra phần đuôi vẫn còn luồn một sợi len.

Xem ra, Thủy Căn khi phát hiện cơn buồn ngủ dâng lên đã lén giấu kim trong lòng bàn tay. Để đến khi bị ác linh quẩn thân, chỉ còn một ít sức lực cuối cùng, đâm thẳng kim vào lòng bàn tay, khôi phục lại lý trí.

Thứ cắm vào mắt ác linh hóa ra là cái bàn chải đánh răng bị bể gãy. Mà cái bàn chải đó trông quen quen, hình như là cái hăn mới dùng hồi sáng.

Hăn hoảng hốt nhớ lại, sáng sớm hôm nay, Thủy Căn đặc biệt có lòng giúp hăn nặn kem đánh răng, lại còn đưa tận tay cho hăn.

“Đánh răng cái coi, tối hôm qua ăn một đồng lớn như thế, nếu không đánh răng, sau này miệng sẽ hôi lắm đấy!”, Thủy Căn khi đó biểu cảm vô cùng thành khẩn.

Chính hăn đã chiếm giữ cơ thể của kẻ tên Đới Bằng kia, trí nhớ vốn có của thân thể này vẫn còn lưu lại một ít, nên cũng biết đó không phải là thứ gì độc hại.

Vì thế hắn cũng muốn thử một chút, đưa bàn chải vào miệng, và hậu quả là dùng sức quá mạnh, răng lợi chảy không ít máu, hắn dứt khoát nuốt thẳng một miệng đầy bọt đỏ trắng lẫn lộn vào bụng. (bản thế =.=’)

Lúc ấy khiến cho xú tiểu tử kia ôm bụng cười nắc nẻ, mấy tên phạm nhân đang rửa mặt bên cạnh cũng nhìn hắn như nhìn một kẻ điên loạn.

Hắn tức giận đến mức bẻ gãy bàn chải ngay tại thân, lại còn tìm chỗ vắng vẻ, tổng một phát vào bụng Thủy Căn. Dám to gan lấy hắn làm tiêu khiển? Nếu không phải thấy cậu còn có chỗ lợi dụng được, lúc ấy hắn đã khiến cậu móng vuốt xuyên tim, đầu rơi máu chảy.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, Thủy Căn đúng là cố ý khiến hắn đánh răng, không phải để trêu đùa hắn, mà là để lấy được bàn chải có dính máu của Thanh Hà Vương.

Xem ra tiểu tử này vẫn còn nhớ hắn đã từng dùng máu vẽ bùa cho cậu, mặc dù trước mắt, sức mạnh của hắn đã bị tổn hại rất lớn, nhưng đối với tà vật đạo hạnh thấp, máu của hắn vẫn là đòn trí mạng.

Tiểu tử Ngô Thủy Căn này hóa ra cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu!

Nhớ lại lúc trong mộ thất, Thủy Căn đã dùng thuốc nổ đẩy lui tượng gỗ, Thanh Hà Vương chợt có cái nhìn khác về tiểu tử nhà quê không có gì đặc biệt này.

Tiểu tử này có tâm kế, không thể lưu lại, Thanh Hà vương bỗng chốc nổi sát tâm.

Chương 19

Hài tử vừa thoát khỏi mòng vuốt của đại thúc dê già, đang cuống quýt kéo quần, ngẩng đầu lên thì bắt gặp Thiệu sát khí đầy mặt tiến về phía mình.

Thủy Căn cảnh giác thối lui từng bước, chỉ chỉ đại thúc đang bốc hơi cuồn cuộn: “Mau ăn đi cho nóng, để lạnh không tốt đâu đây.”

Còn chưa nói xong, cổ áo đã bị tóm lên. Thủy Căn thấy Thiệu hướng móng vuốt sắc bén đang mọc dài ra về phía mình, sợ đến quên cả kéo quần, chớp lấy tay Thiệu.

Thế này còn không phải là châu chấu đá xe sao?

“Nhìn...nhìn đằng sau kìa!” Bất chợt, Thủy Căn mở to hai mắt, cuống cuống chỉ ra phía sau Thiệu.

Thiệu cười lạnh trong lòng, nhìn tiểu tử này con mắt giật giật, rõ là đang loanh quanh bịa chuyện đây mà. Đáng tiếc hắn không phải thằng ngốc, chẳng lẽ sẽ bị mắc lừa sao?

Thiệu cho rằng Thủy Căn lại giở trò, đến khi âm phong kéo tới thì tránh không kịp nữa rồi.

Tới khi Thiệu bị ép phải buông Thủy Căn ra, cổ hắn đã bị cắn chảy máu đầm đìa. Hắn vung tay, tóm lấy tên đánh lén vút sang một bên.

Hóa ra kẻ cắn hắn một phát chính là ác linh kia.

Nó bị Thiệu quăng lên tường, lập tức liền ổn định thân hình, treo ngược trên trần nhà, thân thể vừa nãy còn èo uột, lúc này lại giống như được thổi thêm khí lực, vai eo phình ra, ngay cả lưỡi cũng dài ra đến cả tấc, nhe một mồm đầy răng như loạn thạch về phía Thiệu.

Không đúng! Con quỷ này rõ ràng đã hấp hối, chỉ trong chốc lát sao lại như thế uống phải Viagra mà hùng khởi như thế này!?

Không cho hắn thời gian để suy nghĩ, ác linh lại tấn công, tứ chi phình ra, miệng rộng ngoác tới mang tai, mười ngón tay tựa dây mây như thể vật sống, cuốn lấy hai chân Thiệu, mồm há ra lao tới cắn.

Dòng máu vốn là sát tinh đối với ác linh, mà nay lại thành Cam Lộ ngọt lành, bị ác linh hút lấy.

Thiệu cố gắng ổn định thân thể, mặc cho ác linh hút máu hắn, sau đó móng vuốt sắc bén cắm xuyên qua đầu ác linh, rồi đồn

sức xé nát nó ra. Ác linh bị đâm thủng đầu không thể không nhả ra, nhưng lại dùng bàn tay như dây mây xiết cổ Thiệu.

“Cởi...cởi quần áo ra...” Thiệu hướng về phía Thủy Căn lúc này đã chạy ra đến cửa, khó nhọc thốt ra.

Thủy Căn đã thừa dịp hai tên ác quỷ chém giết lẫn nhau mà vọt tới cổng phân xưởng.

Thế nhưng, khi tới được cánh cổng rồi, cơ thể như bị kẹp cao su dính chặt, làm thế nào cũng không đi qua được. Cậu liều mạng vùng vẫy hai tay, nhưng quân giáo ngồi ngay trước mặt lại làm như không thấy, cứ nhàn nhã mà uống trà đọc báo.

Đúng lúc này, cậu nghe thấy thanh âm dứt quãng của Thiệu.

Quay đầu nhìn, cơ thể đại thúc đã phình to như trâu nước, nhất là cái thứ nhếch lên cao cao giữa hai bắp đùi kia, chắc chắn là “Trung Hoa đệ nhất tiên”! To như cái gậy bóng chày ấy chứ!

Cởi quần áo? Thủy Căn gạt mình ớn lạnh. Thằng này lại muốn đem mình ra làm giun sao? Mẹ nó, đã từng thấy ai dùng giun để đấu lại đại xà chưa hả?

Thủy Căn lắc đầu như trống bỏi.

Thiệu trợn mắt, vừa vận khí giãy giụa, vừa nói tiếp: “Mau lên...Nếu không, ngươi sẽ là người tiếp theo!”

“Ta phải cời, nhưng người có thể đảm bảo an toàn cho ta không hả?”

Thấy Thủy Căn đứng đó mặc cả, Thiệu thở không ra hơi (vì tức), thiếu chút nữa khỏi cần quỳ bóp cổ, tự tuyệt khí mà đi luôn: “Người không...thoát được đâu...Cứ chờ bị quỷ ép khô đi!”

“Cũng không phải chưa từng bị cơ mà...Ta sợ cái gì? Đem cái này ra dọa ta được chắc!”

Tuy nói cứng thế, nhưng Thủy Căn vẫn cấp tốc cời quần áo, ném tù phục lên đầu “tiên vương” (vua roi =)) ~ chỉ ác linh).

Quả nhiên, sự chú ý của ác linh lập tức bị cái mông trắng bóc thu hút, từ từ buông lỏng dây mây trói Thiệu, chảy nước dãi lao về phía con giun.

Trong phút chốc đó, Thủy Căn hai tay bắt chéo che ngực, nhắm tịt hai mắt, miệng gào khóc kêu loạn, cũng hiểu được các hồng y nương trong Resident Evil tính toán cái gì? (chúng ta chưa xem RE nên không hiểu a T^T)

Nhìn chính mình lấy thân dâng hổ, đúng kiểu hào hiệp hy sinh vì nghĩa lớn đây mà!

Ngay lúc đầu lưỡi vừa chạm được vào Thủy Căn, tiên vương bất chợt khựng lại, gào thét rồi gục xuống.

Thủy Căn khẽ khàng hé mắt nhìn, hóa ra Thiệu đã thừa dịp tiên vương đại thúc quay lưng lại với hắn, lấy một nắm len sợi cuốn lấy cái đó, ra sức xoắn lại, đem đại thúc hoạn luôn.

Đã là nam nhân thì có thể nào lại không có thứ đó hùng tráng chứ? Có là quý thì cũng vậy thôi, thế nên đại thúc bỗng chốc thành đại nương luôn rồi.

Lần này, Thiệu không lãng phí một giây nào nữa, bùm chặt vết thương trên cổ, nhào xuống, há mồm bắt đầu cắn xé.

Rất nhanh, ác linh đã hóa thành một vũng nước, bị Thiệu hút vào bụng. Khi ác linh biến mất dần, bầu không khí bị đông đặc cũng từ từ giãn ra.

Thủy Căn cảm thấy ngực dễ chịu hơn nhiều, thở phào một cái.

“542! Người làm cái gì ở đây! Muốn trần truồng trốn việc cải tạo lao động sao!”

Đồng chí cảnh ngục đang xem báo, nhìn cái mông trắng bóc đột ngột xuất hiện trước mặt mình như thể thiên ngoại phi tiên, đem tách trà đặt mạnh xuống, lớn tiếng quở mắng.

Thủy Căn che hạ thân, xoay người lại, chưa hết hoảng hồn nói: “Báo cáo, việc đó, ta... vừa rồi nóng quá. Cởi quần áo... cho mát

mé chút ấy mà.”

Quản giáo thò đầu nhìn vào trong, phát hiện trên quần áo Thiệu có một vết máu lớn.

“543! Người lại xảy ra chuyện gì hả?” Quản ngục lập tức đưa đồng nghiệp đến kiểm tra Thiệu, cái kẻ vừa ăn no đến ợ một cái đang ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, kết quả là nửa miệng vết thương cũng không có. Nhưng vết máu thấm ướt cả quần áo này ở đâu ra chứ?

Lúc quản giáo kiểm tra, Thiệu nhú mày, nhưng lại nhin xuống không có phát hỏa, cứ đứng thẳng đờ ra, không nói tiếng nào.

Ngược lại, Thuỷ Căn ở một bên lên tiếng hòa hoãn: “Vừa... vừa rồi phân xưởng nóng lắm, hấn chảy máu mũi... làm sao cũng không ngừng được...”

Nói xong, khỏi cần quản giáo trừng cậu, tiểu hài tử cũng tự hiểu được điều đó rất điên rồ, bảo dì cả của 543 đến có khi còn dễ tin hơn. Vết máu lớn như vậy, hoạ chăng là mũi voi mới phun ra được!

Thế nhưng, toàn bộ phân xưởng chỉ có hai người, hơn nữa hai người lại đến cọng lông cũng không mất, nếu không phải máu

mũi thì nên giải thích sao đây.

Hai quản giáo trừng hai tên phạm nhân quỷ quái này hồi lâu, cái khăn còn lại cũng khỏi cần đan nốt, đuổi thẳng cổ hai người về phòng giam đi ngủ.

Lúc chỉ có hai người trong phòng giam, Thuỷ Căn lấy khăn mặt ra sức lau người, cảm giác buồn nôn kia hồi lâu cũng không chịu hết.

Mà sắc mặt Thiệu lại rất không ổn, chẳng biết lại đang suy nghĩ cái gì.

Hơn nửa ngày, Thuỷ Căn nằm trên giường sắp ngủ đến nơi, Thiệu mới mở miệng nói: “Vừa nãy có người điều khiển con quỷ kia.”

Thuỷ Căn cầm gối bịt lỗ tai: “Còn không để cho người ta ngủ, mở mắt nhắm mắt đều là quỷ, lão tử buồn ngủ!”

Thiệu dùng sức nắm chặt tay, hô hấp trở nên càng lúc càng nặng nề, rốt cuộc nhịn không được, dấm về phía Thuỷ Căn.

Thuỷ Căn bị dấm đến tê dại, gân cổ lên: “Bóp đi, người dùng sức bóp đi, cái ngày quỷ quái này! Sớm chết sớm đầu thai cho rồi!”

Thế nhưng Thanh Hà Vương cũng không có xòe móng vuốt ra, ngược lại bức bối cọ cọ hạ thân vào bụng Thuỷ Căn.

Cái này, tiểu hài tử quá quen thuộc.

“Người... Người con mẹ nó muốn làm gì!”

Thanh Hà Vương con mắt đỏ lên nói: “Người nghĩ là ta muốn thế lắm sao? Nếu không phải nước miếng của ác linh kia ngấm vào máu ta, có chết cũng không chạm vào người!” (sắc lang lại đổ lỗi cho hoàn cảnh rồi=)))

Thủy Căn muốn tố cáo hẳn, người đã tính toán cả rồi.

Nhưng nào có cái bản lĩnh kia chứ? Cậu rất nhanh đã bị Thanh Hà Vương cời quần ném lên trên giường.

Nếu như lần trước bị Thiệu ép buộc làm việc đó là sợ hãi xen lẫn nhục nhã hổ thẹn, thì lần này cậu lại chỉ có tức giận ngút trời.

Chưa từng thấy tên tội phạm cường gian nào thất đức đến thế này, vừa làm nhục người ta vừa chê bai ăn không ngon miệng!

So với hạ thân hùng hổ bức người của hẳn thì cái biểu cảm chán ghét trên mặt Thiệu càng khiến Thủy Căn khó chịu, chẳng biết ai trong hai người mới là kẻ đang bị lăng nhục ép buộc nữa.

Cậu ra sức đẩy Thiệu ở sau lưng: “Người con mẹ nó không nghĩ ra được cái khác để làm sao? Nếu không thì ta lấy khăn lạnh cho người hạ nhiệt nhá?”

Thiệu thở dốc nói: “Người dùng tay đi!”

Thủy Căn cũng mệt đến thở dốc: “Ta không làm, người sao không tự lộng đi!”

Thanh Hà Vương cũng không nói lời nào, hạ thân hướng cái mông mềm mềm va chạm.

Cảm nhận thấy cái thứ đó, Thủy Căn cũng không dám mạnh miệng, vội vàng nói: “Ta lộng cho người được không? Người để ta xoay người lại đã.”

Ngay sau đó Thiệu hơi nâng người lên, để cho Thủy Căn dán lên tường, cùng hằn đối mặt.

Lúc Thủy Căn bị ép buộc phải cầm cái đó lộng, vô cùng muốn bắt chước cái việc mà Thanh Hà Vương làm với tiên vương kia.

Đáng tiếc tay còn chưa kịp ra sức, Thanh Hà Vương đã nắm cái thứ mềm nhũn của cậu.

“Người thành thật chút đi, đừng hòng giở trò âm hiểm với ta!”

Tiểu Thủy Căn không phục, đành phải dùng sức một chút. Hơi thở nặng nề của Thiệu phả vào mặt cậu, Thủy Căn dứt khoát nhắm tịt hai mắt, chỉ đành chà xát cái thứ nóng rực đó.

Đã thế, Thiệu lại còn khó tính kén chọn, lúc nào cũng kêu lực đạo của Thuỷ Căn không đủ. Cuối cùng dứt khoát làm mẫu, cũng lộng thứ trong tay.

Thuỷ Căn kêu a một tiếng, Thiệu đang bị dục hoả quần thân nghe được tiếng a kia, nhịn không được đè xuống người Thuỷ Căn.

Công bằng mà nói, con quỷ kia cũng xem như là rất kén chọn. Thuỷ Căn mặc dù đáng vẻ hơi quê mùa, nhưng tuổi còn trẻ, da dẻ toàn thân trắng mịn mềm mại, ôm trong lòng cũng tạm được.

Sở dĩ không muốn đụng chạm đến Thuỷ Căn, cũng chẳng phải vì ái tình mà giữ mình gì cả, chỉ là chán ghét cậu giả mạo Vạn Nhân mà thôi.

Lúc còn sống, Thiệu năm ấy mặc dù 16 tuổi, nhưng đã từng sống rất hoang đàng. Cho dù về sau bị Vạn Nhân hấp dẫn, rồi trở thành lưu luyến si mê, nhưng cũng không có thủ thân như ngọc gì hết.

Phải biết rằng người dân tộc Tiên Ti tính tình cởi mở phóng khoáng, nữ tử dân tộc Tiên Ti, trước lễ cưới cũng có thể có cuộc sống tự do riêng. Huống chi thân là quý tộc Tiên Ti như Thiệu.

Sau này, thái tử ca ca của hãn tuyên bố được phụ hoàng báo mộng, chặt thi thể hãn ra, đặt trong mộ thất quý dị, hãn cứ thế bị

kìm nén mấy nghìn năm.

Thân thể ấm áp lúc này, dù không phải là ái nhân của mình, thế nhưng cái cảm giác da thịt cọ xát này thật sự quá tuyệt, ít nhất giờ đây hẳn mới rõ ràng cảm nhận được mình đã quay về nhân gian.

Chỉ là, dục vọng thiêu đốt, thân thể thiếu niên, sao vẫn không thể xua tan hàn khí vương vấn trong lòng?

Thiệt gấp rút ma sát giữa hai chân Thuỷ Căn, trong miệng lại bí thiết gọi tên Vạn Nhân.

Mặc dù thứ giữa hai chân bị người dâm loạn nhưng Thuỷ Căn ngược lại lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần đừng lộng mặt sau của cậu, hẳn thích giày vò thế nào thì cứ giày vò đi!

Thuỷ Căn từ nhỏ đến lớn chưa từng nói qua chuyện yêu đương. Có điều nhìn Thanh Hà Vương này yêu đến chết đi sống lại, thấy cũng mệt.

Cậu âm thầm nhắc nhở bản thân, làm thanh niên thời đại mới, sau này nếu như có yêu đương, cũng không thể thương cân động cốt như thế này, dễ đến thì dễ đi thôi!

Khi cái dư nghiệt của xã hội cũ kia cuối cùng cũng đem tà hoả trong cơ thể phát tiết hết, Thuỷ Căn sớm đã nhắm mắt ngáy

khò khò. Không thể trách hài tử không cảnh giác, chủ yếu vì con mẹ nó quá mệt mỏi rồi.

Còn Thiệu, cũng bởi vì một đêm ác chiến song kiều (hai người đẹp =))) một “kiều” khác là tiên vương), thể lực và linh lực cùng tiêu hao, không rảnh rỗi để bi thương nữa, cứ thế mà nằm sấp trên người Thuỷ Căn, ngủ.

Trong phòng giam lạnh lẽo, tiếng ngáy của hai người cao thấp nối tiếp nhau.

Ngay cả việc có một đôi mắt âm trầm đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sắt thông gió trong phòng giam, nhìn vào bên trong một cách thâm hiểm, họ cũng không mảy may phát hiện...

Chương 20

Dù sao thì cuộc sống ngục tù cứ như thế tiếp diễn!

Sau khi trải qua một đêm kia, không hiểu vì sao, Thiệu rốt cuộc không có dấy lên ý niệm giết Thủy Căn nữa.

Ngoại trừ hàng đêm dùng Thủy Căn để câu "cá", hàng ngày đem khoản nhiệm vụ lao động của mình ném cho Thủy Căn làm, khi ăn luôn gắp qua gắp lại trong bát Thủy Căn, thỉnh thoảng không vừa ý lại đá cho hai cước, còn thì đúng là không có khi để Thủy Căn tí nào.

Nhưng hẵn không khi dễ, cũng không có nghĩa là kẻ khác không khi dễ.

Có người sớm đã chú ý chuyện hai thái điều (người mới) này.

Trong đám trọng phạm, cơ bản là không có kẻ nào thiện lương hết. Nhất là bọn người do Quảng Thắng cầm đầu, ngay cả quản giáo cũng nhường bọn chúng ba phần.

Nghe nói tên Quảng Thắng này vốn là lão nhị của một đám xã hội đen trên tỉnh, thay lão đại gánh tội trong một cuộc ẩu đả nên

mới phải vào đây.

Lão đại cũng rất có nghĩa khí, vừa tìm người giúp, lại lo lót tiền bạc, cứ thế đưa hائن từ nhà giam cấp tỉnh xuống nhà giam cấp huyện chịu hình phạt.

Ngồi tù cũng không giống như ở khách sạn đâu mà cấp càng cao càng tốt. Nhà giam cấp huyện mặc dù cơ sở lạc hậu, thế nhưng quản lý cũng thoải mái hơn rất nhiều. Chỉ cần có nhiều tiền, nhiều tay sai răn mặt, ở trong tù mà vẫn vênh vang được cũng không phải việc gì khó.

Cơ may ấm cật dậm dật suốt ngày, Quảng Thắng coi trúng Thiệu.

Lúc tắm rửa ở nhà tắm, Thủy Căn đang hì hục giúp Thiệu chà lưng, đột nhiên có người ở phía sau túm cậu quăng ra ngoài.

Sau đó bốn người vạm vỡ vây quanh Thiệu, trên thân thể trần trụi của mỗi người đều có vết xăm hình Thanh Long, cùng với bắp thịt rắn chắc càng tăng thêm vẻ hung tợn.

“Tiểu tử, lão đại chúng ta vừa ý người, thế nào? Theo bọn ta bồi lão đại chơi đùa chứ?”

Thiệu đứng tắm dưới vòi sen, vuốt nước trên mặt, híp mắt nhìn hình xăm trên người bọn chúng, theo hướng chúng chỉ, thấy

một nam nhân hơn ba mươi tuổi có vết sẹo trên mặt, đang ngồi trên một chiếc ghế dài bằng gỗ thông mỉm cười với hắn.

Thiệu hừ lạnh một tiếng, xoay người đi tiếp tục tắm. Nam nhân kia nhìn thấy tên bạch trảm kê này cư nhiên dám như vậy, lập tức đi tới muốn bắt lấy cánh tay Thiệu.

Tim Thủy Căn như muốn vọt ra ngoài. Cậu chỉ lo Thiệu không nhìn được lại xuất ra “Hắc hổ đào tâm”. Lúc này, Thanh Hà Vương chỉ là một lệ quỷ nửa mùa, linh lực lúc có lúc không (lúc bật lúc tắt =)))))).

Đừng để đến sau khi trở hết uy phong, lập tức xẹp lép như quả cà, lại để người ta bắt vào phòng thí nghiệm mổ xẻ.

Thế là chỉ còn lại lão ca nhi mình đây, hàng đêm cùng cô hồn dã quỷ bị dẫn dắt tới “chơi đùa”, đến lúc đó thì hay phải biết!

May mà Thiệu cũng không ngốc, biết phải che giấu thân phận phi nhân loại của mình, chỉ làm cho cánh tay đang muốn bắt lấy hắn sượt qua vai.

Thân thể to lớn ngã trên gạch men “oạch” một tiếng, nghe cũng biết là đau buốt sống lưng.

Những người khác không ngờ là Thiệu lại đánh trả, lập tức nhướn mày hùng hổ xông tới, định bụng giúp tiểu tử không thức

thời này giãn gân giãn cốt.

Tiếp đó, thấy Thác Bạt Thiệu cứ như vung bao tải mà quật ngã mấy tên tiểu tử này xuống đất, trong đó thậm chí còn nghe được tiếng xương gãy răng rắc.

Phải biết rằng việc mà Thác Bạt Thiệu lúc còn sống hay làm nhất, chính là đánh nhau gây chuyện. Mấy việc như là cầm dao cướp giết chỉ là mưa bụi (ý chỉ chuyện rất nhỏ), sử sách ghi chép lại là một thiếu niên bất lương.

Dù thân thể Đới Bằng có hơi gầy yếu, nhưng may mà Thiệu biết khéo léo dùng sức, hơn nữa vài tên đại hán khinh địch quá mức, nên cuối cùng đã dễ dàng thắng được.

Mấy tên ca nhi đều là loại hoành hành ngang ngược trong ngục giam này, trước con mắt chăm chú của mọi người, thân thể trần truồng ngã đến mông to ngực nở, bắp thịt cuồn cuộn(chắc là bầm dập khắp người a), mất hết cả mặt mũi thể diện!

Vài phạm nhân ở một bên sung sướng khi thấy người gặp nạn, thậm chí còn huýt sáo giễu cợt.

Mấy phạm nhân kia không phục, còn muốn xông lên, đúng lúc này, lão đại Quảng Thắng đã từ trên ghế đứng dậy.

Gã đi tới trước mặt Thiệu, trên dưới tỉ mỉ đánh giá thiếu niên anh tuấn có màu da tái nhợt này.

“Nghe nói ngươi là công tử nhà chủ tịch huyện, phạm tội giết người nên vào đây? Lúc đầu ta còn chưa tin, hiện tại xem ra đúng là thật rồi, ngươi cũng khá lợi hại đấy.”

Nói xong, Quảng Thắng chìa tay, nhìn ý tứ là muốn cùng Thiệu bắt tay: “Không đánh không quen, hân hạnh được quen biết công tử nhà chủ tịch huyện.”

Thiệu nhìn bàn tay gã chìa ra, hơn nửa ngày cuối cùng cũng nắm lấy. Quảng Thắng sang sảng cười lớn một tiếng, vỗ vỗ cánh tay Thiệu nói, bữa trưa chuẩn bị cho hân một bàn tiệc rượu mừng nhập ngục.

Thấy vậy, Thủy Căn cũng đã nhìn ra ý tứ của Quảng Thắng.

Trận đòn vừa này của bọn Quảng Thắng kỳ thực chỉ là ra oai phủ đầu, chưa chắc đã thật sự muốn làm gì Thiệu!

Trong đám người yếu thế trong ngục giam, ai không nghĩ cách cứu mạng mình? Trước dọa nạt cậu ấm chưa từng thấy qua bộ mặt thành phố này, rồi lại như đấng cứu thế tỏ vẻ thủ hạ lưu tình, phóng cho hân một con ngựa (cho hân một lối thoát), công tử nhà chủ tịch huyện kia nhất định là cảm động đến rơi nước mắt luôn!

Người ta nói cường long áp bất trụ địa đầu xà(cường long bất áp địa đầu xà nghĩa là người có thể lực lớn cũng khó đối phó với thể lực địa phương ~ giống phép vua thua lệ làng), đến lúc đó chủ tịch huyện thấy gã trong ngục chiều cổ con trai mình, làm việc cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Chỉ là gã không ngờ tới tên công tử bột này hóa ra lại là phần trư cật lão hồ (đại loại là giả vờ yếu).

Cứng không được, vậy thì phải mềm chứ sao! Dù sao đây cũng là con cháu cán bộ cấp huyện chẳng may gặp nạn, Quảng Thắng nhất định phải kết giao.

Buổi trưa tại nhà ăn, Thủy Căn con mắt sáng rực, từ khi vào ngục giam đến giờ, cậu chưa từng thấy qua thịt nạc là cái giống gì. Khó khăn lắm trong bát mới có chút rau xào thịt mỡ, chưa kịp nhìn qua đã bị Thanh Hà Vương cướp mất.

Mẹ nó, rõ ràng là một tên man di mà lại có thể dùng đũa đi ăn trộm ngon lành. Đôi đũa một phát vung qua đầu, miếng thịt lập tức thất tung. (chắc là người man di ko dùng đũa)

Nhưng hôm nay nhờ phúc hắc lão đại Quảng Thắng, trên bàn bọn họ cư nhiên bày một bát thịt kho tàu rất to. Dao pháp phóng khoáng thái thịt ba chỉ thành miếng lớn, những miếng thịt bóng nhẫy được chất thành một cái tháp nhọn.

Ngày đó tất cả phạm nhân trong nhà ăn đều nhìn bát thịt kho tàu kia mà đỏ con mắt.

Hậu quả là đầu bếp nhà ăn vô cùng đau khổ. Cho dù ăn không được, nhưng mùi thịt vẫn khiến người ta ăn ngon miệng hơn, các đầu bếp dù đã nấu thêm hai nồi cơm to cũng không đủ.

Trên bàn cơm, đều là loại người như lang như hổ, một đám đại lão gia vốn nếu có thể ăn, cho dù là thịt xép thành đỉnh, ăn cũng không ngại nhiều.

Đương nhiên nếu đã là cho công tử huyện thái gia đón gió tẩy trần, thì đương nhiên phải để hăn ăn nhiều nhất.

Suy cho cùng thì vẫn là huyết mạch hoàng tộc, cách ăn của Thiệu phải nói là nho nhã, nhai không lộ răng, vung đũa như *phong hỏa luân* (cái vòng tròn dưới chân Na Tra dùng để bay đó, tốc độ cực nhanh), cứ thế bất chi thanh bất chi khí mà “tiêu diệt” hơn phân nửa bát thịt kho tàu.

Thủy Căn chỉ là một tiểu mã tử (người hầu) của công tử huyện thái gia, không đủ tư cách ăn thịt, thò đũa vài cái, lập tức bị thủ hạ của Quảng Thăng nghiêm khắc trừng mắt, cảnh cáo cậu không biết chừng mực.

Tiểu hài tử rất lanh lợi nha! Tùy cơ ứng biến dùng muỗng nhỏ múc một muôi lớn nước thịt, nước thịt hồng hồng rưới lên cơm, cơm rẻ tiền tức khắc trở nên xa xỉ, Thủy Căn cầm chén đưa lên mặt, ra sức và cơm vào trong miệng.

Sự thật chứng minh, bụng chó không chứa nổi hai lượng bơ.

Dạ dày trong một thời gian dài đã quen thanh đạm, bỗng dưng gặp phải thịnh yến xa xỉ như thế này, lập tức không biết phải làm sao, ngự tràng hoàng gia của Thanh Hà Vương, đến nửa đêm bắt đầu “khởi nghĩa”.

Lúc “mùi hương tuyệt vời” tràn ngập toàn bộ phòng giam, Thủy Căn chỉ có thể dùng chặn bịt kín mũi.

Bản thân không cần thận liếc vị kia một cái, hắn lập tức không chịu bỏ qua, vừa ị vừa đánh rắm (hơi thô bỉ tí nhưng chân thực sinh động a =))))), miệng cũng không nhàn rỗi: “Người nhìn cái gì! Cảnh cáo người, người nếu như nghe thấy cái gì không nên nghe, ta lập tức giết chết người.”

Thủy Căn từ trong ổ chăn ló đầu ra, hướng Thanh Hà Vương sát khí đằng đằng đang ngồi trên bồn cầu nói: “Bẩm Vương gia, ngoại trừ tiếng rắm ra, cái gì tiểu nhân cũng không nghe thấy ạ.”

“Người chết chắc rồi, ta phải mổ bụng người, móc tim gan của người...” Phụ họa cho lời nói khủng bố đẫm máu, lại là một chuỗi tiếng rầm vang dài.

Làm cho Thủy Căn trên giường không ngừng lăn qua lăn lại. (vì cười ý =)))

Thật vất vả, cuối cùng Thanh Hà Vương cũng đi ngoài xong xuôi, khó khăn ôm bụng bước về giường.

Sau khi hít phải tàn hương, nguyên khí của Thiệu đại thương, cho dù bên trong có chứa bao nhiêu hung linh, nếu mà linh khí không đủ chống đỡ, thể xác bên ngoài vẫn sẽ có sinh lão bệnh tử.

Thiệu bây giờ đau bụng kinh khủng, dường như lúc trước bức vua thoái vị thất bại, bị ca ca ép buộc uống rượu độc cũng đau như thế này, mỗi khúc ruột đều như bị lửa mãnh liệt đốt cháy.

Thủy Căn nghe tiếng giường đối diện kéo kẹt không lên giường, nhìn thấy Thiệu thần sắc thống khổ không thể tả, tiểu hài tử cười đủ rồi lại bắt đầu mềm lòng, cuối cùng đứng dậy đi tới bên giường Thiệu chọc chọc tấm lưng đang giật giật của hắn: “Qua đây, ta xoa cho người!”

Thấy Thiệu không phản ứng, Thủy Căn dứt khoát duỗi tay qua, đặt trên bụng Thiệu xoa một chút.

“Đây là mẹ ta dạy ta, chữa đau bụng vô cùng hiệu nghiệm đó.”

Ngừng nói, lòng bàn tay ấm áp đi lên, chậm rãi xoa, cảm giác đau quặn quả nhiên dịu đi không ít.

Thieu chậm rãi giãn lông mày, thân thể nằm yên, mặc cho Thủy Căn xoa bóp từ trên xuống dưới.

Đến cuối cùng, cái bụng rớt cuộc cũng hết đau, mà Thủy Căn cũng nửa nằm trên mình hắn, đã mơ màng ngủ từ lâu.

Thieu lúc đầu muốn cho cậu một cước đạp xuống dưới, nhưng phát hiện tay Thủy Căn chốc chốc lại xoa xoa bụng mình vài cái, liền nhịn xuống.

Hắn túm Thủy Căn lên giường mình, đồng thời tại bốn góc giường giăng vài đạo kết giới, để phòng mùi Định hồn thạch trên người Thủy Căn khuếch tán ra ngoài, nửa đêm đưa ác linh tới.

Làm xong hết thủ, Thieu cũng uể oải nhắm mắt lại, khoảnh khắc trước khi ngủ, hắn nhớ lại, bản thân mình hồi nhỏ lúc đau bụng, mẫu thân cũng yêu thương mình như thế này.

Hắn không nhịn được nhìn Thủy Căn một chút, tiểu hài tử đang ngủ say, lông mi dày có hơi nhếch lên, khiến cho hài tử hơi có

vẻ ngây thơ. Tuổi còn nhỏ mà giữa đôi lông mày đã bắt đầu có chút nếp nhăn nhỏ hẹp, có thể nhận ra là người thường xuyên cau mày.

Trời sinh bất hạnh, mà lòng dạ vẫn không tính toán ác ý, cho dù đối với hắn một lệ quỷ thảm hại, thời khắc mẫu chốt vẫn ra tay tương trợ.

Lúc đầu hắn tưởng rằng đây là một người đàn độn, mười phần Đông Quách tiên sinh (giúp người hại mình). Nhưng vài lần sau đó, hắn phát hiện tiểu tử có không tí tâm cơ, cũng không phải chỉ đơn giản là một thằng nhóc nhà quê.

Xem ra Ngô Thủy Căn này mặc dù tâm nhãn không ít ranh ma, nhưng ngược lại tâm địa vẫn không xấu xa.

Ác cảm của Thiệu đối với cậu thoáng cái đã giảm xuống nhiều.

Xem tiểu tử này biết điều như thế, hắn cũng nên thưởng cho cậu một giấc ngủ ngon thì hơn.

Tính ra, đây là lần thứ ba hai người ôm nhau ngủ.

Nửa đêm trong ngục lạnh giá, thế này đơn thuần chỉ là ôm nhau sưởi ấm, ngược lại cũng có thể xem như là một loại an ủi.

Đáng tiếc là trong phòng thoang thoảng mùi thum thum (do cái gì thì ai cũng biết =))), không thì giấc ngủ này thật sự là chất

lượng nha!

Bởi vì xung quanh giường được bao phủ kết giới, cho dù xung quanh có một chút linh lực thoáng qua, Thiệu cũng có thể phát hiện ra ngay.

Lần này, khi cặp mắt quỷ dị kia lần thứ hai xuất hiện ngoài cửa ngục, kết giới trên tường lập tức nổi lên trận trận rung động.

Thì ra là hắc! Thiệu thành linh mở mắt.....

Chương 21

Thủy Căn ngủ đến thiên hôn địa ám, hoàn toàn không biết cửa phòng giam đã bị mở ra.

Thiệu ngồi dậy, lạnh lùng nhìn người đến. Khi người nọ tiến vào, cánh cửa sắt khép kín kêu lên ken két khiến Thủy Căn hơi mở mắt, ngẩng đầu nhìn, rồi xoay người chọc chọc Thanh Hà Vương: “Bữa ăn khuya của ngươi tới kìa, mau ăn đi!” Nói xong lại xoay người tiếp tục ngủ.

Thấy quý nhiều rồi sẽ không có gì đáng sợ nữa. Đạo này, thần kinh Thủy Căn ngày càng cứng cỏi, nói một cách công bằng, trong đám quý này, nữ quý không đầu và tiên vương đại thúc đã có thể coi là đẹp lắm rồi. Mấy con quý còn lại thật sự không ra hình người.

Cái vị trước mắt này chẳng hạn, không phải mới từ lò đốt xác bò ra đấy chứ? Cháy như một cái đầu dê thui, liếc mắt nhìn một cái đã cảm thấy ngày mai chả còn muốn ăn cơm nữa.

“Thanh Hà Vương, phẩm vị (khả năng giám định và thưởng thức) của người thực sự là kỳ lạ, lại có thể để cho thổ miết đản (thổ

miết = dễ chửi, đại loại chỉ người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ) này sống đến tận bây giờ.”

Giọng nói quen thuộc đập vào tai Thủy Căn, cậu kích động rùng mình một cái.

Là hân – Phùng cục trưởng, kẻ đáng lẽ ra đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt!

Thủy Căn theo bản năng rụt vào trong lòng Thiệu. Xem ra, ở trong đường hầm, ngài cục trưởng đã được chiêu đãi không tồi.

Khuôn mặt bị bóng nặng, cách ba mét mà cũng có thể ngửi được mùi thịt cháy khét thoang thoang.

Thanh Hà Vương nghe xong hừ lạnh một tiếng, trở tay ôm Thủy Căn, hôn “chụt” một cái thật kêu lên mặt hài tử.

“Lại nói tiếp ta còn muốn cảm tạ Phùng cục trưởng ấy chứ, nếu không phải lần này thần xui quỷ khiến, ta sao có thể xác định Thủy Căn thực sự đúng là Vạn Nhân chuyển kiếp?”

Phùng cục trưởng nghe xong, con ngươi giữa viền thịt cháy sém kinh ngạc trợn trừng. Đừng trách Phùng cục trưởng chậm tiêu, ngay cả Thủy Căn cũng cảm thấy khó hiểu, mình thế nào lại thành Vạn Nhân rồi?

Trực giác của cậu mách bảo, vị Thanh Hà Vương này lại muốn lợi dụng bản thân mình làm giun để câu cá lớn.

Phùng cục trưởng trừng đôi mắt quỷ khùng bố nhìn Thủy Căn, đột nhiên nghĩ tới đêm trước đó, cũng thoáng thấy hai người ôm nhau mà ngủ, không khỏi nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chợt lộ ra hàm răng trắng cười quái dị: “Hắn? Thanh Hà Vương người vẫn chưa tỉnh ra sao? Tuy rằng tiểu tử này đúng là sinh vào đầu tháng quý, thích hợp tiếp nhận Trấn hồn thạch, có điều, Vạn Nhân sau khi đeo Trấn hồn thạch hạ huyết, cho dù ba hồn bảy vía đầu thai chuyển thế, cũng thành kẻ si ngốc hồn phách không được đầy đủ, mà tiểu tử này tuy rằng mang trong người mệnh suy, ba đời xui xẻo, nhưng cũng không hề thiếu tâm nhãn đâu!”

Nghe xong lời này, Thiệu vẫn nhìn Thủy Căn bằng ánh mắt ẩn tình say đắm, nhiệt tình như thể nhìn bát thịt kho tàu hồi sáng vậy đó.

“Nếu như y không phải Vạn Nhân, vậy vì sao sau khi ra khỏi huyết một, lại nhớ tới vị trí chính xác của thôn Bốc Vu (Bốc: chiêm bốc, bói toán, Vu: đồng cốt, cầu cúng)?

Thôn Bất Ngộ (Bất Ngộ 不悟: bù wù, còn Bốc Vu 卜 巫: bǔ wú)? Thủy Căn tưởng thật mà suy tư, trong vòng mười tám dặm

xung quanh thị trấn cũng chưa từng nghe nói đến cái tên này bao giờ?

“Người nói thật?” Phùng cục trưởng cao giọng hỏi, hấn kích động muốn đoạt Thủy Căn trong ngực Thiệu. Thế nhưng lại bị Thiệu vung tay trấn áp.

Cái mặt đập vào tường, từ vết thương vốn đã đóng vảy lập tức chảy ra mủ và máu đục ngầu.

Thủy Căn vốn muốn nói, ta không biết thôn Bất Ngộ nào hết á, là Thanh Hà Vương này nói xằng nói bậy. Thế nhưng một khi khiến cho Thiệu bị bể mặt, khó đảm bảo hấn sẽ không thẹn quá hóa giận, ném cật cho Phùng cục trưởng xử lý.

“Người nói thôn Bốc Vu ở đâu?” Phùng cục trưởng không chút nào để ý lau đi máu đen trên mặt, chuyển sang tra hỏi Thủy Căn.

Thủy Căn hết sức cố gắng không để ý đến bàn tay đang hung hấn nắm chặt tay mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người giúp ta ra tù, ta sẽ nói cho người.”

Thiệu dùng ánh mắt càng thêm đói khát vuốt tóc Thủy Căn, nhìn điệu bộ kia nếu như trong phòng không có Phùng thịt nướng, hấn là sẽ trình diễn một màn dây dưa triền miên.

“Các hạ nếu như không có việc gì cần nói, xin mời đi ra, không nên làm phiền ta và Vạn Nhi nghỉ ngơi.”

Phùng cục trưởng nói một cách thâm độc: “Ta vì sao đến đây? Thanh Hà Vương người trong lòng hắc là rõ. Trong dũng đạo, người cố ý lưu lại hai cái cương thi kia ám toán ta, may là ta có phù trừ tà La Bàn Trường chuẩn bị sẵn, thế nhưng lá bùa đốt lên không chỉ tiêu hủy cương thi, mà còn cháy cả lên người ta vì lân phần xua bướm bằng đã bơi lên...”

Đến đây Thủy Căn mới hiểu ra, hóa ra Phùng thị nương biển thành như thế này, chính là kết quả của việc chó cắn chó (hai kẻ xấu tự giết lẫn nhau). Phùng cục trưởng tiếp tục nói: “May là ta có Trấn hồn thạch, cho dù thể xác có thối rữa như thế nào đi nữa cũng có thể làm cho hồn phách không tiêu tan, có điều người hại ta ăn quả đắng lớn như vậy, ta không trở về kính Thanh Hà Vương ngài thì thật không hợp tình hợp lý!”

Thiệu nghe xong cuống tiếu: “Người lúc trước triệu hồi ta đến, cũng không đơn giản chỉ là lợi dụng ta tìm cửa vào chính xác của mộ thất. Phải biết rằng năm đó đại ca ta Thác Bạt Tự, lúc xây dựng hoàng lăng cho phụ vương kính yêu của y, đã sử dụng bát quái ngũ hành trận, lấy nghi mộ (mộ giả để đánh lừa) hư hư thực thực che giấu trận pháp.

Nếu như không biết địa điểm cụ thể, cho dù là đào hết nghi mộ lên cũng không thấy cửa mà vào. Bởi vì người nói không giữ lời, phá hủy thân thể Vạn Nhân, làm hấn không thể tự lại hồn phách một lần nữa trở lại thân xác trước đây, không lập tức lấy mạng người là may lắm rồi, người còn dám chạy đến trước mặt ta nói xằng nói bậy?”

“Ha ha, người nói đúng, chúng ta chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Vốn lúc đầu ta muốn tìm cơ hội loại bỏ một trong hai người các người để giải cơn hận trong lòng, có điều nếu như có thể tiếp tục hợp tác, ta cũng sẽ không phải kẻ thù dai. Thế nào? Ta cũng không cần biết tiểu tử này rốt cuộc có đúng là Vạn Nhân hay không, Thanh Hà Vương, chỉ cần hai người giúp ta tìm được thôn Bốc Vu, ta sẽ cho hai người lấy lại tự do.”

Sau khi Phùng cục trưởng đi rồi, Thủy Căn xác định ngoài cửa không có người, mới len lén hỏi Thiệu: “Thôn Bốc Ngộ ở đâu vậy?”

Thiệu liếc cậu một cái, thản nhiên nói: “Nơi đó là quê hương của Vạn Nhân, nghe nói là thánh địa mà rất nhiều người nghiên cứu bói toán chiêm bốc hướng về.”

Thủy Căn tròn trố mắt, giờ đây cậu chỉ cần nghe thấy cái tên Vạn Nhân là đã đau đầu, tuy rằng Phùng thị trưởng nói bản

thân mình là ba đời mệnh suy, nhưng nếu dính đến Vạn Nhân kia, phỏng chừng phải đến tám đời mốc meo.

Bây giờ họ Phùng kia lại xuất hiện phá rối, mà cũng không biết Thác Bạt Thiệu định lợi dụng mình như thế nào.

Nghĩ đến số phận tương lai chưa biết ra sao, Thủy Căn trong lòng càng lo lắng. Từ trên giường Thiệu trèo xuống, hằm hừ trở lại giường mình, trùm chăn kín đầu, trần trọc một hồi, rồi ngủ.

Lo nghĩ quá nhiều, giấc ngủ sẽ không an ổn.

Trong một biển sương mù, hình như cậu đi tới một sơn thôn cây cỏ tươi tốt, nói là sơn thôn, nhưng lại không thấy một mái nhà nào, cậu như thể bị động kinh, không ngừng leo lên những bậc thang, trên bậc thang phủ đầy rêu xanh, cách để giày vẫn cảm thấy dính dính trơn trượt. Những bậc thang dường như không có điểm dừng, xung quanh sương mù dày đặc, chỉ có thể từng bước từng bước mà tiến lên.

Thủy Căn bước đi trong tuyệt vọng, muốn dừng lại, nhưng không biết có ai ở sau cứ đẩy cậu tiếp tục leo lên.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Thủy Căn chỉ cảm thấy hai chân như muốn gãy, rốt cuộc cũng tới tận cùng, nhưng lại phát hiện

bậc thang phía trên chỉ có một khối đá cực lớn, mặt trên khắc mấy cổ tự rất to: “Đại dị giả bất chiêm”.

“Đại dị giả bất chiêm...” Thủy Căn bất giác lảo lẩm.

Cậu vươn tay chạm vào khối đá, nguyên thạch (khối đá thô) không hề cứng, ngược lại, nó nóng hầm hập như muốn nhũn ra, lại ra sức sờ, tảng đá cứ nhiên mở ra huyết bồn đại khẩu (chỉ cái miệng rộng hung ác cắn nuốt của dã thú), hung hăng cắn tay cậu, đau đớn khiến Thủy Căn ai u một tiếng, mở mắt.

Chỉ thấy Thiệu không biết từ lúc nào tới đứng trước giường cậu, vẻ mặt dữ tợn tóm lấy tay Thủy Căn nói: “Người vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Chương 22

“Ai u?” Thủy Căn mơ mơ màng màng, nghĩ một lúc, vừa rồi, hình như cậu chỉ kêu mấy tiếng này thôi mà, theo phản xạ lập lại âm thanh vừa thốt ra.

Thiệu trừng mắt, đáng sợ không kém Phùng thịt nướng: “Người vừa nãy trong mộng nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Khoảnh khắc trong mơ vừa nãy đã tan thành mây khói, chỉ mơ hồ lưu lại trong đầu mấy chữ nhìn thấy cuối cùng: “Đại... Đại dị giả bất chiêm?”

Thủy Căn ngập ngừng nói, nhưng cậu thấy Thiệu dùng vẻ mặt như nuốt phải chuột nhìn cậu.

“Người nhìn thấy gì? Vì sao lại nói như vậy?”

“Thao, mộng kia thật khiến người mệt mỏi, một loạt bậc thang, liều mạng trèo lên, sau đó có một tảng đá, bên trên có khắc mấy chữ kia rất to. Người nói xem, giấc mộng này của ta có vẻ rất trí thức phải không?”

“...” Thiệu không nói thêm gì nữa, vẻ mặt không thể tin được, dùng khước mắt quan sát tiểu thanh niên nông thôn trước mặt.

Thủy Căn bị hắn nhìn chăm chú có chút sợ sệt, muốn xoay người nằm xuống ngủ tiếp.

Nhưng lúc này Thiệu lại cất giọng khàn khàn giải thích: “`Đại dị giả` chỉ người cực kỳ thông thái, mà `bất chiêm` nghĩa là sẽ không xem bói. Ở cổng thôn Bốc Vu có một khối nguyên thạch khắc mấy chữ này. Bởi vì đa phần những người tìm kiếm thôn Bốc Vu đều hy vọng có thể tìm được Vu sư thông linh để bói một quẻ xem vận mệnh tiền đồ của bản thân.

Mà khối đá này dụng ý nhắc nhở những kẻ may mắn tìm được thôn rằng, trí giả chân chính sẽ không cần dựa vào bói toán để chi phối số phận bản thân... Nơi người vừa mơ thấy, chỉ e chính là cửa vào thôn Bốc Vu... Người sao có thể nằm mơ tới nơi đó? Hoặc là người đang bịa chuyện, chẳng qua là người khác nói cho người biết... Thế nhưng, năm đó thôn Bốc Vu đã bị phụ vương ta san bằng, người trong thôn ngoại trừ Vạn Nhân ra, không một ai may mắn sống sót, thôn xóm huyền bí này từ lâu đã chỉ còn là một truyền thuyết, nếu không phải Vạn Nhân từng kể ta nghe về quê hương hắn, ta cũng không thể biết chi tiết... Người làm sao mà biết được? Người không thể biết được...”

Cuối cùng, chất vấn đã biến thành thì thảo tự nói, dù Thiệu là một kẻ đa mưu túc trí, nhưng cũng không thể phát hiện ra manh mối nào.

“Hắc, Thanh Hà Vương, về việc đó, không cần quan tâm ta mộng thấy gì, ta không có liên quan gì tới Vạn Nhân của người đâu mà!”

Thủy Căn vừa nghe câu chuyện bắt đầu bất thường đã vội vàng phủi sạch. Nếu như Quỷ Vương gia lại lên cơn điên tưởng mình là Vạn Nhân, thì chắc mông lại bị nở hoa, đêm đêm tiêu hồn mất thôi.

Thiệu đột nhiên bật dậy, ngồi trên giường mình dựa lưng vào vách tường, xem ra đang tận lực giữ vững khoảng cách với Thủy Căn, để chứng minh bản thân mình không bị mê hoặc. Nhưng ánh mắt hắn vẫn như trước lập lờ nhìn chăm chăm Thủy Căn, nắm tay run rẩy siết chặt, tựa như người chết đuối bắt được một cây rơm trôi nổi bập bênh, biết rõ vô ích, nhưng vẫn không kiềm được mà nắm chặt lấy.

Như Phùng cục trưởng đã nói, cho dù ai cũng biết Thủy Căn chỉ là một món đồ giả thô ráp, nhưng hắn lúc nào cũng bị mê hoặc bởi điểm đáng ngờ nào đấy lơ đãng toát ra từ trên người Thủy Căn,

sự mơ mộng viễn vông này, giống như xây lâu đài trên cát vậy, khắc trước còn lõng lầy hoa lệ, khắc sau đã ầm ầm sụp đổ.

Thủy Căn rất khó chịu vì bị ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm, hiếm hoi lắm mới có được một đèn ác linh không xuất hiện, nhưng trong phòng giam, hai người lại mất ngủ một đêm.

Tuy rằng không biết mục đích Phùng cục trưởng tìm kiếm thôn Bốc Vu là gì, nhưng xem ra vị này cũng rất sốt ruột.

Không quá vài ngày sau, ngục giam tiến hành tổng kiểm tra sức khỏe cho phạm nhân. Phần lớn phạm nhân đều khỏe mạnh, ngoại trừ dư thừa tinh lực, thì không có bệnh gì nặng cả. Nhưng kết quả kiểm tra sức khỏe của hai người số 542 và 543 lại vô cùng thâm hiểm, quả thực khiến cho hệ thống đảm bảo vệ sinh ngục giam quốc gia bị bôi nhọ hoàn toàn, không phải chỉ là đẩy mình “hoa gấm”, mà là phát hiện khối u trong cơ thể, cần phải được phóng thích.

Cứ như vậy, xe cảnh sát áp tải hai người một mạch đi ra, trên đường núi ngoặt một phát, đưa hai người đến một tòa biệt thự nhỏ cạnh Quận Sơn.

Và Phùng cục trưởng trên người quần đầy băng gạc trắng đang ở phòng khách chờ bọn họ đến.

Ngoại trừ Phùng cục trưởng ra, còn có một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi đang ngồi trên sofa, y mang cặp kính dày, khuôn mặt nom hiền lành, có vẻ là một sinh viên đang đi học.

Phùng cục trưởng xem ra rất cao hứng, nhiệt tình giới thiệu người thanh niên đó với Thiệu.

“Vị này là tiến sĩ Lương, rất am hiểu văn hóa lịch sử Bắc Ngụy, à, cũng chính là con trai giáo sư Lương không may bị giết hại trong cổ mộ ngày trước.”

Con mắt Thủy Căn trừng lớn như bóng đèn Philips.

Cậu nhớ lại trước đây Phùng cục trưởng đã từng giả mạo con trai giáo sư Lương, không ngờ ông ta thật sự có con trai, nhưng không biết vị tiến sĩ Lương này có biết kẻ gặm cha y, chính là Thác Bạt Thiệu mặt người dạ thú lúc này không.

“Khụ, tiếc là giáo sư Lương mất sớm... Có điều hổ phụ vô khuyến tử, tiến sĩ Lương tuổi tác không lớn, thế nhưng đã có vài bài luận văn được công bố, đặc biệt am hiểu văn tự của dân tộc Tiên Bi vốn đã thất truyền từ lâu, lần này có cậu ấy, tin rằng cuộc tìm kiếm thôn Bốc Vu của chúng ra chắc chắn sẽ mã đáo thành công.”

Tiểu Lương hình như được Phùng cục trưởng tặng bốc thái quá, có lẽ là người không giỏi giao tiếp, có vẻ lúng túng. Căng thẳng

nâng mắt kính, nói thẳng: “Phùng cực trưởng quá khen, quá khen.”

Thủy Căn xem cái dáng vẻ của y, khụ, một con mọt sách, cứ mong đợi được xem vở kịch con trai báo thù cho cha đấy chứ! Thôi, thế là hết hy vọng. Cũng không biết y bị họ Phùng dùng lời ngon tiếng ngọt gì lừa đến, phỏng chừng lại là mệnh đồ thương nhân tử. (lắp lỗ châu mai, có lẽ là dùng làm vật hy sinh)

Sau khi đoàn người chuẩn bị vài thứ xong, liền lái xe tiến về tỉnh Hà Bắc thị xã Hình Đài.

Căn cứ vào sách sử năm đó ghi chép lại, Thác Bạt Khuê đã từng huyết tẩy huyện Thanh Hà, chỉ bởi vì có một Vu sư tài giỏi đã từng nói với Thác Bạt Khuê rằng nếu như muốn tránh khỏi đại kiếp, nhất định phải: “Diệt thanh hà, sát vạn nhân.”

Vì vậy Thác Bạt Khuê bèn dẫn đầu đội kỵ binh lao tới huyện Thanh Hà, chém đủ vạn người, san bằng mười thôn trang lân cận, rồi mới chỉ huy quân đội về triều.

Còn nhớ năm đó Thác Bạt Thiệu mới mười tuổi, chưa phong vương. Tại tiệc khánh công(mừng thắng lợi), có thần tử dám kịch liệt lên án phụ vương hồ đồ tàn bạo, cho dù huyện Thanh Hà không còn người phản kháng, kẻ trí khắp thiên hạ cũng sẽ dùng ngòi bút lên án, đến lúc đó chỉ cần có một người đứng lên kêu gọi, lập tức khởi nghĩa, triều đình sẽ bị đẩy đến bờ vực diệt vong.

Không ngoài dự đoán, người nọ bị Thác Bạt Khuê một tên bắn chết trước sân.

“Nhi tử của ta cũng nên được phong vương, huyện Thanh Hà này thưởng cho Thiệu Nhi làm đất phong. Cho dù cô vương xế tà, có một ngày không cầm nổi đao kiếm nữa, Thanh Hà cảnh nội có người dám làm phản, nhi tử hãy thay mặt cha giết hẳn.”

Hạ phu nhân nhìn vị đại thần kia chết thảm, sợ đến mặt mày run rẩy, miễn cưỡng nắm tay tiểu Thác Bạt Thiệu, tạ chủ long ân. Thế nhưng ngay lúc đó, lực chú ý của Thác Bạt Thiệu lại bị hấp dẫn bởi một người thiếu niên hầu rượu mười bốn mười lăm tuổi bên cạnh phụ vương.

Cho dù ký ức nghìn năm cách trở, Thiệu vẫn luôn nhớ rõ thiếu niên có làn da như tuyết trắng, ánh mắt như sao sớm kia; còn nhớ cảnh sau tiệc rượu khánh công, hẳn thừa dịp phụ vương không để ý, mặt dày kéo tay thiếu niên kia.

“Người là ai? Từ nơi nào đến?”

Thiếu niên kia rút tay ra, thuận tiện vén lên mấy sợi tóc tán loạn trước trán, đuôi tóc nhẹ nhàng phất qua gương mặt non nớt của Thác Bạt Thiệu, và cảm giác nhột nhạt ấy một đường kéo dài đến nơi sâu nhất trong lồng ngực...

“Ta đến từ thôn Bốc Vu huyện Thanh Hà, phụ vương người ở trước mặt ta giết trọn một vạn người, vì vậy mà ta được ban tên — Vạn Nhân.”

Khoảnh khắc đẹp dễ kia, cho dù đã trải qua trăm nghìn lần huyết vũ tinh phong cũng không mảy may bị chôn vùi...

Thời gian trôi qua, huyện Thanh Hà năm đó, hiện tại nằm ở thành phố Hình Đài phía nam tỉnh Hà Bắc tiếp giáp Sơn Đông.

Khu vực này từ xưa đã hiển hiện linh khí. Có một câu truyện được lưu truyền rộng rãi đã làm danh tiếng kia lan xa, chính là sự kiện đánh chết dã thú. Có một tên mê rượu tên là Võ Tông, trên đồi Cảnh Dương huyện Thanh Hà, đã đem loài động vật hiện nay được nhà nước bảo vệ hết sức nghiêm ngặt là hổ đánh chết.

Mặt khác, hàng nghìn năm qua, mảnh đất này đã sinh ra vô số con người kiệt xuất, là đất phong của nhiều vị vương hầu, là nơi xảy ra vô số sự kiện nổi tiếng trong lịch sử, được gọi là “Phong vân chi bang”⁽¹⁾.

Sau vài ngày chạy xe, một đội nhân mã của Phùng cục trưởng cuối cùng cũng tới địa giới huyện Thanh Hà.

Thiệu nhìn biển quảng cáo của cục du lịch ở bên đường, chỉ thờ ơ liếc qua lịch sử huyện Thanh Hà được ghi chép trên đó.

Cũng không cần quan tâm cục quản lý du lịch địa phương đã làm những trò hề gì, nhưng theo phong thủy học mà nói, nơi này đích thực là vùng đất phong vân đa biến.

Thiệu năm đó chỉ cùng Vạn Nhân học một chút kiến thức phong thủy, đã mơ hồ cảm thấy nơi đây chính là phong thủy bảo địa hiểm có. Nhưng nơi đây, thế núi sắp xếp quỷ dị, giấu đầu thu đuôi, người không có nhiều đạo hạnh thì không thể nhận ra được điều đó.

Hắn thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng về phía Thuỷ Căn đang nằm trong xe. Từ khi tiến vào huyện Thanh Hà đến giờ, đầu Thuỷ Căn vẫn luôn âm ỉ đau, vừa nãy còn đau đến chết đi sống lại.

Hắn rảo bước tiến vào trong xe, muốn đưa tay xoa đầu Thuỷ Căn, nhưng giữa chừng lại khó khăn thu tay về. Do dự một lúc, bảo một thủ hạ của Phùng cục trưởng lấy bình nước khoáng và thuốc giảm đau, đưa cho Thuỷ Căn.

“Uống đi, bọn họ nói cái này chữa nhức đầu rất tốt.” Thiệu cố dịu giọng, thanh âm khàn khàn đã giảm đi không ít.

Đối với thiện ý của Thiệu, Thuỷ Căn cũng không hề cảm kích.

Dọc đường đi, cậu có thể cảm nhận rõ rệt thái độ của Thiệu đối với cậu đã cải thiện rất nhiều.

Chỉ có điều, ân sủng của Thanh Hà Vương, một tiểu nông dân như cậu cũng vô phúc hưởng thụ, để đến phút cuối lại phát hiện cậu giả mạo họ Vạn lam nhan hoạ thuỷ kia, bản thân hấn mắt mù không thấy rõ, lại đổ oan người khác lớn lên xấu xa, gặt người.

Vương gia thật sĩ diện! Một người then quá hoá giận, hậu quả thì mình cậu lãnh đủ!

“Cái đó... Không cần, ta không đau.” Thiệu thấy Thuỷ Căn vừa toát mồ hôi lạnh vừa trừng mắt nói dối, lập tức lửa giận vô danh bốc lên tận đỉnh đầu.

“Người con mẹ nó uống cho ta!” Muôn vàn nhu tình tạm thời bị bỏ quên, Thiệu nói một cách hung dữ.

Thuỷ Căn cũng không ậm ờ nữa, lập tức nhanh nhẹn nhận lấy thuốc và nước, nuốt tất cả vào trong bụng.

Sớm như vậy có phải tốt hơn không!

Mẹ nó, làm như tiểu cô nương không bằng, nói với cậu mà yếu ớt như thế, nghe chưa đến ê cả răng, không biết năm đó Vạn Nhân thế quái nào mà chịu được cái tên này nữa.

Bất quá, cha hấn đường đường là một đại hoàng đế, thế mà lại chơi đùa một nam sủng, dĩ thế nam sủng này lại còn yêu đương vụng trộm với con trai lão, cái này đủ để chứng minh, cả nhà bọn họ

đều là biến thái, nói không chừng biến thái chết tiệt lại thích nghe cái giọng yếu điệu này cũng nên.

Bây giờ chỉ cầu biến thái tìm được biến thái, hai người tình số khổ mau mau gương vỡ lại lành, bản thân cậu thế là thoát nạn.

Ban đêm, đoàn người nghỉ lại ở khách sạn địa phương.

Thế lực của Phùng cục trưởng này quả thật thâm sâu khó lường, đến nơi này cứ như vào chỗ không người. Cư nhiên giữa mùa du lịch mà lại bao được toàn bộ khách sạn.

Thủy Căn lay lay chắn song cửa sổ, tạm thời gia cố thanh thép, lại nhìn xuống biển người đang mua sắm dưới phố, xoay người lại nói với Thiệu: "Phùng cục trưởng tại nơi này có thể tìm được thôn Bốc Vu thần bí kia sao? Chẳng khác gì tìm một làng du lịch cả, hay là để hấn phái người đi cục du lịch hỏi thử xem? Người ta hấn là biết rõ hơn chúng ta, chắc chắn sẽ không bỏ qua bất cứ cái gì có thể hái ra tiền ở vùng này đâu."

Thiệu nằm ở trên giường, vầy vầy tay với Thủy Căn.

Bữa tối nay là bánh cuốn đầu dê của địa phương, phỏng chừng vị này lại ăn cho lắm vào, rồi lại tìm mình đến giúp tiêu hoá đây mà.

Thủy Căn không tình nguyện chậm chạp đi qua, đứng ở bên giường để xoa bụng cho Thiệu.

Không ngờ Thiệu lại một tay kéo cậu lên giường, nhẹ nhàng lấy tay day day huyết thái dương cho Thủy Căn:

“Còn đau không?”

Thủy Căn bị hấn đặt ở dưới thân, nghĩ thầm, có thể không đau sao! Liên thấy buồn bực, bản thân cậu mới mười chín tuổi hoa quý nhân sinh, vì sao đã phải trải qua đau khổ như thế này!

Có điều cảm giác được bàn tay xoa xoa huyết vị cũng không tồi. Thủy Căn quả thực mệt mỏi không chịu nổi, ban đầu còn hoàn toàn cảnh giác, kết quả là, chỉ chốc lát sau, đã nằm trong lòng Thiệu ngủ say như chết.

Giấc mộng lần này không hề có tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc.

Thủy Căn có thể nhận ra một cách rõ ràng bản thân đang nằm trên một cái giường lớn, trên giường chất đầy những bộ da thú rục rĩ, quay cuồng giữa đồng da thú chính là một thiếu niên cường tráng.

Từng giọt mồ hôi nóng hổi lăn trên cơ ngực rắn chắc, theo biên độ động tác, chảy trên làn da trơn nhẵn.

Thủy Căn bị người nọ đặt dưới thân, nhưng lại không thấy rõ khuôn mặt hẳn, chỉ cảm thấy giấc mộng này quá mức chân thực, mùi mồ hôi thấm vào da thú, mùi tình dục xông thẳng vào khoang mũi. Khiến cho người ta một trận rối loạn.

Bị người nọ mấy lần va chạm, Thủy Căn liều mạng thở dốc, cố gắng chống đỡ, song cảm giác run rẩy tràn ngập tâm trí, co quắp ngón chân, liền bắn ra...

(1) Thanh Hà là địa phương thường được nhắc đến trong lịch sử. Thời phong kiến, bởi vì đất này luôn luôn được cấp cho vương hầu có công vì nước, cũng nhiều lần phát sinh sự kiện nổi tiếng trên đời, cho nên được xưng là “Phong vân chi bang”.

Hơn tám trăm năm trước công nguyên, vào thời nhà Chu, Thanh Hà tên là Cam Tuyền. Thời kỳ Xuân Thu, Tề Hằng Công là người đầu tiên chiếm lĩnh nơi này, đem tên Cam Tuyền đổi thành Bối Khâu, thành một huyện của nước Tề. Bảy nước lớn giao tranh, Bối Khâu bị nước Triệu chiếm toàn bộ. Đến năm 221 trước công nguyên, Tần Thủy Hoàng cuối cùng diệt Tề thống nhất Trung Hoa, lúc chia thiên hạ ra thành 36 quận, đem Bối Khâu cũ phân chia ra, xây dựng một Thổ huyện, thuộc quyền quản lý của Cự Lộc quận, mãi cho đến triều Hán.

Tên Thanh Hà, dựa vào nước mà đặt. Theo “Chiến quốc sách” nói, Trương Nghi du thuyết (khuyên bảo vua tiếp thu một hoạt động, chủ trương nào đó) nước Triệu “Phụng cáo tề sử, hưng độ Thanh Hà” (Trả lời Tề sử, khởi binh qua Thanh Thủy Hà ~ một nhánh của Hoàng Hà), chính là chỉ Thanh Thủy Hà ở Bối Khâu. Hán triều giai đoạn đầu, đem Thổ huyện từ Cự Lộc quận tách ra, lấy Thanh Thủy Hà bên trong làm tên, thành lập Thanh Hà quận.

Thế nhưng tên Thanh Hà, theo sự kiện lịch sử phát triển địa phương mà biến đổi. Năm 79 sau công nguyên, Hán Chương đế Lưu Mạo lập con cả Lưu Khánh làm thái tử, chuẩn bị kế thừa ngôi vua. Nhưng hoàng hậu sợ mẫu thân Lưu Khánh là Tổng quý nhân về sau đoạt địa vị của nàng, trước mặt Chương đế nói xấu mẹ con Lưu Khánh, cũng hạ độc hại chết Tổng quý nhân, đem thái tử Lưu Khánh phế đi làm Thanh Hà Vương. Lưu Khánh sau khi bị phế buồn giận sinh bệnh, sau đó chôn ở Thanh Hà. Về sau con trai Thanh Hà Vương Lưu Khánh là Lưu Hộ làm Hán An đế, năm 121 sau công nguyên, đem Lưu Khánh truy phong, cũng cấp cho nơi này một tên gọi may mắn là Cam Lăng. Hai mươi bảy năm sau, Hán Hoàn đế Lưu Chí để biểu thị “Tôn đế lăng chi hào”, không chỉ sửa Thanh Hà quận thành Cam Lăng quận, ngay cả tên huyện cũng sửa thành Cam Lăng huyện. Sau này trải qua Ngụy, Tấn, Nam Bắc triều chiến loạn, cơ cấu tổ chức của Thanh Hà quận tuy có khôi phục, nhưng đến khi Vũ

Văn thị đặt chính quyền Bắc Chu, lại lấy tên cũ Bối Khâu, xây dựng Thanh Hà quận thành Bối châu. Tùy – Đường hai triều vẫn tiếp tục sử dụng tên này.

Tháng 11 năm 1047, Bối châu xảy ra sự kiện kinh hải toàn quốc, Vương Tắc đại khởi nghĩa. Quân khởi nghĩa giết tham quan, phóng thích tù nhân oan uổng, chiếm Bối châu thành, thành lập An Dương quốc. Đến lúc này triều đình Bắc Tống lúng túng, vội vàng phái đại thần Văn Ngạn Bác suất binh tới Bối châu “Dẹp loạn”. Sau hai tháng, Văn Ngạn Bác nhờ đàn áp Vương Tắc khởi nghĩa có công, được thăng quan lên nhất phẩm thừa tướng, để khen ngợi hân “Minh sát thánh đoạn, hữu ân vu dân”, tháng 2 năm 1048 đem Bối châu đổi tên là Ân châu.

Nhà Nguyên sau khi diệt Liêu, Kim, thống nhất phương Bắc, xoá bỏ Ân châu, thành lập Thanh Hà huyện. Vào thời nhà Minh, Thanh Hà sửa thành thuộc quyền quản lý của Quảng Bình phủ, không có biến động trọng đại.

Cái đoạn giải thích về phong văn chi bang, ta cũng ko rõ nó nói cái gì nữa T.T

Chương 23

Cảm giác tê dại còn chưa thoái lui, Thuỷ Căn đã bị người lay tỉnh. Chỉ thấy Thiệu bật cái đèn ở đầu giường, vẻ mặt kỳ quái nhìn cậu, khuôn mặt hai người kề sát.

“Làm... làm sao?”

“...” Thanh Hà Vương cũng không nói gì, chỉ chậm rãi cúi đầu nhìn hạ thân hai người.

Khi xuất phát, để tránh tai mắt người khác, Thuỷ Căn và Thiệu đều cởi tù phục, thay quần áo mà Phùng cục trưởng đã phái người đi mua, vì mua vội, nên hình như chỉ nhìn kích thước, không để ý kiểu dáng.

Lúc mở túi đồ lót ra, mới phát hiện kiểu dáng quần lót là hình tam giác nho nhỏ hết sức quyến rũ.

Điều này làm cho Thuỷ Căn trước giờ mặc toàn thổ sản quần đùi rộng rãi cảm thấy rất không quen, cuối cùng kết luận rằng người thì được ra khỏi ngục giam, mà ‘tiểu đệ đệ’ thì lại bị bắt nhốt. (chết cười =)))

Xem ra Thanh Hà Vương lại càng không quen, cũng không biết cởi nội khố lúc nào, để loã mà ngủ.

Bây giờ thì hay rồi, lần này mộng xuân, “tiểu căn nhi” khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ mà vượt ngục, cư nhiên lại khó khăn lộ ra đầu màu hồng nhạt từ chỗ lưng quần chật chội.

Chết người là ở chỗ, vừa nãy dịch thể bắn ra không chỉ làm bắn nội khố của cậu, mà đa phần phun tới chỗ đó của Thiệu, làm đám lông đen sẫm của Vương gia vừa ẩm ướt vừa sáng loáng.

Thêm vào đó, dưới ánh nhìn chăm chú, một đồng dịch thể không xác định nom giông giống sữa bò đang thoát mái một đường từ rừng rậm um tùm đen nhánh ‘rơi tự do’ xuống ga trái giường.

Thủy Căn chỉ cảm thấy một đồng lửa bốc lên hừng hực trên mặt, cháy thui không kém gì Phụng thịt nướng luôn.

Cậu luống cuống bật dậy, rút khăn giấy ở đầu giường, đưa tới giữa khố của Thiệu để lau, không ngờ mới lau vài cái đã khiến người ta trưởng lên.

Thủy Căn luống cuống tay chân. Dùng khăn lau cũng không được, mà rút tay lại cũng không xong.

Nhưng Thiệu lại không xấu hổ, duỗi hai chân thoải mái dựa vào đầu giường: “Người mơ thấy cái gì? Bắn đến mức nửa cái giường đều bị người làm bắn.”

Mặc dù bị Thiệu làm một lần, nhưng Thuỷ Căn về mặt tâm lý vẫn còn là một xử nam thuần khiết. Tiểu hài tử chưa từng có kinh nghiệm ở ký túc xá trường, càng không có khả năng cùng một lão quỷ nói chuyện mộng xuân hoang đường của bản thân, chỉ có thể vác khuôn mặt như in dấu bánh nướng, chạy đến phòng vệ sinh giặt sạch quần.

Phùng cục trưởng rất là keo kiệt, không thèm chuẩn bị cho hai người quần áo để thay. Gian phòng của cậu và Thiệu lại bị khoá trái ở bên ngoài, từ bên trong tuyệt đối mở không ra. Chẳng nhẽ lại gọi phục vụ phòng đưa đồ lót lên? Tiểu hài tử thà để trần cũng quyết không gọi.

Sau khi giặt xong, Thuỷ Căn xé một đồng giấy vệ sinh bao lấy quần lót ẩm ướt ra sức vắt, với hy vọng giấy thấm bớt nước, ngày hôm sau có đồ lót khô ráo để mặc.

Thiệu đứng trước cánh cửa khép hờ, ngắm cảnh Thuỷ Căn hai cái mông tròn tròn trần trụi bện tới bện lui, đột nhiên cảm thấy có chút bức bối.

Thật vất vả hồi lâu, Thuỷ Căn mới phơi xong quần. Đầu tiên, cậu lo lắng nhìn Thiệu, vừa che hạ thân vừa bước nhanh đến giường rồi vén chăn lên, giống như cá trạch mà lặn vào trong.

Thủy Căn đem chăn trùm kín đầu, nhưng qua kẽ hở, nhận thấy đèn trong phòng vẫn sáng trưng.

Không lâu sau, có bóng người di chuyển, Thiệu đã đi về phía giường cậu.

Không đợi Thủy Căn phản ứng, hắn đã bắt đầu bò lên.

“Gì chứ! Người... người đi xuống.” Thủy Căn nghiêng người thoáng thấy cái gậy kia của Thiệu còn đang trong trạng thái như trường thương, cuống quýt rút vào trong.

Thiệu bắt lấy tay cậu: “Người gào cái quỷ gì đó, ta sẽ không làm gì người cả.”

Nói xong liền xoay người, nửa đè lên người hài tử, ép hai cái phía dưới lại một chỗ thuận tiện xoa nắn.

“A...” Do dư vị của cảnh trong mơ, cho dù là cọ xát qua loa cũng khiến người ta khó mà chịu được.

Chưa được vài cái, Thủy Căn đã hạ vũ khí đầu hàng trước tiên, sau đó Thiệu cũng gầm nhẹ một tiếng, bắn lên bụng Thủy Căn.

“Người... người con mẹ nó cút xuống cho ta!” Vành mắt Thủy Căn đỏ hồng, cũng không biết là vì sáng khoái hay uỷ khuất nữa.

Thiệu hơi phật ý, nhướn lông mày nói: “Cũng có làm gì người đâu, chỉ đùa giỡn với nhau một chút, coi người kia, còn muốn đâm đầu xuống giếng nữa chắc?”

Thủy Căn tức khí, xốc chần lên: “Đùa giỡn? Có ai lại đùa giỡn như thế sao? Lúc người còn sống, tóm được ai cũng đùa giỡn thế hả?”

Thiệu phản đối: “Trong quân lữ, lúc buồn bực, tướng sĩ có giao tình tốt làm giúp nhau thì có gì không được.” Nói xong lại nghiêng qua liếc Thủy Căn: “Thế nào? So với tự mình làm thì tốt hơn chứ ha!”

Thủy Căn hoàn toàn ghen hòng, chỉ có thể nắm tay thành quyền, cuối cùng cũng nghĩ ra một câu: “Còn người? Đã từng ra chiến trường sao? Toàn đánh người cướp sắc là giỏi thôi!”

Đừng thấy cha hấn Thác Bạt Khuê là hoàng đế trên lưng ngựa mà lằm, người ta có câu “Lão tử anh hùng, nhi thao đàn” mà.

Những trận quan trọng chắc cũng là lão cha đánh, hấn năm đó là thằng nhãi con mười sáu tuổi thì làm được cái gì?

Thiệu khế nhếch miệng: “Con cháu dân tộc Tiên Ti chúng ta có người nào chưa từng chém giết giữa đao kiếm? Năm Thiên Tứ thứ tư, ta mười bốn tuổi, đã dẫn quân nghìn dặm tập kích, không

tổn hao một binh một tốt nào, cướp của Nhu Nhiên⁽¹⁾ tám nghìn tuần mã hiển cho Hậu Tần⁽²⁾...

Nói xong, Thanh Hà Vương đặc ý liếc Thuỷ Căn một cái.

Thuỷ Căn mặc dù không biết đoạn lịch sử kia, có điều nghe lão quý giảng thư, so với nghe chuyên mục bình thư của diễn viên Hồ Bài Bài còn tuyệt hơn!

Đem chuyện chính mình vừa mới bị quấy rối quăng ra sau đầu, cậu vội vã hỏi: “Vậy sau đó thì sao!”

Hồi trước nghe Lưỡng Tấn diễn nghĩa, cậu đặc biệt khâm phục sự nghiệp phục quốc vĩ đại của Thác Bạt Khuê khi mới mười sáu tuổi, có lẽ đúng là hổ phụ vô khuyển tử thật, Thác Bạt Thiệu nhất định cũng không kém lão cha đi. Xem ra người bộ tộc Tiên Ti này đều trưởng thành rất sớm.

Vừa mới nghe Thuỷ Căn hỏi như vậy, thái độ đặc ý của Thác Bạt Thiệu nhất thời không cánh mà bay.

“Sau đó? Hừ, ta bị tên Thác Bạt Tự ngu ngốc kia trước mặt lão cha cáo trạng, hôn quân kia không những trả lại tuần mã cho Nhu Nhiên, mà còn sai treo ngược ta trong giếng, thiếu chút nữa đã ngã chết rồi... Sau đó, may mà... May mà Vạn Nhân...”

Đoạn ẩn tình phía sau này thực sự khiến Thủy Căn vô cùng mất hứng, tiểu thí hài đúng là tiểu thí hài, chả được cái tích sự gì cả.

Từ sau khi rời khỏi Quân huyện, ban đêm dã quỳ không xuất hiện nữa, theo như Thiệu nói, khi đó là bởi vì ở Quân Sơn âm khí rất nặng, oán quỳ trăm nghìn năm qua đã hình thành khí tràng, tự nhiên biến đổi thành oán linh. Muốn làm quỳ, cũng cần nhờ thiên thời địa lợi nhân hoà. Nếu không, người cứ tưởng là quỳ cũng đầy rẫy ngoài đường như ruồi muỗi đấy chắc?

Cho nên hiện nay thần kinh Thủy Căn hoàn toàn thư giãn, hơn nữa đặc biệt thèm ngủ, chẳng mấy chốc, cảm giác mệt mỏi dâng lên, Thủy Căn cứ thế mơ hồ cùng Thiệu ngủ một chỗ.

Lần này, Thiệu không ngủ. Hắn nhìn dáng vẻ say ngủ của Thủy Căn, trong lòng lẩm bẩm: “Là người sao, Vạn Nhân? Nếu như không phải... Vậy người đang ở nơi nào?”

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng cục trưởng mang theo người đến mở cửa. Thấy trong phòng hai người đang trần trụi ôm nhau, lập tức phát ra tiếng cười quái dị.

“Xem ra Thanh Hà Vương thật sự tìm được mỹ nhân rồi, nếu hẳn đúng là Vạn Nhân chuyển kiếp thì tốt rồi. Ngày hôm nay chúng ta muốn đi tìm kiếm thôn Bốc Vu, mong rằng phu thê hai người ra tay tương trợ! Ha ha ha...”

Thủy Căn nghe xong nổi da gà khắp mình mẩy, vội vàng theo phản xạ mà phủ nhận: “Ta không phải Vạn Nhân...” Không đợi cậu nói xong, Phùng cục trưởng đã hung ác nói tiếp: “Nếu như người không phải Vạn Nhân, vậy người cũng khỏi cần quay về nhà ngục Quân Sơn nữa, lên thẳng đồi Cảnh Dương tế Võ Tòng đi!”

Nói xong, lại trừng lớn hai con mắt lộ ra ngoài đồng băng gạc, hỏi Thiệu: “Thanh Hà Vương, ngài nói sao?”

Thiệu ra vẻ suy nghĩ, xem ra là đồng tình với lời nói của Phùng cục trưởng.

Cứ như vậy đi xung quanh trong ngoài Hình Đài cả một ngày, Thủy Căn mệt đến mức chân cũng muốn rụng ra, nhưng bốn phía ngoài du khách ra cũng chỉ có khu phong cảnh nhân tạo, ngoài khu phong cảnh nhân tạo ra cũng chỉ có các làng du lịch lớn nhỏ.

Nhìn ánh mắt càng ngày càng mất kiên nhẫn của Phùng thị trưởng, trống ngực Thủy Căn bắt đầu đập thành thịch.

Thôn làng nghìn năm trước bị người ta tàn sát, giờ lại đi tìm? Thủy Căn không khỏi nghi ngờ bọn họ điên rồi.

Phùng cục trưởng chuyến này dẫn theo tám thủ hạ, thêm tiến sĩ Lương ngốc nghếch, tổng cộng là mười người.

Lúc này bốn người ở phía sau, hai người hai bên, Phùng cục trưởng cùng tiến sĩ Lương mang theo hai thủ hạ ở phía trước, vây cậu và Thiệu ở chính giữa.

Có thể thấy mấy người kia thân thủ không tầm thường, thế nhưng có lợi hại mấy cũng có thể mất mạng chỉ vì vị bên cạnh cậu đây không phải người.

Đáng tiếc là, người anh em này đã vài ngày không bổ sung ác linh, từ sau khi tụt lại nguyên thần, Thiệu tuy rằng hoàn toàn chiếm giữ thân xác sống nhờ, nhưng nguyên khí đại thương, sức mạnh trái lại không bằng lúc vô hình vô thể. Quan trọng nhất là, hẳn đường như muốn tìm được điều thôn trong truyền thuyết kia còn hơn Phùng cục trưởng nữa, căn bản là không hề nghĩ đến việc chạy trốn.

Chính vì thế, Phùng cục trưởng rất đổi yên tâm.

Thủy Căn cẩn thận quan sát bốn phía, khi qua một quầy hàng bán thổ đặc sản, cậu giả bộ dưới chân bị vấp, đẩy ngã một gã tùy tùng đi bên cạnh lên quầy hàng.

Bà quầy chính là một bác gái, nhìn dáng vẻ đã biết là đánh đá lắm đây. Vừa thấy một gã đại hán đâm vào quầy nhà mình, khiến cho một kiện phủ đầu⁽³⁾ bay đầy trời, bác gái liền mắng chửi té tát không thương tiếc.

Thừa lúc mọi người sững sờ, Thuỷ Căn bất ngờ co giò bỏ chạy. Thân thể gầy gò khéo léo lách qua hàng người.

Được một lúc, phía sau có người đuổi tới. Chạy trên cùng rõ ràng là Thác Bạt Thiệu.

Thao, thật không hổ là nam nữ thảo nguyên! Đuổi theo mình như chó đuổi thỏ, rõ là hăng hái.

“Đứng lại! Đừng chạy!” Thiệu hô.

Không chạy thì tiếp tục theo người chắc? Chân Thuỷ Căn càng chạy nhanh hơn.

May là Thuỷ Căn trước đây sở trường nhất môn chạy bộ, mặc kệ phía sau là quỷ hay cảnh sát nhất thời đều chạy không bằng cậu.

“Mau ngăn hãm lại, hãm là đào phạm đang bị áp giải!” Đây là tiếng của Phùng cục trưởng.

Không hô còn đỡ, hô xong đông đảo quần chúng nhân dân xung quanh né ra còn nhanh hơn.

Gần đây, hảo tâm nâng một cụ già dậy cũng không chừng phải đền tiền hay vào tù luôn! Còn kiến nghĩa dũng vi (thấy việc nghĩa thì hăng hái làm) cái gì? Tỉnh lại đi, chạy như điên thế này đúng là chỉ bỏ mạng thôi!

Có điều Thuỷ Căn thật sự cảm tạ trong đám người hai bên không có ai kiến nghĩa dũng vi, không thì chỉ cần xuất hiện hai người giữ cậu lại thôi là coi như xong đời.

Cậu chạy một mạch thậm chí nhanh đến nỗi đau xốc hông, nhưng không dám nghỉ ngơi, liều mạng một đường chạy lên núi, sườn núi cực kỳ dốc, làm đầu Thuỷ Căn choáng váng.

Đến khi cậu ngẩng lên, đột nhiên phát hiện bốn phía thoáng cái yên tĩnh trở lại, và không biết lúc nào, đã nổi lên một trận sương mù mờ mịt.

Trước mắt cậu hiện ra một con đường quanh co dẫn về phía trước, nhìn không thấy tận cùng, Thuỷ Căn thử đi lên bậc thang, dưới chân cách lớp đế giày cũng có thể cảm nhận được rêu xanh ẩm ướt trơn trượt.

Thuỷ Căn toát mồ hôi lạnh, cậu đã từng đến nơi này, chỉ có điều... là ở trong mộng.

---

(1) Nhu Nhiên: là tên gọi của một liên minh các bộ lạc du mục trên biên giới phía bắc Trung Quốc bản thổ từ cuối thế kỷ 4 cho tới cuối thế kỷ 6. Đôi khi người ta giả định rằng người Nhu Nhiên chính

là người Avar, những người sau này xuất hiện tại Châu Âu – [nguồn Wiki](#)

(2) Hậu Tần là 1 quốc gia thời đó – [tham khảo wiki](#)

(3) phủ đầu có 1 đầu giống búa, 1 đầu giống rìu

Chương 24

Cậu không khỏi vì hiện thực và cảnh mộng chồng chéo mà giật mình lùi lại một bước dài. Cũng chưa lui được vài bước, đã bị người ôm siết lấy.

Thuỷ Căn quay đầu lại sợ hãi kêu lên, hóa ra Thiệu đã đuổi đến nơi. Về mặt hăn ngưng trọng xem xét bốn phía, dường như cũng không biết tại sao lại đến nơi này.

“Đây... đây là nơi nào vậy?”

“Lạch cạch, lạch cạch...” Dường như là tiếng những hòn sỏi nhỏ đập vào nhau truyền xuống từ phía trên bậc thang.

“Nơi này... chính là thôn Bốc Vu!” Phùng cục trưởng nói với vẻ mặt kích động.

Hoá ra nhóm truy binh cũng đuổi tới, Phùng cục trưởng dẫn đầu nhưng không quan tâm trách cứ Thuỷ Căn, chỉ có khuôn mặt khúc dồi cháy thui đang run rẩy, vô cùng kinh hãi mà giải thích, lại vỗ cằm Thuỷ Căn: “Thật không ngờ, người thực sự là hậu nhân của thôn Bốc Vu!”

Xem ra Phùng cục trưởng cũng cho rằng Thuỷ Căn là Vạn Nhân chuyển kiếp.

Và Thiệu cũng thâm trầm nhìn Thuỷ Căn, thật lâu sau mới nói một câu: “Người đúng là y?”

Thuỷ Căn nhủ bụng, nếu cậu trái với lương tâm mà thừa nhận, tên này liệu có lập tức bóp chết cậu, để lại một lần nữa đầu thai chính dung không nhỉ?

Anh bạn này trước kia làm quá tuyệt rồi, bây giờ lại làm cậu bị bức đến đường cùng.

Không đúng, người ta té một phát đã lăn đến thôn Bốc Vu, đúng là, có khác nào thừa nhận cậu bị kẻ xấu khiêu khích, không thêm nhận ra tình nhân cũ. Lập tức quên đi tình cảm sống chết có nhau mà vô lấy tiền bạc, tất cả đều là trông mặt mà bắt hình dong thôi!

Cho nên mới nói, không dưng đòi nổi lại tiền duyên mà làm cái gì, cổ nhân đúng là không hiểu thế nào gọi là cải thiện cuộc sống, ngày nay người ta chả gào khóc đòi ly hôn đầy ra đấy thôi, dùng tuổi xuân còn lại mà nếm thử món ngon khác thiếu gì. Thế mà cái tên cứng đầu này, đã đổi được tuổi xuân thứ hai miễn phí rồi, thế mà đến chết vẫn chỉ biết một người không tha!

Lúc này Phùng cục trưởng đã đi trước một bước lên bậc thang.

Thiệu khẽ nắm tay Thủy Căn: “Đi thôi!”

Thủy Căn nhìn bậc thang kia có phần hoa mắt, cậu không tình nguyện mà bước lên, hỏi Thiệu: “Phùng cục trưởng kia làm sao vậy? Không vui vẻ đi tham quan đi, lại tiến vào đầm rồng hang cọp thế này, muốn làm một liệt sĩ cách mạng danh tiếng đỉnh đỉnh hở?”

Thiệu đang dẫn đo không biết nên nói chuyện với Thủy Căn thế nào, muốn ôn nhu với cậu, nhưng lại không dịu được sắc mặt, không được tự nhiên mà nói: “Hắn muốn sau khi chết được thành tiên!”

“Cái gì!?”

“Tổ tiên của Phùng cục trưởng chính là Vu sư năm đó từng đồng ý giúp phụ vương ta xem bói. Vị Vu sư đó đã từng tìm đến thôn Bốc Vu, muốn bái sư học nghệ, lại bị cha người... không, cha Vạn Nhân – trưởng thôn Bốc Vu khi đó khéo léo từ chối.

Đáng tiếc, khi ấy, trưởng thôn chỉ bói ra được người trẻ tuổi đó thuộc đại hung chi triệu(điềm cực xấu), sẽ mang đến tai ương cho cả làng, lại không biết rằng lần này từ chối đã chôn xuống tai họa ngầm cho mai sau... Mệnh, chẳng lẽ không ai có thể tránh được số mệnh sao?

Thanh Hà Vương rõ ràng lại bắt đầu xúc động số phận mình nhiều ngang trái, xúc động xong tiếp tục nói: “Lão hôn quân cha ta năm đó tin lời gièm pha của Vu sư kia. Sau khi huyết tẩy thôn Bốc Vu, tên Vu sư kia đến nhà Vạn Nhân tìm tiên quyền hay cái gì đó tương tự, lại trùng hợp tìm thấy bảo vật gia truyền nhà Vạn Nhân, vòng cổ Trấn hồn thạch trên một khối đá vỡ, thế là bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu đường tu tiên.”

Thuỷ Căn nghe mà sửng sờ, phóng hoả giết người, chỉ vì muốn thành tiên! Con mẹ nó, đây là thứ thần tiên gì!?

Phùng cục trưởng hiển nhiên cũng nghe được cuộc đối thoại của họ, quay lại nói: “Kỳ thật cái gọi là tiên nhân, chính là có thể vượt ra khỏi ràng buộc thể xác, đạt đến nguyện vọng vĩnh hằng. Đến lúc đó, tất cả bệnh tật và đau khổ không thể quấy nhiễu ta được nữa.”

Lúc này Thuỷ Căn đã hiểu. Theo như cậu thấy, thành tiên với thành quỷ thật ra không khác nhau mấy, giống như Thiệu vậy, trải qua nghìn năm mà linh hồn vẫn bất diệt, không phải cũng là trường sinh bất lão sao?

Nếu thật sự muốn như thế, tốn nhiều công sức vậy để làm gì? Chặt hẳn ra rồi nhét vào trong tường là xong rồi, không phải sao?

“Vậy người không phải đã chiếm được Trấn hồn thạch sao? Vì sao nhất định muốn tới cái thôn hoang phế này?”

Phùng cực trưởng ý vị thâm trường nói: “Tiên nhân thời xưa vì sao lúc nào cũng muốn tìm đến một nơi tĩnh mịch như núi sâu chùa cổ để tu luyện tiên đạo? Thật ra phong thủy địa lý mới là chỗ then chốt giúp tinh thần vượt qua thể xác. Cũng như là Thanh Hà Vương, nếu như không phải Quân Sơn kia âm khí rất nặng, hắn sẽ không bị nguyên thần tán loạn nghìn năm mà bất diệt. Có điều hắn còn phải phụ thuộc vào thân xác, cần nuốt linh thể mới có thể duy trì, trong khi thứ ta theo đuổi là không cần bất kỳ sức mạnh gì bổ sung, chân chính mà trường tồn trong trời đất. Cho nên thôn Bốc Vu, nơi từ xưa đã xuất hiện vô số kỳ nhân dị sĩ, mới là điều kiện tốt nhất để vượt qua thể xác.”

Thủy Căn không hỏi gì cả, hài tử đọc sách không nhiều lắm, nhưng biết rõ Tần Thủy Hoàng khi xưa đã có một loại bệnh điên hết thuốc chữa, để theo đuổi trường sinh bất lão mà dốc hết tiền của cả nước, đến tận cuối đời vẫn không bỏ cuộc.

Xem ra Phùng cực trưởng này cũng bị bệnh nhà giàu, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ đâu nha!

Khi mọi người rốt cục cũng leo tới bậc thang cuối cùng, một khối đá tròn xuất hiện trước mặt bọn họ: “Đại dị bất khả chiêm”.

Điểm khác biệt với giấc mơ của Thuỷ Căn chính là, trên mặt khối đá này xuất hiện một vết nứt rất sâu, giống như bị vũ khí sắc bén nào đó chém xuống.

Lại ngẩng đầu nhìn, phía sau tảng đá, có một thôn làng giữa sương mù dày đặc thoát ẩn thoát hiện.

Mọi người dọc theo con đường mòn được rải đá chậm rãi đi về phía trước, tiếng va đập “lạch cạch, lạch cạch” kia càng lúc càng gần.

Thuỷ Căn cẩn thận xem xét, hoá ra trên mái hiên mỗi nhà đều treo một cái mai rùa được làm thành một loại phong linh (chuông gió) nào đó, có gió thổi đến, mấy đồng tiền trong mai rùa va vào nhau phát ra tiếng “lạch cạch”.

Không biết vì sao, từ khi bước vào thôn, Thuỷ Căn cảm thấy vô cùng khó chịu. Sau khi đi thêm vài bước, cậu nhìn những phong linh cổ mộc mạc này, và bỗng nhiên hiểu ra đến tột cùng là bất thường ở chỗ nào.

Phong linh thuận theo gió đong đưa.

Thế nhưng, không khí trong thôn như đông lại, không một làn gió, những phong linh này lại đồng thanh phát ra tiếng vang, tần

suất thanh âm đơn điệu kia thậm chí so với tiếng tích tắc của đồng hồ còn chuẩn xác hơn!

Là có người điều khiển những phong linh này sao? Hay là...

Trong lúc cậu cảm thấy sợ hãi, Thiệu ở bên cạnh đặt tay lên vai cậu.

Thủy Căn len lén nhích lại gần người hấn, ở dưới tình huống này, cậu không có sự lựa chọn nào khác, Thiệu khiến cậu nảy sinh ra một tia cảm giác tin tưởng không tên.

Chương 25

Khi đi tới giữa thôn, không ngờ một bóng người cũng không có.

Nếu thật sự như lời Thiệu nói, năm đó nơi đây bị Thác Bạt Khuê giết không chừa một ai, thì đây hẳn là một quỉ thôn, một dị cảnh hoàn toàn tách biệt với thế giới hiện thực. Nhà cửa cây cối trước mặt cũng đều là ảo ảnh giả tạo. Không sợ, không sợ, tất cả đều là giả mà thôi, Thuỷ Căn lắm bả trong lòng tự trấn an bản thân.

Lúc cậu dần dần bình tĩnh lại, trên quảng trường (uhm, cái này là giống cái sân thôi nhưng xung quanh khá trống trải, ko có nhà cửa) chính giữa thôn đột ngột xuất hiện một bóng người. Khi đi đến gần, có thể nhận ra đây là một người đàn ông trên dưới năm mươi, mặc quần áo của người Hán, tay áo dài rộng, mái tóc dài không vấn thành búi, mà buông xõa rối tung. Bởi vì ông ta cúi đầu, nên không thấy rõ khuôn mặt.

Con một sách tiến sĩ Lương hiếu kỳ hỏi thăm: "Xin hỏi đây có phải là thôn Bốc Vu không?"

Người nọ ngậy người một hồi, rồi gật đầu một cách cứng nhắc.

Phùng cục trưởng vỗ vai tiến sĩ Lương, tỏ ý y không phải hỏi, hắt đưa tay ra sau lưng, âm thầm rút ra khẩu súng lục, hỏi: “Chúng ta tới hỏi thăm thôn Bốc Vu, xin hỏi ngài là người trong thôn sao?”

Người nọ lại cứng ngắc gật gật đầu.

Cục trưởng hỏi tiếp: “Xin hỏi tể đàn trong thôn ở nơi nào?”

Lần này người nọ chỉ lấy ngón tay chỉ dưới chân, rồi tan biến đi như một làn khói.

Nhất thời, những người có mặt ở đó không thốt nên lời, nhất là mấy tên thủ hạ của Phùng cục trưởng kinh nghi bất định (sợ hãi không yên), chắc là lần đầu tiên trải qua chuyện như thế này.

Chẳng lẽ tiểu quảng trường này chính là tể đàn trong thôn?

Phùng cục trưởng đi tới chỗ “người” kia vừa đứng, phát hiện hoá ra mặt đất nơi người nọ đứng không bằng phẳng, mà hơi nhô lên, nhìn kỹ mới thấy đó là một khối mai rùa vĩ đại, mặt trên đầy những hoa văn chằng chịt ngang dọc.

“Đây là mai rùa chỉ dùng để xem bói.” Tiến sĩ Lương nói sau khi lấy kính lúp soi kỹ cái mai rùa vĩ đại.

” ‘*Chiêm*’ nghĩa là quan sát, ‘*Bốc*’ là lấy lửa đốt mai rùa, người xưa tin rằng thông qua quan sát hình dáng vết rạn hiện lên, có thể dự đoán được cát hung phúc họa. Trên khối mai rùa này có rất nhiều vết đen do bị lửa đốt, nhưng trên bề mặt ngoại trừ hoa văn tự nhiên ra, thì không có lấy một vết rạn. Thật là kỳ quái.”

“Tiến sĩ Lương, trên phương diện khảo cổ cậu rất có hiểu biết, theo cậu, nơi này có đúng là tế đàn dùng để tiến hành nghi lễ hay không?”

Tiến sĩ Lương cẩn thận quan sát bốn phía, nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết nào của việc tiến hành thờ cúng.

Thôn Bốc Vu nhiều đời chiêm bốc, rất kính quý thần, không thể nào qua loa đại khái với đại sự như tế thần được, nên vị trí tế đàn nhất định phải là ở nơi ‘*trên tiếp thiên mạch dưới thu địa khí*’. Xem ra Phùng cục trưởng muốn tìm được tế đàn này, để đại nghiệp thành tiên của hãn thành công.

Nếu tiểu quảng trường này không phải tế đàn, vì sao vừa rồi u linh (linh hồn người chết) bỗng nhiên xuất hiện kia lại chỉ xuống đất chứ?

Lúc này, Thiệu trầm tư mới nói: “Người kia có phải là muốn chúng ta dùng mai rùa này xủ quẻ(đốt mai rùa để xem quẻ) không?”

“Vạn Nhân đã từng nói với ta, hể là tân khách đến tìm thôn Bốc Vu, đều phải *‘trước xem quá khứ, sau hỏi tương lai’*. Mặc dù thôn này đã là một tử thôn, song bởi vì người dân chết đột ngột, oán niệm rất nặng, hơn nữa vị trí này phong thủy đặc biệt, ý niệm của người chết lưu lại rõ ràng có thể hội tụ thành ảo ảnh thôn Bốc Vu, nghìn năm mà vẫn bất diệt.

Nếu đúng là ảo ảnh hình thành do ý niệm còn lưu lại, người tìm đến đương nhiên cũng phải theo quy củ của thôn Bốc Vu mà làm.”

Phùng cục trưởng nghe xong gật đầu, sau đó chỉ một thuộc hạ bên người nói: “Tiểu Dao, người lên trước đi.”

Người gọi là Tiểu Dao kia do dự đi tới trước mai rùa, theo chỉ dẫn của tiến sĩ Lương, dùng bật lửa đốt đáy mai rùa.

Mai rùa bị nóng từ từ nứt ra vài khe hở, tiếng “răng rắc” vang lên.

Mọi người xúm lại chăm soi, phát hiện khe hở nứt ra trông rất giống chữ Hán triện thể (một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc).

Thủy Căn cũng ngóng cổ nhìn, cảm thấy chữ kia sao mà giống một cái mê cung ngoằn ngoèo rối rắm, một chữ cũng không

biết.

May mà có một vị chuyên gia về văn tự cổ đại ở đây. Tiến sĩ Lương sau khi cẩn thận phân tích, đọc to:

*"Nhất luân minh nguyệt chiếu thủy trung
Duy kiến ảnh nhi bất kiến tung
Ngu nhân đương tài hạ khứ thủ
Mạc lai mạc khứ nhất tràng không."*

(Dịch nghĩa: Một vầng trăng sáng chiếu trong nước, chỉ thấy bóng hình không thấy dấu. Kẻ ngốc tưởng tiền nên xuống lấy, tìm tới tìm lui công dã tràng).

Sau khi chữ hiện ra, chỉ trong chốc lát, vết rạn lập tức liền lại, mai rùa lại nguyên vẹn không vết tích.

Trên mai rùa hiện lên câu này cũng dễ hiểu, anh bạn này mệnh như con khỉ vớt trăng, vất vả cả đời cũng không thể phát tài.

Tiểu Đào cũng hung hăng nhổ toẹt một bãi nước bọt: "Xúi quẩy, nhưng gần đây lão tử đúng là xui xẻo thật, chung vốn làm ăn với người, kết quả bị lừa mất hai mươi vạn, nếu không phải cần tiền trả nợ gấp, ta đã không cùng Phùng ca..."

Nói đến đây, hắn nhìn nhìn Phùng cục trưởng ánh mắt có phần âm trầm, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Thủy Căn không nhịn được, phì cười một tiếng.

Trời ạ, còn tưởng rằng xuất hiện một thôn đoán mệnh thần bí lắm chứ, có thể có cái gì huyền cơ chứ? Sao mà giống một thôn giang hồ bịp bợm thế!

Chữ xuất hiện trên mai rùa nhìn có vẻ rất mơ hồ, thật ra chả khác gì mảnh khốe của thầy tướng số mù loà dưới chân cầu.

Trương quả phụ hồi đó tang chồng, những người có cuộc sống quá khổ sở hay mê tín, bà không việc gì cứ thường mang theo Thủy Căn đi đến chỗ bói quẻ.

Cho nên mấy lời bói tới bói lui này, Thủy Căn thuộc nằm lòng cả rồi. Quẻ bói vừa ra, cho dù thầy bói đeo kính đen phân tích thế nào cũng có lý cả.

Có điều, quẻ bói mai rùa này đã làm dịu đi rất nhiều bầu không khí khùng bố vẫn luẩn quẩn trên đầu mọi người.

Một thuộc hạ dưới quyền khác của cục trưởng, là một người đàn ông xấu xí có cái nốt ruồi lớn trên miệng cũng cầm bật lửa đi lên.

Lần này trên mai rùa xuất hiện một câu khác:

*"Phong quát loạn ti bất kiến đầu
Điên tam đảo tứ phạm ưu sầu*

Mạn hành hoãn lại đầu hữu tự

Cấp xúc phản nhạ bất tự do.”

(Dịch nghĩa: Gió thổi tờ rồi không thấy đầu, rồi rầm bễ bộn những phiền lo. Thông thả chậm rãi sẽ gỡ được, vội vã ngược lại mất tự do).

Câu lần này khá là khó hiểu, nhưng suy nghĩ một chút cũng thấy ý tứ chỉ cuộc sống không được như ý.

Những người có thể cùng Phùng cục trưởng dính dáng đến công việc liều mạng này đều phải là kẻ đang chạy trốn, điều kiện thiết yếu lúc chạy trốn chính là tiền, nếu không mấy tên này đúng là ăn no rửng mỡ, lấy mạng ra đùa.

Cho nên người cũng có thể nói cái mai rùa này bói sai rồi, nhưng khi cảm giác hứng thú thứ mới lạ qua đi, lòng hiếu kỳ của mọi người giảm bớt. Cũng không ai đi dùng lửa đốt mai rùa nữa.

“Mấy người các người đi xem xung quanh, nếu thấy toà nhà nào trang trí tinh xảo, lập tức trở lại nói cho ta biết.” Phùng cục trưởng tiến hành phân công cho vài tên thuộc hạ.

Cuối cùng chỉ còn lại Thanh Hà Vương, Thuỷ Căn, còn có tiến sĩ Lương và Phùng cục trưởng tiếp tục ở lại trung tâm quảng trường. Ánh sáng ban ngày tối dần, một vầng trăng sáng trên cao, ngôi làng

cổ xưa được ánh trăng phủ lên một tầng sáng trắng thê lương, càng trở nên âm đạm.

Có lẽ là để xoa dịu bầu không khí tĩnh mịch, Phùng cục trưởng đi tới bên Thiệu nói: “Thanh Hà Vương, nếu như ta tìm được tế đàn, sẽ rất có ích cho người. Lần trước dùng tàn hương ám toán người cũng là bất đắc dĩ, nếu như sớm biết rằng vị này chính là Vạn Nhân – Vạn mỹ nhân... thì ta đã không giở hạ sách ấy ra rồi, ha ha, hiện giờ chúng ta coi như là thù đồ đồng quy (phương pháp khác nhau nhưng đều đi đến cùng một kết quả), hy vọng ân oán lúc đó giữa chúng ta lúc đó có thể xí xoá, người thấy thế nào?”

Bộ dạng hăn bây giờ thật xứng đáng là không mặt không da. Đúng là lão du điều (lão bán quấy: chỉ người khéo đưa đẩy, lồi đời) trên quan trường có khác, ngấm ngấm đậm sau lưng người ra xong, lại ra vẻ áy náy hối lỗi như thể chỉ là không cẩn thận dẫm lên chân người ta mà thôi ấy.

Thủy Căn có chút chán ghét, nhưng Thiệu lại gật đầu với Phùng cục trưởng: “Trước đây đều là hiểu lầm, nếu như có thể tìm được tế đàn, chúng ta hiển nhiên đều rất vui mừng.”

Thủy Căn len lén túm góc áo Thiệu: “Thật không ngờ người cũng độ lượng như vậy nha! Sao trước kia lại tính toán sòng phẳng với ta thế hở? Buổi sáng không cẩn thận chảy nước miếng trên ngực

người có chút xú, lúc ăn cơm kiểu gì cũng phải nhổ nước bọt vào trong bát của ta mới coi như hết nợ?”

Nếu như là ngày trước, Thiệu đã sớm cho cậu một cái tát.

Nhưng lần này, cái mặt hăn giống hệt đèn tín hiệu, thoát xanh thoát đỏ, cuối cùng chỉ vươn tay ra không nặng không nhẹ néo mặt Thuỷ Căn một cái.

Động tác này không thể không nói là có vẻ vô cùng thân mật. Thuỷ Căn lập tức cả người lúng túng không được tự nhiên.

Ngay khi cậu muốn nói cái gì đó chi dụ bớt bầu không khí mờ ám, xa xa đột nhiên truyền tới một hồi tiếng kêu dồn dập.

“A! A!”

Mọi người nghe thấy trong lòng đều cả kinh, nhìn nhau, tiến sĩ Lương vội chạy tới chỗ phát ra tiếng kêu trước tiên.

Thật ra những người đó cũng không đi xa, lúc cả bọn tiến sĩ Lương chạy tới, mới phát hiện chỗ phát ra tiếng kêu kia là ở gần một cái giếng trong thôn.

Người đàn ông có nốt ruồi lớn trên miệng kia, kinh hoàng chỉ vào miệng giếng.

“Tiểu... Tiểu Đào ở bên trong...”

Mọi người xúm lại quanh miệng giếng.

Đáy giếng rất sâu, nước giếng xanh thẫm đặc lại như mực, khiến người nửa nổi trong nước, đôi mắt tròn tròn nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch. Và bên cạnh khuôn ấy, một vầng trăng sáng trong như vố nát giữa những gợn nước lăn tăn.

Thủy Căn nhìn sự cố đột ngột xảy ra này, không biết vì sao, dòng chữ trên mai rùa kia lại hiện ra trước mắt cậu:

*"Nhất luân minh nguyệt chiếu thủy trung
Duy kiến ảnh nhi bất kiến tung
Ngu nhân đương tài hạ khứ thủ
Mạc lai mạc khứ nhất tròng không."*

Chương 26

“Hầu tử, đã xảy ra chuyện gì?” Phùng cục trưởng lớn tiếng hỏi.

Người có nốt ruồi kia lấp bắp nói: “Vừa... Vừa nãy, ta cùng Tiểu Dao đi tới gần miệng giếng nước này, đột nhiên Tiểu Dao như bị ma nhập, ngây người nhìn chăm chăm miệng giếng, lẩm bẩm ‘Ở đây giấu tiền tốt không nhỉ?’ ... Sau đó thì nhảy xuống nước, ta ngay cả túm cũng không kịp.”

Tiểu Dao bị ngâm nước khuôn mặt trắng bệch vẫn còn úp xuống, nhưng khoé miệng đến chết cũng lộ nét cười tham lam.

Bởi vì không đủ phương tiện, không có cách nào đem thi thể Tiểu Dao vớt lên từ trong giếng. Phùng cục trưởng đối với mấy tên thuộc hạ còn lại cũng chỉ là nói qua loa, việc này chẳng qua là ngoài ý muốn, mọi người làm việc phải cẩn thận một chút.

Cho dù không nhìn thấy đồng bọn còn đang ngâm nước trong giếng, mấy kẻ đang bỏ trốn kia cũng khó tránh khỏi cảm thấy một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

“Mọi người không cần hoảng sợ, chỉ cần tìm được tổ đàn, chúng ta liền rời khỏi thôn, sau khi trở về tiền thưởng nhiều gấp bội.” Cục trưởng hiểu được đây là lúc nên ra đòn quyết định, quả nhiên lời vừa nói ra, những tên thuộc hạ đang dao động kia đã bình tĩnh lại.

Lần này, cũng là rút kinh nghiệm từ chuyện Tiểu Dao, mọi người không còn hành động một mình, mà là cùng nhau đi sâu vào trong thôn.

Mặc dù thôn làng không lớn, nhưng bình thường hẳn là có thể tự cung tự cấp. Lò rèn, phường xay bột vân vân đều đầy đủ.

Tiếng bước chân của đoàn người “bịch bịch bịch” hòa cùng tiếng phong linh “lạch cạch”, càng thêm nổi bật trong bóng đêm tĩnh lặng.

Lúc đi ngang qua lò rèn, Thuỷ Căn phát hiện lò lửa cứ nhiên còn đang cháy, và ống bể thông gió còn đang quạt “ù ù”, nhưng giữa một mảng hơi nóng bốc lên, trong cửa tiệm không một bóng người.

Bọn người Phùng cục trưởng cũng chú ý tới hiện tượng kỳ dị này, nhưng không dừng bước, trái lại còn vội vàng bước nhanh về phía trước.

Nhưng có một người dừng lại, nhìn chăm chăm cái ống bễ, rồi chậm rãi bước về phía đó...

Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt đờ dãn của hắn, một cái nốt ruồi đen thui như con ruồi nằm chính giữa một đồng râu rối bời.

“Này, người đi đâu đấy?” Bên cạnh có người thử kéo hắn lại.

Nhưng hắn như bị ma nhập, hất mạnh cánh tay đang túm mình ra, hơi hoảng sợ mà chạy vào trong xưởng rèn.

“Chuyện gì thế này? Thi thể rõ ràng đã bị thiêu rồi mà? Sao còn có thể ở đây? Lão bắt tử gì đó, đã chết rồi còn muốn liên lụy đến ta?”

Người đàn ông có nốt ruồi đứng trước lò lửa, một tay giơ cao, tay kia hình như cầm một cái bình, làm động tác vẩy nước ra xung quanh.

“Vẩy nhiều dầu vào, có tin ta thiêu chết người không lão già kia!” Nói xong liền từ trong lò rèn lấy ra một khúc củi đang cháy hừng hực chọc thẳng vào ống bễ đang quạt.

Ống bễ đang kêu ù ù kia đột nhiên bị đốt thủng một lỗ lớn, giống như khinh khí cầu bị chọc thủng lập tức phụt ra một luồng khí nóng, phun thẳng trên mặt người đàn ông có nốt ruồi, thổi tung mái tóc của hắn. Nhắm mắt lại, hắn cuống quýt lùi về phía sau.

Để giữ thăng bằng cơ thể, hần buộc phải huơ tay ra phía sau, cây đuốc nắm trong tay bỗng chốc đốt đứt phụt mấy sợi dây thừng buộc trên cột thòng từ trần nhà xuống.

Những sợi dây thừng đó được dùng để treo một ít xích sắt chậu đồng đã rèn xong, để mời chào khách hàng. Vừa khéo, một cái xích sắt đập vào thân thể người đàn ông có nốt ruồi, đau đớn khiến hần kêu “Ai u” một tiếng, vùng vẫy mấy cái làm xích sắt ngược lại quấn chặt lấy hần. Hần không cẩn thận vấp chân, người liền ngã xuống, văng thẳng ra ngoài.

Không nghiêng không lệch, cái cổ đập đúng vào trát đao⁽¹⁾ cắt cỏ cho gia súc treo ở góc phòng.

Lưỡi đao để ngửa trong nháy mắt đã cắt phập vào cổ hần, một dòng suối đỏ thẫm phun thành đường vòng cung, từ trong cửa hàng bắn thẳng ra đá lát trên đường.

“A—” Tất cả mọi người đều ngậy ra như phồng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông có nốt ruồi cơ thể co giật vài cái, và rồi bất động.

Rất nhiều máu từ trong khoang cổ bị chặt một nửa phun ra, bị ánh lửa lập loè trong lò rèn chiếu thành Hồng Hà uốn khúc.

*"Phong quát loạn ti... bất kiến đầu
Điên tam đảo tứ phạm ưu sầu.
Mạn hành hoãn lai đầu hữu tự
Cấp xúc phản nhạ bất tự do."*

Lần này người nói ra chính là tiến sĩ Lương, chỉ thấy y thì thảo tự lẩm bẩm quẻ bói người đàn ông có nốt ruồi lúc nãy đốt được. Trong đêm khuya tĩnh lặng, lời nói ra dường như mang theo hồi âm vang vọng trong ngõ nhỏ...

Lúc trước mọi người nghe câu kia vẫn còn cảm thấy mịt mờ khó hiểu, trải qua khung cảnh đẫm máu vừa rồi cuối cùng đã hiểu ra. Nhất thời, mọi người không ai nói gì cả, dường như đều đang suy nghĩ về mối liên hệ giữa chuyện hai đồng bọn liên tiếp bất ngờ bỏ mạng và quẻ bói xuất hiện trên mai rùa.

"Hầu tử... Trước đây có một lần uống say, kể với ta rằng... Hẳn từng tại đâu đó ở Cáp Nhĩ Tân lái xe taxi đâm chết một ông lão, sau đó đem thi thể ném ra vùng ngoại ô, đem một mồi lửa thiêu cháy... Đây không phải là oan hồn tìm tới cửa chứ..."

Người đàn ông có giao hảo với người có nốt ruồi kia nói ra mà cơ mặt run rẩy.

Mấy người còn lại lập tức biến sắc mặt.

Trong số những người tiến vào trong thôn, ngoại trừ Thuỷ Căn và tiến sĩ Lương là dân lành ra, còn lại thì chả có ai tốt lành cả. Tính ra thì, sợ rằng không chỉ có một oan hồn tìm tới mà thôi đâu.

“Cái này con mẹ nó mà là đoán mệnh hả? Rõ ràng là muốn lấy mạng người!” Đột nhiên một gã thuộc hạ của Phùng cục trưởng mở miệng nói.

“Cái địa phương thâm sâu quỷ quái, ở đây thì giảm thọ mười năm mất! Tiền này lão tử cóc thềm nữa! Ta còn có vợ con, các anh em, các người ai muốn chạy, thì theo ta rời khỏi quỷ thôn này!”

Kỳ thực lời nói ra đều là tiếng lòng của đa số mọi người, Phùng cục trưởng mang theo tám tên tùy tùng hiện tại chỉ còn lại có sáu, thấy có người bắt đầu kêu gào với Phùng cục trưởng, những người còn lại đều rục rịch, chỉ là Phùng thít nướng thường ngày rất có uy, nên cũng không dám lớn tiếng ủng hộ, nhưng ánh mắt cũng quay về phía hắn, trong ánh mắt mỗi người đều có ý bất thiện.

Thuỷ Căn đứng phía sau cục trưởng, thấy rất rõ, Phùng cục trưởng tay vẫn luôn ở sau lưng, dùng sức nắm khẩu súng lục ở sau thắt lưng, rồi lại chậm rãi buông lỏng ra.

“Thôn này quả thực lộ ra tà khí, ta cũng hiểu mọi người khó xử, ngày trước Phùng mỗ đã được các vị giúp đỡ không ít, đại ân đó không lời nào cảm tạ hết được. Nếu như còn muốn chạy, thì mau

mau lên. Trên đường nhớ cẩn thận một chút...” Phùng cục trưởng khuôn mặt thịt nướng lộ vẻ bình thản, thành thật nói.

Cũng hiếm khi thấy cục trưởng đại nhân thiện giải nhân ý (thấu hiểu lòng người) như thế này, xem ra hẳn đã cân nhắc về chênh lệch lực lượng giữa hai bên rồi, nên mới ra vẻ hiền lương thực đức như thế. Bằng không nếu lộ mặt thật ra với sáu tên côn đồ này, thì khỏi cần bị xác rùa kia nguyên rùa, chính mình đã bị mấy tên thuộc hạ giết chết rồi.

“Nhưng... hai người các người thì phải ở lại giúp ta tìm được tể đàn.”

Phùng cục trưởng chỉ vào Thanh Hà Vương và Thuỷ Căn nói.

Thiệu gạt đầu, lãnh đạm nói: “Vốn cũng không định đi, chúng ta tất nhiên sẽ lưu lại.”

Thuỷ Căn hừ mũi, cái gì là “chúng ta”? Tưởng cậu cần người đại diện chắc? Mời hẳn thay mặt nói sao?

Xem ra gốc nhất là tiến sĩ Lương, cậu nhìn mấy tên côn đồ kia, lại nhìn Phùng cục trưởng, rồi cân nhắc nói: “VẬY... Ta... Ta cũng lưu lại.”

Có lẽ tiến sĩ Lương cảm thấy đây là người cảnh sát nhân dân đáng tin, cho nên quyết định lưu lại cùng Phùng cục trưởng đồng

sinh cộng tử.

Mấy người kia thấy cục trưởng cũng không trở mặt gây khó dễ, bèn cùng nhau kết bạn đường rời đi.

Thuỷ Căn nhìn bóng bọn họ đi xa dần, cuối cùng cũng hiểu cái gọi là khát vọng. Vì vậy nhịn không được lườm Thiệu một cái. Thanh Hà Vương liếc thấy Thuỷ Căn đang trừng mình, lấy tay hung hăng vò đầu hài tử.

“Người cho rằng thôn Bốc Vu này có thể dễ đến dễ đi như thế sao? Tí nữa đừng có giở trò gì, ngoan ngoãn theo sát ta.”

Dường như để chứng minh lời Thiệu nói, không lâu sau, từ phía những người rời đi truyền đến tiếng thét chói tai.

Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Thiệu nói: “Đi, chúng ta đi xem sao!”

Khi ba người đi tới tiểu quảng trường vừa nãy xử quẻ. Thì nhìn thấy xa xa trên một gốc cây hoè bên cạnh quảng trường, treo sáu cái bóng đen đong đưa.

Tiến sĩ Lương sợ đến mức túm chặt Phùng cục trưởng: “Đó... đó là cái gì?”

“Là sáu người vừa mới rời đi, e là đã thành quỷ treo cổ rồi.” Thiệu thay Phùng cục trưởng trả lời.

Đến gần nhìn, đúng là sáu người vừa rời đi, mỗi người đều bị một sợi gân trâu siết cổ treo trên cây, cái cổ phải chịu sức nặng của cơ thể, xương cốt bị nứt dần ra thật dài.

Thủy Căn chỉ nhìn thoáng qua đã lập tức xoay người đi, theo phản xạ mà chui vào lòng Thiệu.

Thiệu thuận thế ôm lấy cậu, vỗ vỗ sau lưng trấn an.

Khoé mắt lại liếc tới trung tâm của quảng trường, một cái bóng màu trắng xuất hiện.

Là u linh đầu bù tóc rối kia, chỉ thấy ông ta vẫn cố chấp mà chỉ về phía mai rùa vĩ đại trên mặt đất kia. Dường như muốn cảnh cáo bọn họ, sáu người chết bất đắc kỳ tử này chính là kết cục của việc không tuân theo thôn quy, vọng tưởng muốn rời khỏi thôn.

Tân khách vào thôn bắt buộc phải 'trước xem quá khứ, sau hỏi tương lai'.

"Đại dị giả bất chiêm", trên tảng đá ở cửa thôn đã nhắc nhở rõ ràng.

Nhưng một khi người đã vào thôn, thì không còn đường lui nữa rồi.

---

(1) trát đao:

Chương 27

Ba người còn lại cũng đã chú ý tới thân ảnh đang lơ lửng đó, Phùng cục trưởng suy tư một hồi, hỏi u linh: “Nếu muốn tìm được tể đàn, nhất định phải xử quẻ?”

Người kia nhẹ nhàng đáp xuống, dùng tay chỉ xuống mai rùa, rồi ngẩng lên khuôn mặt vẫn bị mái tóc dài che phủ.

Khi nhìn thấy khuôn mặt kia, ngoại trừ Thiệu ra, mọi người đều nhin không được kêu lên một tiếng “A”.

“Nhìn kìa... Thấy không? Hắc... Hắc trông giống tôi...” Thuỷ Căn nói mà răng va lập cập.

“Không phải. Hắc rõ ràng... giống tôi!” Tiến sĩ Lương cũng run lấy bầy nói.

Phùng cục trưởng trầm ngâm một hồi: “Ta thấy một khuôn mặt bị phỏng nặng...”

Dường như mỗi người đều thấy khuôn mặt mình trên con quỷ kia. Thuỷ Căn ôm cánh tay Thiệu hỏi: “Người thấy ai?”

Thiệu không trả lời, chỉ cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó nói tiếp: “Nếu đã vào thôn thì phải tuân thủ thôn quy. Đi, chúng ta đi xủ quẻ thôi!”

Phùng cục trưởng âm trầm nói: “Sau khi xủ quẻ, lập tức sẽ có tai hoạ bất ngờ xảy ra. Thanh Hà Vương là người đã chết, đương nhiên không sợ, nhưng chúng ta thì khác, so với chủ động tự tìm cái chết, không bằng chúng ta lại đi một vòng trong thôn, xem có thể giải đáp được những điều kỳ quặc trong thôn không?”

Thanh Hà Vương nhếch khoé miệng, lười biếng nói: “Ta mệt, giờ nghỉ ngơi ở đây, nếu như người muốn đi dạo, thì cứ đi đi! Ta ở đây chờ người.”

Phùng cục trưởng đảo mắt nói: “Hiện tại, cả thôn này chỉ còn bốn người sống, nên tốt nhất là cùng nhau hành động.”

Thiệu không nói gì, nhưng lại vung mạnh tay, cả người Phùng cục trưởng lập tức ngã văng ra thật xa.

“Phùng tiên sinh, bản vương không quen bị người khác chỉ huy, lần sau thỉnh người nói chuyện cẩn thận một chút.”

Cánh tay hắc không hề đụng vào Phùng cục trưởng, nhưng lại đánh trúng lão ta, giống như có thể ‘cách không đả vật’ vậy. Trên thực tế, mấy ngày liên không hấp thụ ác linh, sắc mặt Thiệu có phần

tiêu tụy, nhưng từ khi bắt đầu vào thôn, thần sắc khôi phục không ít, chiêu thức ấy càng chứng tỏ sức mạnh bị tổn hại của hắn đã khôi phục rất nhiều.

Xem ra thôn này cho dù đã biến thành quỷ thôn, thế nhưng năng lượng mà nó ẩn chứa không hề mất đi.

Phùng cục trưởng biết thân thể mình không trụ vững được bao lâu nữa, cho dù không bị đại hoả trong đường hầm đốt cháy, tế bào ung thư trong cơ thể cũng đã lan ra toàn bộ khoang ngực. Tuy hắn đeo Định hồn thạch, và dựa vào một lượng lớn thuốc tiêm để trấn áp cơn đau, nhưng vẫn mong có thể lập tức vứt đi thân thể tàn tạ này, đạt tới sinh mệnh vĩnh hằng.

Cho dù một làng đầy quỷ thì sao nào? Phùng cục trưởng không quan tâm, chỉ cần có thể tìm được tế đàn...

Hắn cố sức gượng dậy từ trên mặt đất. Sự khôi phục sức mạnh của Thiệu càng làm hy vọng tìm được tế đàn thêm vững chắc.

“Xem ra với sức mạnh của Thanh Hà Vương, tự bảo vệ mình ở quỷ thôn nho nhỏ này hắn không thành vấn đề, vậy Phùng chỗ an tâm rồi, tiến sĩ Lương, chúng ta đi!”

Phùng cục trưởng kéo tiến sĩ Lương khập khểnh đi vào thôn.

Thiệu đi tới tàng cây treo sáu tên xui xẻo, từ trong túi quần một người móc ra một cái bật lửa, sau đó đưa cho Thuỷ Căn.

“Người dùng nó đi đốt mai rùa, xem bên trên nói cái gì.”

Thuỷ Căn giấu hai tay sau lưng: “Ta không làm! Ta là đoàn viên thanh niên, là người theo chủ nghĩa vô thần, không làm cái trò mê tín dị đoan kia. Nếu người tò mò như vậy, thì tự đi xủ quẻ đi.”

Thiệu ngẩng đầu nhìn vị trí của mặt trăng, nói với Thuỷ Căn: “Sắp đến canh ba rồi, ta cảm giác oán khí trong thôn càng lúc càng dày đặc, mai rùa kia tuy có vẻ hung hiểm, nhưng lại là cơ hội để sống sót, lời bói kỳ thực đã báo trước chuyện sắp xảy ra. Nếu không xủ quẻ, tân khách không qua đêm, chỉ sợ sẽ lại phát sinh thêm sự tình hung hiểm.”

Nói đến đoạn sau, Thiệu đưa tay nắm lấy cằm Thuỷ Căn nói: “Nếu người là Vạn Nhân, ta tin rằng người sẽ không xảy ra việc gì.”

Câu này cũng đúng, nếu như là Vạn Nhân, bà con quê hương bình thường chắc cũng vay ít mả ít tương, hai bên giao tình tốt đẹp. Dù là hàng xóm láng giềng, phỏng chừng thôn dân thành quý cũng không làm khó đồng hương.

Nhưng nếu không phải thì sao!

Thủy Căn nhìn đôi mắt đen láy của Thiệu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Có điều Thiệu lại đoán được suy nghĩ của Thủy Căn: “Nếu người không phải... Ta cũng sẽ bảo vệ người an toàn.” Khi nói lời này, Thiệu lại dùng lực vò đầu Thủy Căn, “Bằng không lại phải tìm một người ngốc như người để giết thời gian, cũng không dễ tìm đâu!”

Câu trước vẫn còn giống tiếng người, nửa câu sau thiếu chút nữa chọc Thủy Căn tức đến nổi mũi lệch sang một bên.

“Người... Người...”

Trong thời gian nói chuyện, cái bật lửa đã bị nhét vào trong tay cậu: “Mau đi đi, có ta che chở cho người, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thủy Căn suy nghĩ một chút, gạt tâm tư qua một bên, đốt một ngọn lửa, run rẩy đi tới.

“Nếu như ta chết ở đây, người có thể giúp ta chăm sóc mẹ không... Không được, người có lẽ đừng đi thì hơn, mẹ ta nhát gan lắm... Lúc người ra khỏi hầm mộ cũng không mang theo mấy viên dạ minh châu à? Bằng không tốt xấu gì cũng có thể dùng, đưa cho mẹ ta cầm chút tiền trợ cấp...”

Thiệu bị cậu lằm bằm đến ngựa tay muốn vả cho tên này mấy cái vào miệng. Hài tử Thuỷ Căn này cái gì cũng tốt, mỗi tội cứ hời hợt là miệng lại nói không ngừng.

Cuối cùng, ngọn lửa yếu ớt cũng cháy trên mai rùa.

Một dòng chữ quý dị lại hiện ra.

May mà Thiệu lúc còn sống cũng không phải toàn là ăn uống chơi bời, dù gì cũng theo sư phó người Hán trong cung học qua vài năm tứ thư ngũ kinh.

Thuỷ Căn ngừng thở, nghe hần đọc ra lời bói trên mai rùa:

*"Minh châu thổ mai nhật cửu thâm,
Vô quang vô hào đáo như kim.
Hốt nhiên đại phong xuy khứ trần,
Tự nhiên hiển lộ hựu trọng tân."*

(Dịch nghĩa: Ngọc vùi dưới đất sâu bao ngày, không tia hào quang đến tận nay. Bỗng nhiên gió lớn thổi bụi bay, tự nhiên hiển lộ một lần nữa)

Lần này Thuỷ Căn thoáng cái đã suy diễn ra, không khéo mình sẽ bị chôn sống mất!

Chương 28

Thủy Căn cẩn thận di chuyển, hai bàn chân đều ở trên nền gạch đen, một chút bùn đất cũng không dính.

Thiệt lại cau mày suy nghĩ về lời bói. Nhìn trên mặt chữ, quẻ ấy có ý nghĩa đại cát đại lợi, hơn nữa còn ám chỉ thời điểm vận mệnh của Thủy Căn xoay chuyển sắp đến. Thế nhưng thôn Bốc Vu bị bao phủ bởi bầu không khí chẳng lành, có thể bói ra vận may như thế này thật khó tin.

Quan trọng nhất là, kẻ dùng khối mai rùa này để xem bói đều là người trước đây có tội nghiệt, kiếp này 'được' hoàn lại đầy đủ, quá khứ của Thủy Căn có thể ra sao?

Cậu hoàn toàn khác hai tên đại gian đại ác lúc trước, vậy sắp tới là sinh lộ hay tử lộ đây?

Thủy Căn nhún nhún mũi chân, được một hồi thì mệt mỏi dừng lại, cậu cởi áo ngoài ra, cẩn thận trải ra đất, sau đó đặt móng ngồi xuống, miệng méo xẹo cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt nhăn nhó.

Thôn Bốc Vu tuy lặng gió, ban đêm vẫn rất lạnh lẽo, Thủy Căn bên trong chỉ mặc mỗi cái áo ba lỗ, cánh tay trần nổi đầy da gà.

Thiệu do dự một chút, cởi áo của mình khoác lên người Thuỷ Căn.

Thuỷ Căn bất ngờ choàng tỉnh ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước, run rẩy hỏi: “Sao thế? Lại bắt đầu ảo giác rồi?”

Thiệu không phải người thích cười, nhưng vẫn nhin không được lộ ra tiểu ý bên miệng.

Mái tóc tiểu hài tử đã dài ra không ít, một tầng mềm mềm xoắn xoắn phủ trên đầu, giống như con cừu mới bị cắt hết lông, đang kêu be be một cách đáng thương.

Thiệu cảm thấy ngoại hình cậu mặc dù có chút quê mùa, nhưng cũng coi được, nhất là lúc cái mông để trần, bóp hai quả mông đầy đặn kia, nói không quá chứ, bản năng dục vọng của nam nhân lại hưng hực bốc lên từ hạ phúc.

Hiện tại hẳn cảm thấy khí bắt đầu xông lên đan điền. Thiệu nhin không được đến gần, ngậm lấy môi Thuỷ Căn.

Thân thể hai người đã nhiều lần thân mật, Thuỷ Căn mặc dù không thích, nhưng biết rõ dưới tình huống này kháng cự cũng vô ích, nên không phản ứng kịch liệt như lần đầu tiên nữa.

Nhất là buổi tối kỳ dị này, cái lạnh như ập vào thân thể, cảm nhận được hơi thở nóng rực phả vào trong miệng lại thật ấm áp.

Trong lúc hai đôi môi quăn quít lấy nhau, Thiệu ôm Thuỷ Căn vào lòng, dùng áo khoác của mình bọc lấy tiểu hài tử.

Từ khi đi tới nơi đổ nát này chưa được uống đến một giọt nước, Thuỷ Căn vừa đói lại vừa lạnh, được Thiệu ôm vào trong lòng, đương nhiên mí mắt bắt đầu sụp xuống.

Thiệu cũng nhận thấy cậu mệt mỏi, liền nói: “Người cứ ngủ một chút đi, có chuyện gì ta sẽ đánh thức người.”

Thuỷ Căn thoải mái hưởng thụ hơi ấm từ người hãn truyền đến, nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Nhắm lại con mắt đang mơ màng, bỗng nhiên một hồi thanh âm quái dị truyền tới tai cậu.

“Gư... A...” Loại thanh âm giống như tiếng dã thú rít gào này khiến cho Thuỷ Căn không thể không mở mắt.

Vừa mở mắt, không sao cả, Thuỷ Căn phát hiện mình đang ở trong một cung điện hoa lệ.

Khắp nơi hoa đàn cẩm thốc, thái điệp phi vũ (gấm hoa rực rỡ, bướm bay rập rờn), và tiếng kêu kỳ lạ kia cứ dai dẳng không ngừng, quả thực hoàn toàn không hợp với cảnh xuân tươi đẹp này.

Thủy Căn cảm thấy tò mò, lần theo thanh âm kia đi dọc theo con đường nhỏ đầy hoa, hóa ra, thấp thoáng giữa những bụi hoa có một giếng nước.

Trên xà ngang treo gáo múc nước, cột một sợi dây thừng thô to, sợi dây thừng lủng lẳng kia đang rung rung giật giật, hình như có vật gì đó buộc ở đầu dây.

Thò đầu xuống nhìn, hoá ra là một tên thiếu niên, bị treo ngược đầu trên mặt nước.

Thủy Căn thấy vậy không đành lòng, muốn thò tay tóm hắn lên, nhưng chỉ vừa vươn tay ra, bỗng giật mình run rẩy.

Sao cậu lại đi tới nơi kỳ lạ như thế này? Không phải là lời nguyên của mai rùa đã bắt đầu rồi chứ?

Ai biết cảnh tượng trước mặt là thật hay giả? Đưa tay ra rồi ngộ nhỡ chính mình thành Tiểu Dao thứ hai rơi xuống giếng chết chìm thì sao.

Vừa nghĩ như vậy, tay vốn muốn chìa ra, lại rút về, nhưng vẫn không nguôi cảm giác tội lỗi khi thấy chết không cứu.

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết hài tử xui xẻo đã này bị treo bao lâu, tiếng kêu vọng lại đã không còn giống tiếng người nữa.

Vừa nãy thanh âm nghe vẫn còn to rõ, càng lúc càng khàn khàn, thanh âm thô ráp như cửa vào màng nhĩ Thuỷ Căn đau buốt.

Có điều thanh âm này đúng là càng lúc càng quen tai, ai nói cái giọng như thế này ấy nhỉ?

Lúc này, đột nhiên có người đi tới, ánh sáng phía sau người đó thật chói mắt, Thuỷ Căn theo phản xạ nheo nheo con mắt, nhất thời cũng không thấy rõ tướng mạo người đến.

“Anh bạn, trong giếng có người, phiền người giúp kéo hộ cái!”

Người đến dường như cười lạnh một tiếng, hỏi: “Dựa vào cái gì muốn ta giúp hẳn?”

Thuỷ Căn tức giận: “Người sao lại thấy chết không cứu chứ? A, thấy người khác ở trong giếng chịu lạnh, người có thể đứng nhìn sao? Nếu ta không... không bị trật khớp, đã sớm đưa tay giúp rồi!”

Những lời đầy căm phẫn này cũng có một chút hiệu quả, người đó dường như rất thoả mãn mà cười nói: “Người đã nói như vậy, ta đây đành cố gắng đáp ứng thôi. Chỉ mong người có thể thực hiện lời hứa của mình.”

Thuỷ Căn nghe vậy có chút mờ hồ, con mẹ nó, lão tử hứa cái gì đâu? Cho dù muốn thù lao cứu người, cũng là người bị treo ngược trong giếng kia lo chứ!

Lúc này người đó vung tay lên, có mấy kẻ trông như người hầu vội đi tới, nhanh chóng kéo người đang hấp hối bên trong ra.

Thuỷ Căn âm thầm thở phào một tiếng, nhìn về phía kẻ xui xẻo đang được kéo lên. Có lẽ vì đầu bị treo ngược, máu dồn xuống đầu một lúc lâu, không chỉ khuôn mặt vừa hồng vừa sưng, ngay cả con mắt cũng đỏ ngầu như máu.

Cặp mắt kia cứ như thế nhìn chăm chăm cậu, có cảm giác quen thuộc khó tả, nhưng hẳn là ai? Vì sao có một cái tên đã tới đầu môi mà vẫn không thể thốt nên thành lời?

Chương 29

Thuỷ Căn chưa kịp phản ứng, cảnh xung quanh bỗng chốc đã thay đổi.

Lần này hình như là đi tới một đại điện trang nghiêm, giữa tầng tầng lớp lớp binh lính mũ giáp chỉnh tề, có một thiếu niên người đầy máu bị hai gã binh sĩ mạnh mẽ ấn xuống. Và chính cậu cũng bị một đám người vây quanh, từ trên cao nhìn xuống.

Khi người quỳ dưới điện ngẩng đầu lên, Thuỷ Căn nhận ra hẳn chính là thiếu niên bị treo trong giếng kia.

Xem ra ảo giác này cũng tựa tựa phim 3D, không khí rất thật, mỗi tội chất lượng hình ảnh không cao, nhìn mặt người như nhìn hoa trong sương, mờ mờ ảo ảo. Chỉ có thể nhìn rõ một thứ duy nhất: cặp mắt của thiếu niên kia.

Lúc này đây, trong cặp mắt đó chứa biết bao oán hận và không cam lòng. Ánh mắt ấy dường như khắc sâu vào trái tim cậu, không bao giờ quên được.

Một chén rượu tỏa lục quang được đưa đến bên miệng thiếu niên. Thiếu niên hất đầu, dường như không muốn chạm vào chén

rượu.

Tình tiết này trong phim truyền hình rất quen thuộc, Thuỷ Căn vừa nhìn đã biết, đây là ép người phạm tội uống rượu độc mà!

Thuỷ Căn yên lòng, xem ra đây chỉ là ảo giác. Xã hội tốt đẹp bây giờ không còn những chuyện bi thảm như thế này nữa, chính phủ rất khoan hồng đối xử với tội phạm vị thành niên, sai thì sửa, sửa rồi lại phạm, phạm vào lại sửa, có thể như vậy vài lần, chứ không một gậy đánh chết như thế.

Lúc này một cái giọng the thé cất lên: “Thanh Hà Vương mưu đồ làm loạn, giết cha giết vua, phạm tội tày trời đại nghịch bất đạo, trời đất khó tha, may mà tân quân có lòng khoan dung, ban thưởng người rượu độc, miễn bị đau đớn tra tấn, cũng coi như giữ thể diện cho người, Thanh Hà Vương, ngài nên mau mau lên đường đi!”

Thuỷ Căn nghe thấy mà toàn thân chấn động, bưng tỉnh đại ngộ, thì ra thiếu niên kia chính là Thác Bạt Thiệu!

Vậy ảo ảnh cậu đang chứng kiến, hẳn là cảnh Thiệu bị ban chết.

Thác Bạt Thiệu a Thác Bạt Thiệu, không ngờ ta lại được chứng kiến ngày tên ác bá nhà người bị xử tử.

Không thể trách Thuỷ Căn không có lòng thông cảm với bạn tù.

Nếu có thể, cậu cũng muốn đi cứu Thanh Hà Vương lắm chứ, song bánh xe lịch sử luôn lăn đều về phía trước, không ai ngăn được, kẻ nên chết thì phải chết, cậu cứ ngồi yên xem kịch vui là được rồi.

Có điều, Thiệu làm ơn đừng nhìn cậu bằng ánh mắt đáng thương đó có được hay không?

Thuỷ Căn cảm thấy bản thân không nên bo bo giữ mình quá mức, ít nhiều gì cũng nên hoàn thành nguyện vọng của người anh em một chút: “Thế này, Thanh Hà Vương ạ, người cũng đừng tranh cãi với bọn họ nữa, uống đi, lúc chết đúng là có hơi đau đớn, nhưng nghìn năm sau, người lại có thể ra ngoài phá hoại nhân gian rồi, đến lúc đó vẫn có một người tên Ngô Thuỷ Căn làm trâu làm ngựa cho người, cuộc sống cũng thoải mái lắm.”

Có lẽ lời Thuỷ Căn nói đã có hiệu quả, Thiệu ngẩng đầu, bằng giọng khàn khàn cười quái dị: “Ha ha ha ha, nói như vậy hôn quân kia đã chết? Được! Thác Bạt Thiệu ta coi như không uống phí một hồi tâm cơ. Nhưng người nhất định phải làm được chuyện đã hứa với ta, bằng không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Được, lại ông nói gà bà nói vịt rồi, khi nào cậu hứa với hân cái gì?

Hơn nữa người đúng là làm quỷ cũng không buông tha cho ta đó! Tối hôm qua vẫn còn ôm ta lưu manh đùa giỡn chứ đâu!

Thủy Căn nhận ra rằng, trong ảo ảnh, lời mình nói chính cậu cũng không nghe rõ. Giống như khán giả xem phim không thể điều khiển nội dung bộ phim, và không thể giao tiếp với nhân vật trong phim. Không biết lúc đó người Thác Bạt Thiệu nói chuyện với là ai? Và người đó đã hứa với hân việc nguy hiểm gì.

Lúc này, Thác Bạt Thiệu đã nói xong, hân một hơi uống cạn chén rượu độc, rồi thâm tình nhìn về phía Thủy Căn đứng: “Vạn Nhân, kiếp này không thể mãi mãi bên nhau, nhưng mong rằng kiếp sau chúng ta có thể gặp lại, người... kiếp này hãy quên ta đi đừng do dự, nhưng kiếp sau, người nhất định phải nhớ tới tìm ta...”

Lời còn chưa dứt, máu tươi đỏ thẫm đã từ thất khiếu tuôn ra, hai hàng lệ máu ròng ròng trên mặt, huyết châu từ miệng phun ra, bắn cả lên mặt Thủy Căn, nóng bỏng, chui vào từng huyết khổng, thiêu đốt xiết chặt con tim.

Nhưng cậu chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Thác Bạt Thiệu ngừng co giật, toàn thân cứng ngắc ngã xuống.

“Bất kể bao lâu, ta nhất định đi tìm người...” Không biết vì sao, những lời này cứ bất giác bật thốt ra. Khi nói lời này, trái tim Thuỷ Căn quặn đau, nước mắt bỗng không thể ngừng rơi.

Lúc này có người tiến đến bên cậu thầm thì: “Sao nào? Làm xong mọi việc rồi mới biết đau lòng? Người cũng thật giả dối!”

Thuỷ Căn không đáp lại hồ ngôn loạn ngữ của người bên cạnh, có điều cậu thấy nửa câu sau rất đúng.

Đúng là giả dối thật mà! Đến nỗi khóc lóc như thế sao? Xem ra lập trường cách mạng của mình vẫn chưa kiên định rồi, lại còn đồng cảm với giai cấp thống trị tác oai tác quái.

Không đợi cậu tự kiểm điểm xong, đám người đột nhiên biến mất, bản thân lại chuyển đến một nơi khác.

Cảnh lần này hình như là một thư phòng cổ điển tao nhã. Trước mặt cậu mở ra một tấm bản đồ.

Thuỷ Căn tò mò nhìn bản đồ vẽ trên lụa vàng, từng căn nhà nhỏ mọc lên san sát. Đây là đâu?

Đột nhiên ba chữ lớn bên lề bản đồ đập vào mắt cậu – thôn Bốc Vu.

Đây là bản đồ thôn Bốc Vu? Thuỷ Căn lập tức căng mắt nhìn.

Đứng ngay trong thôn thì không thể nhận ra, nhưng giờ đây nhìn bản đồ mới thấy, nhà cửa kiến trúc trong thôn được sắp xếp theo ngũ hành bát quái, cho dù Thuỷ Căn là người ngoài nghề nhưng cũng nhận ra cách bố trí của thôn, rất giống bát quái đồ thầy tướng số thường trải ra trên sạp.

Ở trung tâm bát quái trận, xuất hiện một công trình được đánh dấu mực đỏ.

“Tế đàn...”

Tế đàn? Thuỷ Căn giật mình, bất giác tập trung vào khu vực tế đàn và các đánh dấu xung quanh.

Đúng lúc này, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Vẫn không thể thấy hình dáng người đến như lần trước, nhưng người đó vọt tới trước mặt Thuỷ Căn, đoạt lấy bản đồ, sau khi nhìn thoáng qua thì nói: “Người quả nhiên từng đến thôn Bốc Vu!”

Thuỷ Căn gật đầu: “Cái thôn này rất kỳ quái, ai đến cũng phải hồi hận, phiền người đưa ta xem bản đồ!”

Không ngờ người kia nghe xong bỗng như phát điên, xông tới Thuỷ Căn gào lên: “Người đừng tưởng rằng nắm giữ bí mật thôn Bốc Vu là có thể đạt được mục đích! Hắn đã chết! Đã chết rồi, cho dù

thật sự lại có kiếp sau, ta cũng nguyên rủa các người không có kết cục tốt!”

Hay thật, đàn ông con trai gì mà đánh đá không kém đàn bà! Dù biết những lời người trong ảo ảnh nói với cậu luôn kỳ lạ khó hiểu, gần như độc thoại, nhưng Thuỷ Căn vẫn ngoan cố cãi lại: “Không cho mượn thì thôi! Có mỗi cái bản đồ rách ai thèm xem chứ!”

Người kia phỏng chừng cảm thấy mắng chửi chưa đã ghiền, cư nhiên nhào tới định đánh Thuỷ Căn. Thuỷ Căn theo phản xạ vội vàng lùi về phía sau, nhưng lại cảm thấy dưới chân hụt hẫng, cơ thể bắt đầu rơi xuống.

“A — ”

Đột nhiên có người vững vàng ôm lấy cậu. Thuỷ Căn mở mắt.

Tới khi thấy rõ mặt người, chỉ thấy Thiệu đang cau mày nhìn cậu. Bốn phía là bóng đêm đen kịt, cảnh vật xung quanh thôn Bốc Vu vẫn tĩnh mịch như cũ.

“Lúc...lúc này vừa xảy ra chuyện gì?”

Nhìn Thuỷ Căn mở mắt, lông mày Thiệu dường như chậm rãi giãn ra, nói: “Người cuối cùng cũng tỉnh, không sao chứ?”

Thuỷ Căn há mồm hốt hên, hoảng sợ nói: “Đây không phải... ảo giác sao?”

Thiệu đưa tay nhéo tay cậu một cái thật mạnh, Thuỷ Căn đau đớn kêu to “Ai u”.

“Thế là biết có phải là ảo giác hay không rồi? Nói, người nhìn thấy cái gì?”

Thuỷ Căn vừa định mở mồm nói, lời đã đến đầu môi lại nuốt trở vào.

Vì sao bản thân lại chứng kiến cảnh Thác Bạt Thiệu lúc còn sống? Mai rùa luôn luôn cho người ta xem quá khứ trước tiên... Chẳng lẽ mình thật sự là kẻ khiến Thác Bạt thị phụ tử tương tàn, hại dân hại nước – Vạn Nhân?

Lần đầu tiên, Thuỷ Căn ngờ vực thân phận của chính mình.

Thác Bạt Thiệu đến chết cũng không quên cùng ái nhân hẹn ước kiếp sau, hình ảnh đó thật sự rất cảm động. Thác Bạt Thiệu mặc dù có hơi biến thái, nhưng về mặt tình cảm lại rất chân thành, si tình một cách đáng sợ.

Nếu muốn cậu thẳng thắn nói về cảnh trong mơ, thì Thác Bạt Thiệu đúng là cái cục nợ, muốn dứt ra cũng không được.

Tuy rằng cậu biết, Thác Bạt Thiệu sẽ tốt với cậu vô cùng, tốt đến mức cho dù đổi mặt tử vong, dù trải qua nghìn năm cô độc, cũng sẽ không mảy may dao động.

Thứ tình cảm này ở thời đại coi trọng vật chất như hiện nay, nghe giống như một câu chuyện thần thoại đẹp đến không thực. Dù đây là tình yêu nam nam cấm kỵ, nó vẫn khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Nhưng tình cảm tốt đẹp cùng chứa chan say đắm này là dành cho khuyên quốc gia nhân Vạn Nhân kia, cậu, Ngô Thuỷ Căn, một nông dân bình thường hoàn toàn chẳng cần đến.

Giống như cục tẩy sắc sỡ bị lấy trộm từ trong hộp bút của Đới Bằng, thơm thơm, còn có vỏ nhựa xinh xắn. Cậu rất muốn chính mình cũng có một cục tẩy đẹp như vậy, thế nhưng khi nắm được nó trong tay, cậu lại không chút do dự ném nó vào nước cống thối hoắc.

Không thuộc về mình, nhất quyết không lấy, nhưng chỉ cần vứt nó đi, sẽ không coi là trộm! Đây là cách nghĩ thâm căn cố đế của tiểu hài tử.

Nghĩ vậy, cậu đẩy mạnh Thiệu đang ôm mình ra, nhặt lấy quần áo đang trải trên mặt đất, sau khi run rẩy mặc vào, lại hướng về phía Thanh Hà Vương nhỏ giọng nói thầm: “Thiên niên đại soá mạo (ngu lâu dốt bèn)! ”

Lỗ tai Thác Bạt Thiệu rất thính, sắc mặt trầm xuống, đang muốn trị tiểu tử này.

Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của tiến sĩ Lương: “Có ai không, mau tới đây!”

Chương 30

Hai người nhìn nhau một thoáng, rồi chạy nhanh về phía phát ra tiếng kêu. Xem ra nhóm tiến sĩ Lương không đi quá xa.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy tới nơi xảy ra sự cố.

Lại nói tiếp, Phùng cục trưởng cũng thật can đảm. Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện quỷ dị như vậy, nếu là người khác thì đã sợ mất mật rồi.

Nhưng anh bạn này vẫn dốc toàn lực của một chú cảnh sát gương mẫu, đi kiểm tra từng nhà, không bỏ qua một ngõ ngách nào trong quý thôn này.

Rốt cuộc lại xảy ra chuyện.

Mật độ dân cư trong thôn khá cao, nhà cửa san sát lô nhô. Nhưng tại phía tây bắc thôn xuất hiện một viện lạc trơ trọi. Tiếng kêu của tiến sĩ Lương truyền ra từ chính gian phòng này.

Thủy Căn vừa định xông vào, đã bị Thiệu kéo lại.

Hắn chăm chú quan sát tường bao quanh viện tử, Thủy Căn cũng nhìn theo ánh mắt hắn, bức tường này xây bằng gạch xanh⁽¹⁾,

khác gạch mộc xây tường bình thường. Nếu nhìn kỹ hơn, sẽ thấy trên mỗi khối gạch đều có hoa văn tinh xảo.

Thác Bạt Thiệu cẩn thận chạm vào hoa văn trên gạch, nói: “Chữ khắc trên gạch xanh này là dịch kinh triện thể (một kiểu chữ Hán cổ).”

“Vậy... Nơi đây chính là tế đàn?”

Thiệu lắc đầu nói: “Chắc là không phải, có điều nơi này oán khí rất nặng.”

Dứt lời liền lôi Thuỷ Căn bước vào trong viện tử.

Sau khi vào viện tử, bọn họ mới phát hiện nơi này là từ đường thờ cúng người chết của thôn.

Cửa căn phòng ở chính giữa viện tử đang để ngỏ. Đứng trong viện tử, có thể thấy rất nhiều bài vị được bày kín bàn thờ. Mười cây đèn cầy đang cháy, không phải nến trắng dùng trong lễ tế, mà là nến đỏ chói mắt. Từng giọt sáp chảy xuống giống như từng giọt huyết lệ không ngừng rơi, đọng lại trên mép bàn những tầng sáp dài ngắn khác nhau.

Thiệu lại càng thêm cau mày. Hắn cùng Vạn Nhân đã học qua một chút kiến thức về phong thuỷ học. Kiến trúc phòng ốc rất coi trọng phong thuỷ, đặc biệt là từ đường thờ cúng người đã khuất, lại

càng phải chú trọng phương hướng. Theo lý thuyết, phương hướng tốt nhất là “Toạ bắc triều nam, tử sơn ngộ hướng.”(quay lưng về hướng bắc, hướng mặt về phía nam). Trên thực tế, các nhà dân khác trong thôn đều theo hướng đó. Nhưng nơi này lại làm ngược lại, hoàn toàn không giống những ngôi nhà khác.

Thêm vào đó, cây cối trong sân cũng rất quan trọng, cách bố trí chúng có thể thay đổi phong thuỷ của cả căn nhà. Để cầu gia đình bình an, nên “Đông trồng đào liễu, tây trồng thanh du, nam trồng mai tảo, bắc trồng nài hạnh”⁽²⁾.

Nhưng viện lạc này, ngay phía trước lại trồng hai cây hòe⁽³⁾ ngay trước nhà.

Hoè sống khá lâu, hơn nữa lại là giống cây thân gỗ cao lớn. Vậy nên, toàn bộ viện tử kể cả căn nhà đều bị che ở dưới tán cây, không thấy mặt trời.

Xem cách bố trí này, từ đường này thực sự là hung trạch không hơn không kém.

Đúng lúc này, tiến sĩ Lương từ trong phòng nhào ra, thấy hai người bọn họ, lập tức bắt lấy tay Thuỷ Căn: “Mau... Mau đi xem Phùng cục trưởng!”

Thác Bạt Thiệu cẩn thận bước vào từ đường, hai bên đại sảnh bày bốn cỗ quan tài. Thế nhưng không nhìn thấy bóng dáng Phùng cục trưởng. Tiến sĩ Lương đi sau hăn căng thẳng chỉ vào một cỗ quan tài bên trái.

Thiệu đi đến gần cái quan tài nọ, phát hiện Phùng cục trưởng đang nằm ngay ngắn trong đó, nếu như không phải còn một hơi thở yếu ớt, thì không khác nào người chết.

Thủ Cẩn hiếu kỳ hỏi: “Sao hăn lại chạy vào quan tài nghi ngơi chứ?”

Tiến sĩ Lương run rẩy chỉ vào bài vị trên bàn thờ, cuối cùng nhin không được sợ hãi, òa lên khóc.

Thủ Cẩn nhìn bài vị hỗn độn trên ban thờ; những bài vị ở hàng trong cùng có hình dáng khác nhau, màu sắc cái đậm cái nhạt, chứng tỏ rằng thời gian qua đời khác nhau. Nhưng ở phía trước, mấy chục hàng bài vị giống hệt nhau, chứng tỏ người chết cùng gặp nạn. Những người này hăn là người trong thôn bị Thác Bạt Khuê giết hại năm đó.

Và ở ngoài cùng, lại có bốn cái bài vị mới tinh, dường như chỉ vừa phủi đi bụi gỗ, vừa quét sơn, ngay cả nét chữ trên bài tử đường như còn chưa khô mực.

Trong đó cái tên viết trên bài tử đặc biệt quen mắt – “Ngô Thuỷ Căn...” Thuỷ Căn không tự chủ được đọc lên, toàn thân nổi da gà.

Về phần ba cái còn lại, hiển nhiên là khắc tên ba người kia.

Tiểu mộc bài này còn độc ác hơn cả mai rùa, trắng trợn nguyên rủa người ta!

Tiến sĩ Lương tiếp tục nói: “Phùng cục trưởng sau khi thấy tên hắc có khắc trên mộc bài, đầu tiên là cười lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên chẳng nói chẳng rằng, trèo vào nằm trong quan tài, mặc cho ta gọi hắc như thế nào, hắc cũng không nhúc nhích.”

Thác Bạt Thiệu cũng không để ý Phùng cục trưởng ở trong quan tài không rõ sống chết, ngược lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa phòng, khẽ mắng: “Cáo già!” Sau đó nói với đám Thuỷ Căn: “Mau, tìm một cái quan tài, sau khi nằm trong đó, đừng nói tiếng nào. Mặc kệ nghe được cái gì cũng không được nói, cũng không được cử động.”

Nói xong Thiệu trước tiên ôm lấy Thuỷ Căn, đặt cậu vào trong một cái quan tài, lấy tay vỗ má Thuỷ Căn, nói: “Đứng sợ, có ta ở đây!”

Nói xong, liền nghiêng người chui vào quan tài bên cạnh. Tiến sĩ Lương ngậy người, rồi cũng run lấy bầy mà bò vào quan tài.

Rất nhanh, đã đến nửa đêm.

Thủy Căn nằm trong quan tài, nghe được tiếng động do phong linh làm từ mai rùa phát ra càng lúc càng dồn dập, và đột ngột xuất hiện tiếng giầy bước trên đá tảng lát đường, hòa vào tiếng phong linh.

Không phải tiếng bước chân của chỉ một người. Dường như có rất nhiều người đang cùng đi, tiếng bước chân nặng nề hỗn độn.

Thủy Căn nghe tiếng bước chân tiến vào viện tử, đi đến chỗ mình, vô thức nín thở, nhắm chặt hai mắt.

Trong tử đường đột nhiên truyền đến tiếng ngâm xướng của rất nhiều nam nữ: "*Siêu phàm bất thành khốn vu thử, độ giang vô thuyền trệ ngạn biên, ngô tri phù quan bi vô thanh, đẳng hồn tiêu tán giải oan oán. . .*" (Siêu thoát không được khốn khổ ở nơi này, qua sông không thuyền đứng lại bên bờ, ta nâng áo quan bi thương trong im lặng, chờ đợi hồn tiêu tán giải trừ oan khuất oán hận...)

Cùng với lời ngâm xướng lặp đi lặp lại này, Thủy Căn cảm thấy quan tài bị người nâng lên.

Không biết sắp đưa đến nơi nào.

Bên tai là tiếng ngâm xướng trầm thấp bi thương, không ngừng văng vẳng, giống như ma chú, cuối cùng, thanh âm như dính liền lại. Chỉ còn lại bốn chữ đầu câu:

"Siêu... Độ... Ngô... Đăng..."

Thanh âm đơn điệu cứ lặp đi lặp lại như tiếng cầu cứu bi thương của vô số oán linh bị vây hãm trong thôn, tụ lại thành một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào não.

Thủy Căn đã thấu hiểu nỗi đau đớn của Tôn Ngô Không. Bị một hoà thượng niệm 'khẩn cô chú' thôi mà đã lăn lộn trên đất rồi, cả một thôn dĩ nhiên còn hơn Đường Tăng, người nào có thể chịu được ?!

Dần dần, cậu cảm thấy ngực bị siết chặt, giống như có người đang dùng tay bóp mạnh trái tim, máu như ngừng chảy, đông lại rồi phình ra, rồi mạch máu nổ tung, cho đến khi nghẹt thở mà chết!

Cậu không thể chịu nổi cảm giác mạch máu căng phồng, bật dậy bịt tai, hét lớn: "Đừng xướng nữa!"

Rất nhanh, tạp âm bên tai thoáng chốc biến mất, cả người cũng lập tức thoải mái hơn.

Nhưng lúc mở mắt ra, Thủy Căn liền nghĩ: nếu như trên đời có thuốc hồi hận thật, cậu muốn uống trước vài ba viên.

Sau khi nghe thấy Thuỷ Căn hét lớn, ngoại trừ Phùng cục trưởng không nhúc nhích tí nào, Thiệu và tiến sĩ Lương đều nhò mắt.

Thuỷ Căn trước tiên chợt dạ nhìn Thiệu lúc này đang hận không thể móc mắt cậu ra, rồi bằng vẻ mặt xấu hổ, hướng về phía con đường đang chật như nêm cối, nói: “Nếu không thì... Các người tiếp tục xướng vậy?”

---

(1) gạch xanh: khi nung quá trình oxy hoá xảy ra ko hoàn toàn tạo ra FeO nên có màu xanh, độ cứng tương tự gạch đỏ nhưng lại bị ăn mòn ít hơn gạch đỏ

(2)

đào liễu

(3)

cây hòe

Chương 31

Những “người” kia trùng hốc mắt trống trơn, nhìn Thủy Căn.

Thực ra những “người” này đã không thể gọi là người nữa rồi. Trên cơ thể bọn họ không còn một mẩu da thịt lành lặn nào. Thậm chí cả mặt và tứ chi cũng giống như bị lợi khí (vũ khí sắc bén) lột ra. So với bọn họ, Phùng thịt nướng tuyệt đối đẹp như hoa!

Xem ra những người này trước khi chết đều đã trải qua cực hình lăng trì – hay còn gọi là “Thiên đao vạn quả” mà chết.

Phải nói rằng Thủy Căn bây giờ đã lão luyện lắm rồi. Nhớ lúc mới nhìn thấy giáo sư Lương nửa người dưới bị gặm sạch trơn, cậu còn sợ đến mức phải về nhà uống máu chó mực cho đỡ sợ.

Thế mà hiện giờ thấy một đồng người bị lột da thành một khối thịt máu me be bét, cậu chỉ nuốt nước bọt vài cái, gào lên với thần hộ mệnh: “Vương gia, cứu mạng với!”

Lúc này, những nhân trụ (trụ là hình trụ, ở đây chắc chỉ người cứng ngắc như kiểu zombie) đang chờ người bất động kia tự động tách ra làm hai phần. Một phần nhân trụ tiếp tục vây quanh quan tài chứa Phùng cục trưởng khiêng về phía trước.

Và một phần khác chậm rãi kéo ba cái quan tài còn lại xuống, nhào về phía ba người vừa nhóm dậy kia.

Thiệu thoát cái nhảy ra khỏi quan tài, mũi chân điểm nhẹ nhảy đến bên Thuỷ Căn còn đang ngớ người ra trong quan tài, ôm lấy Thuỷ Căn, lại xoay chân nhún một cái nhảy lên trên xà nhà.

“A, cứu mạng! Mau đỡ ta ra!” Thuỷ Căn nghe được tiếng hô thất thanh của tiến sĩ Lương, bèn đẩy Thiệu: “Người mau xuống cứu y đi!”

Thiệu làm như không nghe thấy, muốn kéo Thuỷ Căn dọc theo mái nhà chạy về phía trước.

Thuỷ Căn nhịn không được ngoảnh đầu lại nhìn, đám nhân trụ tựa như nước lũ nhấn chìm tiến sĩ Lương đang khóc thiên thương địa, dường như còn thê lương hơn cả tiếng hát lúc nãy của những oán linh.

Cậu nhìn xuống quan tài của tiến sĩ Lương ở ngay phía dưới, dùng mắt ước lượng khoảng cách, cắn răng, dứt khoát gạt tay Thiệu ra, nhắm mắt lại bắt đầu rơi tự do.

Kỳ thực xà nhà cũng không quá cao, cùng lắm cũng chỉ ngã gãy tay gãy chân thôi. Nhưng phía dưới lại là một loạt oán quỷ bị lột da nhất tề ngẩng đầu lên như đang chờ đón tú cầu.

Cái cảm giác này, ai là tú cầu thì mới biết được!

Thật ra Thủy Căn cũng chả phải anh hùng gì cả, chẳng qua cậu cảm thấy Thiệu rõ ràng có thể cứu tiến sĩ Lương, nhưng lại tàn nhẫn lờ đi, thật đáng giận vô cùng.

Vì vậy cậu bèn đánh cuộc một phen và nhảy xuống, cho dù ra vẻ quyết tâm sống chết cùng tiến sĩ Lương, kỳ thực cậu tin rằng tới phút cuối cùng Thiệu chắc chắn sẽ kéo cậu lên.

Thế nhưng hy vọng đã tan vỡ, người ta hoàn toàn không thèm để ý tới cậu. “Ầm” một tiếng, tiểu anh hùng Thủy Căn ngã cái rầm.

Thao! Mẹ nó, không thèm đỡ ta thật hả!

Tiểu hài tử rơi ngay chóc quan tài của tiến sĩ Lương, cùng tiến sĩ chen chúc một đồng, ngã dập cả cái mông tròn tròn, đau ghê gớm.

Lúc này quan tài đã bị thả xuống đất.

Những nhân trụ vây tròn xung quanh, vốn bị cú ngã của Thủy Căn đánh dạt ra, giờ lại xúm vào, vươn cánh tay máu chảy đầm đìa về phía hai người.

Đúng lúc này, Thác Bạt Thiệu rút cuộc cũng nhảy xuống. Hắn cầm trong tay một cành liễu lớn, hình như vừa mới bẻ ở gần mái hiên.

Ngạn ngữ dân gian nói rất đúng: “Liễu chi đả quỷ, việt đả việt ải.” (Liễu đuổi tà ma, càng đánh càng lui)

Cành liễu to lớn ở trong tay Thiệu lại như trường tiên (roi dài), tiếng vung vang dội. Oán linh bị cành liễu đánh trúng liền phát ra tiếng gào thét the thé.

Thân thể vốn không có lớp da che phủ bắn tung tóe thứ dịch thể đỏ thẫm.

Thừa dịp đám quỷ lùi về phía cửa, Thiệu túm lấy hai người đang nằm bò trong quan tài, vung tay một cái đã ném hai vị lên xà nhà.

Tiến sĩ Lương còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh hoàng, nằm bò trên mái hiên mãi vẫn không dậy nổi. Thuỷ Căn thì lập tức xoay người lại, nhìn Thiệu ở phía dưới.

“Ai, nhanh lên đây đi! Đừng ở đó đánh nữa!” Cậu kêu to với người còn ở bên dưới.

Thế nhưng Thiệu dường như không nghe thấy, tiếp tục vung cành liễu trong tay, không ngừng quật lên những nhân trụ xông tới.

Thủy Căn dễ dàng nhận ra tốc độ vung cánh liễu của Thiệu càng ngày càng chậm, dường như sắp chống cự hết nổi rồi.

Cậu khẩn trương nhìn xung quanh. Đột nhiên phát hiện, ngay phía trên mái hiên, nền trời đen kịt dường như bị xé toang một lỗ lớn, tựa như một miếng thủy tinh vô hình bị đập vỡ vụn.

Cậu có thể nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, thậm chí còn có không khí tươi mát ứa vào. Bên cạnh lỗ hổng còn có một gốc cây dương liễu đang rủ xuống, giữa cành lá xum xuê có một chỗ gãy, dường như đã bị bẻ mất một cành.

Cậu hiểu rồi, thảo nào giữa chốn quỷ mị này lại có dương liễu có thể khiến tà ma e sợ! Hoá ra là vật từ bên ngoài.

Nên biết rằng, thôn Bốc Vu không thật sự tồn tại, nó chẳng qua chỉ là ảo ảnh do rất nhiều oán linh tạo thành. Vừa rồi không biết Thiệu đã làm cách nào lại tìm được kết giới ngăn cách ảo ảnh với hiện thực, còn bẻ một cành liễu vào cứu cậu.

Giờ đây, lỗ hổng sứt mẻ này chẳng khác nào mùi gà nướng thơm nức mũi bày ra trước mặt tên ăn mày ba ngày không một hột cơm, khiến cho người ta không thể cưỡng lại được.

Việc Thủy Căn cần làm lúc này cực kỳ đơn giản, đó là lựa chọn.

Đi về phía trước một bước, chính là thế giới cậu quen thuộc, có tiếng chim có hương hoa, có ánh mặt trời rực rỡ.

Lùi về phía sau một bước, là đây rầy những oán linh bị lột da tróc thịt, cộng thêm một con quỷ đòi nợ ngàn năm đang cầm càn liểu quất như con quay.

Thủy Căn cắn răng, cuối cùng run rẩy vươn tay ra, ánh mặt trời chiếu trên cánh tay thật ấm áp, khiến cho người ta không thể không quyến luyến.

Lúc bẻ gãy một nhánh liểu, tiểu hài tử thực sự phải tận lực kiềm chế bản thân mới đem cánh tay rút về được.

Thế mà có người còn ngốc hơn Thủy Căn, chính là cái con mọt sách họ Lương kia, vẫn ngớ ngẩn nằm trên xà nhà khóc lóc nỉ non.

Thủy Căn bẻ xong càn liểu rồi hỏi y: “Hay là anh mau chui ra đi!” Y cư nhiên sục sục hỏi: “Bên kia cũng không có thang, tôi làm sao ...”

Thấy lỗ hổng vốn rộng khoảng một thước đã thu lại còn có bằng miệng bát, Thủy Căn nổi cáu: “Đi mau, anh đọc sách lắm thế mà không nghiên cứu cách trèo cây à, thật con mẹ nó sần người!”

Thủy Căn tháo dây lưng của mình ra, lại mượn cái của tiến sĩ Lương, buộc hai sợi dây lưng lại, rồi quấn càn liểu lên.

Sau đó Thủy Căn cẩn thận di chuyển đến mép mái hiên, thả sợi dây cứu người thô sơ xuống dưới.

Lúc sợi dây thả xuống, vài nhân trụ vươn tay tóm lấy, lại lập tức buông tay thét chói tai, xem ra thực sự không chịu được dương khí mãnh liệt của hành liểu.

“Ê, người còn sức bắt sợi dây chứ! Mau nắm lấy, ta kéo người lên đây!”

Thiệu đường như có chút bất ngờ, sững sờ nhìn sợi dây lưng được thả xuống, càn liểu trong tay cũng vung chậm lại, liền bị mấy nhân trụ oán linh quấy nhiễu. Hắn dồn hết chút sức lực cuối cùng, nhảy bật lên, khó khăn lắm mới bắt được sợi dây lưng.

Chương 32

Thủy Căn dùng hết sức bình sinh để kéo, rồi quay người lại nói với tiến sĩ Lương: “Người cũng đừng đứng đực ra đó nữa, mau giúp ta!”

Tiến sĩ Lương lúc này mới luống cuống chân tay bò sang, ôm chặt lấy thắt lưng Thủy Căn.

Thiệu một tay nắm lấy sợi dây, tay còn lại không ngừng dùng càn liễu quất những oán linh đang cố gắng bắt lấy chân hắc bên dưới.

Khi cậu cuối cùng cũng với được tay Thiệu, kéo hắc lên, thì Thiệu nói với vẻ mặt khó hiểu: “Người thấy lối ra của kết giới rồi, vì sao không thoát ra?”

Thủy Căn cởi áo may ô ra, dùng sức xé nó thành nhiều mảnh, vừa xé vừa hỏi: “Còn người biết rõ mình không còn sức chống đỡ nữa, vẫn còn nhảy xuống để làm gì?”

Thiệu nghe xong, buồn bực hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có người...muốn làm anh hùng, tự nhiên bắt ta tới dọn dẹp cục diện hỗn loạn chứ còn sao nữa!”

Thủy Căn chẳng buồn cãi lại hắn, nhủ bụng: Thật cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì! Nếu đã có thể phá kết giới, vì sao không phá từ sớm để chạy thoát thân đi? Để cho quý hành đến nông nổi này cũng đáng đời!

Mặc dù có càn liểu hộ thể, nhưng Thiệu vẫn bị những oán linh kia làm bị thương. Quần áo ở cánh tay và đùi hắn bị xé rách. Da thịt nơi vết thương bị rách ra, máu tươi rùng rùng. Thủy Căn dùng vải vừa xé băng vết thương cho Thiệu.

Sắc mặt tái nhợt, Thiệu nằm trên mái hiên không nhúc nhích. Hắn miễn cưỡng mở mắt, thấy Thủy Căn đang tháo càn liểu trên sợi dây ra, định thả dây lưng xuống dưới.

“Người... Người còn muốn làm gì?”

“Người bị thương mà? Ta định câu hai con quý lên đây cho người, chúng ta hảo hảo bồi bổ!”

Giá như còn một chút sức lực, Thanh Hà Vương cũng muốn giơ chân lên, đá cái tên lỗ mãng này xuống dưới!

“Nếu... Nếu có thể ăn, ta con mẹ nó đã ăn từ lâu rồi... Oán linh trong thôn đều chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, thậm chí thời gian chết cũng không cách nhau đến một canh giờ... Từ đường lúc trước chúng ta thấy, hắn là có xây nên sau khi thôn này bị tàn

sát, trạch viện đại hung, phong thủy chí âm, thờ phụng nhiều oán linh hàm oan mà chết... Năm rộng tháng dài, những oán linh này sớm đã kết hợp thành một thể.”

Nói đến đây, Thuỷ Căn hơi hiểu ra. Oán hận của nhiều người như vậy tụ lại một chỗ, nếu Thiệu muốn hấp thụ chúng, thì sẽ giống như con chuột muốn nuốt chửng một con voi to vậy, phỏng chừng chưa ăn hết, thì đã chết vì vỡ bụng!

“Vậy... Vậy bây giờ làm sao?”

“Khi này ta cố tìm kết giới thôn Bốc Vu, nhất thời hai khí âm dương chảy ngược... Thể lực yếu đi, nghỉ ngơi một lát là sẽ tốt lên...”

Thế nhưng lại nhìn thương tích của Thiệu, chẳng hiểu vì sao máu chảy ra từ từ biến thành màu đen, cho dù Thuỷ Căn đã xé áo may ô băng chặt lại, dường như máu vẫn không ngừng chảy. Thuỷ Căn nhớ tới tình cảnh ngày trước, khi Thiệu đau dạ dày vì ăn quá nhiều thịt. Khi linh lực bị tổn hao trầm trọng, mất máu quá nhiều cũng có thể lấy mạng quý.

Không biết vì sao, Thiệu khắp người đầy máu, và hình ảnh thiếu niên bị ép uống rượu độc trong mộng cảnh kia như giao hòa. Nhìn Thiệu hiện tại thần sắc suy yếu, Thuỷ Căn trong lòng tự trách, nếu không phải mình cậy mạnh nhảy xuống, người ta cũng không ra nông nỗi này.

“Siêu phạm bất thành khốn vu thử, độ giang vô thuyền trệ ngạn biên, ngô trì phù quan bi vô thanh, đẳng hồn tiêu tán giải oan oán. . .”

Ma chú dường như lại bắt đầu ngâm xướng.

Đám nhân trụ phía dưới sau một hồi rối loạn, hình như đã khôi phục lại trật tự, đi theo quan tài Phùng cục trưởng năm tiến về phía trước.

“Mau... Đi theo bọn họ là có thể tìm được tể đàn.”

Thủy Căn vội vàng cống Thiệu, rồi gọi tiến sĩ Lương đang đứng gần ra ở một bên, theo xà nhà chạy về phía trước.

Những nhân trụ đó thật là kinh khủng, cứ như nước lũ rút xuống, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng, ngay cả tiếng ngâm xướng cũng chậm rãi xa dần rồi im bật.

“Thao! Mẹ nó, đều là tuyển thủ điền kinh Olympic cả hay sao vậy! Chạy nhanh thế!” Thủy Căn nóng ruột, vừa mới đi được hai bước đã xui xẻo giẫm vào cái quần không dây lưng và té nhào.

Tiểu hài tử dứt khoát dùng chân gậy gậy vút cái quần đi, mặc mỗi quần cộc hình tam giác, hai cánh tay trần cống cái hồ lô đầm máu (Thiệu) đuổi về phía trước.

Thế nhưng nửa điểm tung tích cũng không có!

Thủy Căn cố sức quay đầu lại hỏi Thiệu đang nằm trên lưng cậu: “Ê, làm sao bây giờ?”

Hay thật! Thiệu cứ nhiên nhắm hai mắt lại, hơi thở mong manh. Tiến sĩ Lương ở bên kinh hô: “Ngô tiên sinh, cậu nhìn kìa, máu của hắn chảy ra đã biến thành màu đen rồi!”

Thủy Căn cắn răng, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi! Cậu hoang mang nhìn bốn phía.

Bởi vì đứng trên mái hiên, toàn bộ thôn trở thành một mô hình nổi. Ruộng vườn thôn xóm tạo thành một Bát quái trận đồ khổng lồ và bản đồ trên giấy lụa trong mộng kia giống nhau đến kinh ngạc.

Xốc lại thân thể đang trượt dần xuống của Thiệu lên, theo phương hướng trong chí nhớ, Thủy Căn mang theo hai binh tôm tướng tép, bi tráng bắt đầu lên đường tiến về phía tế đàn.

May mà nhà cửa trong thôn mọc lên san sát, sỏi bước cũng tiện hơn. Chẳng biết vì sao khi giẫm lên những viên ngói đã lung lay này, cậu lại cảm thấy đường đi dưới chân quen thuộc kỳ lạ, Bát quái trận đồ thâm ảo, cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Thôn Bốc Vu xây dựng ở nơi vùng núi hẻo lánh, rất nhiều nhà trong thôn được xây tựa vào núi.

Sau khi đi một đoạn dọc theo mái hiên, Thuỷ Căn cuối cùng đã phát hiện một căn nhà nửa khảm vào trong vách núi.

Đến rồi! Những kẻ xâm phạm (thuộc hạ của Phùng cục trưởng) khi này đã loanh quanh trong thông vại vòng cũng không phát hiện ra toà nhà có kiến trúc kỳ lạ này, nhưng khi dựa vào phương vị trong bát quái mà đi thì không tới mười phút đã tìm được rồi.

Thuỷ Căn xuôi theo cái thang bên cạnh mái hiên, bò xuống.

Phải cống cái tên nặng muốn chết này cả một đường, Thuỷ Căn mệt đến nổi toàn thân nhể nhại mồ hôi. Chiếc quần cộc duy nhất còn lại trên người cũng ướt nhẹp bởi mồ hôi, dính sát vào cái mông tròn tròn.

Trước tiên, Thuỷ Căn đặt Thác Bạt Thiệu xuống đất, rồi dè dặt đẩy cửa gian phòng, quả nhiên phía trong cánh cửa là động tiên. Trong cùng ẩn giấu một sơn động tối đen như mực.

Đá trên vách động bị che phủ bởi một lớp dung nham dày, ở gần cửa động, ánh trăng chiếu sáng đến chói mắt. Có lẽ bên trong chứa vật gì phản quang.

Tiến sĩ Lương đi theo phía sau Thuỷ Căn rụt rè hỏi: "VẬY... VẬY NHỮNG 'NGƯỜI' BỊ LỘT DA KIA ĐÃ TỚI NƠI NÀY CHƯA?"

Cũng không cần Thuỷ Căn trả lời, dỏng tai lên, là có thể nghe trong sơn động liên tục truyền đến tiếng ngâm xướng: “Siêu. . . Độ. . . Ngô. . . Đăng. . .”

Thuỷ Căn nhìn Thiệu nửa sống nửa chết, nương theo ánh trăng có thể thấy ngực hắc đang yếu ớt phập phồng. Thế nhưng hắc không phải theo con đường đầu thai chuyển thế chính thống, mà chiếm đoạt thân thể người khác để sống lại, thật ghê tởm.

Nghiêm khắc mà nói, cho dù lão yêu nghìn năm Thác Bạt Thiệu này tự tạo nghiệt không thể sống, nhưng ông trời cũng có thể lấy chiêu bài phò trợ chính nghĩa đến thu hắc chứ.

Nga, hắc làm nhiều việc ác, nhưng lại vì cậu mà hồn phi phách tán, còn làm một người liệt sĩ anh dũng hi sinh cứu cậu, cuối cùng người được lợi là cậu?

Bản thân cậu cũng không muốn nợ nhân tình một con quỷ!

Thuỷ Căn nghĩ vậy, cũng là bị bức thương lương sơn (tức nước vỡ bờ), to gan xông vào trong. Cậu tiến vào vài bước, nhận ra địa thế của hang động xuống thấp dần.

Lại đi vài bước nữa thì gặp một chỗ ngoặt, Thuỷ Căn nhô đầu qua nhìn thử, liền sợ ngây người bởi cảnh tượng trước mắt.

Chương 33

Trước mắt cậu hiện ra một cái hồ cạn thật lớn thật sâu, những nhân trụ đáng sợ đang quỳ đầy lòng hồ.

Và chính giữa hồ là tế đàn hình tròn bằng ngọc thạch.

Phùng cục trưởng nằm trong quan tài đang đặt ở trên tế đàn. Ngay phía trên hồ một cửa động được đục ra giống như cửa sổ, xung quanh cửa sổ vẽ đầy những họa tiết tinh xảo. Những họa tiết ấy tựa như được chạm rỗng, ánh sáng xuyên qua chúng chiếu xuống, in lại những cái bóng không ngừng biến hóa trên vách tường.

Ánh trăng nửa đêm xuyên qua cửa động ấy soi xuống, lớp da cháy thui của Phùng thít nướng dường như được ánh trăng phủ lên một tầng sương trắng. Chuỗi vòng khảm đầy trăn hồn thạch trên cổ hắt lại càng loé ra ánh sáng yêu dị.

Điều thần kỳ nhất chính là: da toàn thân hắt đã cháy thành than cả rồi, ấy vậy mà có một số chỗ đã lành lại, loang lổ những mảng da khoẻ mạnh.

Phùng cục trưởng tà ma ngoại đạo xem ra còn biết nói thật vài phần, tế đàn này quả thực cổ quái. Cho dù không thể thành tiên,

thì ít ra cũng có tác dụng cải tử hoàn sinh.

Thuỷ Căn quét mắt một vòng, khắp nơi đều là nhân trụ. Cậu đang cân nhắc làm sao để có thể vượt qua những nhân trụ này, đưa Vương gia nửa sống nửa chết kia lên tể đàn phơi ánh trăng.

Nhưng nghĩ cả buổi vẫn không ra.

Thuỷ Căn lại chuồn ra khỏi động, loay hoay quanh Thiệu đang quỳ rạp trên mặt đất, cuống quýt như kiến bò chảo nóng, suy nghĩ lại trở về bên trong động.

Khi này, vừa nhìn thấy những dây leo xanh biếc rủ xuống tể đàn, cậu đã lập tức có biện pháp.

Con mẹ nó, không còn cách nào khác, từ vách núi bên ngoài bò vào cửa động phía trên hồ, rồi túm dây leo đu xuống. Chỉ cần Thiệu có thể hồi phục, đến lúc đó theo cửa động thoát ra ngoài cũng không phải việc gì khó.

Nói là làm, tiểu hài tử túm lấy Thiệu rồi định bò lên trên nóc nhà.

Tay còn chưa chạm được vào cái thang, đột nhiên một bàn tay bóp hông cậu mà véo mạnh một cái.

“Ai da, má ơi!”

Thủy Căn kinh hãi kêu to, cứ tưởng là mấy nhân trụ khủng bố kia đi ra quấy rối mình chứ!

Nhìn lại, hoá ra là Thiệu nửa sống nửa chết như hành héo đang nằm sấp trên lưng cậu, bỗng rất có tinh thần mà đứng thẳng lên.

“Người... Người không sao cả?”

Thiệu không trả lời, nhưng lại nhìn Thủy Căn bằng ánh mắt điên cuồng: “Quẻ bói kia nói không sai, người quả nhiên đã khôi phục lại trí nhớ, cứ nhiên có thể tự mình tìm được tế đàn! Người chính là y!”

Sau đó, Thủy Căn bị Thanh Hà Vương kiên quyết ôm chặt, miệng cũng bị mạnh mẽ chặn lại. Quá mức vội vàng, răng lợi cậu cũng bị đụng mạnh đến đau nhức.

Nụ hôn thềm khát dường như muốn đem cậu nuốt vào hết thảy, sức mạnh sung mãnh kia, không hề giống như người bị trọng thương chút nào.

“Người... Đừng... Người lại thử ta?” Vừa giãy dụa, Thủy Căn vừa suy nghĩ cẩn thận về mọi chuyện.

Tên này mặc dù bị thương, nhưng cũng chưa tới mức bất tỉnh nhân sự. Thế nhưng dọc đường hấn lại giả bộ như người thực vật,

chính là muốn thử xem mình có phải là Vạn Nhân đã khôi phục ký ức hay không.

Thuỷ Căn liều mạng dốc toàn lực, hung hăng gạt cái miệng đang dính chặt của Thiệu ra!

“Mẹ nó, ta đúng là gia gia đây! Đừng có quăn lầy ta nữa!”

Những việc cậu đã trải qua trong khoảng thời gian này giống như một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Án mạng, âm mưu, ác linh, hết chuyện này đến chuyện khác lũ lượt kéo đến. Có bao nhiêu lần, bản thân đang ở bên bờ sinh tử đã đấu tranh mà thoát được? Dù Thác Bạt Thiệu, một ác linh nghìn năm, luôn âm chọc khiêu khích cậu, nhưng mỗi khi cậu gặp hiểm cảnh, người cứu cậu khỏi nguy nan, lại chính là Thanh Hà Vương tính tình cáu kỉnh nhân cách méo mó này.

Dẫu biết rằng hẳn sẽ không bao giờ trở thành bằng hữu của mình, nhưng Thuỷ Căn vẫn bất tri bất giác nảy sinh một thứ cảm giác vi diệu đối với hắn, gần như tình cảm với một chiến hữu.

Thế nhưng lúc này đây “chiến hữu” lại lừa gạt cậu, làm khó cậu phải khiêng một khối thịt nặng chân suốt một đường, chạy mất dép, rớt cả quần, suýt nữa còn trình diễn màn vượn người Thái Sơn

đu dây. Rốt cuộc người ta cũng chỉ hỏi hột một câu “Đùa người thôi!”

Một cục tức nghẹn trong lồng ngực, Thuỷ Căn nội thương không nhẹ, hai má cũng phồng lên.

Thiệu bị trúng một cái tát vào mồm, sắc mặt hiển nhiên không được tốt. Nếu không phải vì hấn tin chắc Thuỷ Căn là Vạn Nhân, thì đã trả lại cậu một cái tát từ lâu rồi.

“Được rồi... Là ta sai, làm người lo lắng...” Thiệu nén giận, tóm lấy Thuỷ Căn, định vỗ về con nhím đang xù lông.

Thuỷ Căn chán chả buồn nói nữa.

Vạn Nhân, Vạn Nhân, giờ chỉ cần nghe hai chữ đó là muốn ê răng rồi!

Cậu là Ngô Thuỷ Căn, cùng với cái mầm mống hại nước hại dân kia không có một chút quan hệ nào hết sất!

“Ta nói cho người biết, Thác Bạt Thiệu, ta không phải...”

Không đợi Thuỷ Căn nói hết, một tiếng thét chói tai ngăn người đã cắt ngang lời cậu.

Thuỷ Căn không khỏi sửng sốt, đó là tiếng kêu của tiến sĩ Lương. Con mọt sách vừa mới đi theo cậu, chẳng biết từ lúc nào đã

không thấy bóng dáng.

Tiếng kêu sợ hãi đó từ trong hang động vọng lại.

Thuỷ Căn lập tức lao vào hang.

Khi đi tới khúc ngoặt, Thuỷ Căn khựng lại, rón rén thò đầu ra nhìn. Khi cậu vừa nhô đầu qua, một cái mặt máu thịt be bét đang mở to hốc mắt trống rỗng lạnh lẽo trừng mắt với cậu.

Gần sát rạt, Thuỷ Căn thậm chí có thể thấy rõ những sợi thịt rỉ máu của “nó”, ngửi được cả mùi gỉ sắt hôi thối.

Tiểu hài tử kinh hoàng dờ ra không thể phản ứng, mặc “nó” ngoác cái miệng ra, lao tới muốn cắn lên mặt cậu .

Ngay trong giây phút ấy, Thiệu từ phía sau Thuỷ Căn một phát kéo cậu lại.

“Người lớn gan thật! Ở cái nơi u ám như thế này mà lại dám rẽ ở góc tường!” Giọng điệu của Thiệu rõ ràng là chế nhạo tiểu hài tử!

Chỗ rẽ của mỗi công trình kiến trúc đều là nơi địa khí tiếp xúc, ánh mặt trời không thể chiếu đến, dần dần, âm khí tụ lại, là chỗ mà oán linh thích ẩn náu nhất. Nếu không sao người ta lại nói “ở ngã rẽ gặp quỷ” chứ? Cái cảm giác kinh hoàng bất thành linh ập đến còn đáng sợ hơn cả bản thân con quỷ nữa.

Thủy Căn rụt vào lòng Thiệu, ngoảnh đầu nhìn lại, chỗ ngoặt kia thoáng chốc đã xuất hiện mấy nhân trụ đáng sợ.

Hình dáng mấy nhân trụ này rất kỳ lạ, bụng “họ” bị khoét một cái lỗ, vật gì đó giống như ruột từ bụng lòi ra, trong đó có một cái “ruột” dài đến tận mặt đất, nối liền với thứ gì đó trông như một con khỉ bị lột da.

“Đây... Đây là cái thứ gì?” Thủy Căn cảm thấy thật mắc ói.

“Lúc còn sống, họ đều là phụ nữ sắp lâm bồn, khi bị lăng trì từng xẻo, bụng họ cũng bị người hành hình khoét mở, móc đứa trẻ bên trong ra, lại lột da đứa trẻ ngay trước mặt người mẹ còn chưa tắt thở...”

“Đừng nói nữa!” Thủy Căn lớn tiếng cắt ngang lời Thiệu.

Tình cảnh này, chưa nói đến nhìn, chỉ cần nghe thôi đã khiến người ta khó lòng kìm nén sự căm ghét.

Cậu vẫn tưởng rằng đồng dưng gặp trong mộ thất kia đã là cực kỳ độc ác rồi. Không ngờ rằng nghìn năm trước, hoàng đế Bắc Ngụy Thác Bạt lại phạm vào tội ác còn đáng phẫn nộ hơn thế nữa!

Những người phụ nữ có thai này vốn chỉ là những thôn dân bình thường, đang tràn đầy hạnh phúc vui sướng đợi con mình ra đời, thế nhưng lại gặp phải đại họa Thác Bạt Khuê tàn sát thôn làng,

bản thân họ đã phải chịu cực hình tàn khốc, lại còn phải tận mắt chứng kiến con mình cuống rồn còn chưa cắt đã bị hành hạ đến chết.

Loại oán khí này còn gấp bội phần những người chịu lăng trì từng xẻo.

Lúc này đây, những nhân trụ đặc biệt hung ác xuất hiện từ khúc ngoặt, sừng sững nhìn hai kẻ xông vào tế đàn.

Chương 34

Thủy Căn muốn chuồn về phía sau, nhưng bị Thiệu tóm lại.

“Bây giờ đã là nửa đêm rồi, oán khí toàn bộ thôn Bốc Vu đã đạt tới đỉnh điểm, chạy đi đâu cũng thể thôi.”

Thủy Căn ngập tràn hy vọng nói: “Hay là người lại xé một lỗ hổng nữa?”

Thiệu không đáp lại cậu, trên tay hắn xuất hiện một đám ma trời màu lam, lao về phía tử mẫu nhân trụ.

Tiếc là đối với những oán linh mẫu tử thân thể gắn kết này, lực sát thương của ma trời không đủ mạnh.

Chưa nói tới mẫu thể hung ác, anh linh (linh hồn trẻ sơ sinh) được nối với cơ thể mẹ bằng cuống rốn kia đã rất khó đối phó rồi. Chúng thoăn thoắt nhảy trên mặt đất, cào vài nhát lên mặt Thiệu.

Thủy Căn trốn phía sau Thiệu, tạm thời an toàn. Cậu phát hiện ra rằng mỗi khi Thiệu tấn công anh linh, anh linh kia sẽ phát ra

tiếng kêu gào thảm thiết, thân thể hơi gục xuống, nhưng lại lập tức đứng lên.

Thuỷ Căn nhảy bén suy nghĩ, trong đầu một ý tưởng lóe lên.

“Mau lên, chặt đứt cuống rốn của chúng!”

Thiệu vừa nghe thấy tiếng hô của cậu, đã lập tức hiểu ra. Con dao giơ lên, chặt đứt cuống rốn một đôi mẫu tử nhân trụ.

Lúc cuống rốn bị cắt đứt, anh linh kia kêu thảm một tiếng, thân thể dường như bị rút cạn nước, teo quắt lại. Và sau khi mất đi anh linh, động tác của mẫu thể cũng chậm chạp hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, Thiệu đánh ngã tất cả mẫu tử nhân trụ. Thừa dịp chúng còn phản ứng chậm chạp, hăn túm lấy Thuỷ Căn xông vào trong.

Sự hỗn loạn ở bên ngoài tựa hồ không hề ảnh hưởng gì đến nghi thức bên trong.

Những nhân trụ đó vẫn hiển lành quỳ gối trong hồ mà ngâm xướng. Còn Phùng cực trưởng trên tế đàn dường như đã khôi phục hơn nửa, da mặt đã trở lại như ban đầu.

Từ xa nhìn Phùng cực trưởng từ từ hồi phục, Thuỷ Căn có một thứ cảm giác quái dị không nói nên lời. Khi Phùng cực trưởng

cuối cùng cũng mở mắt ngồi dậy, Thuỷ Căn đã nhận ra rốt cuộc là bất thường ở điểm nào.

Khuôn mặt kia... Khuôn mặt kia hoàn toàn không phải cái mặt khúc dồi của Phùng cục trưởng!

“Phùng thiên sư...” Thiệu lâm bẩm.

“Ai?” Thuỷ Căn không nghe rõ.

“Phùng thiên sư chính là chiêm bốc sư năm đó tiên đoán cho phụ vương ta rằng nếu muốn tránh đại kiếp thì nhất định phải ‘*Diệt thanh hà, sát vạn nhân*’... Sao hắn lại biến thành hình dáng Phùng thiên sư?”

Mặc dù Phùng cục trưởng đúng là con cháu của chiêm bốc sư lòng dạ hiểm độc kia, cũng nhờ vào vòng cổ gia truyền và bí tịch thành tiên từng bước tìm đến thôn Bốc Vu. Nhưng dường như có người nào đó đã sắp đặt sẵn tất cả những chuyện này.

Thôn Bốc Vu đến tột cùng đang cất giấu bí mật gì?

Thuỷ Căn nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng tiến sĩ Lương. Chẳng biết con mọt sách này có phải đã bị mẫu tử nhân trụ ở cửa động hại chết rồi không nữa.

Đúng lúc này, ánh sáng chiếu xuống càng lúc càng mạnh, hình ảnh phản chiếu trên vách động cũng càng lúc càng rõ nét. Hình

ảnh ấy giống hệt như một đoạn phim không âm thanh vậy.

Trong hình ảnh ấy có một đạo sĩ đầu đội mũ đang hướng về phía một người ngồi trên cao mà quỳ xuống.

“Bệ hạ, nếu như muốn tránh kiếp nạn, nhất định phải *'Diệt thanh hà, sát vạn nhân'*! Hơn nữa thôn Bốc Vu ở huyện Thanh Hà có một kinh thể chi bảo (bảo vật chấn động thể gian), Trấn hồn thạch, có thứ này đảm bảo đại vương có thể trường sinh bất lão!” Từ trong miệng Phùng cục trưởng đột nhiên phát ra giọng nói tang thương, vô cùng ăn khớp với hình ảnh trên vách tường trơn nhẵn kia!

Tiếp đó, hình ảnh trên bức tường thay đổi, biến thành một cảnh tượng khác. Trong ánh lửa, lần lượt từng nhóm người bị đồ đao chém giết, phụ họa cho cảnh tượng đó chính là tiếng gào thét thống khổ của những nhân trụ quỳ bên dưới.

“Bọn họ” dường như đang trải qua cuộc đại tàn sát vô cùng bi thảm kia một lần nữa, máu tươi từ cơ thể chảy ra, trải khắp nơi một màu đỏ sẫm.

Còn Phùng cục trưởng vẫn đứng trên đàn tể đắc ý cười to: “Ha ha ha! Thôn Bốc Vu là cái thá gì chứ! Thế nào là Bốc Vu cảnh giới chí cao? Còn không phải đã chết cả rồi đấy sao? Hiếu quý thần không bằng hiếu quyền thế! Trưởng thôn, người nên ngoan ngoãn giao Trấn hồn thạch ra đây đi!”

Trong hình ảnh chiếu trên tường, một ông lão bị trói gô lại, một thiếu niên vừa ôm lấy ông vừa khóc nức nở. Thiếu niên kia oán hận trừng mắt với đạo sĩ đang điều võ dương oai trước mặt y.

“Vạn Nhân...” Thiệu và Thuỷ Căn cùng kinh thán. Thiếu niên ôm lấy ông lão kia, chính là Vạn Nhân phong hoa tuyệt đại.

Hình ảnh được tái hiện trên bức tường, chính là tình cảnh khi thôn Bốc Vu bị thảm sát!

Lúc này đám nhân trụ phía dưới đã ngừng kêu rên, và bắt đầu ngâm xướng: “Báo hỉ báo ưu bất do nhân, ứng ứng địa ứng kiếp nan, dĩ tri mệnh bất năng cải, đáo thì tự hữu tài đoạn.” (báo tin vui báo tin dữ không phải do người, thuận theo kiếp nạn, đã hiểu vận mệnh không thể sửa, đến lúc đó tự có quyết định)

Tiếng ngâm tụng lại từ từ nổi lên một mảng, bốn chữ đầu câu tạo thành: “Báo. . . Ứng. . . Dĩ. . . Đáo. . .” (Báo ứng đã tới)

Đúng lúc này, cơ thể Phùng cực trường đột nhiên bay lên, ghim lại trên vách tường phía bắc tế đàn.

Từng khối thịt trong cơ thể hấn dường như bị vô số thanh đao sắt cắt ra, lột ra từng mảng. Đau đớn đến mức cực trường phải gào lên.

Nhưng khi ánh trăng chiếu lên thân thể hần, máu thịt bị lột ra lại hồi sinh, cứ thế lặp lại không ngừng.

Đây là hình phạt lăng trì từng xẻo không có có kết thúc. Cuối cùng hốc mắt cục trưởng nứt toác, cuồng loạn gào lên: “Giết ta đi! Giết ta đi...”

Thủy Căn thấy cả người toát mồ hôi lạnh. Cậu đột nhiên nghĩ, nếu thôn Bốc Vu đã có thần lực tiên tri mọi việc, tại sao lại không biết trước tai ương sẽ đổ xuống đầu thôn làng?

Tựa như lời ngâm xương của bọn họ “Bảo hỉ báo ưu bất do nhân, ứng ứng địa ứng kiếp nan”, con người không thể chống lại vận mệnh, hoặc có lẽ bọn họ cố tình chịu kiếp nạn, thế nhưng cái gọi là bí tịch thành tiên có thực sự tồn tại không?

Liệu thôn làng bi thảm này có còn sót lại một người độc ác trả thù?

Thủy Căn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, một luồng sức mạnh đã bắt được cậu, không đợi Thiệu kịp phản ứng, hài tử đã bị vút lên trên tế đàn.

Ánh trăng như nước tức khắc bao phủ toàn thân Thủy Căn...

Chương 35

Lúc bị vút lên tể đàn, Thuỷ Căn cảm thấy cái mông nở hoa mất tiêu rồi, cậu đau đến méo miệng.

“Thao... thao cả nhà người!” Nhìn đám nhân trụ phía dưới ngẩng đầu nhìn cậu, Thuỷ Căn tức giận mở mồm chửi Thác Bạt Thiệu.

Nhưng cậu phát hiện Thiệu cũng đang sửng sốt nhìn cậu, dường như cũng không biết tại sao cậu lại bị ném lên đài.

Lúc này ánh trăng trút xuống như những sợi tơ trời chặt lấy Thuỷ Căn. Cậu muốn chạy nhưng lại không thể động đậy. Liên tưởng đến tình cảnh xảy ra với Phùng cực trưởng ban nãy, khi ánh trăng chiếu trên làn da, cậu run rẩy đến từng lỗ chân lông.

Lúc này, ánh sáng trên vách động càng toả ra mạnh mẽ, Thuỷ Căn dùng khoé mắt nhìn cảnh tượng trên bức tường lại thay đổi.

Nhìn tới nhìn lui, cảnh tượng quen thuộc vô cùng!

Trong hình ảnh ấy, khắp nơi rực rỡ gấm hoa, bướm bay rập rờn, một nam tử mày kiếm anh tuấn vận hoa phục (quần áo lông lầy) đứng cùng Vạn Nhân cũng một thân hoa phục.

Hình ảnh này cũng chỉ có hình, mà không có tiếng, nhưng Thuỷ Căn dường như lại nghe thấy tiếng la hét thảm thương của thiếu niên trong giếng cách đó không xa.

Hình ảnh này bắt đầu chòng chéo lên cảnh mộng không hoàn chỉnh ngày trước.

Cậu không kiểm soát được bản thân và mở miệng, nhưng giọng nói cậu phát ra lại trầm thấp mà đầy từ tính: “Thiệu làm việc xấu nổi, muốn lập công lớn, tự ý cướp sạch mấy nghìn tuổi mã của Nhu Nhiên tiến cống nước Tần, bị phụ vương xử phạt là đúng người đúng tội. Có điều sao lại đến mức bị treo trong giếng, chỉ sợ sẽ không sống nổi nữa. Sau khi hết giận, phụ vương nhất định sẽ hối hận. Hãy khuyên phụ vương, không bằng thuận nước giong thuyền, thả hãn ra thì hơn!”

Hình ảnh phát ra trong im lặng, miệng Vạn Nhân chuyển động mà không hề có tiếng nói.

Nhưng Thuỷ Căn biết rõ, Vạn Nhân đang cười lạnh: “Dựa vào cái gì muốn (...) giúp hãn?”

“Người nghĩ rằng như thế là giúp hãn? Súc sinh làm cho phụ vương tức giận, theo lý mà nói thì chết chưa hết tội, nhưng người có từng nghĩ rằng, hiện tại Phùng sư ở trong triều có thế lực rất lớn, không ngừng mưu toan tranh giành binh quyền, chỉ sợ đến lúc hãn một tay che trời, sẽ đối phó với Vạn Nhân (...) Thác Bạt Thiệu tuy là phế vật được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều, thế nhưng hãn vốn bất hòa với thiên sư. Chỉ cần có hãn làm rồi tung mọi việc lên, thiên sư có lẽ sẽ không chú ý đến... Kỳ thực chính là giúp...”

Mặt khác... Phụ vương gần đây gặp ác mộng liên tục, còn cảm thấy ngực khó chịu, có ý định xây dựng từ đường tại thôn Bốc Vu, coi như đại xá cho những bạo dân kia. Chứng tỏ tấm lòng nhân hậu của phụ vương... Nhưng thiên sư không ngừng phá rối từ bên trong. Lần này, nhờ công tố giác tội lỗi của Thác Bạt Thiệu, phụ vương thưởng cho hãn hai nghìn hoàng kim, phí xây dựng không cần lo lắng. Chỉ có điều, thôn Bốc Vu ở nơi hẻo lánh, lúc trước nhờ có Phùng sư dẫn đường mới tìm đến được, mà nay lại đưa ra thời hạn, điều này cho thấy (thiên sư) sẽ không quản việc này nữa, vậy phải nhờ Vạn Nhân đến dẫn đường, xử lý, đến lúc đó, nhất định sẽ giúp an bài việc rời cung, không biết ý tứ...”

Vạn Nhân dường như rất hài lòng, cười nói: “Nếu (...) đã nói như vậy, (...) đành cố gắng đáp ứng thôi. Chỉ mong (...) có thể thực hiện lời hứa của mình.”

Nói xong phất tay, mấy người hầu sai bước đến, nhanh nhẹn kéo thiếu niên đang thoi thóp từ trong giếng ra.

Lần này Thuỷ Căn thấy rõ mặt mũi hắn, mắt sâu, gò má cao, khuôn mặt ẩn chứa tà khí, thực sự là một con thú hoang. Không biết vì sao, khi cặp mắt đỏ ngầu hung hãn ấy nhìn chăm chăm mình, cậu có cảm giác ánh mắt ấy sẽ không bao giờ có thể thay đổi.

Hình ảnh lại chuyển.

Tới một đại điện trang nghiêm, giữa tầng tầng lớp lớp binh lính mũ giáp chỉnh tề, có một thiếu niên người đầy máu bị hai gã binh sĩ mạnh mẽ ấn xuống. Còn nam tử mày kiếm anh tuấn ban nãy lại một thân long bào rực rỡ được đoàn người vây quanh, từ trên cao nhìn xuống.

Hình ảnh này rõ ràng hơn rất nhiều so với cảnh mộng, Thuỷ Căn nhìn rõ thiếu niên người đẫm máu kia chính là Thác Bạt Thiệu.

Một chén rượu tỏa lục quang được đưa đến bên miệng thiếu niên. Thiếu niên hất đầu, dường như không muốn chạm vào chén rượu, hắn trừng mắt, trong mắt tràn ngập oán hận và không cam lòng.

Thuỷ Căn lại không kiểm soát được mở miệng nói: “Thác Bạt Thiệu, phụ vương vừa nhập quan, (...) tội nghiệt chồng chất, chỉ có

thể lấy cái chết để tạ tội! Cho dù là ngũ mã phanh thây cũng không quá đáng, nhưng dù sao (...) cũng là đệ đệ của trẫm, được chết toàn thây, để giữ gìn thể diện hoàng thất... Trước (...) cũng đã từng trải qua, sinh tại hoàng thất, thân bất do kỷ, chỉ là tình huynh đệ, vẫn ghi nhớ trong lòng, người hãy bình thản uống xong rượu độc, một mình gánh chịu tội nghiệt, chớ để liên lụy đến mẫu thân của người và... người khác. Về phần chuyện của y, nếu có thể hoàn thành, thì ta sẽ tận lực, người cứ yên tâm đi...”

Khi nói, nam tử mày kiếm trong hình ảnh dường như cố ý vô tình mà quan sát đôi mắt của Vạn Nhân đang mặc đồ tang đứng bên cạnh.

Thiệu ngẩng đầu, cười quái dị bằng giọng nói khàn khàn khó nghe: “Ha ha ha ha, nói như vậy hôn quân kia đã chết? Được! Thác Bạt Thiệu coi như không uống phí một hồi tâm cơ. Nhưng người nhất định phải làm được chuyện đã hứa với ta, bằng không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Thác Bạt Thiệu đã nói hết, hắt một hơi uống cạn rượu độc, rồi thâm tình nhìn về phía người đứng bên cạnh nam tử mày kiếm: “Vạn Nhân, kiếp này không thể mãi mãi bên nhau, nhưng mong rằng kiếp sau chúng ta có thể gặp lại, người... kiếp này hãy quên (...) đi đừng do dự, nhưng kiếp sau, nhất định phải nhớ tới tìm ta...”

Lời còn chưa dứt, máu tươi đỏ sẫm đã từ thất khiếu tuôn ra.

Nhìn thiếu niên toàn thân cứng ngắc ngã xuống, nam tử mày kiếm khuôn mặt bỗng chốc trở nên đau đớn, bàn tay co giật, xiết lấy long bào trước ngực, một lúc sau, mới nghẹn ngào cắn răng nói: “Chỉ nguyện kiếp sau... Tất cả những gì đã thiếu nợ người, ta sẽ trả... Bất kể bao lâu, ta nhất định đi tìm người...”

Vạn Nhân trong hình ảnh luôn nghiêng mặt, không thể thấy rõ vẻ mặt của y, lúc này y ghé sát bên tai nam tử, không biết đang nói cái gì.

Nhưng Thuỷ Căn biết, trong mộng y rõ ràng ở bên tai mình cười trên nỗi đau của người khác mà nói: “Sao nào? Làm xong mọi việc rồi mới biết đau lòng? Người cũng thật giả dối!”

Hình ảnh vẫn đang tiếp tục, chuyển tới một thư phòng.

Vạn Nhân đầu bù tóc rối chạy ào vào, giật lấy bản đồ trong tay nam tử mày kiếm: “Người quả nhiên từng đến thôn Bốc Vu!”

Thuỷ Căn lại không tự chủ được lòng tiếng cho vị nam tử kia: “Đúng, ta từng đến thôn Bốc Vu, người cho rằng chỉ có mình người nắm giữ thiên cơ sao? Nói cho người biết, tất cả những việc người làm đều là uống phí tâm cơ! Lăng mộ của phụ vương ta đã xây xong từ lâu, mà ngày mai, chính là lúc Vạn Nhân người bồi táng (chôn

theo)!... Có người bầu bạn... hẳn là Thiệu nhi sẽ không quá tịch mịch!”

Vạn Nhân kia nghe xong, tựa như phát điên bổ nhào về phía trước, miệng không biết đang nói cái gì.

Thủy Căn nhớ mang máng, y hẳn là quát lên: “Người đừng tưởng rằng nắm giữ bí mật của thôn Bốc Vu là có thể đạt được mục đích! Hẳn đã chết! Đã chết rồi, cho dù thật sự lại có kiếp sau, ta cũng nguyện rửa các người không có kết cục tốt!”

Thủy Căn mở to mắt, đón chờ hình ảnh kế tiếp mở ra.

Nhưng Thiệu đứng ở bên hồ, đột nhiên quát một tiếng cắt ngang hình ảnh tiếp theo.

Hắn liều mạng dốc toàn lực bật lên, nhảy tới tể đàn!

Thủy Căn trong lòng vui vẻ: Sao không nhảy sang đây cứu mình từ nãy đi! Má nó, lúc lồng tiếng miệng nói đến sùi cả bọt mép rồi!

Lúc này những nhân trụ bắt đầu rục rịch, lại ngâm xướng ca khúc quỷ dị, ào ào xông lên bắt Thiệu.

Thiệu tóm Thủy Căn lên, định nhảy ra từ cửa động phía trên. Lúc này Thủy Căn nhận ra thân thể cậu hình như có thể động đậy được rồi. Cậu thừa dịp những nhân trụ đó bận đấu đá nhau, từ trên

tế đàn bò dầy, lúc này, cậu đột nhiên phát hiện ra rằng bề mặt của tế đàn không hoàn toàn bằng phẳng, mà ở chính giữa có một rãnh lõm xuống.

Mà lúc này, trên tường hiện ra cảnh một vị lão giả cầm một chuỗi vòng cổ óng ánh, cẩn thận đặt ở chính giữa tế đàn.

“Siêu. . . Độ. . . Ngô. . . Đăng. . .” Tiếng ngâm xướng không ngừng quanh quẩn bên tai, đến mức làm người ta không thở nổi.

Thủy Căn bịt tai, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên thoáng thấy Phùng cục trưởng bị ghim lại trên tường, vòng cổ khảm Trấn hồn thạch trên cổ hắn giống hệt thứ mà vị lão giả trong hình ảnh đang cầm.

Trực giác của Thủy Căn mách bảo cậu phải làm cái gì đó. Cơ thể dường như không thể kiểm soát đi về phía trước, đập lên đầu nhân trụ để đi về phía Phùng cục trưởng, mà những nhân trụ đó cũng ngoan ngoãn lạ lùng, để yên cho tiểu hài tử vững vàng đi qua.

Khi vòng cổ bị tháo xuống, Phùng cục trưởng mở hai con mắt nhuốm màu máu tươi: “Giết... Giết ta đi!”

Thủy Căn có lòng: “Anh bạn à, nhờ chuyện gì đỡ khó hơn đi, chuyện này thì ta thật không dám giúp người đâu.” Nhưng thân thể cậu đã không thể kiểm soát được mà quay trở lại.

Khoảnh khắc cậu đặt vòng cổ vào cái rãnh, toàn bộ tế đàn bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Những nhân trụ ào ào đổ xuống, thân thể chúng vốn đã bị hủy hoại tàn tạ giờ đây đang từ từ tan thành máu loãng.

“Siêu. . . Độ. . . Ngô. . . Đăng. . .” Âm thanh ai oán dần dần nhỏ lại, hồ sâu bắt đầu dâng lên đầy máu loãng, trong chốc lát chỉ còn lại tế đàn.

Lúc này, ánh trăng cũng mờ dần đi, Thuỷ Căn cảm thấy sức mạnh trói buộc cậu đã biến mất. Vì vậy bèn kéo cánh tay Thác Bạt Thiệu: “Đi thôi, còn chờ cái gì nữa? Ta không biết bơi đâu!”

Thiệu không nhúc nhích, chỉ trừng đôi mắt đỏ màu máu nhìn Thuỷ Căn như nhìn một con quỷ.

Thuỷ Căn cuống lên, chân mọc rễ rồi hay sao? Tại sao kéo mãi mà vị này vẫn không động đậy vậy.

Thuỷ Căn cân nhắc việc lợi qua hồ nhân lúc nước còn cạn, nhưng khi cúi đầu thăm dò độ sâu của nước, cậu lập tức sợ đến ngây người bởi hình ảnh phản chiếu trong nước.

Màu đỏ sẫm, giữa làn sóng máu loãng, một nam tử anh tuấn mày kiếm, đang kinh ngạc nhìn mình, dung mạo kia không phải

chính là anh bạn trong hình ảnh vừa nãy đã vì đại nghĩa diệt thân kia sao?

Thủy Căn không tin nổi lấy tay sờ sờ mặt mình. Và bóng người trong nước cũng làm động tác tương tự.

“Chuyện... Chuyện gì xảy ra vậy?” Thủy Căn lung túng ngẩng đầu hỏi, Thiệu ở một bên đứng như trời trồng.

Cái này phải hỏi người mới đúng.

Thanh Hà Vương cuối cùng cũng có phản ứng, nghiêng rằng nghiêng lợi bật ra mấy chữ: “Thác. Bạt. Tự!”

Sau một khắc, hần như phát điên xiết cổ Thủy Căn! Thủy Căn liều mạng giãy giụa, thế nhưng cũng không lay chuyển được lực tay của Thiệu.

Ngay khi sắp nghẹt thở, cậu dường như thấy một đôi mắt sâu, hai má phồng phồng, là một em bé chừng bảy tám tuổi, tròng cặp mắt như một con thú nhỏ, gọi mình: “Vương huynh, người thật là vô dụng! Đến rần mà cũng sợ, sau này khi đi săn, người cứ đi phía sau ta, dù là phi cầm tẩu thú cũng không thể tổn thương được người!”

Có lẽ là thiếu dưỡng khí gây ra ảo giác? Khoảnh khắc kia, Thủy Căn bỗng chốc không còn muốn giãy giụa nữa, cậu nhắm mắt

cười, trong lòng không ngừng vang vọng những lời này: “Chỉ nguyện kiếp sau... Tất cả những gì thiếu nợ người, ta sẽ trả...”

Nhưng khi Thiệu chứng kiến nụ cười ấy của Thuỷ Căn, hăn lại chậm rãi buông tay, mặc cho Thuỷ Căn rơi vào hồ máu loãng, cầm phần mà đập mặt nước xung quanh.

Sau đó bằng ánh mắt lạnh băng, hăn hướng về phía Thuỷ Căn nói: “Tự tay giết người cũng làm bẩn tay ta!”

Nói rồi, hăn không chút do dự nhảy lên, thoát ra từ cửa động phía trên.

Lúc này, núi đá bên trong tế đàn rung chuyển, đá tảng rơi xuống làm bọt nước văng tung tóe.

Cái mai rùa kia sao lại chuẩn như vậy chứ? Thấy không? Kiểu này thế nào chả bị chôn sống?

Thuỷ Căn cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, sau khi ánh trăng hoàn toàn biến mất, khuôn mặt cậu đã từ từ trở lại như trước.

Một mái tóc lộn xoăn như lông cừu, không dài không ngắn, bình thường, cái mặt xui xẻo đang nhìn mình như chết cha chết mẹ. Làm sao cậu có thể là Vạn Nhân phong hoa tuyệt đại chứ?

Cho dù cũng có mái tóc loăn xoăn, chẳng qua cũng chỉ là vụng về bắt chước đến nực cười.

Vừa rồi, nếu như hình ảnh kia là thật, vậy cậu thực ra là vương huynh mà Thiệu mỗi lần nhắc tới đều nghiêng răng nghiêng lợi – Thác Bạt Tự chuyển thế. Trong màn ái tình cảm động của Thanh Hà Vương cùng Vạn Nhân kia, hoàn toàn không có chỗ cho cậu.

Không đúng, vẫn có liên qua chứ, cậu là kẻ xấu xa duy nhất trong tấn bi kịch ấy, không chỉ tự mình ra lệnh giết đệ đệ, mà còn giết cả ái nhân mà hãnh bảo vệ bằng cả tính mạng.

Như vậy xem ra cậu thực sự là chết vẫn chưa hết tội.

Thật đúng là một cuộc đời mười chín năm đầy ý nghĩa mà!

Hoá ra một đường gió bụi nhọc nhằn chạy đến một quý thôn bị tàn phá chỉ là để trả nợ!

Chỉ là, bọn Hầu tử, Tiểu Dao bị báo ứng bởi tội ác của kiếp này, còn cậu, Ngô Thuỷ Căn lại chôn thân nơi này bởi vì nghiệp chướng từ kiếp trước.

Trong lòng cảm thấy phần uất, cuối cùng, so với lúc trước hàm oan ngồi tù còn oan khuất hơn gấp bội!

Thuỷ Căn đảo mắt một vòng, ngẩng cổ lên thấy Phùng cục trưởng bị ghim lại trên tường, cậu gào lên: “Ta... Ta Ngô Thuỷ Căn

không hãm hại các người! Các người dựa vào cái gì ức hiếp người khác như vậy! Dựa vào cái gì chứ!”

Cuối cùng, hài tử khóc òa lên, đáng tiếc rằng tiếng khóc chẳng là gì so với tiếng núi đá sụp đổ ầm ầm.

Máu loãng từ từ tràn vào miệng mũi cậu, có vài khối đá vụn sụp xuống nện trúng đầu cậu.

Lúc cả người lơ lửng trong nước, không thể nín thở được nữa, nước lạnh bắt đầu sặc vào trong phế quản, ý thức cũng từ từ tiêu tan.

Điều cuối cùng tiểu hài tử nghĩ đến chính là: đời này không thiếu nợ cái gì nữa phải không? Kiếp sau, nếu có kiếp sau, sẽ không thiếu nợ ai hết, gia gia chỉ cần sống tốt phần mình là được rồi...

Ngay tại thời điểm đó, cậu cảm thấy nước ở trên bắt đầu cuộn sóng, nhọc nhằn mở mắt, cậu mơ hồ thấy một bóng đen đang bơi về phía mình.

Hắc vô thường tới đón mình ư?

Tiểu hài tử cười khép mắt lại, an tâm đợi sang thế giới bên kia...

Uhm, mấy chỗ (...) chính là phải thêm đại từ “ta” hoặc “người” vào mới hợp lý nhưng vì bản raw cũng ko có đại từ nên ta để như vậy, đây có lẽ là ngụ ý của tác giả, có điều ta ko hiểu a T.T

Có vẻ như kiếp trc làm hoàng đế thì kiếp sau sẽ khổ a, Sở Tắc Hân kiếp sau là khất cái còn Thác Bạt Tự kiếp sau lại là một nông dân mồ côi cha. Edit chương này có nhiều đoạn ta đau lòng muốn chết: lúc Vạn Nhân nói vs Tự rằng “Hắn đã chết! Đã chết rồi!” tưởng tượng ra cảnh Tự lúc đó sắc mặt buồn bã, con người tối đi, rồi cả lúc anh nói “Có người bầu bạn... Nói vậy Thiệu nhi sẽ không quá tịch mịch!”, nhất là trước khi Thiệu chết, nhìn về phía Tự nói những lời thâm tình nhưng những lời đó ko dành cho Tự mà là cho người bên cạnh Tự – Vạn Nhân, :(anh thật đáng thương

Chương 36

Sau khi đã ho hết nước trong phổi ra được rồi, Thủy Căn mở mắt, ngẩn người đánh giá thế giới xung quanh.

Thế giới thật tươi đẹp, ánh nắng, cỏ thơm, chim sẻ, chỉ có điều khuôn mặt che trước mắt cậu có hơi dài, tiểu tử đang nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn cậu.

Đới Bằng? Ý thức của Thủy Căn vẫn đang hỗn loạn. Cậu mơ màng nghĩ, hắn nhìn mình làm chi vậy? Lại có trò đùa quái đản nào nữa hả?

Và cuối cùng, khi đã thấy rõ đôi mắt của Đới Bằng, cậu giật mình run rẩy.

Không đúng! Là tên sát tinh Thác Bạt Thiệu! Nơi này trông cũng không giống âm tào địa phủ. Vì sao hắn lại quay lại cứu cậu?

Thấy Thủy Căn đã tỉnh, đôi mắt Thiệu tỏa ra hung quang, bàn tay đang ép lên ngực cậu lại dịch chuyển lên cổ.

Thủy Căn thật sự không còn sức để mà trợn mắt lên nữa. À, hóa ra là bóp cổ một lần chưa đủ hả giận, nên mới vót cậu lên để

bóp lần nữa đây mà!

“Người...Người đồ ngu...Có thể...có thể bóp một lần cho xong đi không!...”

Có lẽ vì cậu không còn mang dung mạo của Thác Bạt Tự nữa, nên khi Thiệu nhìn hài tử xui xẻo đang nghiêng răng nghiêng lợi bên dưới, hắn vẫn áp chế được cơn thịnh nộ của bản thân.

Có điều, hắn vẫn không cam lòng, bóp thêm vài cái nữa cho hả giận, rồi hỏi: “Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại thất hứa, giết Vạn Nhân, lại còn dùng trận pháp thâm độc như thế giam giữ ta trong mộ thất mấy nghìn năm?”

Thủy Căn co rúm lại, ôm cổ ho khan một hồi, tức tối nói: “Ta...ta, mẹ nó, kiếp trước kiếp này, hai cuộc đời mà rút mấy cái mạng, không biết cái gì hết, ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai!”

Về những sự việc trong mộng kia, Thủy Căn cũng nửa tỉnh nửa mê, dù rằng cảm nhận được sự bi thương của Thiệu, nhưng cũng chỉ có thể không hơn. Nếu muốn cậu sinh ra cảm giác tội lỗi gì đó, thì vẫn còn phải cố nhiều.

Nhìn Thiệu hùng hổ như đang thẩm vấn tội phạm, trong lòng Thủy Căn uất ức khó phải bàn.

Cậu dứt khoát quay đi, không nhìn về mặt oan Đâu Nga của Thiệu nữa.

Nhưng cậu vừa xoay người đi, Thiệu đột nhiên nhiên ấn cậu xuống đất, xé roạt một tiếng, cái quần đùi dúm đó duy nhất trên người rốt cuộc bị lột ra.

Thủy Căn mặc kệ!

Tuy rằng trước đây cậu đã bị Thiệu cưỡng bức một lần, sau đó lại ù ù cạc cạc bị đùa bỡn vài lần nữa. Nhưng tình huống lúc này đã khác, việc cả hai sắp làm là sai trái. Lúc này cậu đã biết mình kiếp trước đã hại đệ đệ mình, vậy càng không thể làm chuyện ngu ngốc này! Dù thế nào thì làm huynh trưởng cũng phải hiểu chuyện hơn đệ đệ, việc này là sai trái!

“Khụ...Người làm gì! Có chuyện thì nói, không nói thì bóp, không nên kích động như thế này!”

Thiệu hoàn toàn không đáp lại cậu, ngón tay hằn như đang vẽ trên sống lưng của cậu mà vuốt ve chơi đùa.

Hóa ra, trong nháy mắt khi Thủy Căn xoay người, Thiệu bỗng nhìn thấy những vết lằn trên tấm lưng trần của cậu. Nương theo ánh mặt trời, đó rõ ràng là những văn tự của dân tộc Tiên Ti màu hồng nhạt, và một đồ án trông như bản đồ.

Lấy tay vẽ theo nét chữ, ấn mạnh xuống, những con chữ càng thêm rõ nét.

“Mang theo người này giờ Tý tới thiên trì gặp mặt.”

Thiệu lấy làm kinh hãi, nét chữ tuấn dật này quen thuộc vô cùng.

Nhớ đến năm đó, vì Vạn Nhân là luyện đồng phụ vương sủng ái, tầng tầng lớp lớp tường cung ngăn trở hai người gặp gỡ, chỉ có thể dựa vào thư từ để xoa dịu nỗi khổ tương tư. Mỗi lần nhìn thấy nét chữ này, hẳn lại không thể kìm nén hưng phấn, trằn trọc cả đêm không ngủ.

“ ‘Mang theo người này giờ Tý tới thiên trì gặp mặt’ là có ý gì?”

Lúc trước, Thủy Căn từng nằm ngửa trên tế đàn thôn Bốc Vu, có thể là bề mặt tế đàn khắc vài chữ không thể nhận ra, tình cờ để lại dấu vết trên lưng Thủy Căn, nếu Thiệu không kịp thời phát hiện ra, một lúc nữa, làn da sẽ trở lại như cũ.

Có lẽ nào, từ ngàn năm trước Vạn Nhân đã sớm ngờ tới việc ngày hôm nay, khi quay về thôn xây dựng từ đường, đã lưu lại lời nhắn cho hắn trên tế đàn?

Còn Thủy Căn lại thấy, rốt cuộc Vạn Nhân cũng làm được một việc tốt. Người ta đã hạ thánh chỉ rồi, Thiệu sao có thể không làm theo? Cuối cùng thì tính mạng của cậu cũng được tạm thời bảo vệ rồi.

Sau khi tế đàn sụp đổ, hai người đã thoát khỏi ảo ảnh của thôn Bốc Vu.

Rừng núi hoang vu, không biết bị vút tới chỗ nào rồi nữa.

Một thân quần áo của Thiệu ướt sũng bởi thứ nước đỏ thẫm ấy, nhếch nhác không chịu nổi. Thủy Căn thì lại càng khỏi phải nói, hai tay phân công nhiệm vụ rõ ràng, một tay che “điều”, một tay che hông. Cứ thế một đường xuống núi.

Tiểu hài tử vừa đi vừa suy ngẫm về chuyện xảy ra ở thôn Bốc Vu. Cậu vẫn cảm thấy dường như bản thân đã lọt vào một cái bẫy.

Ông lão dưới tàng cây vẫn luôn nhắc nhở bọn họ phải xem bói, lúc nào cũng lấy tay chỉ vào cái mai rùa.

Trong số những người vào thôn, chỉ có Tiểu Dao, Hầu Tử và cậu đã xử quẻ (đốt mai rùa để xem bói). Sau khi xử quẻ, hai người kia bởi vì phạm vào tội ác mà gặp báo ứng. Còn cậu sau khi xử quẻ, lại mơ về tình cảnh kiếp trước, cũng nhờ vào bản đồ thấy trong mộng mà tìm được vị trí tế đàn.

Ông lão ấy có thực sự muốn ra hiệu cho cậu tới xử quẻ hay không?

Ngoài ra, vì sao Phùng cục trưởng lại chắc chắn đến thế về việc phải nằm trong quan tài ở từ đường? Thực tế chứng minh, tế đàn kia hoàn toàn không phải thánh địa thành tiên tu phật gì hết, mà rõ ràng là địa ngục âm u nơi oán linh cả thôn đang đợi hậu duệ của Phùng thiên sư tới để nợ máu trả máu.

Vậy tin tức sai lầm này là do ai truyền cho hẳn?

Thủy Căn len lén liếc mắt, nhìn Thiệu cau mày đi bên cạnh cậu, có lẽ lúc này trong lòng hẳn cũng đang tràn ngập nghi vấn?

Vừa nãy, một màn kịch câm đã diễn ra trên tế đàn. Và Thiệu cũng chỉ nghe được lời Thác Bạt Tự nói mà thôi, nhưng cậu, Thủy Căn lại biết tất cả.

Thiệu yêu đến chết đi sống lại, nhưng e rằng Vạn Nhân thật ra chẳng phải thứ gì tốt đẹp cả.

Tộc nhân của y chết thê thảm như vậy, ngay của một người ngoài như cậu nhìn thấy cũng phải phẫn nộ. Thế mà Vạn mỹ nhân lại như một kẻ chẳng liên quan, vẫn như thường ở trên giường hầu hạ lão cha, tiện thể dụ dỗ luôn thằng con.

Thật hoài nghi cái giống Hán gian là từ loại người như y mà ra.

Hai người đã sắp đến đường cái dưới chân núi rồi. Thủy Căn không thể không đối mặt với một vấn đề thực tế: “Khụ, Phùng cục trưởng đã bị rớt lại ở thôn Bốc Vu mất rồi, trên người chúng ta một đồng cũng không có, lại còn dáng vẻ thế này, cho dù người là quý cũng không dọa người giữa ban ngày đâu nhỉ!”

Thiệu lạnh lùng liếc cậu một cái.

Đi được một lúc, có hai người đeo giá vẽ trên lưng, trông như sinh viên ra ngoài vẽ ngoại cảnh đi tới.

Họ đang cười nói đi qua sơn đạo, vừa ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy một con tinh tinh đỏ rực thành linh xuất hiện trước mắt.

Tay nó giơ lên hai tảng đá, hai người bị đập ngất đi luôn.

Thủy Căn ở phía sau bụm mông, há hốc cả mồm: “Người... người điên rồi?”

Thiệu ngồi xổm xuống, móc ví tiền từ túi quần của một người, rồi chỉ vào mặt người còn lại: “Đi, lột quần áo của tên này xuống mà thay!”

Dã sử đã từng nói, Thác Bạt Thiệu cái chức vương tử không thèm làm, lại chỉ thích vào nhà cướp của. Phong cách tội phạm,

Thủy Căn cuối cùng cũng được lãnh hội rồi.

Sau khi hai người thay quần áo xong xuôi, Thủy Căn lo lắng vươn ngón tay thăm dò hơi thở yếu ớt của hai người kia. Hô to với Thiệu: “Sao người hạ thủ độc ác như thế? Vừa mới bị dạy dỗ ở thôn Bốc Vu xong chưa chừa hả! Người không sợ kiếp sau bị người lấy đá đập chết sao!”

Thiệu cầm lấy bình nước hai tên xui xẻo kia mang theo, đổ nước ra rửa mặt, cười lạnh, “Báo ứng? Vậy đến lúc đó người muốn chọn chết kiểu nào đây?”

Xét thấy báo ứng của mình chưa tới, còn đang chờ thu hậu vận trảm, Thủy Căn lập tức ngậm miệng.

Kỳ thực hai người bọn họ còn đang ở trong ranh giới huyện Thanh Hà, nghiêm khắc mà nói thì thân phận của hai người lúc này là phạm nhân trốn trại. Không có chứng minh nhân dân thì không thể vào khách sạn tử tế mà ở.

Cuối cùng, vẫn là Thủy Căn nghĩ ra một biện pháp, tìm được một nhà nông mở nông gia viện kiếm tiền ở gần đó, hai người tổng cộng 50 tệ một đêm, còn bao bữa tối.

Hai người bọn họ ở một tiểu viện biệt lập, sau khi Thác Bạt Thiệu dùng giấy vệ sinh in lại chữ viết và bản đồ sau lưng Thủy Căn

xong, Thủy Căn rốt cuộc cũng có thể tắm rửa thoải mái.

Cậu đi tới giếng nước áp lực (nước ngầm tự động phun lên) trong sân, vẩy vẩy nước lên người. Thấy Thanh Hà vương đang chăm chú nghiên cứu giấy vệ sinh ở trong phòng, Thủy Căn lén lút chuồn tới góc tường.

Vừa nhấc hai cánh tay lên định bụng ngáy qua, cái mông đang vểnh lên trên đầu tường, phía sau truyền đến giọng nói âm trầm của Thiệu: “Chưa đi sao? Vương huynh của ta?”

Chương 37

Vị "*Vương huynh*" mới ra lò hóa đá trên đầu tường ngay tắp lự, trông thật thảm hại.

Thiệu xách quần Thủy Căn lên, túm cật từ trên tường xuống.

Đúng là tắm mà không cần giặt, đang chuẩn thì bị chộp lại, tiểu hài tử bị Thiệu lôi một mạch vào nhà, quăng lên giường đất.

Thiệu quắc mắt nhìn Thủy Căn co rúm lại ở đuôi giường.

Mái tóc quần không dài không ngắn đã rối bời sau cuộc vật lộn, cánh tay và cẳng chân tong teo lại còn ra sức cuộn lại, như một con mèo hoang vừa được lôi từ thùng rác ra, khiến người ta có cảm giác:

Nếu không đập cái đuôi nó một phát thì ngứa chân ghê gớm.

Thác Bạt Tự, Thiệu cứ lăm bằm ba chữ này trong đầu, có một thôi thúc muốn được bằm nát ba chữ ấy ra mới hả.

Từ khi hăn hiểu được lời người lớn nói, tên huynh trưởng này đã là tấm gương mà hăn phải học theo.

“Thiếu niên lão thành, minh duệ khoan nghị, phi lễ bất động (Trưởng thành sớm, thông minh sâu sắc, khoan dung kiên định, không làm điều phi lễ).....” Ngay cả người tính khí thất thường như phụ vương của hần cũng phải nói lời khen ngợi.

Truyền thống của dân tộc Tiên Ti là “Huynh chung đệ cập” (Anh truyền cho em), nói cách khác, sau khi Thác Bạt Khuê chết, đáng lẽ người kế vị phải là huynh đệ của lão mới phải.

Thế nhưng lão cha của hần, Đạo Vũ Đế Thác Bạt Khuê, sau khi suy tính kỹ càng, lại tuân theo tập tục kế vị của người Hán, để trưởng tử kế thừa vương vị, có thể thấy lão sủng ái vương huynh hần đến thế nào.

“ ‘Minh duệ khoan nghị, phi lễ bất động’ ấy hở?”

Hừ! Còn ai có thể hiểu vị đại vương tử luôn nhã nhặn nhân từ trước mặt người khác này hơn hần chứ?

Nhát như thỏ đế, trông thấy rắn rết là mặt vàng như nến, có khi còn té chống vó ra đấy.

Không có chính kiến, chỉ biết vâng vâng dạ dạ với phụ vương. Vương huynh trở thành Thái Tử, nhưng lại vì thế mà vứt bỏ tính danh của mẫu thân mình*, cuối cùng cũng chỉ biết gào khóc, bởi vậy lại bị phụ vương đuổi khỏi cung, phải sống nhờ nhà của người hầu

suốt một thời gian dài...

(Luật lệ của Đại Ngụy: khi thái tử được sắc phong, mẫu thân phải tự sát, để đề phòng ngoại thích lạm quyền – theo Wiki)

Điều đáng phỉ nhổ nhất chính là, vương huynh cứ ngằm ngáng chân hăn, lén lút theo dõi mọi động tĩnh của hăn như hồ ly ngửi phân gà, chỉ cần đánh hơi thấy lỗi lầm nào là vội vội vàng vàng mật báo cho phụ vương ngay lập tức, hòng được khen thưởng.

Nhưng thử nhìn xem, Đại Ngụy hoàng đế dù có ra vẻ đạo mạo ra sao, giẫm lên thi thể của chính mẫu thân mình để bò lên vương vị thế nào, sau vài lần Luân Hồi cuối cùng cũng bị đánh về nguyên hình cả thôi.

Quê mùa một cục, thân phận hèn mọn, tướng mệnh xui xẻo, chỉ biết run rẩy nép ở đầu giường chờ hăn xử lý.

Thác Bạt Thiệu cảm thấy thật may mắn mình đã không để thẳng nhóc chết trong tế đàn.

Để nó phải sống hèn mọn như một con chuột cống, nơm nớp lo sợ chẳng biết bao giờ mình sẽ lấy mạng nó.

Chỉ mới nghĩ như thế, khoái cảm trả thù đã khiến máu hăn sôi sục.

Căn phòng tắm tối bốc lên mùi mồ hôi khó chịu, từ trên người Thủy Căn tỏa ra, khi hít vào lại cảm thấy bứt rứt khôn tả, tiến thẳng xuống bụng dưới, khoái cảm dị thường thôi thúc một loại tà niệm khác.

Thanh Hà Vương đập một phát lên mép giường đất, giơ tay tóm lấy Thủy Căn đang bò vào góc giường, túm lại gần. Rồi “xoạt” một tiếng, xé roạt luôn quần áo trên người tiểu hài tử.

Thủy Căn không kêu lấy một tiếng, lại còn tưởng vì Thiệu đọc không rõ chữ trên tờ giấy vệ sinh nữa chứ ~ tới khi tay Thiệu thô lỗ nắm lấy “thằng nhỏ” của mình, hài tử mới nhận ra chuyện không ổn.

“Ồi! Người làm gì vậy hả!”

“Muốn thao người!” Cổ nhân dùng từ thật bậy bạ quá đi, Thủy Căn lại còn đỏ mặt thẹn thùng.

“Người..... Ta là ca của người đấy!”

Tên đệ đệ cầm thú trả lời rất dứt khoát bằng một cái bạt tai rõ to, đánh cho một bên má tiểu hài tử bồng chốc đã sưng phù.

“Vương huynh, người đã quên rồi sao? Nhớ năm đó, lần đầu tiên ta xuất tinh chính là nhờ người dùng miệng làm giúp đó!” Sau khi đã ra tay một cách độc ác, Thiệu thân mật ghé vào tai Thủy Căn, vừa phun ra những lời bẩn thỉu, vừa lấy lưỡi liếm, để lại một vết

nước ướt át. Hơi thở nóng hầm hập phả vào tai Thủy Căn, làm cậu phải run rẩy.

“Khó khăn lắm kiếp này hai huynh đệ mới được gặp lại nhau, chi bằng chúng ta ôn lại một chút tình nghĩa huynh đệ đi...” Nói rồi, hăn nắm đầu Thủy Căn ấn xuống đũng quần mình. (Skye: Thiệu mất nết, chết đi)

“Người..... Người thúi lắm, đừng nói đời này, cả..... cả kiếp trước, ông đây còn lâu mới thèm ngậm cái hồ lô nước tiểu rẻ rách ấy của nhà người!” Thủy Căn tức đến run người, ráng sức né mặt đi.

Gia tộc Thác Bạt đúng là có cả đồng chuyện thối nát. Không nói đâu xa, tên Thác Bạt Thiệu này chính là kết quả của việc lão cha hăn, Thác Bạt Khuê, cưỡng ép lấy chính người dì của lão chứ đâu.

Cứ theo cái tác phong bất chấp huyết thống gia đình này mà suy, có khi kiếp trước cậu đúng là đã từng làm việc bẩn thỉu gì đó với Thiệu rồi cũng nên.

Hồi còn trong tù, chẳng phải Thiệu đã từng nói đó sao? Rằng giữa cuộc hành quân, người quen làm giúp nhau, khi đi tiểu thì “thối tiêu” cho nhau một chút cũng là chuyện bình thường thôi.

Tưởng tượng đến cảnh kiếp trước cậu đã từng ngậm cái thứ xấu xấu bẩn bẩn đó, Thủy Căn bỗng có khao khát muốn được tóm

lấy Thác Bạt Tự trong thân thể và cho y hai cái bạt tai vào mồm.

Có điều con người ai chẳng có lúc phạm sai lầm, chỉ cần biết sửa chữa thì vẫn là bé ngoan. Kiếp trước cậu đúng là có quan niệm lệch lạc thật, nhưng đấy chẳng qua là vì không được tiếp nhận sự giáo dục của Đảng đó thôi.

Vậy nên, kiếp này kiên quyết không thể lại phạm vào cách sống sai lầm đấy nữa.

Bé ngoan nghĩ vậy, răng cắn chặt như vỏ trai, làm cách chi cũng không nạy ra được.

Ở trên đã không được, thế thì Thiệu chuyển sang chọc phía dưới vậy.

Hai người cứ quấn vào nhau, những va chạm da thịt khơi dậy dục vọng càng thêm mãnh liệt. Hạ thân đã không kìm nén được nữa phải ngẩng đầu, dịch thể ứa ra ướt át, dọc theo bắp đùi mềm mại của hài tử chảy xuống.

Cuối cùng, Thiệu không ngần ngại tách hai chân Thủy Căn ra, một phát xông thẳng vào. Thủy đau đớn kêu lên, tiếng khóc nghẹn ngào, bị kẻ nằm rạp trên thân thể cậu không ngừng va chạm đến thảm thương.

Mùi cơ thể rất nồng, trong ánh sáng mù mịt, Thủy Căn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy những giọt mồ hôi thật lớn lăn trên lồng ngực Thiệu.

Đau đớn không thể xem nhẹ ở bên dưới làm trí óc cậu hỗn loạn.

Thiệu đang đề lên người cậu và người thiếu niên cường tráng quay cuồng giữa đồng da thú trong mộng, hai hình ảnh như đang giao hòa.

Người thiếu niên trông thấy trong mộng cũng có một lồng ngực mạnh mẽ ướt đẫm mồ hôi nóng hổi, theo động tác mãnh liệt, cơ bắp bên dưới làn da nhẵn nhụi chuyển động không ngừng.

Còn cậu thì như một chiếc thuyền con giữa sóng cả, bập bênh trong vô vọng... Chậm thật chậm, khoái cảm không tên quay cuồng nơi bụng dưới, nam căn non nớt run rẩy đứng dậy, ứa ra những giọt sương trong suốt.

Giống như trước kia ở trong mộng, vừa bị đâm mấy cái Thủy Căn đã thở dốc, cuối cùng không thể chịu đựng nổi cảm giác run rẩy đắm chìm nữa, co quắp ngón chân và bắn ra...

Chất lỏng nóng bỏng phun lên bụng Thiệu, kích thích đến nỗi hân cũng không chịu nổi nữa, bỗng đập đầu Thủy Căn vào tường,

giật mình một cái, rồi gầm nhẹ và cũng bắn ra.

Sau khi đã giải thoát dục vọng, Thiệu ngồi dậy, đầu tiên là ổn định nhịp thở, rồi chẳng buồn để ý đến Thủy Căn đang ngơ ngác đăm đăm nhìn trần nhà ở đằng sau, hần khoác áo ra sân dội nước tắm.

Mới dội được vài gáo, Thiệu bỗng cảm thấy có người đang núp sau bức tường rình trộm hần.

Hần tỉnh bơ xối nước tiếp, bất chợt quay phắt lại, một bước vượt qua đầu tường, đè đầu tên kia xuống.

Dĩ nhiên tên kia không ngờ được Thiệu lại vượt tường nhảy sang cứ như Lưu Tường, bị Thiệu ấn xuống đất, hết cục cựa.
(Lưu Tường: người châu Á đầu tiên đoạt huy chương vàng Olympic cự ly 110m vượt rào nam)

Cùng lúc đó, vài họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Thiệu.

“Đừng nhúc nhích! Không là bọn tao bắn nát đầu tiểu tử mày ra giờ!”

Thiệu cũng không thèm sợ mấy khẩu súng vớ vẩn này, có điều, khi thấy mặt tên đang bị mình đè xuống đất, quả thật hần cũng hơi sửng sốt.

Chương 38

Hóa ra cái tên bị đè đầu xuống đất đấy lại là người quen cũ, bạn tù trong nhà giam Quân Sơn – đại ca xã hội đen Quảng Thắng.

Bởi vì hồi trước nhờ ké cầm chút quang vinh của gã mà được chén một bữa đại tiệc thịt kho tàu, vậy nên Thiệu mới có một tẹo ấn tượng về gã.

Nhưng gã này đáng lẽ ra đang ở trong tù mới phải chứ, sao tự dưng lại xuất hiện ở nơi thôn quê hẻo lánh này, Thiệu không khỏi sửng sốt.

Quảng Thắng nhận ra hắc, cũng có vẻ rất kinh ngạc.

“Ồ, hay thật đấy, sao lại là chú mày!” Trước hết, Quảng Thắng bảo mấy tên thuộc hạ bỏ súng xuống cái đấy, rồi quay sang kêu gào với Thiệu: “Ta bảo này, chú em Đới Bằng, đừng ăn nữa, để ta đứng lên rồi có gì thì nói nào.”

Thiệu từ từ buông lỏng tay ra.

Quảng Thắng đứng lên khỏi mặt đất, rồi vỗ vai Thiệu thật mạnh: “Thằng ranh này! Chú mày có cách hay thật đấy. Thừa cơ

khám bệnh rồi bỏ chạy. Thế mà không biết ới anh mày một tiếng, rất không trượng nghĩa!”

Trước sự vốn vã thân thiết xưa nay của Quảng Thắng, Thiệu chỉ hơi nhướn mày.

Thật đúng là Lý Quỳ thật gặp Lý Quỳ giả, vượt ngục thật đụng vượt ngục giả!

Chuyện là như vậy, sau khi Thiệu và Thủy Căn rời đi, ở nhà giam Quân Sơn bỗng xảy ra một trận hỏa hoạn lớn. Quảng Thắng và mấy tên tay chân đã thừa loạn tẩu thoát. Gã vốn là chịu tội thay cho lão đại mà thôi, nếu ngồi chờ đến mãn hạn tù thật thì phỏng chừng có nhìn thấy đàn bà gã cũng không cứng lên nổi nữa, đã có cơ hội thì tội gì không chuồn cho nhanh? Sau khi cả bọn vượt ngục, toàn tỉnh đã phát lệnh truy nã ngay tức thì.

Bọn chúng trước hết là liên lạc với lão đại. Lão đại đang ra sức tẩy rửa việc làm ăn của mình, nhưng lại lo lắng cho thanh danh giữ gìn nghĩa khí, bèn sai người đưa cho bọn họ ít tiền để chạy trốn, để cái đám tai tinh này biến đi thật xa vào.

Trùng hợp là ở chỗ, trước đây Quảng Thắng có một người tình, vốn là một cô bồi bàn trong hộp đêm, được Quảng Thắng yêu mến lắm. Khi Quảng Thắng vào tù, gã cũng có lòng cho cô một ít tiền.

Từ năm mười sáu tuổi cô đã phải làm việc kiếm tiền, công việc cũng không đàng hoàng lắm. Gặp được một người có tình có nghĩa như Quảng Thắng thật không dễ dàng.

Sau khi biết chuyện, cô lập tức khăn gói về quê – huyện Thanh Nguyên, một lòng một dạ chờ Quảng Thắng đến.

Vậy nên, sau khi lấy được tiền, việc đầu tiên Quảng Thắng làm chính là tới gặp lại người xưa.

Nơi đây tuy là nông thôn, nhưng lúc nào cũng có du khách từ nơi khác tới ở nhờ nhà các hộ nông dân để du lịch vài ngày, nên có vài người lạ mặt xuất hiện cũng là việc bình thường.

Lúc Quảng Thắng đang bận rộn gieo hạt Cam Lộ cho ruộng hạn đã lâu của người tình, thì bỗng nghe thấy tiếng phịch phịch từ phòng cách vách vọng sang.

Về vấn đề này, đàn ông con trai đều giống nhau cả thôi.

Quảng Thắng nghĩ gã đã ghen mấy năm nay rồi, nên phải làm một phát pháo cao xạ a? Thiệt là, anh bạn sát vách có khi còn đói khát hơn gã ấy chứ.

Lần thứ ba, gã đã đình chiến, phía bên kia vẫn còn đập tường rung lên rầm rầm. Tiếng thở dốc nặng nề, làm người tình lại quẩn luyến gã không buông.

Quảng Thắng đã hết tiết đạn rồi, anh hùng hụt hơi không khỏi thẹn quá hoá giận, tiếng động cách vách thực sự không giống tiếng nam nữ ái ân chút nào, một kẻ từng ngồi tù như gã thì cũng chẳng lạ gì cái thứ cặn bã này.

Vì vậy Quảng Thắng bực mình đẩy người phụ nữ đang quần lấy gã ra, ra sân hút thuốc. Gã nghe thấy tiếng dội nước từ sân nhà bên vọng sang, thế là bèn cùng với mấy tên tay chân đang hóng mát trong sân ra đứng ở đầu tường định nhìn thử tí, để xem rốt cuộc là ai ở nơi thôn quê thuần phác này mà lại hung hãn thế.

Kết quả là Thiệu vượt tường nhảy sang.

Quảng Thắng cứ tưởng Thiệu cũng là bạn cùng vượt ngục, bèn kéo Thiệu vào phòng, mang rượu thịt lên, nhân tiện tìm cách dò hỏi.

Bởi vì hai học sinh không mang nhiều tiền trên người, nên bữa tối của Thiệu và Thủy Căn chính là một bữa tiệc chay, xanh biếc một màu rau.

Thiệu vẫn còn giữ thói quen ăn uống từ kiếp trước, người Tiên Ti vốn không thịt là không vui. Cho nên bữa tối hăn hầu như chẳng ăn gì cả. Giờ nhìn thấy gà quay nguyên con, hăn cũng không

thèm khách khí nữa, chưa được vài miếng, một con gà đã chỉ còn lại nửa bộ xương.

“Ta bảo nè, Đới công tử, làm thế nào mà người chuồn ra được vậy?”

Thiệu không nói một lời, chỉ im lặng ăn.

Đúng lúc này, trên tivi trong phòng đang phát tin tức địa phương mới nhất .

Ở phía đông bắc Thanh Nguyên huyện, vốn có một vùng núi rừng rậm rạp. Đột nhiên trên núi xảy ra một vụ nổ, từ vết nứt không ngừng chảy ra thứ nước đỏ thẫm.

Cùng lúc đó, người ta còn phát hiện ra tám cái xác bên ngoài rừng, nguyên nhân tử vong lần lượt là chết đuối, bị cắt đứt yết hầu và bị xiết cổ đến chết.

Thân phận của những người chết đã được điều tra ra, hiện giờ người ta đang tìm kiếm nhân chứng. Đồng thời còn phát tin hình ảnh của những người mất tích.

Rõ ràng là Đới Bằng, Ngô Thủy Căn, tiến sĩ Lương và Phùng cục trưởng!

Thiệu cả kinh, hẩn nhìn những bức ảnh trên màn hình, lòng đầy những nghi hoặc. Nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống, hẩn

không khỏi nhú chặt lông mày.

Bọn Quảng Thắng đã xem hết mục tin tức, quay lại trường Thiệu đầy kinh ngạc, điều thuốc ngậm trên miệng suýt nữa là rớt xuống rồi.

“Mày..... Đây đều là do mày làm? Không ngờ thằng nhãi ranh mày còn dã man hơn cả xã hội đen thứ thiệt đấy!”

Thiệu lau miệng, thấy ánh mắt hấp háy của Quảng Thắng là biết ngay gã đang tính kế hãm đây mà.

Nên biết rằng, tuy mấy gã này là tù vượt ngục, nhưng dù sao cũng chẳng phải tội phạm nghiêm trọng hàng đầu trong hồ sơ cục cảnh sát chi cả. Cho dù đã phát lệnh truy nã, chỉ cần chúng chuồn thật xa vào, tám chín phần mười là sẽ không có đông lực lượng cảnh sát tham gia đối phó mấy con tép riu này.

Thế nhưng cái tên đang gặm đùi gà trước mặt gã đây thì khác. Giết hại những tám mạng người ở ngay khu du lịch, lại còn cả ngài cục trưởng cục cảnh sát vẫn chưa rõ sống chết nữa. Dây vào hãm thì có khác nào xin được đợi cảnh sát tới tóm cổ không hả? Chỉ sợ tin tức truyền ra xong là ngày hôm sau cảnh sát tìm tới tận cửa liền.

Thiệu nghĩ đi nghĩ lại, nói với gã: “Quảng thẳng huynh, người có muốn xử lý chỗ tiền phi nghĩa kia không .....”

Quảng Thẳng đã dao động, chần chờ hỏi: “Lời này của người là có ý gì?”

Thiệu mỉm cười, ghé sát vào Quảng Thẳng thì thầm một hồi...

Sau khi Thiệu và Quảng Thẳng đàm phán xong xuôi, Quảng Thẳng niềm nở tiễn hân về tận tiểu viện sát vách.

Khi Thiệu vào nhà, Thủy Căn đang co rúm lại ở đầu giường, có lẽ đang ngủ.

Giữa hai chân tiểu hài tử là dịch thể nhờn nhớt lẫn lộn. Cả người không sạch sẽ như vậy, nếu như không phải vì mệt muốn chết rồi, cậu hân đã không ngủ được.

Thiệu nghiêng đầu nhìn hài tử trên giường đất, đã định một phát đạp cậu lăn xuống đất ngủ tiếp.

Nhưng có lẽ khi nãy ăn nhanh quá, bụng hân lại âm ỉ đau. Hân không nhịn được phải xoa tới xoa lui nơi bụng dưới. Thế nhưng tự xoa cho mình thì cảm giác dễ chịu giảm đi rất nhiều.

Lúc này tiểu hài tử trên giường đất lại trở mình, quay mặt về phía Thanh Hà Vương, chẳng biết cậu đang cãi cọ với ai trong mộng, mà cái mũi lại sụt sịt, khóe mắt lại ươn ướt.

Thiệu vươn tay muốn chạm vào khóe mắt của Thủy Căn, nhưng cuối cùng lại rút tay lại.

Sao trước đây mình lại cứ nghĩ nó là Vạn Nhân nhỉ? Cái thói quen khóc giữa những cơn mơ này từ kiếp trước đến giờ vẫn không hề thay đổi mà.

Tiểu hài tử ngoan ngoãn lặng lẽ ban ngày, vừa chìm vào giấc mộng là lộ nguyên hình ngay tắp lự. Cậu cứ nghĩ rằng bấu môi, khóc lóc kể lể tất cả những tủi thân đã nín nhịn trong lòng.

Hồi bảy tuổi, hăn lúc nào cũng thích lẻn vào tấm cung của hoàng hậu, và nghe ca ca hăn nói mớ. Để rồi đến sáng hôm sau, khi cùng đọc sách trong thư phòng, sẽ trào phúng kể lại cho y nghe, rồi lại trấn lột của Vương huynh đang ngượng chín người vài hạt châu khắc hoa hay một cây sáo ngọc thổi ra tiếng nhạc.

Trong vương cung đầy rẫy tranh đấu hục hặc, làm cho các hài tử lớn lên trong hoàng tộc phải sớm xa rời những ngày thơ ấu vô tư.

Nhưng dù cho tình thân có lạnh lùng đến mấy, cũng vẫn có được những giây phút tình cảm dịu dàng. Chỉ có điều, rất nhiều những xung đột quyền lợi đã rửa trôi hết những tình cảm ấm áp kia chẳng còn gì nữa. Để mỗi lần tìm lại trong trí nhớ, sẽ chỉ còn lại

những đoạn ký ức mong manh đến đáng thương, làm người ta không khỏi thở than.

Quãng thời gian ngàn năm đằng đẵng, tại thời khắc này như bóng câu qua song cửa, bất chợt vụt thôi.

Cho dù nơi đây chỉ là nhà ngói đơn sơ, cũng chẳng phải tòa cung điện rường cột chạm trổ, nhưng lúc này đây Thác Bạt Thiệu quả thực đang nhớ lại những ngày ấu thơ vô ưu ngẩn ngui của mình.

Còn người đang thút thít nói mớ trên giường đất đằng kia lại chính là người bạn thơ nhỏ duy nhất của mình, và cũng là cố nhân quen thuộc duy nhất ở thế giới xa lạ này.

Yêu cũng được, mà hận cũng được, hieu quạnh đã ngàn năm, cô tịch tăm tối so với cái chết còn đáng sợ hơn nhiều lắm.

Thiệu muốn có người ở bên mình, cho dù là kẻ hằn hận nghiêng rãnh cũng được, ít nhất cậu còn sống, như vậy hẳn mới có người để mà hận, cuộc sống mới có ý nghĩa.

Có lẽ chính vì sợ hãi sự cô độc, nên mình mới trở lại tể đàn đang sụp đổ mà cứu nó?

Thiệu cuối cùng vẫn không gọi Thủy Căn dậy, hẳn ngồi một mình bên tường, nghe tiếng nói mê ghen ngào của tiểu hài tử, cho đến tận bình minh...

Chương 39

Một cái khăn mặt lạnh buốt úp lên mặt Thủy Căn.

“A! A!.....” Hải tử vẫn còn đang vùng vẫy ở thôn Bốc Vu trong mộng thì bị khăn lạnh phủ lên, cứ tưởng là bị quỷ liếm, sợ đến mức giật nảy lên.

Đến khi mở mắt ra và nhìn thấy cái mặt còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả lũ nhân trụ của Thanh Hà Vương, hải tử đã triệt để tỉnh táo.

“Đứng dậy mau! Mặc quần áo tử tế vào!”

Lần đầu tiên Thủy Căn cảm nhận được hiện thực còn khủng khiếp hơn cả ác mộng, cũng chẳng thừa hơi nói với hân nữa, thân mình loạng choạng gượng gượng xuống giường.

Chưa kịp mặc xong quần áo, đã có người cứ tự nhiên như ruồi mà xông vào.

“Chú em Đới Bằng, mấy người đã chuẩn bị xong chưa? Xe đến rồi đây.”

Quảng Thắng vừa vào cửa đã nhìn thấy Thủy Căn quần áo luộm thuộm, gãi híp mắt tia từ trên xuống dưới, lập tức minh bạch nở nụ cười đen tối: “Còn đứng dậy được cơ à, hôm qua lăn qua lăn lại lâu thế kia mà!Ồn ào vậy khiêu khích cô bồ của ta lắm đấy! Thiếu chút nữa là kẹp chết ta rồi, ha ha ha.....”

Nói xong mấy câu đùa thô tục tự cho là hài hước, cả phòng chỉ có mỗi mình gã đứng cười sằng sặc. (Dzô dziên dzẽ shợ =.=+)

Thủy Căn chưa từng ngờ được rằng cái tên này lại tự xưng ở đâu lòi ra, càng không ngờ tối qua lại có người sát vách nghe được, vừa sợ hãi vừa lúng lúng, xách quần chui ra đằng sau cái bàn.

Chờ Quảng Thắng đi rồi, Thủy Căn rón rén đến gần Thiệu như một con chuột đang sợ hãi, hỏi: “Sao gã lại ở đây?”

Thiệu nhìn khuôn mặt vừa tức vừa ngượng của hài tử, mặt vô cảm nói: “Vượt ngục!”

“Vậy gã bảo chúng ta cùng gã đi làm cái gì?”

“Đi lấy của trộm được.”

“...”

Hai đám người của Thiệu và Quảng Thắng đã tập hợp lại. Nhân lúc trời mới tờ mờ sáng, lái chiếc xe jeep lên đường quốc lộ.

Thiệu đã luẩn quẩn trong ngôi mộ kia cả ngàn năm nay nhưng cũng chưa bí bức đến ngu người; hắn vẫn còn nhận ra rằng nếu chỉ dựa vào hắn và tên ngốc Thủy Căn – hai thằng nghèo kiệt xác đến mức chỉ có độc cái quần đùi, lại còn đeo thêm cái lệnh truy nã, thì còn khuya mới đến được Thiên trì. Trong khi đó, bọn Quảng Thắng đang trên đường chạy trốn, có tiền lại có xe, không lợi dụng thì hơi phí.

Cho nên hắn mới nói xạo với Quảng Thắng rằng, hắn biết rõ cổ vật Thủy Căn trộm ra từ mộ cổ ngày trước được giấu ở chỗ nào.

Phải biết rằng vụ án Thủy Căn trộm mộ hồi đó hết sức chấn động đó! Đến cả tù nhân trong trại giam cũng biết kia mà.

Cho nên trước lời nói của Thiệu, bọn Quảng Thắng cũng nửa tin nửa ngờ.

Chẳng qua là, với mấy tên tội phạm không có tí ý thức pháp luật nào mà nói, sức hấp dẫn của tiền bạc thật khó mà cưỡng lại. Dù sao thì gã cũng cần nhiều tiền để chạy trốn.

Ngẫm lại xem, di vật trong cổ mộ đó thậm chí có thể khiến Thủy Căn cấu kết với quan đốc Trương Đại Phúc giết tới mấy mạng người lặn, nếu không phải là bảo vật vô giá thì làm sao có thể khiến người ta thấy lợi tối mắt như thế chứ!

Kết quả là, một cái nghi mộ vô giá trị qua bao nhiêu lời đồn tin vịt đã lên giá như điều gặp gió. Đến nỗi đào được mỗi cái bô vẫn còn dính nước tiểu mặn mặn mà thổi phồng lên thành mấy lượng vàng lặn.

Và giờ, khi Đới Bằng dùng việc này làm mồi dụ, bọn Quảng Thăng không thể không cắn câu.

Thêm vào đó là cảnh Quảng Thăng nhìn thấy sáng nay. Nếu Thủy Căn đã thông gian với Đới công tử, thì việc cậu tiết lộ ra chỗ giấu báu vật trong lúc đương nồng nàn cũng không có gì lạ.

Hiện tại, “Đới” công tử đang trên đường đưa bọn Quảng Thăng đi đào báu vật.

Thủy Căn nhìn hàng cây bạch dương bên đường quốc lộ, không thể nhịn được nữa, quay sang lén lút hỏi Thiệu đang ngồi bên cạnh: “Người còn nhớ rõ cô dì chú bác nhà người chôn ở đâu không? Hay là chúng ta dẫn bọn họ đi đào bừa một cái cho đủ số?”

Thiệu dữ tợn trừng Thủy Căn. Thủy Căn tức mình, cái tên đệ đệ hãm tài này, cũng khó trách mình kiếp trước đau đớn hạ sát thủ, thật không thể khiến người yêu thích mà .

Đầu tiên là rước lấy một vụ kiện cáo còn chưa tính, giờ lại còn giúp một đám tội phạm đào tẩu. Nếu có đồ cổ thiệt thì còn ăn

nói được.

Thế nhưng cậu biết thừa rằng, lúc đào phần một kia lên, ngoài tổ tông Thác Bạt Thiệu này ra thì nửa cái chén bể gáo sứ cũng chả có, lấy cái gì mà trộm bây giờ hở giờ? Đến lúc đó, lại phải đánh một trận ác liệt cho mà xem. Nào máu me, nào tay chân, mới nghĩ đã thấy ghê rồi.

Thế mà trông Thiệu vẫn ung dung tự tại lắm, chẳng có vẻ gì là đang lo nghĩ cả, cũng không biết hẳn đang tính toán cái gì nữa .

Để tránh trạm kiểm soát, xe không đi vào đường cao tốc.

Có lẽ đến tối hôm qua cảnh sát mới biết việc đám người Phùng cục trưởng mất tích, vẫn chưa kịp truyền lệnh xuống tất cả các trạm thu phí, nên các trạm vẫn chưa được thông báo.

Vì lí do đó, sau khi nhân viên thu phí còn đang ngái ngủ thu tiền xong rồi, một chiếc ô tô màu đen hết sức bình thường đã rời khỏi Hình Đài một cách êm thắm.

Rời khỏi trạm thu phí, tài xế lái xe vào một cây xăng, Thiệu kéo Thủy Căn xuống xe.

Thằng nhóc này gian như chuột ấy, Thiệu không thể không đề phòng cậu chuồn mất. Còn Quảng Thắng cũng tò tò bám theo sau hai người bọn họ.

Coi bộ gã cũng sợ hai tên này chớp thời cơ lủi mất.

Thiệu cũng không thèm để ý, sau khi vào trạm xăng, hấn ra quầy bán lẻ gần đó mua mấy túi thức ăn đóng sẵn.

Trên tường quầy bán lẻ có dán một tấm bản đồ Trung Quốc. Trong lúc chờ Quảng Thắng trả tiền, Thiệu chăm chú nhìn mấy lượt.

Không thể không cảm thán trước kỹ thuật vẽ bản đồ của người hiện đại. Tất cả các thành phố chẳng chịt san sát nhau đều được đánh dấu đầy đủ cả.

Thiệu nhìn chòng chọc tấm bản đồ một lúc lâu, rồi đột nhiên sáng bừng đôi mắt. Hấn bổ nhào vào quầy hỏi chủ quán: “Có bút không? Mau lấy ra cho ta!”

Chủ cửa hàng bị hỏi mà sững sờ, theo phản xạ đưa cho hấn cái bút bi ghi sổ, sau đó trơ mắt nhìn tên kia nhào tới tấm bản đồ, bôi bôi xóa xóa lên bản đồ Tổ Quốc yêu thương.

“Ê! Anh làm gì đấy? Ai cho anh vẽ lên đó?”, chủ quán tức giận lách qua quầy hàng đi ra, nhưng Thiệu đã giật tấm bản đồ xuống, và bảo chủ quán: “Ta mua cái này!”

Nói xong, hấn đã chạy như bay khỏi cửa hàng.

Quảng Thắng ném cho chủ cửa hàng tờ tiền 50 tệ, lúc đấy chủ quán mới thôi chửi bới luôn mồm.

Lúc lên xe, sắc mặt Quảng Thắng hết sức khó coi: “Chú em Đới Bằng, chúng ta đang chạy trốn đấy! Làm gì cũng phải cúi đầu, đừng có gây sự chú ý chứ. Có biết xảy ra việc vừa rồi thì bao nhiêu người sẽ nhớ rõ cái mặt chú mày không hả?”

Thế nhưng Thiệu chẳng buồn trả lời gã, hắn lấy tờ giấy vệ sinh đã in lại đồ án sau lưng Thủy Căn bữa trước ra, tỉ mỉ so sánh với bản đồ trong tay.

Đồ án nhìn tựa chòm sao in dấu trên lưng Thủy Căn và tấm bản đồ hoàn toàn trùng khớp với nhau. Lấy Hình Đài làm điểm xuất phát, đường cong ngoằn ngoèo vừa vặn kéo dài đến Thiên trì ở núi Trường Bạch⁽¹⁾.

Thủy Căn đã nhận ra, hóa ra là bản đồ chỉ đường cho bọn họ đến Thiên trì. Thế nhưng, đó vốn là một lộ trình rất đơn giản, chẳng hiểu vì lí do gì bản đồ chỉ dẫn lại rẽ ngang rẽ dọc, lòng vòng quanh co đến thế. (Tức là không đến thẳng Thiên trì mà ghé vào nhiều nơi khác rồi mới đến)

Hài tử bỗng cảm thấy nặng trĩu trong lòng; nếu cứ đi theo con đường này, không biết phía trước có điều gì đang chờ đợi bọn họ...

(1) Núi Trường Bạch: một ngọn núi nằm giữa biên giới Triều Tiên và Trung Quốc, là đỉnh cao nhất trong dãy núi cùng tên. Hồ Thiên Trì: một hồ miệng núi lửa lớn trên đỉnh ngọn Trường Bạch. Tham khảo [wiki](#), [baidu](#)

Chương 40

Ngay lúc đó, Thiệu đã nảy ra một ý, giơ tay chỉ về phía tỉnh Sơn Tây, lân cận tỉnh Hà Bắc: “Chúng ta đến nơi đó!”

Đối với Thiệu mà nói, Đại Đồng, Sơn Tây là một nơi chẳng hề xa lạ.

Từ xưa, nơi đây chính là vùng giao trang của nhà binh, “Tam diện lâm biên, đông liên thượng cốc, nam đạt tịnh hăng, tây giới hoàng hà, bắc khổng sa mạc” (theo ta hiểu thì ba mặt đều có biên giới tự nhiên, đông là một khe hang gì đó, nam là Hăng Sơn, tây là Hoàng Hà, bắc thông với sa mạc), vốn được xưng là “Tam đại kinh hoa, lưỡng triều trọng trấn” (cái này là suy đoán của ta thôi: Đại Đồng là thành thị phần hoa của 3 đời Tần, Tây Hán, Đông Hán, là trấn quan trọng của thời kỳ Lưỡng Tấn).

Điều quan trọng nhất là, Đại Đồng vốn là kinh đô thuở đầu của Bắc Ngụy, chỉ có điều, khi đó có tên là Bình Thành.

Sau đó, Thanh Hà Vương kêu Quảng Thắng sai người đi mua về một tấm bản đồ Trung Quốc cụ thể hơn, dựa theo tỉ lệ, lấy thước kẻ phóng to đường chỉ dẫn trông giống chòm sao đó lên bản đồ.

Xong xuôi đầu đó, mục tiêu lại càng thêm rõ ràng – chính là nơi cách Đại Đồng 62 km về phía nam – Bắc Nhạc – Hằng Sơn. (tham khảo wiki – [đây](#))

Quảng Thắng nằm ườn ra giường trong một quán trọ nhỏ vừa tìm được, nhìn Thiệu bận bịu vẽ vẽ, càng lúc càng nghi hoặc, không nhin được hỏi một câu: “Chúng ta đến Hằng Sơn không phải để đi du lịch đó chứ?”

Thiệu chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Ngày trước, sau khi giấu cổ vật đi rồi, Trương Đại Phúc đã vẽ lại bản đồ lên mảnh giấy vệ sinh này rồi đưa cho Ngô Thủy Căn. Bây giờ chúng ta phải dựa vào bản chỉ dẫn này để đi tìm bảo vật.”

Thủy Căn dánh mở đầy miệng đang ngồi gặm đồ ăn sẵn, cùng đồng “đồ chơi” này lắc lư dọc đường đi, thành ra tiểu hài tử đã có cái khí chất ung dung thong thả lắm rồi.

Cậu đã phát hiện ra vị Thanh Hà vương này nói xạo siêu giỏi, lúc hăn nói dối ấy mà, nhịp tim vẫn đập như thường, chưa bao giờ cần tập trước, cậu cũng chẳng buồn lật tẩy mấy câu ba xạo của Thiệu, nếu không thì kẻ xúi quẩy cuối cùng vẫn cứ là cậu thôi.

Ai bảo đời trước cậu thiếu nợ người ta mà làm gì!

Trong lúc đó, Quảng Thắng cầm tờ giấy vệ sinh than ngắn thở dài: “Chết tiệt! Thật chưa từng thấy ai lại vẽ bản đồ kho báu lên giấy vệ sinh bao giờ, lão nông dân này đúng là chả chuyên nghiệp tí nào cả!”

Cả đám đều là tội phạm bị truy nã, mặc dù vào khu du lịch đông người qua lại, nhưng để che đậy tai mắt người đời, cả bọn vẫn phải đội mũ đeo kính hóa trang cho cẩn thận.

Đi trên đường núi Hăng Sơn, dù có trăm mối ngổn ngang trong lòng, mọi người vẫn không khỏi chấn động trước những dãy núi đá Hăng Sơn trùng trùng điệp điệp với quang cảnh thiên nhiên kỳ thú mênh mông.

Dù rằng ngày nay, trong Hăng Sơn đã có thêm nhiều trang thiết bị hiện đại xen lẫn với rất nhiều lầu gác chùa cổ, nhưng cấu trúc tổng thể của dãy núi cũng không có nhiều khác biệt so với nơi này hàng ngàn năm trước.

Khi còn sống, Thác Bạt Thiệu đã từng đến Hăng Sơn săn bắn du ngoạn vô số lần, nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc khiến Thác Bạt

Thiệu, kẻ vẫn phải sống trong một thế giới xa lạ từ khi hồi sinh đến giờ, cũng khó có thể kìm nén những xao động trong lòng. Nhìn về phía eo Kim Long ở xa xa, Thác Bạt Thiệu chỉ cho Thủy Căn thấy: “Ngày xưa, ngay tại nơi đây, phụ vương đã cho phá núi mở đường, tạo ra cửa ngõ để ra vào vùng Trung Nguyên đó.”

Từ khi rời khỏi thôn Bốc Vu, đây là lần đầu tiên Thanh Hà Vương trò chuyện vui vẻ đến thế với Thủy Căn. Thủy Căn cảm thấy nếu tình cảm giữa hai anh em trở nên hoàn thuận mãi, thì cái mộng cậu sẽ được hưởng rất nhiều lợi ích, thế là bèn ra vẻ xúc động cảm thán: “Cha ta thật là lợi làm sao!”

Nhưng mặt dày thấy sang bắt quàng làm họ quả nhiên là chả được tích sự gì cả, vẻ xúc động trên gương mặt Thiệu biến sạch, ánh mắt sắc lẹm như dao lia đến, lăng trì từng xẻo Vương huynh một trận trong im lặng.

Thủy Căn ngượng ngùng bỏ đi cái vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, và chìm sâu vào sự chán nản với chính mình. Cậu lại cảnh cáo bản thân: kiêu gì thì kiêu, mình sẽ không bao giờ đáp lại tên đại oan gia ngàn năm này nữa!

Sau khi dạo qua một vòng, sắc trời đã bắt đầu tối, đám Quảng Thắng đã oải đến không đứng thẳng lưng nổi nữa. Người lúc nào cũng đứng ra đại diện phát ngôn cho cả bọn, Quảng Thắng, đã

bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi: “Chú em Đới Bằng, chú mày không phải đang đùa bọn anh đấy chứ!”

Thiệu không nói một lời, tia nhìn của hắn dừng lại ở nơi những vệt nắng cuối cùng của hoàng hôn rơi rớt lại, một góc mái ngói của ngôi chùa được ánh mặt trời chiếu lên nhàn nhạt màu vỏ quýt.

Khi trời còn sáng, không ai có thể chú ý đến nơi này, nhưng giờ đây mới nhìn thấy được, mấy tầng mái ngói đỏ rực đã tạo thành những văn tự Tiên Ti thật lớn – “Hãy tới đây.”

“Đây là nơi nào?”, Thiệu hỏi Thủy Căn đang cầm tấm bản đồ du lịch.

Thủy Căn nhìn ngôi chùa kỳ lạ xây chênh vênh trên vách núi, rồi lại nhìn bản đồ trên tay, và đọc to: “Huyền Không Tự ⁽¹⁾.”

Theo giới thiệu văn bản trên bản đồ du lịch, tuy Huyền Không tự được xây vào thời Bắc Ngụy, nhưng lại là nửa cuối của thời Bắc Ngụy, do một vị hòa thượng tên là Liễu Nhiên dựng nên. Nói cách khác, cả trăm năm sau khi Thác Bạt Thiệu chết, mới có ngôi chùa này, Thác Bạt Thiệu không biết cũng không có gì lạ.

Người cho xây dựng ngôi chùa là một hòa thượng, nhưng các thợ xây lại dựa vào yêu cầu “không nghe gà gáy chó sủa” của Đạo

gia mà dựng nên Huyền Không Tự. Toàn bộ ngôi chùa treo lơ lửng giữa vách núi cao cao, đỉnh đài lầu các nhô ra như thể được gắn vào vách đá dựng đứng bằng cao su vậy. Tầng tầng lớp lớp cung điện chỉ dựa vào mấy cây cột chống mảnh mai như chiếc đũa mà đứng giữa sườn núi cheo leo.

Thậm chí, đến cả thi tiên Lý Bạch, người vẫn yêu thích du ngoạn khắp chốn, để lại vô số ý thơ đẹp, khi đến Huyền Không Tự này, đã phải sửng sờ thưởng thức hồi lâu, và chỉ để lại trên vách núi hai chữ súc tích – “Tráng quan.” (Cảnh quan tráng lệ)

Lý Bạch cũng thật thông minh, vẽ đẹp kỳ diệu lạ lùng của Huyền Không Tự, quả thực có dùng câu thơ nào để hình dung cũng không đủ nói hết. (Skye: sao ta cảm giác Cuồng tử đang dốc sức quảng bá du lịch nước nhà =..=)

Khi đoàn người đi tới con đường phía trước Huyền Không Tự, chân họ dẫm lên những tấm ván gỗ cột kẹt, bên dưới những ván gỗ chính là vách đá sâu vạn trượng. Khi gió thổi ào ào bên tai, có cảm giác như chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, là sẽ rơi xuống vực sâu thăm thẳm liền.

Hướng dẫn viên ở Huyền Không Tự bắt đầu dẫn bọn họ đi tham quan khắp chốn trong chùa.

Ngoài địa điểm và cách thức xây dựng mà người thường không thể tưởng tượng ra nổi, trong Tam Giáo điện ở tầng cao nhất của Huyền Không Tự, một khung cảnh còn khó hiểu hơn nữa lại hiện ra trước mắt mọi người: tượng của Thích Ca Mâu Ni, Lão Tử và Khổng Tử được đặt trong cùng một căn phòng.

Theo lời giới thiệu của cô hướng dẫn viên, cho tới nay, cảnh tượng ông tổ của Phật giáo, Đạo giáo và Nho giáo cùng trong một phòng, khắp non sông nước nhà thì chỉ nơi này mới có mà thôi.

Một tên thuộc hạ của Quảng Thắng, gọi là Phì Phiêu (Béo ú), mới nói giỡn: “Sao không cho thêm cái tượng chúa Jesus vào nữa nhỡ! Bốn người gộp lại là vừa đủ làm vài vòng mặt chược rồi còn gì!”

Mấy người còn lại nghe thế cũng cười phá lên, đến cả cô hướng dẫn viên cũng lịch sự mỉm cười một cái.

Thế nhưng Thủy Căn lại không cười, sau rất nhiều những trải nghiệm không thể tưởng tượng nổi, hài tử giờ đây không dám báng bổ quỷ thần nữa. Trên thực tế, từ khi đến Huyền Không Tự “chân không chạm đất, đầu không đến trời” này, trái tim Thủy Căn không hiểu vì sao cứ thấp thỏm không yên.

Thiệu cũng không cười, ánh mắt của hắn cứ chăm chú dán lên bức tượng Lão Tử trên ban thờ, Thủy Căn lần theo tia nhìn của

hắn và quan sát cẩn thận, cậu cuối cùng cũng nhận thấy khuôn mặt của bức tượng dường như có gì đó rất quen thuộc.

Sau nhiều lần cân nhắc, bất chợt, Thủy Căn đã nghĩ ra đó là ai, và mồ hôi lạnh bắt đầu vã ra như tắm.

Mặc dù bức tượng được đắp nhằm làm nổi bật sự vĩ ngạn thần minh của Lão Tử, nên khuôn mặt được khắc họa thật đầy đặn, nhưng gương mặt sáng ngời này lại chính là vị thái tử anh tuấn cậu nhìn thấy ở thôn Bốc Vu – Thác Bạt Tự!

Thủy Căn vội vàng phân bua với đệ đệ mình: “Chuyện này không phải do ta làm đâu nhá, người nghe thấy rồi đó, chùa được xây vào nửa sau thời Bắc Ngụy mà, khi đó ta chết lâu rồi còn gì...”

“Câm miệng!” Hai chữ ngắn gọn, Vương huynh tắt điện ngay tắp lự.

Ánh mắt Thác Bạt Thiệu cuối cùng cũng rời khỏi bức tượng Lão Tử, và chuyển sang quan sát hai bức tượng còn lại.

Thủy Căn không nhận ra hai bức tượng này, chứ Thiệu lại quen thuộc vô cùng. Trong đó, gương mặt của Khổng Tử vô cùng giống khai quốc công thần của Bắc Ngụy – Yến Phượng.

Yến Phượng, tự Tử Chương, khi còn trẻ thích đọc sách, đã đọc qua đủ loại kinh thư sử tịch, đặc biệt am hiểu thuật âm dương

và sấm vĩ. Về sau, ông đã phụ tá vị quốc chủ khi ấy còn nhỏ tuổi, Đạo Võ đế Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê khi còn nhỏ tuổi đã có thể giữ được mạng sống(thì như kiểu Khang Hy ý), cho nên về sau lão đã giương roi thúc ngựa, rong ruổi chiến trường nam bắc, mở rộng vương triều Bắc Ngụy, là công lao không thể phủ nhận.

Vì vậy, cho dù về sau, do dùng Hàn thực tán mà tính khí Thác Bạt Khuê trở nên thất thường, nghi kỵ thành tính, sử sách đối với lão ta vẫn muôn vàn kính trọng.

Còn vị khai quốc trung thần đã đọc đủ kinh thư trên đời nọ, cũng vô cùng tán thưởng người kế vị Ngụy Vương – Thác Bạt Tự, thậm chí còn bất chấp tuổi tác đã cao, đích thân giảng giải cho Thác Bạt Tự những bài học quan trọng. Thế nhưng, về phần Thác Bạt Thiệu, ông lại không thích nói nhiều, ngoại trừ những lễ nghi tối thiểu; có thể nói, ông coi thường kẻ phóng túng bừa bãi trong hoàng thất này. Và Thác Bạt Thiệu cũng rất ghét lão đầu đạo mạo đó.

Còn bức tượng Phật còn lại, nhìn thế nào thì Thiệu vẫn thấy người đó giống hệt thị vệ thân cận của Thác Bạt Tự ngày trước – Vương Lạc Nhi.

Thiệu lại bắt đầu nghiến răng.

Ngày đó, khi mẫu thân bị đâm chết vì Vương huynh được sắc phong thái tử, y đã khóc lóc trong cung suốt ba ngày ba đêm. Còn phụ vương thân yêu của họ lại đang rất nóng nảy vì ăn Hàn Thực tán!

Lúc đầu, lão cha còn tử tế an ủi nhi tử của mình kìm nén đau thương mà nhìn về tương lai tốt đẹp phía trước. Về sau, từ phụ cũng phải nản, dứt khoát cho mời thái tử đến cung mình.

Thác Bạt Tự nghe được tin rằng trước khi phái người gọi y đến, phụ vương đã hạ lệnh chém đầu cả nhà một vị đại thần chẳng mắc một lỗi lầm nào. Y đã lập tức đánh hơi được điều không ổn, bèn thu dọn hành lý, mang theo thị vệ Vương Lạc Nhi mở đường tẩu thoát.

Sau đó, y ở lại nhà của Vương Lạc Nhi, trong một sơn thôn nhỏ gần Bình Thành. Y định ở đó một thời gian, chờ đến khi phụ vương nguôi giận rồi sẽ tìm một thời cơ thích hợp để chở về. Chỉ có điều, thời cơ còn chưa đến, hắn – Thác Bạt Thiệu, đã gây ra cung biến.

Sau khi đâm chết phụ vương, hắn lập tức phái người bí mật điều tra nơi ẩn nấp của Thác Bạt Tự, với ý định nhổ cỏ tận gốc. Hắn lại không ngờ rằng, nhờ sự trợ giúp trung thành và tận tâm của Vương Lạc Nhi, Vương huynh đã âm thầm về đến Bình Thành, liên

hệ với các vị trọng thần trong triều, rồi nổi dậy phản công, và khiến hần rơi vào kết cục “sắp thành lại bại”.

Giờ đây, ba kẻ thù của kiếp trước lại thành tiên thành Phật, một thân sơn son thiếp vàng ngồi trên ban thờ cao cao khinh thường nhìn xuống hần.

Lòng uất hận của Thanh Hà Vương lại dâng lên!

Hần xông lên ban thờ, dốc sức lung lay tượng Phật, chỉ muốn đẩy ngã bức tượng xuống để cả ba vị phải thịt nát xương tan.

Hành động của Thiệu hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Cô hướng dẫn viên lập tức hét lên: “Anh kia làm gì vậy! Mau dừng lại!”

Thấy tiếng quát của mình không thể làm vị du khách như đang phát điên lên này dừng tay, cô bèn xoay người chạy ra khỏi đại điện gọi người tới.

Khi cô hướng dẫn viên và mấy anh bảo vệ trẻ tuổi chạy vào đến nơi, thì trong đại điện đã không còn một bóng người nữa rồi.

Ngoài việc tượng Phật trên ban thờ hơi bị nghiêng đi và con mắt của bức tượng giờ lại nhìn về phía Lão tử, không còn điều gì kỳ lạ nữa.

Mấy người bảo vệ tìm từ trong ra ngoài đến mấy lần. Trời đã nhá nhem, cũng không còn mấy du khách trong Huyền Không Tự nữa. Bảo vệ còn hỏi cả nhân viên bán vé ngồi ở cửa, nhưng cũng chẳng có người nào rời khỏi ngôi chùa cả.

Cứ như thế, mấy người đàn ông đeo kính đen ấy cứ như đã nhảy xuống khỏi vách núi, biến mất không một dấu vết.

---

(1) Huyền Không Tự được xây dựng vào năm 491 (năm Thái Hoà thứ 14) dưới thời Cao Tông Hiếu Văn Đế

1 số hình ảnh về ngôi chùa – [đây](#)

1 số thông tin về kiến trúc của ngôi chùa – [đây](#)

còn [cái này](#) thì thực ra là câu cuối của nó làm trí tưởng tượng của ta bay xa theo hướng mà Cuồng tử đang viết =))

Nhắc lại chút ít để các nàng tham khảo quá trình đi của 2 bạn nhà ta

Chương 41

Lúc này, một vị lão hoà thượng trong chùa từ cửa đi vào, trèo lên ban thờ để kiểm tra xem tượng Phật có bị hư hại gì không, rồi chậm rãi chỉnh bức tượng ngay ngắn lại; trong khi đó, mấy anh bảo vệ còn đang lục soát tìm kiếm từ trong ra ngoài vài lượt, ấy vậy mà vẫn không tìm được mấy người du khách kia. Bảo vệ đoán rằng những người đó nhất định là đã thừa dịp người khác không để ý mà trèo xuống khỏi Huyền Không Tự mất rồi.

Giờ mở cửa đã hết, du khách đã đi cả rồi, hệ thống báo động cũng đã được bật lên, chỉ còn lại vị hoà thượng già cả tiếp tục gõ mõ cầm canh.

Toàn bộ Huyền Không Tự được bao trùm trong một mảnh tĩnh lặng xa cách khỏi nơi phàm trần...

- .
- .
- .

Kỳ thực, từ lúc Thiệu lao vào lay đổ bức tượng đá, Thuỷ Căn đã biết rằng mọi chuyện sẽ không ổn rồi. Giống như một bộ phim đến hồi gay cấn, nếu không có động đất thì nhất định sẽ có núi lở.

Cho nên khi những người khác đều đứng đần ra mà nhìn, Thuỷ Căn lại bám theo cô nàng hướng dẫn viên chạy ra bên ngoài.

Hài tử cũng thật lạnh lợi!

Thế nhưng, vừa bước ra cửa và rẽ phải, một cái gì đó có hình người đen thùi lùi treo ngược phía trên đùng một cái xuất hiện trước mặt cậu.

Khả năng thích nghi của Thuỷ Căn rất mạnh mẽ. Từ sau cái lần đụng độ nhân trụ tử mẫu ở thôn Bốc Vu, cậu vẫn luôn khổ luyện kỹ thuật rẽ ngoặt, mỗi khi đi qua một góc tường, cậu đều đề khí tập trung tinh thần.

Nhưng lần này cậu đã rẽ quá vội vàng, nên khi cái hình người đen sì sì rơi xuống, Thuỷ Căn sợ đến cầm họng luôn, theo phản xạ thụt lùi lại phía sau, và vấp trúng bậc cửa.

Ngay cả Thiệu đang ra sức đẩy bức tượng cũng phải dừng lại để nhìn cậu, và đúng lúc này, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Bởi vì sự rung chuyển dưới phần đế, cái bệ vững chắc của bức tượng Phật bỗng long ra. Bức tượng tự động xoay tròn như một

con lật đật, bệ của hai bức tượng còn lại dường như nối liền với nhau, và cũng bắt đầu rung chuyển theo. Trong tiếng xích sắt loảng xoảng, trên bức tường phía sau tượng đá xuất hiện một cái động hình vuông rộng khoảng một thước.

Trong khi đó, con quái vật treo ngược ở cửa thoát cái đã lúi vào trong động, nhanh như một con báo.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh, đến nỗi ngay cả Thiệu cũng không kịp phản ứng.

Hắn quay đầu nhìn Thuỷ Căn: “Thấy rõ là vật gì không?”

Thuỷ Căn lấy lại bình tĩnh, nuốt nước bọt nói: “Là... hình như là Phùng cục trưởng.”

Cái mùi thịt nướng xộc thẳng vào mũi này thật sự là quá quen thuộc. Cõi ánh trăng làm đẹp ở thôn Bốc Vu cũng có hiệu quả đấy chứ, Phùng cục trưởng vẫn còn đeo cái khuôn mặt bị huỷ hoại thảm thương ấy mà.

Chỉ có điều, làm thế nào hắn thoát khỏi thôn Bốc Vu, cách xuất hiện quỷ dị ban nãy và tốc độ vượt khỏi giới hạn của con người ấy là sao, tất cả đều thật khó hiểu.

Thiệu lập tức nhăn mày, suy tư mà nhìn đường hầm bí mật.

Lúc đó, một mình Quảng Thắng đã xông lên, chui vào trong động. Thấy bọn Thiệu vẫn còn ngây người ra đó, gã sốt ruột: “Nhanh lên đi! Không thấy có người đã vượt lên trước rồi sao?”

Lão đại đúng là lão đại, một thân lệ khí, tin chắc rằng dù là người hay là quỷ thì cũng phải kính gã ba phần. Quan trọng nhất là, tới tận bây giờ gã vẫn kiên quyết giữ vững chủ nghĩa vô thần, và thêm vào đó, gã cũng chẳng nhìn thấy rõ thứ vừa đi vào là cái quái gì, nên lại càng tò mò dữ.

Thiệu nhảy từ trên bệ đá xuống, xách Thủy Căn vẫn còn đang nằm sóng soài trên mặt đất lên, nở nụ cười giả tạo: “Lại muốn chạy hả?”

Thủy Căn còn chưa tỉnh lại từ nỗi kinh hoàng, ngơ ngác gật đầu, lại lắc đầu. Trong đầu cậu chỉ còn lại một ý nghĩ: Phùng cục trưởng còn chưa chết sao?

Hành lang của Huyền Không Tự treo lơ lửng giữa không trung, nhưng trên thực tế, chính điện lại được tạc trên vách đá, khảm sâu vào trong núi. Chỉ có điều, không ai ngờ được rằng động lại lồng trong động, bên trong lại có một đường hầm bí mật nữa.

Lại nói tiếp, mặc dù Quảng Thắng xuất thân từ xã hội đen, nhưng so với Phùng cục trưởng kia thì còn quang minh chính đại hơn nhiều, đối mặt với hang núi tối đen như mực, vậy mà gã cũng

dám dẫn đầu chui vào. Sau khi tất cả mọi người lần lượt vào động rồi, mấy người bọn họ mới lom khom đi được vài bước, bức tượng đã từ từ đứng vững lại, tiếng xích sắt im bật, phiến đá nơi cửa đường hầm lập tức khép lại. Mấy người phía sau cuống quýt quay lại đẩy, nhưng dù có ra sức đẩy thế nào nó cũng chẳng hề nhúc nhích.

Quảng Thắng sốt ruột nói: “Bây giờ quay lại để chờ bị bắt à, trước tiên cứ xem tình hình bên trong thế nào đã, rồi sẽ tìm cơ hội ra ngoài sau.” Rồi gã móc một cái bật lửa từ trong túi ra, nường theo ánh sáng yếu ớt đi về phía trước.

Không gian khép kín này không có tí mùi ẩm mốc nào, dường như vì không khí thường xuyên lưu thông. Sau khi đi được ước chừng hai phút, Quảng Thắng bỗng ngừng bước. Trong không gian chật chội này, tất cả mọi người đều đi theo hàng một; khi Quảng Thắng dừng lại, Thuỷ Căn ở đằng sau cũng dừng lại, nhưng lại bị người phía sau húc vào, chỉ nghe thấy tiếng bì bõm, Quảng Thắng ở phía trước hình như đã giẫm xuống nước mất rồi.

Những người phía sau nghe thấy thế nên dĩ nhiên cũng dừng bước chân.

“Phía trước xảy ra chuyện gì vậy?” Thiệu cao giọng hỏi.

Thuỷ Căn căng thẳng chống tay lên vách động, run rẩy nói: “Phía... phía trước hình như có vũng nước...”

Học trò Ngô Thuỷ Căn vốn không biết bơi, hơn nữa ở thôn Bốc Vu xém chết đuối, cho nên vừa nghe thấy tiếng Quảng Thăng bước xuống nước, cậu đã run bắn lên rồi.

Không một tia sáng, trong bóng đêm mọi người nghe thấy tiếng đập nước “lồm bồm” thì đều trợn mắt nhìn nhau. Thiệu cân nhắc một xú rồi giơ tay lên, một đám ma trời xanh thẫm bay vút lên. Ma trời bay về phía trước, chiếu rọi cả hang động sáng rực lên.

Vừa thấy thế, vài tên thủ hạ của Quảng Thăng đã mắt chữ A mồm chữ O, ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, nương theo ánh lửa của ma trời, Thuỷ Căn cuối cùng đã thấy rõ quang cảnh phía trước.

Vũng nước cái gì chứ? Rõ ràng là một hồ nước lớn ánh lên một màu xanh thẫm thẫm dưới ngọn lửa ma trời, trong khi đó, Quảng Thăng không hề nao núng tiến lên, đập nước bì bõm.

Nương theo ánh lửa, Quảng Thăng đã nhận ra phương hướng, nhọc nhằn bơi trở lại, và bò lên bờ dưới sự giúp đỡ của Thuỷ Căn. Sau khi nhìn rõ cảnh vật chung quanh, mọi người mới phát hiện ra cuối đường hầm có một bậc thềm dài khoảng ba thước, nhưng rất hẹp, chỉ rộng có nửa thước.

“Đây... đây là đèn Khổng Minh?” Quảng Thắng nhổ hai bãi nước bọt, kinh ngạc chỉ vào ma trời mà hỏi.

Thủy Căn gật đầu, rồi xoay người hỏi tên đã thả đèn ra: “Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Sau khi mọi người đã xúm xít đứng trên bậc thềm và nép sát vào vách đá, Thiệu nhìn hồ nước dưới chân Quảng Thắng rồi hỏi: “Nước có sâu không?”

Quảng Thắng còn đang kinh ngạc nhìn cái “đèn” trên đầu, nghe Thiệu hỏi như vậy bèn đáp: “Sâu, chân không chạm đáy, nước lại mặn nữa.”

Thiệu dùng mắt ước lượng, khoảng cách từ đây đến bờ hồ bên kia áng chừng một trăm thước, người bơi giỏi có thể bơi một mạch sang bờ bên kia cũng không thành vấn đề.

Hắn ngồi xổm xuống, lấy tay ngoáy ngoáy nước trong hồ, hơi lạnh nhưng có thể chịu được. Vậy là hắn cởi áo khoác ra, rồi nói với những người còn lại: “Ta đi trước xem thế nào đã, các người chờ ở đây.”

Quảng Thắng nói: “Để ta đi với người.”

Trong vách đá giữa sườn núi tự dựng lại lòi đầu ra một hồ nước mặn? Kỳ cảnh chỉ có trong ngàn lẻ một đêm này khiến lão đại

bắt đầu hưng phấn; gã cảm thấy giữa tầng tầng lớp lớp những cơ quan huyền diệu này mà không giấu chừng mười rương kho báu, thì đúng là phụ công lao người đào động rồi!

Sau khi Thiệu và Quảng Thắng nhảy vào hồ nước, Thủy Căn và ba tên thuộc hạ của Quảng Thắng đứng ở trên bậc thềm dõi theo. Đột nhiên, Thủy Căn nghe thấy trên đầu có tiếng “sột soạt” vang lên.

Cậu vừa ngẩng đầu nhìn, đã thấy Phùng thịt nường đang nằm úp sấp trên vách động trong một tư thế kỳ dị như của loài nhện, nhe ra cái mặt cười dữ tợn với Thủy Căn. Và từ giữa những khe nứt trên lớp da bị thui cháy của hắn, từ từ bò ra rất nhiều nhục trùng gần như trong suốt, to cỡ ngón tay, dọc theo vách tường bò xuống.

Một con trong số đó rút thẳng từ vách tường xuống, rơi ngay chóc vai Thủy Căn; cảm giác đau nhói như bị kim đâm truyền tới, thân thể cậu bỗng trở nên tê dại như bị đánh thuốc mê. Trong khi đó, sau khi hút no máu cậu, con bọ nằm vắt trên vai Thủy Căn đang không ngừng lớn lên, và rồi phần đuôi nó bắt đầu tiết ra sợi tơ quấn lấy cậu. Càng lớn lên, loài bọ này trông càng giống một loại sinh vật...

"*Băng tắm!*" Trong đầu Thuỷ Căn lóe lên một ý nghĩ. Nhân lúc nọc độc chưa làm thần kinh tê liệt hoàn toàn, cậu dốc sức buông người về phía trước, và "ùm" một tiếng rơi xuống hồ nước.

Còn hai người khác trên bậc thềm, khi bị trùng đột kích, đầu tiên là lấy tay gạt xuống, kết quả là còn chưa kịp kêu lên, họ đã bị càng lúc càng nhiều băng tắm hút máu rồi quẩn lấy, trói chặt trên vách tường, chỉ trong chốc lát đã bị hút cạn chỉ còn da bọc xương.

Khi xuống nước, Thuỷ Căn cố gắng nín thở, nhưng nước hồ vẫn xộc vào miệng vào mũi cậu, còn con băng tắm đang bám riết lấy vai cậu dường như rất sợ nước mặn, nó liền nhả ra, đau đớn giãy dụa vài cái trong nước, rồi cứng đờ chìm xuống đáy hồ.

Ngay khi Thuỷ Căn cũng sắp sửa chìm xuống, bỗng có người túm lấy cậu, và nâng gáy cậu lên.

Nhờ nước mặn rửa sạch miệng vết thương đang chảy máu, cảm giác tê dại lúc trước giảm đi ít nhiều. Thuỷ Căn ra sức ho khan, khạc hết nước trong mũi miệng ra. Cậu quyết định rồi, nếu có thể sống sót, chuyện đầu tiên cậu sẽ làm chính là đổi tên, đặt là "Nghieu căn" thì hơn, mịa nó, cứ suốt ngày xung khắc với nước! (Nghieu: núi cao)

Cậu hơi ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra là Thiệu đã quay trở lại. Hắn đang đập nước, túm cậu bơi sang bờ bên kia mà!

Vừa nãy hăn rõ ràng đã bơi đi rất xa rồi, ấy thế mà thoát cái đã bơi trở lại rồi, còn trâu bò hơn cả Micheal Phelps ý chứ!

Tựa trên vai Thiệu, không hiểu sao Thuỷ Căn lại cảm thấy thật an lòng, kìm lòng không đành dụi dụi đầu lên cổ Thiệu. Dù đã ướt nhẹp, mấy cọng tóc lông cừu loăn xoăn của Vương huynh vẫn cứ vênh lên chọc thẳng vào mũi vào mồm Thiệu.

Thanh Hà Vương tức giận nhéo cổ cậu một phát: “Nằm im! Nhõng nhẽo với ta làm cái gì!”

Thuỷ Căn bị sắc nước đến đau cả họng, nhất thời nói không ra lời, nhưng cũng vì hành động ban nãy của mình mà ngượng chín người, mặt đỏ bừng y chang cái mông khi.

Cậu ngoan ngoãn dựa vào Thiệu, ánh mắt đương nhiên nhìn về phía Phùng cục trưởng ở cửa đường hầm, và thấy hăn cũng từ trên vách động bò xuống. Kéo ba cái xác đã thành cây khô lại gần nhau, rồi ép bằng tấm tiếp tục nhả tơ. Sau đó, hăn buộc chặt mấy cái cây khô lại, ném xuống nước; xác khô bị tơ bằng tấm bao bọc, nhẹ nhàng nổi lềnh bềnh trên mặt nước như một cái bè. Rồi hăn nhảy lên xác khô, chân đạp mạnh một cái, bơi về phía trước.

Coi bộ lớp da cháy khét lèn lẹt của Phùng cục trưởng cũng sợ nước mặn, vì thế hăn mới núp trên vách động, loay hoay tìm cách

vượt qua hồ.

Thuỷ Căn theo dõi toàn bộ quá trình Phùng cục trưởng chế tạo “bè da”, mà cảm thấy mục tiêu “thành tiên” của Phùng cục trưởng có lẽ đã đạt được rồi không biết chừng.

Đường đường là một cục trưởng, thế mà có chỗ nào giống người? Thứ duy nhất còn sót lại trên người hắn có lẽ chỉ là ý nghĩ ác độc muốn cướp đoạt tính mạng của người khác hay giẫm đạp lên thi thể của người khác để đạt được mục đích mà thôi.

Đúng lúc này, nước dưới chân bọn họ bỗng dâng lên từng đợt sóng, một bóng đen khổng lồ ùn ùn kéo tới chỗ họ...

Thiệu cau mày, khẽ nói: “Không ổn rồi!”

Chương 42

Khi bóng đen kéo tới cùng những đợt sóng lớn và dường như cùng cả tiếng rống của quái thú, Thiệu kéo Thủy Căn bơi thật nhanh về phía trước. Thủy Căn xụi lơ, chỉ còn biết trừng mắt nhìn xem thứ đang nổi lên ấy rốt cuộc là quái vật gì.

Giữa bọt nước tung tóe, thứ đó cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật. Thì ra đó là một cây cột hình trụ đường kính tới hai mét, lao thẳng lên từ đáy nước, nếu nhìn không kỹ, có khi còn tưởng là Đông Hải Thần Châm của con khỉ họ Tôn ấy chứ!

Trên thân cột khắc hình một ngư đầu trấn tà thú đã từng thấy ở nghĩa địa Quân Sơn, con mắt mở to như cái chuông đồng đang ngạo nghễ coi thường bọn họ. Và tiếng rống vừa rồi hình như phát ra từ chính cái mồm đang ngoác ra của ngư đầu.

Thiệu sửng sốt nhìn trấn tà thú, dường như hẳn cũng không đoán ra được cây cột này dùng để trấn áp thứ gì.

Mặt hồ vốn tĩnh lặng không một gợn sóng, có lẽ do người rơi xuống đã khuấy động nước hồ, kích khởi then chốt nào đó dưới đáy nước, và khiến cây cột vọt thẳng lên. Trên đỉnh cây cột khảm một

cái hộp tám cạnh, không rõ được làm bằng gì. Dưới ánh nước khúc xạ, mặt hộp tỏa ra những luồng sáng lấp lánh rực rỡ.

Phùng thit nướng cười “bè da” ở gần cây cột nhất, vừa thấy cây cột mọc lên một phát là vọt tới liền, cố sức móc cái hộp nọ ra, rồi quay trở lại cái “bè da”. Sau đó, hấn dùng bộ da người gói bản thân lại như thể quần nem, và dùng băng tằm bịt kín các kẽ hở. Cả bộ da bao bọc lấy Phùng thit nướng như cái kén tằm khổng lồ, bỗng bành trên mặt nước.

Thủy Căn buồn bực nhìn Phùng cục trưởng chuẩn bị, cây cột thiếu mất cái hộp bắt đầu rung chuyển và từ từ hạ xuống.

Và rồi, miệng ngư đầu trấn tà thú lại ngoác rộng hơn, từ trong đó phun ra rất nhiều những sợi dây. Sau khi rơi xuống hồ, những sợi dây nọ nhanh chóng hút nước và trương phồng lên như thể hoàng hoa thái⁽¹⁾ phơi khô.

Thủy Căn chẳng thấy tò mò tẹo nào, chỉ ra sức gào lên với thằng em của cậu: “Ngươi bơi nhanh lên một chút coi!”

Thiệu vừa hỗn hển kéo cậu đi, vừa dũ dẩn nói: “Ta phải kéo cái đồ ăn hại nhà ngươi thì làm sao mà bơi nhanh được hả?” Những sợi dây vừa trương phình lên dập dềnh trong nước chưa tới một phút, đã lập tức bắn về phía bọn họ như những mũi tên, phần lớn trong số đó là lao về phía Thủy Căn.

Thiệu biết rõ rằng mùi máu tươi từ vết thương của Thủy Căn đã mời gọi những sợi dây dường như không nhìn thấy được này tới. Thiệu hơi nhún người, rồi vung tay lên ném Thủy Căn sang bờ hồ bên kia.

Những sợi dây còn lại bèn đánh về phía Thiệu, Quảng Thắng và Phùng kén nhộng.

Bởi vì cái kén khổng lồ sát cây cột nhất, vài sợi dây đã len đến gần nó rồi. Từ một đầu của sợi dây nhô ra một cái móc sắc lẹm bầu vào kén nhộng, đầu dây còn lại thì mở ra một cái miệng đầy răng ngoạm vào cái kén.

Chỉ có điều, những sợi tơ gặp nước trở nên cực kỳ bền chắc, tạm thời không thể cắn rách. Nhưng Thiệu lại không được may mắn như vậy, vài sợi dây đã bầu được vào người Thiệu, và bắt đầu ra sức cắn xé da thịt hắn.

Máu Thiệu có chứa linh lực, có lực sát thương rất lớn đối với oán linh, nhưng dường như lại chẳng có tác dụng gì với loài nhuyển trùng này. Chỉ trong chốc lát, càng lúc càng nhiều những sợi dây ùn ùn kéo về phía Thiệu.

Về phần Quảng Thắng, suy cho cùng thì gã cũng là kẻ kiếm sống bằng đao kiếm, từ khi mấy tên thuộc hạ biến thành “bè da”,

gã đã nhanh chóng vùng ra khỏi nỗi sửng sốt, và cố bơi vào bờ. Mặc dù đã cách bờ rất gần rồi, nhưng gã vẫn bị mấy con trùng sợi cắn vào bắp đùi.

Máu đặc lập tức tản ra xung quanh, Quảng Thắng kêu lên một tiếng thảm thiết. Thuỷ Căn nhào người ra, vươn tay về phía hấn, và kéo hấn lên bờ.

Sau khi hút no máu, những sợi dây nhanh chóng lột xác, thành nhộng, rồi thoát xác. Thuỷ Căn sững sờ nhìn, cái thứ to bằng bắp tay người lớn đang đập cánh phành phạch trên mặt đất kia, nhìn thế nào cũng thấy y chang con muỗi cỡ bự.

Vậy tức là, sợi dây đó chính là ấu trùng của muỗi khổng lồ – bọ gậy?

Đúng lúc này, Thiệu bơi về đến bờ với một thân đầy máu, lôi mấy con bọ gậy đang bắt đầu lột xác trên người hấn xuống. Rồi triệu một đám ma trời tới tiêu diệt những con muỗi vừa mọc cánh đang muốn bay lên.

Con muỗi khổng lồ vẫn còn vằn vện thân mình giữa ngọn lửa, trong sự vùng vẫy của chúng, cái vòi đầy răng cưa thậm chí còn đâm thủng vài cái lỗ trên nền đá nham thạch.

Thiệu cau mày nói: “Những con bọ gậy này là ấu trùng của *muỗi xương khô* vùng Nam Cương. Khi còn là bọ gậy thì còn dễ đối phó, chúng chỉ ăn da thịt động vật, cũng không thể gây chết người. Tới khi trưởng thành, chúng chuyên hút não người và động vật, hộp sọ cho dù cứng đến đâu cũng có thể bị chúng đục thủng.”

Nói cách khác, vừa nãy nếu Thiệu không đến kịp, đầu cậu sẽ bị muỗi khổng lồ chọc lỗ hút, như một trái dưa tươi ngon vậy đó.

Hồ nước phía sau bọn họ lại “ầm ầm” rung chuyển, ở giữa hồ, nơi cây cột vừa biến mất lại xuất hiện một xoáy nước sâu hun hút, cuốn Phùng kén nhộng vào cái động đen ngòm dưới đáy hồ, không rõ là trôi đi đâu mất tiêu rồi.

Từ vách núi hai bên bờ hồ phun trào hai cột nước vĩ đại và đổ đầy hồ nước. Chỉ trong phút chốc, hồ nước lại khôi phục vẻ tĩnh lặng vốn có, và còn lại vô số bọ gậy đang móc chặt vào đáy hồ và vách núi nên không bị cuốn trôi.

“Chết tiệt, tí nữa còn có chuồn chuồn khổng lồ không vậy? Định làm liên hoan côn trùng đấy hở?” Quảng Thăng bùm chặt bắp đùi bị thương, hùng hùng hổ hổ chửi bới.

Thiệu không hề đáp lời hăn, tiếp tục giữa lửa ma trời và đi về phía trước.

Thủy Căn dìu Quảng Thắng dậy, đi theo Thiệu. Nhìn thấy vết thương của Thiệu còn đang chảy máu, cậu không kìm lòng được mà hỏi: “Người... Người không sao chứ?”

Cậu đang nói dở thì đã thấy vết thương của Thiệu chậm chậm tự khép lại. Coi bộ sau chuyển đi tới thôn Bốc Vu, người được lợi nhất chính là Thanh Hà Vương, linh lực tăng lên rất nhiều, tiết kiệm được không ít tiền thuốc men đấy nhì.

Đại ca Quảng Thắng thấy mà kinh hoàng, run bần bật hỏi: “Các... các người là cái quái gì vậy?”

Câu hỏi này đúng là quá coi thường lễ nghi hoàng gia rồi!

Thanh Hà Vương quay đầu, âm hiểm nhìn Quảng Thắng, trong cái hang bí mật biệt lập với thế giới bên ngoài này, giết người chỉ là chuyện nhỏ! Xem ra, Thiệu đã động sát tâm rồi.

Thủy Căn cũng không hẳn là có thiện cảm với vị đại ca này, nhưng dẫu sao, cậu vẫn cảm thấy con người Quảng Thắng cũng rất nghĩa khí, bèn cuống quýt giảng hòa: “Ừ thì, nhiều người cũng là nhiều sức, người nói có đúng không nào?”

Thiệu trừng cậu một cái, rồi ngoảnh mặt đi, Thủy Căn bấy giờ mới nhỏ giọng nói: “Ông anh, nói chuyện với thứ ‘không phải người’ thì phải cẩn thận chứ. Cái vị đằng trước chúng ta đây, còn lợi hại

hơn muối khổng lồ nhiều, hút não người không cần ống hút luôn ấy chứ!”

Quảng Thắng cũng là một kẻ tuần kiệt thức thời, hiểu rõ nguyên tắc ‘nhìn nhiều nói ít’. Dù đầy bụng thắc mắc, gã vẫn ngậm miệng ngay tắc lự, đẩy Thuỷ Căn ra, rồi khập khểnh theo sát Thiệu.

Đi được một lúc, bọn họ tới một thạch thất. Cánh cửa là một khối lớn như thạch anh.

Khi tới trước cửa, Thiệu dừng lại: “Nơi này có người đã đặt kết giới.”

Và khi hần vươn tay ra, cánh cửa đang khép chặt nọ dường như tự động tiêu tan, để Thiệu dễ dàng vượt qua. Sau khi hần tiến vào, Thuỷ Căn cũng đi vào mà không gặp trở ngại gì, thế nhưng chẳng biết vì sao, Quảng Thắng lại bị chặn lại ngoài thạch thất, mặc cho gã có xô đẩy mạnh đến thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn không thể vào được.

Dường như đã từng có người sống trong thạch thất này, có một cái bàn làm từ gốc cây, trên chiếc giường theo tập quán của người Tiên Ti vẫn còn trải đầy da thú. Thậm chí trên vách tường vẫn còn treo vài bức đan thanh đã ố vàng. Trên nóc tủ, có vài thanh đao, cái dài cái ngắn.

Còn Thiệu thì sống người như bị điểm huyết, nhìn gian phòng bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Thuỷ Căn dè dặt hỏi.

“...Cách bài trí ở đây với tấm cung trước kia giống nhau như đúc vậy...” Lòng mảy Thiệu nhăn tít lại, khó chịu đáp lời.

Nghe thấy thế, Thuỷ Căn cũng tò mò đánh giá tấm cung của Thanh Hà Vương. Quý tộc man di đúng là không hưởng thụ nhiều như người Hán, đường đường là tấm cung của hoàng tử mà cũng thật đơn sơ! Trông hệt như một trướng bông vậy.

Thuỷ Căn đã mệt muốn chết rồi, sau khi đưa tay sờ soạng thử mấy cái, cậu đặt mông nằm thẳng cẳng trên chiếc giường mềm mại, mùi da thú xộc vào mũi cậu.

Đột nhiên Thuỷ Căn cứng đờ người lại, bởi cậu chợt nhận ra, mùi vị này, màu sắc da thú này, mái ngói này, chúng mới giống trong cảnh mộng xuân kích tình ngày trước làm sao.

Bấy giờ, Thiệu mới nhìn thấy Thuỷ Căn nằm trên giường với sắc mặt ửng hồng, thần thái kỳ lạ, hân hơ hơ nhếch khoé miệng: “Ngày ấy, người lúc nào mò tới tấm cung của ta lúc nửa đêm, cũng giống như bây giờ mà nằm ở trên giường chủ động dang rộng hai chân, cầu ta thao người vậy đó.”

(1) Hoàng hoa còn gọi là hoa hiên, kim châm thái, huyền thảo, lê lô, lộc thông. Tên khoa học *Hemerocallis fulva*, thuộc họ Hành tỏi Liliaceae. Rễ hoa hiên – hoàng hoa thái căn (*Radix Hemerocallitis*) là rễ và thân rễ phơi khô của cây. Hoàng hoa là một loại cỏ sống lâu năm, thân rễ rất ngắn, có rễ mầm nhưng nhỏ. Lá hình sợi, dài 30-35cm, rộng 2,5cm hay hơn, trên mặt có nhiều mạch. Trục mang hoa cao bằng lá, phía trên phân nhánh, có 6-12 hoa. Hoa to, màu vàng đỏ, có mùi thơm, tràng hoa hình phễu, phía trên xẻ thành 6 phiến. Có 6 nhị, bầu có 3 ngăn. Quả hình 3 cạnh, hạt bong, màu đen. Ra hoa vào mùa hạ và mùa thu.

đây là cây hoa

đây là hoàng hoa thái ~ mấy con trùng trong truyện giống cái này này

Chương 43

Thủy Căn nghe thấy câu này, vành tai nóng ran, cậu theo phản xạ khép hai chân lại. Nghĩ lại mới thấy không ổn, cậu bò dậy từ trên giường ngay tắp lự, chít chít loạn lên như thể con chuột bị bỏng nước sôi: “Người... Người nói tầm bậy! Ai thèm quyến rũ người hả!”

Thiệu không buồn đáp lại cậu, hần bước tới ước lượng độ cao của các vật dụng trong tòa cung điện mô phỏng này. Mặc dù cách bày biện trong phòng giống hệt, nhưng vẫn có một vài thứ rõ ràng không phải của hần ở đây.

Chẳng hạn như một bàn cờ vây đã tàn cuộc, vài bảng chữ mẫu xếp chồng một chỗ, thậm chí còn có một cây đàn nhị đặt trên giá.

Trên bàn có điểm tâm thơm phức, chè xanh đang hãm, trong nghiên, mực đã được mài, đầu bút lông vẫn còn ướt, vài tờ giấy viết thư đầy chữ đặt lộn xộn trên bàn, còn người sống trong phòng như thể chỉ vừa mới đi đâu đó mà thôi. Xem ra phong ấn khiến cho mọi thứ bên trong ngưng đọng lại ở một khoảnh khắc nào đó của nghìn năm trước.

Thiệu tiện tay rút lấy một tờ, chăm chú nhìn, trên đó chính là chữ viết quen thuộc của dân tộc Tiên Ti, và là nét chữ của Vương huynh hấn – Thác Bạt Tự.

Thủy Căn tò mò ngó sang, nhưng chẳng biết chữ nào.

“Trên này viết cái gì vậy?”

Thiệu quay sang nhìn chăm chăm Thủy Căn với vẻ mặt kỳ lạ, làm Thủy Căn chẳng hiểu mô tê gì.

Thiệu lại quay đầu nhìn chồng giấy viết thư, sau khi nhanh chóng xem lướt qua một lượt, tự dưng dừng hẳn mắng Thủy Căn một câu: “Không biết xấu hổ!”

Câu chữ này quá sức vô lý mà, Thủy Căn phẫn nộ, trong cái lĩnh vực “không biết xấu hổ” này, hành vi, biểu hiện của Thiệu là điều mà không người nào có thể sánh kịp, hấn có tư cách gì mà quay sang mắng mình chứ.

Cũng không thể trách Thiệu tự nhiên lại nổi giận, sự thật là nội dung bức thư ngập tràn đau đớn bi thương, nỗi niềm tương tư dâng trào cuồn cuộn. Điều quan trọng nhất là, lá thư tình ý miên man này là Thác Bạt Tự viết cho hấn.

Về vấn đề tình dục, người Tiên Ti sống vô cùng phóng đãng. Nhất là trong hoàng tộc thì lại càng thối nát ghê gớm hơn. Khi còn là

thiếu niên hiếu kỳ, nhờ sự “dạy dỗ” của Vương huynh, Thanh Hà Vương đã từng có vài trải nghiệm khó có thể tưởng tượng nổi. Có điều, hắn chỉ coi đó là tình dục đơn thuần, nửa là tò mò, nửa là học tập, vẫn phát tiết như thường mà thôi.

Nhưng sau khi yêu thương Vạn Nhân rồi, mặc dù hắn chưa từng thủ thân như ngọc, nhưng quan hệ với Vương huynh lại nhanh chóng trở nên tồi tệ, mối quan hệ cấm kỵ này chấm dứt từ đó.

Quá khứ phóng đảng giữa huynh đệ ấy cũng không để lại nhiều ảnh hưởng đối với hắn.

Thế nhưng trong thư, Thác Bạt Tự lại xót xa giải bày nỗi niềm nhớ thương của bản thân đối với Vương đệ đã bị y tự tay hại chết. Thứ tình cảm chứa chan trong từng câu chữ không phải là sự sám hối vì đã giết hại anh em, trái lại, nó càng giống như tình cảm dành cho người yêu hơn.

Tấm chân tình này, so với cái vẻ vô tình vô nghĩa lúc y xử tử hắn, chỉ có thể dùng từ “làm bộ làm tịch” để hình dung, khiến cho Thiệu sủng sốt sau đó lại giận tím mặt.

Thuỷ Căn không biết diễn biến tâm lý phức tạp của thằng em cậu. Cậu còn đang tò mò lục lợi đồng bình lọ bên cạnh. Một cái lọ trong số đó đột nhiên hơi động đậy khi cậu đến gần, Thuỷ Căn do dự cầm nó lên, hé mở nắp lọ ra nhìn vào:

“A!” Cái lọ đất bị Thủy Căn tuột tay đánh rơi xuống sàn, chất lỏng sền sệt màu xanh sẫm trào ra, một con côn trùng kỳ lạ ngo nguậy giữa những mảnh lọ vỡ. Giờ Thủy Căn chỉ cần nghe đến trùng là đã sợ xanh mặt, cuống cuồng vớt cái lọ đi.

Thiệu đi tới nhìn kỹ, con trùng này lại giống y xì đúc lũ *muỗi xương khô* vừa gập ở hồ nước, nhưng mà kích thước nhỏ hơn rất nhiều, coi bộ những ấu trùng muỗi trong cái hồ ấy đều được nuôi từ những chiếc bình đất này mà ra.

Tất cả các dấu vết đều cho thấy, Thác Bạt Tự đã từng sống ở nơi này một thời gian.

Trong kí ức của hắc, Vương huynh lúc nào cũng sợ các loại rắn rết côn trùng, làm sao y có thể tự mình nuôi chúng được? Nhưng tất cả những vật dụng trong thạch thất này đều là thứ Vương huynh thích, vậy phải giải thích như thế nào đây?

Thiệu cẩn thận xem lại chồng thư trong tay, mỗi một phong thư đều có ghi ngày tháng.

Sau khi rời khỏi thôn Bốc Vu, Thiệu đã bảo Quảng Thăng mua bộ sách *Lưỡng Tấn lịch sử* về. Hắc không hiểu chữ giản thể, bèn sai Thủy Căn đọc cho mình nghe, cuối cùng cũng có chút ít hiểu biết về những sự kiện xảy ra sau khi hắc chết.

Vương huynh đạp lên xác hắc mà leo tới ngai vàng, được lịch sử phong làm một minh chủ có công “tiếp nối đời trước, mở lối đời sau”. Y tấn công Tống quốc đại thắng, chiến dịch đó được gọi là cuộc chiến tranh Nam Bắc đầu tiên trong lịch sử Nam Bắc triều ⁽¹⁾, chiếm được Hồ Lao quan, mở mang bờ cõi ba trăm dặm, còn tiến sát lãnh thổ Lưu Tống. Nhưng Vương huynh cũng quá mệt mỏi, vì chiến đấu vất vả mà thành bệnh, cuối cùng, vào năm 423, y buông tay về trời, hưởng thọ 32 tuổi.

Nhưng từ thời gian viết trong thư có thể suy ra, phong thư đầu tiên là vào năm 424, cuối cùng là vào năm 434. Nói cách khác, nếu như những bức thư này là thật, thì Thác Bạt Tự sống lâu hơn so với sử sách ghi chép ít nhất mười năm.

Một con người đã leo lên đỉnh cao của quyền lực, nếm trải cuộc sống bôn ba chiến đấu, lạc thú lớn nhất là mở mang lãnh thổ, tình hình trong ngoài nước đều rất tốt đẹp, rốt cuộc là cái gì đã khiến y vứt bỏ đế vị, sống trong thạch thất không thấy ánh mặt trời này chứ?

Lẽ nào sử sách ghi chép nhầm?

Đúng lúc này, trong chắt lỏng đặc sệt màu xanh sẫm, con trùng đang thoi thóp đột nhiên nhảy dựng lên, cắn một phát vào mu bàn tay Thuỷ Căn.

Hài tử kêu lên thảm thiết, giơ chân giẫm con muỗi nát bét.

Cậu nhìn mu bàn tay bị muỗi chích, thật ra chẳng có máu chảy rùng rùng gì hết sất, chỉ sưng lên một cái nốt đỏ tấy thôi.

Thủy Căn nơm nớp sợ hãi nói: “Cái này không có độc chứ?”

Có độc hay không? Thủy Căn thấy mu bàn tay rất khó chịu, cảm giác ngứa ngáy nhanh chóng lan ra toàn thân như cháy rừng, không biết phải làm thế nào.

Tiểu hài tử ngồi lên giường, ra sức gãi từ trên xuống dưới, chẳng mấy chốc quần áo đã bị cởi tứ tung. Chỉ còn lại mỗi mình cái quần đùi mỏng dính.

“A... Ừm...”

Làn da trần bắt đầu cọ cọ lên da thú, cảm giác ngứa ngứa hình như tăng lên một ít, nhưng cậu lại cảm nhận được sự sáng khoái khó nói nên lời.

Thiệu vốn đang thờ ơ lạnh nhạt, nhưng khi Thủy Căn không ngừng ngo ngoáy trên lớp da thú, một mùi hương lạ lùng thoang thoảng tản mát ra từ thân thể cậu.

Mùi hương kia chính là một thứ mời câu, dụ dỗ thú tính trong Thiệu. Ham muốn không cách nào khống chế dâng lên. Thân thể

gày gò lặn lộn trên da thú kia bỗng chốc trở thành mỹ vị thập tam hương mê người.

Chuyện gì xảy ra vậy? Thú tính nổi lên quá nhanh, trước đây lúc bị oán linh của đại thúc dê xồm cắn cũng đã xảy ra việc tương tự, thế nhưng lần này là vì cái gì?

Không kịp nghĩ thêm gì nữa, Thiệu đã tuân theo bản năng bỏ nhào lên giường.

Khi liếc qua những mảnh vỡ bình đất, ánh mắt Thanh Hà Vương chợt sáng lên, *muối xương khô*? Hẳn đã hiểu, muối trong lọ đất và muối trong hồ là một con đực một con cái. Tuy vết thương của hắn đã lành, nhưng trong máu đã dính độc của muối, mà Thuỷ Căn cũng trúng độc, muối xương khô là vật tính âm, một khi âm dương gặp nhau, thì chỉ có giao hợp ba ngày ba đêm mới có thể giải trừ độc tính.

Tại sao nghìn năm sau trở lại nhân gian, thằng anh trai này vẫn còn suốt ngày xung khắc với hắn thế này hử giờ!

Tách hai chân Thuỷ Căn ra một cách tàn nhẫn, Thiệu nhất ngữ song quan (một câu nói bao hàm hai ý) nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thác Bạt Tự! Xem việc hay ho người gây ra đây này!”

(1) Nam Bắc triều: một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc từ 420 – 589. Phía nam Trung Quốc lần lượt có Tống, Tề, Lương, Trần, gọi là Nam Triều; phía bắc có Bắc Ngụy, Bắc Tề, Bắc Chu gọi là Bắc Triều.

Chương 44

Sau khi quần áo bị lột sạch, hai làn da trần va chạm trong nhiệt độ nóng bỏng đến run rẩy cả cỗi lòng.

Thiệu vốn đã là một con quỷ sinh ra trong dục vọng mãnh liệt, giờ đây nhanh chóng “đứng” lên như cái cột nhà. Chẳng buồn có khúc dạo đầu, chỉ một hơi đã tiến vào phân nửa.

Thủy Căn bị trúng độc muỗi, đã chẳng còn nhận ra là ai đang xâm phạm ai nữa. Cậu chỉ nghe theo dục vọng của bản thân, cùng Thiệu môi lưỡi quấn quít đầy thèm khát.

Sự ngênh hợp chủ động này, càng thêm quyến rũ, Thiệu càng không thể nào tự kiềm chế.

Và cứ như thế, thạch thất nghìn năm tĩnh mịch bỗng chốc nóng bừng lên. Mồ hôi và dịch thể của hai người ướt đầm cả da thú bên dưới.

Thủy Căn nằm úp sấp trên giường, thân thể không ngừng thúc lên trên vì sự va chạm của Thiệu, những giọt mồ hôi chảy dài trên tấm lưng cậu lấp lánh nhạt nhòa theo từng chuyển động. Tư

thế quen thuộc, tấm cung quen thuộc, tình dục quen thuộc, nhưng linh hồn ẩn sâu trong thân thể dưới thân hắc ấy lại xa lạ làm sao.

Hay có khi nào, cho tới tận bây giờ, bản thân hắc cũng chưa từng hiểu rõ được Vương huynh?

Đó là điều hắc chưa bao giờ tự hỏi, nhưng tại thời khắc này, hắc chợt nghĩ, Vương huynh ngày đó luôn là vương tử mẫu mực ưu tú nhất hoàng thất đến tột cùng là đã mang theo tâm tình như thế nào mà bò lên giường của hắc. Có lẽ nào Vương huynh ngày ấy thật sự ôm ấp một khối tình cảm không thể giải bày mà cùng hắc rơi xuống vực thẳm của dục tình?

Từng mảnh vỡ ký ức của những bức thư vừa xem hiện lên trước mắt hắc.

Thiệu nhớ tới cảnh tượng ở thôn Bốc Vu. Khi oán linh dưới tàng cây cứ khẳng khẳng chỉ vào mai rùa, cái mà Phùng cực trưởng và Thuỷ Căn thấy đều là mặt của chính họ, thế nhưng thứ mà hắc thấy lại là khuôn mặt của Thác Bạt Tự với một giọt lệ ánh lên nơi khóe mắt... Không nghĩ thêm nữa, Thiệu nhắm mắt lại, cảm thụ sự run rẩy khi khoái cảm chạy qua xương tủy.

Sau rất nhiều lần co rút, cuối cùng Thuỷ Căn cảm thấy bụng lại đau lâm râm mỗi lần hít thở.

Kết thúc vài hiệp quyết chiến, Thuỷ Căn thở dốc nói với Thiệu: “Cứ...cứ thế này thì đến bắn ra máu mất thôi, người...người muốn bị gãy tiết luôn lắm hả?”

Thiệu đang nằm úp sấp trên người Thuỷ Căn há miệng thở dốc, nghe thấy thế thì tức tối ngẩng đầu. Cậu còn dám mặt dày phàn nàn cái gì? Hắn đây còn chịu uất ức dưới lòng đất cả nghìn năm đây này, khó khăn lắm mới bám được vào một thân xác, kết quả là ngòm củ tỏi vì miệt mài quá độ, mịa nó biết tìm ai mà cãi lý bây giờ?

Đang nghĩ đến đó, một đợt sóng thềm khát ngựa ngáy lại ào tới.

Thuỷ Căn không kìm được khoái cảm, phía dưới thì ra sức cọ cọ Thiệu, nhưng phía trên thì ồn khóc toáng lên: “Người mau nghĩ cách đi chứ!”

Thiệu nhéo mũi Thuỷ Căn: “Người tưởng phía dưới ta không đau đấy chắc! Trách ai đây? Là người tự làm tự chịu!”

Vật vã chiến thêm hiệp nữa, miệng Thuỷ Căn khô khốc đến sùi cả bọt mép, cậu chép chép miệng, đột nhiên nhớ ra vừa nãy trên bàn có một ấm trà và một mâm hoa quả, bèn gắng gượng chống người đứng dậy, lảo đảo đi tới bên bàn cầm ấm trà lên uống.

Tốt nhất là thứ nước trà để nghìn năm này có độc tính mạnh vào, thế còn đỡ hơn là bị tiểu đao từ từ cửa từng nhát.

Vừa mới uống được có vài ngụm, ấm trà đã bị Thiệu giật lấy, hay thật, toàn bộ vào bụng Vương gia cả rồi, nửa giọt cũng chẳng để lại cho người ta!

Mà cũng lạ thật, khi nước trà từ từ chảy xuống bụng, cảm giác rối rắm khó chịu đã vơi đi rất nhiều. Thuỷ Căn không thể tin nổi nhìn ấm trà, rồi lại tội nghiệp nhìn Thiệu, cảm thấy hai người hình như vừa bị đùa cợt rồi.

Thiệu vươn tay cầm lấy hoa quả trên bàn, sau khi cân nhắc bèn cắn thử một miếng, bên trong không ngờ lại cất giấu một chiếc chìa khoá màu đen. Cho tới khi cắn hết chỗ hoa quả, thì đã có tổng cộng ba chiếc chìa khoá xuất hiện trước mặt họ.

Một tay Thuỷ Căn đỡ thắt lưng, tay kia cầm lấy một cái chìa khoá trong số đó, cảm nhận được một dòng chảy nóng ấm ở bắp đùi, cảm hận nói: “Thất Bạt Thiệu, người có chắc ta là anh trai người đầu thai không vậy, sao ta cứ có cảm giác kiếp trước mình với y có huyết hải thâm cừu hay sao ấy?”

Thiệu dữ dằn trừng cậu một cái. Sau khi mặc xong quần áo, hắn cầm lấy chìa khoá trên bàn.

Nếu như thạch thất này là do Thác Bạt Tự bố trí từ ngàn năm trước, vậy y đang định cho người tới thạch thất này xem cái gì đây? Bất chấp bên trong ẩn chứa độc kế âm hiểm gì, hắn cũng phải tìm hiểu tới cùng.

Nghìn năm trước hắn thua dưới tay huynh trưởng đã là không cam lòng, sau đó không thể cùng Vạn Nhân cả đời bên nhau lại là một khúc mắc nan giải to lớn nữa.

Cho dù ngày trước hắn tạo nên một vỏ bọc kín đáo, để bảo vệ mẫu thân mà cố ý giả vờ phóng đảng ngỗ ngược, nhưng một khi đã thực sự chạm đến giới hạn của đỉnh cao quyền lực, dòng máu đế vương chảy trong huyết quản Thiệu lại bắt đầu sôi sục.

Nam nhân chân chính khi đối mặt với quyền lực, thì có mấy ai có thể thực sự lạnh nhạt bàng quan?

Thế nhưng giờ đây hắn phát hiện ra rằng kẻ chiến thắng lại có một góc khuất chẳng ai hay, mãi yêu đơn phương em trai y trong cô độc và đau khổ, không chỉ khinh bỉ, trong lòng hắn còn khó kìm nén được khoái cảm dâng lên.

Không biết mấy chiếc chìa khoá này sẽ mở ra cánh cửa nào nữa đây, điều đó hoàn toàn hấp dẫn lòng hiếu kỳ trong Thiệu.

Khi hai người ra khỏi thạch thất, năm tiếng đã trôi qua.

Quảng Thắng canh giữ bên ngoài đã phùng phùng bốc hỏa. Đại ca xã hội đen không nén nổi lửa giận, trợn mắt chuẩn bị nhào vô oánh nhau!

Gã vốn định bụng nhắm vào Thiệu, nhưng chợt nhớ ra Thiệu rất quý di, năm dăm đành bẻ ngoặt về phía Thuỷ Căn: “Mịa nó, chúng mày ấp trứng ở trống đấy à? Làm bố mày phải ở cái chỗ chết tiệt này, ra đẽch ra đờc, vào đẽch vào đờc! Nói cho chúng mày biết, muốn quăng bố mày đi ấy hả, không có cửa đâu!” (seriously, Quảng Thắng đại ca ăn nói thô tục lắm ấy, thế này giảm nhẹ lắm rồi =)))

Nhưng năm dăm còn chưa động tới Thuỷ Căn đã bị Thiệu chặn đứng. Dưới ánh mắt lạnh te của Thiệu, Quảng Thắng ngượng ngùng rút tay về.

Thuỷ Căn lúng túng, nói thế nào thì kiếp trước mình cũng đã phanh thây người ta rồi, ấy vậy mà đến đời này thằng em nó vẫn bảo vệ mình, thế giới quan mộc mạc của giai cấp vô sản không khỏi có những rung động nhỏ bé.

“Cảm... cảm ơn!”

Thiệu “hừ” một tiếng: “Ờ địa phủ ăn phải cái gì à? Sao trên đời này lại có người hèn nhát đến thế hờ giời? Có...như người, thật mất mặt!” (chắc là có thằng anh như người, thật mất mặt)

Nói xong Thiệu cất bước tiến lên phía trước. Tại khoảng khắc ấy, Thủy Căn bỗng ngẩn ngơ, đứa nhỏ có khuôn mặt tròn xoe to mồm ồm ào “Vương huynh thật vô dụng, đến rảnh mà cũng sợ” ngày ấy như đang hòa vào làm một với bóng lưng trước mặt cậu.

“Nhanh lên một chút! Thộn ra đó làm cái gì?” Thiệu quay lại dữ tợn hồi thúc Thủy Căn, tiểu hài tử lắc lắc đầu, chống cái thắt lưng tê dại gắng gượng đuổi theo hai người phía trước.

Đi thêm một lúc nữa, một cánh cửa lớn màu đen xuất hiện trước mặt ba người...

Thiệu lấy chiếc chìa khoá màu đen ra, không do dự cắm vào cánh cửa màu đen. Chìa khoá thì vừa khít, nhưng làm thế nào cũng không xoay được.

Thiệu ngừng lại, chậm rãi quan sát cánh cửa, và phát hiện ra hai bên cánh cửa đều có vết lõm hình dấu tay.

Thiệu thử đặt tay vào trong một trong hai vết lõm ấy, lập tức hẳn có thể cảm giác được linh lực bên trong bắt đầu chuyển động.

Nhưng vết lõm còn lại cách hẳn quá xa, Thiệu không thể với tới, Quảng Thăng thấy thế bèn đặt một tay mình vào.

Nhưng chỉ vừa mới chạm vào thôi mà gã đàn ông cường tráng đã bị bắn đi xa tít tắp.

Thủy Căn nhìn dấu tay đó, cùng Thiệu trao đổi một ánh mắt, và chậm rãi đưa tay đặt vào.

Vào khoảnh khắc tay hai người đều đặt lên, chiếc chìa khoá màu đen bắt đầu tự chuyển động, cánh cửa mở ra trong im lặng...

Thủy Căn cố mở to hai mắt, nhìn vào bóng tối thăm thăm bên trong, không hi vọng có thể nhìn thấy cái gì, một giọng noi già nua vọng ra từ bên trong cánh cửa.

" *'Đại dị giả bất chiêm'*, hàm nghĩa thực sự của câu nói này, e rằng tới tận khi tuổi đã xế chiều sắp chết, người mới có thể chân chính lĩnh hội chăng? Mệnh không đáng sợ, điều đáng sợ chính là mong muốn đấu tranh chống lại mệnh, sự tranh đấu ấy đã được sắp đặt sẵn từ lâu, mệnh bàn như gang đúc..."

Chương 45

Giọng nói thê lương khiến ba người dựng lỗ chân lông, mở to hai mắt nhìn vào trong, khi cánh cửa đen hoàn toàn mở ra.

Cả đám nhận thấy hóa ra bên trong là một hành lang treo đầy những bức hoạ.

Bức hoạ đầu tiên có bối cảnh rất quen thuộc, Thiệu liếc mắt một cái đã nhận ra đó là tảng đá ở cửa thôn Bốc Vu. Và một bé trai mi thanh mục tú đang đứng trước tảng đá.

Còn giọng nói già nua vẫn chậm rãi kể tiếp: “Năm ấy mười một tuổi, ta theo Thái phó Yến Phượng vô tình tới một thôn làng huyền bí tên là thôn Bốc Vu, những chữ ‘*Đại dị bất khả chiêm*’ này mang một ý nghĩ sâu xa, một đứa trẻ thì sao đã hiểu được?

Ở nơi này, trưởng thôn đã tự mình xem mệnh cho ta. Khi ấy ta rất hiếu kỳ, vài đồng tiền đặt trong mai rùa có thể xác định sinh tử càn khôn của con người sao? Ta không tin.

Ngay sau đó, trưởng thôn đã tính được mệnh cách của ta, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, và nói ta là ‘*Nhật thiên tướng vị, thuỷ hạt lục hợp tho*’, trời sinh là một minh chủ có con mắt nhìn

xa trông rộng. Nhưng trong mệnh lại có một sát tinh – *hoả trùng nhập kim tinh*. Nếu muốn xưng đế, nhất định phải tự tay diệt trừ sát tinh này.

Chỉ sợ trong tương lai, hai người không thể cùng tồn tại. '*Hoả trùng nhập kim tinh*? Sư phụ suy ngay ra rằng mệnh trung tai tinh của ta chính là đệ đệ năm ấy chín tuổi – Thác Bạt Thiệu.

Đối với kết quả này ta chỉ hừ mũi khinh thường. Để dọn sạch con đường đi đến ngai vàng, có mấy ai là không vấy máu của thân thích ruột thịt đây? Cho dù mệnh bản không tính ra kết quả này, thì đến một lúc nào đó cũng sẽ phải có một cuộc chém giết giữa huynh đệ thôi.

Giống như bầy sói trên thảo nguyên, chỉ có con tàn nhẫn nhất cắn đứt yết hầu của kẻ cạnh tranh, mới có tư cách lên làm con đầu đàn. Mặc dù ta mới mười một tuổi, nhưng ngày ngày mẫu hậu vẫn ở bên tai ta truyền thụ đạo lý này, bề ngoài, ta khiêm tốn lễ phép, ôn thuận thiện lương, đó là bởi vì ta chưa trở thành con sói mạnh nhất, nên chỉ đành giấu đi nanh vuốt sắc nhọn mà thôi.

Thác Bạt Thiệu ư? Nếu như hắn là vật cản trên con đường hướng tới đỉnh cao của ta, vậy thì ta sẽ..."

Giọng nói già nua kia dừng lại, lúc này Thiệu đã nhìn về phía bức hoạ tiếp theo.

Bối cảnh của bức tranh đã thay đổi, và nhân vật chính là hai đứa trẻ đang cùng nhau đi săn trong rừng trúc.

“Trong lúc đi săn, hoàng tử không cẩn thận bị rắn độc cắn, đó là một tai nạn không hề có sơ hở. Sau khi lén thả rắn độc đã được huấn luyện ra, ta giả vờ sợ hãi lùi về phía sau, lấy còi lệnh giấu trong tay áo ra, ngấm cự ly chờ đợi một kích trí mạng. Nhưng ta hoàn toàn không ngờ được rằng, ngay khi phát hiện ra rắn độc, Thiệu lại đẩy ta ra. Một đứa nhỏ mới chín tuổi, rõ ràng cũng rất sợ hãi, lại dám giơ bảo kiếm lên chém rắn độc thành hai đoạn. Hài tử bướng bỉnh này trước đây lúc nào cũng nghe lén ta nói mớ, rồi cười nhạo ra trước mặt mọi người, trong khoảnh khắc ấy...lại thật đáng yêu, ha ha...” Giọng nói của ông lão trở nên dịu dàng, như đang chìm trong hồi ức ngọt ngào.

“Hai chữ ‘*huynh đệ*’ này chưa từng mang ý nghĩa gì đặc biệt đối với ta. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, không hiểu sao cặp mắt đã thú trưng trưng của hài tử này lại cuốn hút ta đến thế.

Tạm thời để cho hãn sống sót đi, để cho hãn trải qua thời niên thiếu vô tư, cứ coi như đây là việc làm nhân từ cuối cùng của huynh trưởng ta.”

Nghe đến đây, cả Thiệu và Thuỷ Căn đều đã biết thanh âm già nua kia thuộc về ai rồi. Chẳng biết vị Vương huynh đã qua đời từ

ngàn năm trước dùng cách gì để lưu giữ lại đoạn thanh âm này.

Thủy Căn hoàn toàn không ngờ rằng, bức tranh đệ đệ cũng cảm cứu huynh trưởng đây cảm động thân thương từng hiện lên trong đầu mình lại có nguồn gốc sâu xa như thế, sau gáy cậu mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Ghê thật, kiếp trước của cậu mới mười một tuổi đã tính toán giết đệ đệ của mình, thật là thiếu đạo đức! Hèn chi kiếp trước làm vua, kiếp này đầu thai làm nông dân chân đất mắt toét là phải rồi.

Cậu thấy vẻ mặt Thiệu hoang mang, nắm tay hẩn từ từ siết chặt lại.

Những bức họa kế tiếp đều là cảnh “ca từ đệ hiếu” cảm động lòng người.

Trong tranh chính là những mẫu chuyện vụn vặt về cảnh sinh hoạt thường ngày chốn cung đình. Thác Bạt Thiệu trong tranh nếu không phải thả chó dữ đuổi Thác Bạt Tự chạy khắp sân, thì cũng là trèo lên cây bắn giàn ná vào Thác Bạt Tự dưới tán cây. Vừa nhìn đã thấy đó là những ghi chép về một cuộc sống giàu sang quần áo là lượt điển hình.

Nhưng mỗi một ánh mắt ngang tàng kiêu ngạo, mỗi một nụ cười ẩn hiện xấu xa của người thiếu niên ương bướng trong tranh

dường như đều được phác họa một cách tinh tế bởi ngòi bút tràn ngập yêu thương, sống động bùng bùng trên giấy trắng.

Đây mà là ghi chép cảnh sinh hoạt ấy hử? Tất cả đều là “thụ ngược biến thái thiếu nam hoài xuân ám luyện sử” thì có. (ghi chép về chuyện tình thầm kín mơ mộng của thiếu nam biến thái thụ ngược =)))

Nhưng sắc thái của bức tranh kế tiếp đã trở nên u ám. Một người nữa xuất hiện trong tranh, người nọ có mái tóc dài hơi gợn sóng, khoé mắt chân mày tràn ngập phong tình, có lẽ do tâm trạng của họa sĩ đã thay đổi, rành rành một đại mỹ nhân, ấy vậy mà khuôn mặt lại mơ hồ tỏa ra sát khí.

“Khi phụ vương tin vào lời gièm pha của Phùng thiên sư, chuẩn bị đem quân tàn sát Thanh Hà, Thái phó Yến Phượng đã lên viết một phong mật thư cho trưởng thôn Bốc Vu, hy vọng bộ tộc Bốc Vu có thể kịp thời tránh họa. Thế nhưng trưởng thôn lại hồi âm cho Thái phó, trong thư chỉ có năm chữ lớn ‘*Thiên mệnh không thể trái*’.

Phải rồi, người của tộc này tinh thông tính toán Chu Dịch⁽¹⁾ lẽ nào lại không biết trước rằng sẽ có tai họa động trời sắp giáng xuống đầu mình? Nhưng họ hiểu mệnh và cũng tin mệnh.

Khi tin tức toàn thôn Bốc Vu bị tàn sát truyền đến, ta đã phản đối cách nghĩ ấy, đúng là một đám người cổ hủ, nhưng Thái phó Yến

Phượng lại nghiêm túc nói rằng, nếu muốn thay đổi vận mệnh, thì cái giá phải trả có thể còn đáng sợ hơn cái chết, đáng sợ hơn cái chết? Khi ấy ta... chưa hiểu được.

Sau đó, Thái phó thở dài và nói, người thông minh phải biết thuận thế hành sự chứ không phải làm trái lẽ trời, nhìn trộm thiên cơ giống như có thể mượn lực mà tiến, thường là sự bán công bội (làm ít được nhiều). Đó cũng là mục đích của việc đưa ta đi coi bói ngày trước. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, ta cứ cố ý trì hoãn không chịu hạ thủ với Thiệu, e rằng mai này sẽ nảy sinh biến cố... Yển Thái phó không nói thêm điều gì nữa, dù sao ông cũng là người đọc sách, không thể nói thẳng ra lời khuyên huynh trưởng mưu hại đệ đệ. Trong lòng ta lại có một ý định khác, nếu sau này Thiệu muốn tranh đế vị cùng ta, ta sẽ biết ngay, sẽ chặt đứt suy nghĩ và thời cơ của hắn. Nếu hắn là một con sói con, ta sẽ nhổ hết móng vuốt, bẻ hết răng nanh của hắn.

Cứ như vậy, cảnh huynh đệ tương tàn sẽ không bao giờ xảy ra, phải không?

Dù hắn có trở nên ương bướng đến thế nào, thì vẫn là một thứ đồ chơi đáng yêu, tới khi ta nắm giữ thiên hạ trong tay, bên cạnh vẫn phải có đệ đệ này để mà nuông chiều, như thế mới là hoàn toàn thỏa mãn.

Thế nhưng...khi trở về, phụ vương lại mang theo một thiếu niên. Nhìn thiếu niên này, không biết vì sao ta có một linh cảm chẳng lành, đúng rồi, là ánh mắt Thiệu nhìn hấn, ánh mắt ấy say mê mà chuyên chú... Ta không thích...”

Trong mấy bức họa tiếp theo, Vạn Nhân đều là nhân vật chính.

“Vạn Nhân đến từ thôn Bốc Vu, nghe đâu mẫu thân hấn là người Miêu am hiểu dưỡng cổ (sâu độc) vùng Miêu Cương, hấn là người duy nhất còn sống sót trong thôn làng bị thảm sát. Ta không biết hấn có hạ cổ với phụ vương hay không, mỹ mạo bất tường (điềm chẳng lành) của hấn lại mê hoặc được phụ vương vốn không thích nam sắc thu hấn làm nam sủng, phong làm phu nhân, dưỡng trong hậu cung đầy nữ quyến.

Cái giá của việc ngày ngày hoan nhạc là phụ vương trên giường càng ngày càng khó khăn, vì vậy Vạn Nhân liền xúi giục Phùng thiên sư dâng dược tráng dương – hàn thực tán.

Loại dược này vốn được điều phối để chữa bệnh thương hàn , nó có khả năng khiến cơ thể con người sinh ra nhiệt lượng rất lớn để xua đuổi hàn khí. Thế nhưng nếu người bình thường dùng dược, nhất định phải mặc quần áo rộng, đi lại nhiều, và phải ăn đồ lạnh,

để khiến cho nhiệt độ cơ thể tản ra. Điều đáng sợ nhất chính là nó có thể làm trí óc người ta lẫn lộn.

Phụ vương ăn được thành nghiện, thường xuyên vì buồn bực quá mức mà ngày ngày không ăn cơm, hàng đêm mất ngủ. Đồng thời thường xuyên xuất hiện hành vi độc thoại. Tính tình càng ngày càng hung ác tàn nhẫn.

Tình hình đó hoàn toàn có lợi cho ta. Hàng ngày trên triều, phụ vương vô cớ xử tử đại thần, khiến cho cả triều đình và dân chúng đều chìm trong nỗi sợ hãi. Rất nhiều quan viên ngày ngày nơm nớp lo sợ vì chẳng biết có giữ nổi tính mạng của mình hay không.

Là một hoàng tử khiêm lương ôn thuận, ta càng ngày càng được lòng của văn võ bá quan và bách tính kinh thành.

Nhưng được nhiều tâm như vậy có phỏng có ích gì? Tâm của Thiệu lại càng ngày càng xa ta.”

Giữa bức tranh xuất hiện Thiệu để nửa thân trần nằm trên giường, hơi thở dục tình như từ bức tranh ào tới.

“Thiệu dường như đã say mê Vạn Nhân, mà Vạn Nhân cũng như có như không đáp lại Thiệu. Nam sủng mang trên lưng hận thù chồng chất này dường như không có ý định giết chết phụ vương để

bái tế linh hồn tộc nhân của hắn như dự đoán của ta trước đây. Hắn như một người chơi cờ bày mưu tính kế từ lâu, không nhanh không chậm sắp xếp bàn cờ của hắn trong chốn cung đình. Và Thiệu chính là một quân cờ không thể thiếu trên bàn cờ ấy.

Nhận ra Thác Bạt Thiệu lại thích Vạn Nhân, trong lòng ta bùng lên ngọn lửa giận dữ, không phải bởi vì đệ đệ say mê nam sắc, mà bởi vì hắn say mê Vạn Nhân.

Mãi cho đến lúc này, ta mới phát hiện ra, đối với đệ đệ của mình, ta đã... Một lần say rượu, ta trèo lên giường Thiệu, làm cái việc ta đã làm trong mộng cả trăm nghìn lần. Sau sự sững sốt lúc ban đầu, Thiệu lại đề ngược lại ta, phải rồi, đệ đệ lỗ mãng này trước giờ lúc nào cũng khỏe hơn ta nhiều lắm... Khuất nhục ở dưới ư? Với ta mà nói, đó quả thực là một trò cười, thế nhưng nếu là hắn, thì ta bằng lòng. Thì ra chẳng biết tự bao giờ, nghiệt tình của ta dành cho hắn đã sâu nặng đến thế rồi...”

Nói đến đây, bức họa lại hiện ra một cảnh tượng quen thuộc, chính là cảnh Thiệu bị treo trong giếng.

“Thế nhưng, Thiệu bắt đầu bộc lộ tài năng trên chiến trường. Nhìn hắn ngày một trưởng thành, ta không thể không đau đớn ra tay tàn nhẫn, xé tan đôi cánh của hắn. Vì ta tố giác việc Thiệu cướp

tuấn mã của Nhu Nhiên, Thiệu lại càng căm hận ta, và càng gần gũi với Vạn Nhân.

Mặc dù thần trí phụ vương ngày càng mê loạn, nhưng người vẫn nắm rõ như lòng bàn tay tình hình của các nhi tử. Ta chưa bao giờ dám biểu hiện lòng tốt với Thiệu trước mặt người. Đối với một đế vương mà nói, nhi tử quá mức thân thiết với nhau cũng phải điều hăn mong đợi, '*cán cân quyền lực thăng bằng*' cũng phải được áp dụng với cả máu mủ ruột rà. (theo tao hiểu là 2 bên phải hạn chế lẫn nhau mới tốt, chớ chúng nó mà liên kết lại là không tốt =)))

Khi nhìn thấy hăn bị phụ vương nổi trận lôi đình treo trong giếng đang thoi thóp, ta lại không thể ra tay giúp đỡ, chỉ có thể mượn tay Vạn Nhân mới đưa hăn ra khỏi giếng được."

Thấy ánh mắt căm hận của hăn, ta cũng chỉ có thể lặng lẽ rời đi. Đồng thời âm thầm nhắc nhở chính mình: '*Tiểu bất nhĩ tắc loạn đại mưu*' (việc nhỏ không nhìn sẽ hỏng việc lớn). Không thể tin được, khi đó ta lại cho rằng sẽ có cách để ta '*vẹn cả đôi đường*'..." (ta hiểu là đạt đc đế vị mà ko phải giết Thiệu)

Nghe đến đây, Thiệu đột nhiên có khao khát muốn được xoay người rời khỏi nơi này, dù sao thì, đối với hăn, nghìn năm trước kỳ thực đã không còn ý nghĩa gì to tát. Cho tới bây giờ, tình yêu của Thác Bạt Tự vẫn luôn là đơn phương, dù có sâu đậm đến thế nào đi

chẳng nữa cũng chẳng đáng một đồng trong mắt hăn. Thác Bạt Tự cũng tốt, mà Thuỷ Căn cũng được, chẳng qua cũng chỉ là cái vai hề trong chuyện tình bi tráng giữa hăn và Vạn Nhân mà thôi!

Còn thạch động này chẳng qua là nơi để một vị đế vương đã thỏa mãn ham muốn quyền lực dùng để tế kẻ bị y tự tay bóp chết, giả bộ yêu thương giải sầu mà thôi. Hăn không cần đứng đây nghe kẻ chiến thắng hắt thứ nước bắn của những lời giả dối bịa đặt lên người ái nhân.

Ngay khi Thiệu định rời khỏi hành lang này, tất cả các bức hoạ đột nhiên bốc cháy phừng phừng. Và thanh âm kia lại càng vang dội "Thiên mệnh không thể trái, nếu muốn thay đổi vận mệnh, cái giá phải trả có thể còn đáng sợ hơn cả cái chết, nhưng đến khi ta hiểu được chân lý này, có phải đã là quá muộn? Thiệu, người đến là người đẩy sao?"

Lời tác giả: một món quà muộn màng, chúc mọi người 8/3 vui vẻ
~~~~~

(1) Chu Dịch: Tên bộ sách cổ của Trung Hoa, do Phục Hi chế ra các quẻ, Chu Văn Vương soạn Hệ Từ, Khổng Tử viết phần Thập Dực. Nội dung khảo sát sự biến hóa tự nhiên, thiên văn khí tượng. Các bậc đế vương thời cổ dùng trong việc chính trị, bói toán. Tới Khổng

Tử trở thành sách triết học cơ bản của nhà Nho. Sách này còn có tên là **Dịch kinh** hay **Hi kinh**. (theo: hanviet.org)

Chương 46

Nhiệt độ trong dãy hành lang đột nhiên tăng vọt, Thuỷ Căn và Quảng Thắng vội vàng lùi lại, nhưng lúc này, cánh cổng màu đen không biết từ khi nào đã khép chặt lại rồi.

Cùng với những bức hoạ bị đốt cháy, trên vách tường của hành lang xuất hiện ngư đầu trần tà thú quen thuộc. Còn thanh âm đó dường như phát ra từ chính miệng của trần tà thú.

Thanh âm cao vút ấy vẫn đang tiếp tục: “Là người sao? Ta không bố trí bất kỳ cạm bẫy nào ở nơi đây, chỉ mong rằng người mở ra thạch thất này chính là người... Nếu đúng là người, vậy thì bao công sức ta giải thích đã không uổng phí rồi. Thiệu, hẳn là người hận lắm khi ta bức người uống rượu độc, rồi lại giam cầm hồn phách của người trong mộ suốt nghìn năm.

Nếu có thể, ta thà rằng kẻ bị phong ấn nghìn năm trong mộ là ta. Thế nhưng... tất cả đều là mệnh, cuối cùng người đã yêu Vạn Nhân say đắm, nhưng trong lòng kẻ đó thêm muốn điều gì, người lại chưa bao giờ để ý đến.

Một kẻ tinh thông Chu Dịch và thao túng cổ trùng, một kẻ mang trên lưng hận thù chồng chất, Thiệu, sao ngươi lại thích y kia chứ?

Khi y bắt đầu xây dựng từ đường ở thôn Bốc Vu, ta mới phát hiện ra nền móng trạch viện mà y chọn đều là đại hung huyết vị, địa thế thôn Bốc Vu vốn đã vi diệu, lại thêm cố gắng bài trí, oán khí tụ lại đủ để thay đổi đất trời. Khi từ đường hoàn thành, Yến thái phó lại phát hiện tinh cung của ta đột nhiên xuất hiện điềm xấu, vương triều Đại Ngụy nguy cơ chồng chất.

Thế nhưng bấy giờ Vạn Nhân đã được phụ vương vô cùng sủng ái, hơn nữa lại cấu kết với Phùng thiên sư, có thể nói là một tay che trời, ngay cả ta thân là hoàng tử và trọng thần Yến Phượng cũng không làm gì được y. Ta phát hiện ra dã tâm lang sói của y, lại không có cách nào đối phó. Khi ta hạ quyết tâm chuẩn bị phá phủ trầm chu ⁽¹⁾ ra sức diệt trừ hãn, Vạn Nhân lại phát hiện được tình cảm ta dành cho người, liền hạ cổ vào người...

Cổ, tương truyền là lấy trăm con trùng bỏ vào vò, để cho chúng ăn thịt lẫn nhau, con còn sót lại cuối cùng chính là cổ. Thế nhưng thứ Vạn Nhân hạ vào người ngươi không phải cổ trùng mà là cổ khí.

Thôn Bốc Vu ẩn cư lánh đời lại nuôi dưỡng một kẻ lòng lang dạ thú như thế, không biết trưởng thôn quá cổ có từng thấy trước được việc này hay chẳng.

Khi còn ở thôn Bốc Vu, y đã tập hợp hơn một nghìn ác linh vào tế đàn, thao túng chúng tấn công lẫn nhau, ngẫu nhiên lẫn nhau, ác linh hung tàn nhất còn sót lại cuối cùng được dùng bùa chú hóa thành cổ khí hạ lên người người. Người bị cổ khí ám vào, lệ khí tăng vọt, chỉ với Vạn Nhân là nghe lời răm rắp, ngày càng độc ác tàn bạo. Nhưng điểm ác độc nhất của thứ cổ này chính là hồn phách người bị hạ cổ sẽ từ từ bị cổ khí cắn nuốt, kẻ đó sẽ trở thành cái xác không hồn...

Lúc Vạn Nhân đặc ý nói với ta, tim ta như bị bóp nát. Linh hồn trong thể xác quen thuộc kia đã từ từ bị một ác linh không tên chiếm lấy, không còn tồn tại nữa ư? Nếu như thứ Vạn Nhân muốn chỉ là vận lý giang sơn này, ta đây sẵn sàng dâng cho hắn, chỉ cần Thiệu có thể trở về bên ta...

Thế nhưng dã tâm của hắn không chỉ có thế, lý trí nói cho ta biết thân là vương tử của Đại Ngụy, ta không thể để giang sơn Đại Ngụy rơi vào tay thứ yêu nghiệt này. Hai ta cuối cùng không thể thoát khỏi sự an bài của vận mệnh, trở thành kẻ địch không đội trời chung. Điều duy nhất ta có thể làm, chỉ là nhân lúc người chưa hoàn

toàn bị cổ khí cắn nuốt, giết chết người, dùng Bát quái trận pháp trấn áp người trong mộ phần ở Quân Sơn, dùng âm khí cực hạn từ từ luyện hoá cổ khí trong người, chỉ mong hồn phách người có thể thoát khỏi cổ khí... Thế nhưng người hạ cổ lên người lại là Vạn Nhân, y và người phải cùng tồn tại, ta phong ấn trái tim của người trong thi thể y, dùng thân thể không thối rữa của y bồi dưỡng nguyên thần của người, và bởi vì Trấn hồn thạch nên linh hồn còn sót lại của y bị nhốt trong thạch thất nghìn năm, cho dù chuyển kiếp, cũng trở thành kẻ đần độn đầu óc không toàn vẹn.

Ta biết, khi người bước ra khỏi mộ thất cũng là lúc hồn phách y tự lại, trở lại nhân gian. Đến lúc đó chỉ sợ oán niệm của y càng thêm mãnh liệt, có phá hủy cả thiên hạ cũng không hề tiếc nuối.

Ngày đó, khi giết chết Vạn Nhân, ta từng quay lại thôn Bốc Vu với ý định phá hủy từ đường y xây dựng. Mặc dù Yến Phượng tinh thông thuật âm dương, và cũng đã truyền thụ tất cả cho ta, thế nhưng oán khí ở nơi đó quá nặng, sức mạnh của ta không đủ để hoá giải. Ta chỉ có thể phong ấn vài đoạn ký ức của mình trong tế đàn. Đồng thời sử dụng hồn phách của mình để mở ra một lối vào kết giới của thôn Bốc Vu.

Chỉhấn đốn lại giang sơn Đại Ngụy, dẹp hết loạn trong giặc ngoài, với ta mọi thứ đã tan thành tro bụi, không còn gì để vướng

bạn nữa, ta giả chết ẩn cư tại thạch thất này, chỉ tập trung chuẩn bị cho việc chúng ta kiếp sau gặp lại. Nếu như kiếp sau của ta có thể bị linh hồn người hấp dẫn, thuận lợi tìm được người, thì chúng ta sẽ cùng quay lại thôn Bốc Vu.

Kiếp trước nợ người, chỉ có thể để đến kiếp sau trả lại. Nếu người thấy được chân tướng hồn phách của ta và giết chết ta ngay trên tế đàn, thì oan nghiệt nghìn năm coi như đã trả hết, người cũng cởi bỏ được nút thắt trong lòng, chỉ mong sao người có thể vui vẻ dạo chơi thế gian. Thế nhưng... nếu như người không giết chết ta, vậy thì... liệu ta có thể nghĩ rằng người vẫn còn chút tình nghĩa với ta hay chẳng? Người đã mang theo bản đồ mà ta tận lực bắt chước nét chữ Vạn Nhân khắc lên tế đàn, và tới nơi đây rồi, thì hãy nghe ta nói một chút những điều ta chưa từng nói với người... Ta không biết người đang ở bên người có phải là kiếp sau của ta hay không, nếu đúng như vậy, có thể cùng người nối lại tiền duyên... vậy là nỗi cô đơn của suốt nửa đời ta tự giam cầm mình ở nơi đây cũng được xoa dịu rồi.

Chỉ có điều, việc kiếp trước ta không thể làm xong, lại cần người hoàn thành nốt. Người hẳn đã thấy cái hộp khám trên cột đá trong hồ nước, thứ chứa đựng bên trong chính là trái tim của Vạn Nhân. Sau khi hồn phách tụ lại, y nhất định đang nóng lòng khô

phục nguyên khí, trong khi quả tim này lại tuyệt đối không thể để y đoạt đi, Thiệu... đệ đệ của ta, van xin người...”

Thanh âm dần dần nhỏ lại, Thủy Căn nghe thấy mà tê dại cả da đầu. Người ta hay nói kẻ thông minh là phải tính kế với người khác, vị này còn hơn thế nữa, cả người sống lẫn người chết, thậm chí đến cả chính mình chuyển kiếp cũng không tha. Nhìn lại đời này của cậu mà mệt muốn chết mịa nó luôn cho xong! Kiếp trước còn chưa được thăng em nó “làm” đủ đây mà, nên mới chuẩn bị mấy con muỗi quỷ quái, làm cậu thiếu chút nữa bị người ta gian thành cái thây khô rồi.

Với chỉ số thông minh của cậu ấy mà, có lấy kính chiếu yêu gì đó ra soi cũng còn lâu mới bằng được vị Đại vương tử mưu mô thủ đoạn này! Không phải hồn phách của mình cũng bị tảng đá nào đó trấn áp rồi đấy chứ, nên đời này mới không xảo quyết được như người ta?

Thiệu nghe xong hồi lâu mà vẫn không hề phản ứng. Khoảng thời gian ấy, hắn chưa từng cảm thấy bản thân có gì không ổn, kể cả sau khi giết phụ vương để cứu mẫu thân, hắn cũng không hề kích động. Khi ấy, hình như hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu – cùng Vạn Nhân ở bên nhau. Cho dù nghìn năm đã qua, ý nghĩ ấy cũng chưa từng thay đổi. Tình yêu thuần khiết ấy của hắn là do cổ

độc tạo ra ư? Như vậy thì khiêu chiến quá đáng với quan điểm tình yêu của Vương gia rồi đó.

Vạn Nhân phong hoa tuyệt đại, Vạn Nhân giống như tiên nhân, lại thành thứ yêu nghiệt giở mọi thủ đoạn, lãnh huyết vô tình, lợi dụng oán linh của tộc nhân để luyện cổ ư?

Thành kiến thâm căn cố đế đối với Vương huynh giờ khắc này quả thực đang tăng lên đến cực hạn. Hắc hung hăng giáng một quyền lên ngư đầu trấn tà thú.

Cú đấm ẩn chứa linh lực đập nát ngư đầu trấn tà thú thành hai mảnh.

Quảng Thắng tinh mắt, thấy được bên trong trấn tà thú ẩn giấu thứ gì đó, đại ca xã hội đen kinh hoàng kêu lên một tiếng thảm thiết.

Trái lại, Thuỷ Căn đã có kinh nghiệm với yêu ma quỷ quái, không kêu lấy một tiếng. Cậu chỉ trơ mắt nhìn vết nứt dữ tợn âm trầm, không biết vì cớ gì, nước mắt lại trào ra...

Lời tác giả: Vẫn còn rất nhiều điều đáng ngờ, mọi người từ từ để Cuồng tử bật mí dần dần.

(1) Phá phủ trầm chu (đập nổi chìm thuyền): dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy đã không còn đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Chương 47

Thiệu cũng sững sốt khựng lại, ngư đầu vỡ ra rơi xuống đất làm một đám bụi cuộn lên. Khi đám bụi tản ra, một bộ thi thể xuất hiện trước mặt ba người. Có lẽ vì không gian đặc biệt bên trong động, thi thể vẫn giữ nguyên tình trạng như mới, hoàn toàn không bị thối rữa.

Thật ra thì nếu đó chỉ là một thi thể bình thường, thì ba người đã quá quen với xác chết này cũng chẳng phản ứng dữ dội đến thế.

Thế nhưng bộ thi thể ấy lại thô thảm đến khôn tả bằng lời. Thoạt nhìn, thi thể này đã không còn trẻ, mái tóc hoa râm rối tung trên vai, cả người trần trụi không một mảnh vải che thân. Nhưng quỷ dị là ở chỗ, nửa bên trái thân thể ông ta là một cụ già tám, chín mươi tuổi, trong khi đó nửa bên phải lại dữ tợn như La Sát. Mạch máu dưới lớp da nổi phồng hết lên, hơn thế nữa, trên lớp da trần còn mọc ra một cái bướu nom như đầu người. Cái bướu ấy lại giống như có mặt mũi, đang há miệng đau đớn gào thét.

Thi thể này trông hệt như nửa người nửa quỷ hợp thể vậy, dù nhìn thế nào cũng thấy đó không là một sinh vật bình thường.

“Thác Bạt Tự...” Mặc dù khuôn mặt của thi thể đã già đi, nhưng từ khuôn mặt bên trái chong chắt những nếp nhăn, Thiệu vẫn nhận ra được những đường nét quen thuộc.

Nhìn thi thể quỷ dị này, Thủy Căn bỗng cảm thấy trái tim mình như bị siết chặt, lớp da ở bên phải như bị lửa thiêu đốt, mỗi một tấc da đều như bị mũi dùi sắc nhọn đâm từng nhát từng nhát, cái cảm giác đau đớn lại vô cùng quen thuộc, nước mắt cậu không thể ngừng rơi xuống dọc hai bên má.

Cậu mới chỉ được nhìn thấy diện mạo tuấn lãng của mình kiếp trước. Thế nhưng lúc này đây, cảnh tượng này lại khiến người ta tê dại cả da đầu. Cái thi thể chết trong khốn khổ ở mật động này còn có chút nào phong thái và uy nghiêm của thiên tử Đại Ngụy nữa đây?

Thác Bạt Thiệu cũng nhìn di hài của Vương huynh bằng vẻ mặt rối rắm, cái bấu đầu người đáng sợ đó cho thấy khi còn sống y đã phải chịu sự phản phệ của cổ thuật ác độc nhất.

Cứ cho là ngày trước hẳn thực sự bị cổ khí ám vào đi, nhưng kẻ hạ cổ, Vạn Nhân, lại đã chết rồi. Thứ cổ khí này được luyện ra từ hơn một nghìn oán linh chết thảm, không giống cổ trùng có sinh mệnh chắc chắn có một ngày sẽ chết đi, chỉ e rằng đời đời kiếp kiếp nó cũng sẽ chẳng biến mất. Nếu như không có người nuôi kìm hãm,

thậm chí nó sẽ càng trở nên điên cuồng hơn. Trong khi đó, Tự lại muốn tìm cách giải cổ cho hân, như vậy có phải trong lúc bày trận giải pháp, y bị cổ khí phản công...?

Khi cổ khí cứ mạnh dần lên, có lẽ Thác Bạt Tự cũng không thể nào khống chế nó nữa, vì vậy da mới bắt đầu thối rữa, chỉ còn cách giả chết ẩn cư.

Nhìn thi thể co quắp trong cái động này, gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Thác Bạt Tự đã phải chịu đựng sự thống khổ của bệnh tật, sống cuộc đời cô độc thui thui một mình ở nơi đây như thế nào.

Trước khi chết, Thác Bạt Tự đã phong ấn chính bản thân trong trấn tà thú... dùng chính thi thể tàn tạ của mình để giải bày một tấm chân tình với đệ đệ và vạch trần sự thật khủng khiếp.

Tất cả giống như, y đã dày công chọn nguyên liệu, tỉ mỉ chỉnh độ lửa để làm ra cao lương mỹ vị thơm nức mũi, nhưng lại dùng mâm nhỏ bán thiu để bày biện, và rồi cô đơn chờ đợi một kết cục đã được định trước là không người hỏi đến, thật đáng thương và cũng thật đáng buồn.

Thủy Căn lấy tay lau nước mắt, bỗng hỏi một câu như muốn lay tỉnh "người" đó: "Trước khi chết... người có từng hối hận?"

Thiệu không nhìn di hài của Vương huynh nữa. Hắn xoay người tiếp tục đẩy cánh cửa sắt bên kia, nhưng dù có đẩy mạnh ra sao, hắn cũng không mở nó ra được.

Sau khi nóng nảy đập thêm mấy phát nữa, hắn ngoảng lại và thấy Thuỷ Căn vẫn đang nhìn thi thể kiếp trước của mình mà nước mắt lưng tròng, hắn tức giận nói: “Nhìn cái gì? Người nghe thấy rồi còn gì, kiếp trước ngươi làm nhiều điều ác thế, còn chết già được là nên cảm tạ trời đất rồi đấy!”

Quảng Thẳng đứng cạnh nghe mà choáng váng. Gã lại rón rén né xa Thuỷ Căn ra một chút. Đại ca khóc không ra nước mắt mà nói: “Người... người cũng không phải người hử?”

Thuỷ Căn không đáp lại lời gã, cậu cởi bộ quần áo ẩm ướt trên người xuống, trải ra mặt đất, định bụng đưa thi thể trong mật động ra rồi dùng quần áo bao lại.

Không thấy thì không sao, nhưng nếu đã gặp rồi, cho dù không quen biết, nhưng đã chết thảm đến thế này thì mình giúp người ta nhất xác cũng là điều nên làm. Huống chi đây là nhất xác cho chính mình cơ mà! Tiếc là điều kiện không cho phép, bằng không cậu đã lau hương liệu toàn thân, rắc kim phấn rồi còn đeo thêm mấy cái dây chuyền vàng nữa rồi!

Người ta hay nói, sau khi chết phải tìm được huyết mộ tốt, không thì con cháu tám đời xui xẻo. Nhất định là vì kiếp trước mình chết trong động, nên mới hại đời này phải sống đến là uất ức, gặp phải đủ loại chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế. Nếu đặt lại thi thể tử tế, nói không chừng mình lại có thể đổi đời ấy chứ.

Nhưng tay còn chưa chạm vào thi thể, cậu đã bị đẩy phắt sang một bên, đập đầu vào tường đá đánh "bốp" một tiếng!

Thủy Căn vừa đau vừa tức, ôm đầu nghẹn ngào nói: "Người làm cái gì vậy!"

Thiệu vốn ngang ngược thành thói, nên cũng chẳng thềm đáp lời cậu, chỉ cởi quần áo xuống, rồi liếc Quảng Thăng một cái: "Người cũng cởi ra."

Tới khi quần áo của ba người đều đã được trải trên mặt đất, Thiệu ghé tởm trũng thi thể trong huyết, sau đó, hần vươn tay đến nhẹ nhàng bế di hài của Vương huynh ra, khế khàng đặt lên lớp quần áo, và rồi dùng quần áo bọc bộ thi thể lại.

Thủy Căn đứng bên nhìn, bĩu môi, nghĩ bụng, má nó, tên này đúng là chẳng ai ưa nổi. May mà mình bây giờ lập trường kiên định rồi, chứ nếu đời này mà lại động tâm với hần nữa, thì mình thà lập tức cắt cổ, lao thẳng sang kiếp sau tương lai xán lạn luôn cho rồi!

Sau khi thi thể đã được bao bọc kỹ càng, Quảng Thắng bất thành linh kêu lên: “Các người nhìn kìa, đó là cái gì?”

Hoá ra nơi thi thể ngồi lúc đầu lại có một cái cửa nhỏ màu son. Thiệu móc cái chìa khoá thứ hai màu đỏ trong túi quần ra, cắm vào ổ khoá.

Khi cánh cửa nhỏ mở ra, Thiệu ngó thử vào trong, rồi dẫn đầu cả bọn chui vào. Khác với hành lang vừa nãy, chui qua cửa nhỏ là đến một khoảng không rộng lớn.

Đến khi cả ba người đều chui qua rồi, họ mới phát hiện ra đây là một đại sảnh hình tam giác. Ba mặt vách đá lõm vào trong một góc chín mươi độ. Và ở mặt trong cùng của đại sảnh là một thác nước tuôn chảy không ngừng. Thác nước cao gần mười thước trút thẳng xuống cái hồ phía dưới, bắn tung lên tầng tầng bọt nước như sương như khói.

Thế nhưng mọi người đều chẳng còn thời gian đâu mà đi nghiên cứu kết cấu kỳ lạ của hang đá. Bởi vì trong hồ, giữa những con sóng trắng cuộn cuộn, có một cái “kén tắm” làm từ xác khô đang bập bênh ẩn hiện.

Còn “siêu nhân bất tử” bọc trong cái kén kia thì chẳng biết đã biến đâu mất tiêu rồi.

Coi bộ thác nước này và hồ nước mặn nọ có đường thông với nhau. Bởi vì nước chảy không ngừng, nên dù đã qua trăm nghìn năm nhưng vẫn không có mùi hôi thối.

Cách bài trí trong thạch động này rất độc đáo. Có thể thấy những năm tháng cuối đời của Thác Bạt Tự đã không bị lãng phí chút nào, vẫn rất đủ đầy phong phú. Về phần sau này vì sao vị hoà thượng Liễu Không kia lại xây dựng Huyền Không Tự ở cửa vào huyệt động, thì cũng đành chịu thôi.

Đúng lúc này, Thuỷ Căn bỗng cảm thấy sau lưng có một cơn gió ào qua. Ngoảnh lại nhìn, cậu thấy một con bướm trắng khổng lồ to như cái nón đang lao về phía mình.

Thiệu vội vàng kéo cậu né sang một bên, lúc này, ba người mới phát hiện, không chỉ có một con, mà vô số bướm khổng lồ đang phủ kín trần nhà.

Còn Phùng thịt nướng thì bám trên vách tường, nhếch mép cười với bọn họ: “Thanh Hà Vương, tại hạ chờ ở đây đã lâu!”

Chương 48

Băng tằm đáng lẽ ra sinh trưởng rất chậm, nhưng dường như đã có đột biến xảy ra, chỉ trong chốc lát chúng đã lột xác thành bướm trưởng thành.

Phần bướm lấp lánh ánh huỳnh quang là tả rầy xuống, một ít phần rơi trúng vai Thuỷ Căn, bùng lên cảm giác đau đớn như thiêu như đốt. Thiệu nhanh tay lẹ mắt kéo Thuỷ Căn nhảy xuống hồ.

Nhưng Quảng Thăng đại ca lại xui xẻo bị văng miếng phần bướm, gào lên thảm thiết, thấy bọn Thuỷ Căn nhảy xuống nước, gã cũng nhảy xuống theo. Nước mặn làm giảm bớt không ít đau đớn. Coi bộ nước ở đây đúng là khắc tinh của băng tằm.

Phùng thệt nướng vẫn bám trên trần, cười quái dị nhìn ba người trong hồ.

Từ khi rời khỏi thôn Bốc Vu tới giờ, đây là lần đầu tiên Thuỷ Căn nghe thấy Phùng cục trưởng quái vật mở miệng nói chuyện, giọng nói của hắn có cảm giác kỳ dị khó tả bằng lời. Đúng rồi, ngày trước khi ở trên tế đàn, lúc hắn bị ánh trăng chiếu lên biển thành Phùng thiên sư, giọng hắn nghe cũng y chang thế này mà.

Coi bộ Phùng cục trưởng đã đầu thai thành công nhất, DNA được lưu giữ nguyên vẹn. Đời trước với đời này đều xấu xa y như nhau. Chỉ có điều, lí do vì sao hắn trở nên quỷ dị như thế thật khó hiểu.

Thiệu ngẩng đầu, nói với Phùng cục trưởng: “Vẫn khỏe chứ, Phùng thiên sư.”

Con người giữa lớp thịt cháy đảo láo liên, hắn nói: “Thanh Hà Vương, thứ lỗi cho sự vô lễ của hạ quan, không thể xuống thỉnh an Vương gia được. Có điều người biết cái hộp trong tay ta đựng cái gì chứ?”

Thiệu nhếch mép, theo như kỳ ngộ khi nãy ở ngoài hành lang, nếu Thác Bạt Tự không nói dối, thì trong hộp này hắn là chứa trái tim của Vạn Nhân rồi.

Mặc dù không thể loại trừ khả năng Tự hư hư thực thực bịa đặt, nhưng tử trạng thâm trầm của Vương huynh và những lời trấn trối cuối cùng vẫn mang tới cho lòng Thiệu những dao động mơ hồ. Nhưng muốn Thiệu tin rằng người kiếp trước hắn dốc lòng yêu thương kỳ thực lại là kẻ rắp tâm hại hắn, thì còn đau đớn hơn là giết hắn một lần nữa.

Cho nên lúc này đây, hắc chưa thể nói được gì, chỉ có thể nhìn coi tên thiên sư chiếm được thân thể Phùng cục trưởng này định bày trò gì mà thôi.

Thấy Thiệu không trả lời, Phùng cục trưởng chẳng thềm tiếp tục cuộc đối thoại tẻ ngắt ấy nữa, tự nói luôn: “Trong hộp này chính là trái tim của Vạn Nhân, nếu có được trái tim chứa nguyên thần này, Vạn Nhân có thể hoàn toàn sống lại, thế nào? Thanh Hà Vương, với điều kiện này, chúng ta có thể hợp tác rồi nhỉ?”

Suy cho cùng thì hắc vẫn là một kẻ lọc lõi chốn quan trường, phải nói rằng từ khi quen biết đến bây giờ, kiếp trước kiếp này hai người đã qua lại với nhau rất nhiều lần, cũng đã đến nước này rồi mà còn có thể tìm được cơ hội hợp tác, thành thật mà nói, khả năng thích nghi của hắc còn đáng kinh ngạc hơn cái mặt của hắc nhiều.

Thủy Căn căng thẳng nhìn môi Thiệu, không biết hắc sẽ nói gì.

Thiệu im lặng một hồi, rồi hỏi: “Vậy người định hợp tác như thế nào?”

Hai mắt Phùng cục trưởng như bắn ra độc tiễn về phía Thủy Căn, chĩa một ngón tay cháy đen thui vào cậu, hắc nói: “Hắc! Dùng máu của hắc để tiến hành nghi thức tụ lại nguyên thần.”

Ánh mắt Thiệu loé lên, hần trầm giọng: “Được!”

Thủy Căn lập tức “anh hùng vô lệ”. Bộ thi thể chỉ cách một bức tường đằng kia hoàn toàn trở thành một sự chiêm biếm.

“Được... được cái con khi, má nó, các người thích làm trò gì thì cứ đi mà làm, đời này Ngô Thủy Căn ta không mắc mớ gì tới các người hết.”

“Còn có người...” Thủy Căn chỉ vào mặt Thác Bạt Thiệu, “Người còn gọi là người nữa không? Ta... hài cốt ta còn chưa lạnh, người đã muốn hợp đủ một đôi để tể Vạn đại mỹ nhân kia...”

Không đợi Thủy Căn nói hết, Phùng cục trưởng bất thành linh ra tay, bắn ra một sợi dây tơ cuốn lấy cánh tay Thủy Căn, rồi giật mạnh một phát, lôi cậu lên.

Thiệu lập tức chộp được mắt cá chân Thủy Căn. Thủy Căn bị hai người kéo co giữa không trung, đau đớn la lên.

“Thanh Hà Vương, người có ý gì đây?” Phùng cục trưởng túm chặt sợi tơ, giọng điệu tức khắc trở nên âm trầm.

“Chỉ cần máu của hần là được rồi, không phải sao? Lát nữa tự ta sẽ cho người, kéo hần lên làm gì?”

“Coi bộ Thanh Hà Vương thật ra lại rất yêu thương huynh trưởng đấy nhỉ! Sao ta không nhớ trước đây tình cảm huynh đệ của

các người lại tốt đến thế chứ?”

Thiệu hừ lạnh một tiếng, tay vẫn không hề rời lỏng: “Con cháu Thác Bạt thị ta, không cho phép người ngoài được ỨC HIẾP!”

Thủy Căn bị treo đến là khó chịu, nhìn hai người rời qua tiếng lại mãi vẫn chưa xong. Cậu bèn thọc cánh tay không bị trói vào quần đùi.

Quảng Thắng nhấn chìm cả người trong nước, há hốc miệng nhìn Thủy Căn ở đó biểu diễn màn móc ch* m giữa không trung.

Không phải là hài tử ngứa ở cái chỗ đó, chỉ là sau màn nong nàn nóng bỏng cùng Thiệu trong tấm cung, lúc mặc quần áo, hài tử tìm được trên cái giá một con dao gấp bỏ túi, để trong túi quần thì không yên tâm, bèn nhét luôn vào trong quần lót.

Bây giờ đúng lúc cần dùng tới, lưỡi dao bật ra, định bụng cửa đứt sợi tơ đang trói cánh tay cậu.

Thế nhưng sợi tơ này chắc kinh khủng, hoàn toàn không thể cắt đứt được.

Trong mắt Phùng thị nường lóe lên một tia sát khí, hắt lại bắn ra một sợi tơ nữa siết lấy cổ Thủy Căn.

Cổ bị siết chặt, Thủy Căn lập tức buông con dao ra để kéo sợi dây khỏi cổ.

Con dao rơi xuống, cắm phập xuống đất, từ vết nứt mà con dao tạo thành bùng lên một ngọn lửa đỏ.

Theo ngọn lửa phụt lên, khe nứt trên mặt đất càng lúc càng toác rộng ra, lan một mạch sang tận hai bên tường.

Một thanh kiếm vàng sắc bén và một pho tượng thổ địa đất sét xuất hiện trên hai bức tường.

Ánh lửa làm bướm băng trên trần sợ hãi, nhao nhao vỗ cánh chao đảo phía trên ngọn lửa, đôi lúc có một con bị cháy xém cả cánh, rớt xuống giữa ngọn lửa và bị đốt thành tro. Gió từ cánh bướm băng vỗ đã thổi sạch lớp bụi bặm nhiều năm trên trần động tam giác.

Té ra trên trần động lại khắc những hoa văn tuyệt đẹp, nhìn kỹ hơn sẽ thấy, hai gốc đại thụ như dây mây khô héo quấn quít vào nhau, và ở nơi hai gốc đại thụ hợp lại xuất hiện một hốc cây nom như lỗ khóa.

Thieu bồng hiểu ra, kiếm vàng khảm trên tường đá, cây chạm trên trần nhà, thác nước trút xuống không ngừng, lửa bùng lên từ đất, và tượng thổ địa bằng bùn, lần lượt tạo thành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ trong ngũ hành.

Năm loại nguyên tố tương sinh tương khắc, và là nguồn gốc tạo thành vạn vật. Trong khi đó, đại sảnh tam giác này lại tạo điều kiện cho từ trường khởi động.

Nơi này là một tế đàn được thiết kế tinh vi, mặc dù so với cái ở thôn Bốc Vu thì không biết tác dụng ra sao, nhưng chắc chắn là đủ để tụ lại nguyên thần. Không biết vì sao người xây dựng lại phải nhọc công dựng nên tế đàn ở nơi này.

Thác Bạt Tự, rốt cuộc người muốn làm gì?

Ngọn lửa kỳ lạ càng lúc càng mãnh liệt, trong thoáng chốc đã thiêu đứt sợi tơ quần trên cánh tay Thuỷ Căn, hài tử rơi xuống ngay chóc đồng lửa.

May mà Thiệu kịp thời nhảy lên, đón được cậu, không thì tiểu Thuỷ Căn đã được dịp cùng Phùng cục trưởng so xem thịt ai mềm hơn rồi.

Trong phút chốc ngọn lửa bốc lên, Phùng cục trưởng gào lên một tiếng, trốn vào một góc tối tăm của đại sảnh run lên bần bật, tốc độ quỹ đạo của hắc đường như đã chậm lại rất nhiều. Xem ra lửa đã trở thành một nỗi ám ảnh sâu sắc đối với Phùng cục trưởng.

Tận dụng thời cơ này, Thiệu vọt tới chỗ Phùng cục trưởng, cướp được cái hộp trong tay hắn. Phùng cục trưởng định trả đòn,

đáng tiếc lại bị Thiệu vung tay hất thẳng xuống hồ.

Coi bộ thịt nướng cũng không hợp với nước mặn rồi! Phùng cục trưởng trong nước thống khổ kêu gào, làm Quảng Thắng sợ hãi cuống cuống bò lên bờ.

Thiệu không buồn nhìn Phùng cục trưởng nữa, hăn lưỡng lự lấy chiếc chìa khoá thứ ba ra, nhảy vọt lên, cắm chìa vào ổ khoá.

Khi ổ khoá bí mật được mở ra, hai gốc đại thụ quấn quít lấy nhau tách ra làm hai, một sợi xích sắt buông xuống.

Thiệu ôm lấy Thuỷ Căn đang dốc sức ho khan, nắm lấy xích sắt, nhún người nhảy lên.

Từ khi vào mật động giấu trong Huyền Không Tự đến giờ, không có lấy một nơi nào để cho người ta được thông thả xả hơi cả. Thế nhưng vừa nhảy lên trần nhà, thì quả là “liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”, trước mắt mở ra không gian thoáng đãng, nơi đây dường như đã rời khỏi hang đá, dẫn tới một vách núi.

Trên đầu là trời xanh, dưới chân là bãi cỏ, thậm chí còn cảm nhận được hương cỏ trong gió, và vài cánh hùnh ưng xinh đẹp phóng khoáng đang lượn vòng quanh vách núi, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng thật vang.

Thác Bạt Thiệu cảm thấy mỗi gốc cây mỗi ngọn cỏ ở đây đều vô cùng quen thuộc.

Đúng rồi, nghìn năm trước, khi phụ vương muốn phá núi mở đường ở eo Kim Long, hắc tòng theo Vương huynh đứng ở vách núi này đốc thúc thợ.

Lúc này, trên vách núi, có một người đang ngồi, hai chân lơ lửng bên mép vực, y cúi đầu lẳng lặng lật sách trong tay.

Khi Thiệu và Thuỷ Căn nhảy ra tới nơi, y chậm rãi khép quyển sách trên tay lại, và đưa tay tháo kính xuống. Ánh nắng rọi xuống làn da nhợt nhạt của y như huỳnh quang rọi lên sứ trắng. Lấy tay che nắng, y hơi nheo mắt lại, hé miệng cười: “Người đã đến rồi?”

Cả Thiệu và Thuỷ Căn đều sửng sốt tại chỗ, người kia không phải ai khác, chính là tiến sĩ tiểu Lương, người đã biến mất một cách kỳ lạ ở thôn Bốc Vu.

Con một sách này hiền khô như khúc gỗ, nhưng khi bỏ kính ra, lại như ngọc sáng phủ bụi tỏa ra hào quang chói mắt, đó là một loại thần thái phong vận đã thấm vào tận xương tận tủy, không thể nào nói rõ.

Kìm lòng không được, Thiệu cất tiếng gọi: “Vạn nhi...”

Tiến sĩ Lương vững vàng đứng dậy, đi về phía Thiệu, tay phải chậm rãi vươn ra.

Nụ cười quen thuộc ấy, ánh nước trong mắt ấy, tất cả đều khiến tâm tình Thiệu trở nên kích động. Hắn cũng vội vàng vươn tay ra.

Thế nhưng Thanh Hà Vương lại bổ nhào vào khoảng không, bàn tay Vạn Nhân xoa lên khuôn mặt đang kinh ngạc của Thuỷ Căn. “Người đã đến rồi? Tự nhi.”

Chương 49

Khi ngón tay lạnh lẽo lướt nhẹ qua gò má, Thuỷ Căn muốn né ra chết đi được, nhưng người cậu cứng đờ không thể nhúc nhích, cứ như thể ếch nhái bị rắn siết chặt vậy.

Nhưng Thuỷ Căn vẫn liếc được mắt sang nhìn vẻ mặt của Thiệu. Nói như thế nào nhỉ... nom y chang mặt đường bị xe ủi ủi qua vậy đó... Vốn từ của Thuỷ Căn nghèo nàn, vắt óc một lúc mới nghĩ ra được mỗi câu đấy thôi à.

Cũng khó trách cái mặt thẳng em cậu nó lại rạn nứt ra như thế. BẠN thử nói xem, rẽ ngang rẽ dọc mãi mới tới được vách núi này, vất vả lắm mới gặp lại được người xưa, đã không ôm hôn thăm thiết thì thôi, lại còn để cậu được vớ bở, uất ức đến mức nào đây!

Thuỷ Căn tự cảm thấy đời này mình cũng nên ra dáng làm anh một tẹo.

Nghĩ vậy, Vương huynh bèn dè dặt né khỏi ngón tay của tiến sĩ Lương, trốn ra đằng sau Thiệu mà nói: “Ừ thì... hai người các người cứ từ từ trò chuyện, hay là để ta xuống dưới trước chờ các người nhé?”

Tiến sĩ Lương chỉ bất đắc dĩ mỉm cười, khỏi nói cũng biết, đời này mặc dù không được đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng thân là tiến sĩ, khí chất nho nhã cũng đủ khiến người ta phải ngoái nhìn.

Bấy giờ, tiến sĩ Lương mới lịch sự đưa tay ra: “Đưa cái hộp cho ta.”

Lúc này mới là nói với Thiệu.

Thiệu bình tĩnh lại, đôi mắt nhìn thẳng vào tiến sĩ Lương, trầm giọng hỏi: “Có phải người đã từng hạ cổ với ta?”

Tiến sĩ Lương không đáp, buồn rầu rũ mi mắt, ra vẻ ngạp ngừng muốn nói lại thôi.

Vẻ mặt này ấy mà, cậu học trò Thuỷ Căn quen thuộc vô cùng. Hồi còn nhỏ mỗi lần bị bọn Đới Bằng vu oan, tiểu Căn nhĩ phần nộ phản bác lại lời bịa đặt của Đới công tử với thầy cô, thì thẳng oắt con ấy lại trề mồm ra mếu máo, ra vẻ tủ thân trong lòng lắm đấy mà không dám mở miệng.

Hài tử vẫn luôn cảm thấy đấy mới là cảnh giới cao nhất của đối trá – vô thanh thắng hữu thanh.

Quả nhiên Thiệu đã chui vào thòng, thộn người ra đó, hủ tương trong não chắc là đang đặc lại rồi đấy mà.

Tiến sĩ Lương, à không, bây giờ nên gọi là Vạn Nhân mới phải, khẽ chạm vào mặt Thiệu, u buồn nói: “Đầu chối cùn, người có còn nhớ rõ lời thề cuối cùng giữa chúng ta trên đại điện không? Kiếp này không thể bên nhau, chỉ mong kiếp sau gặp lại...”

Chỉ một câu “đầu chối cùn”, trong khoảng khắc toàn bộ phòng bị của Thiệu đã sụp đổ. Cứ cho là lời Tự nói đều là sự thật đi, thế nhưng ngay từ đầu hẳn đã động tâm với Vạn Nhân, điều này hoàn toàn không thể dùng cổ thuật để giải thích được.

Cung đình tranh đấu, phụ vương tàn bạo, mẫu thân nhu nhược, tất cả đã tạo nên một Thác Bạt Thiệu từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân. Nhưng mỗi lần gặp người nam tử trầm tĩnh như nước này, cõi lòng hẳn như từ sông lớn vẫn đục thanh lọc thành suối trong róc rách, những kiêu căng xốc nổi trong phút chốc đã chẳng còn.

Tựa như lúc này đây, Thiệu lại đắm chìm trong đôi mắt của Vạn Nhân không thể tự thoát ra nổi nữa.

Ngón tay lướt nhẹ qua gương mặt chậm rãi trượt xuống, lướt qua bờ vai trần, từ tốn vượt qua cánh tay cường tráng, đi thẳng tới bàn tay đang cầm cái hộp.

Trong chớp mắt, cái hộp ấy đã khéo léo chuyển sang tay Vạn Nhân.

Ở phía sau, Thủy Căn thấy rõ ràng, nhưng muốn đi giật lại cũng không kịp nữa rồi.

Vạn Nhân cướp được cái hộp rồi nhảy bật về phía sau. Lúc y chạm đất, cái hộp đã bị đập vỡ. Một khắc sau trái tim màu đen hồng ở trong tay Vạn Nhân.

Vạn Nhân siết chặt nó lại, trái tim ấy như hoá thành máu loãng và bị y hấp thụ vào lòng bàn tay, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng óng ánh.

Thủy Căn tức giận vùng dậy gõ đầu Thiệu: “Người xem người vừa làm cái gì kia!”

Không tin người khác thì phải tin chính mình! Cậu tin chắc rằng Vạn Nhân kia không phải là cái thứ tốt đẹp gì. Rốt cuộc thắng em cậu vừa được người ta liếc mắt đưa tình mấy cái đã buông khí giới đầu hàng ngay tắp lự rồi.

Mới nghĩ tới việc Vạn Nhân khôi phục nguyên khí rồi, nhất định sẽ nghiên cứu nên báo thù sát thân chi cừu kiếp trước như thế nào, là biết thắng em hãm tài này thì không thể hy vọng được gì rồi. Mình nên tranh thủ chuồn trước đi là hơn!

Nghĩ vậy Thủy Căn bèn xoay người toan trở lại đại sảnh tam giác.

Đúng lúc này, Vạn Nhân bất thành linh gục xuống, gào lên thảm thiết.

Thuỷ Căn quay đầu lại nhìn, khuôn mặt trắng bóc của tiến sĩ Lương tím ngắt lại. Dáng vẻ khôi phục nguyên khí đây ấy hả, giống hệt như là uống phải thạch tín thì có.

Vạn Nhân ngẩng khuôn mặt xanh mét lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Thiệu: "... Người, vừa nãy động tay động chân cái gì hả?"

Sở dĩ khẳng định là Thiệu động tay động chân, là bởi vì trái tim này và hồn phách y bị Trấn hồn thạch áp bách có kết nối với nhau.

Trước đây, Phùng cục trưởng đã mang theo Thiệu xông vào cổ mộ ở Quân Sơn, sau khi chiếc vòng ấy được cởi ra, phần hồn phách còn lưu lại trên thân thể y cũng được giải phóng, y có thể cảm nhận được nơi đặt nguyên thần của mình. Nhưng từ khi còn sống, Thác Bạt Tự đã bố trí cơ quan bẫy rập ở nơi đây, y không thể tiến vào.

Sau đó, với tư cách là chuyên gia cổ văn, y đi theo bọn Phùng cục trưởng đến thôn Bốc Vu. Trong thôn, y đi riêng với Phùng cục trưởng tới từ đường, tiết lộ thân phận, hứa hẹn dụ dỗ sẽ cho

cục trưởng được trường sinh bất lão, để cục trưởng nằm vào quan tài.

Ý định ban đầu của y là âm thầm dẫn bọn Thác Bạt Thiệu đến tế đàn, nếu như có thể sử dụng năng lượng của tế đàn giết chết Thiệu lần nữa, chiếm đoạt linh lực của hắn, thì cho dù không có được trái tim bị phong ấn cũng chẳng có vấn đề gì nữa.

Thế nhưng y đã tính sai một bước, không ngờ được rằng Tự đã động tay động chân với tế đàn. Khi thử đi vào nơi đó, y lại bị sức mạnh ẩn trong tế đàn đánh bật ra ngoài, bắn thẳng ra khỏi ảo ảnh thôn Bốc Vu.

Sự phản công của sức mạnh ấy khiến y tổn hao không ít linh lực, muốn tiến vào thôn Bốc Vu lần nữa đã là điều không thể.

Y chỉ còn cách lảng lạng canh giữ bên ngoài kết giới, và suy đoán tình hình trong thôn.

Thác Bạt Tự, lại là người!

Không ai có thể hiểu Thác Bạt Tự hơn y. Từ khi mới vào cung, y đã phát hiện ra Tự chưa bao giờ là một kẻ nhu nhược như trọng thần trong triều vẫn nghĩ, đằng sau vẻ tao nhã lễ độ là trái tim lãnh khốc của một bậc đế vương.

Vạn Nhân rất thích thú, phải biết rằng một đối thủ ngang tài ngang sức sẽ làm chiến thắng càng thêm ngọt ngào.

Thế nhưng nam nhân đầu tiên trong đời y công nhận là đối thủ lại tình nguyện nằm dưới thân đệ đệ mình.

Có bao nhiêu lần, y lẳng lặng trốn sau tầng tầng lớp lớp màn che, nghe trong không khí mùi dịch thể tanh nồng, nín thở lắng nghe nam nhân kiêu ngạo kia bị đệ đệ mình chơi đùa, từ trong cổ họng phát ra tiếng rên rĩ trầm đục.

Mỗi lần như vậy, bản thân tưởng như lãnh cảm lại khó có thể đè nén rung động giữa hai chân. Thứ khoái cảm ấy, so với hồi y ở thôn Bốc Vu lừa hài tử từng ức hiếp y lên dốc núi, đẩy chúng vào bẫy thú của thợ săn, còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thác Bạt Tự... nếu như... mình có thể...

Sau này, y hạ cổ lên người Thiệu, ép Tự lấy cớ bị thương vì mẩu thân qua đời để rời khỏi cung đi tìm cách giải cổ. Còn y lại mượn cơ hội này xúi giục Thiệu phát động cung biến.

Điều y khát khao không phải là trả thù cho tộc nhân.

Chỉ đơn giản là vì từ khi sinh ra, y đã bị nói là bát tự đại hung, thiếu chút nữa đã bị phụ thân buộc đá dìm chết. May mà lúc đó trưởng bối trong tộc ngăn cản, y mới giữ được tính mạng. Thêm

vào đó, bởi vì y không phải Hán nhân hoàn toàn, mẫu thân y là man di Nam Cương có thể thao túng cổ độc. Từ nhỏ y đã bị bao nhiêu người trong thôn khinh thường và ức hiếp rồi? Hai mẹ con phải sống trong sự xem thường của tất cả mọi người bao gồm cả cha y.

Đáng tiếc, mặc dù có cổ thuật gia truyền, nhưng tính cách mẹ y quá yếu đuối . Vạn Nhân không oán trách mẹ, thế nhưng để không bị người khi dễ thì chỉ có cách trở nên mạnh mẽ hơn – mạnh mẽ đến mức có thể thay đổi cả trời đất!

Báo thù ư? Thật nực cười, thứ y muốn chính là ngai vàng cao cao tại thượng kia! Và cả thứ quyền lực có thể tùy ý chà đạp vị vương tử cao quý kia nữa!

Đáng tiếc y lại thất bại trong gang tấc, không ngờ rằng Tự lại tìm được cách giải cổ trong đồng đồ nát ở thôn Bốc Vu.

Và hủy hoại tất cả khổ công bài bố của y chỉ trong chốc lát... Thác Bạt Tự, y thực sự là một đối thủ không thể xem thường.

Và nghìn năm sau, cuối cùng y lại thấy được ánh mặt trời, một lần nữa gặp lại đối thủ kia, Tự quả nhiên không khiến y thất vọng, vừa mới bắt đầu đã tặng y phần đại lễ như thế này. Nếu không thể cắn nuốt Thiệu, thì cũng chỉ còn một cách duy nhất là lấy lại trái tim mà thôi.

Khi thôn Bốc Vu sụp đổ, Vạn Nhân tìm được cơ hội cứu Phùng cực trưởng đang hấp hối ra, hạ cổ lên người hăn, lợi dụng hăn làm chó săn cho y, và rồi đuổi theo bọn Thiệu, cuối cùng cũng tìm được trái tim.

Thế nhưng phút trước còn cảm thấy thấy nguyên khí tràn trề linh lực, phút sau vừa hấp thụ vào cơ thể, khí huyết toàn thân lại như muốn bắt đầu nổ tung đến nơi.

Kiếp sau của Tự hoàn toàn không có linh lực, vậy thì chỉ có thể là Thiệu vừa nãy đã làm gì đó với quả tim, bởi vì mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, y lại quá hấp tấp nóng vội, nên mới hoàn toàn không hề phát giác ra.

Thuỷ Căn chăm chú nhìn Thiệu, hay thật, cứ như thể hăn mới là người trúng độc vậy, ánh mắt nhìn Vạn Nhân thống khổ triền miên.

Kìm nén tâm tình cuộn trào mãnh liệt, Thiệu chậm rãi mở miệng: “Ta và Vương huynh từ nhỏ thích chơi một trò chơi, thưở nhỏ y đã luyện tập ngũ hành bát quái với Yến Phượng, cho nên luôn sử dụng Bát quái trận pháp để đi săn.

Ngũ hành trận là hiệu nghiệm nhất, cho dù vào giữa mùa đông băng tuyết mênh mông, không hề có dấu vết của các loài thú thì pháp trận vẫn có thể dẫn tới vài con mồi như thỏ hoẵng. Chúng

đều không có chỗ chạy trốn, và bị Vương huynh dùng băng trụ sắc bén đâm chết.

Loại thịt không hề chạm vào vũ khí kim loại này tươi ngon không gì sánh được... Ngũ hành tể đàn mà tại hạ thấy vừa nãy quả thực giống như đúc trận pháp Vương huynh thiết lập khi đi săn... Mặc dù không biết lần này Vương huynh muốn săn cái gì, nhưng ta đã âm thầm ngưng tụ nước mặn trong hồ thành ba cái băng châm. Lúc người bỗng nhiên cướp lấy cái hộp trong tay ta, ta đã đẩy ba cây băng châm này vào trong hộp, bám lên nguyên thần của người, hiện giờ ba băng châm kia hẳn là đã phong bế tâm khiếu mệnh môn của người rồi.

Vạn Nhân... người thực sự hạ cổ với ta sao?" Câu nói cuối cùng này đã mang theo sự chắc chắn không thể nghi ngờ cùng đau đớn và phẫn nộ.

Vạn Nhân không trả lời, y chỉ lạnh lùng cười: "Thanh Hà Vương, xem ra sau nghìn năm cuối cùng người cũng khôn ra chút xíu rồi đấy... Có điều người cho rằng như vậy có thể làm khó được ta sao?"

Y đang nói, thì bỗng chốc thân thể Thuỷ Căn bay vút lên. Trong chớp mắt cậu đã bị Vạn Nhân nhảy lên ôm vào lòng, và rồi hai người rơi thẳng xuống vách núi phía trước.

Thủy Căn còn đang mãi nghe, không ngờ được mình lại bị Vạn Nhân lôi xuống vách núi, lao xuống như hùng ưng, tiếng kêu thảm thiết vang tận trời xanh.

Bất chợt, cổ cậu bị một đầu lưỡi chạm vào, vuốt ve, sau đó là một trận đau nhói, dường như tiếng gió thổi cũng không át được tiếng mạch máu vỡ ra .

Sau một khắc, máu cậu thi nhau ào ào chảy vào miệng Vạn Nhân. Đau đớn vì mất máu và cảm giác khi đang rơi cùng ủa tới, cậu không khỏi bật ra tiếng rên rỉ đau đớn, còn bờ môi đang hút máu cậu dường như bị tiếng rên rỉ này kích thích mà càng thêm điên cuồng...

Chương 50

Thực ra thì mọi chuyện xảy ra chỉ trong phút chốc, Thuỷ Căn nhọc nhằn mở mắt, xuyên qua tầng tầng sương trắng hóa ra lại tới khoảng không ngay phía trên Huyền Không Tự!

Thuỷ Căn nhắm tịt mắt lại chờ đợi giây phút mình ngã bẹp lẹp như cái bánh thịt. Thế nhưng Vạn Nhân lại ổn định thân thể ngay giữa không trung, ôm lấy Thuỷ Căn vững vàng đứng trên rào chắn ở Huyền Không Tự.

Có thể coi là đã chạm đất, nhưng Thuỷ Căn vẫn còn cảm thấy trời đất quay cuồng. Không biết đây có phải là hậu quả của việc mất quá nhiều máu hay không, mà sắc mặt cậu trắng bệch, yếu ớt nằm trong lòng Vạn Nhân.

Sau khi hút máu Thuỷ Căn, sắc mặt Vạn Nhân đã khôi phục lại rất nhiều. Không biết có phải là trùng hợp hay không, mà cậu lại sinh vào đầu tháng quý, âm khí rất thịnh. Máu rất nhiều protein, đúng là thuốc hay cần thiết dù ở nhà hay đi du lịch, có việc gì thì làm hai ngụm, eo khoẻ lưng khoẻ chân cũng khoẻ!

Sau khi hút máu cậu, Vạn Nhân tạm thời ngăn được sự phá hoại của băng châm.

Nhìn Thủy Căn ngồi trong lòng mình, Vạn Nhân mỉm cười, ôm cậu chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này từ phía trên lại có người rơi xuống. Vạn Nhân mỉm cười nhìn Thiệu bấy giờ còn chưa kịp tiếp đất. Ôm lấy Thủy Căn, y lại toan nhảy xuống tiếp.

Nhưng vừa nhảy vào giữa không trung, y lại thét lên một tiếng đầy đau đớn, và vút Thủy Căn sang một bên. Điều kỳ lạ chính là hai người cứ giãy giụa giữa không trung như bị định thân chú.

Cùng với sự vùng vẫy của hai người, còn có một hồi chuông dồn dập vang lên.

Thiệu nhìn kỹ mới thấy, không ngờ gần ba thước xung quanh Huyền Không Tự lại giăng một tấm lưới trong suốt, tấm lưới ấy còn tỏa ra vầng sáng đỏ nhàn nhạt dưới thân Vạn Nhân.

Thiệu thử chạm tay vào tấm lưới, ngón tay hần chỉ vừa mới động vào đã đau nhói lên, linh lực như đang đua nhau tuôn ra khỏi thân thể. Hần vội vàng rút tay lại. Đứng trên rào chắn, hần cố tóm lấy Thủy Căn đang yếu ớt ngã lặn kênh ở một bên.

Két một tiếng, một lão hoà thượng đi điểm canh đầy đại môn của chính điện bước ra. Ông lão sừng sốt nhìn những người vừa bắt thành linh xuất hiện trên hiên chùa.

“Hiển linh rồi, hiển linh rồi...” Trong đôi mắt mờ đục của lão hoà thượng chợt ánh lên nỗi kinh sợ và mừng vui lẫn lộn.

Thiệu nhìn ông lão vươn những ngón tay như cành cây khô, run rẩy móc từ ngực áo ra một chuỗi tràng hạt đen thẫm, rồi giật mạnh một phát, tràng hạt đứt phụt rơi tứ tung.

Sau đó, vị hoà thượng nọ lại ném mạnh những hạt phật châu ấy vào người Vạn Nhân và Thuỷ Căn. Hạt châu kia đập vào người nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra hết, ngược lại, ánh mắt Vạn Nhân còn sáng bừng lên, y tóm lấy vài viên nhét vào miệng. Sau đó, nhìn thật sâu vào mắt Thuỷ Căn, y bỗng chốc có được sức mạnh để xoay người thoát ra khỏi tấm lưới, như một con diều đứt dây biến mất vào bóng đêm mịt mờ...

Lão hoà thượng kia còn đang mãi ném hạt châu, Thiệu đã túm lấy cổ áo ông cụ: “Người mau đem hắc lên đây cho ta!”

Cuối cùng, trước dâm uy của Thiệu, lão hoà thượng đành lấy ra một cây cọc dài. Thuỷ Căn cố túm lấy một đầu cọc, rồi Thiệu kéo cậu lên, cẩn thận bế cậu vào hành lang.

Bấy giờ, Thuỷ Căn đã không chống đỡ nổi nữa, ngoẹo đầu đi rồi lăn đùng ra xỉu luôn.

Khi tỉnh lại lần nữa, cậu nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường giản dị, trên trần là xà ngang bằng gỗ.

Thiệu đang ngồi ngẩn người bên cạnh cậu, tay bưng một bát thuốc. Nghe thấy Thuỷ Căn bật ra tiếng rên rỉ khó chịu, hấn giật mình tỉnh lại, đưa thuốc tới bên miệng Thuỷ Căn: “Người uống thuốc đi, vừa nãy dứt cho người một chén thì đến nửa chén đã bị lưỡi người chặn lại mất rồi.”

Thuỷ Căn nhìn xuống đuôi giường, lão hoà thượng kia đang ngồi xồm dưới đất và sắc một nồi thuốc đặc quánh bằng bếp cồn.

Té ra là sau khi cậu hôn mê, Thiệu chiếm lấy chỗ của lão hoà thượng như tu hú chiếm tổ chim khách.

Nhớ tới Vạn Nhân ăn xong những hạt châu nọ là có đủ sức lực để chạy trốn, Thiệu bèn sai lão hoà thượng nấu chảy phật châu ra để cho Thuỷ Căn uống một ít, coi bộ đúng là có tác dụng rồi.

Thấy Thuỷ Căn đã tỉnh lại, Thiệu đã có thời gian để hỏi han lão hoà thượng

Hoá ra tấm lưới kia là vật gia truyền của nhà lão hoà thượng, ngày ngày khi đêm đến là phải giăng nó xung quanh chùa, tới khi

trời sắp sáng thì thu vào.

Từ năm năm mươi tuổi, ông cụ xuất gia và trở thành người gác đêm của Huyền Không Tự thay thế phụ thân, vẫn làm việc đó cho tới tận bây giờ, chưa từng gián đoạn.

Thiệu vô cùng kinh ngạc, bèn hỏi kỹ tiếp, cuối cùng cũng tìm ra được kết quả từ mớ bong bóng ông cụ kể lại.

Thì ra tổ tông của lão hoà thượng đã từng là thị vệ của Bắc Ngụy Minh Nguyên đế, sau đó không biết vì sao lại xuất gia làm hoà thượng, còn lập tổ huấn truyền lại như sau –người con trai trưởng trong nhà trước năm mươi tuổi thì kết hôn sinh con, sau năm mươi tuổi thì xuất gia, tới Huyền Không Tự, và phải giữ kín bí mật của ba bức tượng Phật. Không biết gia tộc này đã dùng thứ gì để ràng buộc, mà vẫn giữ được gia quy tới tận ngày hôm nay, chưa từng gián đoạn dù là trong thời chiến loạn.

Nhưng đã trải qua bao năm tháng, những lời truyền miệng cũng khó tránh khỏi sai sót. Mỗi một người trông coi Huyền Không Tự đều phải giăng lưới khi màn đêm buông xuống, và đưa hạt châu cho người rơi vào tấm lưới.

Lão hoà thượng dương dương tự đắc: “Ban sáng ta vừa nhìn thấy tượng Phật bị người xê dịch là biết ngay rằng tối nay sẽ có chuyện mà, nên mới chờ suốt cả đêm không ngủ đấy.”

Thủy Căn đã hơi lại sức, nói đùa: “Nhưng ông có phải là “đưa” hạt châu đâu! Ném cứ như ném lựu đạn ý! Nhìn khắp người tôi toàn là vết đỏ như trúng đạn đây nè!”

Lão hoà thượng ngờ ngợ mà rằng: “Ta cứ nghĩ từ trên trời rơi xuống thì chắc chắn là yêu nghiệt rồi, không ném hạt châu hàng yêu trừ ma này thật mạnh thì sao có tác dụng được?”

Sau khi hỏi ra được lão hoà thượng họ Vương, căn cứ vào lời kể của ông lão, Thiệu suy đoán vị thị vệ lập ra cái gia quy biến thái nọ hẳn là Vương Lạc Nhi trước đây luôn trung thành tận tâm với Thác Bạt Tự.

Nhưng chủ nhân đã ẩn cư, con chó giữ nhà như hẳn không đi theo sao? Có lẽ là được Thác Bạt Tự dặn dò điều gì đó, hẳn mới trông coi nơi ẩn cư Hăng Sơn này.

Có thể vị hoà thượng Liễu Không ấy cũng chính là con cháu của Vương Lạc Nhi, chắc là lo con cháu đời sau không có một cái cơ để bảo vệ cánh cửa mật đạo nên mới tự xây lên toà Huyền Không Tự này.

Nhớ tới bức tượng Vương Lạc Nhi ngồi sánh vai với Thác Bạt Tự, Thiệu lạnh lùng hừ mũi, Vương Lạc Nhi quả là trung nô hiêm có

trên thế gian! Đáng tiếc là bức tượng đó vẫn để lộ một phần tâm tư của hân. (giấm chua =)))

Muốn được đứng bên cạnh chủ nhân ư? Liếc Thuỷ Căn trên giường đang ngáp lấy ngáp để, Thiệu ngấm ngấm mĩa mai: “Trên người người có mùi gì thế hửm? Sao lại tao (khai/lẳng lơ) thế hả!”

Tiểu hài tử nghiêm túc nghe, gật đầu đồng ý: “Cũng phải, mồ hôi đầy người mà, tao là đúng rồi!”

“...” Thiệu cảm thấy Vương huynh nhà mình đúng là có cẩn thận mấy cũng sơ sót, tính đi tính lại vẫn không ngờ được rằng kiếp sau lại đầu thai vào một tên gốc như vậy.

Lúc này Thuỷ Căn bỗng nhớ tới đại ca Quảng Thắng vẫn còn đang ở đại sảnh tam giác, vội vàng giục ông lão mở cửa mật đạo để còn đi cứu Quảng Thắng.

Thế nhưng khi tới chính điện, ba người lại phát hiện ra rằng ba bức tượng kia không thể lay chuyển được một li dù có cố sức ra sao đi chăng nữa.

Dường như mật đạo ấy đã bị một sức mạnh thần bí phong ấn hoàn toàn rồi.

Thuỷ Căn cuống cuống đến độ muốn cào tường, cuối cùng cậu còn toan đục luôn tường ra, lão hoà thượng trừng mắt muốn

liều mạng với Thủy Căn, nói người rơi từ trên trời xuống thì có gan dám phá hoại di tích danh thắng quốc gia chắc! Đừng hòng!

Thiệu khoanh tay xem náo nhiệt, nói: “Vương huynh của ta có hơi bỉ ổi thật, nhưng dù sao cũng là hoàng thất chính tông, có mỗi một tên tù vượt ngục bồi táng cho y, theo lễ nghi mà nói là quá keo kiệt rồi! Cứu gã mà làm chi?”

Cuối cùng, nhân lúc trời còn chưa sáng, hắc kéo Thủy Căn rời khỏi Huyền Không Tự.

Quá tuyệt vời, mọi người chết sạch sành sanh, Thiệu vợ vét tất cả mọi thứ để lại trong phòng khách sạn, khỏi cần phải nộp thuế di sản, cứ coi như là xài một ít tiền của phi nghĩa đi. Nhưng cứ nghĩ đến một người sống sờ sờ lại bị nhốt giữa những bức tường đá, Thủy Căn lại đứng ngồi không yên.

Hăng hái đi mua một cái bản đồ mới, Thiệu chỉ chỉ trạm tiếp theo: “Ngày mai chúng ta xuất phát.”

“Ế, còn đi đâu nữa?”

“Thành phố Hô Luân Bối Nhĩ⁽²⁾ ở Nội Mông Cổ⁽¹⁾.”

Thủy Căn la lên bài hải: “Không được, chúng ta cũng nên chia tay ở đây thôi. Ta đã nhận tổ quy tông rồi. Người cũng gặp lại người yêu cũ rồi... Mặc dù gặp nhau không được vui vẻ lắm... nhưng

một tên bất nam bất nữ thích đàn ông thì chắc nui là quái đàn y chang đàn bà con gái cho mà xem! Người đó, đuổi theo người ta chịu khó dỗ dành vào, mua đồ trang sức chẳng hạn, có khi người ta vẫn chịu gả cho người đấy!”

Thiệu cười lạnh: “Vậy còn người?”

“Ta? Chuyện này có mắc mớ gì tới ta chứ! Ta phải trở về tìm mẹ đây. Người yên tâm, anh dzai chắc chắn không nhớ nhưng người dâu, còn nếu người nhớ anh thì... đến thăm anh, anh đãi người một chầu sủi cảo nhân thịt!”

Thiệu lấy ngón tay chỉ xuống bản đồ: “Đây là do người vẽ, chúng ta nhất định phải đi hết những chỗ này!”

Thủy Căn quynh lên: “Không phải... ta... là y...”

Thiệu không buồn nhìn cậu nữa, chỉ lẩm bầm: “Y muốn chúng ta đi hết hành trình này, chắc chắn là có dụng ý riêng. Vừa nãy khi ở trong động, ta vẫn cảm thấy y chưa nói hết tất cả, lẽ nào còn có chuyện gì khác đã xảy ra sau khi ta chết ư?”

Buổi chiều ngày hôm sau, khi bọn họ tới trạm xe lửa chuẩn bị mua vé đi Nội Mông Cổ, Thủy Căn bị thu hút bởi hình ảnh trên chồng báo chiều vừa đưa tới sạp.

Đó là một tờ báo địa phương, trang đầu có tiêu đề như sau, "Án mạng xảy ra ở thắng cảnh du lịch – Huyền Không Tự".

Nghe đâu có tên trộm cổ vật lẩn trốn vào Huyền Không Tự, giết chết một vị tăng nhân gác đêm trong chùa, điều kỳ lạ nhất chính là một bức tường trong đại điện đã bị đục ra. Nhưng bên trong cái hốc bị đục ra đó chỉ có một lớp đá hoa cương rất cứng. Sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường, người ta đã cho tu sửa lại bức tường đá nọ; phía công an đang phân tích, không loại trừ khả năng hung thủ không cố ý gây án...

Sau đó, Thuỷ Căn không đọc nữa. Bỏ tờ báo xuống, trong lòng buồn bã, cậu cũng không mất nhiều công sức để nghĩ ra hung thủ là ai, chắc chắn Phùng cục trưởng và Vạn Nhân không thoát khỏi liên can. Chỉ có điều, ông lão ấy ngu hiếu chấp hành gia huấn bao năm nay, mấy giờ trước còn sắc thuốc cho cậu, vậy mà giờ đây đã chết tức tưởi.

Kiếp trước của cậu rốt cuộc đã ôm ấp tâm tư gì, chẳng lẽ thực sự là kiếp trước thiếu nợ quá nhiều, mới dựng nên tầng tầng lớp lớp mưu kế, giẫm đạp lên biết bao sinh mạng như vậy, chỉ để làm tròn giấc mộng gặp lại vương đệ ư? Và điều gì đang chờ đợi cậu ở phía trước đây?

Thủy Căn bỗng cảm thấy bản thân lúc này đây còn khổ sở hơn cả hồi còn trong ngục, cậu và Thiệu, người cũng vậy mà quý cũng vậy, cả hai đều bị giam cầm trong một cái nhà lao vô hình, đau đớn giữa giữa, mà vẫn chẳng thể nhìn thấy tự do...

(1) Nội Mông Cổ: là một khu tự trị nằm ở phía bắc Trung Quốc. Khu tự trị có ranh giới trải dài từ tây sang đông, tiếp giáp với các tỉnh Hắc Long Giang, Cát Lâm, Liêu Ninh, Hà Bắc, Sơn Tây, Thiểm Tây, Cam Túc và Khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ, trong khi biên giới phía bắc là Mông Cổ và Liên Bang Nga. Diện tích khu tự trị là 1,18 triệu km², chiếm 12% tổng diện tích đất đai của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa

Chương 51

Vừa leo lên tàu hoả, Thuỷ Căn tự dừng lại muốn leo xuống. Thiệu kéo cậu hỏi: “Người muốn làm gì vậy?”

“Ta muốn lên Huyền Không Tự nhìn lại...”

Thiệu đã quá quen với Vương huynh lòng dạ mềm yếu đời này rồi. Một khi Căn Nhi ngốc nghếch này lại bắt đầu nghĩ ngợi linh tinh, thì cứ gọi là tràng giang đại hải, ai nói cũng không nghe.

Hắn bèn dẫn lòng, dịu giọng xuống: “Bây giờ người có quay lại đây cũng chẳng ích gì, việc này hẳn là có liên quan đến...đến người đó, chúng ta nên tiếp tục lên đường thì hơn. Phỏng chừng khi chúng ta tới đó, bọn họ đã đuổi theo đến nơi rồi cũng nên.”

Nghe dứt lời, Thuỷ Căn lại càng giãy giụa mạnh hơn: “VẬY ta lại càng không đi, ta bảo nè Vương gia, bây giờ hai ta coi như là kẻ có tiền rồi, hay là tới Hải Nam cũng được đấy, nơi đó rất đẹp, hai ta ngồi máy bay đi, người chưa từng đi máy bay bao giờ mà...”

Thiệu cũng lười chả buồn đôi co với cậu nữa, lời xành xạch cậu tới chỗ ngồi.

Đang mùa vắng khách, trong toa tàu không phải chen chúc tẹo nào. Thuỷ Căn nghèo kiệt thành quen, thừa hưởng vài chục ngàn từ mấy tên xấu số kia mà cậu vẫn không biết xài xa xỉ chút nào, cứ khẳng khẳng ngồi ghế cứng.

Ngồi trên tàu hoả một lúc lâu, Thiệu mới nghe nói là còn có giường mềm. Hắn liền mắng chửi tên thần giữ của kia một trận như tát nước, rồi đi tìm trưởng tàu, dúi tiền cho người ta, dễ dàng bao cả một khoang giường mềm.

Thuỷ Căn nhìn cánh cửa lại, chỉ còn lại hai người trong căn phòng nhỏ có giường có chăn ấm áp, tiếng lòng gào thét.

Cậu sẽ không được yên thân sao? Nhìn mà xem, còn thiếu mỗi hai con muỗi một đực một cái để đốt phát mà thôi.

Thiệu quăng ba lô lên giường, nằm phịch xuống, thoải mái nhắm mắt lại, rồi vẫy tay gọi Thuỷ Căn: “Qua đây!”

Thuỷ Căn dựa vào cánh cửa, tay sờ sàng gãi đũng quần.

Híp mắt liếc nhìn Thuỷ Căn, Thiệu nhếch mép: “Người không thấy cộm sao? Mau lấy ra đi!”

Nghe thấy thế, Thuỷ Căn thẹn quá hoá giận: “Ta chịu được! Người chỗ vào làm gì?”

Từ sau khi rời khỏi Huyền Không Tự, hài tử bắt đầu có một tật xấu là thích giấu dao găm trong quần lót.

Thiệu đứng dậy, lấy bình inox từ trong túi du lịch ra rót một chén nước: “Người tưởng ta muốn làm gì? Gọi người tới uống thuốc thôi mà, đừng có đứng đó gãi nữa!”

Lúc này, Thuỷ Căn mới bấu môi đi tới, cầm lấy nắp bình, nhăn nhó uống thứ thuốc đắng nghét ấy.

Thiệu lấy tay chống đầu, ngoẹo cổ nhìn Thuỷ Căn: “Người đã từng tới Nội Mông Cổ bao giờ chưa?”

Thấy Thuỷ Căn lắc đầu, Thiệu nói tiếp: “Vùng đất ấy là thánh địa của dân tộc Tiên Ti chúng ta, khi xưa, bộ lạc Thác Bạt chúng ta sống du mục về vùng Vân Trung, xây dựng nước Đại⁽¹⁾.Mãi đến khi Phù Kiên của Tiền Tần kia dẫn binh tập kích nước Đại, chúng ta mới phải rời khỏi cố hương. Sau này, phụ vương mười lăm tuổi thì phục hưng nước Đại, rồi lại dựng nên Đại Ngụy. Đáng tiếc rằng ta vẫn chưa có cơ hội được đến thánh thổ cố hương...”

Uống thuốc xong, Thuỷ Căn lôi từ trong túi ra tờ giới thiệu du lịch về thành phố Hô Luân Bối Nhĩ ở Nội Mông Cổ.

Nghe Thác Bạt Thiệu nói thế, cậu bèn chỉ vào một đoạn giới thiệu và hỏi: “Vậy chúng ta sẽ phải tới chỗ này hử?”

Thiệu nhìn nơi mà Thủy Căn chỉ vào – động Dát Tiên ở Hồ Luân Bối Nhĩ minh, thuộc khu tự trị Nội Mông Cổ (minh: tên gọi một khu vực hành chính khu tự trị Mông Cổ, bao gồm kỳ, huyện, thị).

Theo như lời giới thiệu trên tờ rơi du lịch thì động Dát Tiên nằm trên một vách núi đá hoa cương cao tới trăm mét, cách mặt đất khoảng hai mươi lăm mét. Cửa động hình tam giác, cao mười hai mét, rộng mười chín mét, quay về hướng tây nam. Bên trong động rộng lớn vĩ đại như một gian “đại sảnh”.

Đây là nơi mà hoàng đế Bắc Ngụy đời thứ ba – Thác Bạt Đảo, đã cho người tạc thành dựa trên hang đá tự nhiên, chuyên dùng để tế tổ.

Thác Bạt Đảo là trưởng tử của Thác Bạt Tự, cũng là một vị hoàng đế trên sa trường. Không biết ông ta đã cho xây dựng hang động này dựa theo đề xuất của ai.

“Lạ thật, vì sao hắn lại muốn tế tổ ở đây chứ? Nơi đó cũng không thuộc lãnh địa của đại quốc mà?”

Còn Thuỷ Căn lại đang nhìn chăm chăm hình dạng của cửa động trên bức hình, trong lòng thổn thức – tam giác, lại thấy tam giác nữa!

Thiệu rơi vào trầm tư. Thấy Thiệu mãi suy nghĩ, tiểu hài tử thả mình nằm xuống giường. Đang mơ mơ màng màng, cậu bỗng cảm thấy có người nằm xuống bên cạnh mình, mở mắt ra nhìn, là Thiệu đang nhắm mắt ôm lấy cậu.

“Sang giường người mà ngủ, chen chúc với ta làm gì!”

Thiệu dụi dụi mặt vào vai Thuỷ Căn: “Cũng có ‘ngủ’ với người thật đâu, kêu cái quái gì hả!”

Thuỷ Căn cảm thấy nên dạy cho thằng em này một khoá giá trị quan của luân lý tình thân đúng đắn thì tốt hơn. Khi cậu vừa nước bọt văng tung toé liệt kê xong một loạt bệnh tật đáng sợ hàng đầu trong xã hội hiện đại, mà đồng tính luyến ái có nguy cơ mắc phải cao nhất, Thiệu đớp lại luôn: “Vậy xuống xe chúng ta mua bao cao su đi!”

Thuỷ Căn giãy nảy: “Bao... bao cái đầu người ý!”

Cậu đã quên bém rằng thân thể Thiệu chiếm dụng chính là của Đới Bằng, vẫn còn sót lại không ít trí nhớ gian tà. Bao cao su chắc chắn là một trong số đó!

Thấy Thuỷ Căn mặt đỏ bừng, đánh trống ngực khi nghe thấy ba chữ này, Thiệu càng hứng thú: “Ta hỏi người, ngoài ta ra, người đã từng làm với người khác chưa?”

Hài tử bị hấn trêu ghẹo phát khóc, nói thật, số cậu quá xá là hẩm hiu. Còn chưa được nếm coi mùi vị con gái nó ra mần răng, thì đã để một lão quý ra ra vào vào đến mấy lần rồi. Mặt trong đã không giữ được thìбет ra cũng phải giữ được mặt ngoài chứ. (ta ngờ rằng chỗ này Cuồng tử chơi chữ, “mặt trong” chắc là cúc hoa đi =)) còn mặt ngoài là thể diện)

“Ta... ta đương nhiên là có chỗ, người tưởng chỉ có các người mới trưởng thành sớm đấy chắc, hồi học trung học, ta được bạn ngồi cùng bàn theo đuổi mãi, ta bị theo đuổi phát bực mình, thế là... làm với cổ một lần.”

Thiệu vừa nghe, ngự mi hoàng gia chậm rãi nhú lại, âm cuối kéo thật dài: “Làm như thế nào?”

“Ở nhà cổ, sau đó cổ ra sức cọ ta, sau đó thì... người có phiền không hả! Hỏi vợ vẫn cái gì vậy?”

Không biết vì sao, có một ngọn lửa vô danh đang bùng cháy trong lòng Thiệu. Mặc dù hấn coi thường mảnh tình si kiếp trước của ca ca, nhưng Thác Bạt Tự đã dày công bố trí tất cả là để gặp lại mình mà, không phải sao?

Thế nhưng hay thật, còn chưa gặp lại thì đã lẫn lộn với một thôn nữ thô tục không biết tròn méo ra sao rồi.

Trong đầu Thiệu lập tức hiện ra cảnh cây súng nhỏ xíu non nớt của Thuỷ Căn đứng thẳng chảy nước, húc vào bắp đùi nữ nhân vừa thở dốc vừa vịn vẹo.

Hình ảnh ấy khiến hấn vô cùng khó chịu.

“Yaaaa!” Không biết từ lúc nào, Thiệu đã dử dần tóm lấy cái kia của cậu.

“Đau... bên trong còn có dao!”

Thiệu móc con dao gọt hoa quả trong quần lót của cậu ra, vút xuống đất, sau đó quấn chặt lên người Thuỷ Căn: “Với ả thoải mái, hay là với ta thoải mái?”

Thuỷ Căn trừng mắt, đẩy Thiệu đang ồn ào: “Mịa nó, ta đã thương người bao giờ đâu mà biết thoải mái hay không chứ!”

Thiệu nghe vừa dứt lời, tên này là muốn bị đâm đây mà! Mịa nó, lại còn muốn so sánh nữa?

“Vậy lần này người cảm nhận thử coi, xem ai khiến người thoải mái hơn.” Nói xong, Thiệu bắt đầu giở trò lưu manh.

Sau khi trải qua năm giờ mây mưa ở tầng cung giả, Thuỷ Căn phát hiện thân thể mình hẳn cảm hơn trước rất nhiều, còn chưa có gì mà phía dưới của mình đã cứng lên rồi chủ động cọ lên đùi Thiệu.

Con mẹ nó, không phải là thành đồng tính luyện ái thật rồi đây chứ!

Cảm giác được phản ứng mãnh liệt của Thuỷ Căn, Thiệu liền ngẫm hiểu mà lột luôn quần lót của Vương huynh ra, nắm tiểu Vương huynh trong tay chậm rãi mơn trớn.

Gian tình trên tàu hoả đương lúc nồng nhiệt, thì bất thành lình, cánh cửa khoang tàu bị động ầm ầm.

Thiệu không thềm để, muốn đùa bỡn tiếp, còn Thuỷ Căn lại cuống quýt giơ chân đá một phát vào bụng Thiệu: “Nhanh đi mở cửa đi!”

Thiệu hừ lạnh một tiếng, lại suồng sã húc Thuỷ Căn một cái, rồi mới vác xác đứng dậy, chậm rì rì chỉnh lại quần áo.

Thuỷ Căn nhảy xuống sàn, nhoáng nhoàng mặc quần áo vào rồi ra mở cửa buồng.

Cậu cứ tưởng là nhân viên tàu tới kiểm phiếu, nhưng vừa mở cửa, người đứng trước mặt lại khiến cậu giật nảy cả mình.

Chính là Quảng Thắng, đại ca xã hội đen chưa rõ sống chết kia, đang đứng ngay trước cửa, hung ác trừng cậu.

---

(1) Nước Đại: Quốc gia này tồn tại từ khoảng năm 310-315 tới năm 376, với kinh đô đặt tại Thịnh Lạc (ngày nay gần huyện Hòa Lâm Cách Nhĩ (Holingol, thuộc Hồ Hòa Hạo Đặc, Nội Mông Cổ). Năm Kiến Quốc thứ 39 (năm 376), Phù Kiên của Tiền Tần xuất quân đánh Đại. Năm 386, Thác Bạt Khuê tái lập nước Đại, cùng năm đổi tên thành Ngụy, sử gọi là Bắc Ngụy. (Theo Wiki)

Chương 52

“Quý... quý...” Thuỷ Căn chỉ vào Quảng Thắng, kinh hãi lắp bắp.

Quảng Thắng đẩy phắt Thuỷ Căn ra: “Quý cái đầu người ý! Hai người các người là đồ mịa nó mất dạy! Đã vút ta lại ở cái chỗ quý quái đó rồi, còn mịa nó ôm tiền của ta chạy!”

Nghe thấy thế, Thuỷ Căn mới thở phào nhẹ nhõm, biết đòi tiền thì chắc nụi là người rồi!

Có điều, làm thế nào mà Quảng Thắng có thể thoát ra khỏi mật thất vậy ta?

Quảng Thắng đặt mông ngồi lên giường, chả biết chui từ đâu ra mà quần đến là bẩn, trên mông dính tới hai cân dầu là ít, làm ga giường đang trắng muốt tự dưng lại lòi ra hai vết đen sì.

Gã hầm hừ chỉ thẳng vào mặt Thác Bạt Thiệu, nhưng lời sắp thốt ra đến nơi rồi còn phải cố gắng xuống một nốt: “Người... người đưa tiền của ta ra đây.”

Tựa vào đầu giường, Thiệu cũng không thèm liếc Quảng Thắng lấy một cái. Không nén nổi cơn thịnh nộ nữa, đại ca chẳng buồn quan tâm cái thằng này là ma quỷ hay là cái quái gì nữa, gào lên: “Đừng tưởng rằng ngươi không phải người là ta sẽ sợ ngươi! Ngươi nghĩ ngươi còn nhảy nhót được mấy mấy ngày nữa! Đợi đến Hô Luân Bối Nhĩ coi... Hừ!”

Thiệu nhướn mày: “Hô Luân Bối Nhĩ thì làm sao? Ngươi ra khỏi động bằng cách nào?”

Thấy Thiệu như thế, Quảng Thắng biết hẳn đừng hòng nhổ ra miếng thịt mỡ đã đến miệng. Con mắt gã lảo liên, liếc qua con dao gọt hoa quả bị ném trên mặt đất, rồi gã liền nhào tới nhặt con dao lên, túm lấy Thủy Căn, kề dao lên cổ hài tử xui xẻo.

“Lấy tiền ra, chúng ta đường ai nấy đi, bằng không, ông mày cũng chỉ có một mình thôi, ông mày đếch thèm sợ cái gì hết sắt, hai bên cùng chết là xo.....”

Ngay sau đó, đại ca xã hội đen hoàn toàn hiểu được cái gọi là khác biệt chủng tộc, là nỗi bi ai của người thường.

Gã còn chưa kịp nói hết chữ “xong”, Thiệu đã phất tay, một đám ma trời lao thẳng vào mặt Quảng Thắng. Bị bỏng, đại ca cuống quýt giật lùi mấy bước, con dao văng ra, con tin cũng chạy mất.

Bắt được con dao, Thiệu một cước đạp Quảng Thắng xuống đất, lưỡi dao sắc bén kề lên cổ gã vẽ vòng vòng: “Đại ca, bây giờ người nên ngoan ngoãn nói xem làm sao mà người trốn ra được thì hơn!”

Quảng Thắng nuốt nước bọt đánh ực cái, đơn giản tổng kết lại cuộc đời trong im lặng, một cuộc đời không lấy gì làm dài lắm. Chuột mà dám làm ‘tam bồi’ cho mèo – đúng là thèm tiền không thèm mạng mà!

(‘Tam bồi’ là một nghề phục vụ, tiếp chuyện hay khiêu vũ với khách, có khi biến tướng thành loại hình bất hợp pháp)

Đúng lúc này, lại có người đẩy cánh cửa khép hờ ra, thông thả bước vào. Thủy Căn nhìn người đến, mồm há to đến không thể to hơn được nữa.

Vạn Nhân, cũng chính là tiến sĩ Lương, đeo một đôi kính gọng vàng nhã nhặn, tay xách cặp máy tính, âu phục giày da đúng kiểu tinh anh xã hội, ôn hòa bắt chuyện với Thủy Căn với vẻ mặt ngượng ngùng: “A, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Sau đó, liếc Quảng Thắng đang bị đè dưới đất, y nói với Thiệu: “Xin lỗi, khoang này có giường của tôi và anh ta, ngài có thể để anh ta đứng dậy không?”

Phía sau y còn có một nhân viên tàu đi theo, đang ngó vào từ sau lưng Vạn Nhân.

Thủy Căn vội vàng giật tay áo Thiệu, bây giờ trong một toa tàu đang có đến ba tên tù vượt ngục, cho dù có là quý thì cũng phải kiểm chế lại.

Thiệu từ từ nhấc chân lên, Quảng Thắng chật vật đứng dậy, nghe rằng với nhân viên tàu: “Chúng tôi đùa giỡn thôi mà, ngại quá!”

Phải biết rằng, nhân viên tàu đã nhận không ít tiền của bốn người trong toa này, nên cũng chẳng buồn xen vào việc của người ta nữa, nhún vai, bỏ đi.

Cánh cửa khép vào, chỉ còn lại bốn tên oan gia đối đầu, mắt to trừng mắt nhỏ.

Đại ca Quảng Thắng là người đầu tiên đứng dậy. Vừa thấy ô dù tới rồi, gã liền thẳng lưng tức tối phá tan bầu không khí xấu hổ bằng cách kể lại “đào mệnh thoát hiểm sử” của mình.

Thật ra thì cách Quảng Thắng thoát ra được rất đơn giản thôi. Khi bọn Thủy Căn trèo lên vách núi, thì gã và vị Phùng cục trưởng kính yêu rút lại đại sảnh tam giác.

Lúc bò ra khỏi hồ nước mặn, Phùng cục trưởng cũng muốn túm dây leo để bò lên trên, tiếc rằng dây leo quá gần lửa, cục

trưởng chưa trèo được lên nó đã quắt lại rồi.

Cuối cùng, hăn nghiêng rằng nhào tới Quảng Thắng đang trốn một góc.

Lúc đó, đại ca đã kinh hoàng đến nỗi không còn biết sợ hãi gì nữa rồi. Thấy Phùng cục trưởng quái dị bổ nhào về phía mình, trong cái khó ló cái khôn, gã túm lấy một con thiêu thân đang cháy rùng rùng bên cạnh rồi vung lên.

Phùng cục trưởng sợ hãi thối lui, cuối cùng, hăn cắn chặt răng, chẳng màng sống chết lao thẳng vào người Quảng Thắng như phát điên rồi, dùng hai bàn tay bị thiêu cháy xiết cổ Quảng Thắng huynh, khiến đại ca phải há mồm ra sức hít không khí.

Phải công nhận rằng Phùng cục trưởng kia đúng là cầm thú, cuối cùng khi ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, hăn vẫn gây ra một tội ác khiến người ta phải phẫn nộ – hăn dán cái mồm rộng ngoác đầy răng nanh đã bị cháy thui nham nhở kia lên bờ môi đỏ thắm khoẻ mạnh của đại ca, thực hiện một nụ hôn sâu tiêu chuẩn.

Trong khoảnh khắc kia, nếu có thể lựa chọn, đại ca nhất định sẽ chọn mổ bụng tự sát, thà chết cũng không muốn chịu tội tình này.

Sau cái hôn này, Phùng thịt nướng nằm bẹp trên người Quảng Thắng không nhúc nhích như một miếng thịt nướng chín! Quảng Thắng đại ca đẩy hẳn ra, ới mưa nửa buổi, còn lấy nước mặt súc vài lần.

Bấy giờ, Quảng Thắng nhận thấy dòng nước chảy từ thác đã vơi bớt, chợt nhớ tới những gì xảy ra khi hồ nước rút hết. Gã vội vàng nhảy lên "bè da người", dùng sợi tơ bọc kín lấy mình, theo đường hầm dưới đáy hồ trôi về cái hồ trong mật thất lúc đầu.

May mà có "bè da người", không thì chẳng biết gã đã bị ấu trùng muỗi xương khô trong hồ chích ra nông nổi nào rồi nữa. Nhưng sau khi lên bờ, đi tới lối vào mật đạo thì gã trợn tròn mắt.

Làm thế nào cũng không đẩy cửa mật đạo ra được, gã thậm chí có thể nghe được đoạn đối thoại giữa Thuỷ Căn và Thiệu ở bên ngoài, nhưng dù ở bên trong gã có kêu gào thế nào đi chăng nữa, bên ngoài cũng không nghe được.

Sau đó gã nghe thấy Thiệu hết kiên nhẫn nổi lời Thuỷ Căn đi.

Đại ca nghĩ đến cảnh mình sẽ chết đói trong cái hang này, khỏi nói cũng biết trong lòng gã đau đớn và tuyệt vọng đến thế nào. Đúng lúc này, cánh cửa mật động bất thành linh bị đập thủng một lỗ.

Một thanh niên nhả nhặn đứng ở lối vào, nhưng điều không được nhả nhặn cho lắm chính là đôi tay dính đầy máu của y, và bên cạnh là thi thể một lão hoà thượng.

Khi nhìn rõ ánh mắt của thanh niên, từ tận sâu trong đáy lòng Quảng Thắng rung mình ớn lạnh. Dám giết cả người xuất gia thì chỉ có thể là kẻ liều mạng không sợ báo ứng.

Cứ như vậy, gã theo thanh niên này trở về khách sạn, và phát hiện hai con rùa chết tiệt chỉ lo thân mình đã ôm tiền chuồn mất, gã liền đuổi tới chuyển tàu này theo chỉ thị của người thanh niên.

Trong khi Quảng Thắng nói vắng nước miếng, thì Vạn Nhân lại rất thản nhiên chọn cái giường phía trên cái của Thiệu, cởi âu phục ra gấp lại, rồi xoay người nằm lên giường.

Quảng Thắng nói xong, Thuỷ Căn chột chột Thiệu, ý bảo hẳn hỏi cho rõ cái coi!

Bị chột, Thiệu tỉnh trí lại, trừng Thuỷ Căn một cái, rồi mới hỏi Vạn Nhân: “Người đuổi theo rồi lại chui vào toa của chúng ta, là có ý gì đây?”

Ngồi trên giường lấy máy tính ra, Vạn Nhân ôn tồn nói: “Vì đúng lúc tôi cần đi công tác đến Hô Luân Bối Nhĩ để nghiên cứu đề

tài, lại được ngồi cùng toa với mọi người, thật trùng hợp!”

“Vạn Nhân, sau khi tất cả những gì ngươi đã làm ở kiếp trước bị vạch trần, ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi sao? Ngươi đừng có mơ là ta còn nhớ nhung gì tình cũ với ngươi!”

Nghe hết những lời này, tiến sĩ khẽ nhếch khóe môi một cách đầy ẩn ý và hỏi: “Ta biết ngươi đã chẳng còn tình cũ nào với ta nữa, ba cây băng châm đó không phải là minh chứng tốt nhất rồi sao?”

“Đó là bởi vì tình huống cấp bách, nếu không... ta đã không...”

Thủy Căn nghe mà chỉ muốn vút quách lỗ tai ra cửa xe, tai không nghe tâm không phiền!

Giờ thì cậu đã hiểu quá rõ Thác Bạt Thiệu rồi: tàn nhẫn, nhưng không đủ cứng rắn! Hắn là một hài tử chí tình chí nghĩa, nếu không hắn đã chẳng năm lần bảy lượt cứu cậu thoát chết trong gang tấc.

Thằng em cậu tính tình vắn vẹo, chỉ sợ rằng mỹ nhân rắn rết kia đã hiểu rõ từ kiếp trước rồi!

“Vạn Nhân, ngươi cũng muốn tới động Dát Tiên nhỉ? Rất cuộc trong động Dát Tiên ẩn chứa bí mật gì chắc là ngươi biết rõ,

hơn nữa người còn chủ động tìm chúng ta, hẳn cũng có dụng ý riêng. Người muốn thế nào, nói rõ đi!” Thuỷ Căn chen vào nói.

Tiến sĩ Vạn trả lời Thuỷ Căn thì mặt mày vui tươi phơi phới, khoé mắt ngậm xuân: “Hoá ra các người cũng biết động Dát Tiên, cũng phải, nhất định là kiếp trước Tự đã để lại đầu mối cho các người.

Tuy nhiên, e rằng các người còn chưa rõ chi tiết. Để nói về động Dát Tiên thì phải nhớ lại một chút về nguồn gốc của dân tộc Tiên Ti: tộc Bắc Tiên Ti vốn là một chi của Đông Hồ, vì nhiều đời sống trên núi Tiên Ti nên mới có cái tên này. Có học giả cho rằng núi Tiên Ti hẳn là một ngọn núi thuộc Tất Bì Lợi Á, còn có học giả lại khẳng định rằng nó nằm ở vùng phía bắc dãy Đại Hưng An, Hồ Luân Bối Nhĩ. Tuy nhiên, từ sau khi động Dát Tiên được phát hiện, những cuộc tranh luận này đã chấm dứt, tộc Thác Bạt chắc chắn là khởi nguồn từ rặng núi phía bắc dãy Đại Hưng An...”

Thiệu lạnh lùng ngắt lời Vạn Nhân: “Có bản vương ở đây, còn cần Hán nhân người giải thích bộ tộc Thác Bạt từ đâu mà đến sao?”

Tiến sĩ cười mỉa mai: “Chỉ sợ con cháu vương thất bất tài vô học như người không nhớ rõ được thôi. Sau khi rời khỏi động Dát

Tiên, Bộ tộc Bắc Tiên Ti đã vài lần phát động nam tiến, thanh niên trong tộc đã quên mất gốc gác của mình rồi.”

“Vậy chúng ta đang tới động Dát Tiên để tế tổ sao?” Thuỷ Căn hỏi tiếp.

Vạn Nhân cười: “Ai nói ở mảnh đất khởi nguồn nhất định phải mai táng tổ tiên?

Tộc Tiên Ti là tộc người sống du mục trên vùng đất màu mỡ ở dãy Hưng An, mùa hạ trồng lúa, mùa thu hái quả, mùa đông săn thú, no ấm biết bao.

Nhưng đến thời Thác Bạt bộ tù trưởng Thác Bạt Cật lại thừa dịp vương triều Đông Hán đánh bại Bắc Hung Nô, vứt bỏ động Dát Tiên xưa cũ, rời khỏi thâm sơn cùng cốc, trải qua “cửu nan bát trở”, một đường chém giết, để tới đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, bắt đầu cuộc sống du mục lang thang “phong xuy thảo đề kiến ngư dương”⁽¹⁾.

Điều gì đã thúc đẩy ông không tiếc tổn hại sức mạnh của bộ lạc, vứt bỏ cuộc sống nhàn nhã tự do để tiến thẳng xuống phía nam?

Mọi người không cảm thấy đoạn lịch sử này dường như... không giống dã tâm mở rộng địa bàn của một bộ lạc, mà ngược lại

giống như một đoàn lưu dân kinh hoàng phải mở đường máu bằng nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để sống cho qua ngày sao?”

“Câm miệng! Người nói dối!” Nghe thấy thế, Thiệu không nhin nổi nữa, suy cho cùng trong cơ thể này cũng là hồn phách của con cháu dân tộc Tiên Ti kiêu ngạo, quả thực không thể chịu nổi việc Vạn Nhân bôi nhọ công lao to lớn của tổ tiên mình. Trên đầu hằn nổi đầy gân xanh.

Bằng vẻ mặt thương hại, Vạn Nhân lắc đầu với Thiệu: “Người nghĩ vì sao Tự để lại đầu mối dẫn tới động Dát Tiên? Y gửi gắm hy vọng lên một kẻ vừa ngu ngốc vừa cố chấp như ngươi, có nên gọi là ‘kẻ trí tính nghìn điều mà vẫn có điều sơ suất’ không?”

(1) Một câu thơ trích trong bài dân ca “Sắc Lặc ca” lưu truyền trong dân tộc Tiên Ti thời Nam Bắc triều. Sắc Lặc là tên một tộc người sống ở Sóc Châu (nay là phía bắc tỉnh Sơn Tây) thời Bắc Tề.

Hán Việt:

Sắc Lặc xuyên, Âm Sơn hạ

Thiên tự khung lư, lung cái tứ dã

Thiên thương thương, dã mang mang

Phong xuy thảo đê kiến ngư dương

Dịch nghĩa:

Thảo nguyên Sắc Lặc, dưới chân núi Âm Sơn

Bầu trời như mái lều, bao trùm lên đồng cỏ

Trời xanh xanh, đồng mênh mông

Gió thổi cỏ rạp thấy bò dê

Chương 53

Mặc dù Vạn Nhân đã tỉ mỉ giảng giải nguồn gốc động Dát Tiên bằng dáng vẻ học giả chuyên gia, nhưng vẫn không thể thuyết phục bọn Thiệu cùng đi với y.

Không hề bối rối, tiến sĩ Vạn thông thả hạ đòn sát thủ: “Lần trước, ta đã thấy cảnh sát tìm tới nhà hỏi ta về vụ án giết người ở Hình Đài.

Bởi vì ta được coi là đã mất tích khi sự việc xảy ra, có điều, sau khi bị bắn ra khỏi kết giới, ta gặp được hai nông dân địa phương, có nhân chứng xác nhận ta không có mặt ở nơi xảy ra sự việc.

Lúc đó ta nói với cảnh sát như thế nào ấy nhỉ... À, chúng ta bị tách ra, ta cũng không rõ tình hình của các người lắm. Nhưng lỡ đâu trong chuyến đi này lại có người làm ta phật ý, ta đây rất có thể sẽ nhận ra mấy kẻ bị tình nghi đang bỏ trốn lắm đấy... đến lúc đó, xe cảnh sát bám sát phía sau, đi đến đâu cũng không được yên thân... khụ!”

Thủy Căn hiểu, đây chính là đe dọa trắng trợn, thật giả tạo! Cậu túm ống tay áo thẳng em mình, nhỏ giọng nói: “Người đừng trừng y nữa, coi bộ người cũng chẳng thể xuống tay được, tên kia lại là lưu manh có bằng cấp, nếu y giở trò âm hiểm gì, trình độ tội mình cũng không đo lại được, hay là tạm thời nhẫn nhịn đi, chờ xuống tàu thì đường ai nấy đi.”

Có thể nói Thủy Căn đã đưa ra một lối thoát rất đúng lúc. Thiệu trừng Thủy Căn một cái, rồi mới bằng lòng rút lui, không thốt một lời nào nữa và ngã xuống giường.

Thủy Căn đã hoàn toàn quen với thẳng em bạch nhãn nihilang (vong ân bội nghĩa) này rồi. Ngó thấy Quảng Thắng đã chiếm cái giường ở dưới, cậu đành phải xoay người bò lên giường trên nghỉ ngơi.

Bên ngoài đoàn tàu là ánh chiều tà chiều rọi, chẳng mấy chốc mà màn đêm đã buông xuống. Lòng bốn người đều nặng trĩu tâm sự, chẳng ai nói gì, toa tàu trở nên yên tĩnh.

Thủy Căn không ngủ được, trở mình, phát hiện tiến sĩ Vạn ở giường đối diện cũng không ngủ, đang tằm tằm nhìn cậu.

Thủy Căn cuống quýt xoay người sang chỗ khác, mặt hướng vào tường. Sau lưng nóng rát, cậu vẫn cảm nhận được đôi mắt ấy

còn đang cậu chăm chăm, thế là lại hấp tấp kéo chăn trùm kín lưng và mộng.

Đúng lúc này, từ bụng Thuỷ Căn vang lên tiếng ục ục. Vén chăn lên, Thuỷ Căn liếc thấy nụ cười nơi khóe môi Vạn Nhân càng thêm rõ ràng.

Y lấy một cái bánh mì mút hoa quả từ trong cặp tài liệu ra, ném sang giường Thuỷ Căn, nhẹ nhàng bảo: “Ăn đi!”

Thoạt nhìn đã thấy cái bánh đó là bánh bông lan cao cấp, bọc nilon cũng không ngăn được mùi sữa thơm ngào ngạt tỏa ra. Thuỷ Căn đói bụng lắm rồi, chẳng khách khí chi cả, xé bao bì, ngoác miệng định cắn.

Nhưng cậu còn chưa kịp cắn, thì một cái dây lưng đã lao vút tới, quất một phát làm một vết lằn đỏ hiện lên trên mặt Thuỷ Căn .

“Ăn cái gì mà ăn! Người không sợ y hạ cổ trong bánh mì hả?” Sau khi quất dây lưng, Thiệu ngồi dậy, dáng vẻ chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

Vạn Nhân cũng ngồi dậy, liếc mắt cười lạnh: “Ta muốn hạ cổ mà còn phải dùng đồ ăn sao! Bực mình thì cứ nhắm vào ta đây này, có gì phải khó chịu với y!”

Chẳng buồn đáp lại y, Thiệu đứng dậy, ném túi bánh xuống đất rồi tức tối giẫm lên. Sau đó, hắn lôi Thuỷ Căn xuống giường, xách cổ hài tử ra khỏi khoang tàu.

Sau khi hỏi đường nhân viên tàu, họ đi tới toa ăn, gọi một bữa cơm xa hoa theo tiêu chuẩn cao nhất.

Khi món gà nướng thơm nức mũi được đặt trước mặt Thuỷ Căn, Thiệu xé cái đùi gà béo mập đưa cho cậu: “Cho này, ăn đi!”

Một bên má Thuỷ Căn vẫn còn sưng vù. Dù bụng cậu vẫn đang ọt ọt biểu tình, nhưng nhìn con gà nướng mà cậu lại chẳng thấy muốn ăn chút nào.

Cậu biết cú quất ấy của Thiệu là vì bức bối, còn vì sao lại bức bối thì... bức Vạn Nhân thờ ơ với hắn? Bức Vạn Nhân quá tốt với cậu? Quá vi diệu, quá phức tạp.

Có điều, nghĩ như thế nào cũng thấy ở đây chẳng có việc gì của cậu hết sức! Thế mà hết lần này đến lần khác, thằng oắt con kia lại đem cậu ra trút giận!

Trước đây Thiệu cũng ức hiếp cậu không ít lần rồi, mỗi lần như thế, cậu lại sôi sục quyết tâm một lúc nào đấy phải tìm một tấm bùa nguyền bức để trấn thẳng oắt này về lòng đất.

Bây giờ, người ta đánh xong còn quan tâm hỏi han, cho gà nướng ăn, mà nước mắt tủi thân của cậu lại cứ trực trào ra.

Nhìn vành mắt hài tử hồng hồng, Thiệu xé con gà nướng chia năm xẻ bảy ra, rồi thô lỗ đặt vào cái đĩa trước mặt Thuỷ Căn, nói: “Sao không ăn? Thấy gà không ngon bằng cái bánh mì bị giẫm nát nát đó hả?”

Thuỷ Căn ngược đôi mắt ầng ậng nước lên, thở hồng hộc hất tung cái đĩa trước mặt, quay phắt người đi về khoang tàu.

Lúc về đến nơi, Vạn Nhân đang nằm nhắm hai mắt lại như hồ ly, chắc chắn là đang giả bộ ngủ. Còn Quảng Thắng đại ca đã ngáy khò khò từ đời nào rồi.

Sờ cái bụng đói meo, Thuỷ Căn nằm phịch xuống giường. Một chốc sau, Thiệu đi vào. Thuỷ Căn quay mặt vào tường giả vờ ngủ, chỉ cảm thấy hần đi tới trước giường mình rồi đứng lại.

Chẳng lẽ lúc ở toa ăn vừa nãy, mình không thèm nể mặt Vương gia, nên giờ hần muốn xử lý mình?

Đúng lúc này, một túi bánh mì que được ném lên.

“Đây là bánh mì đắt nhất trên tàu, ta hỏi rồi, có nhân hoa quả đấy.” Thiệu thấp giọng nói xong, và quay về giường mình.

Thủy Căn nhìn chăm chăm cái túi bánh mì trước mặt, chậm rãi xé bao bì ra, cắn một miếng. Hơi khô, không biết là kẹp mút hoa quả gì bên trong? Nhớ tới con gà vô tội kia, Thủy Căn vừa nhai bánh mì vừa bắt đầu hồi hận. Có điều, sự chua xót ấy chẳng kéo dài lâu, chỉ nhai vài cái cậu đã cảm nhận được một ít hương vị ngọt ngào.

Xử lý xong cái bánh mì, bụng đã no phân nửa, nhưng vậy là đủ để cơn buồn ngủ ập đến. Nuốt xong miếng bánh cuối cùng xuống, Thủy Căn chìm vào mộng đẹp. Lúc sắp ngủ, cậu mơ màng nghĩ: sao không biết lấy thêm bình nước nữa? Khô quá à...

Khi đoàn người đến Hồ Luân Bối Nhĩ, Vạn Nhân đi thuê một chiếc xe, mua vài công cụ cần thiết, mang theo dây thừng và đèn pha. Bốn người bắt đầu chuyến du lịch tự túc, hướng tới núi Đại Hưng An quận Hồ Luân Bối Nhĩ.

(Du lịch tự túc: Hán Việt là tự trợ du, Tiếng Anh là self-organized expedition)

Tới chân núi phía bắc núi Đại Hưng An, họ đeo ba lô trèo lên núi. Hai ngày nay trời nhiều sương, một nửa ngọn núi bị bao phủ trong sương mù dày đặc.

Đây là không phải thời điểm thích hợp để leo núi. Đi trên đường núi tĩnh mịch không người, trong chốc lát, quần áo trên người họ đã ướt đầm bởi sương mù.

Thủy Căn ngược mắt nhìn tầng tầng lớp lớp mây mù phía trước, nghĩ bụng, không biết phía trước thứ tà ma ngoại đạo gì đang chờ đợi họ.

Đúng lúc này, Vạn Nhân xoay người chìa tay về phía cậu, thân thiết hỏi thăm: “Đi có mệt lắm không? Để tôi kéo cậu một đoạn nhé...”

Không đợi y nói xong, Thiệu đi đằng trước đã lộn lại, túm lấy cánh tay Thủy Căn, thô lỗ huých tiến sĩ Vạn một phát, rồi đi về phía trước.

Chương 54

Quảng Thắng đeo ba lô đi phía sau đã nhìn ra vấn đề. Chạy đến bên cạnh Vạn Nhân, gã nháy mắt: “Tôi bảo nè tiến sĩ, Thanh Hà Vương gì gì kia ở trong tù nghen đến mức lỗ nào cũng chui thì không nói làm gì đi, nhưng sao một tiến sĩ như anh mà cũng không ngại thối bon chen vậy hả?”

Tiến sĩ ném cho Quảng Thắng đại ca một cái liếc sâu xa khó lường, ánh mắt kia khiến Quảng Thắng phải ngậm miệng lại ngay tắp lự. Gã xoa xoa cánh tay, ngượng ngùng cười đỡ lời: “Mẹ nó, khu rừng quỷ quái này lạnh ghê!”

Đây cũng không hẳn là Quảng Thắng đánh trống lảng, lúc này họ đang ở chân núi phía bắc dãy Đại Hưng An, đi lên núi tựa như đi vào một căn phòng máy lạnh tự nhiên, dù đã mặc áo khoác dày, họ vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Có điều, nếu phòng tầm mắt nhìn lại, sẽ thấy màu xanh trải khắp núi rừng, bạch dương và thông mọc xen kẽ. Giữa những tầng xanh biếc điểm xuyết vài thứ quả dại không tên. Dưới chân là dòng suối róc rách không ngừng, vang vọng giữa những vách đá, thỉnh

thoảng còn có một chú chim trĩ mang theo cái đuôi thật dài đứng hót trên ngọn cây bên đường. (chim trĩ có hót à =.=)

Mặc dù Thủy Căn là trẻ con nông thôn, nhưng Quân Sơn là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, sao có thể sánh với núi Đại Hưng An được xưng là “tụ bảo bồn” (chậu châu báu) này, nên cậu cũng phải say mê trước cảnh rừng xanh mây trắng trắng lệt lệt này.

Thật ra thì Vạn Nhân đã tách ra khỏi đoàn khách du lịch, cố ý đi lối khác, lộ trình không như du khách bình thường đi.

Tiến về phía trước thêm một đoạn, trên mặt đất, lá rụng chất thành đồng đến quá đầu gối.

Khi mấy người đang gian nan tiến lên, một bóng đen bất thành linh xẹt qua trước mặt họ.

Thiệu lập tức cảnh giác kéo Thủy Căn lại, đứng im tại chỗ. Với thị giác nhạy bén, hắn lập tức phát hiện có người trốn trong rừng.

Con mắt hắn híp lại, hắn vừa định đi về phía trước thăm dò, thì một mũi tên gỗ bất chợt bắn ra từ trong rừng, nhắm ngay chóc chân phải đang dậm bước ra của Thiệu, và một cái bẫy thú bất ngờ bật ra từ giữa đồng là mục, “rắc” một tiếng khép chặt lại.

Nếu Thiệu đi tiếp một bước nữa, thì có khi một cái chân của Vương gia đã phải gửi lại giữa biển rừng mênh mông này rồi cũng nên.

Đúng lúc này, một thanh niên cường tráng từ trong rừng ló đầu ra, hăn mặc một cái áo rộng thùng thình, chân đi giày da thú, có vẻ là trang phục của một thợ săn vùng núi. Xem ra mũi tên đó là do hăn bắn. Thiệu hận nhất kẻ dám bắn lén hăn, nhìn thanh niên vừa xuất hiện, ngay lập tức hăn vọt qua bầy thú, quyền phong nhắm thẳng vào thanh niên. Không ngờ thợ săn nọ trông quê mùa vậy mà phản ứng cũng rất nhanh, khiến Thiệu ta vồ ếch.

Tên này, Thiệu sửng sốt. Hăn đứng vững lại, quan sát từ trên xuống dưới thợ săn kia. Vừa nãy hai người chỉ đấu qua một chiêu, nhưng thân pháp mà thợ săn kia dùng rõ ràng là nã pháp Thác Bạt gia truyền.

Chả nhẽ nghìn năm sau bác đấu thuật gia truyền (vật gia truyền =))) cũng thành quyền pháp cho toàn dân tập thể dục rồi?

Lúc này Thuỷ Căn cũng đã chạy tới nơi, căng thẳng kéo tay Thiệu nói: “Người đừng có đập phát đã ra tay với người ta chứ! Ta thấy hăn cũng có ý tốt mà, thấy người suýt giẫm lên bầy thú, sợ nói thì không kịp nên mới nhanh tay bắn một phát để... để nhắc nhở.”

Nói đến đây, Thuỷ Căn cũng đã hiểu được vị sơn dân nọ đáng sợ đến thế nào, miệng tên này còn có thể lưỡi đến mức nào chứ!

Thợ săn nọ trừng Thiệu một cái sắc lẹm, rồi xoay người muốn rời đi. Thiệu đột nhiên liền thoảng nói với hắn một câu.

Gã thợ săn quay phắt người lại, sững sốt trừng Thiệu, và cũng liền thoảng đáp lại một câu.

Nhìn hai người như thế nhìn thần tiên trên trời, Thuỷ Căn quay sang hỏi Vạn Nhân: “Hai người bọn họ nói tiếng Nga hử?”

Vạn Nhân chăm chú nghe họ lời qua tiếng lại, sau đó nhẹ giọng đáp: “Không phải, thứ tiếng bọn họ đang nói chính là tiếng Tiên Ti đã thất truyền.”

Thuỷ Căn buồn bực, gì thì gì cậu cũng là hoàng đế Tiên Ti cơ mà, sao chả hiểu nổi lấy một câu vậy chứ?

“Sao ta nghe không hiểu vậy? Hơn nữa trước kia trong giấc mộng ta thấy, cũng toàn là nói tiếng người mà, ta có thể nghe hiểu hết mà.”

Vạn Nhân cười: “Nếu như cậu đầu thai làm người Anh, người trong ảo cảnh hiển nhiên sẽ nói tiếng London, ảo giác là do sóng điện não tiếp thu tín hiệu từ trường, có chịu hạn chế về ngôn ngữ bao giờ?”

Đúng lúc này, đằng kia cũng đã huyền thuyên xong. Đại ca thợ săn sửa lại dáng vẻ lãnh khốc, kích động quỳ xuống thi lễ với Thiệu.

Hoá ra chàng thanh niên tên Tô Bất Đạt này là người tộc Ngạc Luân Xuân.

Trước nay Thủy Căn chưa từng nghe nói về tộc người này bao giờ, song theo lời giải thích của tiến sĩ Vạn, thì tộc người này nhiều đời sống ở vùng núi Đại Hưng An, và bởi vì bị quân xâm lược Nhật giết hại trong thời kỳ kháng Nhật, họ chỉ còn lại hơn 1000 người, là dân tộc “ít người” đúng nghĩa đen.

Sau khi Trung Quốc giải phóng, ngày nay tộc Ngạc Luân Xuân không còn duy trì cuộc sống xã hội nguyên thủy nữa. Phần lớn tộc nhân đã an cư ở thôn trấn dưới chân núi, sống cuộc sống định cư. Theo thời gian, bọn họ cũng đã bỏ truyền thống lấy săn bắn làm nghề chính, cho nên không còn ai đặt bẫy săn trên núi Đại Hưng An nữa rồi.

Thế nhưng dường như chàng thanh niên này đã tránh được sự phát hiện của người tuần núi, ẩn cư ở nơi đây đã nhiều năm.

Bởi vì mấy người bọn họ đi con đường chưa được khai phá, nên tốn không ít thời gian, lúc này mặt trời đã ngả về tây, bụng

cũng đã kêu đói ẩm ỉ lên rồi.

Cuối cùng cũng có chỗ dừng chân cho bữa cơm tối hôm nay. Thanh niên hào phóng lấy từ trong lều vải đơn sơ ra con hươu vừa mới săn được. Cắt một miếng thịt hươu, đem dạ dày hươu ra bỏ suối rửa sạch, cho nước suối mát lành và miếng thịt hươu vào đó, rồi bỏ muối vào, cuối cùng đặt cái dạ dày hươu đã căng đầy này lên ngọn lửa và nướng.

Chỉ chốc lát sau, từng làn hương toả ra từ cái dạ dày đã được nướng cháy đen như than. Thanh niên lấy dao cắt cái dạ dày hươu ra, rồi gọi mọi người tới cùng ăn.

Không hề khách khí, Thiệu đưa tay cầm lấy một miếng thịt và bỏ tọt vào trong miệng. Ngay cả tiến sĩ Vạn tao nhã cũng không buồn mượn bộ đồ ăn, rửa sạch tay xong, y liền cầm lấy miếng thịt chín hầy còn nóng rẫy ăn luôn.

Thế là Thuỷ Căn và Quảng Thắng cũng làm theo, mấy tên con trai thoáng cái đã ăn sạch không chừa một mẩu.

Nhìn mọi người ăn sạch sành sanh món mình làm, thanh niên rất vui vẻ, và lại lấy từ trong lều vải ra thịt hươu hun khói, một ít bánh màu vàng vàng, và quan trọng nhất là còn có ba bình rượu Thiêu Dao Tử.

Hắn gác mấy cái bánh lên bếp lửa để nướng, sau đó kẹp thịt hun khói vào và đưa cho Thiệu.

Những kiểu ăn thiếu văn minh này rất hợp với khẩu vị của Thiệu. Loáng cái hắn đã ăn hết cái bánh. Sau đó mọi người bắt đầu ăn thịt, uống rượu.

Thủy Căn nếm một ngụm, cay chết mịa đi được, cảm thấy cổ họng như muốn bốc cháy. Quay sang nhìn Thiệu, ấy vậy mà mặt hắn không hề đổi sắc, hắn nốc cả một bát rượu quê vào miệng, rồi nhìn mọi người. Thấy Vương huynh đang nhấp nhấp chút rượu y chang tiểu cô nương, hắn liền há miệng cười to.

Thủy Căn khẽ cắn môi, bắt chước Thiệu nốc nguyên một bát vào trong miệng, và bị sắc đến đỏ mặt tía tai. Vạn Nhân liền thân thiết đưa cho cậu một chai nước khoáng, Thủy Căn không khỏi cảm kích cười với y.

Thiệu thấy cảnh ấy, khuôn mặt tươi cười hiếm hoi lập tức sầm xuống, hắn lại “ừng ực ừng ực” uống một bát rượu nữa.

Quảng Thắng uống nhiều nhất, toét miệng kể lể với Vạn Nhân đường đời lưu manh long đong lận đận của mình.

Còn Vạn Nhân chỉ chạm môi tượng trưng, cũng không uống nhiều lắm. Thấy Quảng Thắng rượu vào lời ra, cứ bám lấy y không

tha, y bèn giờ một ngón tay điểm huyết ngữ của gã luôn.

Tới khi tất cả mọi người ăn uống no đủ rồi, lúc bấy giờ mới bắt đầu ngồi xuống nói chuyện. Hoá ra vừa nãy thấy người thanh niên dùng công phu Thác Bạt gia truyền, Thiệu mới thử dùng tiếng Tiên Ti nói chuyện với hắn.

Thử xong mới biết, thanh niên nọ té ra cũng biết một ít tiếng Tiên Ti đơn giản. Và đồng thời hắn cũng biết, gia tộc của thanh niên đã đóng ở đây đời này qua đời khác để đợi một người tên là Thác Bạt Thiệu.

Mặc dù sau giải phóng, tập quán sinh hoạt của người Ngạc Luân Xuân đã thay đổi rất nhiều, nhưng gia tộc của thanh niên vẫn luôn chọn ra một người để trốn trong rừng rậm, chờ đợi sự xuất hiện của nhân vật trong truyền thuyết ấy.

Thuỷ Căn không thẳng nổi hơi rượu, nằm tựa lên ba lô. Không biết vì sao cậu lại nghĩ tới vị lão hoà thượng trên Huyền Không Tự, lẽ nào tổ tiên của Tô Bất Đạt cũng đã nhận sự uỷ thác của Thác Bạt Tự?

Lúc này, Vạn Nhân bỗng xen vào: "Giờ người đợi được Thác Bạt Thiệu rồi, có thể đưa chúng ta đi động Dát Tiên rồi phải không?"

Vừa nghe thấy ba chữ “động Dát Tiên”, khuôn mặt vẫn luôn tươi cười của Tô Bất Đạt bỗng chốc biến sắc, cái bánh trong tay rơi bộp xuống đất, lăn vài vòng.

Vạn Nhân và Thiệu nhìn nhau, dường như cũng không hiểu vì sao hăn lại biến sắc như vậy.

Một lúc lâu sau, Tô Bất Đạt mới nhặt cái bánh lên, lấy tay phủi bụi, rồi lại đặt nó lên lửa sấy qua.

Nhận ra Thiệu không hiểu tiếng Ngạc Luân Xuân sau này, hăn bèn kể lại câu chuyện xưa được lưu truyền trong dòng họ bao đời nay bằng thứ tiếng Hán sút sẹo.

“Dát Tiên trong tiếng Ngạc Luân Xuân ý chỉ ‘Liệp dân chi tiên’ (tiên của người đi săn). Dân tộc Ngạc Luân Xuân chúng ta có một truyền thuyết như thế này, ngày xưa, xung quanh động Dát Tiên là vùng săn bắn tốt nhất. Thế nhưng một năm kia, bỗng xảy ra một chuyện lạ lùng, mấy người thợ săn đi săn không thấy quay trở về. Một lần nọ, vài người thợ săn lại tới vùng lân cận động Dát Tiên săn thú, một người trong số đó bị mất cái – nghĩa là ‘ma quỷ’ trong tiếng Ngạc Luân Xuân chúng ta, bắt vào động ăn thịt. Tộc nhân lúc đó mới biết nơi đây đã không còn là bãi săn của con người nữa, mà đã trở thành nơi săn mồi của ma quỷ hung ác tàn bạo rồi, chẳng mấy chốc mà xương trắng đầy núi.

Các thợ săn bèn mời Dát Tiên trên trời tới đối phó với măn cái.

Thế là Dát Tiên và măn cái so tài bắn cung và ném đá, kết quả đều là Dát Tiên giành được thắng lợi. Sợ hãi trước tiến pháp và lực tay của Dát Tiên, măn cái ăn thịt người nọ chạy trốn chết.

Để tưởng niệm Dát Tiên, tổ tiên của chúng ta bèn gọi hang động của ma quỷ đã bị ông hàng phục là động Dát Tiên...” Nói đến đây, Tô Bất Đạt dừng một chút, cố nhỏ tiếng lại và nói tiếp, “Thế nhưng, ông nội của ta đã nói với ta rằng, kẻ giành được thắng lợi năm đó không phải Dát Tiên, mà là măn cái. Nó là ma quỷ có pháp lực vô biên, và cả sức mạnh của lời nguyện rửa ác độc nhất. Dát Tiên dẫn đầu thiên binh từ trên trời giáng xuống, lại bị nhấn chìm trong hoàng thổ măn cái thổi lên cuồn cuộn khắp trời, ngay cả Dát Tiên cũng bị măn cái cắn cổ kéo xuống hồ sâu.

Đến mười năm sau, khắp biển rừng này, mỗi cái cây đều mọc ra lá đỏ thẫm như máu, mỗi con suối từ trên núi chảy xuống đều máu loãng tanh hôi. Đó là tiếng kêu gào tuyệt vọng của tiên nhân bị măn cái nguyện rửa vọng ra từ lòng đất .

Thế nhưng không biết vì sao, sau khi thắng Dát Tiên, măn cái lại ẩn vào lòng đất, động Dát Tiên ấy chính là nơi nó an giấc nghìn thu.

Dần dần, mọi người đã quên mất truyền thuyết bí thảm thực sự xảy ra trong cánh rừng này. Thay vào đó, lại kể một câu truyện theo mong muốn của bản thân để tất cả đều có thể chấp nhận... Thế nhưng, mọi người trong gia tộc chúng ta đều nhớ mãi sự thật đằng sau câu truyện ấy. Mặc dù miễn cái an giấc nghìn thu họ chưa từng lộ diện, thế nhưng cứ cách vài chục năm, nó lại phải khám tháp – tội tử của nó, đi ra tuần sát để tìm kiếm tế phẩm thích hợp. Kẻ bị nó chọn trúng cuối cùng sẽ bị mặt đất nuốt chửng, không thể siêu sinh...”

“Có phải khám tháp, tội tử của miễn cái kia có ba đầu sáu tay không?” Mặc dù cảm thấy vị huynh đệ này ở trong núi lâu quá đậm ra ngu muội mê tín, nhưng Thủy Căn vẫn hiếu kỳ hỏi.

Tô Bất Đạt nói mà miệng run run: “Ông nội ta kể với ta rằng, năm bảy tuổi, ông đã tận mắt thấy khám tháp. Đó là một con chim khổng lồ nom giống quạ đen, cánh nó giang ra phải đến ba thước, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, nó lại vỗ cánh bay như con thoi trong rừng rậm để tìm kiếm tế phẩm thích hợp. Hai mắt nó trắng dã, khi bị con mắt nó nhìn thẳng vào, người ta sẽ không thể động đậy như bị trường mâu găm xuống đất.”

Nghe thấy thế Thủy Căn lại càng hơn hởi. Cậu ngẩng đầu nghĩ tiếp theo nên đùa Tô Bất Đạt thế nào, nhưng khi cậu nhìn sang

Tô Bất Đạt ngồi đối diện, lại phát hiện cả Tô Bất Đạt và Thiệu đều biến sắc. Nhất là Tô Bất Đạt, cả người hấn run rẩy như thể thấy quỷ, răng va vào nhau “lập cập”, nhìn về đằng sau cậu bằng ánh mắt kinh hãi tuyệt vọng.

Lúc này, Thuỷ Căn cũng đã cảm nhận được một trận gió lạnh từ đằng sau thổi tới. Cậu chậm rãi quay đầu, và thấy trên cành cây sau lưng cậu một thước, là một con hắc điều to lớn đang thu cánh, mở dài nửa thước, sắc như lưỡi dao. Nó lạnh lạnh nhìn chăm chăm cậu bằng con mắt trắng dã như không có con ngươi, và rồi từ miệng nó, một tiếng kêu thê lương phát ra...

Chương 55

Quái điểu trong truyền thuyết đột ngột xuất hiện trước mặt như quỷ mị, Thuỷ Căn sợ đến nỗi cơ thể như bị đóng đinh tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào. Vạn Nhân ngồi bên cạnh cậu nhỏ giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Đúng lúc này con chim kia bất thành linh vươn cổ xoè móng, lao về phía Thuỷ Căn.

Hai bóng người nhanh như chớp cùng lúc hành động.

Thiệu thần tốc vọt ra phía trước dùng thân thể che chắn cho Thuỷ Căn, cùng lúc đó, trong tay hắn cũng hiện lên một đám ma trời, tấn công con chim đang nhào tới.

Còn Vạn Nhân ở phía sau Thiệu ôm lấy Thuỷ Căn. Suy cho cùng y cũng là tiến sĩ, nhanh trí hơn hẳn. Nếu y kéo Thuỷ Căn chạy đi chỗ khác, thì bốn chân chắc chắn là chạy không lại hai cánh, vậy thì thà rằng ‘núp bóng đại thụ’, để một mình Thanh Hà Vương chiến đấu với con chim, y cũng đang muốn xem con chim này có quái lạ như trong truyền thuyết kể lại hay không.

Khi ma trời lao về phía con chim, nó há mỏ, chỉ bằng một ngụm đã nuốt chửng đám ma trời lam sắc kia vào bụng.

Thừa dịp này, Thiệu che cho hai người phía sau lùi lại.

Trốn sau lưng Thiệu, Thủy Căn trôn trối nhìn, tiếng lòng gào thét tiêu con mịa nó rồi. Coi bộ con chim này chắc nụi là khả tháp mà Tô Bất Đạt nhắc tới rồi. Phải biết rằng động vật hung hãn như muỗi xương khô gắp ma trời của Thiệu cũng chỉ có nước tan thành tro bụi, ấy vậy mà con chim này nuốt ma trời ngon lành như thể nuốt sâu ấy, chả thềm ợ lấy một tiếng.

Điều đáng sợ nhất chính là sau khi con chim nuốt ma trời vào, cơ thể nó lại không ngừng phình to ra, hai cánh vỗ điên cuồng, còn đầu chim thì từ từ tách ra làm hai, sau đó một con khả tháp biến thành hai con cứ như ảo thuật, cùng kêu lên những tiếng thê lương, rồi một lần nữa lao về phía ba người.

Thiệu không dám gọi ma trời lên nữa, chỉ còn cách nhặt lấy trường mâu của Tô Bất Đạt đặt trên mặt đất, đâm vào khả tháp.

Vạn Nhân cau mày, ngẫm nghĩ một chút, rồi nói với Thiệu: “Con chim này là ác linh biến thành, không phải động vật có sinh mạng, người cẩn thận.”

Thật ra thì không cần y nhắc nhở, Thanh Hà Vương đại nhân đã phát hiện ra từ lâu rồi. Khi trường mâu đâm vào thân chim, đến một giọt máu cũng không chảy ra, trong khi đó rìa cánh nó lại sắc bén không gì sánh được, để lại trên người hằn vô số vết thương, linh lực trong người dường như cũng từ từ trôi đi theo số những vết thương tăng lên. Đúng lúc này, một con chim bỗng há mỏ, mổ một cú lên đùi Thiệu, rồi xoạt một phát, nó xé luôn một miếng thịt bắp hảo hạng (thịt đùi loại một =)))))) xuống như xé miếng cá nướng, máu tươi tuôn ra như suối.

Coi bộ, ngoài lấy mạng người ra, hai con khảm tháp trong truyền thuyết này lại càng thích hút linh thể mạnh mẽ hơn.

Thấy Thiệu sắp không chống đỡ nổi nữa, Vạn Nhân đột nhiên lấy từ trong ngực áo ra một cái túi dán đầy bùa, ném vào người hai con quái đản. Một con há mỏ ra đớp lấy, cái túi bị đâm nát, và một đồng trùng đen sì sì từ bên trong lập tức bám đầy mình hai con chim. Những con trùng đâm khắp người quái đản, khiến chúng gào lên những tiếng thảm thiết. Những con trùng dường như có thể hút năng lượng của quái đản, cơ thể chúng không ngừng lớn lên, trong khi đó cơ thể hai con khảm tháp lại nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cuối cùng chỉ còn lại một đám hắc trùng lúc nhúc.

Thấy nguy hiểm đã qua, tiến sĩ Vạn đẩy mắt kính gọng vàng, lại móc một túi bùa từ trong ngực áo ra, gom đám trùng lại.

Cứ nhìn thấy mấy con trùng là Thuỷ Căn lại thấy ghê cả da đầu, cậu ló đầu ra từ sau lưng Thiệu và hỏi: “Đó... đó là cái quái gì vậy?”

“Đây là thi trùng trên người những oán linh ở thôn Bốc Vu. Những thi trùng này vốn ký sinh trên thi thể thôn dân được chôn trong huyết từ nghìn năm trước. Mặc dù những con ký sinh trùng này chỉ là sinh vật cấp thấp, nhưng chúng cũng dễ dị hoá nhất. Bởi vì song song với việc gặm thi thể, chúng còn hấp thụ oán khí của thi thể, năm rộng tháng dài, chúng đã kết hợp làm một với oán linh.

Lần trước khi vào thôn Bốc Vu, ta tiện tay thu thập một ít, không ngờ lúc này lại có tác dụng. Ha ha, khắc tinh của chim tất nhiên là ký sinh trùng rồi.” (cái này mới nghe àh nha)

Thuỷ Căn vội phục gật đầu, trong lòng thầm nhắc nhở bản thân, sau này tuyệt đối không được ăn bất cứ thứ gì Vạn Nhân đưa, bề ngoài thì rõ là sạch sẽ, ấy thế mà lại giấu thi trùng đầy người, buồn nôn!

Lúc này anh hùng chống chim – Thác Bạt Thiệu (Skye: nghe như anh hùng chống Mỹ =))), đã không gắng gượng nổi nữa, “rầm” một tiếng té lăn đùng ra đất. Bởi vì trong lúc vật lộn với quái điều,

Thiệu đã mất đi không ít linh lực, cho nên hắn không thể tự làm vết thương khép miệng được nữa, mặt cắt không còn một giọt máu.

Thủy Căn cuống cuồng ngồi thụp xuống, luôn mồm gọi tên Thiệu, Tô Bất Đạt đang trốn ở một góc đập đầu lạy lục khám thác lúc bấy giờ cũng chạy qua, xé quần Thiệu ra, nhai nát dước thảo cầm máu, đắp lên vết thương, rồi lấy vải quấn quanh đùi hắn.

Sắc trời đã tối, đêm nay lại đầy tà khí, không ai dám liều lĩnh di chuyển. Vạn Nhân sai Tô Bất Đạt dựng một cái lều.

Từ khi tiến sĩ Vạn dùng thi trùng chiến thắng quái điều tới giờ, sự tôn kính của Tô Bất Đạt đối với y tăng gấp bội phần, phải nói là kính sợ như thần tiên, cho nên mới nghe răm rắp mệnh lệnh của tiến sĩ Vạn như thế.

Sau khi lều được dựng xong, hắn kéo Quảng Thắng vẫn đang hạnh phúc ngáy khò khò vào một lều, bố trí ổn thoả cho gã. Trong khi đó, Vạn Nhân đang thăm dò xung quanh, chẳng biết đang tìm cái gì nữa.

Thủy Căn đỡ Thiệu vào ngồi trong một cái lều khác, từ trong ba lô lấy ra một viên phật châu đại dước hoàn có tác dụng chữa thương, hòa tan trong nước nóng rồi đút cho Thiệu uống, vừa đút dước vừa lẩm bẩm: "Người ngốc gì mà ngốc quá vậy, một mình xông lên làm cái gì, đánh không lại thì bỏ chạy đi chứ. Người xem

người ta kìa, có đủ trò tà ma ngoại đạo! Lần tới gặp chuyện như vậy thì người cứ tránh đi, để Vạn Nhân phát huy thôi...”

“Đủ rồi!” Không đợi Thuỷ Căn nói xong, Thiệu đã lạnh lùng ngắt lời cậu, “Nếu Vạn Nhân có bản lĩnh như vậy, thì lần sau gặp nguy hiểm người nhớ chạy vào lòng y ấy, đừng có đứng nhằm đội kéo xui xẻo vạ lây đấy!”

Nói xong, hắn ngửa cổ uống hết thuốc, giặt tấm da thú che kín mặt, quay phắt đi bắt đầu nghỉ ngơi.

Thuỷ Căn ghen hòng ngơ ngác, phân bua: “Không phải... ta... ta” Mịa nó, đây là cái gì với cái gì hờ giờ!

Cổ nhân nè sao mà hay tự ái quá đi.

Aizz, cũng phải thông cảm cho Vương gia vừa nãy không xử lý gọn gàng được hai bé chim kia, nên mới thấy mất mặt đây mà! Cậu lại còn lỡ tay xát muối lên vết thương lòng của người ta. Thuỷ Căn cảm thấy hơi có lỗi với Thiệu, người ta đã liều sống liều chết vọt lên phía trước, còn bị bé chim mổ mất hai lạng thịt ba chỉ, mình lại nở lòng nào nói như vậy với người ta, vậy là không đúng.

“Người nói vớ vẩn cái gì đó, ta không có ý đó mà, ta dựa vào lòng y làm chi chứ, thi trùng đầy người, ta cứ dựa vào lòng người đấy thì sao!” Thật ra thì câu này chưa kịp qua đại não đã buột ra rồi.

Có điều Thiệu lại cảm thấy câu này nghe mới êm tai làm sao. Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn Thuỷ Căn nghển cổ, phồng má, trên đầu là mái tóc lông cừu loăn xoăn không dài không ngắn. Thấy cái kiểu bặm môi góc ghech ấy, không hiểu vì sao càng nhìn trong lòng càng ngứa ngứa lạ.

Mỗi tội bây giờ mất máu nhiều quá, bằng không thì hẳn nhất định phải xé quần tiểu tử này ra, xử ngay tại chỗ.

“Ai u...” Thiệu rên lên.

Thuỷ Căn thân thiết cúi đầu hỏi: “Sao vậy? Đau ở đâu?”

“Bắt đầu hơi ngứa, gãi cho ta cái.”

Hài tử ngờ ghêch cũng không suy nghĩ nhiều, vươn tay ra gãi cho hắn.

“Lên trên một chút... đúng rồi... nhẹ nhẹ tí nào, ừm... mạnh lên chút nữa...”

Thuỷ Căn cảm thấy độ lớn của cái thứ dưới tay có chỗ không ổn, mặt “uỳnh” phát đỏ bừng lên. Cậu rút tay lại, lúng ta lúng túng nhìn Vương gia đang thoải mái đến không thể thoải mái hơn được nữa: “Người... người con mẹ nó còn có lòng dạ nào mà nghĩ bậy bạ nữa à!”

Nói xong, cậu bưng cái mặt đỏ như ớt khỉ chạy ra khỏi lều.

Đồ lão sắc quỷ lưu manh! Con chim vừa nãy sao không mổ chuẩn xác tí nữa, mổ rụng tiết nó đi luôn cho đỡ lo! (không được đâu bé ơi, thế thì Thiệu ca làm sao mà lo cho cho hạnh phúc nửa đời sau của bé được nữa a =))))

Cậu đang muốn đến lều của Tô Bất Đạt ngủ nhờ một đêm, nhưng chưa đi được mấy bước, cậu đã bị ai đó bịt miệng kéo vào rừng.

Thuỷ Căn kinh hãi cứ tưởng là một con khảm tháp nữa tới bắt mình chứ! Ai ngờ, hoá ra là Vạn Nhân, y đang ôm siết lấy cậu.

“Ta có nên cảm tạ khảm tháp mà miễn cái phải tới không? Nếu không có chúng, làm sao ta có được giây phút cùng Tự nhi ôn lại chuyện xưa đây?”

Trong lòng Thuỷ Căn ngập tràn hối hận. Miệng bị bịt kín, nói không ra lời, cậu chỉ có thể kêu lên mấy tiếng ư ư.

Có phải sói trong rừng này đều bị miễn cái thôi thúc phát tình rồi không, sao ai cũng lên cơn với cậu thế này hử giờ!

Không biết từ lúc nào tiến sĩ Vạn đã tháo kính xuống, giọng nói thì khe khẽ dịu dàng, nhưng cánh tay vẫn siết chặt, mạnh mẽ áp Thuỷ Căn lên một thân cây cao ngất.

Nửa người dưới nóng rực dán sát vào bụng tiểu Căn nhi, sờ sàng cọ xát.

Chương 56

Thủy Căn quỳnh đít, muốn la lên nhưng miệng đã bị bịt kín mất tiêu rồi.

Chỉ trong chớp mắt, bàn tay đang bịt miệng cậu của Vạn Nhân đã rời xuống, nhưng thay vào đó, đôi môi bá đạo đã nhanh chóng tiến lên. Thủy Căn cuống cuống nghẹn ngào ư ử, đợi đến khi đầu lưỡi Vạn Nhân tiến vào, cậu bèn nghiến chặt khớp hàm muốn cắn đứt đầu lưỡi tiến sĩ.

Là một kẻ tinh ranh, vừa phát hiện ra hành động của cậu, Vạn Nhân đã rút đầu lưỡi lại, và rồi “rắc” một tiếng, y bẻ quai hàm Thủy Căn xuống.

Thủy Căn đau đến ứa nước mắt, nước bọt trào ra từ khoé miệng không tài nào khép lại được. Chẳng biết làm sao mà tay chân cậu cũng không còn tí hơi sức nào, chỉ có thể yếu ớt ngã vào vòng tay Vạn Nhân. Vạn Nhân cứ hôn rồi lại hôn lên gương mặt Thủy Căn, như thể muốn nghiền nát và nuốt chửng máu thịt cậu. Hơi thở của y dần trở nên dồn dập, sau đó y thuận thế đẩy Tiểu Căn Nhi ngã ra mặt đất, và lột quần áo trên người Thủy Căn xuống.

“Chắc hẳn ở trong lòng người vẫn luôn xem thường ta lắm nhỉ? Cảm thấy ta là một nam sủng phải không? Ha ha, Vạn Nhân ta có thể bị lão cha béo núc kia của người đặt dưới thân sao? Chỉ cần cho lão ăn vài viên hàn thực tán đặc chế, thì kể cả có lên giường với heo đi chẳng nữa, lão vẫn sẽ coi nó là báu vật phiêu phiêu dục tiên thôi.”

Nước miếng chảy dọc xuống quai hàm trật khớp, Thủy Căn nhìn Vạn Nhân ung dung cởi cúc áo sơ mi, tháo thắt lưng, kéo khóa quần xuống. Lúc thấy dưới thân tiến sĩ lộ ra cái thứ đó đó, Thủy Căn bỗng cảm thấy méo cả mông.

“Ta vẫn băn khoăn, chuyện đó thì có gì hay ho, vì sao con người lúc nào cũng lãng phí biết bao thời gian và tiền bạc để theo đuổi thứ khoái cảm hạ cấp này chứ?”

Vạn Nhân nhìn nét mặt sợ hãi của người đang nằm dưới đất, nụ cười của y càng thêm tăm tối.

“Thế nhưng, khi gặp người... cuối cùng ta cũng biết đến khát vọng muốn được xé nát một người ra, tàn nhẫn đè dưới thân, tàn nhẫn xâm phạm. Người có biết dáng vẻ của người lúc này đây, mở miệng nhìn chăm chăm ta đầy khao khát, còn hiệu quả hơn bất cứ loại dược thôi tình nào hay không! Ở trên giường Thác Bạt Thiệu, người cũng thế này? Chân cũng dạn lớn như vậy? Nơi đó cũng run

nhè nhẹ như thế này? Thứ đó của hãn nhỏ thế, có thể thoả mãn người sao?”

Vạn Nhân cúi người xuống, vừa phun ra những lời dâm loạn hạ lưu, vừa thân mật hôn lên chóp mũi Thuỷ Căn, tay y lại vuốt xuống nơi đó của Thuỷ Căn, nắm chặt và ve vuốt.

Bàn tay lạnh buốt của Vạn Nhân chạm vào khiến Thuỷ Căn rùng mình. Nhưng những vuốt ve kế tiếp lại khiến cảm giác lạnh lẽo ấy từ từ biến mất. Cho dù cậu có ghét Vạn Nhân đến thế nào đi chăng nữa, lý trí của cậu cũng không tài nào kìm nén được khoái cảm, vì vậy phần dưới bụng chẳng mấy chốc đã đứng thẳng lên. Khi nhiệt dịch bắn ra, Vạn Nhân cứ thế mà lần tới phía sau của Thuỷ Căn. Không hề do dự, một ngón tay y cắm thẳng vào.

Bắp đùi Thuỷ Căn bắt đầu ửng đỏ lên vì hổ thẹn. Không thể kiềm chế được nữa, Vạn Nhân tách hai chân Thuỷ Căn ra, chuẩn bị tiến vào để hoàn thành tâm nguyện ngàn năm. (Sứ: đây, tâm nguyện ngàn năm chỉ có thể thôi :”>)

Đúng lúc này, Thuỷ Căn đáng lẽ không thể nhúc nhích nổi bất ngờ vùng tay lên, cầm một cành tùng được giấu trong tay đâm tới cổ Vạn Nhân.

Vạn Nhân phản ứng rất nhanh, nghiêng đầu đi né được trong gang tấc, nhưng vì bị đánh lén giữa cơn mê đắm, tai y vẫn bị

rạch một đường.

Tiến sĩ híp mắt lại, tròng bàn tay bị càn tòng đâm máu me đâm đũa của Thủy Căn.

“Ha ha, sao ta lại quên được nhỉ, Tự nhi thích nhất là đánh lén kẻ khác lúc hoan hảo mà, may mà lần này là càn tòng chứ không phải bàn chải dính máu, không ngoan chút nào cả!”

Thủy Căn nghe vậy giật mình. Cậu chợt nhớ tới ác linh cấp thấp từng gặp ở phân xưởng nhà lao – ông chú dê già.

Lão vốn chỉ là một oán linh có linh lực rất yếu, đang hấp hối vì không chịu nổi máu của Thiệu, ai dè tự dưng lão lại sung lên, đến Thiệu cũng suýt nữa thua dưới tay lão.

Lúc đó Thiệu đã nói, rằng có người điều khiển ác linh này, lẽ nào... là Vạn Nhân, Vạn Nhân bấy giờ còn chưa khôi phục nguyên khí? Nghĩ đến sức mạnh thâm sâu khó lường của Vạn Nhân, Thủy Căn run rẩy cả người, chút hơi sức ít ỏi hồi phục lại được nhờ cơn đau lại từ từ trôi đi mất tiêu.

Cậu còn chưa kịp nghĩ xong, Vạn Nhân đã lại bước tới. Thủy Căn đỡ cái cạm trạo xuống của mình, trong bụng mắng nhiếc: Thác Bạt Thiệu, ngươi ngủ chết mẹ nó rồi hả?

“Ngươi muốn làm gì!”

Nghe thấy tiếng quát này, hài tử xui xẻo như mở cờ trong bụng – không ngờ tâm điện lại cảm ứng được cơ đấy nha.

Ngay khi Vạn Nhân chuẩn bị đè Thuỷ Căn xuống đất một lần nữa, giọng nói như băng đá của Thiệu đã vang lên sau lưng y.

Hoá ra, thấy Thuỷ Căn mãi không về, Thiệu mới không yên lòng. Vừa lết cái chân bị thương ra xem, thì nghe được một tiếng vang yếu ớt từ trong rừng vọng đến, hắc bèn khễ khàng đi tới. Không ngờ lại phát hiện có người cường gian chưa thành.

Lúc thấy Thuỷ Căn nằm dưới thân Vạn Nhân, thân thể ửng hồng, đôi chân trắng bóc đang dang rộng ra đầy dâm dăng, Thiệu chợt cảm thấy cả cổ họng lẫn mắt hắc đều muốn phun ra lửa. Về phần cơn tức giận này là nhắm vào ai, đến chính hắc cũng không rõ.

Bị bắt quả tang, Vạn Nhân chẳng thèm xấu hổ. Buông Thuỷ Căn ra, y tao nhả đứng dậy, thân thể loã lồ thản nhiên xoay về phía Thiệu: “Thanh Hà Vương, người tới chẳng đúng lúc tí nào cả, không thấy ta và Tự nhi đang bận sao?” Nói xong, y đưa ngón tay dính đầy chất lỏng trắng ngà của Thuỷ Căn tới bên mép, vừa nhìn Thanh Hà Vương đầy khiêu khích, vừa vươn đầu lưỡi hồng hồng ra cuốn lấy và nuốt vào.

Ở một bên nhìn, Thủy Căn cũng muốn phát nổ cả da đầu, thế mà cũng dám liếm à! Đúng là mặt dày hơn cả lưu manh!

Thiệu không thể áp chế nổi lửa giận vô cớ đột ngột bùng lên nữa, một ngọn lửa ma trời lao vào người Vạn Nhân.

“Sao? Muốn đánh ta hả? Ngại ba cây băng châm lần trước chưa đủ sao? Trước kia người thề non hẹn biển yêu ta đời đời kiếp kiếp, dù phải trả bất cứ giá nào cũng muốn kiếp sau gặp lại ta, thế nhưng gặp lại chỉ là để ta tận mắt chứng kiến người với ca ca chuyển kiếp của người tăng tị với nhau sao? Bảo ta chờ người... Ha ha, thật là nực cười. Người nói tất cả của người cũng là của ta, kể cả tính mạng, vậy lẽ nào người lại muốn giết ta, chỉ vì ta đã hạ cổ người? Tình yêu của người thật là nực cười, ha ha ha ha...”

Bị hỏi như vậy, Thiệu sững người. Mặc dù Vạn Nhân đang cười như điên dại, nhưng gương mặt y lại ẩn chứa bi thương, làm đôi mắt hấn đau đớn, ma trời trong tay cũng từ từ nhạt đi.

Nhưng đúng lúc này, Vạn Nhân bất ngờ hành động, không biết từ lúc nào trong tay y đã biến ra một con dao găm đâm thẳng tới trái tim Thiệu.

Khoảng cách quá gần, hơn nữa cái chân bị thương của Thiệu vẫn chưa lành, động tác không linh hoạt, hấn trơ mắt nhìn Vạn Nhân sắp hạ thủ. Một viên đá bay về phía Vạn Nhân, tiến sĩ nghiêng người

tránh theo phản xạ. Thiệu cũng kịp thời né được, và cùng lúc đó, một lần nữa lửa ma trời lại cháy lên, lao thẳng vào Vạn Nhân.

Nhìn hòn đá dính máu trên mặt đất, Vạn Nhân âm trầm liếc Thủy Căn một cái, sau đó vung dao tấn công Thiệu.

Hai người quần nhau túi bụi.

Sau khi ném viên đá nọ, Thủy Căn lại yếu ớt ngã ra đất. Vừa nãy, để có thể dốc toàn lực, lòng bàn tay cậu đã bị cạnh từng đâm te tua, đau đớn khiến trán cậu đầm đìa mồ hôi lạnh.

Không giống thằng em hồ giấy kia, mặc dù Vạn Nhân khóc lóc kể tội mùi mẫn hơn kịch, cậu vẫn cảnh giác dè chừng.

Vạn Nhân, đó là hạng người sẵn sàng giẫm lên máu tươi của ngàn vạn gia hương phụ lão để đạt được mục đích. Riêng về độ tàn nhẫn vô tình, Thác Bạt Thiệu sẽ không bao giờ là đối thủ của y. Quả nhiên, thằng em xúi quẩy nhà cậu nghe người ta hát vài câu đã nhũn ra như quả cà.

Kỳ thực Vạn Nhân vốn thật lòng muốn hợp tác với Thiệu, ý định giết người chỉ vừa nảy ra mà thôi.

Thứ nhất là vì đang sáng khoái tự dương lại bị người cắt ngang, tâm lý và sinh lý đều khó tránh khỏi khó chịu.

Thứ hai là cơ hội Thanh Hà Vương bị trọng thương như vậy không nhiều, nếu có thể nắm chắc cơ hội này để giết hẳn rồi hấp thụ linh lực của hắn, thì cho dù mình y đơn thương độc mã cũng có thể thành công.

Thứ ba... có thể coi như là vì hòn đá kia.

Giết Thiệu rồi, y nhất định phải nhào nát thẳng nhóc kia, làm đến đã đời mới thôi! Nghĩ vậy, Vạn Nhân xuống tay càng cay độc.

Động tác của Thiệu quá mạnh, vết thương được băng bó cẩn thận lại chảy máu ròng ròng. Chẳng mấy chốc, trong khu rừng hiu hiu gió mát đã ngập ngụa mùi máu.

Thủy Căn chậm rãi bám vào gốc cây bên cạnh để đứng lên. Cậu định tranh thủ lúc hai tên kia đang quẩn lấy nhau đấu để trở về lều. Còn hai tên kia ấy à, cho dù não người bị oánh thành não cầu đi chẳng nữa cũng chẳng mắc mớ gì đến cậu hết

Nếu hên hơn tí nữa, hai tên khốn này đồng quy vu tận... vậy xem như ông trời cuối cùng cũng có mắt rồi.

Còn cái gì là nhớ người chứ, yêu người chứ, thương người chứ... con mẹ nó tất cả đều vô nghĩa!

Cuối cùng thì Thủy Căn cũng đã thấy rõ, người mà Vạn Nhân say đắm chính là đế vương Thác Bạt Tự tiêu sái trên ngôi cửu ngũ

chí tôn kìa, người mà Thiệu cảm thấy có lỗi cũng là Thác Bạt Tự thâm tình tự ngược kìa. Ở đây không có chuyện gì liên quan đến Thuỷ Căn cậu cả! Cậu nên cuốn gói xuống núi, chạy đến một chỗ không người, bình yên sống nốt đời này đi thôi.

Đi được hai bước, bỗng nhiên cậu liếc nhìn tay mình, ngẩn người.

Trên bàn tay vừa bị cành tùng đâm, dòng máu chảy ra bỗng tụ lại, rồi ngưng thành hình con rắn nhỏ màu đỏ tươi vút lên trời, bay về phía sau cậu.

Quay đầu lại nhìn theo nó, cậu càng sửng sốt. Chỗ đùi bị thương của Thiệu và cái tai chảy máu của Vạn Nhân đều lần lượt tụ thành hai dòng máu đỏ tươi, bay lên giữa không trung. Tiếc là cảm Thuỷ Căn vẫn chưa về vị trí cũ, cho dù lo lắng cậu cũng không tài nào bảo hai tên kia dừng tay lại được.

May là hai kẻ liều mạng kia cuối cùng cũng đã nhận ra, khựng lại, ngờ vực nhìn theo những sợi tơ máu nhanh chóng xoắn lại thành dây.

“Quác quát... quát” Một chuỗi tiếng kêu thê lương bất chợt vang lên. Ba người ngẩng đầu nhìn, không biết từ lúc nào, trên những cành cây khắp mảnh rừng này, trăm nghìn con khảm tháp

đang vỗ cánh, từng đôi mắt chim trắng đã lạnh lùng trừng ba người trong rừng.

Đúng lúc này, ba sợi tơ máu như dây hồng quấn quít lấy nhau, bất ngờ bắn ra ánh sáng mãnh liệt. Những con quái điều hợp thành bầy cùng chao liệng khắp vùng trời trên cánh rừng, che hết ánh trăng yếu ớt. Cho dù thần linh trên trời có thật đi chăng nữa, thì e rằng con mắt thần linh cũng đã bị vô số những cánh chim ấy che kín mất rồi.

Thấy Thiệu ba chân bốn cẳng lao về phía mình, Thủy Căn cũng kìm lòng không được vươn tay về phía Thiệu, đột nhiên, cậu cảm thấy đất dưới chân mình sụt xuống, sau đó cả cơ thể rơi vào giữa đồng đất đang rung chuyển.

Khi cát đá ào ào chảy vào mũi vào miệng cậu, Thủy Căn chợt nhớ tới lời tiên đoán ngày trước ở thôn Bốc Vu. Chuẩn con mẹ nó rồi, hoá ra bị đất chôn sống chính là tại đây chứ đâu!

Cùng với cát đá rào rào như nước chảy, Thủy Căn rơi vào một vực sâu không đáy...

Chương 57

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, ngay sau đó bùn đất ào vào miệng đến nghẹt thở, thương thay cho Thuỷ Căn bị sái quai hàm, né cũng không nổi, được nhấm nháp đủ mùi vị của đất mẹ.

Sau khi ngất xỉu, Thuỷ Căn cuối cùng rơi xuống đất. May mà lớp cát đủ dày đã giảm bớt không ít trọng lực khi rơi xuống.

Chưa ngất được bao lâu, bé con xui xẻo đã tỉnh lại vì sặc bụi đất, cậu gắng gượng bò dậy khỏi mặt đất, và phát hiện ra xung quanh tối đen như mực. Căn nhi không biết mình bị rơi xuống chỗ nào rồi, chỉ có thể mò mẫm khắp nơi.

“Đừng nhúc nhích!” Trong bóng tối vang lên giọng nói trầm trầm của Vạn Nhân. Ngay sau đó một đám ma trời xanh biếc hiện lên.

Hoá ra không biết là làm sao mà Vạn Nhân và Thác Bạt Thiệu cũng rơi xuống lòng đất. Nương theo ánh lửa ma trời, mọi người mới phát hiện ra bọn họ đã rơi xuống một hầm băng. Trên đầu là vô số cột băng chĩa xuống. Khắp nơi đều bị che phủ dưới một tầng băng dày.

Thiệu thì còn đỡ, hắn vẫn đang mặc áo khoác chống lạnh trên người. Nhưng Thuỷ Căn đáng thương bị lưu manh nghìn năm lột quần áo mất tiêu rồi. Răng đánh vào nhau lập cập, cậu ôm cánh tay đứng phía sau Thiệu, ra sức trừng tiến sĩ Vạn cũng trần truồng y chang cậu.

Thiệu đỡ lấy cổ Thuỷ Căn, giúp cậu chỉnh lại quai hàm bị trật khớp. Đau đớn qua đi, Thuỷ Căn nhổ hết cát trong miệng ra, cuối cùng cũng chửi đồng lên được rồi: “Họ Vạn kia! Ta thao mụ nội nhà ngươi, ngươi không ngủ được tự dưng chạy ra càn rỡ động dục cái gì! Hay chưa, tất cả bị ngươi làm rối tinh rối mù hết cả lên rồi! Đây là chỗ quái nào! Chốc nữa lũ chúng ta đều chết cồng thành thịt heo đông lạnh hết cả nút cho mà xem!”

Vạn Nhân làm như không nghe thấy tiếng mắng chửi thô tục của Thuỷ Căn, ánh mắt y sáng ngời, quan sát nơi này từ trên xuống dưới.

“Trong lòng đất ở núi Đại Hưng An có một vùng đất lạnh rộng lớn, chẳng lẽ chúng ta rơi xuống vùng đất lạnh dưới lòng đất núi Đại Hưng An rồi ư?” Y đứng đó lẩm bẩm.

Thấy Thuỷ Căn lạnh run, Thác Bạt Thiệu liền cởi áo xuống khoác lên người hài tử. Hắn cắn đầu ngón tay, vẽ mấy cái bùa khu hàn hộ thể lên ngực Thuỷ Căn, để đảm bảo tâm mạch thông suốt.

Về phần Vạn Nhân, "điều nhi" vẫn bày ra như thế, phong lưu phóng khoáng. Ánh mắt bay tới chỗ cái mông đỏ lên vì lạnh của Thủy Căn, y lại còn thòm thèm liếm liếm môi nữa chứ. (Vạn mỹ nhưn lại bắt đầu bật mode biến thái =)))

Đương nhiên, Thanh Hà Vương cũng đã nhận ra. Hắn chỉnh lại áo khoác trên người Thuỷ Căn, rồi dữ dằn trừng Vạn Nhân một cái.

Tuy nhiên, đang trong hoàn cảnh chưa rõ ràng, ba người không có thời gian cho những cuộc ẩu đả vô nghĩa vào lúc này. Chinh đồn lại đâu vào đấy, họ bắt đầu tìm kiếm lỗi ra.

Đi được hai bước, Thuỷ Căn cảm thấy một chân lạnh buốt từng cơn, bèn cúi đầu nhìn, hoá ra vừa nãy trong lúc vật lộn với tiến sĩ Vạn, cậu đã rút mất một cái giày, bây giờ chân bị đông lạnh đến đỏ ửng lên.

Không còn cách nào khác, hài tử đành sờ túi áo khoác, rút một cái khăn ra, và ngồi xổm xuống định dùng khăn quấn lên chân.

Vừa ngồi xuống, cậu vô tình phát hiện ra trong lớp băng trên mặt đất có những hoa văn lạ lùng. Ánh sáng mờ quá, cậu không thấy rõ lắm, vì vậy Thuỷ Căn bèn dí mặt xuống ngắm soi.

Liếc thấy Thuỷ Căn đang nhìn thứ gì đó, Thác Bạt Thiệu cũng đi tới, gọi lên một đám ma trời để chiếu sáng mặt đất.

Trước mắt Thuỷ Căn bỗng chốc sáng bừng lên, con người của cậu từ từ co lại rồi bất chợt giãn ra, trong nháy mắt cảm giác như trái tim bị ai đó siết chặt lại.

Một người phụ nữ với sắc mặt tái nhợt, cách lớp băng trong suốt mở to đôi mắt sợ hãi trợn trừng Thuỷ Căn, mớ tóc đen như mạng nhện xõa ra dưới mặt băng.

“Á Á Á—— ” Thuỷ Căn sợ hãi phịch mông xuống mặt băng, cái mông trần chạm vào mặt băng lại nảy dựng lên.

Đây mà là hoa văn cái gì chứ! Rõ ràng là một người phụ nữ bị đông cứng trong lớp băng dưới đất mà.

“Đây... đây là trò mịa gì thế?” Thuỷ Căn ôm cánh tay Thiệu, sợ run người.

Thiệu lại gọi lên vài đám ma trời nữa, xua đi bóng tối bao trùm mặt đất.

Hầm băng vốn là băng tuyết trong suốt bỗng chốc trở thành địa ngục trần gian.

Ngước mắt nhìn quanh, không dừng lại ở con số một, mà khắp mọi nơi, đến trăm nghìn bộ thi thể cả nam lẫn nữ bị chôn vùi

trong tầng băng dưới lòng đất.

Từng cái xác một dường như đều được giữ nguyên hình dạng ở giây phút cuối cùng trước khi họ chết. Tất cả đều trợn mắt ngược lên phía trên đầy kinh hãi, tất cả đều liều mạng vươn tay ra, dường như họ đang hướng về ai đó để cầu khẩn điều gì.

Dường như cái cảm giác tuyệt vọng, sợ hãi, bất lực ấy cũng được giữ nguyên và truyền đến trái tim ba người đang nhìn “bọn họ”.

Thiệu nhíu mày, quan sát quần áo trang sức của những người chết trong lòng đất đó.

“Những người này đều là tộc nhân Tiên Ti...” Hàng lông mày của hắn lại càng nhíu chặt thêm, “Hơn nữa, những tộc nhân này đều thuộc bộ lạc Thác Bạt thị, chỉ có người trong bộ lạc tổ tiên của ta mới chải kiểu tóc này...”

Thủy Căn sợ hãi quan sát lại mặt đất. Nếu như phán đoán của Thiệu là đúng, thì những người này đã chết hơn nghìn năm rồi. Không biết họ có thành tinh như Thác Bạt Thiệu không, hay nói cách khác, một hầm băng đầy ác quỷ này, không biết thịt của mình có đủ cho bọn họ xâu xé không.

Chẳng biết vì sao, Thuỷ Căn bỗng nhớ tới lời Vạn Nhân từng nói trên xe lửa: *"Mọi người không cảm thấy đoạn lịch sử này dường như... không giống đã tâm mở rộng địa bàn của một bộ lạc, mà ngược lại giống như một đoàn lưu dân kinh hoàng phải mở đường máu bằng nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để sống cho qua ngày hơn sao?"*

Đúng vậy, vì sao ngày trước tộc nhân Tiên Ti lại vứt bỏ cố thổ giàu có trù phú, một mạch chém giết để thẳng tiến đến Trung Nguyên, cuối cùng định cư ở Sơn Tây?

Lẽ nào xưa kia, trên vùng đất xinh đẹp màu mỡ này, đã xảy ra thiên tai nhân hoạ mà bọn họ khó lòng chống lại hay sao?

Chương 58

Còn chưa kịp nghĩ xong, Thuỷ Căn đã bị Thiệu kéo, cùng Vạn Nhân đi vào sâu trong hầm băng.

Lần này tâm trạng đã khác, mỗi bước giẫm lên mặt đất tối tăm đều như thể giẫm lên thi thể một người chết thảm. Thuỷ Căn nhón mũi chân, chỉ sợ giẫm lên cánh tay cẳng chân của người ta, lại còn vừa đi vừa lầm bầm: “Ngại quá, quấy rầy rồi! Quấy rầy rồi!”

Thiệu thấy Vương huynh nhà mình đi cứ như múa ương ca⁽¹⁾ thế kia, biết quá rõ tính tình Thuỷ Căn, đương nhiên hắn cũng biết hài tử e ngại điều gì.

Hắn khom lưng xuống: “Lên đi!”

Thuỷ Căn sững sốt, rồi mới vỡ lẽ, hoá ra là Thiệu muốn cõng cậu. Đáy lòng hài tử nóng bừng lên, khỏi nói cũng biết, trong một hầm băng đầy người chết như thế này, nếu bỗng có người mang đến cho bạn một chút hơi ấm, thì sẽ ấm lòng đến nhường nào!

Thuỷ Căn nằm úp sấp trên lưng Thiệu, hắn dễ dàng đứng dậy, nâng cậu lên, và vững vàng cõng Vương huynh tiếp tục tiến về phía trước.

Bấy giờ Thuỷ Căn mới nhận ra rằng hoá ra cơ thể tong teo của Đới Bằng chẳng biết tự khi nào đã cường tráng lên nhiều đến thế, nhất là tấm lưng này, nằm trên đó cậu có thể cảm nhận được từng cơ bắp rắn chắc bên dưới.

Cậu nhớ từ sau khi Thanh Hà Vương chiếm được thân thể, anh bạn này suốt ngày phải leo tường đánh nhau siêng năng như đi nhà xí, vóc người nhỏ bé hiển nhiên càng luyện càng chuẩn rồi.

Tựa trên lưng hắn, Thuỷ Căn nhàn rỗi không có việc gì làm, bèn nhéo nhéo bắp thịt trên hai cánh tay rắn chắc một cách đầy ao ước, thầm hạ quyết tâm nếu có thể thoát khỏi đây, cậu nhất định phải treo một cái bao cát lên, hàng ngày luyện tập, nếu có thân thể cường tráng thế này, chắc sẽ được nhiều em bám theo lắm đây!

Kết quả là cậu nhéo đến phát nguyền, mặc kệ người phía dưới luôn!

Cái tay đang đỡ hông Vương huynh của Thiệu bệu một cái rồi mạnh, Thuỷ Căn không đề phòng đau quá kêu “oái” một tiếng, rồi lủi lủi lên trên!

“Người... người làm cái quái gì đó!”

“Làm sao? Người khiêu khích ta trước còn gì nữa!” Thiệu ngoái cổ lại, nói thật nhỏ, rồi khẽ liếc Thuỷ Căn một cái.

Cái tay bên dưới cũng bắt đầu rất mất nết.

Mông Thuỷ Căn giẫy giụa như đụng phải bàn ủi.

“Ai... ai thèm khiêu khích người, người buông tay ra, ta không cần người công nữa!”

Thiệt sầm mặt: “Lưng ta ai cũng có thể trèo lên đấy chắc? Ta không thả người xuống, người ngoan ngoãn ở trên đó cho ta!”

Thuỷ Căn tức anh ách: mịa nó, ai mà thèm trèo lên người hả!

Hai người cứ thế cẩu cẩu véo véo nhau, lại giống như một kiểu tán tỉnh.

Bị ghê lạnh ở đằng sau, Vạn Nhân nhìn hai người phía trước liếc mắt đưa tình, đôi mắt hơi híp lại, chẳng biết y lại đang nung nấu ý đồ xấu xa gì nữa.

Có điều tiến sĩ cũng không buồn chán lắm. Y vừa quan sát địa hình xung quanh, vừa cố ý vô tình mà thưởng thức cái thứ tròn tròn trắng nõn lộ ra dưới vạt áo kia, và cả cái khúc dồi lưng lay run rẩy giữa gió lạnh ấy nữa.

Thuỷ Căn vốn không để ý tới, nhưng trong lúc vô tình quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp ánh mắt tiến sĩ Vạn bay qua sầm sỡ mình,

cậu bực mình định kéo áo xuống.

Đúng lúc cậu vừa thò tay xuống tóm lấy cái áo, cơ thể Thiệu bỗng dựng xiêu vẹo, và bắt đầu nghiêng nghiêng sang một bên mà đi.

Hoá ra nền hầm băng này không hề bằng phẳng, mà thật ra thì toàn bộ mặt đất nghiêng về một bên như đất lở. Song ánh sáng không đủ, nên lúc đầu ba người họ không phát hiện ra, kết quả là Thiệu bước hụt vào khoảng không, lại còn phải cống Thuỷ Căn, nên cơ thể hắn không giữ được thăng bằng, ngã xuống.

May mắn làm sao, Vạn Nhân này giờ vẫn luôn tha thiết quan tâm cái mộng trắng trẻo đằng trước. Vừa thấy tình hình bất ổn, y lập tức lao tới tóm lấy cánh tay Thuỷ Căn, và đồng thời dùng tay đâm mạnh vào mặt băng, bấu vào cái lỗ băng ấy như một điểm tựa, cuối cùng cũng có thể ngừng thế trượt xuống. Trong lúc đó, đuôi Thuỷ Căn lại đang bị Thiệu tóm lấy. Ba người nối thành một chuỗi, khó khăn lắm mới giữ vững được thân thể từng người.

Ba người cùng nhìn xuống cuối sườn dốc, và thấy mặt băng kéo dài xuống phía dưới khoảng sáu mét nữa thì kết thúc bằng một đoạn đứt gãy, khe nứt tối tăm sâu không thấy đáy, từ bên dưới vọng tới tiếng rít của luồng khí bốc lên, như có vô số oan hồn đang gào khóc dưới đáy vực.

Khi ma trời tiến đến gần, ngọn lửa lại từ từ yếu đi.

“Không xong rồi, nơi này rất kỳ quá, linh lực trên người ta đang trôi đi từng chút một!” Thiệu xanh mặt, nói với Vạn Nhân ở trên cùng.

Hiển nhiên tiến sĩ Vạn cũng đã cảm nhận được, bởi vì cánh tay đang kéo Thuỷ Căn của y bắt đầu run rẩy. Lại nói tiếp, giáo sư Lương chính gốc còn kém hơn Đới Bằng nhiều. Sau khi nguyên thần thức tỉnh, Vạn Nhân cũng phải dựa vào linh lực mới có được sức mạnh như thế này.

Giờ đây ở cái chốn kỳ lạ này, y hoàn toàn trở về với nguyên hình, cánh tay thư sinh yếu ớt thật sự chẳng thể kéo nổi hai thằng con trai to đùng!

“Ta cũng vậy, tay sắp không còn sức lực nữa rồi. Nếu người buông tay, ta còn có thể kéo Tự nhi lên, bằng không sẽ xong đời cả nút!” Vạn Nhân lạnh lùng trả lời.

Hiển nhiên, Thanh Hà Vương hiểu điều Vạn Nhân muốn nói. Nếu như bây giờ hắn buông cánh tay đang tóm Thuỷ Căn ra, Vạn Nhân còn có thể kéo Thuỷ Căn lên. Nhưng nếu như hắn không buông tay, rất có khả năng một người cũng không thể sống sót.

Thế nhưng khe nứt này rất sâu, lại đầy nguy hiểm, chẳng ai nói trước được, hơn nữa linh lực hiện tại của hắn đã trở về con số không, một khi thân thể người thường ngã xuống, e rằng nguyên thần sẽ chẳng thể trở về toàn vẹn được nữa.

Thế nhưng tình huống trước mắt vô cùng cấp bách, hoàn toàn không cho phép cân nhắc thiệt hơn, ngay khoảnh khắc tất cả lửa ma trời kia lụi tàn, Thuỷ Căn nghe được tiếng Thiệu vang lên: “Nếu như không chết, ta nhất định sẽ quay về tìm ngươi...”

Đến khi nghe được tất cả, thì Thuỷ Căn đã cảm giác được cánh tay vẫn túm lấy đùi cậu bỗng buông ra. Ngay sau đó Thuỷ Căn đã được Vạn Nhân vét cạn chút hơi sức cuối cùng kéo lên.

Vạn Nhân đưa Thuỷ Căn tránh xa khỏi sườn dốc quỷ dị kia, rồi suy sụp ngã lăn kềnh ra mặt bằng, cảm thấy linh lực đã trôi đi đang từ từ trở lại.

Y dùng linh lực hoá ra một ngọn lửa để chiếu sáng, quay đầu lại nhìn Thuỷ Căn, y phát hiện hài tử đang sững sờ nhìn về cuối con dốc.

“Ngươi sao vậy? Không sao chứ?” Vạn Nhân dịu dàng hỏi.

Thuỷ Căn không trả lời, cứ nhìn như thế thôi, một lát sau cậu hỏi: “Sao hắn vẫn chưa lên?”

Đáy lòng Vạn Nhân lạnh lẽo, giọng nói của y cũng hết như những mảnh băng đá: “Linh lực của hắc không còn nữa, ngã xuống đương nhiên chỉ có một chữ chết, chẳng lẽ ngươi còn hy vọng hắc sẽ bay lên sao?”

Thủy Căn gật đầu: “Ừ, hắc nói không chết thì sẽ tới tìm ta mà, không tới tìm ta, đương nhiên là đã chết rồi.”

Nhận thấy hài tử nói một cách hồ hững, dường như tinh thần của cậu không phải chịu chấn động nào quá dữ dội, giọng điệu Vạn Nhân mềm mại đi rất nhiều: “Ngươi yên tâm, có ta nữa mà, chỉ cần ngươi chịu nghe lời, thì cho dù không có hắc, ta vẫn sẽ che chở ngươi trở lại mặt đất được thôi.”

Thủy Căn bần khoản ngẩng đầu nhìn Vạn Nhân: “Ngươi nói thử xem có phải các ngươi thật kỳ lạ hay không, động một tí là lại hứa hẹn kiếp này kiếp sau. Chẳng lẽ tiếc nuôi còn lại của kiếp này cứ phải đẩy hết cho kiếp sau sao? Ngươi nói đi, hắc biết là sẽ chết, vì sao còn buông tay? Muốn khiến ta thiếu nợ nhân tình, phải không? Câu cuối cùng khốn nạn kia, mịa nó là lời nguyện của hắc thì có!”

Nói xong, Thủy Căn đứng phắt dậy, nói với Vạn Nhân: “Ngươi nói xem, từ khi gặp cha ngươi – giáo sư Lương tới giờ, ta chưa từng được sống một ngày nào yên ổn, con mẹ nó, ngày nào

cũng gặp quý, ngày nào cũng xui xẻo. Gì thì gì ta cũng muốn trả cho xong, nhưng đời này vẫn bị vạ lây! Ông nội người cũng không muốn kiếp sau thiếu nợ gì các người nữa!”

Đợi đến khi Vạn Nhân nhận ra có điều gì không ổn thì đã muộn rồi. Thuỷ Căn đột nhiên xông tới sườn dốc, và nháy xuống.

Bóng dáng cậu chẳng mấy chốc đã bị bóng tối nuốt chửng.

Vạn Nhân trừng mắt nhìn tay mình chộp vào khoảng không, khuôn mặt trắng nõn nổi đầy gân xanh dữ tợn.

“Ngô Thuỷ Căn! Người giỏi lắm!”

(1) Múa ương ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch

---

Chương 59

Bằng một lòng dũng cảm ngu ngốc, bé con Ngô Thuỷ Căn bậm môi nhảy xuống vực sâu không đáy.

Ngoài việc bị cảm động trước thẳng oắt Thác Bạt Thiệu ấy ra, thì nguyên nhân chủ yếu thúc đẩy hài tử nhảy xuống là vì cậu cảm thấy tên khốn nạn đó sẽ không chết đơn giản như thế.

Có câu là “thiên niên vương bát vạn niên quy”. Gì thì gì hẳn cũng đã tu luyện dưới đất đến ngàn năm có lẽ rồi, sao lại dễ dàng ngòm củ tỏi như thế được?

Vả lại, xem cái câu “chỉ cần người chịu nghe lời ta” của Vạn Nhân kia, nghe lời y làm cái gì? Thuỷ Căn có phải thẳng ngốc đâu, cậu biết thừa đi ý chứ.

Đây là vấn đề muôn thưở ‘trước có lang, sau có quý’, sút lang xong vẫn còn phải sút quý.

Cho nên, nếu bảo Thuỷ Căn nhảy xuống là thấy chết không sờn, thì chi bằng bảo cậu tự tin chắc nụi rằng mình là một đế vương chuyển thế, thế nào cũng tìm được lối thoát nơi đường cùng thôi.

Có điều, bạn trẻ nhảy được một nửa mới bắt đầu nghĩ tới vấn đề rơi trúng đất thì làm sao bây giờ. Gió rít bên tai, lý trí của cậu cũng từ từ quay về.

Thủy Căn bấy giờ mới kêu lên thê thảm đỉnh tai nhức óc. Cậu còn đang hét dở, thì đột nhiên eo cậu bị thứ gì đó như móc câu tóm được, và rồi tốc độ rơi chậm lại, cả cơ thể treo tòng teng giữa không trung.

Thò tay sờ rầm eo mình, Thủy Căn chạm vào thứ gì đó lạnh lẽo như một cái vuốt thép. Cậu ngẩng phắt đầu lên.

Trong bóng tối, ngoài tiếng gió rít gào ra, còn có một tia sáng trắng bạc giữa không trung.

Không, không chỉ có một, giữa không trung lơ lửng vô số ánh sáng bạc ảm đạm như thế, những tia sáng màu bạc ấy đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Thủy Căn.

Đó là khám tháp! Con mắt của khám tháp! Khi số lượng ánh bạc tăng dần lên, vực sâu đen kịt này cũng được chiếu sáng bừng lên.

Thủy Căn thấy rõ té ra cậu đang bị một con chim màu đen to lớn quắp ngang, lơ lửng giữa không trung, và xung quanh cậu, bầu

chim khổng lồ kia đang chao liệng giữa không trung, thỉnh thoảng lại kêu lên the thé.

Từ từ bay xuống, Thuỷ Căn phát hiện hình dáng của những con chim này đang chậm rãi thay đổi. Dường như trong lòng đất có thứ gì đó đang hấp thụ chúng.

Những sợi lông của hắc điều dần dần rụng ra, từng miếng thịt thối rữa và tróc xuống. Có vài miếng thịt còn đập cả vào mặt hải tử.

Cố chịu đựng cái mùi tanh tươi ấy, Thuỷ Căn tự nhủ mình phải bình tĩnh. Nhưng nhìn một bầy chim biến thành bộ xương khô trắng hếu âm trầm vụt qua, và cả tiếng xương cốt lạch cạch bên dưới, Thuỷ Căn nuốt nước miếng, rồi gào tướng lên : “Thác Bạt Thiệu, mịa nó, người đã chết chưa?”

Sau khi cậu run rẩy hét lên, dường như những con khám tháp đã bị chọc giận, khớp xương của chúng kêu lên “rắc rắc”, và chúng rơi thẳng xuống.

Hải hùng kêu toáng lên, Thuỷ Căn cuối cùng cũng đã thấy đáy của vực sâu.

Vương huynh vô cùng hối hận vì đã nhảy xuống, bởi vì lúc này cậu đã thấy rất rõ, hoá ra dưới đáy vực sâu này lại là một hồ

nước rộng lớn.

Chẳng kịp nghĩ ngợi thêm điều gì nữa, cậu đã bị ném cái “tùm” xuống hồ.

Cảm giác sợ hãi nghẹt thở vì đuối nước lập tức ập tới. Cậu liều mạng vùng vẫy, những muốn nổi lên, nhưng thân thể cậu lại nặng như chì, và chìm thẳng xuống.

Thủy Căn hươ hai cánh tay, và phát hiện ra nước trong hồ vô cùng kỳ lạ, dưới vùng đất lạnh mà nước lại ấm, bao bọc lấy cơ thể cậu, dễ chịu như đang ở trong bụng mẹ vậy.

Hơn nữa Thủy Căn nhận ra cậu không hề cảm thấy nghẹt thở, như có thể hít thở trong nước ấy. Cúi đầu nhìn, cậu phát hiện ra có một cái ống dẫn nhỏ xíu chẳng biết từ đâu ra cắm vào rốn mình, có khi dưỡng khí nuôi sống cậu là từ cái thứ nom như cuống rốn này truyền tới cũng nên.

Đúng lúc này, cơ thể cậu bỗng được ai đó ôm chầm lấy. Thủy Căn xoay lại nhìn, là Thiệu đang nhìn cậu bằng vẻ mặt ngỡ ngàng.

Hắn còn sống! Niềm vui dâng trào, Thủy Căn kìm lòng không dặng ôm choàng lấy Thiệu.

Không thể nói chuyện trong nước, nhưng nhìn vẻ mặt Thủy Căn, Thiệu cũng đoán được tám chín phần. Lúc ngã xuống, rõ ràng

hắn thấy Thuỷ Căn đã được kéo lên, nhưng giờ đây vương huynh lại cũng rơi xuống, lẽ nào là đi tìm hắn ư?

Nghĩ thế, Thiệu xúc động nhìn vương huynh với những lọn tóc xoắn xỏa tung trong nước. Nâng cằm Thuỷ Căn lên, hắn đặt xuống một nụ hôn mãnh liệt.

Dòng nước cuốn quanh hai con người đang ôm siết lấy nhau, cho dù không cần mở miệng, môi lưỡi quần quít kia cũng đủ để thể hiện ý tình của cái cảm giác được gặp lại nhau sau khó khăn thử thách.

Thành thật mà nói, hình như từ trước đến nay hai người chưa từng có một nụ hôn nào tinh khiết một lòng một dạ đến như vậy.

Sóng nước từng cơn vỗ vào da thịt, họ hôn đến khi cả thân thể cũng nóng bừng lên, khiến cho thứ gì đó như dâng lên từ tận đáy lòng, trào ra vành mắt, rồi lại hòa vào dòng nước, không một dấu vết.

Khi cơn kích động qua đi, Thuỷ Căn bị hôn đến nỗi ngượng chín cả người.

Theo lý thuyết mà nói, đừng nói đến hôn môi, ngay cả cái gì đó kia hai người cũng đã làm rồi, thế nhưng nụ hôn trong nước này

lại khiến Thuỷ Căn có cảm giác ngượng ngùng như thể nụ hôn đầu đời ấy.

Nếu có thể nói, cậu nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho Thiệu là mình không phải chết vì tình đâu, chẳng qua vì là bị dồn ép lắm cậu mới xuống xem có còn đường sống hay không, cũng tiện đường xem hắn đã chết chưa thôi ấy mà.

Cuối cùng khi hai người tách ra, theo thói quen Thiệu xoa xoa tóc Thuỷ Căn, sau đó dắt Thuỷ Căn bước lên phù sa dưới đáy hồ tiến về phía trước.

Lúc này Thuỷ Căn mới nhận thấy hoá ra không chỉ mình cậu, mà rồn Thiệu cũng gắn một cái ống lạ lùng. Còn hướng mà họ đang đi đến chính là nơi những cái ống dẫn tới.

Phía trước xuất hiện vài cái bóng nhạt nhòa. Đi tới gần hai người mới nhận ra, không ngờ đó lại là những nam nhân cường tráng đang lơ lửng trong nước, rồn họ cũng có một cái ống mảnh. Chỉ có điều, những người này dường như đã mất đi tri giác, ngoài việc đôi khi co giật một cái ra, thì họ không mở mắt cũng không nói, chỉ cuộn mình lại như bào thai ngâm trong dung dịch formaldehyde (HCHO).

Càng đi về phía trước, những người gần chết như vậy lại càng nhiều, rải đầy dưới đáy hồ tăm tối.

Trái tim Thuỷ Căn nặng trĩu. Những người bồng bệnh trong nước này ăn vận hoàn toàn khác nhau, có một số rõ ràng là từ trước giải phóng, thậm chí có cả trang phục thời nhà Thanh. Nhưng tuổi tác lại xấp xỉ nhau, họ đều là thanh niên trai tráng. Xem ra trong hồ nước này, thời gian của con người dường như bị dừng lại, trẻ mãi không già đã không còn là mộng tưởng.

Thế nhưng cái giá phải trả cho một thân xác trẻ mãi là gì đây?

Thuỷ Căn chợt nhớ tới lời thanh niên Ngạc Luân Xuân – Tô Bất Đạt từng nói, " Mặc dù mãi cái an giấc nghìn thu nợ chưa từng lộ diện, thế nhưng cứ cách vài chục năm, nó lại phải khám tháp – tô tở của nó, đi ra tuần sát để tìm kiếm tế phẩm thích hợp. Kẻ bị nó chọn trúng cuối cùng sẽ bị mặt đất nuốt chửng, không thể siêu sinh..."

Đúng vậy, đúng là sau khi nhìn thấy khám tháp, cậu mới bị mặt đất nuốt chửng, sau đó bỗng chốc rơi xuống cái chỗ chết tiệt này. Chẳng lẽ cậu và những người này... chính là tế phẩm thờ cúng ma quỷ mãi cái hay sao?

Đáp án chẳng mấy chốc đã hiện ra ngay trước mắt.

Khi đi tới chỗ sâu nhất của hồ nước, Thuỷ Căn và Thiệu thấy một con “bạch tuộc” khổng lồ.

Gọi “nó” là bạch tuộc, bởi vì nửa người dưới của nó chỉ chút những vòi là vòi. Những cái vòi này chính là ống dẫn nối với rốn bọn Thuỷ Căn. Còn một số ống dẫn chưa tìm được vật chủ thích hợp, đang chầm chậm nhúc nhích uốn éo trong làn nước.

Thế nhưng nửa người trên của “bạch tuộc” này lại là một người đẹp – đẹp đến mức khiến người ta phải nín thở.

Thuỷ Căn đã từng nhìn thấy diện mạo kiếp trước của Vạn Nhân, vốn tưởng rằng đó đã là cực hạn của quốc sắc thiên hương. Thế nhưng giờ đây, khi thấy gương mặt “người” trước mắt này, cậu mới hiểu được cái gì mới là đẹp đến hấp hồn.

Ánh nhìn của bạn sẽ không thể nào rời khỏi gương mặt “nó”, nhìn quá lâu sẽ khiến bạn chìm trong cảm giác ngẹt thở, khiến bạn buồn ngủ, và từ đó không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Thuỷ Căn từ từ khép mắt lại, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: thật là đẹp, được chết bên cạnh “nó” cũng đáng giá...

Chương 60

Khi đôi mắt từ từ khép lại, cơ thể cậu bỗng bình giữa dòng nước ấm áp, tất cả những lo lắng bất an trong lòng dường như đều trôi hết theo dòng nước...

Thế nhưng, cảm giác an lành hiếm có này cũng chẳng kéo dài được bao lâu đã bị ai đó phá hủy.

Thủy Căn cảm thấy có một bàn tay kỳ lạ đang cào vào bụng cậu, và lời từng tắc từng tắc ruột ra ngoài, đau đớn khiến Thủy Căn co giật từng hồi.

Khi cậu há miệng muốn hét lên kêu cứu, nước lạnh đột nhiên ộc vào cổ họng, làm cậu sắc không thở nổi, chỉ có thể giãy giụa trong tuyệt vọng. Cậu khó chịu muốn chết, nhưng người đó lại không cho cậu được ra đi thanh thản. Bên tai cậu không ngừng vang lên tiếng sủa điên cuồng, thanh âm khàn đặc khiến màng tai nhức nhối: "Tĩnh lại, mau mở mắt ra, người mở mắt ra cho ta!"

Chịu không nổi tiếng vẹt kêu đó, cuối cùng Thủy Căn nhọc nhằn mở mắt.

Cậu thấy Thiệu đang trợn mắt nhìn cậu với vẻ mặt ngập tràn lo lắng. Khi nhận thấy cậu đã mở mắt, hần rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, khàn giọng hỏi: “Thế nào, có cảm thấy chỗ nào khó ở không?”

Thủy Căn ngơ ngác nhìn quanh, và nhận ra không biết từ lúc nào hai người đã nổi lên, cậu đang nằm ngửa mặt trên mặt nước, còn bàn tay Thiệu đang đỡ gáy cậu, để mũi và miệng cậu không bị chìm vào nước. Vô số khám tháp tứ chi sút mẻ vẫn đang chao liệng giữa không trung, những đôi mắt ánh bạc ấy nhìn qua lại như sao sáng đầy trời, lập loè chớp tắt.

Cơn đau ở bụng vẫn chưa hề vơi bớt. Thủy Căn chạm tay vào và phát hiện ra cái ống nối vào rốn cậu đã bị xé đứt, chỉ còn lại một vết thương chảy máu đầm đìa, và Thiệu cũng giống thế. Tay kia của hần đang nắm một con dao thép.

Coi bộ vừa nãy hần đã dùng con dao găm này để tách cái ống đã hòa vào làm một với da thịt cậu kia ra.

Thiệu nói với cậu: “Con quái vật chúng ra vừa thấy rất kỳ quái, nó có thể nhiếp hồn người, khi đó nếu ngủ thiếp đi, chỉ sợ người sẽ an nghỉ dưới đáy hồ này như những người vừa nãy mất thôi.”

Nghĩ đến việc cậu suýt chút nữa là rơi vào kết cục giống những tế phẩm dưới nước kia, Thuỷ Căn không nhìn được rùng mình một cái.

Còn chưa kịp vui mừng vì vừa qua được một kiếp, mặt nước yên ả bất chợt nổi lên một xoáy nước khổng lồ, vô số xúc tua dài ngoằng vươn lên từ dưới nước, lao tới hai người đang dập dềnh trên mặt nước.

Một tay Thiệu túm con vịt cạn, chỉ còn một tay để vung dao lên chống chọi lại những cái xúc tua kia. Nhưng những xúc tua ấy trong nước linh hoạt vô cùng, chỉ một lưỡi dao nhỏ bé có thể nào chống đỡ nổi đây.

Chẳng mấy chốc, chân Thuỷ Căn đã bị xúc tua quấn lấy, và lôi xuống. Thiệu siết chặt cổ tay Thuỷ Căn, nhanh tay lẹ mắt chặt đứt xúc tua đang cuốn lấy Thuỷ Căn.

Nhưng đúng lúc này, lại có vài cái xúc tua khác cuốn lấy tay cầm dao của Thiệu, chờ Thiệu không tài nào xuất chiêu được nữa, vô số sợi xúc tua thi nhau quấn chặt lấy hai người và kéo xuống.

Nước lại bắt đầu ộc vào mũi, vào miệng Thuỷ Căn, hài tử cảm thấy hai người đến phải giao mạng cho con bạch tuộc trong hồ mất thôi.

Thủy Căn cố gắng nắm bàn tay đang kéo tay cậu của Thiệu, hai người nhanh chóng bị kéo xuống đáy nước, chỉ có thể dựa vào đôi bàn tay đang siết chặt ấy để nấn nhủ tuyệt vọng cuối cùng.

Thế nhưng giữa những bọt nước quay cuồng, cậu mơ hồ nhìn thấy Thiệu mỉm cười gật đầu với mình. Hắn nắm tay cậu chặt thêm một chút, sau đó dường như vết cạn chút hơi sức cuối cùng buông tay Thủy Căn ra, rút dao găm trong túi quần ra, chặt đứt cái vôi đang quấn quanh eo Thủy Căn. Rồi hắn đẩy hài tử một cái thật mạnh, đủ để đẩy Thủy Căn lên mặt nước.

Một lần nữa, thân thể Thủy Căn lại có được tự do. Được sức nước nâng lên, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn Thác Bạt Thiệu chủ động thuận theo những cái xúc tua kia, ra sức bơi xuống thật sâu dưới đáy hồ.

Lúc Thiệu biến mất giữa xoáy nước cũng là lúc đầu Thủy Căn cũng một lần nữa nổi lên khỏi mặt nước. Tuy không biết bơi, nhưng cậu vẫn giãy giụa vẫn hít thở được vài lần.

Cậu gắng sức nhớ lại cách bơi Thiệu đã từng dạy, hai chân ra sức đạp nước, dựa vào sức nổi tạm thời bằng bênh trên mặt nước.

Đương nhiên Thủy Căn hiểu rõ vì sao Thiệu lại đi xuống. Nếu để cả hai người cùng bó tay chịu trôi, thì chẳng thà để một người bị tóm thôi vậy. Nếu những xúc tua kia đã khó chơi đến thế, thì có lẽ

Thiệu đã hạ quyết tâm xuống đáy hồ quyết đấu sống còn với bạch tuộc mỹ nhân. Nếu như làm thịt được mỹ nhân, đương nhiên sẽ không sợ bị xúc tua quấn nữa.

Thế nhưng, ở cái nơi đáng sợ ấy e rằng chẳng có gì tốt lành cả, Thiệu trong tình trạng hoàn toàn không còn linh lực có thể chế ngự được con bạch tuộc khổng lồ kia sao?

Trên mặt nước đã không còn những cái vòi lao lên tấp kích nữa, nhưng dưới nước đang xảy ra chuyện gì thì chẳng ai biết được. Trong lòng Thuỷ Căn thấp thỏm lo lắng là tay chân lại cuống lên rồi nuốt phải mấy ngụm nước ngay tắp lự, và thế là cơ thể cậu lại bắt đầu chìm xuống.

Đúng lúc này, vùng trời phía trên hồ nước một lần nữa xuất hiện tiếng kêu thê thiết của khảm tháp. Ngẩng đầu lên nhìn, Thuỷ Căn thấy một con khảm tháp thật thối đầy người đang giương những cái vuốt sắc bén quắp cậu lên như vớt trứng trong nước.

“Thế nào, ở dưới này chơi vui chứ? Tự nhi?” Vạn Nhân ngồi trên lưng con khảm tháp ấy, vẫn tiêu sái như thế hỏi thăm Thuỷ Căn đang chật vật không thể tả.

Thế mới biết, quan hệ tốt với động vật quan trọng đến thế nào!

Nếu không phải đang trong tình trạng nguy cấp, thì Thuỷ Căn nhất định phải xin tiến sĩ Vạn chỉ giáo cho, có phải vì lên đại học là được học tiếng chim (cũng có nghĩa là tiếng Anh) cấp bốn, không còn trở ngại ngôn ngữ nữa, hay có lẽ vì tiến sĩ Vạn có duyên với loài chim, nên y luôn hoà hợp với loài chim như thế?

Vạn Nhân chìa tay lôi Thuỷ Căn lên. Khi thấy vết thương ở rốn Thuỷ Căn, y quệt ít máu cho vào miệng tinh tể thưởng thức, chẳng biết nó có vị gì mà mặt y có vẻ sung sướng như điên.

“Khụ... khụ khụ... Thiệu còn đang... còn đang ở dưới nước đó!” Xì hết nước trong mũi ra rồi, Thuỷ Căn vội vàng cầu xin Vạn Nhân giúp đỡ.

Nhưng Vạn Nhân lại chẳng có vẻ gì là gấp gáp cả. Nhìn xoáy nước càng lúc càng lớn, càng sâu, y tỏ vẻ đặc ý, nghênh mặt hỏi: “Cứu hãn thì ta được lợi gì chứ?”

Bây giờ là lúc để mặc cả đấy hả? Thuỷ Căn tức nổ đom đóm mắt, buột miệng: “Chỉ cần người cứu hãn, con mẹ nó, ta cho người làm đến khi nào bị trĩ thì thôi!”

Vạn Nhân vui vẻ hôn chụt một cái lên mặt Thuỷ Căn, người ngợm thì không một mảnh vải che thân, ấy thế mà chả biết y lôi ở đâu ra một hạt châu trên chuỗi tràng hạt ở Huyền Không Tự, và ném xuống hồ nước.

Khi hạt châu bị ném vào, toàn bộ mặt nước bắt đầu sủi bọt. Những tế phẩm vốn đang yên giấc dưới đáy hồ kia không biết vì sao đua nhau nổi lên mặt nước. Tất cả đều mở mắt, mịt mờ nhìn quanh, rồi thét lên chói tai, thân thể co giật, làn da nhẵn nhụi thoáng chốc đã nhăn nheo hết cả lại. Họ lão hoá thành một cơ thể quắt queo, vẫn bất động bồng bềnh trên mặt nước, cơ thể trắng bệch và nước sâu đen ngòm tạo nên một sự tương phản mãnh liệt.

Thủy Căn mở to hai mắt, và nhìn thấy giữa những cơ thể lão hoá trong nháy mắt ấy có một người mặc quần áo, cũng không nhúc nhích mà bập bềnh trên mặt nước.

“Thiệu!” Vừa mừng vừa sợ, Thủy Căn hét lớn.

Lúc này, con khảm tháp mà họ đang cưỡi cũng nhanh chóng bay đến, quắp Thiệu lên. Sau đó, nó bay lên cao, hướng về phía trên khe nứt.

Cuối cùng, khi rơi xuống liệt tầng, họ có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Sau khi ba người rơi xuống đất, Vạn Nhân dấy lên lửa ma trời để ổn định tâm mạch cho Thủy Căn, rồi lại đá đá Thiệu đang nằm sõng soài trên mặt đất: “Tĩnh lại cái coi, linh lực của ngươi phải khôi phục rồi chứ.”

Thiệu nhúu mày mở mắt, dữ dẫn trườn Vạn Nhân.

Con khám tháp vừa chờ bọn họ đang ngoan ngoãn đứng một bên. Bấy giờ Thuỷ Căn mới nhìn rõ, trên trán con chim có dán một lá bùa lạ lùng, coi bộ vì có là bùa này nên mới hàng phục được loài linh điều kỳ quái ấy.

“Bùa ở đâu ra vậy? Linh thiệt đó, vừa nãy sao không sớm lấy ra chứ?” Thuỷ Căn không khỏi oán giận hỏi.

Vạn Nhân mỉm cười: “Thật ra thì uy lực của bùa lớn hay nhỏ gắn bó chặt chẽ với chất liệu làm ra nó. Cho dù bùa của ta có pháp lực cao đến đâu đi chăng nữa, cũng phải gặp vật liệu hiếm có mới được.”

Thuỷ Căn sẫm soi lá bùa trên đầu chim... nom không giống như giấy lăm, mà như là...

Hài tử quét mắt nhìn quanh, và phát hiện ra mặt bằng dưới chân cậu có một chỗ bị đập ra thành một cái lỗ to đùng, lộ ra thi thể một người phụ nữ, và da ngực của thi thể lại bị ai đó lột ra một mảng, còn hở ra cả thịt hồng bên dưới.

Hình dáng chỗ da bị mất đi giống y chang cái bùa.

Thuỷ Căn hiểu ra ngay vật liệu chế bùa của tiến sĩ cõi truồng là cái gì, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh buốt.

“Ta đã nói rồi mà, những con khảm tháp này không phải động vật, mà là do ác linh biến thành. Năm ấy, ở vùng núi này đã xảy ra một tai hoạ thần bí nào đó, mọi người bị phong ấn trong tảng băng này đã chết oan uổng, đông người như vậy thì dĩ nhiên oán khí sẽ tụ lại, thi thể được ướp lạnh trong hàn băng, không mục không thối, nên lại càng dễ phát sinh dị biến, e rằng những quái điều kia đều là do oán khí của những người chết dưới băng này hợp lại. Dùng da của bọn họ để chế bùa thì dĩ nhiên có thể trấn áp những ác điều đó thôi! Chỉ có điều, bởi vì ta không có công cụ trong tay, chỉ đành dùng máu của mình để vẽ bùa, nên e rằng không thể trấn áp chúng được bao lâu.”

Quả nhiên, Vạn Nhân vừa nói dứt lời, bùa trên đầu con chim kia đã từ từ nhạt dần rồi rơi xuống. Con khảm tháp vung cánh lên, hét lên những tiếng thê lương chói tai.

Ba người chuyển sang tư thế đề phòng bị quái điều đột kích.

Không ai ngờ được rằng cái miệng rộng sắc nhọn của con chim lại tự mổ chính nó. Ba người trợn tròn mắt nhìn con khảm tháp tự cắn. Cuối cùng thân chim tàn tạ hoá thành một làn khói xanh biến mất không một dấu vết.

“Cái đêch! Con chim này không phải luyện xx công đấy chứ? Tà ma hết như tự thiêu á!” Nhìn mà choáng váng, Thủy Căn lẩm

bầm.

Vạn Nhân ngẫm nghĩ một chút, rồi nói: “Có lẽ lúc còn sống, những người này là sơn dân đã thề tận trung với Dát Tiên! Bị lời thề ràng buộc, linh hồn sau khi chết vẫn không được giải thoát. Vừa nãy, nó bị lá bùa thao túng nên đã cứu chúng ta, xem như là vi phạm lời thề, cho nên tự cắn mình tạ tội đó!”

“Dát Tiên?” Con mắt Thuỷ Căn triệt để biến thành một quả cầu pha lê, “Người nói cái con bạch tuộc khổng lồ dương nanh múa vuốt kia là Dát Tiên? Mẹ nó, đùa cái gì vậy? Bảo nó là mãi cái còn nghe được!”

Tiến sĩ Vạn nói một câu đầy ý tứ hàm súc: “Là tiên là ma, đôi khi cũng chính là một. Ai nói Dát Tiên không thể là mãi cái, mãi cái không thể là Dát Tiên chứ?”

Chương 61

Bị quay mòng mòng đến loạn hết cả lên, Thủy Căn vẫn còn đang bần gở rồi câu nói đó.

Nhưng ánh sáng đã lóe lên trong mắt Thác Bạt Thiệu, hẳn trầm giọng nói với Vạn Nhân: “Trong động băng này rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Mọi việc đã đến nông nỗi này, người cũng không nên giấu diếm nữa chứ nhỉ?”

Vạn Nhân ngoảnh lại nhìn vực sâu không đáy. Từ bên dưới thấp thoáng vọng đến tiếng kêu thét the thé, và muôn vàn khám tháp còn đang chao liệng trong vực sâu, nồn nóng kêu lên những tiếng chói tai.

Y biết hiệu lực của hạt châu ấy không duy trì được bao lâu, đến lúc “nó” nổi giận, thì e rằng sự phản công sẽ rất khủng khiếp, chỉ dựa vào sức mạnh của mình y thì chẳng làm nên trò trống gì, có lẽ nên nói cho Thanh Hà vương thì hơn.

Nghĩ vậy, y chậm rãi mở miệng: “Đời này, từ bé ta đã thích lịch sử của Nam Bắc Triều, cho nên khi mới sáu tuổi, ta đã bắt đầu

tiếp xúc với những tài liệu lịch sử có liên quan, hơn nữa cha ta là giáo sư khảo cổ, lại càng tạo điều kiện...”

Thuỷ Căn không khỏi cắt lời y: “Không phải chứ, ta cứ thắc mắc, lúc đó nguyên thần của người chưa tụ lại cơ mà, cho dù có đầu thai cũng phải thành một tên ngớ ngẩn chứ nhỉ?”

“Năm mươi ba tuổi, ta đã học xong cấp hai, cũng thi đỗ trường điểm cấp ba rồi, song từ nhỏ ta đã không thể tự lo cho cuộc sống của mình, đến quần áo cũng không biết mặc, ngoài tri thức trong sách ra, những cái khác ta đều là dốt đặc cán mai, có lẽ là do nguyên thần chưa tụ lại nhỉ? Mãi đến khi các người xông vào cổ mộ, ta mới từ từ ‘tỉnh’ lại.” Vạn Nhân mỉm cười và nói.

Thuỷ Căn nghe mà lú lút hết cả lưỡi, uầy uầy, lúc còn ngớ ngẩn, người ta đã là thần đồng. Vậy thử nói xem, bây giờ trí lực bình thường rồi thì còn thành cái gì nữa đây? Đúng là thiên tài thối tha tuyệt thế hiếm thấy, vạn người mới có một!

Cậu sợ sệt nhìn Vạn Nhân: “Người nói tiếp đi, cứ nói đi.”

Tiến sĩ Vạn không nhanh không chậm tiếp lời: “Dần dần, ta phát hiện ra rằng thực ra trong lịch sử Trung Hoa, có một tộc người rất kỳ lạ. Họ đến từ vùng núi cao bí ẩn; ngoại hình tóc vàng mắt xanh, khác xa các dân tộc vùng Trung Nguyên. Họ là dân tộc thiểu số đã tiếp nối dân tộc Hung Nô xưng bá ở thảo nguyên Mông Cổ

rộng lớn; họ xây dựng chính quyền dân tộc thiểu số đứng đầu... nhưng không biết từ khi nào tộc người này đã biến mất giữa dòng lịch sử...”

Nghe đến đây, Thuỷ Căn đã đoán được y đang nói đến tộc người nào. Cậu lại nhin không được chỗ mồn vào: “Người đang nói tới tộc Tiên Ti đúng không? Ta biết tộc Tiên Ti này còn có một chi gọi là Mộ Dung thị, cả ngày có mỗi một việc là khôi phục Yến quốc, cả ‘*Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân*’ (cái kiểu ‘gậy ông đập lưng ông’ dùng chiêu thức của đối phương để đánh bại đối phương của bạn Mộ Dung ý) của bọn họ nữa! Lại còn Đại Lý Đoàn thị, ‘*Nhất dương chi*’ kia...” Tuy học hành chẳng lấy gì làm giỏi giang, nhưng Thuỷ Căn được cái đọc không ít tiểu thuyết võ hiệp. Cậu đang thao thao bất tuyệt khoe khoang kiến thức, thì chỉ một ánh mắt Thiệu đã làm cậu im thin thít.

Trừng Thuỷ Căn xong, Thiệu gật đầu với Vạn Nhân: “Người nói tiếp đi.”

Vạn Nhân không thềm đáp lại Thiệu, mà lại nhìn Thuỷ Căn bằng ánh mắt đầy cưng chiều khen ngợi: “Người nói không sai, tộc Tiên Ti quả là xuất hiện rất nhiều dị sĩ tài giỏi. Thế nhưng nhiều tác phẩm văn học lại miêu tả quý tộc Tiên Ti suy tàn như hoàng hôn chiều tà. Tộc Tiên Ti thực sự cứ lặng lẽ rút khỏi vũ đài lịch sử như

thế sao? Sự thật không phải như thế, ngược lại, thậm chí họ đã để lại dấu ấn sâu sắc ở nền văn minh Thịnh Đường rực rỡ nhất trong lịch sử Trung Hoa .

Vào thời nhà Đường, dân tộc thiểu số phương bắc tôn Lý Thế Dân là '*thiên khả hãn*', đây là danh hiệu dành cho thủ lĩnh tối cao của di tộc phương bắc, các người có bao giờ tưởng tượng được rằng họ lại gọi một vị hoàng đế người Hán như thế không?

Là người dựng nên nhà Đường, nguồn gốc của dòng họ Lý thị vẫn là đề tài nghiên cứu của nhiều nhà khảo cổ. Lý thị có gốc gác từ vùng Lũng Tây, tuy nhiên, để nâng giá trị bản thân, hoàng tộc Lý thị vẫn tự xưng là cùng một huyết thống với Lão tử Lý Nhĩ của Đạo gia. Song ngày nay đã có nhiều vị học giả trong giới sử học đã chỉ ra rằng: Lý thị – hoàng thất nhà Đường không phải có gốc gác từ Lão tử, cũng không phải Lý thị ở Lũng Tây, mà là từ người Thác Bạt Đạt Đồ tộc Tiên Ti sửa họ Hán, Lý gia là hậu duệ của Thác Bạt Đạt Đồ. Như vậy thì tổ tiên của Lý gia chính là người Tiên Ti.

Thêm vào đó, thê tử của Lý Bính, phụ thân của Lý Uyên (Đường Cao Tổ), tức Độc Cô thị, là con gái danh tướng Độc Cô Tín người Tiên Ti, mà Đậu Nghị, ông ngoại của Lý Thế Dân (Đường Thái Tông), chắc chắn cũng là người Tiên Ti. Có thể khẳng định trong ba vị hoàng đế đầu tiên của Lý Đường, huyết thống tộc Tiên Ti đã từng

bước tăng dần. Thác Bạt thị là quốc tính của Bắc Ngụy, vì lẽ đó, chúng ta có thể coi Đường triều là sự phục hưng của vương triều Bắc Ngụy mà người Tiên Ti đã gây dựng nên.”

Thủy Căn nghe mà miệng không ngậm lại được, cậu lẩm bẩm: “Mấy người nghiên cứu lịch sử đều thật kỳ lạ, đập một phát đã nhân tổ quy tông rồi. Nói thế là dân tộc lớn nhất trên đất Trung Hoa này chẳng phải là người Hán, mà là người tộc Tiên Ti phát triển ra sao?”

Vạn Nhân cười: “Người cảm thấy điều đó thật khó tin? Nhưng nghĩ kỹ lại mà xem, có điều gì là không thể? Huyết thống các dân tộc không ngừng hoà hợp, người cho rằng trong huyết quản người Hán ngày nay chảy được bao nhiêu phần huyết thống thuần khiết của Viêm Hoàng? Thứ duy nhất của tộc Tiên Ti đã biến mất chỉ là cái tên mà thôi, huyết thống truyền tới ngày nay vẫn không hề phai nhạt. Bây giờ đi trên đường, có lẽ trong mười người thì có tới chín là con cháu tộc Tiên Ti.”

Nghe được những điều đáng tự hào như thế về huyết thống của mình, vương tử Tiên Ti, Thác Bạt Thiệu, rất lấy làm đặc ý. Nhưng hắn vẫn khó hiểu nhú mày: “Mặc dù con cháu Tiên Ti chúng ta đúng là *'con cưng của trời'*, lẽ ra phải thống nhất Trung Nguyên,

nhưng những điều người vừa thì có liên quan gì tới quái vật dưới nước kia?”

Vạn Nhân cười mỉa mai: “Con cưng của trời? Bọn họ có thật là đứa con yêu của các vị thần không? Một dân tộc trên đỉnh cực thịnh như một đoá hoa rực rỡ tươi đẹp, nhưng phía sau hương thơm và vẻ đẹp ấy lại là mùi thối rửa mục nát không thể che đậy... Nếu nói họ là dân tộc được sủng ái, có lẽ nên nói họ là dân tộc bị nguyên rửa thì hơn. Cho dù thoát khỏi núi lớn, vượt qua thảo nguyên, dù chạy trốn tới đâu đi chăng nữa, họ cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của huyết thống và vận mệnh khủng khiếp đã được định trước từ lâu. Ẩn giấu trong động băng này chính là bí mật bị nguyên rửa ấy, một câu đố vận mệnh mà mỗi một đời hoàng tộc Tiên Ti đều muốn giải đáp...”

Y còn đang nói, tầng băng dưới chân bọn họ bất ngờ rung chuyển dữ dội. Cùng với những tiếng vang “ầm ầm”, mặt băng bắt đầu nứt ra, và một cánh tay bị đóng băng trắng bệch cứng đờ vươn lên, chậm chạp nhúc nhích.

Lần này Thuỷ Căn phản ứng rất nhanh, la lên bài hãi: “Xác chết vùng dậy kìa! Mọi người mau chạy thôi!”

Lão tử (老子) là một nhân vật chính yếu trong Triết học Trung Quốc, sự tồn tại của ông trong lịch sử hiện vẫn đang còn được tranh cãi. Theo truyền thuyết Trung Quốc, ông sống ở thế kỉ 6 TCN. Nhiều học giả hiện đại cho rằng ông sống ở thế kỉ 4 TCN, thời Bách gia chư tử và thời Chiến Quốc. Lão Tử được coi là người viết Đạo Đức Kinh (道德經) – cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn, và ông được công nhận là Khai tổ của Đạo giáo (Đạo tổ 道祖). Tham khảo thêm – [wiki](#).

Đường Cao Tổ (chữ Hán: 高祖 Gāo Zǔ) là miếu hiệu của **Lý Uyên** (李淵 Lǐ Yuān) là vị hoàng đế khai quốc của nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, cai trị từ năm 618 đến 626, với niên hiệu là Vũ Đức (武德).

Dưới thời nhà Tùy, ông là một vị quan cai trị khu vực ngày nay là tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc, đóng ở Thái Nguyên. Lý Uyên sau đó được phong làm Đại thừa tướng. Tham khảo thêm – [wiki](#).

Nhà Đường (Tiếng Trung: 唐朝; bính âm: *Táng Cháo*; phát âm Tiếng Trung: [tʰǎŋ tɕʰǎʊ]; Tiếng Hoa Trung Đại: Dâng) (18 tháng 6, 618 – 1 tháng 6, 907) là một triều đại Trung Quốc tiếp nối sau nhà Tùy và sau đó là thời kì Ngũ Đại Thập Quốc. Nhà Đường được thành lập bởi gia tộc họ Lý (李). Gia tộc này thâm tóm lấy quyền hành khi nhà Tùy đi xuống và sụp đổ. Triều đại bị gián đoạn bởi Nhà Võ Chu

(8 tháng 10, 690 – 3 tháng 3, 705) bởi Nữ hoàng Võ Tắc Thiên nắm lấy quyền hành. Bà là nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Quốc, và đặt ra bộ luật riêng của bà.

Nhà Đường, với thủ đô là Trường An (là thành phố đông dân nhất thời bấy giờ, ngày nay là Tây An), được các nhà sử học coi là đỉnh cao trong văn minh Trung Hoa—ngang bằng, hoặc vượt trội hơn so với thời kì đầu nhà Hán—một thời kì vàng của văn hóa thế giới. Tham khảo thêm –[wiki](#).

Đường Thái Tông (唐太宗,; 23 tháng 1 năm 599 – 10 tháng 7 năm 649), tên thật là **Lý Thế Dân** (李世民), là vị hoàng đế thứ hai của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, trị vì từ năm 626 đến 649. Ông là một vị vua tài ba, người đã thiết lập sự cường thịnh của Đại Đường. Lý Thế Dân là con trai thứ hai của Đường Cao Tổ Lý Uyên – vị vua khai quốc Đại Đường. Mẹ ông là Thái Mục hoàng hậu. Lý Thế Dân là người động viên cha đứng lên khởi nghĩa chống lại nhà Tùy tại Thái Nguyên năm 617 và là người chỉ huy quân đội đi thu phục hầu hết các vùng đất quan trọng bị chia rẽ sau khi thành lập nhà Đường, từ các đối thủ bao gồm: Tần Vương Tiết Nhân Cảo, Định Dương Khả hãn Lưu Vũ Chu, Trịnh Vương Vương Thế Sung và Hạ Vương Đậu Kiến Đức. Với sự dẫn dắt của nhà Đường nói chung và tài mưu trí thao lược của Lý Thế Dân nói riêng nên Trung Quốc đã dần thống nhất sau khi nhà Tùy sụp đổ. Thời Nhà Đường, Trung

Quốc thịnh trị cả về văn hóa, kinh tế và chính trị nên được gọi là “Thịnh Thế Thiên Triều”. Tham khảo thêm – [wiki](#).

Chương 62

Thế nhưng chạy đi đâu bây giờ?

Chỗ nào cũng có những cánh tay đang trồi lên các cửa xác chết đông lạnh, chạy đi đâu cũng vấp phải.

Tình tiết của mấy bộ "Resident Evil" cuộn cuộn ùa về trong đầu Thuỷ Căn. Cứ tưởng là đã rèn luyện tốt lắm rồi, ấy thế mà khi cậu nhìn thấy một rừng cương thi, bắp chân cậu vẫn cứng đờ cả ra.

Đúng lúc này, cùng với sự nứt vỡ của tầng băng, Thiệu phát hiện ra khe nứt ấy từ từ kéo dài ra hai bên vách động.

Khi tường băng bên trái nứt toác ra, một đồng kim qua thiết mã xuất hiện trước mặt ba người. Nơi đây dường như là một kho vũ khí cổ, chông chắt đủ loại áo giáp, búa rìu và đao kiếm.

Thiệu ôm lấy Thuỷ Căn nhảy vào trong tường, Vạn Nhân cũng theo sát phía sau. Khi ba người nhảy vọt vào giữa đồng binh khí, tất cả những bộ áo giáp ở đó rung lên như có sinh mạng, tiếng kim loại va đập như tiếng chiến mã hí ngay bên tai, khiến lòng người xao động.

Vạn Nhân đưa tay vuốt lên những tấm chiến giáp, gương mặt sáng bừng lên vui sướng: “Thật tuyệt vời, đây đều là những vũ khí mà năm đó Dát Tiên dẫn đầu sơn dân chống kẻ thù xâm lược đã để lại, qua bao nhiêu năm rồi mà linh lực vẫn còn nguyên trên đó, chúng ta có thể mượn chúng để chống lại những xác chết đông lạnh đầy âm khí kia thử xem. Mau! Mặc những chiến giáp này vào! Rồi tìm một món vũ khí thuận tay!”

Dứt lời, y lục ra một tấm áo giáp.

Nhìn về phía hàng loạt xác chết đông lạnh đang chậm chạp tiến về khe nứt giữa bức tường, Thiệu lập tức vung tay lên, tạo ra một kết giới ngoài khe nứt. Bởi vì linh lực của hắn chỉ mới vừa khôi phục, hơn nữa vết thương lúc nãy còn chưa khép miệng, cho nên kết giới yếu ớt này không thể chống đỡ được bao lâu.

Những xác chết đông lạnh bị chặn lại ngoài kết giới, những cái mặt trắng bệch dữ tợn chen chúc nhau ịn lên kết giới trong suốt, vô số bàn tay nện như điên lên mặt lá chắn, càng lúc càng nhiều.

Thấy Thiệu và Vạn Nhân đã mặc áo giáp, Thủy Căn cũng lấy ra một tấm. Đang định mặc nó lên, cậu đột nhiên liếc thấy bên dưới mấy cây trường thương có một bộ áo giáp loang lỗ rỉ sét.

Mặc dù nó không toả ra hào quang rực rỡ như những bộ giáp khác, nhưng Thủy Căn vẫn không thể nào dời mắt khỏi bộ áo giáp

kia được.

Như bị ma nhập, cậu vươn tay chạm lên bộ khôi giáp ấy. Khi đầu ngón tay chạm vào nó, cậu không hề cảm nhận được chút lạnh lẽo nào của kim loại cả, chỉ có sự ấm áp mà thôi.

Thuỷ Căn nhắc những binh khí đang đề bên trên bộ giáp lên và vút sang một bên. Hơi do dự nhưng bởi vì sự rung động lạ lùng tự đáy lòng, cậu vẫn mặc nó vào, khi giáp sắt chạm vào da cậu, không ngờ cảm giác lại thoải mái hết như mặc áo vải bông vậy, chẳng hề nặng nề cứng nhắc chút nào.

Cách mặc rườm rà của bộ giáp không hề làm cậu lúng túng; tấm hộ thân, lót chân, lót vai, nịt gối, từng thứ từng thứ đều được buộc chặt ở vị trí chính xác.

Sau khi thành thạo buộc xong xà cạp, cậu hài lòng ngẩng đầu lên, và nhận thấy Vạn Nhân và Thiệu đã ngừng tay, sững sờ nhìn mình.

“Sao vậy? Ta mặc lộn à?” Thuỷ Căn thắc mắc, vừa nói vừa cúi đầu xem xét.

Vừa mới cúi xuống, Thuỷ Căn đã sợ hãi nhảy dựng lên.

Bộ giáp vốn loang lổ rỉ sét, vậy mà bao vết tích năm tháng để lại dường như đã được lau sạch, từ từ trút bỏ vẻ ngoài rỉ sét, toả ra

vàng sáng rực rỡ như vàng mà không phải vàng. Trên bộ khôi giáp này chỉ trang trí một ngư đầu trấn tà thú rất lớn, ở vị trí mắt ngư có khảm hai khối đá quý không biết tên, màu sắc biến hoá một cách quỷ dị, như thể nó sẽ lao về phía trước bất cứ lúc nào, để xé kẻ thù trước mặt thành từng mảnh nhỏ.

“Đây... đây là ngự ma giáp của thần sấn Dát Tiên mà! Sao hắn lại có thể mặc được?” Vạn Nhân không còn giữ được vẻ điềm tĩnh ung dung nữa, kinh ngạc lắm lắm.

Tuy nhiên, điều khiến Vạn Nhân và Thiệu thực sự kinh ngạc lại không phải là bộ áo giáp quỷ dị này, mà chính là...Thuỷ Căn!

Cả đời này, Ngô Thủy Căn chẳng qua cũng chỉ là một nông dân bình thường, tuy được cái tinh ranh khôn vặt, nhưng về phong độ mà nói thì chẳng thể nào sánh với vị đế vương kiếp trước được.

Mà nay, khi cậu mặc lên bộ khôi giáp này, một hơi thở uy nghiêm và đầy sát khí tỏa ra, như thể cậu sinh ra đã là một chiến thần bất bại, một tay cầm trường kiếm, chém giết giữa thiên quân vạn mã. Ngay cả Thanh Hà Vương và Vạn Nhân nhìn Thủy Căn mà trong lòng cũng thoáng dâng lên một nỗi sợ hãi không thể kìm nén.

Thuỷ Căn lại chẳng hề biết được ý nghĩ trong đầu hai người kia, chỉ sững sờ vuốt bộ giáp. Khi cậu chạm vào mắt ngư, vết máu từ

vết thương lúc trước dính ở đầu ngón tay tự nhiên quệt qua mắt người.

Cũng chính tại giây phút đó, người đầu nọ bất ngờ mở miệng, rống lên một tiếng rung trời, cùng với tiếng gầm thét ấy, hai mắt người sáng bừng như đuốc, còn những tấm áo giáp lả tả trên mặt đất phía sau Thuỷ Căn đột nhiên hừng hực khí thế, ào ào bay lên giữa không trung, sau đám khói giáp trống không xuất hiện một bộ mặt xương khô.

Lúc tiếng rống ngưng hẳn cũng là lúc một quân đoàn xương khô khổng lồ xuất hiện trước mắt ba người.

Thậm chí còn có cả mấy bộ xương ngựa khoác chiến giáp, thông thả chạy tới trong tiếng vó ngựa lốc cốc.

Thuỷ Căn nên cảm thấy sợ hãi, nhưng khi con quỷ mã mặc giáp bạc đi tới trước mặt cậu, như ma xui quỷ khiến, cậu cầm lấy dây cương xoay người lên ngựa.

Không biết có phải vì nhiệt huyết nam nhi hay không, nhưng trong lòng cậu chỉ có khát vọng được chém giết trên chiến trường. Giờ khắc này, thân mặc chiến giáp, tay cầm trường kiếm, cưỡi trên lưng ngựa, nhìn đám xác chết đông lạnh nhan nhản ngoài kết giới kia, Thuỷ Căn chỉ cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể đều kích động như muốn nổ tung.

Cậu giơ cao trường kiếm trong tay, hô to một tiếng: “Giết!”

Theo tiếng hô của cậu, rất nhiều âm hồn tướng sĩ phía sau cũng giơ cao vũ khí rục rở hào quang, hò hét xung phong: “Giết!!!”

Ngay trong khoảnh khắc ấy, kết giới đã không chống đỡ nổi nữa, và bị băng thi phá tan tành.

Thủy Căn dẫn đầu, vung trường kiếm chém ngang eo băng thi đang ngăn cản mình, trong khi đó, chiến mã mà cậu cưỡi cũng tung vó, dẫm nát băng thi vừa bị chặt làm đôi mà còn đang nhoi nhoi dưới chân.

Tại giây phút ấy, Thiệu đã ngăn người. Dõi theo bóng lưng Thủy Căn vung trường kiếm, hấn bỗng cảm thấy như Vương huynh đang thực sự sống lại.

Nhắc thấy một băng thi đang xông tới Thiệu đang ngậy người, Thủy Căn nhanh tay lẹ mắt đánh ngã nó, rồi hét lên với Thiệu: “Làm sao vậy? Đừng có dờ ra đó nữa, mau lên ngựa đi!”

Trái tim Thiệu như siết chặt; biết rằng bây giờ không phải là lúc để chậm trễ, hấn vội vàng gạt bỏ tâm tình của mình, xoay người lên ngựa.

Vạn Nhân cũng đã cưỡi chiến mã. Ba oan gia kẻ thù truyền kiếp không hẹn mà cùng giương vũ khí, thúc chiến mã, không hề do dự

xông vào đại quân bằng thi đang ùn ùn kéo tới.

Trong khi đó, phía trước bọn họ, ở mép vực, muôn ngàn khảm tháp đang vỗ đôi cánh đen chao liệng giữa không trung, phát đi lời cảnh báo của cái chết, và những con sóng khổng lồ đã bắt đầu cuộn cuộn dâng lên, vô số xúc tua vươn lên giữa những bọt nước trắng xóa, bắn về phía ba người.

Chương 63

Không biết có phải vì được giáp sắt bảo vệ không, mà lần này, dù đứng cách bờ vực rất gần, Thiệu và Vạn Nhân vẫn không hề cảm thấy linh lực biến mất. Điều này khiến hai người họ tự tin lên rất nhiều.

Thủy Căn lại càng khỏi phải nói, sau khi mặc bộ áo giáp huyền bí này vào, cậu đã biến thành kim cương hồ lô oa⁽¹⁾ bảy người hợp thể, lớn mạnh không gì sánh được! Nhất là trận xung phong vừa nãy, bản thân cậu cảm thấy mình cũng quá xá là trâu bò, giả dụ có thêm cái máy quay nữa thì khỏi cần hiệu ứng cũng có kém gì Hollywood đâu.

Trong khi đám thầy băng đánh nhau với quân đoàn xương khô do Thủy Căn chỉ huy, thì người còn lại xông tới mép vực.

Cuối cùng cũng đã chém hết quái, đến lúc đấu với Boss rồi. Hồ lô oa đề cương thúc ngựa phi tới chỗ bạch tuộc khổng lồ.

Thấy một cái xúc tua đang vương tới, Thủy Căn lập tức vung kiếm chém. Khi thanh kiếm chém xuống, cái xúc tua to khỏe là thế

bị chặt đứt thành hai đoạn ngay tắp lự, nhưng không hiểu vì sao, hồ lô oa cũng cũng khổ sở ngã vật xuống.

Trong khi đó, vũ khí của Vạn Nhân và Thiệu cũng cùng lúc chém xuống, chặt xúc tua quần chân ra chia năm xẻ bảy. Mấy cái xúc tua này cũng thật đáng ghét, vừa chặt đứt một cái thì từ chỗ bị đứt lại mọc ra một cái khác, chỉ khựng lại trong phút chốc rồi lại quần tới, không chịu buông tha.

Mấy nhát chém ấy rất mạnh, đau đớn khiến Thuỷ Căn suýt nữa rơi khỏi ngựa.

Nói mới thấy lạ lùng, kẻ trúng chiêu rõ ràng là quái vật, nhưng Thuỷ Căn lại cảm thấy trái tim cậu như bị đâm thủng. Khi Thiệu chém tiếp một đao nữa, Thuỷ Căn rốt cuộc không chịu nổi nữa thét lên.

Tới lúc này, bọn Thiệu mới nhận ra tình trạng của Thuỷ Căn.

“Người làm sao vậy?” Thiệu đến bên cạnh Thuỷ Căn và hỏi. Thuỷ Căn đau đến không nói nên lời, cơn đau chỉ vừa dịu đi chút ít, thì một cái vòi lại vươn tới.

Ở đẳng này, Vạn Nhân nhanh tay lẹ mắt chặt đứt nó chỉ bằng một đao, thì ở đẳng kia, Thuỷ Căn lại hét thảm một tiếng, không giữ vững được cơ thể nữa và ngã nhào xuống ngựa.

Vô cùng nhạy bén, Vạn Nhân ngay lập tức đoán ra vấn đề mấu chốt bên trong, và tức thì quát to: “Mau lên! Cởi áo giáp trên người hăn xuống!”

Thiệu ôm Thuỷ Căn vào lòng, cố cởi khỏi giáp ra, thế nhưng dù hăn có gắng sức đến thế nào, bộ giáp ấy vẫn dính chặt như thể tầng da thứ hai, không tài nào gỡ xuống nổi!

Đúng lúc này, hai mắt của ngư đầu trấn tà thú trước ngực Thuỷ Căn bất chợt loé lên sáng lòa, Thiệu lập tức bị dội bắn ra xa tít tắp.

Mấy cái xúc tua lại kéo tới cuốn chặt lấy Thuỷ Căn, lần này Vạn Nhân ở ngay bên nhưng không dám chém nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn Thuỷ Căn bị cuốn vào trong bọt nước.

Kim cương hồ lô oa trợn tròn hai mắt, một lần nữa thân mật tiếp xúc với bạch tuộc mỹ nhân; mỹ nhân đã mở mắt, tỏa ra tia sáng xanh thẳm.

Ánh mắt ấy nhìn chăm chăm vào Thuỷ Căn. Nhớ lại bài học lần trước, Thuỷ Căn chỉ liếc một cái rồi cuống quýt quay đầu dời tầm mắt đi.

Tiếc thay người đẹp không chiều lòng cậu, lại dùng xúc tua kéo mặt Thuỷ Căn lại. Thuỷ Căn không còn cách nào khác ngoài

nhắm tịt hai mắt, cứ để cho hai ông Hanh ông Cáp⁽²⁾ phía dưới muốn bẻ thì bẻ!

Xúc tua mềm mại khẽ khàng mơn trớn hai má Thuỷ Căn, một cái xúc tua ướt át chậm rãi trượt về đôi môi đang mím chặt của cậu, rồi chui vào trong không hề khách khí.

Cảm giác ấy, kích thích ấy, sự ướt át ấy, khiến Thuỷ Căn lập tức liên tưởng đến một số việc chết tiệt đã từng trải qua với thằng em khốn nạn, ghê tởm khỏi nói cũng biết.

Khi xúc tua chạm vào sâu trong cổ họng, Thuỷ Căn dùng hết sức bình sinh cắn một phát. Nhưng cái xúc tua quá nhanh nhạy, cậu chưa kịp cắn nó đã vội vàng rút ra. Ngược lại, Thuỷ Căn cắn phải chính lưỡi mình, kim cương hồ lô oa đau quá liền nhỏ vài giọt lệ anh hùng.

“Đừng...” Một tiếng rên rỉ thống khổ chột bật ra từ miệng quái vật. Thuỷ Căn lén liếc mắt một cái, và thấy “nó” dường như đang đau đớn, thậm chí còn có máu chảy ra từ khoé miệng.

Thuỷ Căn lấy làm lạ, vừa nãy chém vào quái vật, thì mình lại đau đớn khôn xiết, mà bây giờ người bị cắn chính là mình, thì quái vật dường như lại phải chịu đựng gấp nghìn lần, đừng nói là mình với quái vật có tâm điện cảm ứng đấy chứ?

Trong đầu hầy còn đang suy tính thì tay cậu đã hành động trước rồi, Thuỷ Căn hét lên với Vạn Nhân phía dưới: “Nhanh! Nổ súng vào ta đi... Á, không phải, là bắn tên!”

Nghe thấy thế, Vạn Nhân chau mày, Thuỷ Căn cuống quýt: “Nhanh lên nào, không là ông nội người sẽ bị bạch tuộc ăn tươi đó! Tìm chỗ nào không chết người mà bắn ý!”

Tiến sĩ Vạn đã hiểu ý cậu. Y tiện tay gỡ một cây nỏ xuống từ trên mình ngựa, ngắm về phía Thuỷ Căn đang bị tóm lơ lửng giữa không trung.

Đúng lúc ấy, một bàn tay giật lấy nỏ trong tay y.

“Để ta...” Thanh Hà vương lạnh lùng nói.

Vạn Nhân cũng không thèm tranh; mặc dù Thanh Hà vương kiếp trước là cái thẳng vô công rồi nghề, cả ngày chỉ biết cướp bóc đập phá, nhưng luận về giương cung bắn tên, hắn cũng là thiện xạ. Ở phương diện này, y không bằng hắn thật, nếu bắn không chuẩn, khó mà đảm bảo là Thuỷ Căn sẽ không gặp nguy hiểm nào, việc này cứ để hắn làm thì hơn, phần thẳng sẽ nhiều hơn một chút.

Thiệu cầm nỏ lên rồi kéo căng dây, vững vàng nhắm ngay cái mông Thuỷ Căn (anh BT mới ngắm chỗ đó =))), nhưng lại rề rà chưa chịu buông dây ngay.

Thủy Căn quỳnh đít, gào lên: “Người có bắn hay không hả!”

Ngay tại thời khắc gay cấn này, Thanh Hà vương đột nhiên nở nụ cười: “Lần đầu tiên thấy người gấp gáp đến thế đó nha, những lời như vậy ấy mà, ta lại thà rằng người chọn chỗ nào riêng tư chút, và nói cho một mình ta nghe thôi...”

“Thác Bạt Thiệu! Lúc mịa nào rồi mà người còn muốn... Ai u!”

Hoá ra ngay khi Thủy Căn điên tiết chửi mắng, tên kia đã bắn tên xuyên qua khe hở của khôi giáp cắm phập vào cái mông tròn lẳn chắc mẩy của hồ lô oa.

Thủy Căn đau không chịu nổi, con quái vật lại càng đau hơn. Nó nói lòng xúc tua, thét lên một tiếng bén nhọn, toan trở về đáy hồ cùng với những con sóng cuộn xuống.

Thiệu lập tức nhảy lên đón lấy Thủy Căn. Trong khi đó, Vạn Nhân cũng bay vọt lên, nhưng là để tấn công bạch tuộc mỹ nhân đang muốn trốn xuống nước.

Y vung một sợi dây thừng lên, nhìn kỹ mới nhận thấy rằng sợi dây thừng nọ dường như được bện thành từ tóc, khỏi cần hỏi cũng biết chắc nui là lại lấy vật liệu tại chỗ rồi, chả không biết là cắt tóc bằng thi nào để bện dây nữa.

Dây thừng trói chặt cơ thể bạch tuộc mỹ nhân, y siết chặt, quái vật ngã đánh "rầm" một tiếng xuống mặt băng.

Thừa kịp quái vật còn đang đau đớn co giật, Vạn Nhân giơ tay chém xuống, một con dao thép đâm thẳng vào trái tim của quái vật, sau đó y vội vã áp miệng vào vết thương đang tuôn máu của nó.

Cùng lúc đó, cơ thể Thuỷ Căn cũng kéo căng ra, bởi vì đau đớn cùng cực mà hai mắt cậu như muốn nứt toác tới nơi.

Ôm Thuỷ Căn trong lòng, Thiệu đương nhiên cảm nhận được sự khác thường từ cơ thể cậu. Hắn dồn hết linh lực vào hai tay, cố sức lột chiến bào trên người Thuỷ Căn ra, ngư đầu thú kia một lần nữa lại lóe ra ánh sáng xanh thẳm.

Thiệu vẫn cố chịu đựng, ngay tại thời điểm dây buộc bằng kim loại của bộ giáp bị kéo đứt, hắn phun một ngụm máu tươi lên ngư đầu trấn tà thú.

Đôi mắt ngư quỷ dị cuối cùng cũng khép lại, và khôi giáp trên người Thuỷ Căn bỗng chốc cũng rơi xuống.

"Đừng..." Quái vật bị dao găm ghim chặt trên mặt băng đã không còn sức để động đậy, mặc cho Vạn Nhân hút máu mình, nhưng vào khoảnh khắc khôi giáp bị cởi ra, dường như cảm ứng

được điều gì, “nó” găng gượng ngẩng đầu lên, những cái xúc tua yếu ớt vươn tới chỗ bộ giáp tan tành trên mặt đất, đầy yêu thương vuốt ve chiến bào đã trở về với vẻ ngoài loang lổ rỉ sét, khoé mắt khép lại, rơi xuống một giọt lệ đỏ tươi màu máu...

Trong khoảnh khắc ấy, dù đã ngất xỉu đi vì đau đớn, không biết vì sao Thủy Căn lại dâng lên một nỗi niềm chua xót khổ sở.

Cho dù không biết rõ sự thật đằng sau mọi chuyện, nhưng cậu có thể cảm nhận được rằng chủ nhân của chiến bào này chắc hẳn phải có một mối quan hệ sâu sắc với quái vật.

Cái cảm giác tâm linh tương thông ấy giống như những người yêu nhau thề nguyện sinh tử, cho nên mới có thể cảm nhận sự đau đớn của đối phương gấp bội lần.

Một lần nữa, Thủy Căn lại cảm nhận được cái gì là thề nguyện sinh tử, nếu yêu thương là đau khổ, vì sao còn có nhiều người có vẻ thông minh mà cứ dẫn thân vào, người trước ngã xuống người sau tiếp bước như thế?

“Thế nào... không sao chứ?” Thiệu cố sức ngồi dậy, vừa hôc máu vừa hỏi Thủy Căn. Vừa nãy, việc tháo bộ giáp đã hao tổn hơn nửa linh lực của hắn, lại còn chịu phản chấn từ sức mạnh của chiến bào, nên thật ra thương thế của Thiệu còn nghiêm trọng hơn của Thủy Căn.

Thủy Căn chậm rãi vươn tay vuốt lên khuôn mặt tái bột của Thiệu, nghẹn ngào nửa ngày cũng chỉ buột ra được một câu: “Chết tiệt!” Cảm giác đau đớn đã vơi bớt, nhưng niềm chua xót khổ sở ấy lại không rời đi theo bộ áo giáp, mà dường như đã ở lại nơi đáy lòng, bắt rễ, đâm chồi...

(1) Kim Cương hồ lô oa: nhân vật hoạt hình rất được yêu thích ở Trung Quốc, có từ những năm 80 của thế kỷ 20

(2) Ông Hanh ông Cáp: hai vị thần giữ cửa Miếu của đạo Phật, một người thì phun khí trắng từ mũi, một người phun khí vàng từ mồm.

Hanh tướng, nguyên danh là Trịnh Luân, nguyên là đại tướng của Trụ vương nhà Thương, là đệ tử của Độ Ách chân nhân. Bởi vì Trịnh Luân thành kính bái sư, chăm chỉ học pháp nên rất được Độ Ách chân nhân yêu quý, vì vậy được Độ Ách chân nhân truyền thụ cho

một loại pháp thuật, chính là “Khiếu trung nhị khí”, chỉ cần hừ mũi một cái, sẽ vang như chuông lớn, theo tiếng vang cũng phun ra hai đạo bạch quang, có thể hút hồn phách quân địch, cho nên bất kể kẻ địch nhân gì ở trước mặt ông đều thất bại. Cáp tướng, tên là Trần Kỳ, trong bụng ông có một đạo hoàng khí, nếu gặp kẻ địch, chỉ cần há mồm hà ra một ngụm hoàng khí, liền có thể hút hồn phách của kẻ địch, khiến kẻ địch ngậy ra như phỗng, nhấc tay chịu trời.

Chương 64

Vào giây phút quái bạch tuộc kia chết đi, đội quân băng thì đổ xuống ào ào như bị rút hết xương cốt, còn quân đoàn âm hồn chỉ còn lại những mảnh áo giáp rơi lả tả. Hầm băng trở lại với vẻ tĩnh lặng chết chóc.

Đột nhiên, Thiệu bị bắn văng ra xa tít tắp.

Thủy Căn ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra không biết từ lúc nào Vạn Nhân đã đứng dậy, bước tới trước mặt hai người bọn họ, rồi thuận tay vút Thiệu sang một bên.

Vạn Nhân ăn no nê một chầu, khoé miệng vẫn còn dính máu đỏ thẫm, nhưng cơ thể y dường như có sự thay đổi... Là tóc của y! Mái tóc vốn đen như mực lúc này lại tỏa ra ánh kim nhàn nhạt, và màu sắc ấy dường như đang đậm dần lên.

Vạn Nhân ngồi xuống, đặt đầu ngón tay lên cổ tay Thủy Căn để xem xét, rồi điểm huyết xung quanh vết thương của cậu, sau đó mỉm cười: "Tốt lắm, cũng không có gì đáng ngại đâu, để lát nữa ta giúp người rút mũi tên ra."

Nói xong, Vạn Nhân thông thả đi về phía Thiệu ngã cách đó hơn mười mét, trong tay là một con dao găm sắc bén.

Lúc này, linh lực của Thiệu đã bị hao tổn quá mức, hơn nữa hắn còn chịu trọng thương vì chấn động từ bộ giáp sắt. Dẫu biết rằng tư thế này của Vạn Nhân không báo trước điều gì tốt lành, nhưng hắn thậm chí còn không nhắc nổi một đầu ngón tay.

Bất chấp mũi tên còn đang cắm trên hông, Thủy Căn nhọc nhằn bò về phía bọn họ, vừa bò vừa quát: “Quay lại đây! Người muốn làm gì?”

Thấy Vạn Nhân giơ dao lên, Thiệu kiệt sức quỳ rạp trên mặt đất, khàn giọng hỏi: “Người tìm mọi cách đến được nơi này chỉ đơn giản là để giết ta sao?”

Vạn Nhân uống hết máu bạch tuộc, tâm tình dường như tốt hẳn lên, y cũng chẳng vội ra tay, lại còn phối hợp giải thích rõ lý do: “Ta tới đây là để có được máu của Dát Tiên, giờ đã chiếm được rồi, đương nhiên người cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, còn để người lại làm gì đây?”

Dứt lời, y giơ tay chém xuống. Dường như lưỡi dao ấy được bôi thứ gì đó khác thường, lấp lánh ánh hồng, nó đang đâm thẳng vào ngực Thiệu.

“Ai ya, Dát Tiên sống lại kìa!”

Quay đầu lại, quả nhiên Vạn Nhân trông thấy bạch tuộc khổng lồ đang giương vuốt lao tới, y né ra theo phản xạ. Tới khi y né được bạch tuộc xong, thì Thủy Căn lại bổ nhào tới.

Tên này còn quái dị hơn bạch tuộc nhiều, ôm chặt lấy cánh tay tiến sĩ Vạn, hai đùi còn quắp lấy thắt lưng y, sống chết không buông.

“Chạy mau! Còn bỏ ra đây làm cái gì!” Thủy Căn rống to lên với Thiệu.

Hoá ra vừa nãy, trong tính huống ngàn cân treo sợi tóc, cái khó ló cái khôn, Thủy Căn nâng cái xác bạch tuộc lên quăng đi. Có thể là vì bị hút hết máu, nên con bạch tuộc nhẹ đi rất nhiều, không ngờ là có thể ném đi dễ dàng đến vậy.

Sau đó chính là một chiêu ‘Càn Khôn ninh ma hoa’ của tiểu Thủy Căn, liều chết quắp chặt tiến sĩ Vạn.

Tiếc thay chẳng ai buồn hiểu lòng cậu cả! Thiệu tối mắt trờng hai tên kia ôm nhau, xem chừng ý hấn là đánh chết cũng không chịu đi! Tiếng lòng Thủy Căn gào thét: mịa nó, đến giờ phút sống còn rồi mà còn sĩ diện cái quái gì nữa, cái loại ngang như cua

này có bị chôn dưới đất một vạn năm thì IQ cũng chẳng nhích lên nổi tí nào đâu!

Sau khi cởi khôi giáp ra, Thủy Căn lại trần truồng y chang nhóc gà mới ra khỏi vỏ, lúc này cậu lại còn quần lầy Vạn Nhân, thế là chẳng khác nào lưu manh đang phạm tội.

Đôi mắt Vạn Nhân vốn đang ngập tràn u ám, nhưng vừa chạm vào làn da nhẵn nhụi kia, y cười rộ lên: “Tự nhi muốn thực hiện lời hứa của mình đấy sao? Thèm khát đến thế cơ à? Sao nào, có cảm giác được không?”

Nói xong y lại còn húc húc eo lên khố gian đang mở lớn của Thủy Căn.

Sao mà cứng thế!

Thủy Căn nay đã biết cái gì gọi là đâm lao thì phải theo lao. Giờ mà buông tay, thì Thiệu xui xẻo; mà không buông tay, thì chính cậu xúi quẩy!

Như thế đã tìm được một trò chơi mới có thể làm Thiệu càng thêm khúất nhục, Vạn Nhân dùng chuôi dao thay thế cho cái kia của mình, tà ác húc húc Thủy Căn làm cậu sợ hãi kêu lên oai oái: “Ta thao! Người làm cái gì đó... Nếu người dám... Mẹ nó, ta sẽ liều mạng với người, người tin không!”

Nếu tình huống cho phép, Thanh Hà vương rất muốn dạy dỗ anh hẳn rằng: gặp sắc lang thì đừng có kêu la lên mà làm cái gì! Người càng kêu người ta càng phấn khích đấy!

Đây chả, trước mắt chính là một ví dụ sờ sờ ra đấy! Thay thế cho dao găm là ngón tay tiến sĩ Vạn mạnh mẽ tiến vào, còn dò dò xét xét!

Cái mặt của vương huynh ngọc ngạch biến thành màu gan lợn. Đau đến nổi đầu ngón chân co quắp cả lại, nhưng cậu vẫn bám chặt Vạn Nhân có chết cũng không buông.

Vạn Nhân càn rỡ làm những động tác hạ lưu, khoé mắt lại chăm chú liếc nhìn Thiệu, và khế trêu đùa: “Thanh Hà vương, thế nào? Trước khi chết còn được xem đông cung sống, xem như ta đối đãi với người cũng không tệ đâu nhỉ. Trước kia người đùa bốn vị vương huynh tôn quý không gì sánh được của người như thế nào ấy nhỉ? Người xem ta bắt chước có giống không?”

Thác Bạt Thiệu tê liệt trên mặt băng, trơ mắt nhìn tên ngọc đáng lẽ chỉ có mình hẳn được tùy ý đùa bốn lại bị kẻ khác tha hồ sàm sỡ, hai tay hẳn vô lực run rẩy cào trên mặt băng cứng đanh.

Ngay tại khoảnh khắc Thuỷ Căn bị đè ra mặt đất, hẳn cắn lưỡi mình một cái thật mạnh, linh lực rã rời lập tức hội tụ lại. Ngay

trong tích tắc linh lực dâng trào, hấn đánh úp về phía Vạn Nhân như tên bắn.

Vạn Nhân cười lạnh: “Quãng thời gian nghìn năm ấy vẫn chẳng thể khiến cái đầu ngươi khôn lên chút nào! Dám mạo hiểm tự huỷ nguyên thần để sử dụng Nghịch thần đại pháp cơ đấy!”

Tuy nói thế, y lại tuyệt không dám sơ hở, vội vàng ôm Thuỷ Căn né sang một bên. Phải biết rằng một khi đã sử dụng Nghịch thần đại pháp, linh lực của nguyên thần sẽ tăng gấp ba lúc đầu, nhưng kết cục cũng rất đáng sợ. Cho dù nguyên thần bất diệt cũng phải tổn hao nhiều linh lực, huống chi bản thân Thiệu còn đang bị thương.

Thân pháp Thiệu như điện, chỉ qua mấy hiệp hấn đã cướp được Thuỷ Căn ôm vào lòng.

Hấn đặt Thuỷ Căn ở một bên, rồi lộn lại đấu với Vạn Nhân.

Lần này không giống như lúc ở trên mặt đất, Thiệu rõ ràng chiếm thế thượng phong, nhưng cùng với những chiêu thức lạnh lùng mạnh mẽ, khóe miệng Thiệu trào ra càng lúc càng nhiều máu tươi, Thuỷ Căn nhìn thấy mà cảm giác như trái tim mình bị bóp nghẹt.

Lúc này, Thuỷ Căn bỗng cảm thấy dưới móng mình ướn sững, cậu cúi đầu nhìn, gào lên: "Hai người đừng đánh nữa! Bằng tan!"

Vạn Nhân và Thiệu nhanh chóng tách nhau ra. Cúi đầu nhìn, quả nhiên tầng băng vốn rất dày đang bắt đầu tan ra với tốc độ khủng khiếp. Không bao lâu nữa, toàn bộ hầm băng sẽ biến thành một dòng sông ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Thuỷ Căn sợ nhất là nước, chỉ cần tưởng tượng ra cái cảm giác bị nước xộc vào mũi cậu đã nhین không nổi mà phát run.

Vạn Nhân đương nhiên cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, mặc dù sau khi hút máu Dát Tiên, linh lực của y đã tăng vọt lên, nhưng 'nước ngập Kim Sơn' thế này, ngộ nhỡ bị đẩy tới chỗ sâu nhất trong mê cung dưới lòng đất thì cũng khá là phiền toái.

Nghĩ vậy, y nở nụ cười nho nhã với Thiệu: "Làm sao đây? Chúng ta quyết một trận sinh tử trước, hay nghĩ cách trở về mặt đất rồi hẵng tính?"

Lúc này đã ở ranh giới dầu hết đèn tắt, Thiệu còn chưa kịp đáp đã phun ra một ngụm máu lớn.

Vạn Nhân nhảy phắt lên đỉnh hầm băng, tìm kiếm xem có cửa ra bí mật nào không. Tiếc rằng phía trên dường như đều là tầng nham thạch cứng rắn, về cơ bản là không thể đi qua tầng nham

thạch này để trở lại mặt đất. Vạn Nhân hiểu rằng, ba người bọn họ có thể rơi xuống đây, hoàn toàn là do khảm tháp mà Dát Tiên gọi tới giăng kết giới. Song giờ đây Dát Tiên đã chết rồi, vậy kết giới ấy không thể lại xuất hiện nữa.

Điều đang chờ đợi ba người họ dường như chỉ còn một con đường chết.

Đúng lúc này, tầng băng bắt đầu nứt ra. Đã có rất nhiều băng thi “tùm tùm” rơi vào làn nước lạnh đang dâng lên một cách nhanh chóng.

Thuỷ Căn chật vật đứng trên một tảng băng trôi lớn, cong mông lên cố giữ thăng bằng, và lo lắng cho Thiệu đang khụy xuống trên một tảng băng trôi khác.

Dường như ông trời còn ngại chưa đủ phiến toái. Cái xác bạch tuộc khổng lồ cũng rơi xuống nước. Khi cái xác chạm vào mặt nước, nửa thân trên hình người lão hoá héo rút thành bộ xương khô quắt khô queo chỉ trong chốc lát, còn nửa thân dưới bạch tuộc lại tan ra thành vài chục miếng nhỏ, và sau đó ở mép những miếng thịt đó mọc ra vô số vòi. Trong chớp mắt, bạch tuộc to đã tách ra thành hằng hà sa số bạch tuộc nhỏ, quơ quơ chân bơi về phía tảng băng trôi có Thiệu và Thuỷ Căn.

“Đây... đây là cái mịa gì thế?” Thuỷ Căn muốn khóc quá đi mất, năng lực sinh sản gì mà mạnh thế! Con già vừa mới chết, một đám con nhỏ đã đến đòi mạng rồi!

Vạn Nhân hình như đã vỡ lẽ: “Thì ra là thế... thảo nào mà Dát Tiên có thể giữ được thân thể bất diệt lâu đến như vậy!” Sau đó y lại quát to: “Tự nhi, người tuyệt đối không được đụng vào nước, những con bạch tuộc kia là oán chương đấy (chương: con dẫu, dẫu ẫn)!”

Thiệu nghe xong cũng hơi giật mình. Thuỷ Căn có thể không biết, nhưng hẳn nhớ kiếp trước, hẳn lúc nào cũng thích nghe trộm Yến Phượng giảng bài cho Thác Bạt Tự, vị lão giả này tinh thông quỷ cốc dị thuật, thường giảng cho Vương huynh về một vài thượng cổ thần thú. Trong đó có oán chương.

Đến bây giờ hẳn còn nhớ rõ lời Yến Phượng: *"Loài bát trảo chi ngư (cá tám chân) này chính là linh vật quái dị nhất nơi biển sâu. Chúng có thể biến hóa theo hoàn cảnh, tùy ý thay đổi màu sắc cơ thể, có thể xem xét thời thế, để đấu lại những loài săn mồi thiên địch. Về mưu mô, nếu so sánh với con người, thì chúng chỉ có hơn chứ không có kém."*

Mà đáng sợ nhất là oán chương! Thứ đó có bề ngoài giống loài bạch tuộc bình thường, nhưng trong trời đất lại vền vẹn chỉ có

một con, nó có thể biến thành hàng ngàn hàng vạn, lại có thể hợp lại thành một thể. Từ xưa tới nay, chỉ có sinh mà không có diệt. Điều đáng sợ nhất chính là, nó có thể hợp thể với loài khác, chỉ cần dùng đúng phương pháp, cộng sinh cùng oán chương cũng không phải là điều không thể...”

“Thái phó, như thế chẳng phải tốt lắm sao? Vậy là có thể trường sinh bất lão rồi.” Tiểu vương huynh lúc đó hình như đáp vậy.

Yến Phượng tỏ vẻ không hài lòng: “Người còn nhỏ tuổi mà đã có ý nghĩ làm trái đạo trời đạo người, như vậy sao được? Người nói trường sinh bất lão là hạnh phúc lắm ư? Vì sao oán chương lại mang một chữ ‘oán’ kia? Nếu không có oán khí huỷ thiên diệt địa, thì sẽ không hợp thể với bát trảo chi vật ấy được. Oán hận chất chồng, đánh mất nhân tính, vậy trường sinh bất lão mà để làm gì? Chẳng qua cũng chỉ là súc sinh như loài quái vật thân mềm kia mà thôi!”

Nghĩ tới đây, Thiệu đã hiểu, xem ra Dát Tiên đã bị oán chương này bám vào, giờ đây Dát Tiên đã chết, tự nhiên oán chương cũng tách ra. Vậy thì e rằng oán chương này đang tìm vật chủ mới đi?

Chương 65

Thấy đám bạch tuộc con bì bõm bơi về phía băng trôi, Thuỷ Căn quính hết cả đít. Cậu chợt nghĩ nếu đã gọi là oán chương, vậy thì thể nào tội nó cũng sẽ tìm tới kẻ nào là oan đại đầu cho mà xem! Nhưng hiện tại, cả hang đá chỉ có ba người thì cả ba đều là khổ chủ: một tên thì nguyền người trong tường đá cả nghìn năm, một tên thì nguyên thần không đầy đủ, mấy đời đầu thai đều thành đứa đần độn, còn một tên thì xui xẻo cực độ, một đời đế vương biến thành nông dân công rồi lại rơi xuống thành tù nhân. Mỗi người đều oán khí ngút trời, và đều là phụ thể tuyệt hảo.

Vương huynh không kịp nghĩ ngợi thêm gì nữa, lập tức gào lên: “Các người đừng có mà tới đây! Đời này ta sống đã thoả mãn rồi, thời đại ta sống tốt đẹp lắm, giai cấp nông dân được tự mình làm chủ, tiêu chuẩn ăn uống trong tù cũng rất cao, ở trong đó ta còn được ăn thịt kho tàu, hạnh phúc bỏ mẹ đi được... không có oán niệm gì hết sắt! Muốn tìm thì người đi mà tìm...”

Nói xong cậu lén lút liếc Vạn Nhân đang treo mình trên vách động, phát hiện ra tiến sĩ Vạn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm mình, cậu lập tức xấu hổ quay đầu đi.

Lúc này nước đang dâng lên mỗi lúc một đầy, và đã ngập đến tận vách động, Vạn Nhân trượt tay rớt thẳng từ vách động xuống.

Ngay khi tiến sĩ Vạn rơi xuống nước, những con bạch tuộc bé xíu lập tức tụ về phía y. Mặc dù trước đây đã lén trù ẻo tiến sĩ Vạn, nhưng tận mắt nhìn thấy y thực sự rơi xuống nước, trái tim Thủy Căn vẫn lập tức nảy lên.

Có điều, máu Dát Tiên cũng không phải là uống công toi, bốn phía quanh thân thể Vạn Nhân lập tức hiện lên một tầng ánh sáng trắng bạc như một lớp màng bao bọc lấy cả cơ thể.

Khi chạm vào màng sáng màu trắng ấy, vòi của đám bạch tuộc con tức khắc cháy xém quắt lại như bị lửa nung.

Nhưng không hổ là quái thú thời thượng cổ, oán chương dù đã thành cá mực áp chảo rồi nhưng vẫn càng đánh càng hăng. Trong chớp mắt, mấy trăm con bạch tuộc nhỏ tụ lại, biến thành một con to oành giương nanh múa vuốt.

Lớp màng bảo vệ của Vạn Nhân coi bộ cũng không đỡ được con bạch tuộc khổng lồ này, cái vòi to như cánh tay người của nó sắp vói vào đến nơi rồi, lúc này tiến sĩ Vạn bỗng giơ tay lên, hung

hăng đâm thẳng một mũi tên vào một con mắt đen bóng của bạch tuộc.

Xem chừng con mắt là yếu điểm của bạch tuộc. Nó rít lên một tiếng, rụt phắt lại, rồi ẩn mình vào vực nước tối om không thấy tung tích. Lúc này Thuỷ Căn với một mũi tên còn cắm trên mõng, đã trượt nửa người xuống nước.

Còn Thiệu đã kiệt quệ linh lực, mắt nhắm chặt, thân thể hoàn toàn trượt xuống.

“Thiệu!!!” Thuỷ Căn gào lên, nhưng vẫn không thể ngăn hẳn trượt xuống được. Vạn Nhân bơi đến, ôm cổ Thuỷ Căn, để tránh cho miệng và mũi cậu bị chìm xuống nước.

Thuỷ Căn trơ mắt nhìn Thiệu dần chìm vào làn nước, chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng. Cậu cuống cuống muốn nhào tới giữ hẳn lại, nhưng lần này Vạn Nhân đã có kinh nghiệm rồi, y giữ chặt thắt lưng cậu, làm thế nào cũng không giã ra được.

“Buông ta ra, mẹ nó người có buông ra không hả!” Thuỷ Căn còn đang liều mạng giãy giụa, thì bất chợt Vạn Nhân bịt miệng cậu lại: “Đừng hô nữa, người nghe kìa!”

Thì ra cách đó không xa vọng tới tiếng nước “ào ào”, Thuỷ Căn ngơ ngác mở to đôi mắt đăm lệ, nghĩ bụng: không phải là con

mực kia quay lại chứ? Vậy chẳng phải là Thiệu sẽ bị nó bám vào hay sao.

Vừa nghĩ thế, cậu lại càng vùng vẫy dữ dội hơn.

“Này! Chú em Đới, Ngô Thuỷ Căn! Là các người đấy à?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, hai người bọn họ không khỏi tìm về phía phát ra tiếng nói ấy, hoá ra là Quảng Thắng và chàng thanh niên Ngạc Luân Xuân Tô Bất Đạt đang ngồi trên một cái xuồng cao su đi tìm họ.

Vạn Nhân cao giọng gọi: “Ở đây!” Bọn họ lia đèn pin qua, lập tức phát hiện ra hai người đang bập bênh trong nước, vội vàng chèo tới.

Quảng Thắng đưa tay định tóm Thuỷ Căn lên, Thuỷ Căn lại kéo tay Quảng Thắng sống chết không buông và nói: “Thiệu... là Đới Bằng ấy, rơi xuống nước mất rồi, anh làm ơn xuống nước cứu hắn đi mà!”

Vừa nghe thấy thế, Quảng Thắng không chút do dự, cởi phăng áo toan nhảy xuống. Vạn Nhân lạnh lùng nói: “Dưới nước có dị thú thời thượng cổ chuyên ăn thịt người, bây giờ mà xuống là có đi không có về đâu.”

Động tác của Quảng Thắng tức thì trở nên lưỡng lự, gã kéo Thuỷ Căn nói: "Hay là người cứ lên đây cái đã, rồi chúng ta nghĩ cách, bản lĩnh hẳn cao cường lắm cơ mà, sao có thể dễ dàng tiêu đời thế được!" Dứt lời, gã bèn kéo Thuỷ Căn lên.

Vạn Nhân ngồi trên xuồng cao su hỏi Tô Bất Đạt: "Các người xuống đây thế nào?"

Hoá ra trong khi bọn họ quần nhau, Tô Bất Đạt cũng đi tới theo tiếng ồn, nhưng hẳn chỉ thấy được cảnh khảm tháp bay lượn đầy trời, và cảnh ba người lần lượt bị mặt đất nuốt chửng.

Không cần hỏi cũng biết, vừa thấy hiện tượng lạ là Tô Bất Đạt liền quỳ rạp xuống đất dập đầu bái lạy một hồi lâu. Sau khi dập đầu chán chê mê mải rồi hẳn mới nhớ tới di huấn tổ tiên để lại, thế là bèn dựng Quảng Thắng đang say giấc nồng dậy, hai người trèo suốt đêm tới động Dát Tiên.

Bởi vì nơi này đã trở thành danh lam thắng cảnh, nên dù vào ban đêm cũng vẫn có người canh gác. Có điều, giữa hoang sơn dã lĩnh, trong động thật ra cũng chẳng có báu vật gì đáng giá, cho nên hai người thừa dịp người canh gác ngủ say lén chuồn vào.

Bên trong sảnh trước nhìn rộng đến mức có thể chứa hơn nghìn người, trên mặt đất có bàn đá, ghế đá, có dấu vết bếp lửa, sảnh sau xuôi về phía sườn núi, hình thế càng đi càng hẹp, càng đi

càng tối. Hai người đeo trên lưng ba lô du lịch đầy công cụ, nương theo ánh đèn pha, mò mẫm đi về hướng tây, chỉ cảm thấy nguy hiểm khó lường, đêm khuya tĩnh lặng khiến con người ta sờn cả da gà. Đến khi đi tới hết đường, họ mới phát hiện ra bên trong chỗ ngoặt của vách tường còn có một nhánh động nữa.

Không lâu sau khi hai người họ mò tới nơi, cửa động ấy chợt phát ra một luồng sáng chói lọi, cửa động vốn chật hẹp lại mở rộng ra thêm chừng hai mét nữa, và khi nhìn vào trong động, bọn họ nhận thấy ở bên trong có ánh nước loang loáng, tiếng nước róc rách. Sau khi bàn bạc qua loa, Tô Bất Đạt quyết định xuống dưới thăm dò xem sao, đại ca Quảng Thắng cũng là loại gan to không sợ chết, sau khi suy nghĩ chóng vánh, gã quyết định cũng xuống xem.

Vì vậy hai người lấy xuống cao su trong túi ra, bơm khí vào rồi nhảy xuống động sâu. Vào tới bên trong, họ mới phát hiện ra rằng nước trong động chảy xuôi xuống, chèo được một lúc thì tìm thấy bọn Thuỷ Căn.

Vạn Nhân nghe thế bèn hỏi: “Di huấn của tổ tiên người nói thế nào?”

Tô Bất Đạt lưu loát đáp: “Tập luyện hãn, khống bắt ba đồ hãn lý bất mục.”

Câu này mà nói cho người khác nghe thì chắc muốn điên luôn, nhưng tiến sĩ Vạn là chuyên gia về văn tự cổ đại, và cũng rất tinh thông ngôn ngữ Ngạc Luân Xuân.

Câu nói này y đã hiểu, ý nghĩa đại khái là: “Khi mặt đất nuốt chửng thánh nhân, lập tức đi đến động Dát Tiên.”

Có vẻ như đây cũng là do Thác Bạt Tự lưu lại.

Tiến sĩ Vạn không khỏi đưa tay vuốt mái tóc ướt sũng của Thuỷ Căn.

Thuỷ Căn lại chẳng để ý gì tới động tác này của y, hai mắt cậu vẫn đắm đắm nhìn mặt nước, với hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện.

Thác Bạt Tự, chẳng lẽ ta không bằng người thật sao? Ngày trước, làm sao người biết được bí mật của động Dát Tiên? Người hiểu rõ bí mật này thật ư? Nếu thật sự hiểu, vì sao sau nghìn năm người lại dẫn đường cho kiếp sau của người và Thác Bạt Thiệu đến nơi đây? Chẳng lẽ người không sợ rằng...

Lúc này trong lòng Vạn Nhân dâng lên nghìn vạn câu hỏi không có lời đáp, mà sự thật lại ẩn giấu trong thân thể gầy yếu chỉ cách y trong gang tấc ấy, nhìn thấy được mà chẳng thể nào nắm bắt được...

Chương 66

Vạn Nhân đang suy nghĩ điều gì, Thuỷ Căn cũng lười chẳng buồn đoán, giờ phút này toàn bộ sự chú ý của cậu đều đặt cả trên mặt sông rồi.

Một đồng xác chết nổi lên, nhưng không thấy bóng dáng Thiệu. Nước sông không ngừng dâng lên, càng lúc càng xiết, xuống cao su lắc lư dữ dội trên mặt nước.

Quảng Thắng có nóng ruột nói: “Nhanh lên! Để quay lại tìm sau! Không thì lát nữa nước dâng lên, khéo nhấn chìm cả lũ bây giờ...”

Chưa nói dứt lời, xuống cao su đã bắt đầu lao vùn vụt về phía trước, vách núi vĩ đại đã bị nước ngập đầy, mặt nước đổ về một hướng, nơi sâu nhất trong hang đá dường như có thứ gì đó đang hút nước sông về, người ngồi trên xuống cao su tiến vào dòng nước xiết đáng sợ, lao xuống nơi sâu nhất trong hang đá cùng với những tiếng la hét kinh hoàng.

Khi tới nơi tận cùng hang đá, họ mới phát hiện ra phía dưới là vực sâu muôn trượng, còn trước mặt lại là một vách đá bị mài

nhấn. Chẳng biết dưới chân vách đá có khám khoáng thạch gì, mà chiếu rọi một vầng sáng rực rỡ lóa mắt nổi bật giữa những gợn sóng nước, sáng bừng cả vách đá, và trên đó, dường như chạm trở những hoa văn gì đó.

Ngay khi bọn họ lao xuống, Thuỷ Căn đang sợ hãi la hét thì tự dừng lại cảm thấy hoa văn trên vách đá chuyển động. Thật ra thì không phải những hoa văn chuyển động, mà là vì tốc độ rơi của họ quá nhanh, trong khi những hoa văn lại nối liền với nhau, nên nhìn chúng mới giống như đang chuyển động vậy.

Những hoa văn nọ dường như khắc họa hình ảnh một cộng đồng người nguyên thủy đang sản xuất sinh hoạt, có người đan lưới bắt cá, có người gieo mạ trồng lúa, còn có những người phụ nữ nuôi tằm dệt vải... Giữa những chuỗi hình ảnh, có một người luôn xuất hiện từ đầu đến cuối, người đó có thân hình cao lớn, sắc mặt như đất, dường như đang cai quản mọi người làm việc.

Ngay sau đó, hình cảnh bỗng chốc biến đổi, người đó cầm trường kiếm trong tay đánh nhau với một con quái vật tám chân, và làm nền cho họ là thiên quân vạn mã đang chém giết.

Sau đó là gì, Thuỷ Căn không thấy rõ được nữa.

“Ùm” một tiếng, xuống cao su rơi xuống đáy vực.

Cũng may phía dưới tự đứng lại có một tấm lưới, nước lọt qua, mà người cũng không đến nổi ngã dẹp lép thành cái bánh thịt, nhưng như vậy thôi cũng đủ sặc.

May mà Vạn Nhân vẫn luôn nắm tay Thuỷ Căn, nên cậu mới không bị văng ra quá xa.

“Người có sao không?” Mũi tên vẫn cắm trên hông Thuỷ Căn chưa rút ra, cũng có tác dụng cầm máu. Có điều chấn động mạnh đến thể cơ mà, không có tí thuốc tê vào thì chịu không nổi.

Nhìn Thuỷ Căn đau đến không nói ra lời, Vạn Nhân ôm cậu vào lòng, rồi nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh. Cái lưới lớn bên dưới bọn họ không biết được dệt bằng gì, vô cùng mềm mại mà vẫn mười phần dẻo dai.

Quảng Thắng lẩm bẩm: “Mịa nó không phải là tơ do băng tằm gì gì đó nhả ra đấy chứ?” Nghe gã nói thế, Thuỷ Căn cũng cảm thấy nó rất giống, nhưng hình như to hơn một chút.

Song những điều này đều không quan trọng, cậu vội vàng ngẩng đầu lên, trong lòng băn khoăn không biết liệu Thiệu có lao xuống đây luôn không. Nói cũng lạ, ngoại trừ ba người bọn họ ở đây ra, những cái xác đó cũng không thấy rớt xuống, chả biết có phải đã trở thành đồ ăn của oán chương cả rồi hay không... Thuỷ Căn không dám nghĩ tiếp nữa.

Quảng Thắng đến trước mặt Vạn Nhân và hỏi: “Chúng ta cứ rớt tùm tùm xuống thế này, tẹo nữa sẽ không xuyên thẳng qua tâm trái đất đến tận Mỹ luôn đấy chứ?”

Câu này thật hài hước, nhưng chẳng ai cười nổi, bởi vì nhờ loại khoáng thạch đặc biệt trên vách đá, nơi này được chiếu rọi sáng bừng.

Và vì vậy, mọi người có thể thấy rõ gần tấm lưới tơ này có rất nhiều những giàn giáo đổ nát.

Cẩn thận quan sát, họ phát hiện ra rằng nơi này giống như một toà kiến trúc đang được thi công dang dở. Những bức điêu khắc trên vách đá đến chỗ tấm lưới thì dừng lại, chỉ còn lại vài nét vẽ chưa thành hình.

Hình như khi ấy, một tai họa nào đó đã bất ngờ xảy ra. Công cụ đục đẽo tán loạn khắp nơi, những người thợ thủ công thậm chí còn chưa kịp thu dọn công cụ đã hoảng loạn chạy trốn.

Tô Bất Đạt ngẩng đầu nhìn nam tử hiên ngang được chạm trên vách đá kia hồi lâu, rồi thỉnh thoảng quỳ xuống, thành kính lẩm bẩm: “”Ân Cổ Bao... Ân Cổ Bao...”

Khi Quảng Thắng đi theo người anh em dân tộc thiểu số này đến hầm băng, dọc đường Tô Bất Đạt cũng đã bái lạy không biết

bao nhiêu lần. Với việc người anh em cứ gặp thần là lạy này, đại ca đã quen lắm rồi, đứng bên cạnh buồn chán hỏi: “Cái ông Ân Cổ Bao này lại là vị thần tiên nào nữa hả?”

Hơi bực mình trước giọng điệu đầy khinh thường của Quảng Thắng, Tô Bất Đạt dữ dằn trừng gãi một cái: “Ân Cổ Bao là vị thần vạn năng của dân tộc Ngạc Luân Xuân chúng ta, ngài điều khiển sấm sét, gió mưa, thần thông quảng đại!”

Vạn Nhân thích thú hỏi tiếp: “Sao người biết người trên tường đá này là vị thần Ân Cổ Bao của các người?” Vốn rất tôn kính tiến sĩ Vạn, Tô Bất Đạt đáp ngay: “Trên quyển sách da dê gia truyền của chúng ta, có bức vẽ vị thần này mà.”

Tiến sĩ Vạn nhìn những hàng chữ thỉnh thoảng xuất hiện trên vách đá, và quay đầu cười với Thuỷ Căn: “Tự nhiên, người có biết người trên vách đá kia là ai không?”

Thuỷ Căn vừa mới bớt đau thương, cặp mắt nói: “Ai mà biết chứ! Mẹ nó, đừng hỏi ta!”

Tiến sĩ Vạn nhoẻn miệng cười, nhìn hình vẽ trên vách tường kia và nói: “Nếu ta không nhìn lầm, thì ông ta hẳn là thủ lĩnh của các tộc người Trung Hoa cổ đại, người đứng đầu Ngũ đế – Hiên Viên Hoàng đế.”

Tô Bất Đạt lập tức cãi lại, bất chấp tiếng Hán bập bẹ của mình: “Không phải đâu, ngài chắc chắn là Ân Cổ Bao của chúng ta mà!”

Tiến sĩ Vạn khoan thai nói: “Thật ra thì có rất nhiều con người, sự việc trong truyền thuyết của các bộ lạc khác nhau thì có cách gọi tên khác nhau, mặc dù vậy, cũng không thể nói họ không phải là cùng một người.”

Vốn thích nghe bình thư, nên Thủy Căn thật ra khá quen thuộc với câu chuyện Hoàng đế chiến đấu với Xi Vưu, đoạn đại chiến với quái vật tám chân cậu vẫn còn nhớ rất rõ.

Nhưng cậu vẫn nghi ngờ hỏi lại: “Sao hình vẽ của Hoàng đế lại ở trên vách tường này chứ?”

Vạn Nhân cũng chìm vào suy tư: “Thật ra thì cái họ ‘Thác Bạt’ có một ý nghĩa rất sâu xa. Trong ngôn ngữ Tiên Ti, ‘thổ’ phát âm là ‘thác’, mà ‘bạt’ có nghĩa là hậu duệ. Xưa kia người cháu trai tên Khổn của Hoàng đế được phong ở đất bắc, cũng chính là núi Đại Hưng An ngày nay. Và con cháu của hắn tự coi mình là hậu duệ của ‘thổ’. Lấy ‘Thác Bạt’ làm họ, đời đời thống trị Tiên Ti...”

Giờ thì Thủy Căn đã hiểu: “Ý ngươi là, tộc Tiên Ti thật ra là hậu duệ của Hoàng đế?”

Vạn Nhân gật đầu: “Lúc đầu, ta chỉ biết rằng nơi đây giam cầm Dát Tiên, kẻ đã nguyên rửa dòng máu Tiên Ti... Nhưng giờ đây cuối cùng ta cũng đã biết Dát Tiên là ai rồi... Tự nhi, hoá ra người gọi họ tới là vì nguyên nhân này...”

Nếu cái mông Thuỷ Căn không làm sao, thì cậu đã nhảy dựng lên banh mồm Vạn Nhân ra rồi, nói năng kiêu gì mà cứ như táo bón thế hử, làm người ta sốt hết cả ruột!

Không phải Vạn Nhân cố ý thừa nước đục thả câu, dường như y đang sắp xếp lại mạch suy nghĩa của mình: “Hoàng đế lấy Luy Tổ, con gái Tây Lăng thị, làm vợ; bà là Chính phi Luy Tổ, người đã phát minh ra nghề nuôi tằm, có thể nói là có vai trò không thể thiếu trong sự nghiệp mở rộng bộ tộc của Hoàng đế. Bà có hai người con trai. Trong đó người con út Xương Ý lấy Xương Phó, con gái Thục Sơn thị, làm vợ, sinh một người con là Chuyên Húc.”

“Chuyên Húc? Ta biết đó cũng là một trong Ngũ đế, sau này kế thừa ngôi vị của Hoàng đế...” Thuỷ Căn nói tiếp.

Vạn Nhân gật đầu: “Thật ra, nói đến con trai của Xương Ý, người đời chỉ biết tới Chuyên Húc, mà lại quên mất một người con khác của ông – Khổn! Người này được phong vương ở đất bắc, nhưng thật ra là đi đày, rất có thể cũng chính là người đã hợp thể với oán chương mà chúng ta thấy lúc nãy – Dát Tiên.”

Thủy Căn nghe mà ngơ ngác, cậu khó hiểu nói: “Cho dù có bị đi đày, oán khí cũng không lớn đến thế chứ? Làm người không làm, vì sao lại muốn làm bạch tuộc khổng lồ kia?”

“Lúc đầu, Khôn cũng chẳng phải oán khí ngút trời gì cả, thoát nhìn, hẳn dường như rất vui vẻ tiếp nhận, nếu không hẳn đã chẳng hăng hái xây dựng, ca tụng công đức của tổ phụ Hoàng đế, người đã cho lưu đày hẳn như thế rồi. Nhưng sau đó không biết đã xảy ra biến cố gì...”

Đang nói dở, ánh mắt y bị một hàng chữ cổ ở một góc tường hấp dẫn, sau khi nhìn kỹ, vẻ mặt y liền trở nên vô cùng quái dị.

“Khôn và huynh trưởng hẳn, Chuyên Húc, hình như... đã từng rất thân thiết...”

Chương 67

Thủy Căn nghe thấy thế thì thẹn thùng lắm, cảm thấy cứ như thể y đang ám chỉ mình và Thiệu Ấy. Cậu bèn tức giận nói: “Thì tình cảm anh em nhà người ta rất tốt chứ sao nữa? Người dân xã hội nguyên thủy thuần phác lắm nha! Tưởng ai cũng như Bắc Ngụy các người đấy chắc? Loạn thất bát tao...”

“Người xem kìa...” Vạn Nhân chỉ một đôi người ngồi mặt đối mặt ở hai bên vách đá, và cả một hàng chữ rất nhỏ, “Đoạn văn tế này dường như mang ý nghĩa cầu phúc cho những người yêu nhau mãi mãi một lòng, nhưng hai người này lại là nam tử, hơn thế nữa, hai cái tên trong văn tế lại là Khổn và Cơ. Mà ‘Cơ’ lại là họ mẹ của Chuyên Húc.”

Chết tiệt, còn chưa tiến lên chế độ nô lệ mà hai người đã truy lạc thế này rồi, cậu em nông dân Thủy Căn không còn gì để nói.

Đúng lúc này, Tô Bất Đạt và Quảng Thắng phát hiện ra ở một đầu của tấm lưới có gì đó rất lạ lùng.

Dòng nước phía trên cũng không biết từ lúc nào đã ngừng chảy. Khi dòng nước phía bên kia vách động ngừng lại rồi, trên vách

đá lại xuất hiện một mảng lớn chất nhầy dính như hồ dán.

Thứ chất nhầy ấy toả ra một mùi hương lạ lùng, Tô Bất Đạt tiện tay nhặt một cái đục lên chọt chọt vào cái chất nhầy nọ. Còn chưa kịp nghĩa tới việc bên dưới chất nhầy đó còn ẩn giấu bí mật gì, một cái chân trắng toát bất thành linh từ trong đám chất nhầy đá ra.

Quảng Thắng đã lẫn lộn ở đây nửa ngày, chả hiểu sao ở cái nơi u ám quỷ dị này mà gã chỉ thấy mệt mỏi. Thấy Tô Bất Đạt khều khều cái gì đó, gã bèn lên tinh thần đứng bên cạnh vừa hóng hót vừa ngáp dài, kết quả là cái chân kia thiếu chút nữa là đạp vào cái miệng đang há ra của gã rồi. Gã sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi cuống quýt lùi về phía sau.

Vạn Nhân và Thuỷ Căn nghe tiếng bèn đi tới. Một cái chân trắng ngần như ngọc lộ ra, có một dáng vẻ xinh đẹp không nói nên lời.

Vạn Nhân nhặt một cái búa lên, gạt hết đám chất nhầy còn lại đi, một cơ thể bị chặt đứt nửa người dưới đột ngột xuất hiện.

Tô Bất Đạt lại quỳ xuống và bắt đầu niệm kinh, Quảng Thắng cau mày tỏ vẻ buồn nôn và nói: "Cái đệt, đây là hồ chôn tập thể⁽¹⁾ đấy à! Chỗ nào cũng thấy xác chết cả thôi!"

Vạn Nhân lấy tay quệt một ít chất nhầy, ngửi thử, rồi bỏ chất nhầy vào miệng, và nói: “Đây là thân thể của Dát Tiên, cũng chính là của Khổn. Đám chất nhầy này là máu của hắc đẫy mà.”

Thủy Căn nhớ lại người bạch tuộc hợp thể mới gặp lúc trước, đúng là chỉ có nửa thân trên, mà không có nửa thân dưới thật. Không phải là bị bạch tuộc cắn đứt đấy chứ? Khi đám chất nhầy bong ra, trên vách tường thì thể bám vào hiện ra một đoạn cổ văn kỳ lạ.

Dù không hiểu, nhưng Thủy Căn cảm thấy những con chữ ấy như vô số ánh mắt những vong hồn đang nhìn chăm chăm vào cậu. Một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, cậu không khỏi lùi lại vài bước.

“Đây... đây là cái gì?”

Vạn Nhân nhìn văn tự khắc trên đó và nói: “Đây là di thư của Khổn, hay có lẽ nên nói đây là lời nguyện của Khổn trước khi chết thì đúng hơn.”

Căn cứ vào ghi chép trên vách đá, Khổn đã từng giúp ca ca hắc, Chuyên Húc, lập không ít chiến công trong những cuộc chiến giữa các bộ lạc. Hai anh em, một người chỉ huy toàn quân, một người anh dũng xông pha, thậm chí họ còn mặc chung một bộ chiến bào, ngay cả đối thủ của họ cũng chẳng biết mình đã bị đánh bại bởi Chuyên Húc hay Khổn.

Cho dù là huynh đệ, nhưng làm thủ lĩnh mà lại có thể chia sẻ chiến công thì cũng thật là hiếm thấy. Song, tình cảm vững chắc như thạch bàn ấy vẫn chẳng thể vượt qua được thử thách của quyền thế. Trên vách đá cũng không ghi lại vì sao Khổn lập nên những chiến công lớn lao như vậy mà lại bị biếm đến phương bắc.

Thế nhưng nghĩ cũng biết, người si tình lắm kẻ dại khờ. Có lẽ vì người trong lòng mà Khổn chủ động nhường công.

Ở phương bắc, hãn cuồng đại đợi chờ người yêu kế thừa vương vị rồi sẽ gặp lại mình, và nhưng hãn chờ được lại là thiết kỵ mà người yêu phản bội phái đến để diệt sạch bộ lạc của hãn.

Địch ta chênh lệch quá nhiều, vậy mà khi hãn dẫn phần lớn con dân của mình trốn vào địa cung còn đang xây dựng dang dở, Chuyên Húc lại đưa Thuỷ long tới nhấn chìm toàn bộ địa cung.

Những lưu luyến si mê của Khổn đã mang tới tai ương không chỉ cho bản thân hãn, mà còn cho cả con dân bộ lạc của hãn.

Khi lửa tình tàn lụi, dâng lên từ đáy lòng hãn là nỗi căm hận mà đến hồng thuỷ cuồn cuộn cũng không thể nhấn chìm. Vì vậy, hãn tự chặt đứt cơ thể mình, hợp thể cùng với oán chương nuôi trong địa cung, biến thành thú nhân bất tử, lợi dụng oán khí của người chết trong địa cung tạo ra hàn băng nghìn năm, rồi dùng máu tươi

của chính mình và một nửa cơ thể để lập nên một lời nguyên độc ác: nếu trong cùng dòng họ có huynh đệ đi ngược lại luân lý, hai người nhất định sẽ phải giết chết nhau, không thể cùng tồn tại!

Lời nguyên ấy chất chứa bao hối hận vì đã quá tin vào huynh trưởng. Khi Khổn chứng kiến những con dân trung thành tận tâm với mình bị nhấn chìm trong dòng nước lũ, chắc hẳn điều hẳn thống hận nhất chính là nghiệt duyên giữa mình và huynh trưởng phải không? Nói hẳn nguyên rửa người khác, chẳng bằng nói hẳn đã nguyên rửa chính bản thân mình.

Nghĩ đến việc Dát Tiên trước khi chết còn nhớ mãi không quên chiến giáp hẳn đã từng cùng ca ca mặc, thật sự khiến người ta ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, dường như cậu đã hiểu vì sao kiếp trước của cậu lại dẫn bọn cậu đến đây.

“Người nói rằng Thác Bạt thị là hậu duệ của Khổn, như vậy Thác Bạt Tự và Thác Bạt Thiệu chính là con cháu của Khổn?”

Vạn Nhân gật đầu: “Khổn là cháu ruột của Hoàng đế, kỳ nhân trong truyền thuyết thượng cổ có dị năng, điều đó không hẳn chỉ là truyền thuyết, ít nhất thì linh lực ẩn chứa trong máu Khổn quả thực đã vượt quá sự tưởng tượng của ta.

Các người đều là hoàng tộc Thác Bạt, dĩ nhiên trong cơ thể đang chảy dòng máu điên cuồng thuần khiết nhất. Năm đó Tự động tâm trước Thiệu đã khởi động lời nguyện đáng sợ ấy. Cổ ta hạ thì đã là gì? Cho dù không có ta, các người cũng khó thoát khỏi vận mệnh tàn sát lẫn nhau, đây là sự trừng phạt dành cho việc huynh đệ các người đi ngược lại thiên luân. Có thể là trong khi tìm kiếm cách giải cổ ở núi Đại Hưng An này, Tự nhi đã vô tình biết được bí mật thượng cổ này chăng.

Vì sao bộ tộc Thác Bạt thị xưa kia phải rời khỏi núi Đại để đi tới thảo nguyên? Ta vốn chỉ mới đọc trong một cuốn sách cổ ở thôn Bốc Vu rằng ở núi Đại Tiên Ti có một đôi nam tử thầm mến nhau bỗng chốc lại cắn xé máu thịt của nhau, hai bên đều bị cắn đứt yết hầu mà chết. Sau khi hai người chết, thi thể còn chưa kịp chôn cất toả ra mùi tanh hôi, chỉ cần súc vật ngửi thấy là lăn đùng ra chết.

Thứ đó còn đáng sợ hơn cả tai họa ôn dịch, khiến cả bộ lạc không thể không dời xuống dưới chân núi, bắt đầu cuộc sống lưu vong.

Bây giờ nhắc lại mới thấy, e rằng đôi nam tử có tình cảm ái muội kia có huyết thống huynh đệ, vì vậy mà họ đã trở thành sự ứng nghiệm sâu sắc nhất của lời nguyện Dát Tiên mãi cái.”

“Sai rồi, thế thì vì sao ta kiếp trước và Thiệu không có dấu hiệu phát cuồng chứ?” Thuỷ Căn vẫn còn vài thắc mắc.

Vạn Nhân cười: “VẬY người phải cảm ơn ta, bởi vì người mà Thác Bạt Thiệu dốc lòng yêu thương là ta, chứ không phải là người. Nghiệt luyện càng sâu, lời nguyện càng mạnh. Cho nên người của kiếp trước sẽ không bao giờ có được điều người mong muốn.

Bởi vì lúc các người tâm đầu ý hợp cũng chính là lúc các người phải cắn xé nhau đến chết, ha ha ha... Tự nhi, đây là mệnh của người!”

Bên tai Thuỷ Căn dường như vang lên những lời cậu từng nghe được trong mật thất trên Huyền Không tự, *“Thiên mệnh không thể trái, nếu muốn thay đổi vận mệnh, cái giá phải trả có thể còn đáng sợ hơn cả cái chết...”*

Kiếp trước của cậu rõ ràng đã biết thiên mệnh, mà vẫn không chịu giết chết thằng em là kẻ địch định mệnh của y, khiến thằng em trúng phải cổ khí thâm độc, và cùng lúc đó, chính y cũng hãm sâu vào một lời nguyện không thể thoát. Cái vòng luẩn quẩn của xiềng xích vận mệnh ấy đã bị một người chết vô trách nhiệm đổ cả lên đầu cậu rồi.

“Thiệu đã chết một lần, vậy có phải là lời nguyện này đã bị phá không?” Thuỷ Căn hỏi.

Vạn Nhân lắc đầu: “Người đã quá coi thường lời nguyện của Dát Tiên rồi, cho dù người lợi dụng kẻ hờ bằng cách phong ấn linh hồn Thiệu suốt nghìn năm, lời nguyện này vẫn nhất định phải thấy máu mới chấm dứt. Linh hồn bất diệt bất biến, sao có thể coi là đã chết thật sự chứ? Cho nên, để kết thúc lời nguyện này, người chỉ có thể tự tay giết chết Thác Bạt Thiệu thôi!”

Thuỷ Căn ngậy người. Cậu nghĩ: mình có yêu Thiệu không? Ít nhất Thiệu cũng không yêu mình phải không? Nghĩ thế có an toàn hơn không, và lại bây giờ Thiệu sống chết còn chưa rõ, đồ chết tiệt, vút mình ở đây thấp thỏm không yên, đến khi tìm thấy hắc, mình nhất định phải...

Nghĩ đến việc Thác Bạt Thiệu có thể đã gặp phải điều gì bất trắc, Thuỷ Căn lại bắt đầu trào nước mắt.

Mẹ nó, thiếu đạo đức nhất vẫn là mình kiếp trước, việc nguy hiểm thế này sao không nói rõ ở trong động trên Huyền Không tự luôn đi? Nếu sớm biết có lời nguyện ác độc thế này, mình có chết cũng không vì tên vương gia ngu ngốc kia mà rơi một giọt nước mắt!

Thuỷ Căn cầm hận lấy tay gạt đi những giọt lệ đang rơi xuống lỗ chân.

(1) Hố chôn tập thể (nguyên văn: vạ nhân khanh): Các hố chôn tập thể nói chung là có nhiều mục đích khác nhau. Khi có thiên tai thì được dùng để ngăn bệnh dịch lây lan. Trong những cuộc tàn sát chủng tộc, thì được dùng để che đậy tội ác chiến tranh.

Đây còn là thuật ngữ chuyên dùng cho phát xít Nhật. Những người bị chôn trong hố chôn tập thể đại đa số là những người Trung Quốc vô tội bị phát xít Nhật tàn sát hàng loạt, hoặc bị những chủ hầm mỏ, chủ nhà máy bóc lột hành hạ đến chết.

[Skye] Nói chung, đó là tội ác diệt chủng!!!!!! Quả là tra công trong tra công!!!!!! Mới thấy tra công hành hạ tiểu thụ, hay quá lắm là làm hại bạn bè người thân thôi, chứ chưa từng thấy tên nào tàn sát cả bộ lạc của người ta thế này!!!!!! Khổn đại mỹ nhân hảo khổ mệnh :((((

Chương 68

Nhìn Thuỷ Căn nước mắt lã chã, tiến sĩ Vạn đang muốn nói gì đó, thì một việc bất ngờ đã xảy ra. Cái lưới rộng dưới chân bọn họ bỗng bắt đầu lắc lư dữ dội. Mấy người trên lưới thiếu chút nữa rơi xuống cả lũ, bọn họ bổ nhào xuống túm chặt lấy những cái mắt lưới.

Thuỷ Căn ngẩng đầu lên nhìn, sống lưng cậu liền lạnh toát cả đi. Không biết từ lúc nào, con bạch tuộc khổng lồ kia đã nằm phục ở một góc tối tăm của hang đá, mấy cái vòi vươn ra rung lắc tấm lưới, con mắt duy nhất còn lại toát ra vẻ ác nghiệt tàn nhẫn.

Xem ra con súc sinh này cũng phải kiêng dè trước Vạn Nhân, cho nên nó mới định không đến gần mà vẫn vút được mấy người họ xuống vực sâu. Hèn chi gọi là oán chương, thù dai dữ, Vạn Nhân đâm mù một con mắt của nó, kết quả là nó bám dai nhách như đĩa đói, không giết chết y thì không bỏ qua.

Mấy người bị đung đưa lắc lư trong gió. Có bốn cái cọc sắt to được dùng để đóng bốn đầu tấm lưới vào các vách tường; bị đại bạch tuộc rung lắc như thế, đinh sắt cũng dần lung lay, nói không chừng chúng sẽ long ra bất cứ lúc nào. Thấy ba người sắp rơi tự do

cùng tấm lưới tới nơi rồi, Thuỷ Căn xoay mông sang hỏi Vạn Nhân: “Làm sao bây giờ? Người còn món gì hay ho không lôi ra đối phó với con bạch tuộc này đi?”

Vạn Nhân đã uống máu Dát Tiên, linh lực tràn trề, nên y không sợ, nhưng trong tình huống khẩn cấp này, bảo vệ Thuỷ Căn không phải là một điều dễ dàng. Y nhúu mày như đang nghĩ cách ứng phó.

Y thử buông một tay ra, dùng linh lực ngưng tụ thành một mũi tên trong lòng bàn tay, với ý định bắn tiếp vào con mắt còn lại của oán chương.

Nhưng đúng lúc đó, một sợi tơ ở góc lưới cuối cùng đứt cái phụt, một tay Vạn Nhân không nắm chặt được, bỗng chốc y đã rơi xuống. Cùng lúc đấy, Tô Bất Đạt và Quảng Thắng cũng không gắng gượng nổi nữa, hai người cùng rơi xuống vực sâu trong những tiếng kêu thét đầy sợ hãi.

Trên cái lưới lắc lư sắp rơi còn lại mỗi mình Thuỷ Căn. Bạch tuộc khổng lồ lại giương xúc tua lên, vươn về phía Thuỷ Căn. Coi bộ đã báo xong thù, nó đang chuẩn bị hưởng thụ bữa đại tiệc thơm ngon này đây.

Thuỷ Căn tuyệt vọng nghĩ: con mẹ nó, tốt nhất là bị ăn quách cho xong, trở thành thức ăn cho cá còn tốt hơn là phải hợp

thể với bạch tuộc!

Đúng lúc này, một người từ trên cao lao vụt xuống, Thuỷ Căn ngẩng đầu lên nhìn, và những giọt nước mắt lóng lánh suýt chút nữa lại trào ra.

Cái tên đang nhảy xuống ấy chính là Thác Bạt Thiệu chưa rõ sống chết. Thăng nhỏ đang giương cao bảo kiếm, lao tới chém bạch tuộc khổng lồ.

Thuỷ Căn nhìn thấy thế mà sung sướng cõi lòng. Cùng với những cái vòi bạch tuộc rụng xuống, cường độ rung lắc của tấm lưới giảm hẳn đi. Thiệu nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Thuỷ Căn, hất cằm lên với cậu một cách cực ngầu: “Đừng sợ, có ta đây!” (lần đầu bọn Thiệu man lỳ =)))

Vốn đang chịu trọng thương nhưng chẳng biết ăn phải thần dược gì mà Thanh Hà vương lại khôi phục linh lực như lúc trước. Có hẳn ở bên, Thuỷ Căn cảm thấy vững dạ lên rất nhiều.

Con bạch tuộc khổng lồ dường như cũng đã sức cùng lực kiệt, sau khi bị Thiệu chặt đứt vòi, nó héo rũ ra, cơ thể rụt lại và không biết trốn đi đâu mất tiêu luôn.

Nguy hiểm qua đi, một tay Thiệu tóm lấy lưới, tay kia ôm cổ Thuỷ Căn, xúc động ôm cậu vào lòng, hung hăng hôn lên mặt cậu

một cái. Lúc này đây, Thuỷ Căn vừa mừng vừa sợ, thấy Thiệu không việc gì, cậu bất ngờ hôn một cái thật mạnh lên mặt Thiệu.

Thiệu bị hôn mà sững sờ, hai mắt như muốn phun ra lửa. Hắn ngậm lấy đôi môi của Thuỷ Căn, đặt lên một nụ hôn dai dẳng.

Hai người treo tòng teng trên tấm lưới có thể rơi xuống bất cứ lúc nào mà diễn một màn xiếc độ khó cao, quần quít tới lui, thanh âm cọ xát như đang vang vọng trong khe núi.

Thuỷ Căn bị hôn đến nổi máu trong người như muốn sôi lên, như muốn chảy cả xuống nửa người dưới, nhớ tới những khoái cảm khôn xiết khi hai người cùng nhau làm loạn trước đây, cả người cậu nóng rần lên.

Thật vất vả, hai đầu lưới cuối cùng cũng dần tách nhau ra. Như chưa đủ thoả mãn, Thiệu mờ ám chếp miệng nói: “Người cố tình dụ dỗ ta, đúng không?”

Niềm xúc động qua đi, Thuỷ Căn có hơi ngượng ngùng. Cổ đỏ bừng cả lên, cậu cuống quýt ngắt lời hắn: “Không thấy tình hình bây giờ à, mau nghĩ cách để trèo lên đi!”

Cũng chẳng phải con lưới mà, đang lủng lảng giữa không trung như vậy, dẫu có dụ dỗ thật thì cũng có làm tiếp được đâu! Để chờ sau khi lên được rồi, kiếm một khách sạn nhỏ, giường đệm êm

ái, giống như da thú trong tấm cung của Thiệu ý thì càng tốt, sau đó hai người bưng bưng lẫn lộn trên đó... Mới nghĩ được một nửa, Thuỷ Căn đã cảm thấy hơi thở của mình trở nên nặng nề. (khụ, cái gì đây, trắng trợn thế =)))

Thiệu nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ của vương huynh, đến vành tai cũng hồng cả lên rồi, hắn không khỏi chọc một câu: “Sao vậy? Người nghĩ cái gì mà vẻ mặt lại dâm đãng thế kia?”

Thuỷ Căn then quá hoá giận, hung hăng cắn lên cằm Thiệu một cái.

Thiệu cũng chẳng giận, mà chỉ cười, và nói: “Giờ thì người hắn đã yêu ta lắm rồi phải không? Lại còn khóc vì tưởng ta đã chết nữa. Chỉ có điều...”

Vẻ mặt Thiệu đột nhiên trở nên quỷ dị: “Người cũng nghe Vạn Nhân nói rồi chứ? Bởi vì người kiếp trước yêu ta – đệ đệ ruột của người, khiến chúng ta rơi vào lời nguyền của Khổn.

Một khi đã bắt đầu, lời nguyền nhất định phải khiến hai người tự tay tàn sát lẫn nhau. Nhưng chỉ vì mong muốn của bản thân, người kiếp trước đã ban cho ta rượu độc, và phong bế hồn phách của ta nghìn năm dưới lòng đất. Lời nguyền chưa thành đã bám trên linh hồn của người và của ta, tích tụ suốt nghìn năm, chắc

hắn oán khí đã ngày càng mãnh liệt hơn. Sao nào? Ca ca, hãy để người và ta hoàn toàn hiểu rõ đi thôi!”

Dứt lời, một tay Thiệu bồng siết chặt lấy cổ Thuỷ Căn, khoé miệng nở nụ cười tàn nhẫn: “Chỉ cần người chết, lời nguyện sẽ tự động phá giải, thế nào? Vương huynh, người ngoan ngoãn chịu chết đi! Người khóc vì ta ư? Vẫn còn yêu ta thật sao? Người tưởng rằng ta yêu người? Ha ha, thật nực cười, chưa từng soi vào bãi nước tiểu xem đời này trông người như thế nào à! Ngoại trừ chỗ đó chặt ra, người còn có ưu điểm gì nữa? Hừm?”

Như sợ rằng chỉ sức cánh tay thôi thì không đủ, Thiệu há mồm, cắn một phát vào cổ họng Thuỷ Căn.

Khí quản bị cắn mà đau đớn, khiến Thuỷ Căn không thở nổi.

“Ở núi Đại Tiên Ti có một đôi nam tử thâm mến nhau bỗng chốc lại cắn xé máu thịt của nhau, hai bên đều bị cắn đứt yết hầu mà chết.” Giãy giụa trong đau đớn, cậu chợt nhớ tới lời Vạn Nhân vừa nói. Lẽ nào... lời nguyện bắt đầu có hiệu lực?

Để bảo vệ bản thân mà Thác Bạt Thiệu lạnh lùng vô tình tổn thương Thuỷ Căn, bản năng sinh tồn khiến cậu bất giác phản kháng. Thế nhưng về sức lực mà nói, cậu có liều mạng đến mấy cũng không hơn được Thiệu, vả lại, cả người cậu bây giờ trần trụi, không một tấc sắt trong tay...

Chợt nhớ tới điều gì đó, cậu buông bàn tay đang dốc sức siết chặt của Thiệu ra, lặn xuống sông, rút mũi tên ra cái “phụt”. Cậu giơ mũi tên dính đầy máu lên, nhắm ngay cổ Thiệu mà đâm xuống.

Khi mũi tên sắp chạm vào tới nơi, Thuỷ Căn bỗng khựng lại. Nếu như đây là sức mạnh của lời nguyện, vậy tức là Thiệu không thực sự muốn tổn thương cậu. Hoặc là hai người đồng quy vu tận, hoặc là chỉ có một người tồn tại, người sống sót nên là ai đây?

“Hãy... hãy sống tốt nhé...” Sau khi vất vả bật ra những chữ này từ cổ họng, Thuỷ Căn nhắm mắt lại, buông tay, ném cơ hội sống sót duy nhất xuống đáy vực sâu thẳm.

Nói cho cùng, tất cả là do kiếp trước cậu mắc nợ quá nhiều, nếu như đời này có thể trả lại hết, kiếp sau thôi khỏi trả lãi hàng kỳ nữa đúng không?

Có thể chết trong tay Thiệu, Thuỷ Căn bỗng cảm thấy điều đó chẳng sao cả, thậm chí còn vui vẻ nữa? Có lẽ vậy đi...

Nghệt thở tới giây phút cuối cùng, trước mắt Thuỷ Căn là bóng tối đen kịt. Cậu cảm thấy yết hầu mình bị cắn rách, máu tươi tuôn trào. Thiệu buông tay, cơ thể tàn tạ của cậu cứ như vậy mà rơi xuống...

Cuối cùng, khi rơi xuống mặt đất, mịa nó vẫn là cái mông tiếp đất trước, cái mông máu me be bét đau đớn như thể vừa ăn một trận chổi lông gà của mẹ ấy...

Không đúng! Thuỷ Căn mở choàng mắt.

Không đúng, tất cả đều không đúng!

Cậu phát hiện ra xung quanh mình là làn nước lạnh đang cuộn trào mãnh liệt, cậu đang nằm trên một tảng băng trôi, Vạn Nhân vừa đẩy lùi sự tấn công của bạch tuộc, và đang ra sức bơi tới đây, còn Thiệu đã được cậu kéo lên tảng băng trôi rồi.

Có điều, hai người vẫn đang giữ nguyên tư thế quần nhau, trong tay cậu thiếu một mũi tên dính máu, và trong tay Thiệu cũng thiếu một con dao găm. Bây giờ, dường như Thiệu cũng đã bừng tỉnh khỏi giấc mộng, và đang nghi hoặc khó hiểu nhìn cậu.

Và cách bọn họ không xa, Tô Bất Đạt và Quảng Thăng đang chèo xuồng cao su tới chỗ họ.

Quảng Thăng sững sốt há hốc cả mồm. Thấy Thuỷ Căn đang nghi hoặc nhìn quanh, gã liền hô lên: "Aiii cái đệt, hai người phát bệnh gì đó hả? Đầu tiên là bóp cổ nhau, sau đó lại cầm vũ khí đâm nhau... Nhất là Thuỷ Căn, rút mũi tên trên mông ra mà cứ như nhổ tóc, cái đệt! Phụt một tiếng, dữ thật!"

Chuyện gì xảy ra vậy? Dường như tất cả đã quay lại cái lúc mới đẩy lùi oán chương, Thiệu mới chìm vào trong nước.

Chẳng lẽ tất cả những gì xảy ra trước đó đều là ảo giác sao? Vì sao lại chân thực đến thế? Lời nguyện ấy có thật ư?

Thiệu ngập ngừng huých Thuỷ Căn, vì đang bị trọng thương, giọng hần cũng thật yếu ớt: “Người đã nhìn thấy gì?”

Thuỷ Căn vẫn chưa sắp xếp lại được những ý nghĩ trong đầu mình, nói năng lộn xộn: “Dốc núi... vách đá... còn có Hoàng đế và...”

“Một lời nguyện đáng sợ...” Ánh mắt Thiệu trầm xuống, hần thấp giọng nói tiếp.

Trong lòng Thuỷ Căn run lên, nói vậy tức là ảo giác mà Thiệu thấy được giống như cậu thấy, lời nguyện kia có thật sao? Thế nhưng vì sao tới giờ hai người vẫn không sao, tàn sát lẫn nhau chỗ nào đâu?

Đúng lúc này, Tô Bất Đạt và Quảng Thắng kéo ba người lên xuống cao su. Vạn Nhân ngồi trên xuống cao su hỏi Tô Bất Đạt: “Các người xuống đây thế nào?”

Thế là Quảng Thắng và Tô Bất Đạt bắt đầu kể lại quá trình vào động.

Thuỷ Căn kinh hãi, nói giống y xì đúc trong ảo giác luôn.

Dòng nước bất ngờ chảy xiết, đưa ba người lao thẳng về phía trước.

Một lần nữa, Thủy Căn lại nhìn thấy vách núi chạm trổ đầy những hình vẽ kia, những người nguyên thủy đang sản xuất sinh hoạt, có người đan lưới bắt cá, có người gieo mạ trồng lúa, còn có những người phụ nữ nuôi tằm dệt vải...

Khi liếc đến những lời cầu phúc của hình ảnh Khổn và Chuyên Húc ngồi đối diện nhau, Thủy Căn mơ hồ nghĩ: trong giây phút cuối cùng ấy, bởi vì cả mình và Thiệu đều không đành lòng đâm đối phương một đòn trí mạng, đều sẵn sàng dùng sinh mạng của mình để đổi lấy đường sống cho đối phương, nên lời nguyên kia mới tự phá vỡ, phải không?

Khi tuyệt vọng phát ra lời nguyên ấy, kỳ thực Khổn si tình vẫn hy vọng những kẻ ôm ấp tình cảm bất luân ấy dù có theo đuổi thứ quyền lực đứng đầu thiên hạ thì họ vẫn có thể yêu nhau bằng cả chân tâm, phải không?

Sau đó là tới chỗ tấm lưới tơ bền chắc kia, chỉ có điều, khi bọn họ rơi xuống tấm lưới, nó tự dừng lại từ từ biến mất, mấy người họ la hét hãi hùng, lao vùn vụt xuống vực sâu thăm tối...

Chương 69

Cú rơi lần này vô cùng khủng khiếp, gió thổi “ào ào” bên tai, chẳng thể nhìn thấy cái gì hết. Bỗng, trước mắt chói lòa, còn chưa kịp thích ứng, hai cánh tay cậu đã vướng vào cái gì đó, và thế rơi ngừng lại.

Thủy Căn chậm rãi mở mắt, trên đầu là mặt trời giữa trưa, ngập mắt là lá tùng xanh non mơn mớn, xua đi sự u ám đáng sợ của hầm băng trong lòng đất. Song, tình hình của Tiểu Căn thì không được tốt cho lắm, hai cái đùi trần trụi lắc lư giữa không trung, còn hai cánh tay thì bị mắc vào một chạc cây to.

Hầm băng trong lòng đất này là đồng hồ cát sao, trên dưới đảo ngược? Tại sao rơi xuống vực lại trở về được thế giới trên mặt đất? Thủy Căn biết bọn họ đã phá vỡ kết giới của hầm băng, an toàn về tới biển rừng giữa núi Đại Hưng An.

Có điều, thế cũng chưa phải đã thật sự an toàn... Con bà nó, chả biết làm sao mà cậu lại treo tòng teng trên một cái cây to, cách mặt đất phải đến bốn mét. “Thần tiên trên trời” từ đâu giáng xuống làm mấy chú chim sẻ sợ hãi vỗ cánh bay tán loạn. Chân không đến

đất, đầu không đến gờ, Thuỷ Căn nôn nóng gào lên: “Thiệu! Thiệu!”

“Aiii, cái đệt! Mịa nó, ngã muốn đập cu!” Tiếng chửi thô tục thế này, vừa nghe đã biết là Quảng Thắng. Nhìn về phía phát ra tiếng nói, Thuỷ Căn chỉ thấy Quảng Thắng đang ngã chổng vó dưới tàng cây, trên khuôn mặt thô kệch, con mắt lông mày dùm dó vào nhau, vết sẹo trên mặt cũng xô lệch theo.

Còn Vạn Nhân cũng đang ngồi dưới đất. Sau khi bình tĩnh quan sát xung quanh, y ngẩng đầu lên nhìn Thuỷ Căn đang lủng lẳng trên cây.

Thác Bạt Thiệu đâu? Thuỷ Căn vội vàng ngó nghiêng bốn phía để tìm kiếm bóng dáng Thiệu.

“Mau... mau tới đây giúp với!” Tô Bất Đạt kêu to bằng thứ tiếng Hán trọ trẹ.

Cách cái cây to có Thuỷ Căn hơn mười mét, Tô Bất Đạt đang lom khom kéo theo một người. Cái thân thể không hề nhúc nhích kia chính là Thác Bạt Thiệu.

Vì có Tô Bất Đạt che khuất mất, Thuỷ Căn không thấy rõ được tình hình của Thiệu, lại còn đang bị treo trên cây nữa, nên cậu càng cuống hết cả lên.

Khi Tô Bất Đạt đứng dậy, Thuỷ Căn rốt cuộc cũng thấy rõ: đầu Thác Bạt Thiệu vừa vặn đập vào một tảng đá không lớn lắm, máu tươi đỏ thẫm chảy tràn một vũng.

Hai cánh tay cũng không trụ nổi được nữa, với một thế “bình sa lạc nhận”, Thuỷ Căn chật vật té xuống dưới tàng cây, may mà trên mặt đất phủ một tầng lá cây xốp mềm, không đến nỗi gãy chân gãy tay gì.

Bất chấp đau đớn, Thuỷ Căn chạy tới nơi Thác Bạt Thiệu đang nằm quay đơ trên mặt đất.

Cậu còn nhớ rõ lúc ở trong hầm băng, Thiệu đã sử dụng đại pháp gì đó, hao hết linh lực, bây giờ lại còn đập đầu vào đá nữa. Suy cho cùng, đó cũng chỉ là thân thể máu thịt bình thường, chịu sao nổi đây!

“Thiệu, tỉnh lại đi! Nghe thấy ta không?” Thuỷ Căn nôn nóng muốn lay tỉnh Thiệu, nhưng lại sợ sẽ gây ra di chứng nào đó. Cậu lo sợ đến nỗi cào cả vào lòng bàn tay mình.

Đúng lúc này, Vạn Nhân cũng đã tới nơi, nhìn Thiệu trong vũng máu, đôi mắt hẹp dài toát ra sát khí, lòng bàn tay cũng ngưng tụ linh lực.

“Ừ...” Có lẽ tiếng gọi của Thuỷ Căn đã có tác dụng, con mắt Thiệu hơi rung rung.

Thuỷ Căn mừng vui khôn xiết. Cậu dán sát mặt vào, nói với Thiệu: “Thế nào rồi? Không việc gì chứ?”

Thật ra thì Thuỷ Căn cũng đã đoán trước được Thiệu sẽ trả lời ra sao. Vị Vương gia nghìn tuổi này sĩ diện lắm á! Kể cả cái đầu có bị đập nứt ra như quả trứng gà, hăn cũng phải căng mặt ra giả vờ vân đạm phong khinh, thờ ơ như không nói: “Bản vương làm sao mà có việc gì được!”

Thế nhưng lần này, sau khi mở mắt, Thiệu đầu tiên là ngơ ngác nhìn Thuỷ Căn, rồi đưa tay sờ soạng cái gáy đau đớn, cảm thấy nóng nóng lại ướt ướt. Đến khi thấy rõ vết máu dính đầy tay mình, hăn kinh hãi trợn tròn hai mắt, hét to một tiếng: “Máu!”

Thuỷ Căn cảm thấy trong đầu nổ “đùng” một tiếng, cậu không chống đỡ được nữa, đặt mông ngã phịch xuống mặt đất.

Một tiếng “máu” đó không phải là giọng nói khàn khàn cậu quen thuộc.

Người đã tỉnh lại không phải là Thác Bạt Thiệu, mà là thằng bạn hồi tiểu học của cậu – Đới Bằng!

Đứng một bên, Vạn Nhân hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không hề thu lại linh lực trong lòng bàn tay. Chỉ có cách giết vật chủ mới có thể hoàn toàn khiến Thanh Hà vương hồn phi phách tán, tiến sĩ Vạn quyết định phải nhổ cỏ tận gốc!

Đúng lúc này, xa xa vọng tới tiếng chó sủa. Tô Bất Đạt thấp giọng nói: “Không ổn rồi, là người tuần núi đến đấy, chúng ta giờ như thế này không thể để họ phát hiện ra được, nên trốn đi thì hơn! Mau nâng hắc dật, mọi người đi theo tôi nào.”

Vạn Nhân suy tính một cách chóng vánh, lén thu lại linh kiếm đã thành hình, theo Tô Bất Đạt đi vào sâu trong rừng.

Thủy Căn kéo Đới Bằng, định bụng cũng hắc đi. Thấy thẳng nhãi Thủy Căn gầy như que củi, Quảng Thắng quả tình là không nhìn nổi, bèn đẩy Thủy Căn ra rồi cũng Đới Bằng lên vai mình.

Đới Bằng thì vẫn còn đang ngơ ngác, chỉ biết là vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm giữa rừng sâu núi thẳm, máu me đầy đầu, cả người đều đau muốn chết. Vừa kinh vừa sợ, hắc chỉ biết ngoác mồm ra khóc, lại còn lẩm bầm mấy câu kiểu như nếu dám đụng vào hắc, hắc sẽ méch ba, vân vân và vân vân, hơi có triệu chứng mắc bệnh tâm thần rồi.

Cơ bản là vì Thác Bạt Thiệu sống chết chưa rõ mà Thủy Căn thấp thỏm lo âu, chẳng biết Thiệu có hồn phi phách tán thật vì lời

nguyên hiểm độc kia không nữa. Giờ lại phải nghe Đới Bằng nước mắt nước mũi sụt sùi, Thủy Căn ngán ngẩm cho Đới công tử một cái bạt tai vào mồm: “Câm miệng lại! Bây giờ chúng ta là tù nhân trốn trại, người muốn dẫn cảnh sát tới bắt chúng ta hả?”

Bị ăn tát, Đới Bằng sững sốt; mặc dù không hiểu rõ tình trạng hiện tại lắm, nhưng “bị cảnh sát bắt” quả thực là nỗi đau của đời hăn, hăn lập tức ngậm chặt mồm vào.

Miệng Quảng Thắng há hốc đến nhìn thấy cả cuống họng. Gã đã quen nhìn Thiệu trước mặt Thủy Căn ngang ngược hống hách nói một là một rồi.

Không ngờ Thủy Căn cũng có thể đàn ông đến thế, lại dám vả vào mồm Thanh Hà vương cơ đấy! Điều này khiến Quảng Thắng đại ca không thể không sinh lòng bội phục.

Phải biết rằng, đến một tên lưu manh chuyên nghiệp như gã đây cũng phải sợ cái tên Thanh Hà vương âm trầm đáng ghét kia ấy chứ!

Cho dù bây giờ vị này có hơi ngớ ngẩn tí, nhưng ngộ nhờ chốc nữa đầu óc lại quay về bình thường thì sao? Quảng Thắng thay Thủy Căn vuốt mồ hôi lạnh.

Thật ra thì sau khi tát xong, Thủy Căn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào mặt Đới Bằng, trong lòng phảng phất hy vọng trên khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy có thể lộ ra vẻ mặt “người chết chắc rồi”.

Thế nhưng trên khuôn mặt kia vẫn là cái vẻ “khinh yếu sợ mạnh” ấy.

Thủy Căn cảm thấy trái tim mình như chìm thẳng xuống đáy vực. Chẳng lẽ lời nguyên kia thật sự ứng nghiệm rồi sao?

Chương 70

Xuyên qua rừng rậm, bóng cây trước mặt lay động mờ mờ ảo ảo, cành cây không ngừng quật qua thân thể trần trụi. Tiếng chó sủa phía sau càng lúc càng to, chấn động màng nhĩ. Trái tim Thủy Căn chưa từng hoảng loạn đến thế này.

May mà Tô Bất Đạt quen thuộc địa hình nơi đây, đi trước thuần thục dẫn đường. Nhưng vì phải cõng Đới Bằng, nên Quảng Thăng vốn đã chẳng chạy được nhanh, trong lúc hoảng loạn lại còn không cẩn thận giẫm phải bẫy thú trên mặt đất chẳng biết là do ai đặt.

“Aaa...” Đau đớn khôn xiết khiến Quảng Thăng kêu lên thảm thiết. Gã lập tức bổ nhào xuống đất, Đới Bằng trên lưng gã cũng té rầm sang một bên, Nghe thấy tiếng, Thủy Căn ngoảnh lại nhìn, lập tức dừng bước chạy tới giúp Quảng Thăng tách bẫy thú ra.

Thế nhưng cái bẫy thú kẹp quá chặt, hoàn toàn không có biện pháp nào cả.

Nghe thấy tiếng động, Tô Bất Đạt quay trở lại. Vạn Nhân cũng chạy vài bước trở về túm Thủy Căn lên, gấp gáp nói: “Mau đi

theo ta!”

Thủy Căn giữ chặt lấy cái bầy thú trong tay, nói như đinh đóng cột: “Không!”

Vạn Nhân yên lặng nhìn cậu, và rồi bỗng nhiên một tay nắm lấy gáy cậu, y hung hăng hôn lên môi cậu, đầu lưỡi kia chính là một con độc xà xảo quyệt, linh hoạt chui vào rồi lại rút ra.

Phút chót y còn nhéo thật mạnh vào bên hông đang mang thương tích của Thủy Căn: “Hãy nhớ kỹ lời hứa người nợ ta!”

Dứt lời, y một mình biến mất giữa biển rừng mênh mông.

Thủy Căn chỉ cảm thấy miếng thịt bị véo đau nhức từng cơn, trong lòng không khỏi suy tư: mình hứa hẹn làm cái gì ý nhỉ? Cái câu “ta cho người làm đến khi nào bị trĩ thì thôi” lúc trong hồ sâu kia thành linh ủa về trong trí não, cậu bỗng thấy lạnh toát cả người.

Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, cậu và Tô Bất Đạt ba chân bốn cẳng định bụng kéo cái chân Quảng Thăng ra khỏi cái bầy nọ, nhưng bầy thú còn chưa kịp tách ra, bốn con người xui xẻo đã bị kiểm lâm đi tuần núi phát hiện ra.

Năm con chó săn lớn vây lấy mấy tên binh tôm tướng tép mà sủa loạn cả lên, có một con suýt chút nữa đã ngoạm một phát lên cái hông tươi non của Thủy Căn rồi.

Mấy người kiểm lâm giương súng, kinh ngạc nhìn mấy tên chắc là bọn săn trộm vừa bị tóm cổ này. Tạo hình mấy tên này đều rất sáng tạo: một người thì bị bầy thú kẹp chân đến nỗi kêu cha gọi mẹ, một tên thì trần trụi run rẩy giữa gió lạnh, co rúm mông né né hàm răng của chó săn, một tiểu thanh niên dân tộc thiểu số ăn mặc rất nguyên thủy thì đang lạnh lùng trừng bọn họ, còn có một thanh niên mặc chiến giáp thời cổ, đầu đầy máu, và đang khóc thút thít.

Với tình hình này, có nói mình là du khách bình thường thì cũng chả ai tin cả.

Mấy người bị dẫn xuống chân núi trong lo lắng thấp thỏm. Kết quả liên lạc với cục cảnh sát địa phương là trong bốn người thì có ba tên là tù nhân vượt ngục đang bị phát lệnh truy nã. Ngoại trừ Tô Bất Đạt, ba người còn lại bị áp giải suốt đêm lên đồn công an tỉnh.

Bởi vì có liên quan tới một ngài cục trưởng cục công an mất tích, lại thêm mấy mạng người chết thần bí ở huyện Thanh Hà, tập thể phòng hình sự ra quân, tiến hành thẩm vấn mấy người suốt một đêm.

Thế nhưng sau một loạt câu hỏi, các đồng chí cảnh sát đều muốn điên luôn. Tên Đới Bằng kia thì nói chỉ nhớ rõ mình đang bị tù

ở nhà giam Quân Sơn, còn bị bạn tù cùng phòng cường bạo, tất cả những thứ còn lại hăn chẳng hay biết gì hết.

Còn đại ca xã hội đen Quảng Thắng thì làm nhảm toàn chuyện ma quỷ, đặc biệt là những việc ly kỳ gã gặp phải trong lòng đất dưới dãy Hưng An. Quảng Thắng cũng là khách quen của cục cảnh sát, đừng thấy gã nói lảm mà khinh, cũng cất giấu mưu mô cả đó. Tất cả những gì dính dáng tới án mạng giết người, một câu gã cũng không nói, nhất là vụ ở Huyện Không tự ấy, gã đã từng tận mắt chứng kiến tiến sĩ Vạn giết người, nhưng nói ra ai tin? Không khéo cái tội giết người ấy lại đổ cả xuống đầu gã ấy chứ.

Về phần nông dân công Ngô Thuỷ Căn, tên này là ngoan cố nhất, mặc kệ cảnh sát có hỏi cái gì, cũng đều trầm mặc không nói, chỉ ngơ ngác nhìn sàn nhà.

Hai ngày sau, thẩm vấn không có kết quả. Đúng lúc này, tình tiết vụ án xuất hiện một bước ngoặt.

Chuyện là như vậy, từ sau khi Phùng cục trưởng mất tích, điện thoại trong nhà hăn lúc nào cũng có người giám sát. Ngay buổi tối sau ngày mấy tên kia bị chộp, Phùng cục trưởng đã gọi một cuộc điện thoại về nhà, đại để nói là hết thả đều bình an, chứ nên lo lắng, trước mắt hăn đang ở nước ngoài, trong mấy năm tới không

thể về nước được, mong người thân đừng nhớ nhung vân vân. Nội dung lời nói dường như tiết lộ có điều khó nói.

Bà vợ cục trưởng nghe thấy thế, mặc kệ luôn!

Vị phu nhân này cũng không phải đèn kiệম đầu (kẻ tầm thường), bà lập tức gặng hỏi, có phải phạm tội lớn tày trời gì rồi không mà một mình chạy trốn, để bà với con ở lại dọn dẹp tàn cục. Ngài cục trưởng sốt ruột trấn an vài câu, nhưng lại thấp thoáng có chút đặc ý, thậm chí hẳn còn nói tất cả đã có người chịu tội thay, sẽ không liên lụy tới người nhà đâu, mặt khác hẳn sẽ chuyển cho bà ít tiền, để bà yên tâm nuôi con.

Nghe được đoạn ghi âm cuộc điện thoại như thế, các đồng chí phòng hình sự bỗng sinh nghi.

Ngày hôm sau, đại đội hình sự của tỉnh lập tức đi điều tra tài khoản ngân hàng của bà vợ Phùng cục trưởng, và phát hiện thấy lúc sáng sớm, đã có tới năm trăm ngàn đô-la Mỹ từ nước ngoài gửi về. Một con số lớn đến thế, không phải một viên chức bình thường dựa vào tiền lương mà có thể tích góp được, quả thực khiến người ta phải khiếp sợ.

Vì vậy, hồ sơ vụ án trước đây Thuỷ Căn trộm mộ gian thi đã được lật lại một lần nữa. Những nhân viên có liên quan đã từng thẩm tra xử lý vụ án khi ấy cũng bị tra hỏi từng người một.

Khi thẩm vấn đến nhân viên xét nghiệm phòng chính vụ, thì lỗi hổng trong vụ án cuối cùng cũng đã được tìm ra. Nhân viên xét nghiệm này trước nay vẫn làm công việc bàn giấy, dễ thấy là chưa từng phải trải qua một cuộc thẩm vấn nào nghiêm trọng đến thế này, chưa được mấy câu anh ta đã túa mồ hôi lạnh, nhân viên thẩm vấn dày dạn kinh nghiệm đã nhìn ra ngay đầu mối.

Sau đó, nhờ tập trung tiến hành tấn công tâm lý, nhân viên xét nghiệm đã khai thật. Lúc anh ta kiểm tra thi thể bị gian thi kia, vết rách là do vật cứng gây ra, dường như ai đó đã cố làm giả hiện trường gian thi. Về phần tinh dịch trên thi thể, tuy đúng là của Ngô Thuỷ Căn, nhưng bên trong có trộn lẫn một lượng lớn sợi vải quần áo.

Nói cách khác, lượng tinh dịch ấy vốn nhỏ trên quần áo khác, lại bị ai đó gom lại, quét lên thành ruột của người chết. Hơn nữa căn cứ vào độ khô của dịch thể lúc đó, dường như nó đã được bắn ra khỏi cơ thể một khoảng thời gian rồi.

Quan trọng nhất là, dấu răng lưu trên cổ Thuỷ Căn lúc trước đúng là do Đới Bằng để lại, chỉ có điều hồi đó Phùng cục trưởng đã sai anh ta phải đổi mẫu răng của Đới Bằng, và làm báo cáo xét nghiệm giả. Nhân viên xét nghiệm cũng khôn, lén giữ hết vật chứng đã bị thay đổi lại.

Sau đó, chứng cứ bất lợi với Phùng cục trưởng cứ mọc lên như nấm sau mưa. Tham ô, nhận hối lộ, móc ngoặc với hàng loạt nhân viên công chức làm ô dù cho tội phạm, vân vân và vân vân...

Mà cái chết của Trương Đại Phúc cũng có nhiều điểm đáng ngờ. Rất có thể là do Phùng cục trưởng đã biến mất, nhân chứng mới nhao nhao lên kể rằng, trước khi mất tích, Trương Đại Phúc bị người ta bắt ép lên một xe bánh mì, kể cả mấy dân công bị làm tế phẩm mà bỏ mạng ở cổ mộ kia nữa, cũng có người nhìn thấy bọn họ bị túm lên xe tải, chứ không phải như cảnh sát suy luận là đã mang theo cỗ vật bỏ trốn.

Mọi bằng chứng của vụ trộm mộ khi đó dường như đều chỉ thẳng vào Phùng cục trưởng và Đới Bằng.

Còn Thuỷ Căn hẳn là người vô tội bị cuốn vào làm vật hy sinh như lời cậu khai hồi đó. Về mấy lời kể về ma quỷ ấy, không loại trừ khả năng là khi thấy Phùng cục trưởng giết người, tinh thần đã chịu kích thích quá mạnh mà sinh ra ảo giác.

Tất cả dường như đều đã rõ ràng, Phùng cục trưởng là chủ mưu đứng đằng sau hàng loạt vụ án ghê rợn, hẳn cấu kết với con trai chủ tịch huyện để ăn trộm cỗ vật, sau đó mưu toan giết người diệt khẩu, rồi đổ mọi tội lỗi lên đầu Ngô Thuỷ Căn.

Và dưới sự thẩm vấn của cảnh sát hình sự, cuối cùng thì Đới Bằng cũng khóc lóc khai ra hết lúc đó hẳn làm theo mưu kế của Phùng cục trưởng, bắt bọn Thuỷ Căn lên xe ra sao, rồi mấy người kia bị Phùng cục trưởng hại chết thế nào. Về cơ bản, tất cả đều giống hệt lời khai trước đây của Thuỷ Căn.

Đến đây, mặc dù vụ án còn có điểm chưa rõ ràng, chẳng hạn như cách chết quỷ dị ghê rợn của mấy người nọ. Nhưng căn cứ theo nguyên tắc “nghi tội tòng vô” (không chứng minh được rằng có tội, tức là vô tội), Thuỷ Căn được phóng thích.

Là nghi phạm quan trọng, Đới Bằng vẫn bị giải vào nhà giam Quân Sơn, đợi vụ án mở rộng thêm.

Bà góa Trương khi nghe tin, vui mừng quá đỗi. Khi thấy vẻ mặt ngơ ngẩn ngây dại của con mình, bà quả phụ đau lòng khóc òa lên. Thế nhưng nhân viên nhà giam nói với bà rằng, bởi vì bị oan, nên Thuỷ Căn sẽ nhận được một khoản tiền bồi thường chừng ba mươi ngàn.

Bà góa Trương duỗi ngón tay tính toán, cho dù có đi làm công hai năm, cũng chẳng tích cóp được đến ba mươi ngàn tệ. Cho nên một năm này trong nhà giam xem ra vẫn hơi chán.

Cuộc sống dường như đã trở lại như trước, cậu thoát khỏi nghi án giết người, lấy lại tự do; mẹ đưa cậu về ngôi làng quen

thuộc; bạn học thân thiết và hàng xóm láng giềng tới tập đến nhà hỏi thăm.

Về đến nhà, bà góa Trương mở tiệc, đốt vài tràng pháo, nhận được không ít tiền mừng, khiến bá góa Trương vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng được nở mày nở mặt trước mặt các bà con xóm giềng đã từng hiểu lầm hai mẹ con bà. (Skye: bé Căn ra tù mà cứ như thể cưới vợ ý =.=)

Song, giữa bầu không khí náo nhiệt ấy, giữa những vụn giấy hồng bay phấp phới kia, chẳng ai chú ý tới vẻ mặt đờ đẫn của Thuỷ Căn.

Từ đó về sau, mọi thứ trở lại với sự yên bình vốn có. Mỗi ngày mở mắt ra, mẹ đã nấu xong bữa cơm nóng hôi hổi chờ cậu ăn. Không có ác linh, không có thiêu thân khổng lồ, không có oán chương dưới nước và những thứ loạn thất bát tao như thế.

Hai ngày trước, mẹ còn lầm bầm rằng, nhân lúc trong tay còn ít tiền để không, nhanh chóng thu xếp việc cưới xin, tranh thủ kết hôn rồi sinh lấy một đứa, tổng khứ hết vận xui ấy đi cho xong.

Thậm chí có một hôm, mẹ còn cầm về một bức ảnh, cô gái trong ảnh rất xinh, đôi mắt to to, hai má hồng hồng, nõn miêng cười hé ra hàm răng trắng sáng, đúng kiểu Thuỷ Căn thích. Nhưng

Thủy Căn chỉ liếc mắt một cái, hứng thú rãi rời, chuyển ánh nhìn về phía màn hình TV, uể oải nói: “Mẹ, con không xem đâu!”

Bà góa Trương tức giận mắng cậu một trận té tát.

Cuộc sống ấy mà, vốn nên là như thế này. Đây là tình trạng lý tưởng mà trước kia Thủy Căn vẫn ngày nhớ đêm mong.

Thế nhưng vì sao cậu mấy lần đều mơ thấy những chuyện từng trải qua ở thôn Bốc Vu, ở Huyện Không động...

Tại sao khi nhìn người ấy vừa to tiếng mắng mình vừa ra sức cứu mình, cậu lại không khỏi bật cười thành tiếng, tại sao khi nhìn thấy lão quỷ nghìn năm chết tiệt kia cứ biến mất dần trong cảnh mộng, cậu lại ghen ngào khóc tỉnh?

Gối bị nước mắt thấm ướt một mảng, cảm giác ướt lạnh trên mặt thấm vào tủy đáy lòng, cho dù có quần chăn quanh người thật chặt cùng chẳng thể ngăn lại được.

Sau đó là trần trọc khó ngủ, một mình ngơ ngác nhìn chăm chăm bóng cây trên cửa sổ mãi cho đến bình minh...

Lại một lần nữa khóc mà tỉnh lại từ trong giấc mộng, Thủy Căn không thể chịu được nổi nữa. Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, cậu đã thức dậy, cầm một ít tiền và giấy tờ của mình, đạp xe đến nhà tù Quân Sơn, nơi đang giam giữ Đới Bằng.

Chương 71

Bởi vì từng ở nhà giam một thời gian dài, cậu biết chắc hôm này là ngày người thân đến thăm tù.

Trước khi tới nơi, cậu tạt qua một cửa hàng tạp hoá, mua hai cân thịt bò kho tương và một cái chân dê kho tương. Cậu nhớ Thiệu rất thích ăn chân dê. Tới nhà giam Quân Sơn, trước tiên là xuất trình chứng minh thư để đăng ký, sau khi đăng ký xong thì đến phòng tiếp khách yên lặng chờ đợi.

Khi bóng dáng gầy gầy của Thác Bạt Thiệu xuất hiện trước mắt, Thuỷ Căn hơi kích động đứng lên.

Nhưng khuôn mặt quen thuộc kia đầu tiên là khúm núm ngược lên, và rồi kinh ngạc mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Sao mi lại tới đây?”

Đáy lòng Thuỷ Căn nguội lạnh, cô đơn ngồi về ghế. Hiện thực lại một lần nữa nhắc nhở cậu, người này là Đới Bằng, không phải Thác Bạt Thiệu.

Chân dê cậu đem tới bị ghét bỏ, Đới Bằng cau mày nói mùi hơi quá, còn chả đủ tư cách cho chó nhà hăn ăn. Hăn lại giở giọng

khó chịu, Ngô Thuỷ Căn cậu tới đây có phải là để chế giễu hần không.

Chuyển đi đến nhà giam này chẳng những không thể khiến lòng cậu an tĩnh trở lại, mà ngược lại, nó thậm chí còn khiến trái tim cậu như bị ném lên bếp lò, rồi trở mặt lên xuống như một miếng thịt nướng. Không đợi Đới Bằng ăn xong thịt bò kho tương, Thuỷ Căn đã đứng dậy muốn về.

Ngay khi cậu vừa xoay người định bụng rời đi, từ phía sau vang lên một giọng nói chằng nặng chằng nhẹ: “Nếu có thêm Thiêu Dao Tử thì tốt rồi!”

Thân mình Thuỷ Căn cứng đờ, đồng tử co lại.

Thiêu Dao Tử không phải loại rượu thường thấy ở nơi họ sống, Đới công tử thích cách sống phô trương lãng phí không đời nào lại uống qua rượu Thiêu Dao Tử. Thế nhưng Thiệu đã từng uống, ngay trên núi Đại Hưng An, hẳn uống Thiêu Dao Tử mà Tô Bất Đạt ử, nhìn cậu cười ha ha, tiếng cười sang sảng kia như còn vang vọng bên tai.

Đang ăn ngon lành, Đới Bằng tự dừng lại thấy Thuỷ Căn run run xoay người, hai mắt rưng rưng nhìn hần, thịt bò nhai trong miệng tí nữa thì nghẹn.

“Mi... mi vừa nói gì?” Thuỷ Căn nín thở hỏi.

“Ta có nói gì đâu?” Đới Bằng không hiểu.

Thuỷ Căn bổ nhào tới, chồm qua mặt bàn túm cổ áo Đới Bằng, hét lên: “Rõ ràng ngươi vừa mới nói! Ngươi bảo nếu có Thiêu Dao Tử thì tốt mà!”

Cai ngục ở gần đó lập tức đi tới tách hai người ra. Đới Bằng hết sức căm tức, nhất quyết cho rằng Thuỷ Căn tới là để chơi đùa mình, hăn bèn nói với cai ngục: “Bảo cáo đồng chí cảnh sát, người này không phải là thân thích của ta, lần tới hăn trở lại, ta không gặp hăn có được không?”

Cuối cùng, sau khi bị mắng cho một trận, Thuỷ Căn bị đuổi ra khỏi trại tạm giam Quân Sơn.

Thác Bạt Thiệu không biến mất, chắc chắn hăn đang ở ngay trong cơ thể Đới Bằng, nhưng cậu tới rồi mà, vì sao hăn lại không ra? Đúng rồi, không phải là hăn không muốn ra, mà là trong hầm băng dưới mặt đất, linh lực của hăn đã bị tổn hao quá nhiều, chỉ sợ là lực bất tòng tâm. Nếu ở trong đó, ít nhất cậu còn có thể giúp hăn dụ oán linh tới để bồi bổ thân thể...

Cậu ngây ngốc nhìn cửa nhà giam một lúc lâu, rồi đến xe đạp cũng chẳng buồn lấy, cậu lết từng bước một xuống Quân sơn.

Xuống Quận sơn rồi, đi một hồi lâu, ngang qua một cái chợ nhỏ, Thuỷ Căn đứng khựng lại, nhìn túi tiền dắt trên người đám người buôn bán đến xuất thần.

Đới Bằng bị phân đến đội lao động cải tạo của tội phạm nghiêm trọng.

Nếu ra tay nhẹ quá, phỏng chừng không thể được phân đến cùng một chỗ với hắn, mà nặng quá thì cũng không được, ngộ nhỡ chết người thì làm sao!

Sau khi cân nhắc, Thuỷ Căn móc hai chục tệ trong túi ra, tới một tiệm kim khí nhỏ mua một con dao phay. Sờ thử lưỡi dao, rồi cậu kề con dao lên cổ ông chủ đang thối lại tiền thừa: “Cư... cướp đây, lấy hết tiền trong cửa hàng của các người... mịa nó ra đây!”

Ông chủ run rẩy, ban ngày ban mặt mà có người chán sống dám ăn cướp giữa phiên chợ đông người qua lại thế này!

Một bà khách đứng bên kính sợ la lên bài hãi, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh đổ cả về đó.

Có người phản ứng nhanh, lấy di động ra chuẩn bị gọi 110 báo cảnh sát liền.

Ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc ấy, cánh tay cầm dao của Thuỷ Căn bị ai đó nắm chặt, cơ thể cậu cũng bị một cánh tay

khắc gắt gao ôm vào.

Thuỷ Căn vốn không hề có ý định xuống tay, con dao phay kia cũng chỉ đặt hờ trên cổ ông chủ vậy thôi, chứ chắc chắn là không dám dùng sức đâu. Không hề phòng bị, cậu có muốn thoát cũng chẳng giã ra được.

“Rất xin lỗi ông chủ, thần kinh của em họ tôi không được tốt lắm, người nhà không cẩn thận để nó chạy đến đây, thật là có lỗi!”

Một giọng nói ôn hoà hiền hậu vang lên bên tai Thuỷ Căn. Nghe thấy thế, trái tim cậu nặng trĩu cả xuống. Quay đầu lại nhìn, người đang giữ chặt lấy cậu chính là Vạn Nhân lúc trước đã lui nhanh như thỏ.

Lúc này, y đang đeo một đôi kính gọng vàng, rất ra dáng học giả hào hoa phong nhã. Y giải thích với ông chủ cửa hàng bằng vẻ mặt áy náy, nhưng hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài văn nhợc của y chính là sức mạnh đang ghì chặt lấy Thuỷ Căn.

Sau khi nói xong, không để ý tới ông chủ tiệm đang hùng hổ chửi bới, tiến sĩ Vạn cặp Thuỷ Căn đi, tổng vào một chiếc xe con hãng Buick.

“Buông ta ra! Ai cứu mạng với! Tôi không biết y, đây là bắt cóc!”

Các cô dì chú bác đang mua đồ nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại: bác nói xem thằng nhỏ mới tí tuổi đã bị thần kinh rồi? Trong nhà cũng chẳng để ý gì cả, để nó chạy đến đây, thật là nguy hiểm mà!

Sau khi lên xe, Vạn Nhân khoá cửa xe lại. Chẳng buồn để ý gì tới Thuỷ Căn, y nhấn ga phóng ra khỏi chợ. Tới một mảnh rừng vắng vẻ, Vạn Nhân dừng xe.

Trong khoảng thời gian ấy, Thuỷ Căn không nói một lời nào. Cậu biết mình so với Vạn Nhân thì chẳng khác nào tay so với chân, gây lộn không hơn được người ta thì ngoan ngoãn dừng lại đi thì hơn.

Mặt khác, sau khi tỉnh táo lại, cậu cũng hiểu hành động vừa rồi của mình rất không ổn, hoàn toàn không cần nhắc tới hậu quả của việc làm như vậy, có khác nào một người điên.

Nếu cậu lại vào tù, người khác thì không nói làm gì, nhưng mẹ cậu chắc chắn sẽ là người đầu tiên phát điên mất.

Khi Vạn Nhân dừng xe lại mỉm cười nhìn cậu, Thuỷ Căn cũng không nói gì cả, chỉ cắn môi nhìn Vạn Nhân.

Cách một thấu kính, Tiến sĩ Vạn mỉm cười nhìn chăm chăm đôi môi bị cắn đến trắng bệch của Thuỷ Căn, rồi lại ngẫm nghĩ mấy

lợn tóc lông cừu đang có xu hướng trở lại thành tổ quạ của bé con, trong đầu tự động đặt cậu bên cạnh vị đại vương tử anh tuấn trầm tĩnh của kiếp trước.

Nhìn một hồi lâu, y mới nhận ra không ngờ mình cũng nghĩ những chuyện buồn chán như thế trong đầu, so làm sao được mà so!

Đúng là một thằng nhóc ngốc nghếch, Vạn Nhân y khinh thường chẳng thèm nhìn, nhưng không biết vì sao y lại thích được ngay kẻ ngốc này mới lạ. Đáng tiếc kẻ ngốc vẫn chỉ là kẻ ngốc, hết lần này tới lần khác chỉ một lòng một dạ yêu thương hạng người vô năng như Thác Bạt Thiệu kia.

Nhưng không sao cả, vật cản này sẽ sớm bị dọn dẹp sạch sẽ thôi. Một khi Vạn Nhân y đã muốn, thì cho dù có cách mấy đời y cũng nhất định sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay.

“Cuộc gọi của Phùng cực trưởng thật ra là do người làm phải không?” Chịu không nổi ánh mắt lưu manh của Vạn Nhân nữa, cuối cùng Thủy Căn đành mở miệng hỏi.

Vạn Nhân thờ ơ gật đầu: “May mà, trước khi cứu họ Phùng ra, ta đã moi được một khoản tiền từ hắn, rồi lợi dụng âm thanh để làm nhiễu sóng điện não người nghe, khiến họ tưởng lầm là tiếng Phùng cực trưởng. Có điều, làm thế rất hao tổn linh lực, không nên

dùng thường xuyên, nhưng để rửa sạch tội cho Tự nhi của ta, cho dù thịt nát xương tan ta cũng cam tâm tình nguyện!”

Khi nói những lời này, miệng Vạn Nhân đã dán sát đến bên tai Thuỷ Căn.

Ta thao! Mấy lời không biết xấu hổ như vậy mà làm sao y có thể nói ra tự nhiên đến thế hả giờ? So với Thiệu thô bạo quái tính quái nết, tiến sĩ Vạn có thể coi là chuyên gia tán tỉnh.

“Hừ, đừng có mong ta sẽ cảm ơn ngươi! Đới Bằng không thể thoát thân hần cũng là kiệt tác của ngươi đi!”

Vạn Nhân chớp chớp mắt một cách vô tội: “Bao nhiêu người chết như thế cơ mà, gì thì gì cũng phải có người đứng ra nhận tội chứ! Nếu Phùng cục trưởng đã chết, vậy cũng chỉ còn có hần thôi, huống chi hần có bị bắt cũng không thể coi là oan uổng đâu!”

Chỉ một câu nói thôi đã làm Thuỷ Căn đứng hình. Đúng vậy, mặc dù khi đó Thiệu đang trong trạng thái oán linh hồ đồ, nhưng hần đã giết mấy mạng người cũng là sự thật không thể chối cãi...

Đúng lúc này, Vạn Nhân đột nhiên hạ lưng ghế của Thuỷ Căn xuống. Không kịp phòng bị, thoáng cái Thuỷ Căn đã nằm ngay đơ ra. Vạn Nhân xoay người đè lên trên, cặp mắt kính gọng vàng nguy

trang kia đã không thấy bóng dáng, trong đôi mắt hẹp dài toát ra sự
thèm khát âm trầm.

“Thiếu nợ thì phải trả lại, người cũng thế, thừa dịp này,
người cũng nên hoàn trả một phần những gì thiếu nợ ta đi chứ nhỉ?”

Xe Buick này

Chương 72

Vừa nghe thấy thế, Thủy Căn đầu tiên là co mông lại theo phản xạ, và sau đó là cổ đẩy Vạn Nhân ra.

Làm sao mà trả khoản nợ cho vay nặng lãi này được chứ?

Chỉ trong nháy mắt, cả quần ngoài lẫn quần đùi hoa của bạn nông dân công đều đã bị vứt ra ghế sau xe.

Chẳng biết chuyên ngành của Vạn Nhân ở đại học có phải là lưu manh phạm tội học không, mà mấy ngón tay phối hợp với đầu lưỡi quá xá là lưu manh.

Sau mấy hiệp, dù không cam lòng, nhưng cậu cũng bị khiêu khích đến nỗi có cảm giác luôn. Hai tay Thủy Căn bị giữ chặt ở sau lưng, cửa sau bị ép phải mở rộng ra, hai đùi gác lên hai bên ghế dựa, chỉ cần Vạn Nhân cử động thắt lưng một phát, là cái khoan sắt kia sẽ xuyên vào ngay.

Vạn Nhân nhìn con dê con đang đợi bị làm thịt dưới thân, hô hấp càng lúc càng nặng nề, y hung hăng cắn một phát lên bắp đùi non mềm của Thủy Căn. Răng nanh cắm vào cái chỗ mẫn cảm như vậy làm Thủy Căn đau đến nỗi phải kêu lên một tiếng “ai ya”.

Giữa rừng cây vắng vẻ thế này, quả thực là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Thiệu không bao giờ có thể giáng xuống như thiên thần để giải cứu cho cậu như lần trước nữa rồi.

Thủy Căn nhắm mắt lại, tự an ủi bản thân, mình là một thằng đàn ông chứ phải đàn bà con gái đâu, đây là cái nơi thải ra thứ bẩn nhất cơ mà! Ta đánh không lại người, bị chà đạp cũng không đến nỗi bẽ mặt lắm!

Tuy cậu nghĩ như vậy, nhưng con mắt vẫn không cẩn thận liếc phải cái thứ đồ chơi nóng rực kia của Vạn Nhân, tiếng lòng oán hận gào thét: mịa nó, Thác Bạt Thiệu! Lão tử bị hại ra nông nỗi này mà cũng chẳng trông mong được gì ở người cả!

Ngay khi Thủy Căn tuyệt vọng chờ đợi giây phút cái khoan sắt xuyên thịt, bất thành linh, Vạn Nhân biến sắc, cơ thể giật mạnh ra đằng sau, gáy đập vào trần xe "rầm" một tiếng.

Điều đó quả thực khiến Thủy Căn càng thêm hoảng sợ. Nên biết rằng mặc dù đã đầu thai chuyển kiếp, nhưng tiền sĩ Vạn vẫn luôn giữ vững phong phạm tuyệt thế giai nhân của kiếp trước. Cho dù giết người cướp của cũng vẫn bình tĩnh như thường, không đời nào y lại luống cuống tay chân, mất phương hướng trong lúc thực hiện hành vi phạm tội cấp thấp như vậy.

Nhưng khi nhìn xuống theo ánh mắt Vạn Nhân, cho dù bị kẹp chặt trên ghế, Thuỷ Căn vẫn sợ đến mức giật bắn ra đằng sau.

Cái thứ đó của Vạn Nhân đang *nhúc nhích*, có nói là nhúc nhích cũng tuyệt đối không hề phóng đại tí nào, mức độ linh hoạt uyển chuyển của nó đã vượt quá giới hạn của người bình thường. Hơn thế nữa, từ một cái, nó lại chậm rãi tách ra thành hai cái nhúc nhích, ngửa cái đầu bự chẳng lên như rắn độc ngày kinh chấp⁽¹⁾ xuất động, hình dạng của nó nom lại giống như... giống như xúc tua của oán chương ấy.

Không thể trách Vạn Nhân không được đàn ông cho lắm, bất cứ ai đang ở lúc hưng phấn muốn thưởng mã, lại thấy lão nhị ở đó chơi trò tổ hợp twins cũng đều sợ hãi cả thôi!

Đây là một vấn đề trọng đại, cho dù đang lúc hưng hực khí thế, tiến sĩ Vạn cũng lập tức bị giới cho một gáo nước lạnh mà nguội ngắt cả lòng. Y trừng mắt nhìn lão nhị oánh lộn với nhau bằng vẻ mặt âm trầm.

Thuỷ Căn nhìn thấy mà cũng choáng váng. Quên bég luôn mông đùi đang trần trụi với thiên nhiên, cậu cứ nhìn chăm chăm vào nó, con người thiếu chút nữa lệt tròng.

“Không... không phải, ngài là người địa cầu đấy chứ?” Tiểu Căn Nhi thử hỏi.

Vạn Nhân hít sâu một hơi, nhắm mắt lại thử kìm nén dòng máu đang sôi sục trong cơ thể. Cùng với sự lắng xuống của dục vọng đang xao động, nam căn bị biến dị cũng chậm rãi trở lại như cũ, héo rút lại rồi uể oải rũ xuống.

“Máu có vấn đề...” Vạn Nhân nghiêng răng phun ra một câu như vậy, có điều Thủy Căn không hiểu.

Lúc trước, vì thèm muốn linh lực của Dát Tiên, trong hầm băng, y đã hút máu Dát Tiên. Anh bạn cứ tưởng rằng thế là đã kéo được trâu về nhà, nhưng không ngờ linh huyết cũng để lại di chứng. Vừa nãy, Vạn Nhân mới phát hiện ra rằng lúc dục vọng bắt đầu dâng lên thì cũng là lúc máu trong huyết quản lập tức sôi sục, từng tế bào như đang kêu gào, và sau đó chính là cảnh ban nãy.

Cũng chả biết đây có phải là lời nguyên thâm độc của Dát Tiên dành cho kẻ đã giết hấn không?

Biết cái thứ lưu manh của Vạn Nhân bị trúng *khẩn cô chú* (lời chú Đường Tăng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không), đang như cọng hành bị dội nước, Thủy Căn thẳng sống lưng lên ngay tắp lự, hả hê cười trên nỗi đau của Vạn Nhân: “Đừng nói là cuối cùng người sẽ hoàn toàn biến thành một con cá mực luôn đấy nhé?”

Từ nãy đến giờ, sắc mặt Vạn Nhân đến là khó coi. Y cứ tưởng mình có thể hoàn thành tâm nguyện, không ngờ lại xảy biến hoá quỷ dị đến thế, độ uể oải này chắc chỉ có bệnh liệt dương mới có thể sánh bằng mất thôi.

Tuy nhiên, nghe xong lời nhục mạ của Thuỷ Căn, y lại không để bụng tí nào mà chỉ mỉm cười: “Yên tâm đi, trước khi đó, cho dù có biến thành mấy cái đi chẳng nữa, ta cũng nhất định phải thưởng người một lần, ngược lại, người mới phải luyện co giãn phía dưới nhiều đi.”

Tượng tượng ra cái cảnh ‘*nhị xà nhập động*’, Thuỷ Căn sợ đến mặt cắt không còn hột máu.

Trường trị Thuỷ Căn xong, tiến sĩ Vạn xoay người trở về ghế lái xe, ngón tay gõ gõ vô lăng, không biết y lại đang tính toán cái gì nữa.

Liếc mắt nhìn Thuỷ Căn còn đang thộn mặt ra với cái môn trần trụi, y mím chặt môi, nói bằng giọng cứng ngắt: “Mặc quần vào!”

Thuỷ Căn lúc này mới ngại ngừng dời tầm mắt khỏi hạ thân của Vạn Nhân, túm quần lại, luống cuống mặc vào.

Bấy giờ, Vạn Nhân bỗng chậm rãi nói: “Có lẽ chúng ta nên đến núi Trường Bạch một chuyến...”

Cái tay đang đeo dờ thắt lưng của Thủy Căn khựng lại.

Đúng thế nhỉ, cái bản đồ mà Thác Bạt Tự để lại lúc trước có điểm cuối cùng chỉ thẳng tới núi Trường Bạch, chỉ có điều, Thác Bạt Thiệu đang vùi thân trong lao ngục, sống chết chưa rõ, lẽ nào trong hành trình cuối cùng tới núi Trường Bạch, cậu chỉ có thể đi cùng Vạn Nhân sao?

(1) Kinh trập là một trong 24 tiết hàng năm, vào ngày mùng 5 hoặc 6 tháng 3, lúc đó nhiệt độ tăng lên, có sấm, mưa xuân nẩy mầm, kinh trập chỉ những động vật nhỏ trốn trong bùn đất ngủ đông bị tiếng sét thức tỉnh, rời khỏi hang hoạt động.

Chương 73

Vạn Nhân lại thẳng thắn hiể thấy. Không đợi Thuỷ Căn hỏi, y đã nói luôn quyết định của mình.

Thì ra, trước khi Thác Bạt Tự xưng đế, Bắc Ngụy vốn là một quốc gia nghèo đói. Hơn nữa, biên giới không yên ổn, thường xuyên phải dụng binh, quốc khố cạn kiệt là chuyện bình thường.

Thêm vào đó, Thác Bạt Tiên Ti vừa mới do nhiều bộ lạc liên minh thành một quốc gia, tập tục phân chia của cải đồng đều của xã hội thị tộc vẫn còn nặng nề. Dưới sự ảnh hưởng của tập tục này, đế vương thường ban thưởng vô cùng hậu hĩnh cho bề tôi. Gần như sau mỗi một cuộc chiến tranh cướp đoạt, hoàng đế đều khen thưởng rất rộng rãi cho người có công.

Dưới tiền đề ích nước lợi thân này, các quý tộc quả thực đã nghiệm việc cướp bóc vùng đất xung quanh biên giới. Thác Bạt Tự cũng thường dẫn quân chinh chiến. Y là nhi tử được Thác Bạt Khuê sủng ái nhất, phần thưởng y giành được hiển nhiên không hề ít chút nào; chỉ có điều, vị vương tử này vô cùng tiết kiệm trong sinh hoạt, thường chi tiêu rất ít, tích cóp qua năm này tháng nọ, tài sản của y

cũng khá lớn. Nhưng số của cái này không sung vào quốc khố, cũng không truyền lại cho người ngoài, cùng với Thác Bạt Thiệu “tuổi trẻ mất sớm”, nó cứ như vậy mà mất tầm mất tích.

Một vị quân vương nhìn xa trông rộng như Thác Bạt Tự có lý nào lại không tính đến việc chi tiêu cho kiếp sau? Cho nên Vạn Nhân cân nhắc có lẽ Thác Bạt Tự đã giấu số tiền ấy đi. Xã hội hiện đại giá cả leo thang; khi nghiên cứu cổ văn tiền sử cũng không không thấy nhắc đến chỗ tiền ấy, cứ tưởng rằng ở có thể vớ bở ở Huyền Không tự, ai ngờ ngược lại mò không. (xem ra anh Tự mộ 1 nơi, xác 1 nơi, tiền 1 nơi khác =)))

Như vậy xem ra xác suất kho báu này nằm trong Thiên Trì ở núi Trường Bạch đã tăng lên nhiều rồi.

Thuỷ Căn vừa nghe có kho báu, ý thức nông dân cá thể đã hơi ngóc đầu dậy. Dù sợ Vạn Nhân, nhưng cậu vẫn khéo léo bày tỏ rằng dù có thật thì chỗ tiền ấy cũng nên là của cậu, Vạn Nhân người cứ tơ tưởng đến nó như thế là không quang minh chính đại tí nào.

Từ khi phát hiện ra lão nhị phân nhánh đến giờ, ngoại trừ một chút khiếp sợ thất thố lúc ban đầu ra, thì Vạn Nhân vẫn luôn mang vẻ mặt tươi cười. Lúc này, nụ cười của y lại càng thêm ôn hòa ấm áp, nhưng giọng nói thì lại như thể phun ra từ kẽ răng: “Sau khi ta bị người hại chết, bao nhiêu vàng bạc châu báu của ta hình như

cũng bị gom cả vào một chỗ rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi. Ta đã tra khắp những cổ thư ghi chép lại chuyện cung đình lúc đó, mà một chữ cũng không thấy nhắc tới chỗ của nai bị tịch biên đó.”

Vạn Nhân từng được Thác Bạt Khuê vô cùng sủng ái, lại toan tính bao nhiêu là mưu đồ như thế, soán quyền đoạt vị là việc tốn tiền nhất, nên có thể khẳng định y đã vơ vét được không ít đâu. Nhưng gia sản y vất vả tích góp cuối cùng lại bị Thác Bạt Tự đến tịch thu, rồi có lẽ cũng bị đem đi cất giấu như bổng lộc của mình rồi.

Nghĩ đến việc bản thân đã từng mặt không đỏ tim không đập mà giết người, lại còn cướp của người ta bao nhiêu là tiền như thế, Thủy Căn nhất thời cảm thấy có hơi ngại ngùng, thậm chí phỉ nhổ chính mình một trận, nhưng cậu vẫn chưa hoàn toàn bằng lòng với lời đề nghị đến núi Trường Bạch của Vạn Nhân.

Mình kiếp trước cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, hết cách này đến cách khác cứ làm tình làm tội mình và Thiệu, lần này đi núi Trường Bạch, không biết có chim muông dã thú gì đang đợi mình đây!

Vả lại, đã không còn Thiệu nữa, dù có là núi vàng núi bạc cậu cũng không muốn đi. Cậu chỉ muốn đứng ở Quân sơn, đợi Thiệu trở về một lần nữa mà thôi.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Thuỷ Căn, Vạn Nhân dường như cũng đã đoán ra tiểu hài tử đang nghĩ gì trong bụng. Y bèn mỉm cười: "... Đêm nay chúng ta đến thăm vị Thanh Hà vương kia đi!"

Vạn Nhân mà lại chủ động muốn gặp Thanh Hà vương? Điều này quả thật nằm ngoài dự đoán của Thuỷ Căn.

Khi ô tô tới nhà giam Quân Sơn, Vạn Nhân không nói với Thuỷ Căn một lời nào, chỉ có điều, làn da trắng nõn lúc ban đầu đã từ từ chuyển hồng, hơn thế nữa, từ những ngón tay nắm vô lăng đang không ngừng co giật của y, có thể thấy, dường như y đang một mực chịu đựng một nỗi đau đớn khó nhịn trong cơ thể.

Thuỷ Căn cứ tưởng rằng buổi tối gặp Đới Bằng hản là phải chuẩn bị trang thiết bị kỹ thuật cao nào đấy. Cũng không biết Vạn Nhân tính đào địa đạo hay lập kết giới nữa. (tưởng tượng kinh quá đấy em)

Không ngờ, Vạn Nhân chỉ tới tìm trưởng nhà giam, sau khi hai người tán dóc một lúc như kiểu quen biết đã lâu, Vạn Nhân kín đáo dúi một ít tiền cho trưởng nhà giam.

Vị kia ngầm hiểu ý ngay, gọi một cuộc điện thoại xuống, sắp xếp ổn thoả mọi việc. Không cần tốn nhiều công sức, hai người thuận lợi gặp Đới Bằng trong một phòng tiếp khách biệt lập.

Vừa nhìn thấy Thuỷ Căn, Đới Bằng đã vội vàng muốn xoay người lui ra, miệng còn hô: “Bảo cáo, tôi không muốn gặp người này!”

Tiết thay, cảnh ngục hoàn toàn chẳng thấu hiểu cho tiếng lòng của phạm nhân, cánh cửa sắt đóng lại, trong phòng chỉ còn lại 3 người.

Đới Bằng không biết Vạn Nhân, chỉ cảm thấy y là một sinh viên rất nhã nhặn.

Thấy không chuẩn được, Đới công tử vênh váo xoay người nói với Thuỷ Căn: “Người còn có cách hả? Tồn công tới tìm ta như thế để làm cái gì?”

Hắn vừa dứt lời, Vạn Nhân đã bước tới, dùng tay siết chặt cổ Đới Bằng.

Không ngờ là người sinh viên nọ nói làm là làm liền, Đới Bằng không thở nổi, há mồm trợn mắt, liều mạng tóm lấy tay Vạn Nhân.

Đúng lúc này, Vạn Nhân cắn mạnh vào đầu lưỡi của chính mình, rồi ngậm máu tươi kề sát vào miệng Đới Bằng, và sau đó là một nụ hôn nồng nhiệt triền miên.

Thủy Căn ghen hòng, trôn trối nhìn hai tên kia hôn nhau đến quên mình, rồi bỗng nhiên vỡ lẽ nguyên nhân vì sao Vạn Nhân lại làm thế.

Chờ tới khi cậu cuống quít xông lên định bụng kéo Đới Bằng ra, thì máu đã được mớm xong.

Cậu ôm Đới Bằng đã rơi vào trạng thái bán hôn mê vào lòng, chửi ầm lên: “Mợ nó chứ, một mình người phân nhánh là đủ rồi, còn muốn để người khác giống người hả!”

Vạn Nhân lau vệt máu bên mép đi, khuôn mặt vẫn ửng hồng từ nãy đến giờ dần trở lại như bình thường. Y cười khẩy: “Nếu ta không cho hãn linh huyết, thì e rằng sau một thời gian nữa, nguyên thần của Thác Bạt Thiệu sẽ tan thành mây khói thật đấy.”

Song, vẫn còn có một câu mà tiến sĩ Vạn chưa nói, đó chính là “Nếu không phải vì ta thật sự không thể áp chế được linh huyết này, người nghĩ ta sẽ tốt bụng cho hãn sao?”

Nếu không phải vì linh huyết này cần một linh thể mạnh hơn để hấp thu, Vạn Nhân sẽ không cho kẻ thù của mình một “món hời” lớn thế này đâu.

Đúng lúc này, bóng đèn tròn trong phòng bất thành linh lập lòe mấy cái rồi tắt ngúm. Trong phòng tối đen, nhưng nền nhà xi-

măng lại tỏa ra ánh huỳnh quang xanh lục.

Vạn Nhân chau mày: “Không ổn rồi, mùi linh huyết đã dẫn ác linh cấp thấp dưới lòng đất tới.”

Quân sơn âm khí nặng nề, có rất nhiều những oan hồn lâu năm trong lòng đất. Trước kia, chỉ một ít Trấn hồn thạch còn sót lại trên người Thuỷ Căn cũng để dẫn dụ bao nhiêu là ác linh tới hút, hết con này đến con khác.

Đêm khuya, trong không khí ngập ngụa mùi linh huyết thơm ngon, lập tức thu hút tất cả những ác linh đang ngủ say bên dưới phải trời lên.

Cho dù bây giờ đã trải qua bao nhiêu chuyện thần tiên ma quái, nhưng khi nhớ lại cái vị thần ‘roi’ cái thế trước kia, Thuỷ Căn vẫn phải tê dại cả da đầu. Cậu vội vàng nâng Đới Bằng đang hôn mê dậy, nói: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Cậu còn đang nói dở, thì từ dưới nền đất, một bàn tay xương xẩu đã vươn lên bắt lấy mắt cá chân Vạn Nhân và Đới Bằng. Coi bộ nó đang muốn tóm hai người xuống lòng đất.

Muốn tóm Vạn Nhân đương nhiên là điều không thể, mấy cái tay nó bị Vạn Nhân một phát nghiền thành tro luôn. Nhưng Đới

Bằng bên này thì hồng hét! Mấy cánh tay đã bắt được mắt cá chân Đới Bằng và kéo nó vào trong lòng đất.

Thủy Căn túm cánh tay Đới Bằng chơi trò kéo co. Còn Vạn Nhân thì nhàn nhã đứng bên xem náo nhiệt, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Ngay khi nửa người Đới Bằng đã vùi vào lòng đất, đôi mắt nhắm chặt của hắn cuối cùng cũng từ từ mở ra. Trong tích tắc hắn mở mắt, Thủy Căn thoáng thấy từ trong đôi mắt kia tỏa ra ánh sáng màu đỏ thẫm.

Là Thiệu!

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt, toàn thân hắn nổi lên lửa ma trời xanh lét, những cánh tay quỷ đang túm lấy hắn tới tấp buông ra, dưới lòng đất vọng lên một tràng những tiếng thét chói tai the thé.

Thiệu nhảy lên, bật ra phía sau. Thủy Căn kích động ôm choàng lấy hắn. Đón được Vương huynh chủ động ôm ấp, Vương gia cười gian nói: “Người đang câu dẫn ta đây sao?”

Trong ảo ảnh ở hầm băng, Thiệu cũng từng nói thế, chỉ có điều, vừa nói dứt lời, hắn đã bóp cổ Thủy Căn. Bây giờ, tuy đã biết đó chỉ là giả thôi, nhưng Căn Nhi nghe xong vẫn khó tránh khỏi một

chút hoảng hốt. Đúng lúc này, Thiệu vừa dứt lời liền hôn Thuỷ Căn một cái.

Khi nếm được vị mằn mặn trong miệng, Thuỷ Căn thầm kêu không ổn. Quả nhiên, mấy cánh tay quý còn sót lại đã nhao nhao lên chuyển hướng về phía Thuỷ Căn.

Tiểu hài tử lanh lợi nhảy phắt lên. Và “soạt” một tiếng, cái quần của cậu đã bị quý lột phăng luôn. Lúc này, Vạn Nhân lại ra tay, chỉ trong nháy mắt y đã ôm Thuỷ Căn vào lòng, còn Thác Bạt Thiệu đã phong ấn mấy con oán linh đã thoát ra đột kích kia trở lại lòng đất một lần nữa.

Ánh huỳnh quang ở nơi đó biến mất trong chớp mắt, bóng đèn trên trần lại sáng lên.

Thuỷ Căn cuối cùng cũng an tâm, rồi lại phát hiện ra mặc dù Vạn Nhân ôm lấy cậu như đang bảo vệ, thế nhưng cái tay của y lại không được đứng đắn cho lắm. Cậu lập tức nổi nóng đẩy y ra.

Động tác quá mạnh, và kết quả là gấu quần đùi bị quăn lên, trên bắp đùi trắng bóc, dấu răng bị Vạn Nhân cắn lập tức đập vào mắt Thanh Hà vương.

Dấu vết mờ ám xuất hiện ở nơi mẫn cảm như thế khiến đồng tử của Thiệu co rút lại mãnh liệt, vẻ mặt âm trầm ngay tắp lự.

Đặc biệt Vạn Nhân lại còn đeo lên vẻ mặt cứng chiều bất đắc dĩ như với tiểu tình nhân, càng làm Thủy Căn có vẻ bướng bỉnh nũng nịu như thể đang bắt măn chuyện trên giường.

Từ khi ra khỏi hầm băng đến giờ, nguyên thần của Thác Bạt Thiệu vẫn luôn trong trạng thái hỗn độn, không thể nói là hoàn toàn không nhận thức được thế giới bên ngoài, nhưng vẫn còn mơ màng lẫn lộn. Hơn thế nữa, khi vật chủ còn đang ở trong ngục, rốt cuộc Thủy Căn ở bên ngoài đã làm cái gì với Vạn Nhân? Trí tưởng tượng bay xa, Vương gia nhất thời có cảm giác rất khó chịu.

Thủy Căn lại chạy sang nói chuyện với Thiệu, nhận ra tên này đang sa sầm nét mặt, hờ hững phớt lờ cậu, nếu không phải vì sắc đỏ trong mắt hắc còn chưa biến mất, thì hắc nom chả khác gì cái tên Đới Bằng cứ thích nhìn đời bằng lỗ mũi kia.

“Đang nói với người đó, có nghe thấy không?” Thủy Căn kể lại câu chuyện về kho báu Thác Bạt Tự cất giấu mà Vạn Nhân từng kể lúc trước, nhưng lại nhận ra rằng Thiệu hình như không hề chú tâm lắng nghe, cậu không khỏi đẩy đẩy cánh tay Thiệu.

Thiệu tự nhắc mình ‘tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu’, cố kìm nén lửa giận đang bốc lên phừng phừng, hắc trầm giọng nói: “Ta đã từng đi qua núi Trường Bạch cùng vương huynh, chỉ có điều khi đó còn chưa có Thiên Trì.”

Mắt Vạn Nhân sáng lên, y lập tức nói tiếp: “Thật ra thì núi Trường Bạch chính là một ngọn núi lửa, lần núi lửa phun trào gần đây nhất là vào năm 1702, đến giờ đã hơn 300 năm. Bởi vậy, thời gian nó hình thành cũng chưa lâu lắm. Khi ngươi và Tự nhi tới đó, chắc chắn là địa thế không hoàn toàn giống ngày nay...”

Nói xong, Vạn Nhân suy ngẫm một lúc rồi nói với Thiệu: “Bây giờ ngươi chịu khó ở trong ngục mấy ngày mấy ngày, hai ngày nữa ta sẽ có cách giúp ngươi ra ngoài.”

Thanh Hà vương từ chối lòng tốt của tiến sĩ Vạn, hãnh cưỡi lạnh nói: “Mấy bức tường này mà đòi vây khốn ta sao? Cần gì sự giúp đỡ của ngươi?”

Tiến sĩ Vạn nho nhã cong khoé miệng: “Thanh Hà vương, ngươi đừng có tưởng bở rằng thế giới bây giờ là vương triều Bắc Ngụy khi ngươi làm hoàng tử. Nói cho cùng thì lúc này ngươi chỉ là một tên phạm nhân thôi, nếu ngươi vượt ngục, thì dọc đường chúng ta khỏi cần làm gì khác nữa, chỉ riêng né tránh cảnh sát thôi cũng đủ để khiến ngươi mệt chết rồi.”

Thác Bạt Thiệu cũng hiểu rằng y nói rất có lý, nhưng khi ánh mắt thoáng chạm tới dấu răng trên đùi Thủy Căn, ngọn lửa không tên lại bùng cháy.

Đúng lúc này, cửa sắt bị cảnh ngục mở ra, trưởng nhà giam đứng ngoài cửa với vẻ mặt vô cùng lo lắng vẫy Vạn Nhân: “Giáo sư Lương, may mà anh ở đây, mau đến giúp cái!”

Tranh thủ lúc cuộc nói chuyện với Vạn Nhân bị ngắt đoạn, Thiệu nghiêng răng nói bên tai Thuỷ Căn: “Xem ra dạo này người thoải mái gớm nhỉ! Chờ đến lúc ta ra được mà xem!”

Lúc đầu Thuỷ Căn vẫn còn ù ù cạc cạc, nhưng khi nhận ra Thiệu đang liếc nhìn bắp đùi của mình, cậu mới thấy dấu hồng kia. Răng Vạn Nhân tốt ghê, không có đến một cái lỗ sâu, phải nói là đều tăm tắp luôn.

Hài tử nổi nóng: “Không phải đâu! Người hiểu lầm rồi, Vạn Nhân muốn làm gì đó với ta, nhưng y không làm được!”

Thật ra thì Thác Bạt Thiệu cũng biết, một khi Vạn Nhân đã muốn làm gì thật, thì Thuỷ Căn cũng phải bó tay thôi, nhưng vừa nghĩ đến bắp đùi trắng bóc kia, cái mông rắn chắc kia bị người khác thỏa thích tận hưởng, bên tai thấp thoáng như nghe được tiếng hài tử hỗn hển rên rĩ xin tha, lý trí của hắn lập tức đổ cái rầm.

Có điều, vừa nghe Thuỷ Căn nói xong, cơn tức của Thiệu đã hơi hạ xuống rồi, chỉ là có chút buồn bực hỏi: “Không có ta ở đó, sao y lại không làm được?”

Thuỷ Căn liếc tiến sĩ Vạn ngoài cửa, rồi ghé vào tai Thiệu, cố hết sức nhỏ giọng xuống: “Đúng vào thời điểm mấu chốt đó, lão nhị của Vạn Nhân phân nhánh, tự dưng biến thành hai cái, sau đó thì mềm oặt xuống luôn...”

“Ngô Thuỷ Căn!” Không đợi bé con giải thích hết, Vương gia đã hoàn toàn phát điên, “Người coi ta là thằng điên thật đó hả!”

Quát xong, Thiệu dùng dùng nổi giận theo cảnh ngục đi ra khỏi phòng khách.

Thuỷ Căn hô hoán: “Thật mà! Thật mà...” Nhưng anh bạn vẫn không quay đầu lại.

Đệt! Thuỷ Căn không còn gì để nói nữa rồi!

Lúc này, Vạn Nhân thông thả đi tới, hỏi cậu bằng vẻ mặt ôn hòa: “Cái gì là thật vậy?”

“Ta... ta là một thằng ngốc, đây là sự thật!” Thuỷ Căn trừng cái tên đầu tên của mọi tội lỗi, hậm hực nói.

Vạn Nhân mỉm cười: “Nếu ai cũng ngốc ngếch một cách đáng yêu như ngươi thì tốt biết bao.”

Nói xong, y kéo tay Thuỷ Căn: “Đi, chúng ta giúp trưởng nhà giam một việc.”

Việc gì?

Khi Thuỷ Căn đi theo tiến sĩ Vạn tới phòng y tế của nhà giam, mắt châu châu lại lần nữa dài thật dài!

Cậu thấy trên giường bệnh trắng toát có một người đang nằm, mà cậu cũng biết người này, đó chính là đại ca xã hội đen hào sảng – Quảng Thắng.

Thấy người quen, đại ca nước mắt rưng rưng, cặp lông mày rậm cau lại, gãi nhóm dậy, xé họng chửi ầm lên: “Ông đệt tổ tông tám đời nhà chúng mày! Biết chúng mày, ông đây xui như chó mực.”

Lúc gãi chửi, Thuỷ Căn đã thấy rõ vóc người Quảng Thắng dưới cái chăn bông, vốn là thể hình vạm vỡ của một thằng đàn ông chính cống, ấy vậy mà giờ đây chỗ cơ bụng săn chắc lại gồ lên hệt như quả bóng bay, hơn nữa trên cái bụng căng tròn lại nổi đầy mạch máu, chúng chằng chịt ngang dọc tựa bùa chú, thấp thoáng như sắp xếp theo một quy luật nào đấy.

Cảnh này... nhìn thế nào cũng thấy y chang bà bầu sắp lâm bồn đến nơi.

Thuỷ Căn tát mạnh vào mặt mình một cái, chỉ vào cái bụng của đại ca: “Đây... đây là...”

Quảng Thắng chửi xong, vành mắt của hán tử thô lỗ cũng không khỏi đỏ lên: “Người không nhìn lầm đâu, là thật đấy, ông đây mịa nó có rồi!”

Chương 74

Té ra là, từ sau khi Quảng Thắng bị giải về nhà giam, sức ăn của gã tự dưng lớn hơn hẳn. Ở căn tin nhà giam, thức ăn tính khoán, còn cơm thì ăn thoải mái. Lần nào cũng thế, gã ăn hết thức ăn rồi thì lại nhai cơm không, chẳng có tí đồ mặn nào mà cũng ăn được đến bốn bát to, làm phạm nhân và quản ngục xung quanh ai cũng phải ngây người nhìn.

Sau đó, cái bụng Quảng Thắng phình ra từng chút một, lúc đầu thì cũng chẳng có ai để ý cả, dù sao thì ăn nhiều như thế mà không mập lên mới là lạ đấy!

Nhưng sau đó, Quảng Thắng cứ ngáp suốt ngày, lúc ở công trường xúc đất mà gã cũng có thể chống xẻng ngủ cho được. Và cuối cùng thì bất cứ con mắt nào cũng có thể nhận ra cái bụng Quảng Thắng không bình thường tẹo nào. Nhất là khi tắm rửa, tất cả mọi người cùng đoán trong cái bụng nổi đầy gân máu kia của Quảng Thắng nhất định là khối u rồi.

Sáng hôm nay lại đúng là ngày nhà giam tiến hành kiểm tra sức khoẻ thường lệ cho phạm nhân, tới lượt Quảng Thắng, bác sĩ

bỗng kinh ngạc kêu “á” một tiếng.

Lúc đầu tưởng rằng bên trong là khối u, nên bác sĩ mới cầm ống tiêm đặc chế định rút một ít tế bào bệnh ra để cắt lát xét nghiệm, ngờ đâu khi kim tiêm chỉ vừa đến gần da bụng, thì rõ ràng dưới lớp da căng lên có cái gì đó đang động đậy dữ dội, lúc đó Quảng Thắng đau đến tru lên như sói.

Bác sĩ không dám tiêm nữa.

May mà đội ngũ chữa bệnh có mang theo một bộ máy siêu âm đơn giản, kết quả là sau khi siêu âm xong, mọi người cùng nhìn hình ảnh trên máy vi tính mà mắt chữ O mồm chữ A.

Nhìn thế nào thì cái thứ nhoi nhoi trong bụng Quảng Thắng cũng y chang một thai nhi ấy. Bác sĩ nam vội vàng gọi bác sĩ phụ khoa ở nhà giam nữ sang nhìn xem nó là cái gì.

Kính sát trùng của bác sĩ nữ thiếu chút là rớt ra luôn. Sau khi nghiên cứu cái thứ đang nhúc nhích trên hình ảnh một hồi lâu, cô ngập ngừng nói nó không có nhịp tim, hình như không phải thai nhi, nhưng nếu nói là khối u thì nó lại có cơ thể có não bộ, nhất là lại biết tự nhúc nhích, nom dữ tợn như một tiểu ác quỷ đang lớn dần lên.

Cuối cùng, bác sĩ nói với trưởng nhà giam, tình hình của phạm nhân này rất đặc biệt, phải đưa đến bệnh viện lớn để chẩn đoán lại một lần nữa cho chính xác. Trưởng nhà giam thấy mọi người đã chạy ngược chạy xuôi cả một ngày rồi, trời cũng đã tối, nên quyết định để ngày hôm sau mới đưa Quảng Thắng tới bệnh viện lớn của thành phố.

Có điều, Quảng Thắng lại thành thú giải trí vô hạn cho toàn thể các đồng chí cảnh ngục trong trại tạm giam này. Cơm tối xong xuôi, mọi người kéo nhau tới phòng y tế trong nhà giam để nhìn ngó cái bụng của Quảng Thắng rồi bàn tán xôn xao.

Lúc đó, một bác sĩ bên cạnh chỉ vào bụng Quảng Thắng và nói: “Mọi người có thấy những mạch máu chằng chịt nom giống hết thần chú không?”

Nghe anh ta nói thế, tất cả mọi người cũng cảm thấy thế thật. Trưởng ngục giam chợt nhớ ra tiến sĩ Lương đến đây thăm tù chính là chuyên gia về văn tự cổ, dù sao cũng đang nhàn rỗi, thế là bèn phái người đi gọi y tới.

Từ lúc kiểm tra thấy trong bụng có bầu đến giờ, tinh thần đại ca Quảng Thắng có hơi suy sụp. Trực giác của gã nói rằng tình hình kỳ lạ của gã lúc này có mối liên quan nào đó với hai lần kỳ ngộ trước kia.

Không biết là đựng phải thứ dơ bẩn gì mới rước lấy tiểu quỷ này vào thân.

Vừa nhìn thấy Thuỷ Căn và tiến sĩ Vạn, gã đã ngồi phắt dậy chửi ầm lên.

Nhìn chăm chăm vào cái bụng phồng lên của Quảng Thắng, Vạn Nhân vội tiến lên hai bước, cúi đầu tỉ mỉ quan sát những hoa văn trên bụng gã. Nhìn được một lúc, mắt y hơi nheo lại.

Quảng Thắng cũng phập phồng thấp thỏm. Nhìn sắc mặt khác thường của Vạn Nhân khác, y hồi hộp hỏi: “Trong bụng ta là cái quỷ gì vậy?”

Vạn Nhân phớt lờ gã, xoay người nói với trưởng nhà giam: “Chỉ là các mạch máu nổi lên mà thôi, tuy hoa văn rất đặc biệt, nhưng cũng không mang ý nghĩa đặc biệt gì.”

Điều này khiến tất cả những người ngồi trong phòng háo hức chờ nghe ‘chuyện lạ có thật’ cảm thấy hụt hẫng, ngoại trừ một người quản giáo ở lại canh gác, những người khác lục tục giải tán.

Quảng Thắng bị người ta nhìn ngó cả ngày như khi. Thấy Thuỷ Căn và Vạn Nhân cũng định đi, gã cuống quýt hô to: “Các người đừng không có nghĩa khí thế chứ, ta chưa từng làm gì có lỗi

với các người mà! Ta đã ra nông nổi này rồi, các người phải cứu ta...”

Khi cửa phòng đóng lại, Thuỷ Căn cảm thấy tiếng kêu tuyệt vọng của Quảng Thắng vẫn còn vang vọng bên tai.

“Người không có cách nào để giúp gã thật sao?” Thuỷ Căn kìm lòng không được mà hỏi, Vạn Nhân không trả lời, chỉ kéo tay cậu nhanh chóng rời khỏi nhà giam Quân Sơn.

Khi trở lại xe, tiến sĩ Vạn mới tỏ vẻ vui mừng: “Đúng là trời không tuyệt đường người! Ta có cách để hoàn toàn khắc chế máu của Dát Tiên rồi!”

Nghe thấy thế Thuỷ Căn như mở cờ trong bụng, dù sao Vương gia cũng trúng quả mà. Tưởng tượng ra cảnh giữa hai chân Thác Bạt Thiệu mọc ra hai cái vòi bạch tuộc, Thuỷ Căn kìm lòng khôngặng rùng mình một cái.

Có cách giải quyết là không thể tốt hơn được nữa rồi.

Vạn Nhân nói tiếp: “Người biết trong bụng Quảng Thắng là cái gì không? Thật ra thì mạch máu trên bụng gã đều là ma chú cả đó, trong bụng Quảng Thắng chính là *quỷ anh* hiếm có! Để hình thành quỷ anh, khi còn sống oán linh phải cực kỳ tàn ác, và còn phải

chịu sự giày vò của bệnh tật. Hơn thế nữa, lúc còn sống, kẻ đó nhất định phải có thể chất nửa người nửa ma.

Quan trọng nhất là trước khi chết, hẳn nhất định phải bám trên người một kẻ cũng mang đầy lệ khí như mình. Cùng lúc đó, hẳn phải hấp thụ một lượng lớn âm khí của oán linh mới có thể thành hình, thỏa mãn tất cả những điều kiện này thì chỉ có thể là thiên sư chuyển thế – Phùng cực trưởng... Và vị trí nhà giam Quân Sơn nơi Quảng Thắng bị nhốt lại là nơi âm khí cực thịnh, thiên thời địa lợi nhân hoà... Nếu không có người ra tay sắp đặt, thì quả là khó thành!”

Thủy Căn cảm nín tưởng tượng ra cảnh đại ca Quảng Thắng sinh ra một tiểu Phùng thịt nướng, kim lòng không đành lại rùng mình một cái nữa.

“Cho dù gã mang bầu con của Phùng thịt nướng thật... nhưng việc này có liên quan gì tới việc người giải lời nguyện của Dát Tiên?”

Vạn Nhân mỉm cười: “Bởi vì quý anh có thể trung hoà oán khí trong máu của Dát Tiên.”

Giờ thì bé con đã hiểu, té ra Vạn Nhân muốn đem con của Quảng Thắng ra làm thuốc dẫn đây mà!

“Nhưng trong nhà giam không được tiện lắm, coi bộ phải đưa gã ra ngoài mới được...” Vạn Nhân không nói thêm, vừa lái xe vừa suy nghĩ về vấn đề cái bụng.

Vạn Nhân cũng không kiểm chuyện với Thuỷ Căn nữa. Sau khi đưa cậu về nhà, y lái xe đi thẳng.

Đối với lời hứa hẹn sẽ đưa Thác Bạt Thiệu và Quảng Thắng ra của y, Thuỷ Căn không hoàn toàn vững tin. Dù sao thì hai người này, một tên là nghi phạm trộm mộ giết người rất nghiêm trọng, một người là phần tử xã hội đen mãi không hoàn lương lại còn vượt ngục.

Vạn Nhân chỉ mang cái danh giáo sư đại học, y có thể được gì đây!

Có điều Thuỷ Căn đã quá xem thường Vạn Nhân rồi. Chưa được mấy hôm, cậu đã nghe tin con trai chủ tịch huyện được phóng thích.

Nhưng không phải được phóng thích vì vô tội, mà vì đây là cách xử lý bệnh nhân tâm thần giết người. Nghe nói trước đó, thần kinh của Đới Bằng đã không được bình thường. Căn cứ theo đánh giá của một chuyên gia tâm lý có uy tín, hẳn là bệnh nhân tâm thần phân liệt mức độ nặng. Phòng đoán rằng khi đó hẳn bị Phùng cục

trưởng lợi dụng để gây án đã ỷ vào tên tuổi của chủ tịch huyện, nên có thể miễn trách nhiệm hình sự.

Tuy nhiên cũng vì vậy mà con đường làm quan của chủ tịch Đới xem như chấm dứt tại đây, ông ta bị điều đến vùng sau vùng xa nào đó làm trưởng thôn.

Nghe nói con trai mình bị điên, cả nhà vào hỏi thăm, ngờ đâu con trai chẳng nhận ra ai cả, nói chuyện thì cứ quai quái.

Mẹ hăn bật khóc nức nở, nhưng cũng không còn cách nào khác ngoài nói vài lời an ủi. Ít nhất hăn cũng được miễn trách nhiệm hình sự, có điều lại phải sống nốt quãng đời còn lại trong bệnh viện tâm thần.

Đường làm quan vô vọng, chủ tịch Đới ra lệnh không ai được đi thăm hăn cả, xem như không có đứa con mất mặt này.

Tối ngày hôm sau, Đới Bằng bị chuyển tới bệnh viện tâm thần của thành phố, một chiếc xe con lén lút đến đón hăn đi...

Ngồi trong xe, thấy Thiệu xuất hiện, Thủy Căn mừng rỡ định chào một tiếng, nhưng bỗng nhớ ra chuyện không vui giữa hai người lúc trước, cậu liền xịu mặt xuống.

Trong mắt hăn mình là cái thứ ai cũng dè dặt mà, đừng có mặt dày bắt chuyện mà làm gì.

Nhưng khi nhìn thấy Thuỷ Căn, Thiệu sửng sốt, mặt hấn tỏ vẻ mất tự nhiên, chứ không trừng mắt lạnh lùng như Thuỷ Căn tưởng tượng.

Sau khi lên xe, hấn ngồi vào ghế sau, nhìn Thuỷ Căn bên cạnh, muốn nói gì đó, nhưng xấu hổ lại thôi.

Thấy Thuỷ Căn nghiêng đầu phớt lờ mình, hấn đành phải dùng khuỷu tay chọt chọt bé con: “Ta biết người không gạt ta rồi.”

Nói thừa, Ngô Thuỷ Căn ta là người của Hồ Bài Bài đấy nhá! Khoan đã, sao hấn lại tin lão nhị của Vạn Nhân phân nhánh chứ?

Thuỷ Căn nghi hoặc quay đầu nhìn Thanh Hà vương. Mặt Thanh Hà vương ấy vậy mà lại ửng lên một chút thẹn thùng hiếm có: “Hôm người tới thăm ta ấy mà... tối đó ta có hơi nhớ người...”

Thuỷ Căn ngơ ngác, lại chớp chớp mắt nhìn vẻ mặt càng lúc càng quẩn bách của Vương gia, giờ mới vỡ lẽ.

Không phải ban đêm hấn tự mình làm... cái gì kia chứ?

Sau đó, Thiệu rống lên với Vạn Nhân đang lái xe, chứng minh cho suy nghĩ của cậu: “Máu của người dính thứ tà ma ngoại đạo chết tiệt gì đó hả! Nếu không giải được, ta nhất định phải giết người!”

[Skye] So...technically, Quảng Thắng đại ca mang bầu con bác Phùng *rùng mình ớn lạnh*

Thói đời ngày nay nguy hiểm thật, hôn có mỗi một cái thôi là dính chương rồi =))) Bạn nào không nhớ thì tham khảo lại chap 52 nhá ;))

Chương 75

Vạn Nhân có một căn hộ ba phòng với gác lửng trong nội thành. Giáo sư Lương góa vợ từ khi còn trẻ, sau khi ông đột ngột qua đời, căn nhà vắng vẻ chỉ còn lại một mình tiến sĩ tiểu Lương.

Đêm đó, Thiệu và Thủy Căn tới nhà tiến sĩ Vạn. Vừa vào nhà, Thủy Căn đã choáng ngợp trước những giá sách cao ngất đến tận trần nhà ở bốn bức tường xung quanh.

Nhìn đi! Nhiều sách thế này kia mà, thảo nào mà tiểu Lương ngớ ngẩn trước kia có thể thi lên đại học, cái này gọi là “đọc hơn vạn cuốn sách, não nở ra ba cân”.

Về đến nhà, Vạn Nhân vẫn còn tất bật gọi điện thoại, có vẻ như y đang đang nói chuyện với bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện chỗ Quảng Thắng.

Nếu kế hoạch của Vạn Nhân dành cho cái thai quý trong bụng Quảng Thắng đã được quyết định, thì xem ra việc Quảng Thắng đại ca được thả ra cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Nhưng mà Thủy Căn vẫn cứ băn khoăn đến lúc đó y định lấy đứa bé ra thế nào.

Vừa nghĩ đến cảnh Vạn Nhân cầm dao phay mổ bụng Quảng Thắng ra như bồ dưa, lôi một con khỉ con da nhẵn nheo ra, rồi bẻ một cẳng tay xuống để ăn, bé con đã cảm thấy hơi buồn nôn rồi.

Tuy Quảng Thắng là xã hội đen ngoài vòng pháp luật, nhưng gã ta cũng trọng nghĩa lắm chứ. Gặp nguy hiểm gã cũng xung phong dẫn đầu, chưa bao giờ bỏ mặc người khác để chạy trốn một mình, cho nên trong lòng bé con, cậu đã coi Quảng Thắng là bạn của mình rồi.

Nhất định phải bảo toàn tính mạng cho gã, tiểu Căn Nhi thầm hạ quyết tâm. Nhưng chuyện này có độ khó rất cao, còn cần sự giúp đỡ của người khác mới được.

Thừa dịp Vạn Nhân gọi điện thoại, Thuỷ Căn túm Thiệu vào một phòng, kể lại phương pháp giải lời nguyện của linh huyết Vạn Nhân từng nói với cậu cho vương gia nghe.

“Quảng Thắng không phải người xấu đâu, người phải cứu gã! Nhưng mà, đến lúc đó cũng đừng quên găm một chân đũa nhỏ nhá.” Thuỷ Căn dặn dò mà còn không quên nhắc nhở thằng em mình nhớ phải ăn thịt đũa nhỏ.

Nghe xong, Thiệu búng ót Thuỷ Căn một cái: “Người tốt bụng với tên Quảng Thắng kia gồm nhĩ!”

Nơi ngón tay chạm vào khiến Thuỷ Căn nóng bừng lên, nhìn Thiệu bằng đôi mắt ươn ướt.

Hai người đã xa nhau bao lâu rồi, lại không hề cảm thấy xa cách. Thuỷ Căn nhìn người trước mặt, cảm lún phún râu, bỗng có một thôi thúc muốn được dùng răng nhổ sạch chỗ râu ấy ra.

Cậu vừa nghĩ như thế, Thiệu đã dán sát lại. Đôi môi nóng hầm hập của hắn chẳng mấy chốc đã kề sát của cậu, mùi vị và đầu lưỡi mềm mại vẫn quen thuộc như thế. Hôn một lúc, thì cậu có cảm giác cả người nóng rực lên. Ở trong tù một thời gian dài, Thanh Hà vương có vẻ còn hưng phấn hơn cả Thuỷ Căn, bất chợt kích động đẩy cậu xuống giường, tay hắn mò vào trong quần áo Thuỷ Căn mà vuốt ve.

Thuỷ Căn cảm thấy như có một ngọn lửa chạy từ trên xuống dưới, khó chịu muốn cời thắt lưng Thiệu ra, nhưng tay vừa mới với vào, cậu đã rút phắt lại như bị răn cản.

Thiệu xanh mặt cúi đầu nhìn hai cái gì đó ở phía dưới, vẻ mặt như thể mót tiểu cả ngày mà ứ tìm được WC.

Nhìn vẻ mặt rõ ràng là đang sợ hãi của Thuỷ Căn, Thiệu nghiêng răng phun ra hai chữ: “Vạn Nhân”.

Hắn đứng dậy thắt lại quần như có khổ đại cừu thâm, rồi đề lên người Thuỷ Căn, lột quần hài tử xuống, và cắn mạnh một phát vào đầu răng đang mờ đi trên bắp đùi cậu. Thuỷ Căn tức giận dấm vai Thiệu.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên. Vạn Nhân khoanh tay, ung dung nhàn nhã đứng nhìn hai người quần lấy nhau.

Y nhìn bắp đùi Thuỷ Căn, cảm hơi hếch lên, khóe miệng khẽ nhếch, dường như đang châm chọc cái sự nhàm chán của Thiệu: “Chờ ngày mai đem Quảng Thắng ra được rồi, chúng ta sẽ xuất phát!”

Ban đêm, khi chia phòng ngủ, Thanh Hà vương muốn cùng phòng với vương huynh, thế là lại nổ ra tranh chấp với Vạn đại mỹ nhân. Cuối cùng ba người ngủ ở ba phòng khác nhau.

Thuỷ Căn ngủ một mình, lại có một đêm ác mộng, trong mộng đầy những quái xà hai đầu đuổi theo sau mộng cậu.

Kết quả là một đêm ác mộng làm người ta oải cả người!

Ngày hôm sau, Quảng Thắng quả nhiên được thả ra. Hình như bác sĩ chủ nhiệm bệnh viện nọ chẩn đoán rằng trong cơ thể Quảng Thắng là u ác tính, theo quy định, Quảng Thắng được phóng thích, và không cần quay về nhà giam nữa. Về phần người bệnh đi

đâu chữa trị, đó cũng không phải vấn đề gì to tát cả, chỉ cần lo lót khôn ngoan một chút, thì trên dưới đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua ngay thôi.

Dường như đã tìm được manh mối nào đó về núi Trường Bạch, Vạn Nhân vội vã xuất phát.

Nhưng quý anh trong bụng Quảng Thắng còn chưa tới lúc chín muồi, để gã ta ở nhà lại sợ có gì sơ xuất, cuối cùng Vạn Nhân quyết định mang 'bà bầu' đi cùng luôn.

Chuyến này, mặc dù vẫn là bốn người như thế, vẫn là giường mềm tàu hỏa như thế, nhưng tâm trạng con người đã không như lần trước nữa rồi.

Trong lòng chất chứa tâm sự, Vạn Nhân cứ mở máy tính để xem xét tra cứu gì đó suốt.

Quảng Thắng vác cái bụng bầu, ngoại ăn ngủ ra thì gã chỉ làm mỗi một việc là nhìn chăm chăm bụng mình, méo miệng rầu rĩ, nào còn khí phách xưa kia nữa.

Còn Ngô Thuỷ Căn và Thác Bạt Thiệu lại thoải mái nhất. Hai người ngồi trên giường, vương gia chìa một chân ra cho Thuỷ Căn cắt móng chân cho mình.

Trong thời gian ở tù, Đới Bằng chẳng còn lòng dạ đâu mà chăm chút ngoại hình, móng chân móng tay cứ dài ngoằng như con dao con ấy, chọt rách phải đến vài đôi tất rồi, vừa cởi giày ra là thấy ngay một đầu ngón chân lòi cả ra ngoài tất.

Là một người rất chi là chú trọng đến ngoại hình, vương gia không thể nào chấp nhận được. Thế là hắn bám lấy vương huynh, mè nheo đòi cậu cắt móng chân cho mình.

Thủy Căn vụng về cầm bấm móng tay, cắt sửa từng chút một. Vì sợ lỡ tay kẹp đứt mất miếng thịt nào, cậu khom lưng cúi đầu dán sát vào chân hắn, mắt cậu chỉ chút xíu nữa là dí sát vào đầu ngón chân luôn rồi.

Nhìn cái vẻ chăm chú của bé con, Thiệu nhin không được dùng đầu ngón chân khảy khảy mũi bé con, làm bé con hắt xì một cái, kết quả là tay cậu bấm mạnh một phát, kẹp đứt luôn một mẩu thịt của ngón chân hắn.

“Người nhìn đi! Mịa nó, người quậy phá nữa đi, thế này sửa sao bây giờ? Có băng dán vết thương không?”

Thiệu liếc qua, thờ ơ nói, không sao, vết thương nhỏ thế chả là cái đình gì cả.

Khi mùi máu thoang thoang tràn ngập toa xe, đang ngáy pho pho ở giường đối diện, Quảng Thắng bỗng nhiên mở choàng mắt, kéo áo lên, ôm bụng đau đớn kêu gào.

Đang ở đối diện gã, Thiệu và Thủy Căn nhìn thấy rõ ràng, một bàn tay nho nhỏ nhô lên như đang liều mạng cào rách cái bụng tròn vo của đại ca, khiến bụng gã nổi lên một mảng xanh tím.

“Không ổn rồi, là linh huyết khiến quý anh gây rồi!” Vạn Nhân chau mày, nói với Thiệu, “Người mau bịt kín vết thương lại, rửa sạch vết máu nữa!”

Nói rồi y xoay người bước tới trước giường Quảng Thắng, Thiệu cũng vội vàng cầm một chai nước khoáng đi ra khỏi toa tàu.

Thủy Căn thấy Vạn Nhân đặt bàn tay tỏa ra vàng sáng mờ mịt lên bụng Quảng Thắng, có lẽ y muốn ngăn quý anh gây rồi.

Thế nhưng không có tác dụng, hình như đã ngủi được mùi linh huyết chảy trong người Vạn Nhân, quý anh quấy đạp càng mạnh hơn, nếu không nếm được một chút thì nó sẽ không chịu dừng lại.

Vạn Nhân hừ lạnh một tiếng: “Súc sinh như ngươi mà cũng đòi có linh huyết sao?”

Quảng Thắng đau đớn chửi một câu: “Mịa nó người chửi ai đấy! BỐ mày giết...” Còn chưa nói hết, Quảng Thắng đã lại đau đến không thở nổi nữa rồi.

Quý anh dựa vào việc hút máu người và oán khi để lớn lên. Nhưng khi Quảng Thắng rời khỏi ngục giam Quân Sơn, nguồn oán khí đã bị chặt đứt. Bây giờ lại ngửi thấy mùi linh huyết mê người, nó mới như trẻ con gào khóc đòi ăn, chưa ngậm được núm vú cao su thì quyết chưa ngừng khóc.

Tiếc thay thằng nhãi con sinh không gặp thời, gặp phải đồ quỷ keo kiệt Vạn Nhân.

Lúc trước nếu không phải vì không áp chế được được sức mạnh của linh huyết, lại có ý đồ giá họa, thì y còn lâu mới chia cho Thiệu một ít. Bây giờ muốn y lại chia sẻ thêm một ít linh huyết nữa thì đúng là điều không tưởng.

“Một giọt tinh bằng hơn mười giọt máu...” Tiến sĩ Vạn bỗng nhiên nhướn mày, nói một câu như vậy.

Thủy Căn còn chưa nghe rõ, Vạn Nhân đã nâng cằm cậu lên: “Người ra ngoài trước đi!”

Thủy Căn ngẩn cổ nói: “Ta không ra, có phải người muốn làm hại đại ca Quảng Thắng không?”

Vạn Nhân tỏ vẻ mất kiên nhẫn: “Nếu người còn không ra ngoài, thì sẽ hại chết gã thật đấy, đến lúc đó gã ta chết người đừng có áy náy!”

Nghe thấy thế Thủy Căn đành xoay người đi ra, vừa mới kéo cửa chưa kịp bước ra, đã có một luồng sức mạnh từ phía sau đẩy cậu ra ngoài, sau đó cánh cửa khép chặt lại, làm thế nào cũng không mở được nữa.

Không kéo cửa ra được, Thủy Căn bèn dán lỗ tai vào cánh cửa định nghe ngóng động tĩnh bên trong. Khi quay lại, Thiệu tận mắt thấy vương huynh nhà mình đang vênh mông dán tai lên cửa nghe trộm chứ đâu!

“Người làm gì đó?”

Thủy Căn quay đầu lại “suyt” một tiếng, rồi chỉ chỉ cánh cửa: “Người nghe xem, bên trong đang làm gì vậy?”

Thính lực của Thiệu hơn hẳn người thường, khỏi cần ghé vào cánh cửa hẳn cũng nghe được Quảng Thăng ở trong đang kêu lên “đừng đừng”, còn có những tiếng động khe khẽ khác nữa, hẳn chau mày, thầm đoán, phẩm vị Vạn Nhân sao lại thấp kém thế này rồi?

Một lúc sau, cửa khoang tàu cuối cùng cũng mở ra. Thủy Căn là người đầu tiên đi vào.

Vạn Nhân đã trở lại giường mình, đang gõ bàn phím máy vi tính bằng động tác thật ưu nhã. Quảng Thắng hình như đã bình phục, nằm xoay mặt vào tường, không nhúc nhích.

Thuỷ Căn cứ có cảm giác trong toa có mùi gì là lạ, nhưng lại không thể nói rõ.

Đến giờ ăn tối, Thuỷ Căn gọi Quảng Thắng dậy ăn cơm. Thắng ca với sức ăn kinh người chỉ có đến giờ ăn mới trở nên vui vẻ.

Nhưng lần này, Thuỷ Căn gọi hai lần liền mà gã vẫn không nhúc nhích, cứ nằm quay mặt vào tường như thế mãi. Thuỷ Căn trèo qua ló đầu nhìn, hóa ra Quảng Thắng không hề ngủ, hai mắt đỏ ngầu trợn trừng như muốn chọt ra hai cái lỗ trên vách toa xe.

Vạn Nhân mệt mỏi quát: "Kệ gã ta, người xuống ăn đi!"

Thuỷ Căn lo lắng nhìn Quảng Thắng, không biết gã đang tức giận cái gì, đành phải ngượng ngùng trèo xuống ăn chân giò kho tương Vạn Nhân mua.

Chẳng mấy chốc, con tàu đã đi tới trạm Bạch Hà, Vạn Nhân đã gọi điện thuê sẵn một chiếc xe jeep từ sớm rồi, mọi người chỉnh đốn hành lý, lên xe và tiến thẳng về cảnh khu núi Trường Bạch.

Chương 76

Dãy Trường Bạch là ranh giới giữa hai nước Trung Quốc và Triều Tiên. Bởi vì ngọn núi cao nhất của nó có nhiều đá trắng và tuyết đọng nên được đặt tên như thế, màu trắng ấy vốn được ca tụng là “Thiên niên tích tuyết vạn niên tùng, trực thượng nhân gian đệ nhất phong”. Bởi vì đỉnh núi quanh năm một màu trắng xoá, nên nó còn có một ngụ ý đẹp là: “Trường tương thủ, đảo bạch đầu” (nhắm tay nhau mãi, đến khi bạc đầu).

Không biết năm đó, Thác Bạt Tự chọn nơi dừng chân cuối cùng ở núi Trường Bạch này, ngụ ý có phải là mong ước *‘trường tương tư thủ’* hay không?

Đến khu thắng cảnh, dọc đường, đâu đâu cũng có dân bản xứ bán sâm Triều Tiên, nho núi⁽¹⁾ và dã ma cô⁽²⁾.

Họ xuất phát từ sườn núi phía tây, Vạn Nhân cầm bản đồ đi trước dẫn đường, bắt đầu chuyển bộ hành leo núi.

Họ không đi theo tuyến đường du lịch truyền thống, có rất ít dấu chân người, lại mang một nét thú vị riêng của nó.

Hết ngày, cuối cùng họ cũng tới được chân đỉnh Thanh Thạch⁽³⁾.

Theo lý thuyết, mấy thằng đàn ông đáng lý ra không nên mất nhiều công sức lắm, nhưng Quảng Thăng lại vác theo cái bụng bầu, dĩ nhiên là không đi nhanh được. Dọc đường đi, Thuỷ Căn đã săn sóc Quảng Thăng rất nhiều.

Thác Bạt Thiệu ăn phải một ít giấm chua, lại gần Thuỷ Căn, nói: “Người coi gã là phụ nữ có thai thật đó hả? Hoạt động tí cũng có động thai được đâu mà!”

Nghe thấy thế, Quảng Thăng vẫn cứ trầm mặc suốt từ nãy đến giờ liền dữ dằn trừng mắt nhìn Thiệu, sau đó gã đẩy phắt Thuỷ Căn đang kẹp ở giữa ra, lao vào vương gia, miệng còn gào lên: “Chúng mày cứ xỉ nhục bố mày thế à, tao liều mạng với chúng mày!”

Nhưng chỉ vừa lao tới được một nửa, gã đã bị Thiệu khoát tay một cái đẩy xuống sườn dốc, lăn đi mấy vòng rồi ôm bụng kêu “ai u ai u”.

Đang đi đằng trước, Vạn Nhân thấy vậy bèn lộn về, nắm lấy bàn tay còn đang định tấn công tiếp của Thiệu: “Chờ tới khi lấy được quỷ anh trong bụng gã ta ra rồi, người thích xử lý gã thế nào thì xử lý, còn bây giờ thì không được!”

Đương nhiên, Thiệu hiểu rõ ý của Vạn Nhân, hẳn còn phải trông cậy vào thứ trong bụng Quảng Thắng để tráng dương bổ thận cơ mà, tất nhiên là không thể có sơ xuất gì rồi.

Vì vậy, hẳn hừ mũi một tiếng rồi thu tay lại, nhưng vẫn vút thêm một câu: “Ta nhớ gã rất có bản lĩnh cơ mà, từ bao giờ lại thành đồ bỏ đi thế này?”

Đại ca tức nghẹn thở, ngực phập phồng, đỏ mặt tía tai. Thấy Quảng Thắng quỳ rạp trên mặt đất mãi mà không dậy, Thuỷ Căn quýnh hết cả đít. Vạn Nhân cúi đầu kiểm tra, rồi bảo cho gã uống hóp nước là được rồi. Thuỷ Căn mới nhớ ra từ lúc lên núi tới giờ Quảng Thắng hình như uống nhiều nước lắm rồi, mấy người bọn họ lại không mang theo nhiều nhận gì, về cơ bản là chẳng còn bao nhiêu.

Thiệu chỉ về phía bên kia sườn núi, ta nghe thấy bên kia có tiếng nước, người cầm bình ra đó lấy đi!

Thuỷ Căn chưa từng là một thẳng ngốc. Cậu biết Thiệu có ý tách mình ra, không biết là để nói gì với Vạn Nhân nữa. Ngẫm lại mới thấy, người ta kiếp trước vốn là tình nhân mà, mặc dù sau này đã tan vỡ, nhưng suy cho cùng thì vẫn còn tình cảm. Đến giờ, bọn họ vẫn chưa có cơ hội tâm sự với nhau, mình cũng phải biết ý chút thì hơn.

Thế là cậu bức bối cầm bình nước vòng ra phía sau.

Nhĩ lực Thiệu quả nhiên không sai. Ở phía trước, cách đó không xa đúng là có một dòng suối chảy róc rách, bởi vì địa thế đỉnh Thanh Thạch tương đối cao, trên dòng suối có thể thấy một lớp tuyết trắng ngần. Tuyết trắng làm dòng suối nổi bật lên như một chiếc thắt lưng màu bạc, thật là đáng yêu.

Thủy Căn dùng bình lấy nước, chưa mức được mấy tí, cậu bỗng thấy có một chiếc bình trôi bập bênh tới theo dòng nước. Cậu tiện tay vớt nó lên, ngẩng đầu nhìn lên thượng nguồn của dòng suối, và thấy một cô bé đang mỉm cười với mình.

Thủy Căn đứng lên hỏi: "Bình nước này là của cô à?" Cô gái gật đầu, rồi vươn tay ra. Thủy Căn chạy tới đưa bình nước cho cô.

Bé con nhìn trang phục và giày leo núi trên người cô gái, và hỏi: "Cô leo núi một mình sao?"

Bình thường, Thủy Căn không phải một bé con thích nói nhiều, nhưng chủ yếu là vì cô bé này đẹp quá, là vẻ đẹp của những cô gái thành thị, đôi mắt cong cong, khiến người ta kìm lòng không đành muốn bắt chuyện với cô.

Cô gái lắc đầu nói: "Mình đi theo đoàn hoạt động dã ngoại của trường, tất cả cùng nhau xuyên việt leo núi Trường Bạch đấy."

Thủy Căn nghe mà cái hiểu cái không. Là trẻ con nông thôn, hiển nhiên cậu không biết rằng thành phần trí thức ở thành thị rất sôi nổi trong những hoạt động dã ngoại thể này. Nhất là dã ngoại xuyên việt, chủ yếu là đi bộ vượt qua một chặng đường từ điểm xuất phát đến đích, trong đó có thể phải vượt qua núi non, rừng cây, hoang mạc, đồng tuyết, suối nước, hay hẻm núi.

Xem ra cô bé này cũng là người thích đi bộ xuyên việt.

Đang nói chuyện, bụng Thủy Căn chột kêu ầm lên, cô bé nhiệt tình kéo tay Thủy Căn, và nói: “Em trai, bọn chị đang nấu cơm dã ngoại đây, em cũng đến ăn cùng đi!”

Băng tuyết ngập trời, bàn tay cô gái lạnh ngắt, nhưng lại rất mềm mại, Ngoài tay mẹ ra, Thủy Căn chưa từng nắm tay phái nữ bao giờ, được bàn tay xinh xinh ấy nắm, tư tưởng còn đang kém lành mạnh, cậu đã bị cô nàng kéo đi.

Không cho Thủy Căn cơ hội từ chối, cô gái đã kéo cậu tới chỗ cắm trại ở phía trước. Mấy cái lều vải dã ngoại xanh biếc được dựng dựa vào chân vách núi. Bên trái lều trại, hai anh chàng và một cô gái tóc ngắn đang ngồi quanh một đồng lửa trại nướng thịt xiên và bánh bột mì, cái chảo sắt đặt trên đồng lửa đang nấu canh thịt thơm ngào ngạt.

Thủy Căn không chống đỡ nổi cơn đói nữa rồi. Ngửi thấy mùi này, cậu chỉ hận không thể lao thẳng vào nồi canh. Một anh chàng cao lớn đứng dậy, mỉm cười với Thủy Căn: “Đây là?”

Nghe cô gái kia giới thiệu xong, đã biết Thủy Căn cũng là khách du lịch, anh chàng niềm nở gọi Thủy Căn lại ăn cùng. Thủy Căn nghĩ, tí nữa thể nào bọn Thiệu và Vạn Nhân cũng sẽ tới tìm, bèn từ chối lấy lệ mấy câu rồi ngồi xuống ăn.

Nhận lấy một bát canh, Thủy Căn há mồm húp sạch sành sanh. Nơi này lạnh quá, canh vừa múc ra chẳng bao lâu đã nguội rồi, uống vào lại cứ có cảm giác lạnh ngăn ngắt. Hơn nữa, đồng lửa bị gió thổi xiêu vẹo cả đi, nên không được ấm lắm.

Mấy người ngồi quây thành vòng tròn cùng nhau ăn, không gian bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Thủy Căn ngồi ăn mà thấy bức bối cả người, trong đầu láng máng nhận ra có điều không ổn, nhưng suy nghĩ lại cứ hỗn loạn hết cả lên.

“Mệt rồi thì đi ngủ một giấc đi!” Một giọng nói xuyên qua trí óc cậu. Thật sự là vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, Thủy Căn mơ mơ màng màng gật đầu, rồi đi tới chỗ mấy cái lều bạt.

Chui vào lều, Thủy Căn đắp chăn lên người rồi cuộn tròn lại, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói: “Còn thiếu ba...”

Đúng lúc này, Thuỷ Căn dường như nghe thấy tiếng Thiệu, và cùng lúc đó là tiếng những vị khách du lịch trẻ tuổi kia nhiệt tình hỏi: “Các bạn có muốn ăn cùng không?”

Sau đó, lều vải rung chuyển dữ dội, Thuỷ Căn ở trong lều bị quăng quật tứ tung.

Khi nhọc nhằn mở được mắt ra, Thuỷ Căn phát hiện Thiệu đang nhú mày ôm cật trong lòng.

“Các người cũng tới rồi? Ăn không?”

“Ăn! Ăn cái gì!” Giọng điệu Thiệu thật hung dữ.

Hài tử chỉ tay: “Ở đằng kia không phải có người đang nấu canh thịt à...” Mới nói được phân nửa, thanh âm líu lo đã im bật.

Thuỷ Căn phát hiện ra đồng lửa đang cháy và đồ dùng nấu bếp tất cả đã biến mất không một dấu vết, trong khi lều bạt cắm trại dưới chân núi đã bị một đồng tuyết và đá tảng từ trên vách núi rơi xuống chôn vùi.

“Đây... đây...” Vừa nghĩ đến việc cái chỗ mình vừa mới nằm ngủ giờ đã bị đá tảng đập thành một cái hố bụi chẳng, Thuỷ Căn cứng lưỡi cứ “đây đây” mãi không xong.

“Còn không biết à! Người bị thứ gì không sạch sẽ tìm tới làm kẻ chết thay rồi!”

Lẽ nào... nam nữ thanh niên vừa nãy đều là quý cả? Thuỷ Căn sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Vạn Nhân đứng bên ôn hoà giải thích: “Những người có thường thức về cắm trại đều phải biết là không được dựng trại ở ngay dưới chân vách núi, một khi trên núi có gió to, thì đá tảng hay những thứ khác có thể rơi xuống và gây nguy hiểm. Chắc hẳn bốn người hạ trại ở đây đã phạm vào điều tối kỵ vì thiếu kinh nghiệm, kết quả là gặp tuyết lở, bị đè chết khi đang ngủ trong lều... Không đúng, oán khí của bọn họ lớn đến thế kia mà, cũng có thể lúc đó họ không tắt thở ngay, mà kéo dài một thời gian rồi mới chết đi trong đau đớn vì không có ai tìm thấy và cứu giúp họ.”

“Vậy... vậy bọn họ lừa ta để làm gì? Để bọn họ có thể đầu thai chuyển kiếp?”

Thiệu cười lạnh nói: “Cái gọi là kẻ chết thay không có nghĩa là hại người để đổi lại tấm vé vào chuyển thế, chẳng qua là khi phải chịu đau đớn cùng cực, nếu người ta nảy sinh ý nghĩ *‘vì sao lại là mình mà không phải người khác’*, niềm khao khát mãnh liệt rằng có ai đó đổi chỗ cho mình sẽ biến thành chấp niệm trước khi chết, và thế là khi người đó biến thành oán linh, tâm nguyện duy nhất của

- (2) Tên khoa học là *Agaricus arvensis* Schaeff. ex Fr, sinh trưởng ở sườn núi thảo nguyên hoặc cánh đồng hoang. Ở Trung Quốc phân bố ở Hà Bắc, Sơn Tây, Nội Mông Cổ, Thanh Hải, Tân Cương. Vị mặn tính ôn, công dụng: truy phong tán hàn, giãn gân. Dã ma cô thích sinh trưởng chỗ lá rụng đã bắt đầu phân huỷ, loại nấm này cũng được gọi là khuẩn, mọc hoang, thuộc họ nấm, lấy phần hạt làm thuốc. Độc trong dã ma cô thường có vào hạ thu khi mà trời mưa nhiều. Tham khảo – [baidu](https://www.baidu.com/).

- (3) Trung Quốc có 2 ngọn núi được xưng là đỉnh Ngọc Trụ, một tại dãy Vũ Di, Phúc Kiến, bởi vì hình dáng giống vò rượu, nên tên là đỉnh Tửu Đàn; một ngọn khác ở Cát Lâm hướng tây Thiên trì núi Trường Bạch, tên là đỉnh

Thanh Thạch, cao 2664m so với mực nước biển, đỉnh núi cao ngất, giống như ngọc trụ hướng lên trời, đỉnh thiên lập địa.

Chương 77

Nghe Vạn Nhân nói như vậy, Thiệu cũng bắt đầu quan sát.

Chịu ảnh hưởng của Thác Bạt Tự và thái phó Yến Phượng, Thiệu cũng có nhiều hiểu biết về phong thủy học. Nếu bỏ điếu bộ của vương gia, dựng biển hiệu, cầm la bàn, làm thầy phong thủy xem nhà cửa mồ mả cho người ta, thì chắc hẳn sẽ kiếm được khá đầy.

Địa thế đỉnh Thanh Thạch dốc đứng, đứng trên đỉnh núi có thể nhìn thấy Thiên Trì xa xa, xung quanh Thiên Trì là một rừng núi quây tròn, tổng cộng mười sáu ngọn, thế như rồng cuộn, thoát ẩn thoát hiện, bởi vì ngọn này lại thấp hơn ngọn kia, có đôi khi lại ẩn dưới lòng đất, qua một vùng bình địa lại là một ngọn núi, quang cảnh hùng vĩ.

Trong phong thủy, đỉnh núi cao nhất của một dải 'địa long' được gọi là "tổ tông". Khí hậu của vùng, và phương hướng đông tây nam bắc của mỗi một ngọn núi cũng gián tiếp ảnh hưởng đến khí vận của đỉnh cao nhất ấy.

Ngọn núi cao nhất của dãy Trường Bạch là đỉnh Bạch Đầu thuộc lãnh thổ Triều Tiên, còn ngọn cao nhất trong lãnh thổ Trung Hoa là đỉnh Bạch Vân. Bạch Vân và Thanh Thạch vừa vặn đối diện nhau, ở giữa cách một khe núi hẹp dài.

Thiệu cau mày nói: “Địa hình nơi này không hoàn toàn giống như ngày đó ta và Vương huynh trông thấy. Trong phong thủy học, nước là “tài lộc”, nước Thiên Trì tựa như một viên minh châu, đàn rồng cùng vây quanh một viên minh châu, sơn âm thủy dương, âm dương điều hoà, địa thế lại cao, mây tía dâng lên, là huyết xuất đế vương... Có điều... cửa nước phía bắc của Thiên Trì quá lớn... nước thoát ra quá nhanh, âm dương mất thế cân bằng, trong khi đó, đỉnh Thanh Thạch lại ở hướng đông, thuộc mộc của ngũ hành. Núi Trường Bạch vốn là núi lửa còn hoạt động, nước trầm xuống tức lửa dâng lên, hoả khắc mộc, đây là đất đại hung...” (Sứ: hoả khắc mộc??? Hướng Đông trong ngũ hành đúng là Mộc, nhưng ko hiểu sao Cuồng tử lại viết hoả khắc mộc >.<)

Vậy thì coi bộ, nơi đây còn cất giữ nhiều điều bí ẩn, thảo nào lại xuất hiện mấy thứ không sạch sẽ.

Đi theo sau Vạn Nhân, đại ca Quảng Thắng có hơi sốt ruột, ưỡn bụng nôn nóng hỏi: “Người đừng có kể lể dài dòng nữa có được không, cứ nói toẹt ra ở đâu bốc tài vận là được rồi?”

Cũng không biết hai tên âm nhân nghìn năm này đã chuốc bùa mê thuốc lú gì cho đại ca mà chúng u buồn tiền sản của gã biến đâu sạch, hai mắt tỏa sáng lấp lánh lảo liên bốn phía, cho dù trước đó gặp phải bốn thứ không sạch sẽ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng phơi phới của Thăng ca.

Thường thì những kẻ không biết sống chết như thế đều là bị vàng bạc che mắt cả rồi, không biết Vạn Nhân đã hứa hẹn sẽ cho gã ta lợi lộc gì đây.

Vạn Nhân không hiểu biết nhiều về phong thủy. Nghe Thiệu nói xong, y trầm tư một lúc rồi nói: “Năm đó khi đến núi Trường Bạch, nơi người và Tự nhi tới chính là ngọn núi kia?”

Thiệu lắc đầu: “Không nhận ra.”

Vạn Nhân thốt ra một tiếng “Hửm?” đầy thâm ý.

Vương gia lạnh lùng nói: “Ta không cần phải gạt người!”

Chỉ qua vài lời ít ỏi, Thuỷ Căn cảm thấy Thiệu và Vạn Nhân đã đạt được một thoả thuận nào đó, nhưng nội dung là gì, cậu cũng chẳng rõ nữa.

Điều này khiến Thuỷ Căn có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Thác Bạt Thiệu cũng thế, mà Vạn Nhân cũng vậy, những mưu quyền và thâm tócm của hoàng thân tông thất từ lâu đã thấm

vào tận xương cốt của họ.

Trước đây, Thuỷ Căn vẫn cho rằng để giải lời nguyện của máu Dát Tiên, Thiệu mới không thể không đi chuyển này đến núi Trường Bạch, giờ mới thấy, kho báu giấu trong ngọn núi này mới là nguyên nhân chính hấp dẫn hắn.

Thuỷ Căn đột nhiên hối hận vì đã đến núi Trường Bạch, suy cho cùng, có lẽ cậu không nên tới...

Lúc này, mặt trời chuyển hướng, dần dần lặn xuống. Họ đứng trong bóng râm, vô cùng u ám. Sau khi chắc chắn rằng Thuỷ Căn không có gì đáng ngại, Vạn Nhân mới chuẩn bị đưa mọi người rời khỏi nơi này.

Trước mặt bọn họ là sườn núi, vòng qua sườn bên kia chính là dòng suối nơi Thuỷ Căn gặp phải nữ quỷ. Tuy rằng địa hình nơi này phức tạp, nhưng nhắm mắt lại cũng có thể tìm được con đường này.

Thế nhưng khi họ vòng qua sườn núi đi về phía trước vài bước, Vạn Nhân đang dẫn đầu bỗng khựng lại.

Trong lòng Thuỷ Căn buồn bực, nhưng khi ánh mắt chạm tới quang cảnh phía trước, cậu cũng phải trợn tròn.

Trước mặt họ là một vách núi, dưới chân vách núi chồng chất đầy tuyết lở và đá tảng. Rõ ràng là chỗ đại hung mà Thủy Căn vừa nãy suýt nữa biến thành kẻ chết thay đây mà.

Quảng Thắng buồn bực nói: “Đệt, sao lại vòng về?”

Vạn Nhân không nói gì, xoay người đi ngược trở lại, nhưng lần này y lưu ý tới vết chân trên tuyết, lần theo vết tích ấy để trở về.

Dấu chân trên mặt đất rất ngay ngắn, không hề lộn xộn chút nào, nhưng sau khi đi hết một vòng, bọn họ vẫn quay lại dốc núi.

“Đừng đi nữa, đây là ‘quỷ chàng tường’.” Thiệu kết luận, kèm theo một ngọn gió âm u lạnh lẽo.

Nghe thấy thế, Thủy Căn lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Dân quê thường hay mê tín, thỉnh thoảng lại nghe nói hàng xóm láng giềng có ai đó đi đêm gặp quỷ chàng tường.

“Quỷ chàng tường” nghĩa là ban đêm đi một mình ở nơi hoang vắng, cứ không ngừng luẩn quẩn ở một chỗ, làm thế nào cũng không thoát ra được như thể bị quỷ che mắt.

Thật ra thì ngày nay, khoa học cũng có giải thích: người bị bị kín hai mắt không thể đi thẳng được, bởi vì độ dài ngắn của bước đi của hai chân người có sự chênh lệch rất nhỏ, bởi vậy sẽ hình thành bước sai, cuối cùng có xu hướng lệch về bên trái hoặc phải,

nếu tiếp tục đi, lộ tuyến sẽ thành một vòng cung, trở lại điểm xuất phát cũng là chuyện bình thường.

Nhưng tình huống này thường xảy ra trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng, hoặc là tầm nhìn bị sai lệch. Nhưng bây giờ trời còn chưa tối, ánh sáng đầy đủ, địa thế xung quanh không na ná giống nhau, mà hết lần này đến lần khác họ đều không thể thoát ra. Ngoại trừ bị quỷ mê hoặc con mắt, thì còn có cách giải thích nào khác đâu?

Lại lòng vòng vài lượt nữa, lại thấy cái vách núi khiến người ta nấu hết cả ruột kia, Thuỷ Căn vừa lạnh vừa đói đặt mông ngồi phịch xuống đất, tuyệt vọng nói: “Mấy vị kia sao không nấu canh thịt nữa nhỉ? Nhìn tí cho đỡ thèm!”

Quảng Thắng cũng ngồi xuống theo cậu.

“Đúng! Mịa nó, còn nhục hơn làm quỷ chết đói!”

Bố mày thay đại ca gánh tội vào nhà giam, vốn tưởng dăm ba năm là ra được rồi, ai ngờ bị phán trọng tội, thế là ăn cơm tù cả nửa đời sau! Ta tưởng thế đã là xui xẻo lắm rồi, mịa nó lại không ngờ, vất vả lắm mới vượt ngục được thì lại gặp phải các người! Một đám quái gở các người liên lụy ta đường đường một thẳng đàn ông lại phải vác cái bụng bầu! Đệt! Cái gì kia, trong túi có gì ăn không? Bố mày khỏi cần quỷ bóp cổ cũng đói đến chết rồi!”

Loại người như Quảng Thắng tuy thô lỗ, nhưng được cái không thâm hiểm chút nào, đã làm việc xấu là sẽ làm công khai luôn, hễ muốn giết người là mặt mũi sát khí phùng phùng, so với cái loại thâm ngầm tầm ngầm cắn người kia thì tốt hơn nhiều.

Hai người mở túi ra, khui mấy lon thịt hộp ra ăn. Vạn Nhân lấy bếp nấu bằng nhiên liệu rắn từ ba lô của mình ra, nhóm lửa, rồi lấy ra hai cái cặp lồng. Y đổ cháo Bát Bảo đóng lon vào hộp rồi đun nóng, chẳng mấy chốc, cháo thơm phức đã sôi lăn tăn.

Cách ăn xa xỉ lập tức thu hút hai con quỷ đói, món thịt hộp lạnh ngắt trong miệng bỗng chốc sục giá nghiêm trọng.

Sau khi đun nóng cháo, Vạn Nhân đưa cặp lồng cho Thuỷ Căn và Quảng Thắng: “Tranh thủ lúc còn nóng, hai người các người mau ăn đi!”

Thuỷ Căn vội vàng dùng ống tay áo lót tay để nhận lấy cái cặp lồng nóng hôi hổi, cầm muôi ăn ngẫu nhiên.

Nhưng Quảng Thắng lại lần nữa không nhận.

Hồi ở Đại Hưng An, Quảng Thắng lúc nào cũng hết sức xun xoe với Thiệu, nhưng thỉnh thoảng lại chạy đi nói chuyện phiếm với tiến sĩ, ấy vậy mà không biết vì sao, bây giờ đại ca lại chống đối y mọi lúc mọi nơi.

Lại hung hăng trừng Vạn Nhân một cái, đại ca quyết định không làm khó dễ bản thân,nhận lấy món cháo nóng hổi, húp một ngụm lớn. Nhưng miệng gã ta vừa ăn vừa ngượng ngùng nói: “Mịa nó đúng là chồn đi chúc tết gà, tốt bụng đâu ra!”

Vạn Nhân cầm cái đĩa chộc cánh gà lên đặt vào nắp cặp lồng để đun nóng, và cười tủm tỉm: “Ăn nhiều vào nhé, lát chạy mới nhanh.”

Quảng Thắng hơi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiến sĩ Vạn.

Tiến sĩ vạn nhăn nải giải thích: “Lát nữa ta còn phải kính nhờ hai vị dẫn quý ra nữa mà!”

Chương 78

Nghe thấy thế, Thủy Căn còn tưởng là tiến sĩ Vạn nói giỡn, mặc dù không tức cười, nhưng vẫn cố cười gượng hai tiếng. Rồi cậu phát hiện ra Thiệu ấy vậy mà lại gật đầu tán thành, và nói: “Đây cũng là một biện pháp tốt.”

Miếng cháo trong miệng Căn nhi thiếu chút nữa khiến cậu nghẹn chết. Nhìn cái vẻ hùa theo tuyệt đối không giống như đang giỡn của Thiệu, lòng Thủy Căn như bị dội nước lạnh, khó chịu khó phải nói.

Quảng Thăng cũng bất chấp, vút phăng cái cặp lồng trên tay đi: “Người nói cái mịa gì thế? Dẫn quỷ? Dẫn thế nào?”

Thì ra, vì vị trí phong thủy mà đoạn dốc này dày đặc âm khí. Thêm vào đó, ở đây lại có oán linh chết bất đắc kỳ tử, làm âm khí càng nặng thêm. Mặc dù với Thác Bạt Thiệu và Vạn Nhân mà nói thì những oán linh này chả là cái đinh gì.

Thế nhưng trong tiết trời giá rét này mà gặp phải “quỷ chàng tường” thì đúng là nguy hiểm thật.

Chỉ còn cách mau chóng phá giải trò ảo thuật che mắt người này thôi, không thì lỡ đâu một trận tuyết lở lớn xảy ra, e rằng mấy người họ sẽ lành ít dữ nhiều.

Cách phá giải vốn khá là đơn giản, chỉ cần vẽ máu tươi lên đường sinh mệnh ở lòng bàn tay và mí mắt là được rồi. Nhưng chỉ sợ là biện pháp dễ dàng như thế sẽ không có tác dụng ở đỉnh Thanh Thạch này.

Đối phó với quỷ mạnh phải dùng chiêu mạnh, Vạn Nhân nhẹ nhàng ỏi ra mấy chữ: “Dẫn quỷ vào thân!”

Trong số bốn người, thân thể Thiệu và Vạn Nhân có linh huyết Dát Tiên rất mạnh, hơn nữa bản thân Thiệu đã là một oán linh rồi, thế nên thân thể của hắn sẽ không gọi được ác quỷ.

Về phần Thuỷ Căn, nhóc con sinh đầu tháng quỷ, từ nhỏ đã hấp dẫn đủ thứ yêu ma quỷ quái rồi. Còn Quảng Thắng, giờ gã đang mang thai quỷ anh, thân thể yếu ớt tới cực hạn, chưa kể tới việc quỷ anh rất thích hấp thụ oán khí, nên dẫn quỷ vào thân lại càng không thành vấn đề.

Chỉ cần dẫn được hai trong bốn oán linh vào thân thể, khí tràng nơi đây tự nhiên sẽ yếu đi nhiều.

Đợi đến khi quỷ vào thân rồi, oán linh bị ngăn cách khỏi địa khí, tình huống quỷ chàng tưởng hiển nhiên sẽ phải biến mất. Vạn Nhân sẽ tự có cách khiến oán linh tan biến.

Kế hoạch đóng cửa trừ tà này có vẻ rất chặt chẽ, nghe xong Quảng Thắng bê bụng nhảy dựng lên.

“Vạn Nhân! Người mịa nó không phải người!”

Trước diệu kế của Vạn Nhân, Thuỷ Căn không nói gì thêm. Cậu chỉ ngõ ngàng trừng Thác Bạt Thiệu vẫn đang làm thỉnh như cũ.

Thiệu ngồi xuống bên cạnh Thuỷ Căn, nắm chặt tay cậu: “Hãy tin tưởng ta.”

Thuỷ Căn nhìn thẳng vào mắt Thiệu, cắn răng: “Được!”

Dẫn quỷ vào người là một quá trình phức tạp.

Đầu tiên, Vạn Nhân dùng dao con khía vào một ngón tay của Thuỷ Căn và Quảng Thắng, dùng máu của họ để vẽ một đồ án nom như hình chòm sao rộng gần sáu mét vuông trên mặt đất. (Skye: máu đâu ra mà lắm thế =.=!)

Nhìn thế nào cũng thấy cái đồ án này y chang cái hoạ phù dẫn hồn phách Thiệu trong cổ mộ ngày trước.

Về phần Quảng Thắng, sau khi bị Vạn Nhân dụ dỗ lừa gạt, gã mang theo tâm trạng thấp thỏm, tâm không cam tình không nguyện đi tới chính giữa hoả phù. Thuỷ Căn cũng bất chấp tất cả đi tới đứng bên cạnh Quảng Thắng.

Sau đó Vạn Nhân bắt đầu lẩm bẩm, cũng không biết là đang nói cái gì.

Lúc này lẽ ra là thời khắc hoàng hôn vẫn còn le lói, nhưng bầu trời như bị bao phủ bởi mực đen. Dưới vách núi, trong chốc lát, gió tà thổi qua từng trận, những bông hoa tuyết trên mặt đất bị cuốn lên trong những vòng xoáy nhỏ. Gió lạnh lùng mài vào núi đá phát ra những tiếng rít chói tai.

Dường như nghe được điều gì trong tiếng gió, Vạn Nhân đột nhiên dừng niệm chú ngữ, kinh nghi bất định quay đầu nhìn về phía Thiệu. Thiệu cũng đang ngưng thần lắng nghe.

Bất thành linh, hai người đồng thanh quát lên: “Không ổn!”, rồi vọt về phía Thuỷ Căn trong phù trận.

Thế nhưng mọi việc đã kết thúc, Thiệu chứng kiến hai người trong phù trận cùng lúc mở ra đôi mắt đỏ tươi, hững hờ nhìn về phía họ.

Ngay khi Thiệu sắp nhanh tay chạm được vào Thuỷ Căn, cậu nhẹ nhàng vung cánh tay, vương gia lập tức bị một luồng sức mạnh vô hình đánh văng vào vách núi.

Vạn Nhân khựng lại, trầm giọng hỏi: “Người là ai?”

Tình huống này đã vượt quá khả năng khống chế của Vạn Nhân.

Y vốn tưởng rằng ở vách núi này chỉ có oán linh bình thường dựa vào địa lý từ trường đặc thù để tác quái, thậm chí khi này y cũng không hề phát hiện ra bất cứ điều gì kỳ lạ, cho nên mới nghĩ ra phương pháp diệt quỷ này.

Nhưng mãi đến ban này, bọn họ mới phát hiện ra ở đây vậy mà lại còn một oán linh với năng lượng khổng lồ đang ẩn núp, những oán linh cấp thấp yếu ớt vừa này họ cảm nhận được đã nhanh chóng bị “nó” hấp thu và tan biến.

Hiển nhiên, Thiệu cũng đã cảm nhận được, nhưng khi bọn hắn muốn kéo hai người trong phù trận ra, thì đã quá muộn.

Ác quỷ đã bám trên người Thuỷ Căn và Quảng Thắng rồi.

Đối mặt với câu hỏi của Vạn Nhân, Quảng Thắng mở miệng trước: “Mùi máu này...”

“Rất quen thuộc!” Người nói tiếp nửa câu sau chính là Thuỷ Căn.

“Hình như là...”

“Mùi của hắc.”

Giọng nói được phát ra rõ ràng không phải của họ. Điều quý dị chính là cái giọng điệu kỳ lạ của hai người này lại giống nhau như đúc. Hơn thế nữa, lúc tiếp lời lại không hề ngắt quãng chút nào, phối hợp phải nói là không một kẽ hở. Nếu như nhắm mắt lại, hẳn sẽ tưởng là cùng một người nói ra.

Nhìn theo ánh mắt chăm chú của hai người, Vạn Nhân phát hiện ra kẻ mà bọn họ đang gắt gao theo dõi chính là Thiệu vừa va vào vách đá. Cái trán của anh bạn đập vào một tảng đá, máu chảy “ào ào”, mặc dù vết thương chẳng mấy chốc đã tự động khép miệng, nhưng mùi máu vẫn theo gió nhẹ nhàng bay tới, làm cánh mũi hai người cứ phập phồng gấp gáp.

“Không sai...”

“Là hắc...”

Đang nói chuyện, ánh mắt Thuỷ Căn bỗng lóe lên một tia nguy hiểm, móng tay bên tay phải thành linh mọc dài ra vài tấc, cậu lao về phía Thiệu như một tia chớp. May mà Thanh Hà vương né rất

nhANH, đầu ngón tay sắc nhọn xẹt qua chóp mũi Thiệu, tơ máu chảy ra kích thích Thuỷ Căn càng thêm dữ tợn. Trong tay Thiệu bùng lên một ngọn lửa ma trời, hẵn định đánh trả, nhưng rồi lại nghĩ, đây là thân xác của Thuỷ Căn, nếu thân xác có bề gì, thì e rằng nhóc con ngốc nghếch ấy sẽ không trở về được nữa, vì vậy hẵn đành thu hồi ma trời, chật vật tránh né.

“Giết...”

“Không thể...” Vào khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, Quảng Thăng lại nhảy tới như muốn bảo vệ.

“Nhất định phải giết hẵn...”

“Không, không thể giết...”

Tiếng tranh cãi qua lại đan xen vào nhau theo từng đòn tấn công và ngăn chặn càng lúc càng quyết liệt, tựa như một người đang do dự không biết có nên hạ sát thủ hay chẳng, như đang kích động tự thuyết phục mình phải giữ lại tính mạng Thiệu.

Đến lúc này, Vạn Nhân đã mang máng hiểu ra. Dường như ác linh này đã bị chia ra làm hai, bám trên người Thuỷ Căn và Quảng Thăng. Và tính cách của linh hồn bị tách rời này dường như cực kỳ mâu thuẫn, như mặt thiện và mặt ác của con người hoàn toàn bị chia tách vậy.

Hiển nhiên, bám trên người Thuỷ Căn là mặt ác. Còn phần linh hồn bám trên người Quảng Thắng lại hiền lành hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, đang liều mạng tránh né, Thiệu tinh mắt phát hiện ra ở trán Thuỷ Căn và Quảng Thắng thấp thoáng xuất hiện một đồ đằng hắc vô cùng quen thuộc – ngư đầu trấn tà thú.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắc, sau khi tránh thoát thêm một chiêu lạnh thấu xương nữa của Thuỷ Căn, hắc trầm giọng hỏi: “Các ngươi biết Khổn?”

Cái tên này tựa như một tảng đá lớn đập nát vẻ mặt bình tĩnh của “chúng”.

“Khổn...” Chúng đồng thời thốt ra giọng nói khàn khàn.

Nhân cơ hội này, Thiệu vội vàng vọt tới bên cạnh Vạn Nhân.

Phỏng chừng vương gia cũng không ngờ rằng mình lại có ngày bị Thuỷ Căn đuổi đánh, đáng vẻ hắc nhảy về nom thật là chặt vật.

Vạn Nhân cau mày hỏi: “Ngươi biết ác linh này?”

Thiệu cũng cau mày, rồi bất thành lình đưa tay rạch một nhát trên cánh tay Vạn Nhân.

Vạn Nhân không kịp đề phòng, cho dù đã né đi theo phản xạ, nhưng máu đã chảy ra từ cánh tay y. Quảng Thắng vẫn đang

đuổi theo ngăn cản sát chiêu của Thủy Căn.

Ở đằng kia, Thủy Căn đột nhiên lại bị kích động, móng tay sắc bén lại hiện ra, lao vút về phía Vạn Nhân.

Vương gia cuối cùng cũng rảnh tay, khom lưng bốc một vốc tuyết, sau khi lau sạch vết máu trên trán và chóp mũi, hắn nói: “Giờ thì ta đã biết y là ai rồi.”

Vạn Nhân luống cuống né tránh, ấy thế mà vẫn còn có thể giữ nguyên được nhãn hiệu quen thuộc – nụ cười đầm đìa, chỉ là nụ cười có chút âm trầm: “Ta cũng biết rồi...”

Ác linh chia làm hai bám trên người Thủy Căn và Quảng Thăng này, nếu y đoán không lầm, hắn là do ca ca của Dát Tiên Khổn biến thành – Huyền đế Chuyên Húc.

Cháu trai của Hoàng đế, kẻ kế thừa sự nghiệp của cha ông, đồng thời dùng thủ đoạn tàn nhẫn lãnh khốc vô tình để đối phó với người em trai có tư tình với y – Khổn.

Có điều giờ mới thấy, một mảnh tình si của Dát Tiên cũng không hoàn toàn là uổng phí, trong lòng vị thiên đế đứng đầu trung tâm thống nhất Cửu châu⁽¹⁾ ấy cũng không hoàn toàn là lãnh huyết với Khổn.

Ít nhất y có thể lập tức nhận ra máu Dát Tiên dung nhập bên trong cơ thể Thiệu và Vạn Nhân. Hơn nữa, nhân cách bị chia làm hai của y cũng không ngừng đấu tranh chỉ vì không biết có giết Khổn hay chẳng.

Thiện ác của con người vốn là một ý niệm, tâm địa vị chủ nhân của Cửu châu này cũng hiểm lắm!

Nếu ác niệm của Chuyên Húc chiếm ưu thế, đối mặt với linh thể cường đại như vậy, cho dù là Vạn Nhân thì cũng bị nạo thành thịt thái chỉ mất thôi. Khổn biến thành mực ống chính là bài học nhãn tiền.

“Thanh Hà vương, nếu người cứ khoanh tay đứng nhìn, thì đừng trách ta ra tay không biết nặng nhẹ, nếu Tự nhi bị thương người cũng đừng hối hận!” Vạn Nhân không chống đỡ được nữa, dưới tình huống cơ thể bị cắt mấy nhát liên tiếp, y quay sang đe dọa Thiệu đang đứng ngoài xem náo nhiệt.

Thiệu hừ lạnh một tiếng, phi thân lên ngăn cản thế công của Thuỷ Căn, và nói với Vạn Nhân: “Người mau nghĩ cách đuổi ác linh ra khỏi người bọn họ đi, không thì cứ sợ ném chuột vỡ bình thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng bị tiểu tử này làm thịt.”

Hiển nhiên, Vạn Nhân cũng biết thế. Mặc dù vị mỹ nhân tiền triều này xuất thân từ thôn Bốc Vu nổi tiếng về chiêm bốc bói toán,

nhưng bởi vì mẫu thân là người Miêu Cương, bị người trong tộc kỳ thị, nên về Chu Dịch bói toán y chẳng mấy am hiểu, mà về những trò bùa môn tả đạo hại người thì lại rất tinh thông. Song, lúc này dù có nghĩ ra cách đuổi quỷ nào đó, thì cũng chỉ có phương pháp mà không có đạo cụ. Suy cho cùng, y cũng chưa từng lường trước được tình huống này sẽ xảy ra, kiếm gỗ đào, máu chó mực hay những thứ đại loại như thế, y chẳng mang theo cái nào.

Đúng lúc này, y nhanh trí nghĩ ra một cách, hô lớn với Thiệu: “Người nhanh đến chỗ mấy cái ba lô lấy một ít muối ăn, hòa vào nước, sau đó phun vào mắt bọn họ!”

Muối có công dụng xua quỷ trừ tà, mà con mắt lại là nơi nối với linh hồn. Chỉ cần có thể tạm thời đẩy lùi ác linh, rồi chặn thiên linh cái (đỉnh đầu) của hai người Thuỷ Căn lại, sẽ không sợ ác linh quay lại nữa.

Nghe thấy Vạn Nhân la, Thiệu vội vàng rút lui, chạy nhanh tới chỗ ba lô bên cạnh đồng lửa, lấy lọ muối ra, rồi mở bình nước, đổ hết muối trong lọ vào bình, lắc lắc vài ba cái, rồi vòng về.

Hắn lén ra phía sau Thuỷ Căn, một đòn nhắm thẳng vào sau gáy cậu, ác linh kia theo phản xạ quay đầu ngăn cản, Thiệu nhanh tay hắt nước trong bình lên mặt bé con.

“AAA!” Thuỷ Căn kêu lên một hồi thảm thiết, một luồng khói màu đen thoát ra khỏi đỉnh đầu cậu chạy về hướng Thiên Trì.

Thân thể Thuỷ Căn mềm nhũn, ngã vào lòng Thiệu như muốn rã rời cả ra.

Khi Thiệu định dùng lại mảnh cũ để hắt nước vào Quảng Thăng, linh hồn nọ không bị lừa nữa, đột nhiên ôm lấy Vạn Nhân, bất ngờ nhảy xuống sườn núi.

Thiệu không còn lòng dạ nào để xem Vạn Nhân sống hay chết, vội vàng cúi đầu kiểm tra bé con trong lòng.

Bị linh thể bám vào người rất thương tổn đến nguyên khí, hưởng chi là linh thể cường đại như Chuyên Húc. Thiệu thúc đẩy linh lực của mình cuồn cuộn không ngừng truyền vào trong cơ thể Thuỷ Căn. Một lát sau, hài tử cũng rên rỉ mở mắt.

Thiệu chạm lên đôi má lạnh lẽo của hài tử: “Thế nào? Không sao chứ?”

Đầu tiên, Thuỷ Căn mơ màng chớp chớp mắt, sau đó vành mắt cậu đỏ bừng lên, thỉnh thoảng phất Thiệu đang ôm mình ra, nhọc nhằn đứng dậy.

Tưởng rằng cậu giận mình để cậu gặp nguy hiểm, Thiệu vội vàng ôm choàng lấy bé con, giải thích: “Ta không biết ở đây lại có

linh thể cường đại như vậy, hơn nữa người xem, chẳng phải ta đã cứu được người rồi đấy sao?”

Thủy Căn liều mạng đẩy Thiệu ra, quay đầu, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thiệu hỏi: “Người tới núi Trường Bạch rốt cuộc là vì cái gì?”

Ánh mắt Thiệu tối sầm lại, hắn ngáp ngừng nói: “Người cũng biết mà, là người kiếp trước dẫn dắt ta tới đây, hơn nữa, ta còn muốn giải huyết chú của Dát Tiên...”

Thủy Căn lắc đầu, nói như đinh đóng cột: “Không đúng, thật ra người và Vạn Nhân đều biết núi Trường Bạch cất giấu cái gì – gương Bàn Cổ⁽²⁾! Đúng không?”

Thiệu sửng sốt, rõ ràng hắn không ngờ Thủy Căn lại có thể nói ra ba chữ “gương Bàn Cổ”

Thấy vẻ mặt rõ ràng là ngẫm thừa nhận của Thiệu, trong lòng Thủy Căn khó chịu vô cùng.

Vừa nãy khi ác linh Chuyên Húc ám vào cơ thể cậu, Thủy Căn không hoàn toàn mất đi ý thức, giống như nước và dầu trong một cái lọ, không hòa tan vào nhau, nhưng lại trong cùng một vật chứa.

Cậu thậm chí có thể cảm nhận được những dao động trong tâm tình của ác linh ấy. Cái cảm giác khao khát quyền lực, nỗi sợ hãi đánh mất vương vị, tất cả đã thúc giục y hạ sát thủ với đệ đệ cũng là người yêu của chính y.

Và Chuyên Húc hình như còn có một khả năng thần kỳ, đó là có thể đọc được ý niệm mãnh liệt nhất trong nội tâm con người.

Khi đó, dù là Thiệu hay Vạn Nhân, ý niệm mãnh liệt nhất trong lòng chỉ có một: Chuyên Húc ở đây, gương Bàn Cổ nhất định cũng ở đây!

Cái gương khỉ gió đó để làm gì, Thuỷ Căn chẳng quan tâm. Một khi Vạn Nhân và Thiệu đã để ý đến thế, thì chắc hẳn nó có liên quan mật thiết đến tiền tài quyền lợi.

Thanh Hà vương kiếp trước lúc đầu còn tỏ vẻ bất cần đời, nhìn như không màng danh lợi, nhưng vì mẫu thân hay có lẽ là vì bản thân, mà không thể không làm thế. Sau này, mặc dù bị cổ độc thao túng, nhưng ai có thể nói việc giết cha cướp ngôi của hắn không phải là do dục niệm sâu kín nhất trong lòng hắn thúc giục đây?

Thật ra thì ác linh Chuyên Húc chính là sự bành trướng dã tâm của nam nhân, Khổn là vật hi sinh cho dã tâm đó. Vậy Thuỷ Căn cậu có phải là người kế tiếp hay không?

Cậu cũng chẳng phải kiếp trước chịu bao giày vò dằn vặt như thế, còn giả chết trốn vào trong hang động bí mật chơi trò chơi bí tình.

Nhìn mà coi, chỉ một câu “tin tưởng ta” là đem nửa cái mạng của cậu ra đùa giỡn liền. Đệt, cứ để hấn với Vạn Nhân muốn làm gì thì làm thôi! Lão nhị có phân nhánh thành cây thông Noel chẳng mắc mớ gì đến cậu hết sất.

Dứt lời, Thuỷ Căn hậm hực muốn đi xuống. Xoay người, cậu thấy Vạn Nhân đang từ dưới sườn núi chạy lên như bay.

Dáng người anh bạn thật tiêu sái, tiếc thay cái quần bị xé rách mất một bên, đường cong kiện mỹ cứ lồ lộ hết cả ra ngoài.

Tiến sĩ Vạn tiến một bước dài đến nhặt bình nước đang lăn lóc một bên lên, hắt hết nước muối còn sót lại dưới đáy bình vào mặt Quảng Thắng đang đuổi theo y sát rạt.

Một luồng khói trắng từ đỉnh đầu Quảng Thắng thoát ra, cũng bay thẳng về phía Thiên Trì.

Đúng lúc này, Vạn Nhân lấy ống nhòm trong ba lô ra, vọt thẳng lên đỉnh cao nhất của ngọn Thanh Thạch.

Y đưa mắt nhìn Thiên Trì bên dưới ngọn núi, sau đó dùng ống nhòm cẩn thận quan sát mặt hồ.

Chỉ thấy mặt hồ Thiên Trì phẳng lặng như gương bỗng chốc nổi lên những bọt nước khuấy động, một con quái thú vọt lên, cổ dài như rắn, thân thể cực lớn, giống cá mà không phải cá, giống rắn mà không phải rắn.

Bên bờ Thiên Trì còn có vài du khách. Khi chứng kiến quái thú đột nhiên xuất hiện giữa Thiên trì, họ dường như đều kinh ngạc há hốc cả mồm, không thể tin nổi mình lại gặp được quái thú Thiên Trì trong truyền thuyết.

Thế nhưng quái thú xuất hiện chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, chẳng mấy chốc đã chìm xuống đáy hồ, mặt hồ trở lại với sự tĩnh lặng vốn có, làm cho người ta không rõ cảnh tượng đáng sợ khi nãy là ảo giác hay là sự thật nữa.

Vạn Nhân chợt nhớ tới một câu ghi chép trong *Sơn hải kinh*⁽³⁾: “Hữu ngư thiên khô, danh viết ngư phụ, chuyên húc tử tức phục tô.” Ý nghĩa những lời này là: sau khi chết, Chuyên Húc hoá thành quái ngư gọi là “Ngư phụ”.

Ngư phụ là động vật thượng cổ trong truyền thuyết, có thể khiến sinh mệnh chuyển hóa, linh hồn sống lại. Từ đó suy ra, chắc hẳn sau khi chết, Chuyên Húc đã kết hợp với Ngư phụ, do đó linh hồn sống lại, ẩn núp giữa Thiên Trì từ bấy đến giờ.

Mặc dù địa thế ở đây rất cao, nhưng Thiên Trì cách nơi này không xa lắm, sức mạnh của Chiêu hồn trận vừa này đã dẫn gọi linh hồn y tới đây, và diễn ra những cảnh tượng khiến người ta phải kinh hãi vừa rồi.

Về điểm này, Chuyên Húc và Khổn có thể nói là rất xứng đôi. Đều là động vật sống trong nước cả mà, phổi lại cũng dễ sinh sôi nảy nở lắm.

Về việc vì sao Chuyên Húc sau khi chết được chôn ở Hà Nam mà lại xuất hiện ở Thiên Trì Cát Lâm, thì cũng chẳng ai biết được.

Vạn Nhân nghĩ chán rồi xoay người nhảy xuống sườn núi, đẩy phắt Thuỷ Căn đang nâng Quảng Thắng dậy ra, từ trong túi áo rút ra một con dao quân đội Thuy Sĩ, rồi tụt quần Quảng Thắng xuống.

Trời rét ghê gớm, mà chẳng biết vì sao quần đại ca lại không kéo khoá, lều gà cứ để ngỏ, hơi bất nhã, có điều lại rất thuận tiện cho tiến sĩ Vạn móc chim năm trứng.

Thuỷ Căn hết hồn nhìn động tác của Vạn Nhân, cuối cùng cũng thấy rõ, Vạn Nhân đang nghiêng răng nghiêng lợi lấy mũi dao ướm ướm lên “vận mệnh” của đại ca, chuẩn bị một đao thiến luôn đại ca Quảng Thắng.

“Mau! Ngăn y lại!” Thuỷ Căn cuống quýt quát to một tiếng.

Thiệu vội vàng bắt lấy cổ tay Vạn Nhân, đáng tiếc lưỡi dao quá sắc, nên vẫn đọng một chút vào chỗ da yếu ớt. Thương thay cho đại ca vừa mới tỉnh lại, tròng mắt đảo phát, kêu đến là thảm thiết!

(1) Cửu châu: là một trong những tên riêng của Trung Quốc, người Trung Quốc cổ đại chia đất nước thành 9 khu vực, chính là “Cửu châu”, căn cứ vào ghi chép để lại, Cửu châu phân biệt là: Ký châu, Duyện châu, Thanh châu, Từ châu, Dương châu, Kinh châu, Lương châu, Ung châu và Dự châu ~ nguồn gốc tên gọi: tương truyền khi Đại Vũ trị thủy, đã chia thiên hạ thành 9 châu.

(2) Bàn Cổ: được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc. Theo Lão giáo, Bàn Cổ là thủy tổ của loài người, do Trời sinh ra, cũng giống như bên Thiên Chúa Giáo là Adam. (theo Wiki)

(3) Sơn hải kinh: Bách Khoa Toàn Thư Thời Cổ Của Trung Quốc. Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại.

Chương 79

Thuỷ Căn vội vàng dùng thân thể che chở cho Quảng Thắng đang bụm đũng quần, đại để là có thể đoán được chuyện xảy ra dưới sườn núi.

Cứ từ cái vẻ thẹn quá hoá giận của Vạn Nhân mà suy, Chuyên Húc kia chắc là phải lưu manh lắm đây.

Thấy Thuỷ Căn đang nhìn mình bằng vẻ mặt đầy thâm ý, Vạn Nhân cũng giật mình nhận ra y đã thất thố, vì vậy kìm bớt lại cơn giận dữ, xoay người lấy quần dự phòng trong ba lô ra thay.

Hiện tượng “quỷ chàng tường” đã biến mất từ lâu.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, mấy người đi vòng ra khỏi sườn núi.

Đại ca Quảng Thắng đi lại đã khó khăn lắm rồi, lúc đầu chỉ có mỗi cái bụng bự thôi, bây giờ lại thêm vết rách da phía trước nữa, cứ đi một bước lại cọ một phát, cho dù là đàn ông con trai mình đồng da sắt cũng phải ướm khóe mi.

Thừa dịp hai người phía trước không để ý, Thủy Căn lén nói với Quảng Thắng: “Ở dưới sườn núi, ông anh làm gì người ta vậy?”

Quảng Thắng dựa lên người Thủy Căn, nghiêng rằng nói: “Mịa nó, làm như ta muốn lắm ấy! Có bản lĩnh thì đi mà so lợi hại với cái thứ bắn thỉu kia kìa, chờ người ta đi rồi mới so với ta, vui lắm chắc!”

Đúng lúc này, Vạn Nhân hơi quay đầu lại, nhãn đao bén ngót khiến cho bao nhiêu tức giận bất bình của Quảng Thắng ca bị chặn lại ngay cửa miệng.

Thiệu vẫn không quay đầu, cũng không nói chuyện với Thủy Căn nữa. Bé con nghĩ người có tật giật mình bị lật tẩy nào phỏng chừng cũng như thế cả.

Thấy hai người phía trước đi về phía Thiên Trì, Thủy Căn nhin không được thốt ra: “Nè...”

Bấy giờ, Vạn Nhân quay đầu lại nhìn Thủy Căn. Thủy Căn hít sâu một hơi, mắt nhìn Vạn Nhân, rồi lại nhin không được dữ dẫn lờm cái gáy cứ quay về phía mình của Thiệu, lớn tiếng nói: “Các người thích đi đâu thì đi, ta muốn về nhà, nếu các người không thả ta thì giết ta đi!”

Quảng Thắng cũng đang tức anh ách, vừa thấy Thủy Căn tạo phản là gã hòa theo liền.

“Đúng! BỐ mày cũng không đi! Hoặc là thả chúng ta ra, không thì cho dù có giết, bố mày cũng không đi thêm bước nào nữa!”

Vạn Nhân không ngờ rằng Thuỷ Căn sẽ là người đầu tiên tạo phản. Y nghĩ một lúc rồi liếc Thiệu, quanh co suy tính, cuối cùng lại mỉm cười nói: “Được thôi, những gì chờ đợi phía trước có lẽ còn nguy hiểm hơn nữa, ta cũng không nỡ để người dẫn thân vào hiểm cảnh một mình. Thế này vậy, ta đưa người xuống núi, người ở trong khách sạn chờ chúng ta. Còn người ấy hả...”

Vạn Nhân nhìn Quảng Thắng, nói tiếp: “Người sắp sinh rồi, quý anh không ra đời theo cách bình thường đâu, nếu người muốn bị đứa trẻ cào nát bụng mà chết thì cứ việc xuống núi xem!”

Quảng Thắng đại ca bỗng lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng gãi cằm rằng phun một câu: “Ta phải xuống núi! Mịa nó, thà bị thằng quý con cào chết còn hơn là mất ‘vận mệnh’ làm thái giám!”

Câu trả lời này nằm ngoài dự tính của Vạn Nhân. Y không khỏi nhú mày, nghĩ xem nên trừng trị đại ca như thế nào.

Bất chợt, Thác Bạt Thiệu đi tới chỗ Thuỷ Căn, túm lấy cánh tay bé con, nhảy phắt lên một dốc núi nhỏ, xung quanh bọn họ lập tức dựng lên một kết giới màu lam.

Xem ra đòn chia rẽ gây xích mích vừa nãy của Vạn Nhân đã chọc tức vương gia rồi, cho nên hấn mới chuẩn bị cái phòng cách âm này, có là Vạn Nhân cũng không xông vào được, và cũng không thể nghe được dù chỉ một chữ.

“Người muốn biết vì sao ta muốn có được gương Bàn Cổ, phải không? Được, ta nói cho người biết, nghe nói gương Bàn Cổ có thể kết nối quá khứ và tương lai của con người, để linh hồn trở nên vẹn nguyên hoàn chỉnh.”

Nghe thấy thế, Thủy Căn chớp chớp mắt, không nhin được hỏi: “Người có thiếu đâu?”

“...”

Trước câu hỏi ngớ ngẩn của cậu, một con mắt của vương gia nheo lại, hấn trầm giọng nói: “Ta hy vọng có thể khôi phục ký ức kiếp trước cho người.”

Câu này thì Thủy Căn hiểu, hoá ra người bị thiếu linh hồn chính là mình à. A, té ra người ta tốn công bao lâu nay là muốn mình biến thành kiếp trước – Thác Bạt Tự anh minh thần võ!

Vương gia nói tiếp: “Ta cũng chỉ mới nghe thái phó Yến Phượng nhắc tới gương Bàn Cổ thôi, sau đó, hình như vương huynh từng nói thái phó đã chỉ cho y biết gương Bàn Cổ ở nơi nào. Nghe

đâu tấm gương báu này có liên quan mật thiết tới Ngũ đế thượng cổ, nếu như linh hồn Chuyên Húc ở đây, vậy nói không chừng Bàn Cổ kính cũng ở đây.”

“Ta hiểu rồi, chờ ta lấy lại trí nhớ rồi, là có thể giúp các người tìm của nả Thác Bạt Tự chôn giấu đúng không! Sau đó các người sẽ được ăn sung mặc sướng, rồi đem giai cấp phong kiến bóc lột tới xã hội hài hoà của chúng ta. Nếu có đủ tiền, chưa biết chừng còn làm Chủ tịch cả một nước cho đã nghiền ấy chứ nhỉ?”

Nói đến cuối, giọng Thuỷ Căn càng lúc càng lớn, càng nói càng kích động.

Mụ nội nó, trước kia người ta vào nhà giam, u sầu cơm nước chẳng buồn ăn! Té ra là coi cậu như tình ca ca của người ta thật, mịa nó DNA giống sao?

Nhìn người ta xem, đây mới gọi là người làm được việc lớn đó! Gãy bàn tính “lách ca lách cách”! Đời trước đời sau, thu xếp đến là gọn gàng!

“Thác Bạt Tự! Mịa nó, người đừng để cho ta thấy cái gương kia, thấy là ta đập nát nó ra cho người coi, người với Vạn Nhân thích làm gì thì làm, mắc mớ cái rắc gì đến ta? Khôi phục ký ức? Người từng hỏi ta chưa!”

Không biết vì sao, nhớ đến cảnh thi thể Thác Bạt Tự trong Huyền Không động, cậu lại một lần nữa không kìm được nước mắt, gào lên: “Đời trước còn có điều gì tốt đẹp đáng để ta nhớ lại đây? Đường đường một hoàng đế lại giả chết như một thằng ngốc, để rồi cuối cùng da dẻ như cóc, chẳng thể nói hết được lúc chết đã bị giày vò đến thế nào, có khi là một mình buồn bực trong một xó xỉnh nào đó vừa cào tường vừa hấp hối cũng nên, thế mới là chấm dứt tất cả!

Thác Bạt Thiệu, Thanh Hà vương, không, tổ tông! Ngô Thuỷ Căn ta đời này đã từng phụ người chưa? Cho dù đúng là từng có lỗi với người, nhưng người cũng không cần phải nghĩ ra thủ đoạn âm hiểm đến thế chứ! Tên ngu đần Thác Bạt Tự kia, nói dễ nghe thì là một hoàng đế, ta chỉ thấy sung sướng lớn nhất đời y cũng chỉ là uống một chén Mạnh bà thang, quên sạch Thác Bạt Thiệu người đi thôi!”

Những lời ấy đâm thẳng vào trái tim vương gia, gương mặt anh tuần thoát đỏ thoát xanh, như đang hận không thể bóp chết Thuỷ Căn!

Thuỷ Căn ngẩn cổ, mịa nó, ta có bị tẩy não thành thằng đần đâu, ai sợ ai? Đôi mắt đang nhỏ nước ‘tong tòng’ cũng cố trừng thật to.

Ở bên ngoài, Vạn Nhân không nghe được gì, chỉ nhìn thấy hai người bên trong nói cái gì mà đỏ mặt tía tai như gà chọi đánh nhau, y cảm thấy rất an tâm, bèn túm lấy cổ áo Quảng Thắng đang muốn chuồn đi, nhàn nhã đứng một bên xem kịch.

Mắt Thuỷ Căn mở thế nào cũng không to bằng mắt Thác Bạt Thiệu, lại còn đang khóc nữa nên nó hơi sưng lên, tròng một hồi là cảm thấy mí mắt nặng trĩu liền.

Cậu xoay người đi đập mạnh vào kết giới: "Người mau thu hồi cái thứ này lại, nói chuyện với người ta tức đến thiếu oxy mất!"

Cậu còn chưa nói hết, người phía sau đã ôm chầm lấy cậu, và sau đó là mặt kề sát mặt, đầu lười quấy lấy đầu lười.

Từ sau khi Thiệu ra tù, ngoài cái lần ở nhà Vạn Nhân ra, hai người vẫn chưa có thời gian thân mật với nhau, mùi hương đã lâu không gặp khiến Thuỷ Căn ngơ ngẩn.

Lúc vừa về nhà, Thuỷ Căn đã vào tiệm net trong thôn lén lên mạng tìm hiểu, đồng tính luyện ái cũng phải có bồi dưỡng mới nên, nếu thời thanh niên từng trải qua chuyện đồng tính, thì rất dễ nhiễm phải.

Cậu chính là ví dụ điển hình bị đám quý kia bồi dưỡng thành! Cho nên bây giờ mới hôn mấy cái thôi mà cậu đã có cảm giác rồi.

Nghĩ vậy, Thuỷ Căn hung hăng cắn đầu lưỡi nóng bỏng trong miệng.

Lúc bấy giờ, Thanh Hà vương cũng đã ngất ngây bởi hơi thở của Thuỷ Căn rồi. Thân thể phản ứng nhanh hơn cả não bộ, đến khi hấn kéo bé con vào lòng mà hôn, càn quấy bừa bãi môi lưỡi bé con, thì cùng lúc ấy, hai bàn tay phía dưới cũng đã chằng nhàn rồi mà vuốt ve, chưa được vài cái đã bắt đầu có cảm giác, kích động bị đè nén bấy lâu giờ đang cuộn trào mãnh liệt.

Nhưng không đợi phía dưới phân nhánh, phía trên suýt tí nữa đã bị nghiền đứt một nửa rồi, hấn vội vàng rút đầu lưỡi lại, nhưng tay vẫn không buông tha, bóp hông bé con một cái.

Hấn ôm xiết lấy Thuỷ Căn đang liều mạng đẩy mình ra, mặc cho hài tử nhe răng cắn vào bả vai và cổ mình: “Ta biết vì sao người giận ta, nhưng ta hoàn toàn không có ý muốn người phải chịu khổ. Trong hang bí mật ở Huyền Không tự, ta mới biết được dụng tâm khổ cực của vương huynh kiếp trước. Nhưng cho dù biết cũng làm được gì đâu? Tất cả đều đã muộn, khi nghe nói về gương Bàn Cổ, ta chợt nghĩ hay là để người khôi phục lại ký ức kiếp trước, như vậy, ta cũng có thể bù đắp cho người...”

Không đợi Thiệu nói xong, thân thể hai người chợt rung lên, hoá ra là không biết tự lúc nào Vạn Nhân ở bên ngoài đã chạy vội tới, vận khởi linh lực dốc sức đập bể kết giới bên ngoài bọn họ.

Thanh Hà vương âm thầm đo sức với Vạn Nhân. Trước kia là yêu đương vụng trộm, chơi trò hư tình giả ý; bây giờ là tình địch hàng thật giá thật, ngược lại, hẳn thực sự dốc toàn lực để đối phó, tận dụng mọi cơ hội để phá hủy hậu đài của đối phương.

Tình cảm là một thứ kỳ lạ như thế đó, không thể dùng bất cứ chất bảo quản nào cả, cho dù nó vốn có là mỹ vị đến thế nào đi chăng nữa, nhưng không cẩn thận là sẽ bốc mùi lên mốc ngay, ăn một miếng cũng đủ đi tong cái mạng già.

Thiệu nghiêm mặt âm thầm vận linh lực chống đỡ sự công kích của Vạn Nhân, dù chết cũng phải đấu với họ Vạn đến cùng.

Vạn Nhân có vẻ hỗn hển hết hơi, thật sự hết cách, đành dùng quách linh lực viết lên trên kết giới hai chữ: “tuyệt lộ”. Viết xong, y liền dẫn theo Quảng Thắng xoay người chạy trốn.

Thuỷ Căn và Thiệu quay lại nhìn. Không phải chứ, băng tuyết đang cuồn cuộn ập xuống chân núi. Bởi vì bị kết giới cản trở, tiếng tuyết lở ầm ầm không hề truyền tới tai hai người.

Thế này thì tiêu rồi, muốn thu kết giới lại rồi chạy cũng không kịp nữa rồi. Khi băng tuyết ập tới, hai người sẽ bị bó thành cái chân giò, bị giam trong lớp băng tuyết vừa dày vừa nặng này mất thôi.

May mà có kết giới bảo vệ hai người, mặc dù tất cả trở thành một bức màn đen kịt, nhưng cũng chưa đến nỗi bị tuyệt đề.

Thủy Căn thầm mắng mình đúng là cái đồ mỗ quạ đen, kêu thiếu oxy làm cái gì chớ, giờ thì vui rồi, lát nữa thể nào cũng trở về thời đại chân không, nghẹt thở mà chết cho mà xem.

“Làm sao bây giờ, tất cả là tại ngươi, cứ nói chuyện bình thường không được à? Làm ra cái vỏ cứng như vậy mà làm gì.” Thủy Căn ngồi phịch xuống đất, rầu rĩ oán trách Thiệu.

“Không biết tuyệt động ngoài kết giới dày bao nhiêu, chỉ có thể chờ Vạn Nhân quay lại nghĩ cách xử lý...”

Nói được một nửa, Thiệu đã nuốt trở vào, có lẽ là vì cảm thấy mình lần này khéo quá thành vụng, lại mất mặt trước Thủy Căn nữa rồi. Ở cái chỗ chật hẹp như vậy, mà hắn lại đứng cách Thủy Căn thật xa, hờn dỗi.

“Hừ!” Trong cơn tức giận, Thủy Căn nặng nề hừ một tiếng xem thường Thanh Hà vương.

Tối đen như mực, chẳng nhìn thấy được cái gì. Hai người ẩm ỉ xong liền rầu rĩ giăng co.

Không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng rầm “bùm”. Bạn nói xem, trong kết giới chỉ có hai người, khỏi cần hỏi

cũng biết là ai phóng.

Trong bóng tối, mặt Thủy Căn hơi đỏ lên, cảm thấy khí thể của nạn nhân bỗng chốc bị tiếng rầm vang dội này phá tanh bành mất tiêu. Khi này vừa phải hứng gió lạnh vừa ăn cháo, đã thế mới ăn xong đã bị Chuyên Húc ám vào người, cho nên bây giờ dạ dày âm ỉ có phản ứng, vừa phóng một tràng lại một tràng, bụng cũng đau quặn lên.

Bầu không khí loăng bồng chốc đã bị từng làn “hương lạ” làm ô nhiễm hết cả.

Thủy Căn nhẫn nhịn chờ những lời độc mồm chế nhạo của vương gia. Thế nhưng một bàn tay lại đặt lên bụng cậu, ấm áp nhẹ nhàng xoa.

“Bụng khó chịu lắm hử, đừng nhúc nhích, để ta xoa cho người.”

Thiệu kéo Thủy Căn lại, không nhanh không chậm xoa bụng cậu.

Hai người vẫn không nói gì, nhưng bất giác cả hai đều nhớ tới ngày đó ở trong nhà giam, cái vụ Thiệu ăn thịt kho tàu bị tiêu chảy ấy, lúc đó Thủy Căn cũng không uống phí cơ hội để nói móc

chế giễu, có điều cuối cùng cậu vẫn chủ động giúp Thiệu xoa bụng. Nghĩ vậy, khoé miệng không khỏi nhoẻn lên một nụ cười.

Nhưng, chợt nghĩ những tình cảm dịu dàng ấy là dành cả cho vương huynh Thác Bạt Tự, khoé miệng bé con lại cụp xuống. Vạn Nhân cũng vậy, mà Thác Bạt Tự cũng thế, kiểu gì thì hình như người vị vương gia này thích cũng chẳng phải là Ngô Thuỷ Căn cậu!

“Người không cần phải đối tốt với ta thế, ta đời này không phải ông anh muộn tao của người đâu!” Thuỷ Căn muốn đẩy tay Thiệu ra.

Nhưng Thiệu ghì tay bé con lại, hôn mạnh lên cổ cậu. Chờ tới khi bụng Thuỷ Căn dễ chịu hơn một chút, Thiệu mới cúi đầu nói bên tai Thuỷ Căn: “Người tưởng rằng chỉ cần là Thác Bạt Tự chuyển thế là ta nhận cả đấy chắc! Nếu mà là Quảng Thắng á, thì ta thà tự tử để tạ tội với vương huynh, cũng quyết không chạm vào gã dù chỉ một cái!”

Thuỷ Căn khinh thường “xì” một tiếng, nhưng ý cười trên khoé môi lại chậm rãi lan tỏa.

Viên đạn bọc đường này của Thiệu đã uy lực mười phần lại còn trúng ngay hồng tâm.

Hiểu rõ chân lý phải thừa thắng xông lên, thừa dịp Thuỷ Căn buông lỏng, vương gia vội vàng rèn sắt khi còn nóng, xoay mặt hải tử lại, hôn tới tấp.

Hôn được một lúc, hai tay vương gia bắt đầu không thành thật, luồn vào trong quần áo Thuỷ Căn xoa nắn một trận từ trên xuống dưới, xoa xong bụng rồi lại mò xuống, đến cái chỗ nào đó thì không buông tay ra nữa.

Hai người đã chìm đắm đến chẳng sợ thiếu oxy nữa, một lúc sau đã dán chặt vào nhau, áo quần nửa cởi.

Thuỷ Căn đột nhiên nhớ ra một chuyện, khàn giọng nói: “Vẫn còn phân nhánh mà!”

Thiệu dùng đầu lưỡi liếm rốn Thuỷ Căn, nói: “Ta không đi vào, người cọ cọ bên ngoài giúp ta là được rồi! Ngoan nào, tách chân ra, để ta lộng lộng...”

May mà ở đây đen kịt, không thấy được gì hết, có điều nhờ xúc cảm nơi tay, Thuỷ Căn vẫn hoàn toàn lĩnh hội được uy lực của rắn hai đầu. Cuối cùng, Thuỷ Căn tinh bì lực tẫn ngã vào lòng Thiệu. Mặc dù cũng chưa hết tình, nhưng đối với hai người cấm dục đã lâu mà nói, méo mó có còn hơn không.

Phút cuối cùng, Thiệu hung hăng cắn một cái lên bắp tay Thuỷ Căn: “Chờ huyết chú chết tiệt kia được giải, ta mà không đem người ra...”

Đúng lúc này, Thiệu đột nhiên cứng đờ người lại.

Thuỷ Căn nhận ra điều khác thường, hỏi làm sao vậy?

Thiệu nói: “Mau mặc quần áo vào, Vạn Nhân đang ở phía trên tiếp viện cho chúng ta!”

Coi bộ, trận tuyết lở ở bên ngoài đã ngừng trút xuống. Vạn Nhân trở về, dò vị trí kết giới phía dưới rồi dùng linh lực thông báo cho Thiệu.

Với sự trợ giúp của Vạn Nhân, khi Thanh Hà vương lao ra, đồng tuyết ở phía trên sẽ không sụp xuống.

Chẳng mấy chốc, Thiệu đã ôm Thuỷ Căn vọt ra.

Lúc này đã quá nửa đêm. Tuy đêm đã khuya, nhưng một vầng trăng tròn treo ở trên cao, ánh trăng rọi xuống, sáng rực cả lớp tuyết đọng trên mặt đất. Cho nên Vạn Nhân thấy rất rõ ràng hai người quần áo xộc xệch, Thuỷ Căn hình như còn không mặc quần áo bên trong, còn bên ngoài lại choàng áo khoác của Thác Bạt Thiệu, và dưới vạt áo có vài vết dịch thể trắng trắng rất khả nghi.

Sắc mặt tiến sĩ Vạn lại bắt đầu sa sầm xuống, y đang cân nhắc nên làm thế nào để ném Thác Bạt Thiệu vào đồng tuyết, đời đời không thể siêu sinh.

Có điều, lúc này còn có việc quan trọng hơn phải làm. Vạn Nhân không nhìn hai tên có vẻ như vừa yêu đương vụng trộm đó nữa, nghiêm nghị nói với Thanh Hà vương: "Ta biết Bàn Cổ kính ở đâu rồi."

Chương 80

Nghe thấy thế, Thiệu ngập ngừng liếc Thủy Căn. Vì gương Bàn Cổ mà hai người đã âm ỉ một trận, nên bây giờ hẳn dĩ nhiên sẽ có một chút lo lắng.

Thấy Thiệu bối rối, Thủy Căn lại mềm lòng. Người ta không được uống Mạnh bà thang mà, còn nhớ rõ hết thảy những gì đã trải qua trong kiếp trước, đã thế lại “vịt chết vẫn còn mạnh miệng”, có lẽ hẳn đã đè nén cảm giác mắc nợ với vương huynh dưới đáy lòng bấy lâu nay. Nếu mình khôi phục ký ức, có phải sẽ gỡ được khúc mắc trong lòng Thiệu không... Nghĩ vậy, cậu cố nhiên cũng không còn ghét việc khôi phục ký ức nữa.

“Nhìn ta làm gì? Nhanh đi tìm thôi, dùng xong thì đem đi bán đồ cổ, chắc kiếm được khá lắm đó!”

Cõi lòng Thiệu ấm áp. Thủy Căn là như vậy đấy, dù không cam lòng đến thế nào đi chăng nữa, nhưng khi có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn luôn suy nghĩ cho người khác.

Không còn thời gian để nghĩ ngợi gì nữa, hẳn kéo tay Thủy Căn, theo Vạn Nhân đi lên đỉnh núi.

Bỗng, cảnh tượng trước mắt làm họ sợ ngây người. Từ vị trí này có thể bao quát toàn bộ Thiên Trì dưới chân núi. Khi này, trên đỉnh Thanh Thạch đã có một trận tuyết lở lớn, ngay cả đỉnh Bạch Vân gần đó cũng xảy ra tuyết sạt. Vì tuyết đọng trên đỉnh núi đã sụp xuống hết, nên chỉ còn tro nhám thạch trơn nhẵn, mấy đỉnh núi tuyết gần đó cũng vậy.

Trong khi đó, hôm nay lại đúng là ngày rằm, bầu trời quang đãng, ánh trăng bàng bạc sáng đến lạ lùng. Ba ngọn cao nhất của dãy Trường Bạch – đỉnh Bạch Đầu thuộc lãnh thổ Triều Tiên, đỉnh Bạch Vân và đỉnh Ứng Châu thuộc lãnh thổ Trung Quốc, đều là núi nhám thạch, phản chiếu lại ánh trăng từ trên trời như mặt gương được mài bóng. Luồng sáng từ ba đỉnh núi chẳng mấy chốc đã nổi thành một hình tam giác khổng lồ. Chùm sáng hội tụ càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng chiếu xuống mặt nước Thiên Trì, toàn bộ Thiên Trì bỗng chốc trắng xóa như tuyết, hào quang ấy chói lóa đến mức khiến người ta không tài nào mở nổi mắt.

“Người nói... gương Bàn Cổ là...” Hoang mang nhìn Thiên Trì, một lúc sau Thiệu mới lẩm bẩm nói.

“Đúng! Mặt nước Thiên Trì chính là gương Bàn Cổ!”

Tâm tình Vạn Nhân còn kích động hơn cả Thác Bạt Thiệu. Y kìm nén lại ngữ khí của mình, nhưng vẫn hơi cao giọng nói: “Thảo

nào mà tấm gương Bàn Cổ này chỉ được ghi chép lại chứ chưa từng thấy vật thật hiện thế. Hoá ra gương Bàn Cổ không phải một tấm gương thực sự, muốn thành hình, nhất định phải có đủ 'thiên thời địa lợi nhân hoà' .

'Thiên thời' là chỉ một thời điểm đặc thù. Hôm nay vừa đúng mười lăm trăng tròn. Ta có đặt mua tin tức qua điện thoại di động, ban nãy mới nhận được tin rằng vừa xảy ra một lần hoạt động quy mô lớn của lỗ đen mặt trời, từ trường của trái đất được tăng cường.

'Địa lợi' là chỉ vị trí địa lý đặc thù. Bây giờ mới thấy, địa thế cả dãy núi Trường Bạch được phân bố sao cho có thể thu hết ánh trăng, hội tụ lại, phản chiếu lên mặt nước Thiên Trì. Còn 'nhân hoà' đó..."

Thác Bạt Thiệu tiếp lời nói: "Nhân hoà hẳn là chỉ Chuyên Húc và chúng ta. Hồn phách Chuyên Húc bám vào Ngư phụ trong Thiên Trì, nó vẫn ngủ đông dưới hồ suốt bao năm, mà máu Dát Tiên trong cơ thể ta và người lại khiến nó thức tỉnh.

Ba người cùng xuất hiện, toàn bộ Thiên Trì đã biến thành một trường năng lượng vạn năm khó gặp một lần. Nếu như có thể tận dụng được loại năng lượng này, đừng nói là chinh hợp một linh hồn, cho dù huỷ thiên diệt địa cũng là điều có thể."

Vạn Nhân không tiếp lời, nhưng mắt y dán chặt vào Thiên Trì, có vẻ đã quyết tâm phải đạt được.

Thiên Trì bốn mặt núi vây, du khách thông thường cho dù có đến được bờ Thiên Trì, cũng không chạm tới được mặt nước. Bây giờ nếu muốn thu được năng lượng của gương Bàn Cổ, thì chỉ còn cách bay lơ lửng phía trên Thiên Trì.

Những lời đồn đại về gương Bàn Cổ đều chỉ là truyền miệng mà thôi, bây giờ ai phải xuống đó làm chuột bạch thí nghiệm đầu tiên chính là một vấn đề.

Thanh Hà vương và Vạn Nhân không nhìn nhau, trong đầu hai người đều đang tính toán rất nhanh. Thuỷ Căn cúi đầu nhìn Quảng Thắng đang ngồi dưới đất. Từ đầu đến giờ, gã vẫn luôn im lặng, ôm bụng ngồi dưới đất như thế.

Tới khi khom người cúi xuống nhìn, cậu mới thấy những giọt mồ hôi to bằng hột đậu đang không ngừng vã ra trên đầu đại ca.

“Anh làm sao vậy?”

“Bụng... ta, hình như tiểu quỷ kia muốn chui ra...”

Thuỷ Căn nhìn qua, không phải chứ. Bụng gã to đến độ khuy áo cũng sắp bục ra tới nơi rồi.

“Vạn Nhân, người mau đến xem, hình như Quảng Thắng sắp đẻ rồi!”

Đại ca bây giờ chẳng còn hơi sức đâu để đánh người nữa, bằng không gã nhất định phải dẫn cho cậu một trận. Gã run rẩy căng răng, gắng gượng giữ lại chút tôn nghiêm đã sút mẻ của một đại ca xã hội đen: “Là chui ra... Người... mịa nó người mới đẻ ấy!”

Thế nhưng lúc này đây, tất cả sự chú ý của Vạn Nhân đã bị Bàn Cổ kính hấp dẫn cả rồi. Thậm chí không buồn liếc Quảng Thắng lấy một cái, y ngẩng đầu nhìn vị trí của mặt trăng, biết thời cơ sắp đến, bèn thôi động linh lực bay lên phía trên Thiên Trì.

Hiểu rằng thời gian không chờ đợi ai, Thiệu cũng kéo Thuỷ Căn bay lên phía trên Thiên Trì.

Khi ba người đã bay tới khoảng không bên trên Thiên Trì, toàn thân được bao phủ bởi một tầng ánh trắng màu trắng bạc. Một độ ẩm khác thường theo lỗ chân lông len lỏi vào tứ chi bách hài.

Khi rơi xuống mặt nước Thiên Trì, ba người họ phát hiện ra dưới chân có một luồng sức mạnh nâng bàn chân bọn họ lên, giúp bọn họ không bị rơi xuống nước, như đang giẫm chân lên một tấm pha lê trong suốt.

Chứng sợ nước của Thuỷ Căn lại phát tác, mặc dù không bị chìm xuống nước nhưng hai chân cậu đã bắt đầu bị chuột rút.

Nhờ có ánh trăng, hồ nước vốn đã trong veo nay lại càng tỏ sáng. Thuỷ Căn có thể thấy rõ từ tận sâu dưới đáy Thiên Trì có một cái bóng đen đang từ từ ngoi lên.

Là Ngư phụ!

Lần này, cả ba người đều thấy rõ hình dạng của “nó”. “Nó” dài hơn 6m, toàn thân màu tro, miệng nhọn và dài, nếu nói nó giống cá, thì chi bằng nói nó giống một con hải mã khổng lồ thì đúng hơn. Cái cổ dài và mảnh được bao phủ bởi một lớp vảy cá mà chốc chốc lại thay đổi những màu sắc mỹ lệ dưới ánh trăng.

Thuỷ Căn ôm chặt cánh tay Thiệu, nói: “Người xem kìa người xem kìa! Cái con kia sẽ không nhảy lên đây ăn thịt chúng ta chứ!”

Thiệu và Thuỷ Căn ngưng tụ linh lực, chăm chú theo dõi Ngư phụ đang bơi lên.

Ngư phụ bơi một vòng tròn trong nước, thân mình thon dài linh hoạt lượn thành vòng, cõn lên từng tầng gợn nước mà mặt nước lại không hề xao động.

Thấy con quái vật không có ý định phá nước lao ra, Thuỷ Căn dần yên lòng. Khi ngưng thần nhìn lại, cậu mới phát hiện ra

những lớp sóng gợn do Ngư phụ bơi làm dấy lên dần biến thành một hình âm dương ngư⁽¹⁾.

Trước đây, Thuỷ Căn vẫn hay thấy hình âm dương ngư trên sạp bói toàn của các thầy tướng số, nên cũng chẳng mấy để tâm.

Lúc này, khi thân thể lấp lánh của Ngư phụ đang bơi không ngừng nghỉ để vẽ nên, bé con mới giật mình phát hiện ra hình âm dương ngư này hình như là hai con cá lớn đực cái giao hợp, đầu đuôi quấn lấy nhau.

Âm dương đồ ấy đang ở ngay trước mặt ba người.

Thiệu và Vạn Nhân liếc nhau một cái, hai người cẩn thận bước đến chỗ phía trên âm dương đồ, và quan sát kỹ kết quả. Trong khi đó, với một nỗi sợ hãi tự nhiên trước quái thú, Thuỷ Căn ngược lại lui về phía sau mấy bước, cách đồ án này thật xa.

Khi ánh sáng dần trở nên mãnh liệt cũng là lúc đồ án âm dương đang hợp lại thành một vòng tròn lại đột ngột vỡ đôi, âm dương lưỡng ngư bất ngờ tách ra!

Ngay trong tích tắc ấy, Ngư phụ phóng ra một luồng sáng màu lam mãnh liệt về phía Thác Bạt Thiệu và Vạn Nhân đang đứng ở chính giữa.

Hai người đột ngột thét to lên một tiếng “Aaa”, bật ngửa ra đằng sau, nằm đơ ra phía trên mặt nước như một khúc gỗ.

Thuỷ Căn theo phản xạ muốn chạy tới đỡ Thiệu, nhưng chưa kịp nhúc nhích cậu đã bị ghim tại chỗ, bởi vì cậu nhìn thấy, từ thân thể Thiệu bay ra một luồng sáng màu lam u ám. Quầng sáng tròn xoe, xoay tròn không ngừng. Trong chớp mắt, nó vỡ thành hai mảnh như hình âm dương ngư lúc này.

Hai luồng sáng màu lam ấy tách ra rồi nhanh chóng giãn ra thành hai bóng người một trắng một đen.

Bé con há hốc mồm nhìn hai người nom giống hệt nhau kia: gò má cao, mắt sâu, ánh nhìn hung hãn như dã thú – Thác Bạt Thiệu! Thuỷ Căn nhận ra rõ ràng, đây là Thác Bạt Thiệu kiếp trước!

Trong khi đó, tình hình của Vạn Nhân cũng thế, ánh sáng từ thân thể y thoát ra biến thành hai Vạn Nhân phong hoa tuyệt đại.

Ngay lúc đó, Thuỷ Căn chỉ có một ý nghĩ: không phải là huyết chú linh nghiệm rồi đó chứ? Lão nhị phân nhanh cuối cùng biến thành nhân cách phân liệt rồi?

Trong khi ấy, bốn “người” chậm rãi nghiêng đầu, quan sát lẫn nhau. Bất thành linh, cái bóng “Thác Bạt Thiệu” màu đen lao vụt về phía Thuỷ Căn, gắt gao xiết lấy cổ cậu.

“Người vậy mà còn chưa chết? Thác Bạt Tự!” Bị bóp cổ, Thủy Căn kinh hoàng trợn trừng hai mắt, dường như không thể tin được Thác Bạt Thiệu lại muốn giết mình.

Đúng lúc này, “Thiệu” trắng vọt tới, một phát kéo tên Thiệu dang dăng sát khí kia ra.

“Ta phải giết người!” Cái bóng trắng rống lên với bóng đen, hai “người” lao vào ẩu đả.

Mà Vạn Nhân bên kia lại còn tưng bừng hơn nữa.

Vạn Nhân đen đột nhiên bay vọt lên, dùng tay phá vỡ mặt kính trong như pha lê, bơi thẳng xuống đáy Thiên Trì.

Trong khi cái bóng trắng còn lại thì vẫn đứng đó, cô độc và bất lực, mở to đôi mắt long lanh sợ hãi nhìn các “Thác Bạt Thiệu” đánh nhau, sau đó cúi xuống nhỏ giọng hỏi Thủy Căn trên mặt nước: “Người... người không sao chứ?”

Một Vạn Nhân còn xinh đẹp hơn cả ngôi sao điện ảnh tự đứng lại hỏi mình bằng ngữ điệu gần như thương xót, Thủy Căn ngẩn ra, nổi hết cả da gà da vịt.

Chợt, Thủy Căn nhớ tới tình huống một tách làm hai lúc trước khi cậu bị hồn phách Chuyên Húc chiếm lấy, nhìn lại tình trạng của Thiệu và Vạn Nhân bây giờ, quả thật giống y xì đúc.

Xem ra sức mạnh của tấm gương Bàn Cổ này không chỉ có nổi liền quá khứ với tương lai thôi đâu, nhất định là chất xúc tác gây ra nhân cách phân liệt đấy!

Nếu có thể, Ngô Thuỷ Căn rất muốn nói với người đời: hãy đi trên con đường của mình, và quên những truyền thuyết đi! Mịa nó, kết cục của việc tin vào truyền thuyết rất chi là thê thảm đó.

Nếu như cậu không lầm, thì những mặt tính cách trái ngược của hồn phách bị tách ra kỳ thật đều là những chấp niệm được chôn giấu ở nơi sâu nhất trong tâm hồn.

Thiệu có hai chấp niệm, một điều là đối với Ngô Thuỷ Căn hay nói đúng hơn là Thác Bạt Tự – là hận, điều còn lại chính là sự tự trách bản thân sâu sắc.

Một thiếu niên mười sáu tuổi, tàn nhẫn đâm chết phụ thân mình, rồi lại bị huynh trưởng giết chết, bị phong ấn trong vách đá dưới lòng đất suốt nghìn năm, có thể nào không sinh ra chấp niệm méo mó đây?

Cho dù sau này hắn đã hiểu rõ chân tướng sự việc, lý trí nói với hắn, tất cả mọi việc vương huynh làm đều là hạ sách bất đắc dĩ thôi, nếu hắn không dễ tin Vạn Nhân đến thế thì sao có thể gây ra một loạt thảm kịch sau đó? Nhưng ngoài tự trách bản thân, nổi oán

hận của nghìn năm cô độc tịch liêu tích tụ nên há có thể tan biến trong phút chốc?

“Thác Bạt Thiệu muốn giết mình!” Ý nghĩ này khiến Thuỷ Căn như bị dội nước lạnh. Trong nhất thời, cậu cứ đứng trơ ra ở đó, không biết phải làm sao.

Khá lắm Thanh Hà vương, bình thường thì cứ giả bộ như không có việc gì, vừa nãy ở dưới băng tuyết còn ra vẻ thâm tình chân thành với mình nữa chứ, thật đúng với câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”!

Đúng lúc này, một hồi thanh âm thống khổ khôn tả vọng tới từ trên dốc núi.

Hoá ra là Quảng Thắng đã không chịu đựng nổi nữa, vừa cào cẩu vừa tru lên như chó sói.

Vạn Nhân trắng nhìn theo âm thanh ấy, hai tay nhấc lên, kéo Quảng Thắng từ trên đỉnh núi lại đây.

Y nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Quảng Thắng, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, người sẽ không sao đâu.” Đang đau đớn không chịu nổi lại ngẩn ngơ trông thấy một người như thiên tiên, Quảng Thắng còn tưởng rằng mình vừa gặp được tiên tử ấy chứ!

“Thật... thật xinh đẹp, nếu kiếp sau ta có thể lấy một người như... người làm vợ, chết cũng đáng... Aaaaa!”

Đúng lúc đó, cái thứ trong bụng gã càng nhúc nhích càng dữ dội, quẻ anh kia hình như muốn phá kén thoát ra rồi.

Vạn Nhân tách hai chân Quảng Thắng ra, lòng bàn tay vận khí ép quẻ anh theo đường ruột chui ra.

Thủy Căn tận mắt chứng kiến một con “đại xà” màu đen loi nhoi từ trong hậu môn của đại ca Quảng Thắng trườn ra.

Nếu là lúc bình thường, cậu nhất định phải trêu chọc vị đại ca này, đây ứ phải là chui ra, cũng chả phải sinh ra – mà là lòi ra mới đúng!

Nhưng bây giờ, cậu chỉ có thể tròn mắt thộn người ra nhìn.

Sau khi ra đời, con “đại xà” ấy được từ từ thổi phồng lên như một quả bóng bay, biến thành một con quái vật nhỏ màu đen nom như khí.

Thấy con quái vật nằm bò trên mặt đất, lết từng bước một về phía âm dương ngư trong hồ, Thủy Căn thầm kêu không ổn.

Cái thứ này đầy tà khí, ngộ nhỡ hấp thụ xong năng lượng rồi, nó sẽ từ khí đen biến thành siêu Xay-da thì làm sao, hậu quả

thật khó mà tưởng tượng nổi.

Không kịp nghĩ gì nữa, Thuỷ Căn mò ra con dao quân đội trong túi quần, lao tới đâm quý anh.

Bị tập kích bất ngờ, quý anh quay phắt đầu lại, hai con mắt tối tăm toả ra sát khí, bất thành linh, nó ngoác cái miệng đầy răng nhọn ra, chậm rãi bò về phía Thuỷ Căn.

“Mau... mau giết chết nó đi!” Thuỷ Căn sợ hãi lùi về phía sau, cầu xin Vạn Nhân trắng giúp đỡ.

Như nghe được điều gì đó rất đáng sợ, Vạn Nhân kinh hãi che miệng: “Không, không thể, ta chỉ cứu người, không giết người!”

Cái đệt! Thuỷ Căn tức muốn giậm chân, mịa nó, ‘lập địa thành Phật’ gì mà nhanh thế! Cái thứ quý quái này cũng có phải người đâu! Không ngờ cũng có một ngày cậu lại hoài niệm tiền sĩ Vạn đây một bụng xấu xa kia.

Cái thứ đó không ngừng tiến tới, cơ thể không ngừng phồng lên, miệng không ngừng chảy ra chất nhầy kinh tởm, như muốn nuốt chửng Thuỷ Căn.

Không có vũ khí trong tay, Thuỷ Căn chỉ còn cách đứng dậy chạy thực mạng về phía bờ Thiên Trì. Quý anh bỗng điên cuồng lao

lên, ngoạm một phát lên lưng Thuỷ Căn. Xé toạc máu thịt cậu xuống.

Bé con bổ nhào xuống đất, đau đớn co giật. Quỷ anh há mồm nhấm nháp máu thịt tươi ngon, thòm thèm chuẩn bị nhào tới ăn tiếp.

Thuỷ Căn tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cậu thậm chí có thể nghĩ thấy từng hơi thở tanh hôi của quỷ anh phả lên mặt mình.

Vào ngay giây phút sống chết ấy, một cái bóng đen nhảy lên người quỷ anh, cắn phập xuống, bàn tay xuyên thẳng qua trái tim của nó.

Quỷ anh gào lên những tiếng nức nở thảm thiết như trẻ sơ sinh, cơ thể nó lập tức rũ xuống, và cuối cùng biến thành một vũng nước đen tanh tươi.

Là Thiệu! Thuỷ Căn yên lòng, nhưng ngay lập tức cậu nhận ra kẻ cứu mình là cái bóng Thác Bạt Thiệu đen, còn cái bóng trắng lại đang nằm hấp hối ở đằng kia, càng lúc càng mờ nhạt, như thể sẽ biến mất không một dấu vết.

Cậu lại nhìn Thác Bạt Thiệu đen trước mặt, thân thể càng lúc càng đen đặc lại, ánh mắt nhìn Thuỷ Căn dường như cũng càng lúc càng tàn bạo.

Xem ra trong trận đấu vừa nãy, chấp niệm muốn giết chết Thuỷ Căn đã chiến thắng lòng tự trách bản thân. Song, điều đó cũng phù hợp với bản tính của con người thôi, con người vốn là loài động vật rất giỏi trốn tránh đòn đả trách nhiệm mà.

Thiệu khoanh tay lạnh lùng nhìn Thuỷ Căn nằm hấp hối trong vũng máu, như đang rất vui sướng vì chẳng cần hấn tự mình động thủ, cái đỉnh trong mắt cũng tự động biến mất vậy.

Đến cả Ngự phụ dưới nước cũng tung tăng bơi tới, dường như nó cũng rất hứng thú với tiết mục tình nhân tương tàn này, vẫy đuôi liên hồi.

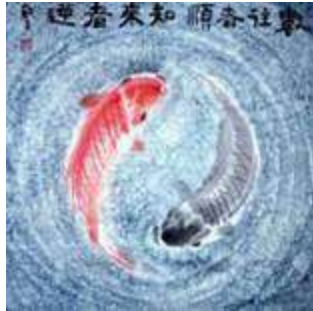
Thuỷ Căn kiệt sức co quắp trên mặt kính, cảm thấy sinh mệnh của mình đang trôi đi từng chút một. Cậu nhìn Thiệu hồ hững vô tình, cười tự giễu, chết đến nơi rồi, cậu cũng muốn bày tỏ đôi điều về chấp niệm sâu nhất của mình, không thì lại đẩy qua kiếp sau mất: “Kiếp sau... chúng ta nhất định đừng nên... gặp lại nhau nữa... đều sống đều...”

“Thiệu” vẫn im lặng nhìn Thuỷ Căn hấp hối như thế. Nhưng màu sắc cơ thể bắt đầu biến đổi dữ dội, hình như không còn là màu đen đậm đến không thể thay đổi ấy nữa.

Vào khoảnh khắc đôi mắt Thuỷ Căn khép lại, bên tai cậu dường như vang lên một tiếng khàn khàn quen thuộc: “Không!!!”

(1) Hình âm dương ngư:

Chương 81

Ý thức mơ màng của Thuỷ Căn bị một sức mạnh kéo về.

Từ từ mở mắt, cậu thấy Thiệu đang ôm mình vào lòng, một luồng sức mạnh ấm áp đang truyền vào trong cơ thể cậu, vết thương sau lưng cũng không còn thấy đau nữa.

Thuỷ Căn dạo một vòng quanh 'Quỷ môn quan' và còn chưa hồi phục hoàn toàn, dưới nước đã lại có động tĩnh.

Vạn Nhân, cái tên vừa lao xuống nước ý, cuối cùng cũng ngoi lên, tay y cầm theo một chiếc rương tinh xảo.

Và khi y chuẩn bị đi lên, Ngư phụ đột ngột lao tới, có vẻ như không bằng lòng với việc Vạn Nhân trắng trợn ăn cướp ở ngay địa bàn của mình, nên người ta mới muốn xác lập uy tín của chủ nhà đây mà.

Sau khi phân thân, hình như linh lực của Vạn Nhân đã tăng lên không ít. Bàn tay không cầm rương của y vẽ ra một tấm khiên bằng linh lực, che chắn chính mình.

Nhưng Ngư phụ lại dốc sức quấy đuôi đâm rầm vào tấm khiên, và đánh thủng một lỗ trên đó.

Ngay sau đó, thân mình đầy vảy cá của Ngư phụ dần phình ra, và ở đuôi của nó từ từ nhô ra một vật nom như tính khí của giống đực vậy.

Thuỷ Căn vừa sống lại đã tròn mắt nhìn một cuộc đại chiến “nhân thú loạn” sắp diễn ra.

So với vị thánh mẫu trên bờ, Vạn Nhân này mạnh hơn nhiều. Trông thấy lão nhị bụi chẳng như thế, y vẫn rất bình tĩnh. Không làm thì thôi đã làm thì làm cho trót, y vọt thẳng về phía Ngư phụ; sau khi khéo léo tránh được cái đuôi Ngư phụ, y há mồm ngoạm một phát lên cái cổ mảnh khảnh của nó, thứ sức mạnh kia coi bộ còn tà ác hơn cả của quỷ anh ban nãy.

Từ cổ Ngư phụ phun ra dòng máu đen, tia máu như mực. Xem ra Vạn Nhân muốn hút linh huyết của Ngư phụ chiếu theo kinh nghiệm ngày trước.

Nhưng Ngư phụ nhanh chóng quăn lấy người Vạn Nhân như một con rắn, “ngư điếu” bụi chẳng thúc thẳng vào bụng Vạn Nhân.

Cảnh tượng quăn quít triền miên, đầu đuôi tương giao ấy có lẽ sẽ ấm áp hơn, nếu như không kèm theo vẻ mặt dữ tợn của Vạn

Nhân.

Thiệu kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, ngập ngừng nói:
“Nó đang hấp thụ linh lực của Vạn Nhân.”

Ngư phụ tính dâm lại thích hút linh thể, nhưng chỉ hút của giống đực chứ không hút của giống cái. Giờ lại gặp được hàng tốt như Vạn Nhân, làm gì có chuyện nó lại chịu bỏ qua?

Đúng lúc này, Vạn Nhân thánh mẫu trên bờ đột ngột kêu lên một tiếng đầy thống khổ, thân thể dần trở nên trong suốt.

Có vẻ như hai linh thể bị tách ra, nhưng sức mạnh vẫn còn liên hệ; một bên mạnh lên, bên còn lại sẽ yếu đi. Trong khi đó, bên bị Ngư phụ hút sức mạnh đầu tiên chính là bên linh thể yếu hơn.

Ở đằng kia, Quảng Thắng vừa sinh xong, nhờ có sự bảo vệ của Vạn Nhân, ngoại trừ cảm thấy thí nhĩn có hơi trướng đau, thân thể có hơi suy yếu ra, thì gĩa vẫn ổn. Tận mắt nhìn thấy mỹ nhân như Bồ Tát đột nhiên nguy tại sớm chiều, gĩa lập tức bò dậy, và chợt liếc thấy Vạn Nhân ở trong nước đang bị Ngư phụ quấn chặt.

Hai Vạn Nhân khiến đại ca hoa hết cả mắt, sững sờ một chút rồi gĩa hiểu ra lý do ngay tắp lự. Thấy mỹ nhân có ơn cứu mạng với mình sắp hương tiêu ngọc vẫn tới nơi, lại nhìn dáng vẻ tuyệt sắc ấy, Quảng Thắng đại ca cắn răng, sắc tâm bù can đảm, nhặt con dao

Thuy Sĩ vừa nẩy Thuỷ Căn lấy ra để đâm quỷ anh lên, gã nhảy vào theo khe nứt trên mặt nước.

Nếu trở về thời cổ đại, thì đó chính là tráng sĩ quả cảm vào sinh ra tử chiến đấu với giao long, để rồi bồi dưỡng ra một mầm non mới có thể ám sát Tần vương⁽¹⁾.

Bắt chước tư thế “khai đao” với chính mình của tiến sĩ Vạn lúc nãy, Quảng Thắng nhắm thẳng vào “ngư điều” to như bắp đùi, giơ tay một phát chém xuống.

Bổ xong một nhát, Quảng Thắng đại ca đặc biệt tiêu sái nói với người đẹp mặt lạnh đang ôm cái rương: “Đừng sợ, cho dù phải chết ta cũng sẽ cứu ngươi...” Còn chưa nói xong, gã đã bị một con sóng lớn đập bay.

Té ra là Ngư phụ đau quá nhảy vọt lên khỏi mặt nước, bọt nước bắn tung tóe như mưa xối. Thân thể của Vạn Nhân và của Đới Bằng đang nằm yên trên mặt nước cũng bị hất lên cao, rồi lại rơi tùm xuống. Còn Thuỷ Căn lại bị thảm rơi xuống nước một lần nữa, may mà Thiệu kịp kéo tay cậu, kéo phắt cậu lên khỏi mặt nước.

Trong giây phút hỗn loạn, Đới Bằng không có hồn phách Thác Bạt Thiệu kiềm chế lại tình dẫy. Phát giác ra mình đang chìm xuống nước, hấn lập tức hoảng sợ giãy giụa cố bơi đứng, đồng thanh kêu gào oang oác lên cùng Quảng Thắng.

Thái dương co giật, Thủy Căn nhìn mặt hồ rồi tung rồi mù, ấy vậy mà ý vẫn lai láng tự dừng lại dâng trào, phun ra một câu thành ngữ – quần ma loạn vũ.

Đúng lúc này, như thể còn ngại chưa đủ náo nhiệt, cái rương Vạn Nhân kia mang lên bỗng kêu “tách” một tiếng mở ra, bên trong xuất hiện một khối tinh thạch rất lớn. Khối tinh thạch ấy được chạm thành hình ngư đầu trấn tà thú. Hai mắt ngư phảng phất như có thể khơi gợi những dục vọng tham lam từ nơi sâu nhất trong lòng người, hút lấy hồn phách người.

Nhìn thấy viên đá ấy, toàn thân Thiệu lập tức chấn động: “Đó là thánh bảo của bộ lạc Hoàng đế – Càn Khôn Đế Vương thạch!”

Thật ra, ngư đầu trấn tà thú này là vật tổ của bộ lạc Hoàng đế. Về sau, nó trở thành vật trừ tà và được lưu truyền đến giờ.

Tinh thạch này chắc chắn chính là bảo vật mà Thác Bạt Tự phải dốc hết tiền bạc cả đời mới có được. Y cho khắc hình vật tổ này trong cổ mộ và Huyền Không tự là để nói cho Thiệu rằng, y đã có được vật báu hiếm có trên đời chỉ thấy được trong sách ấy. Còn Vạn Nhân ở trong vương thất Thác Bạt cũng vô tình biết đến truyền thuyết gia tộc Thác Bạt là con cháu của Khôn.

Nghe đâu, có bảo vật này là có thể nắm trong tay ngũ hành, đảo lộn thủy thổ. Những thần nhân nuốt mây nhả khói trong truyền thuyết vào thời thượng cổ là có thật. Hoàng đế đã phải dựa vào sức mạnh của bảo vật này mới có thể thống nhất Cửu châu, thống nhất Trung Nguyên!

Thiệu đi chuyển này, quả thực cũng vì hy vọng sẽ đoạt được bảo vật ấy. Khi thấy nó đột nhiên xuất hiện, bản năng của hắn đã kêu gào đòi chém giết; nhưng khi hắn vừa muốn nhảy xuống, Thuỷ Căn lại kinh sợ la lên bài hải, điều đó khiến Thiệu thoáng do dự.

Đúng lúc này, Đới Bằng chợt liếc thấy khối tinh thạch kia. Bị ánh huỳnh quang của tinh thạch mê hoặc đến quên mất phải bơi đứng, hắn 'vong ngã' (quên mất bản thân) đưa tay chạm vào.

Ngư phụ bị thiên vốn đang đau đớn lẫn lộn trong nước, đột ngột phóng thẳng về phía Đới Bằng như thể bị nam châm hút; cái miệng rộng của nó há ra, và từ đỉnh đầu Đới Bằng thoát ra một luồng khói đen, bị Ngư phụ hút vào bụng. Khi làn khói bị hút hết, Đới Bằng ngừng giãy giụa, và dần dần chìm xuống đáy hồ.

"Nó lấy lòng tham của con người làm thức ăn..." Thiệu chợt cúi đầu thốt ra một câu như thế.

Thuỷ Căn vỡ lẽ, xem ra khối tinh thạch đã khơi dậy lòng tham của Đới Bằng, làm Ngư phụ hút đi linh thể hắn. Nói như vậy,

linh thể Vạn Nhân đã xuống đáy hồ chính là một phần tham lam quyền thế tiền tài trong linh hồn Vạn Nhân, dục vọng tham lam quá lớn đến nỗi có thể kích thích tính dục của Ngư phụ bật phát, thậm chí muốn cùng y giao hợp.

Sau khi hút xong hồn phách Đới Bằng, dị thú dường như đã khôi phục một chút nguyên khí, vẫy cá nổi lên khắp người, chuẩn bị lao về phía Quảng Thăng.

Ánh trăng gần như tối sầm lại. Hồ nước vốn trong veo, nay đã bị máu Ngư phụ loang ra một mảnh đen sì.

Bỗng nhiên, từ thân xác của Vạn Nhân và thất khiếu của Đới Bằng tràn ra một chất lỏng màu trắng, hòa vào với máu đen, từ từ biến thành một hình âm dương tròn trịa, hứng lấy ánh trăng phản chiếu xuống khe núi, có hai làn khói trắng như sương bốc lên, dần biến thành hai bóng người bay lượn quấn quýt vào nhau.

Một người là người quen, chính là Khổn, kẻ đã biến thành bạch tuộc khổng lồ. Người kia không ai biết, nhưng có gương mặt cương nghị, vai rộng eo thon, dáng vẻ như bậc đế vương. Hai người ẩn tình say đắm bay lượn vãn vương, như thể trên trời dưới đất chỉ còn lại hai người bọn họ mà thôi.

Thủy Căn chợt nhận ra, đây là Khổn và ái nhân ca ca của hắn – Chuyên Húc.

Ánh trắng gột rửa ái hận tình thù, chỉ còn lại tình yêu đắm say và chấp nhất chôn giấu bấy lâu tưởng như đã sớm tan thành tro bụi. Đã từng bị ham muốn quyền lực thúc giục mà rút đao chĩa vào ái nhân, để rồi khi thân xác tan rã, khi lòng tham và thù hận trong linh hồn bị cắt bỏ, cuối cùng họ cũng nghe theo lời kêu gọi từ đáy lòng và ôm lấy nhau.

Khi ánh trắng tắt dần, hai người đã tha thiết siết chặt lấy nhau trong nụ hôn triền miên dai dẳng.

Vào khoảnh khắc ánh trắng cuối cùng biến mất, sau phút chốc ôn tồn triền miên, hai linh hồn phải chia lìa bao thể đã hoá thành vô số hạt huỳnh quang rơi xuống mặt hồ Thiên Trì phẳng lặng, và cuối cùng biến mất không một dấu vết.

Vào giây phút ấy, nước mắt Thuỷ Căn chảy dọc hai má.

Đến tận cùng, điều một người thật sự cần là gì? Mỗi người đều biết rõ ư? Có phải mỗi người đều cần một tấm gương Bàn Cổ để tách lòng tham và chấp niệm của mình ra, rồi mới có thể thu được chân ái bị vùi lấp nơi đáy lòng?

Cậu thoáng quay đầu, nhận ra linh thể Thiệu đang ôm lấy mình và rơi lệ. Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống mặt hồ Thiên Trì – “tách”...

Đột nhiên, sức mạnh giữ cậu lơ lửng giữa không trung biến mất. Thuỷ Căn lại nặng nề rơi xuống nước. Linh thể của Thiệu không biết biến đi đâu mất rồi.

May mắn làm sao, ngay khi Chuyên Húc và Khổn triển miên tan biến, Ngư phụ cũng bất thành linh mất tăm mất tích luôn.

Cả bộ mặt hồ nay chỉ còn lại Thuỷ Căn và Quảng Thăng đang đập tới đập lui trong nước.

Khi cả Thiên Trì trở lại bình thường, nước ấm bỗng trở nên lạnh buốt khiến người ta phải co rúm lại. Ngay cả Quảng Thăng bơi thạo thế mà cũng bị chuột rút ở đùi, động tác loạn hết cả lên.

Gã biết đến thân mình gã còn chưa lo nổi, khó lòng giúp gì được cho thằng em Thuỷ Căn.

Thuỷ Căn cuối cùng đau đớn hạ quyết tâm, nếu lần này có thể sống sót, cậu nhất định phải đi học bơi!

Ngay sau khi uống mất mấy ngụm nước, cuối cùng có người nâng ót cậu lên. Thuỷ Căn liếc sang, là Đới Bằng! Hắn đang ôm lấy thân thể cậu, chậm rãi bơi về phía bờ hồ.

Khi nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn mình, Thuỷ Căn yên lòng, đó là Thiệu!

—

Lúc tỉnh lại lần thứ hai, Thủy Căn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường ấm áp trong khách sạn hạng sang. Thiệu đang ở trần ôm lấy cậu, cái lò sưởi tự nhiên này không tệ chút nào, nó giúp những mạch máu đã tê cứng vì bị ngâm trong nước lạnh của cậu trở nên thông suốt cả rồi.

Thiệu đang xem tin tức trên TV. Dù đã chỉnh tiếng rất nhỏ, nhưng cậu vẫn loáng thoáng nghe được mấy chữ “Thiên Trì... tia sáng... nghi ngờ là sự hoạt động khác thường của lỗ đen đã tạo thành thiên thể dị thường...”

Nhận ra bé con trong lòng đang nhúc nhích, Thiệu cúi đầu nhìn Thủy Căn, bàn tay theo thói quen lại vò vò mái tóc lộn xoăn như lông cừu của hài tử: “Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi, nếu không tỉnh là ta lại ăn một mình đấy!”

Qua bờ vai Thác Bạt Thiệu, bé con nhìn thấy trên một cái bàn nhỏ trong phòng bày đầy thịt cá.

Thấy cái bụng kêu lên ầm ĩ, Thủy Căn vừa định đứng dậy đi ăn, đột nhiên nhớ ra mà hỏi: “Quảng Thăng và Vạn Nhân đâu rồi?”

Thiệu lắc đầu: “Không biết, lúc lên bờ ngươi lạnh cứng ngắt đi, ta phải lo cho ngươi, làm sao chú ý tới bọn họ được. Quảng Thăng hình như đi cùng Vạn Nhân... Đế Vương thạch cũng biến đâu

không thấy, có điều túi đồ của bọn họ vẫn còn ở đây, Vạn Nhân thế mà lăm tiền ra phết!”

Coi bộ hai đứa có thể hưởng thụ đãi ngộ thế này cũng là công của đồng tiền trong túi tiền sĩ Vạn.

Chợt nhớ tới Vạn Nhân thánh mẫu tựa như Quan Âm chuyển thế dưới sự xuất hiện của gương Bàn Cổ ấy, Thủy Căn lại rung mình lạnh run lên.

Không biết bây giờ tiền sĩ Vạn đang đi theo con đường nào nữa, ở trong lòng bé con lặng lẽ cầu thần phù hộ cho Quảng Thắng.

Đột nhiên, Thủy Căn lại nhớ tới vấn đề mẫu chốt là Thác Bạt Thiệu muốn giết mình.

Bé con lập tức nhảy ra khỏi lòng hăn, vừa nhảy loi choi vừa chỉ vào vương gia mà nói: “Giỏi lắm! Người... người còn muốn giết ta! Thác Bạt Thiệu, ta mịa nó không để yên cho người đâu, hôm nay chúng ta phải đào bới từng xó xỉnh một trong linh hồn người, để xem xem người còn che giấu toan tính ác độc nào nữa!”

Ánh mắt vương gia âm trầm, khàn giọng nói: “Không thể giết, ngấm lại vẫn là sai sao? Đang nghĩ để người lại mà làm gì? Người bây giờ lại còn có gan dám chỉ vào mũi mắng ta đấy còn gì!”

Vừa nghe hần thản nhiên thừa nhận, cơn giận của Thuỷ Căn lại bùng lên dữ dội hơn, đỏ mặt tía tai muốn tìm thứ gì đó đập nát cái thứ lương tâm cầu phế này đi.

Nét mặt vương gia càng lúc càng dữ tợn.

Nhìn cánh tay mảnh khảnh, bắp đùi trần trụi, cộng thêm một mẩu thịt con con lắc qua lắc lại theo từng động tác. Phải tới khi nào Tiểu Thuỷ Căn mới nhớ ra là mình đang không mặc quần áo?

Đối với vị vương gia cấm dục đã lâu lại còn vừa mới giải quyết xong vấn đề phân nhánh mà nói, đó là thử thách lớn lao xiết bao!

Lý trí nói với hần, thân thể bé con vẫn còn yếu, tốt xấu gì cũng phải cho ăn no rồi mới có thể nuốt chửng vào bụng được, nhưng hiện tại vương gia càng lúc càng không kiềm chế được dục vọng tham lam nơi đáy lòng.

Thuỷ Căn tìm vũ khí khắp nơi, đang định cầm con dao gọt hoa quả trên bàn lên, nhưng chưa cầm đã cảm thấy không ổn, bèn đổi sang một cái gạt tàn bằng thuỷ tinh, nhưng cầm cũng cảm thấy nặng nề, nện cái này trên đầu đau lắm đó, cũng không được!

Cuối cùng cậu dứt khoát nắm chặt quả đấm của mình, toan lao tới oánh một trận sập lá cà.

Vương gia trợn mắt nhìn vương huynh chủ động nhào về phía mình, hí hửng ra mặt, xoay người một phát là đè bé con đáng thương xuống dưới liền.

“Đệt! Người buông ta ra! Ai ya... Răng người gặm đầu đấy! Má ơi... giết người!”

Bên ngoài phòng treo biển ‘Xin đừng làm phiền’ chừng ba ngày, nếu không phải là có người cứ đúng giờ ra nhận đồ ăn, thì chắc nhân viên khách sạn đã phá cửa phòng ra kiểm tra rồi.

Ngày thứ ba, khi ánh bình minh xuyên qua rèm cửa sổ, bé con đáng thương toàn thân bủn rủn thở dốc hỗn hển, cuối cùng biết đâu là số phận của ‘bánh bao thịt đánh chó’.

“Người... người mịa nó giết ta đi!”

“Yên tâm, ta sẽ từng chút một chậm rãi... chậm rãi giết người...”

Lưu manh vương gia dùng đầu lưỡi liếm sạch mồ hôi hột trên trán bé con như vẫn còn thòm thềm, vô cùng chờ mong sự nghiệp “giết người” của mai sau.

Rời khỏi huyện Phủ Tùng núi Trường Bạch, Thủy Căn nhìn dãy núi Trường Bạch hùng vĩ sừng sững, hỏi Thiệu: “Người tới đây để tìm kho báu kia mà? Cứ rời đi thế này thật sao?”

Thiệu cũng ngẩng đầu nhìn đỉnh núi phủ tuyết trắng, giọng buồn vô cớ: " 'Trường tương thủ, đáo bạch đầu'... Chúng ta đã... tìm được rồi phải không?"

Nghe thấy thế, Thuỷ Căn không nói gì, chỉ nắm lại bàn tay Thiệu.

Cậu hiểu: đời này nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng chẳng ngắn. Sau khi đã thả con quỷ bị cầm tù trong lòng ấy ra rồi, phía trước còn một đoạn đường rất dài phải đi.

(1) Dựa theo điển cổ Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng – [wiki](#)

Ngoại truyện 1 – Tìm việc làm

Có câu: “miệng ăn núi lở”.

Là một hài tử nhà nghèo sớm phải gánh vác việc nhà, Thủy Căn cố nhiên càng hiểu rõ đạo lý này.

Sau khi trở về từ núi Trường Bạch, cậu và Thiệu bàn bạc với nhau, không thể ở lâu tại quê nhà được, không thì một thằng bệnh nhân tâm thần từng giết người cứ chạy qua chạy lại như vậy, sớm muộn gì cũng có rắc rối xảy ra.

Vì vậy sau khi nói với mẹ là cậu muốn vào nam làm công, Thủy Căn và Thiệu rời khỏi quê nhà Quân Sơn, đi tới một trấn nhỏ phía nam.

Vương gia thì đến là kiểu cách, cái gì cũng phải tốt cơ, thế là mới thuê nguyên một ngôi biệt thự có cả vườn hoa nhỏ biệt lập.

Mặc dù hai người có mang theo số tiền tích góp Vạn Nhân để lại, nhưng chỗ đó sao đủ cho hăn tiêu xài hoang phí mãi được cơ chứ!

“Người nói cái gì?” Thanh Hà vương trừng mắt, nổi giận ùng ùng hét lên với Thuỷ Căn.

“Người hét cái gì! Ta nói gì sai sao? Ta muốn tìm công việc trong trấn, người cũng phải kiếm tiền nuôi cả nhà chứ!” Thuỷ Căn vừa nói vừa run rẩy mở tờ báo ra, chỉ vào vài công việc mà cậu thấy không tệ lắm, nhiệt tình giới thiệu cho vương gia.

“Người xem nè, công ty bảo vệ, không cần bằng cấp, chỉ cần tướng tá khoẻ mạnh đô con là được, nếu không thì cái này cũng được lắm nè, công trường đang tuyển công nhân bốc xếp, chỉ cần có thể vác bao tải là được rồi...”

Thiệu giật lấy tờ báo, xé đến khi nó tả tơi ra mới thôi.

“Mịa nó, người giới thiệu cho ta cái việc khỉ gì vậy? Ta trông giống loại người phải đi làm mấy cái việc như thế lắm à?” Vương gia cảm thấy mình đang bị lăng nhục.

Thuỷ Căn không chịu thua, vẫn kiên trì phân tích cho Vương gia thấy: “Người nhìn lại mình đi, mặc dù gần cái mác có bằng tốt nghiệp cấp ba, nhưng đó là của Đới Bằng, chả liên quan gì đến người sắt, đến chữ giản thể người còn không viết được nữa là! Và lại, cho dù ở đây không ai biết người, nhưng ngộ nhỡ người đi tìm công việc cao cấp, người ta mới điều tra kỹ, rồi phát hiện ra người là người mắc bệnh tâm thần thì làm sao? Cho nên mấy cái việc công

nhân bốc xếp và gõ mõ cầm canh này kỳ thực rất hợp với người đó. Ta lại khác, như nhân viên phục vụ quán rượu hay lái xe ủi trong công trường chẳng hạn, ta đều làm được... Nhưng mà người đừng tự ti...”

Lần này Thanh Hà vương cũng lười chả buồn nói, chỉ hừ mũi một tiếng, đè luôn hài tử xui xẻo dưới thân, chà đạp một trận như cuồng phong bão táp.

Cuối cùng, Thuỷ Căn nằm úp sấp trên sô pha, lằm bằm: “Vương gia, ta sai rồi... ngài cứ ở nhà... để ta ra ngoài kiếm tiền cho ngài đi...”

Nói chưa dứt lời, Thiệu đang đè lên eo Thuỷ Căn liền hung ác va chạm, ngựa hoang càng thoát cương!

Tiếng kêu của bé con phía dưới lập tức cao thêm một nấc.

Lòng tự tôn của vương gia cao ngạo sao có thể cho phép hắn làm một kẻ ăn bám vợ được? Trừng trị xong thẳng nhóc lằm miệng này, vương gia ôm Thuỷ Căn mệt đến không mở nổi mắt, nhưng vẫn còn đang cân nhắc chuyện tiền nong.

Trước lúc chìm vào giấc ngủ, Thuỷ Căn chợt nói mớ một câu: “Thiệt đó... để ta nuôi người...”

Trong lòng Thiệu ấm áp, trên cái trán đầy lông cừu lảo đảo của Thuỷ Căn, hắc khê khàng đặt xuống một nụ hôn.

—

Người sống trong cái trấn nhỏ này đều là những nhà tư bản lắm tiền nhiều của.

Đừng nghĩ là bán tấm lót giày, bấm giữa móng tay vân vân đều là công nghiệp nhẹ không đáng tiền, cư dân ở nơi này đều phải nhờ vào việc gia công những món hàng nhỏ này mà có gia tài bạc triệu cả đấy.

Người có tiền thường hay mê tín. Ví dụ như khi xây nhà đổ móng, bố trí văn phòng cho sếp chẳng hạn, họ đều phải tìm người tới đo phương vị, tính phong thuỷ, cho nên số lượng thầy phong thuỷ ở đây phải nhiều gấp đôi những nơi khác.

Nhưng đừng thấy nhiều mà tưởng bở, không phải ai cũng kiếm được đầy bát cả đâu. Cái nghề phong thuỷ này ấy mà, thứ nhất phải nhờ bia miệng, thứ hai phải nhờ vận may. Nếu bạn gặp được một đại phú hào, rồi xem đúng cho người ta được đến tám chín phần, vậy là có thể về nhà ngồi chờ các đại phú hào khác đến xếp hàng trước cửa nhà người đưa tiền rồi.

Hôm nay, Thiệu đang ngồi trong sân hóng mát, chợt nghe thấy từ cách đó không xa vọng tới tiếng pháo nổ. Hoá ra là gần nhà họ, có một toà biệt thự mới xây vừa hoàn thiện xong xuôi, người ta đang chuẩn bị dọn vào nhà mới.

Tập tục ở đây là khi dọn vào nhà mới phải tổ chức nghi lễ “nhập hoả”, tức là trước tiên phải đưa bài vị tổ tiên vào, gọi là “thỉnh thần vị”.

Thuỷ Căn suy cho cùng thì cũng là thanh niên, tính vốn ham vui, bèn lôi kéo Thiệu chạy qua coi thử.

Thiệu uể oải đứng ở cổng, nhưng vừa thấy bố cục phương vị của ngôi biệt thự này, hẳn đã chau mày.

Nhìn phát là biết ngay nhà này chẳng thiếu tiền, vườn hoa sân trước thì rõ to, còn có một cái đài phun nước, cửa chính của ngôi nhà và ban công phía sau nằm trên cùng một đường thẳng, nhưng không có bình phong chắn giữa.

Đây chính là bố cục “xuyên tâm” điển hình. Thuỷ khí quá vượng lại xuyên qua giữa cung, người thiết kế toà nhà này chắc không phải là mong chủ nhà gặp cảnh vợ con ly tán đấy chứ?

Thêm vào đó, trong vườn trồng đầy cây dây leo hướng lên mái nhà, sau một thời gian sinh trưởng, chúng sẽ bò chi chít lên

khắp tường. Đó là vật thuần âm, thường dẫn dắt những thứ không sạch sẽ vào nhà.

Huống chi xưa nay nhà giàu hay chuốc nhiều ân oán, xem ra chẳng bao lâu nữa, ngôi nhà này sẽ biến thành nhà bị ma ám mất thôi.

Thiệu cười khẩy nói với Thuỷ Căn phát hiện của mình.

Ngờ đâu trong đám người vây xem lại có cả mấy ông thầy phong thuỷ đã xem đất cho chủ nhà. Lúc nói mấy câu đó, giọng Thiệu cũng không nhỏ chút nào, có khác nào đập biển làm ăn của người ta! Mấy người lập tức xúm lại tranh cãi với Thác Bạt Thiệu.

Bấy giờ chủ nhà thấy ồn ào cũng chạy ra. Nghe xong lời Thiệu, sắc mặt ông ta sầm xuống.

Chủ căn nhà này là ông chủ của một công ty sản xuất bột lửa ở địa phương. Ông ta xây căn nhà này là để mình và cha mẹ cùng ở, quả là một người con có hiếu. Vì mong được đại cát đại lợi, ông ta đã đặc biệt mời mấy vị thầy phong thuỷ khá giỏi đến để cùng xem đất. Nào ngờ còn chưa mời được tổ tiên vào nhà đã bị Thiệu nói mấy câu xúi quẩy, ông ta tức tối lôi toẹt bộ dáng nhà nông dân xí nghiệp ra, chỏ vào mũi Thiệu chửi như tát nước.

Sợ lại to chuyện, Thuỷ Căn hấp tấp kéo tay Thiệu đòi đi. Kết quả là còn chưa kéo được vương gia, Thanh Hà vương đã nhướn mày, thâm độc nói: “Không tin người cứ dọn vào ở xem, ba ngày...!” Vừa nói, vương gia vừa chậm rãi giơ ba ngón tay, sau đó kéo Thuỷ Căn xoay người đông thẳng.

Lại dám chỉ vào mũi Thanh Hà vương hãnh mà mắng cơ đấy? Có là ông già nhà hãnh, mà dám điều võ dương oai trước mặt hãnh ấy hả, cuối cùng không phải bị hãnh đâm chết đấy thôi?

Ba ngày? Nào cần đến ba ngày? Một đêm là đủ rồi!

Ban đêm, nhân lúc Thuỷ Căn đang ngủ, Thiệu thôi động ma quỷ oán linh.

Cũng không nên trách hãnh làm mưa làm gió, hãnh chẳng qua chỉ là thêm chất xúc tác, đẩy nhanh quá trình một tí thôi mà.

Quả nhiên sau khi xuất hiện, oán linh tự động đổ xô về phía toà nhà mới. Túm lấy dây leo trên tường để trèo vào, sau khi trườn qua cái bể phun nước và hút no âm khí, chúng chậm rãi bò vào cửa chính biệt thự...

“Thiệu... người đang làm gì đấy?” Thuỷ Căn trở mình, phát hiện Thiệu đang đứng trước cửa sổ, nhìn về phía nhà người ta và cười khẩy đầy xấu xa.

“Xem trò hay thôi... không có gì đâu, người mau ngủ đi!”

Thuỷ Căn ứ tin, lúc Thác Bạt Thiệu hấn mà cười thì chẳng bao giờ có gì tốt lành xảy ra cả.

Có điều tới ngày hôm sau, đáp án không hỏi cũng đã rõ ràng.

Nhà ông chủ công ty bột lửa vừa mới vào ở đã xảy ra chuyện. Nửa đêm khuya khoắt, vợ ông ta tự đứng giờ dao chém chồng như bị tâm thần. May mà ông chủ không ngủ say lắm, và lại ngày xưa vốn làm phu khuân vác, sau một dao chém xuống, ông ta tức khắc lăn xuống giường, mở cửa chạy xuống lầu, xem như giữ được tính mạng.

Nghe thấy tiếng, người nhà và người làm trong biệt thự đều dậy cả, cùng nhau ghì chặt bà điên lại, nhưng sau khi tỉnh lại, bà vợ lại mờ mịt chẳng biết mình đã làm gì.

Tim đập như điên, ông chủ chợt nhớ tới lời Thiệu nói hồi sáng, thầm kêu gặp được cao nhân rồi, và lập tức chuẩn bị hậu lễ đến nhà xin lỗi.

Thiệu nhìn nhân sâm, nhưng hươu được đưa tới, lại còn thê tín dụng ngân hàng, hơi hừ lạnh, phong thái “đại nhân không chấp nhật với tiểu nhân”.

Sau đó, ông chủ lại cẩn thận xin cách phá giải.

Thiệu giả bộ suy nghĩ một chút, rồi nhấc bút lông lên, thuận thực viết một bài văn tế bình an lên giấy Tuyên Thành, để ông ta đem về dán trên đường thượng. Phồn thể hành thư tuần dật tiêu sái càng khiến ông chủ tin sái cổ.

Đây đúng là cao nhân mà! Đừng thấy tuổi còn trẻ mà khinh, người ta thế mà lại là đại sư kia đấy.

Thế nhưng Thuỷ Căn đứng bên nhìn chỉ thở dài: “Bịp bợm giang hồ!”

Tiếp đó, sau khi ông chủ bày biện lại mọi thứ trong nhà theo lời dặn của vương gia, quả nhiên trong nhà không xảy ra chuyện gì như thế nữa, buôn bán cũng càng ngày càng phát đạt.

Từ đó về sau, vị đại sư phong thủy tự xưng là “vương gia” này danh tiếng lan xa, khách đông như trẩy hội. Muốn mời hẳn xuống núi cũng phải mất trên năm trăm nghìn, ấy là còn phải xếp hàng chờ hai tháng nữa đấy!

Sau khi mua đứt luôn căn biệt thự mình thuê, Thiệu đặc ý hất hàm với Thuỷ Căn còn đang hí hụi tìm việc trên báo, hỏi: “Người xem ta có phải làm mấy công việc cực nhọc gõ mõ cầm canh đó không hả?”

Cái xã hội xuống cấp ngày nay!

Nhìn tên bịp bợm giang hồ phát tài phát lộc, tiểu thanh niên thất nghiệp Thuỷ Căn vút toẹt tờ báo xuống, bi phần bỏ đi.

Ngoại truyện 2 – Người hai mặt

Ở thị trấn Mai Hương, Lâm Hải, thường có rất nhiều người từ nơi khác đến làm công. Người đến người đi, quanh năm không ngớt.

Vì lẽ đó, khi hai người đàn ông xa lạ từ vùng khác đến thuê căn phòng trên lầu hai nhà bác gái Lưu bán dầu vừng, chẳng ai buồn để ý tới cả.

Nghe đâu hai người nọ là anh em. Bác gái Lưu đoán chừng họ hẳn là anh em bà con, tướng mạo hai vị này khác nhau quá trời, một người mặt sẹo, tóc húi cua, nét mặt dữ tợn, một người nhã nhặn lịch sự, có phong độ của người trí thức.

Theo bác gái Lưu đoán, có lẽ bọn họ làm gia công ngọc thạch. Bởi vì có một lần trong lúc vô tình bác thấy, ông anh có nét mặt dữ tợn kia vừa thả mấy viên ngọc thạch vào trong bao vừa đi xuống lầu.

Ngược lại, cậu em không hay ra ngoài, nhưng tính tình rất hiền lành nhu thuận. Mỗi sáng sớm sau khi lưu luyện tiến anh trai đi rồi, y thường giúp bác gái Lưu xay dầu vừng, lau sạch hộp vân vân.

Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi “thai”, đây là tiếng địa phương, tức là quá thật thà.

Lần trước Tường Quý ở góc chợ chơi mạt chược thua chồng vó, khốn cùng đến nỗi không còn tiền mua đồ ăn.

Thằng này ở nhà nấu một nồi mì suông, thêm mắm thêm muối rồi cầm đĩa bưng nồi chạy ra chỗ bác gái xát dầu vừng.

Kết quả là dầu vừng còn chưa xát được, hắn đã sắp tới làm quen với cậu em đến giúp việc trong cửa hàng nhà bác.

Nói được dăm ba câu, Tường Quý bắt đầu than nghèo kể khổ!

Cậu em nghe thấy mà nước mắt lưng tròng, tới đoạn “để chữa bệnh cho vợ, một năm nay tôi chưa từng ăn thịt”, y khóc muốn cạn cả nước mắt.

Cuối cùng, cậu em ngốc mót ra ngay tại trận năm chục tệ tiền ăn trưa trong túi, rồi chạy lên lầu lấy năm nghìn tệ đưa cho Tường Quý.

Tường Quý cóc thềm nồi mì nữa, sướng như điên cầm tiền dông thẳng. Cậu em còn đứng ở cửa gọi với theo: “Nếu không đủ thì trở lại bảo tôi nhé!”

Bác gái Lưu đứng bên nhìn đến choáng váng. Chờ Tường Quý đi rồi, bác vội vàng hỏi: “Cậu cho hăn mượn nhiều tiền thế làm gì?”

Cậu em chớp mắt nói: “Để hăn về mua thịt ăn ấy mà! Và lại không phải cháu cho mượn, là cho luôn!”

Nói xong, cậu em cầm nồi mì nước mắm nguội ngắt nóng nặc lên ăn. Bác gái Lưu nhìn đứa nhỏ ngốc nghếch, thở dài một tiếng, trộn thêm chút dầu vừng vào nồi mì cho y ăn.

Đến tối, chờ ông anh trở về, bác gái Lưu vội vàng kể lại chuyện xảy ra hồi sáng cho ông anh nghe, cứ tưởng ông anh sẽ nổi trận lôi đình, mắng chửi thậm tệ cậu em một trận.

Nào ngờ sau khi nghe xong sự tích phá sản của cậu em, ông anh thế mà chỉ thở dài một tiếng: “Nếu lúc nào y cũng như thế thì tốt biết bao!”

Hai anh em nhà này đừng đi buôn bán thì hơn, chẳng khôn khéo chút nào cả! Sau khi ghen hòng trần trối, bác gái Lưu cho ra kết luận như thế.

Mỗi tối trước khi trở lại căn phòng ở trọ, Quảng Thăng lại phải ngồi ở một góc phố bên đường chuẩn bị tâm lý một lúc, mới có đủ dũng khí để trở về.

Ví như ông trời bằng lòng cho gã một cơ hội nữa, gã nhất định sẽ thay đổi hoàn toàn làm người tử tế, đánh chết cũng không làm xã hội đen nữa. Như thế gã sẽ không phải trở thành một tên tội phạm, vào nhà giam, và rồi quen biết tên ôn thần kia!

Thế nhưng nếu đã không thể làm lại từ đầu một lần nữa, gã cũng chỉ đành ngoan ngoãn quay về trước chín giờ mỗi tối mà thôi.

Kiên nhẫn nghe bác chủ nhà lái nhai xong, Quảng Thắng ca nặng nề bước lên lầu hai.

Gã đẩy cửa ra, tiếng nước ào ào vọng đến, và một cái đầu còn dính đầy bọt xà phong từ trong phòng vệ sinh ló ra.

“Người đã về rồi!”

Nghe thấy giọng nói vui vẻ ấy, Quảng Thắng giương mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, và bắt đầu đếm ngược.

Khi kim đồng hồ chỉ đúng vào số chín, cánh cửa buồng tắm “cách” một tiếng mở ra, từ bên trong vọng ra một giọng nói ôn nhuận mà mạnh mẽ: “Lại đây, giúp ta chà lưng.”

Quảng Thắng cứng ngắc bước vào phòng tắm mịt mù hơi nước, “chát”, một cái khăn mặt ném tới. Đại ca siết chặt nắm đấm, nhẫn nhịn cầm cái khăn mặt trên đầu xuống. Sau đó, gã xắn tay áo, đi tới chà lưng cho cái người đang tựa vào thành bồn tắm.

“Tìm được thợ gắn tinh thạch chưa?” Người nọ lười biếng hỏi.

“Chưa... Hôm nay ta chạy khắp chỗ người nói, không ai biết Ngọc Thạch Trương đó.”

Những ngón tay thon dài bọc bội gỗ trên mép bồn tắm. Đột nhiên, người nọ xoay người, bàn tay siết chặt lấy cổ Quảng Thắng.

“Người đi tìm thật không đó?” Vạn Nhân hỏi với vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, nhưng sức mạnh của bàn tay đủ để bóp nát xương người ấy lại không giống như đang nói giỡn chút nào.

“Thật... thật sự... Người tưởng ta không... không muốn mau chóng sửa Đế Vương thạch sao... hơn... hơn nữa ban ngày ta làm cái gì người có thể nào không biết?” Quảng Thắng dứt quãng nói.

Tiến sĩ Vạn híp mắt suy nghĩ, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, buông lỏng tay.

Cảm thấy gọng kìm đang kẹp họng mình đã buông ra, Quảng Thắng lập tức ngồi thụp xuống đất ho khù khụ.

Thành thật mà nói, Quảng Thắng còn lâu mới có thể coi là một tiểu sinh tuần tú, nhất là vết sẹo trên mặt gã khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào, được cái vóc người gã không thấp chút nào, một mét bảy tám, không một chút mỡ thừa. Vạn Nhân nhìn

tấm áo may ô ướt đầm hơi nước trên người gã dính sát vào da, nhất là lồng ngực cơ bắp cuồn cuộn, xuyên thấu qua tấm áo trắng là hai điểm hồng nâu nhô lên đang hơi rung rung.

Y chợt nhớ tới: đêm qua, sau khi một chút dịch thể trắng đục vẩy lên hai khối cơ ngực rắn chắc ấy, hai điểm nhỏ kia cũng rung lên như thế.

Vừa nghĩ đến đó, dục hoả từ hạ thân lại bốc lên. Vạn Nhân đứng dậy, loã thân bước ra khỏi bồn tắm. Đi tới trước mặt Quảng Thắng, hai chân hơi dang ra, từ trên cao nhìn xuống y ra lệnh: “Ngậm lấy!”

Quảng Thắng đỏ mắt nhìn vật ấy gần trong gang tấc, hận không thể một phát cắn đứt nó luôn. Nhưng rồi nghĩ đến những đôi đũa tàn nhẵn phải chịu ngày trước, gã vẫn nhục nhã khuất phục.

Vạn Nhân nhắm mắt lại, tay túm lấy tóc Quảng Thắng, trong cổ họng phát ra tiếng “ưm” thoải mái.

Đây không phải lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật. Trên thực tế, hai tháng từ khi rời khỏi núi Trường Bạch đến nay, Quảng Thắng ca đều trải qua mỗi đêm trong khuất nhục và giày vò như thế.

Chuyện này phải kể từ cái đêm kinh hoàng ấy.

Khi Khổn và Chuyên Húc thoát xác tan biến, vảy cá trên người Ngư phụ liền mất đi ánh sáng lấp lánh, thân thể cứng ngắt bất động như một cái cọc khô và chìm xuống đáy Thiên Trì.

Có thể đó là do linh hồn Chuyên Húc đã rời đi, nhưng Quảng Thắng chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, thì đã có một bàn tay tóm lấy mắt cá chân gã, kéo gã xuống hồ.

Quảng Thắng giãy giụa cúi đầu nhìn, hoá ra là Vạn Nhân đang tóm lấy gã để mượn lực bơi lên.

Nhục nhũ khó nói trong khoang giường mềm trên tàu hoá bỗng chốc lóe lên trong trí óc Quảng Thắng, vì vậy không hề nghĩ ngợi, gã vùng quyền muốn đánh ngất xỉu cái tên mặt người dạ thú này, để y xuống làm bạn với Ngư phụ quắt queo dưới đáy hồ.

Nhưng nắm đấm còn chưa đụng vào, Vạn Nhân bên kia đã cất giọng mềm mại: “Sao vậy, người không sao chứ?”

Quảng Thắng ngây người, bởi vì giọng nói này gã vừa nghe thấy, đây chẳng phải là giọng nói của vị tuyệt thế mỹ nhân vừa mới giúp gã tách ra khỏi quỷ anh đầy sao?

Kết quả là gã còn chưa kịp nghĩ gì, đã được Vạn Nhân kéo bơi đến bờ Thiên Trì. Còn Thuỷ Căn và Thác Bạt Thiệu lại ở bờ bên

kia, bóng đêm dần nhạt đi, nhưng hai bên cũng không thấy rõ được nhau.

Lên bờ rồi, Quảng Thắng mới nhận ra tay kia của Vạn Nhân còn đang cầm tinh thạch hình ngư đầu trấn tà thú nọ.

Đại ca ngửa tay, và kế tiếp gã đã làm một việc khiến gã phải ân hận cả đời.

Gã vừa hiểu kỳ hỏi: “Đây là thứ gì?” vừa vươn tay cầm lấy khối tinh thạch trong tay Vạn Nhân, nhưng tay gã ướt đầm nước lạnh, và trượt xuống.

Sau đó nữa, chỉ nghe “choang” một tiếng, khối tinh thạch rơi trúng một tảng đá gồ lên dưới chân Quảng Thắng, vỡ tan thành mấy miếng lớn.

Đúng lúc này, một luồng sáng vọt vào ấn đường của Vạn Nhân, y kêu “a” một tiếng, rồi ngã xuống. Quảng Thắng do dự nhìn Vạn Nhân trên mặt đất, cũng không chắc mình nên làm gì bây giờ.

Cuối cùng đại ca quyết định: gã cứ chạy đường gã, để kệ tên khốn ấy nằm đó đi thôi!

Nghĩ vậy, nhưng còn chưa kịp xoay người, chân gã đã bị một bàn tay tóm chặt.

“Định đi đâu vậy!” Giọng nói mềm mại lúc trước đã biến mất, thay vào đó chính là giọng nói hung ác gian xảo quen thuộc của tiến sĩ Vạn.

Quảng Thắng chậm rãi quay đầu, cảm thấy gã vừa đánh võ thứ đó có vẻ như là gặp rắc rối lớn rồi.

Giờ mới thấy, không chỉ là gặp rắc rối lớn thôi đâu, mà là di “hoạ” vạn năm nữa kìa!

Đế vương tinh thạch vốn là một cái bình chứa năng lượng, giờ đây cái bình đã hỏng, toàn bộ năng lượng chạy cả vào cơ thể Vạn Nhân. Lẽ ra y đã nổ tung vì năng lượng khổng lồ ấy rồi, may thay hồn phách y bị Bàn Cổ kính tách ra không tụ lại được nữa, vậy là mỗi phần gánh chịu một nửa năng lượng.

Có điều đại ca cảm thấy thế này chả khác gì chứng nhân cách phân liệt cả. Từ sáu giờ sáng đến trước chín giờ tối, Vạn Nhân giống như một đũa ngốc vừa từ trong tháp ngà đi ra, phải nói là thiên chân khả ái.

Nhưng sau chín giờ thì.... Cái đệt! Thứ lỗi cho cái sự nghèo nàn ngôn ngữ của đại ca, gã thật sự không nghĩ ra cách nào khác để nói lên nỗi khổ bất đắc dĩ của mình nữa.

Bạn nói gì, sao đại ca không tranh thủ ban ngày để giết Vạn Nhân, hoặc là bỏ trốn ấy hử? Chủ yếu là vì gã nghĩ ra được, thì Vạn Nhân cũng nghĩ ra được thôi.

Một con đồng tâm cổ béo múp được hạ vào người Quảng Thắng. Thứ này tốt lắm, còn kinh khủng hơn cách cấy ghép con chip giám sát của FBI nhiều.

Cái gì gọi là thân bất do kỷ? Thế nào mới là hận tận đáy lòng, tay không nỡ đánh? Hỏi Quảng Thắng là biết liền.

Vạn Nhân dường như cũng rất khổ não vì có một nửa khoảng thời gian y thuần khiết như một thẳng ngốc, rất sợ lúc đang ngớ ngẩn thì bị vị vương gia kia tính kế. Thế là bỏ cả hành lý lại, y lén ép Quảng Thắng rời đi.

Y chỉ chăm chăm muốn khôi phục lại hồn phách của mình, nhưng điều kiện tiên quyết chính là phải khôi phục ngư đầu trấn tà thú.

Tinh thạch này chất liệu đặc biệt, có tác dụng hấp thụ năng lượng. Nếu khôi phục nguyên trạng được cho nó và đưa một nửa năng lượng trở về, Vạn Nhân sẽ có cách hợp nhất hồn phách của mình.

Sau đó, Vạn Nhân nghe nói có một người tên là Ngọc Thạch Trương, sống gần trấn Mai Hương, Lâm Hải. Người này rất giỏi chế tác ngọc, đặc biệt am hiểu việc sửa chữa những linh khí gia trì này. Tìm được hắc và dùng kỹ xảo kim tương ngọc để khôi phục khối tinh thạch này hẳn là không thành vấn đề.

Thế là hai người bọn họ đi tới trấn Mai Hương.

Bởi vì lúc này, năng lượng của tinh thạch đang tụt hết trên người Vạn Nhân, cho nên y mới cố ý chọn thuê phòng ở trấn Mai Hương nơi dương khí hưng thịnh nhất, đặc biệt là chủ nhà dưới lầu lại bán dầu vừng nữa. Mùi dầu vừng có thể mê hoặc ma quỷ, thu hút sự chú ý của chúng, tránh dẫn dắt tới quá nhiều yêu ma quỷ quái.

Để không rước lấy phiền phức, ban ngày Vạn Nhân ở lì trong nhà, còn Quảng Thắng đi tìm kiếm; buổi tối Vạn Nhân vẫn ở nhà, Quảng Thắng trở về phục vụ đại gia.

Có điều, ngoại trừ giám sát nhất cử nhất động ban ngày của Quảng Thắng ra, đồng tâm cổ đáng hận kia còn có tác dụng phụ khác, đó là đến tối người hạ cổ và người trúng cổ đều nóng lên, không đêm nào không 'vui vẻ'.

Đây vốn là mầm cỏ mà nữ tử Miêu Cương nuôi vì sợ tình lang phụ lòng, giờ lại bị Vạn Nhân dùng để giám sát hoạt động của

người khác.

Thương thay cho Quảng Thắng, đường đường nam nhi bảy thước, mà tối nào cũng bị chà đạp đến gào khóc thảm thiết.

Tối nay cũng không phải ngoại lệ. Chẳng mấy chốc, pháp trường đã chuyển từ phòng tắm lên giường lớn trong phòng ngủ. Quảng Thắng siết lấy đầu giường, chịu đựng những va chạm đến từ phía sau.

Tuy rằng đồng tâm cổ có tác dụng mê hoặc, cho dù bị ép buộc tiếp nhận và phía dưới vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm, nhưng điều đó không hề làm giảm bớt cảm giác khuất nhục của Quảng Thắng đi chút nào.

Nhưng điều khiến người phiền não hơn nữa còn ở phía sau kia.

Khi Vạn Nhân cuối cùng cũng giày vò xong, y nặng nề đè cả thân mình lên người Quảng Thắng.

“Ôm ta!”

Nghe được mệnh lệnh, Quảng Thắng chịu đựng đau đớn, xoay người lại và ôm thân thể da mịn thịt mềm của Vạn Nhân vào lòng.

Vạn Nhân tựa lên bờ ngực rắn chắc của Quảng Thắng, dùng răng gặm hai điểm nổi lên, biếng nhắc hỏi: “Ngày đó người biết rõ có thể sẽ chết, vì sao lại nhảy xuống hồ cứu ta?”

“Bởi vì người xinh đẹp, ta thích người đến nỗi chẳng cần mạng sống nữa.” Quảng Thắng đã không còn cảm thấy buồn nôn từ lâu, đêm nào cũng nói những lời sáo rỗng đó như thể học thuộc lòng.

“Nhưng lúc đó ta không hạ cổ với người mà? Người vẫn thích ta đến không cần mạng như thế sao?” Trong lời nói của Vạn Nhân thoáng toát ra một niềm vui sướng.

“Đúng, chỉ cần người có thể sống, ta chết cũng cam lòng.”

Lúc nói những lời ấy, lồng ngực Quảng Thắng rung động, từng chữ truyền tới tai Vạn Nhân đang áp lên ngực gã, như một lời thề vang vọng.

Có người yêu mình từ tận đáy lòng, cảm giác ấy thật tuyệt.

Vạn Nhân chưa bao giờ biết đến cảm giác được yêu. Trong mắt y, tình yêu của cha con Thác Bạt Khuê, Thác Bạt Thiệu chỉ là những ảo giác do cổ sinh ra mà thôi.

Có ai có thể thật lòng yêu thương một kẻ với tâm hồn như nhuốc khôn tả như y đây? Phải biết rằng, y chính là tạp chủng bị

người trong thôn Bốc Vu khinh bỉ, là một kẻ mà khi vẫn còn là một đứa trẻ đã có gan đẩy bọn nhỏ cùng thôn vào bẫy rắn rết, là một kẻ nhìn tộc nhân bị lăng trì đến chết, mà còn có thể cười mỉ hoặc với tên đầu sỏ.

Y thích Tự nhi, thích Tự khi chăm chú nhìn đệ đệ mình, thích Tự vì yêu mà không tiếc hi sinh tất cả. Nếu như Tự có thể yêu y như yêu Thanh Hà vương thì tốt biết bao... Đó là ảo tưởng trong vô số giấc mộng của Vạn Nhân.

Và khi y ở trong nước bị Ngư phụ đâm, gã đàn ông tầm thường y chưa từng để ý tới lại không hề do dự nhảy xuống nước, đến bên cạnh y.

“Đừng sợ, cho dù có chết ta cũng phải cứu ngươi!” Có lẽ vì bị Ngư phụ hút quá nhiều linh khí, y đã trở nên yếu ớt rồi chẳng. Không ai biết rằng khi nghe thấy những lời này, đáy lòng y lại dâng lên những rung động lạ lùng.

Nghe đủ “lời yêu thương” của Quảng Thắng rồi, Vạn Nhân thoả mãn nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào mộng đẹp...

Khi trời tảng sáng, Quảng Thắng là người tỉnh lại trước.

Cánh tay ê ẩm, quay đầu nhìn, quả nhiên là thằng oắt Vạn Nhân kia đang đè lên tay gã đến tê rần mà.

Gã thử rút tay về, làm Vạn Nhân tỉnh dậy.

Y hơi hé mắt, nhìn Quảng Thắng bên cạnh với nét mặt ngây thơ, rồi nhẹ răng cười ngơ ngẩn. Khi thấy những vết thương do bị gặm đến tím bầm trên ngực Quảng Thắng, đôi mắt đang cười híp lại liền trợn tròn lên, và những giọt nước mắt lấp lánh bắt đầu trào ra.

“... Là, là y làm phải không?”

Quảng Thắng nặng nề hừ một tiếng, đẩy y sang một bên, rồi giường mặc quần áo. Tiếng nước nở đặng sau cứ to dần, đến nổi đầu Quảng Thắng cũng thấy nhưng nhức.

“Được rồi! Ta còn chưa nói đau mà, người khóc cái gì hả!”

Vạn Nhân hơi ngẩng đầu, chẳng cần chớp mắt những giọt nước đã lã chã rơi xuống.

Cùng với nước mắt lấp lánh là một tràng tiếng nổ vang dội từ bụng vang lên.

Quảng Thắng nhìn Vạn Nhân xấu hổ, chợt nhớ tới chuyện bác gái Lưu dưới lầu kể với mình.

“Hôm qua, có phải người đem hết tiền cho một tên du thủ du thực không?”

Vạn Nhân gật đầu, nhỏ giọng phản bác: “Hắn không phải tên du thủ du thực đâu, hắn là có việc khó nói mà...”

“Khó? Khó cái đầu mẹ người ý! Hắn thế kia á, có tiền cũng còn lâu mới cho vợ con mình ăn thịt! Người giờ linh thể suy yếu, chỉ ăn được đồ ăn nóng, đã thế lại không biết nấu cơm, cho nên ta mới đưa tiền cho người mua đồ ăn. Nếu không, lại như lần trước bị tiêu chảy ấy, đến lúc đó lại hành khổ hành sở ông đây... Người cứ khóc mãi thế... Rồi rồi rồi, người đúng, tên đó rất đáng thương, người đưa tiền bán cái đồng hồ Rado chống nước cho hắn là được rồi. Cho dù tháng sau hai ta hết tiền chỉ còn nước ăn không khí đi chẳng nữa, người có cho hắn tiền cũng được luôn, chỉ cần người nín đi thôi mà...”

Không biết vì sao, đối với Vạn Nhân buổi tối, Quảng Thắng chỉ hận không thể giơ tay chém phát, nhưng đối với cái tên gốc ghêch ban ngày này, gã lại chỉ đành bó tay.

Đeo tạp dề chuẩn bị nấu cơm, Quảng Thắng bê cái nồi đi qua trước gương, đại ca xã hội đen oai phong một cõi ngày nào, giờ nhìn lại đã ra thẳng giúp việc.

Cái đệt! Lại thứ lỗi cho vốn từ nghèo nàn của đại ca, gã thật sự không nghĩ ra cách nào khác để nói lên nỗi khổ bất đắc dĩ của mình.

Vạn Nhân ngồi bên bàn, cầm bát sạch, giơ thìa lên chờ cơm với vẻ mặt đại khờ.

Chỉ có điều...

Trên cái thìa sắt lóe lên một ánh mắt狡 hoạt. Đến tột cùng có nên nói cho tên ngốc đó biết là y đã khôi phục nguyên khí, tự mình khống chế linh lực, khôi phục lại hồn phách từ lâu rồi không nhỉ?

Hay là thôi đi, Vạn Nhân y khôn khéo toan tính cả đời, khó khăn lắm mới có được một giây phút thanh nhàn vui vẻ như vậy.

Cứ để tiểu tử ấy đi tìm Ngọc Thạch Trương không có thật kia một hồi đi vậy!

Ban ngày được người yêu thương săn sóc, ban đêm được thỏa thích hưởng thụ, còn được thưởng thức vẻ mặt khuất nhục nhẫn nhịn của người nọ, cuộc sống như vậy thật khiến người ta không nỡ lòng nào chấm dứt mà!

“Đến ăn cơm nào!” Quảng Thăng bưng một chén mì canh thịt nóng hôi hổi ra.

Vạn Nhân ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, vui vẻ nở nụ cười.

Trông thấy khuôn mặt hồn nhiên ấy, trong nháy mắt Quảng Thăng bỗng có ảo giác gặp lại vị giai nhân tuyệt sắc ở Thiên Trì kia, oán khí đầy mình bỗng chốc tan thành mây khói, gã cũng không khỏi nở một nụ cười...

Ngoại truyện 3 – Đấu pháp

Nên đón năm mới như thế nào? Người bảo thủ sẽ chọn cách ở nhà, mua mấy con gà nướng vịt quay béo ngậy, nấu một mâm món ngon sở trường nóng hổi, lại thêm vài bình rượu ngon nữa, rồi ngồi quây quần cùng bạn bè người thân. Cho dù ngoài kia hoa tuyết bay bay, gió lạnh ào ào, trong nhà vẫn tràn ngập niềm vui sướng khi được sum vầy bên gia đình.

Nếu là thanh niên tân thời, thì hẳn sẽ ở bên người yêu, hoặc là rủ bạn bè thân thiết lên núi trượt tuyết, hay đi du lịch suối nước nóng, để tận hưởng niềm vui và sự thanh thoi của những ngày nghỉ tết.

Ngô Thuỷ Căn tự thấy phẩm vị của mình quá ư là cmn hơn người! Hai bên đã trống hươ trống hoác, bốn phía còn hun hút gió lùa. Và thế là, trong dịp lễ năm nay, khi mà người ta vẫn đang đón một năm mới theo những kiểu rập khuôn muôn thuở, thì vào cái khoảnh khắc chào năm cũ đón năm mới, cậu lại ở đây, đội một cái mũ lông Đông Bắc kiểu cũ, khoác một cái áo bông màu xanh quân đội cũ mèm, và bò lồm cồm trong một cái hầm mộ bị bao trùm bởi băng tuyết.

Tuyết vẫn đang rơi, chẳng bao lâu sau, trên người cậu như đắp lên một tấm chăn bông trắng muốt. Thủy Căn không khỏi rung mình, cậu lấy từ trong ngực áo ra một cái bình rượu nhỏ bằng inox, một ngụm rượu xái mang nhiệt độ cơ thể ấm áp chảy xuống bụng.

Thế nhưng, khi cậu còn chưa kịp nuốt hết rượu xuống, thì bỗng đâu có hai bàn tay bất thần trồi lên từ dưới chân cậu. Chúng kìm chặt lấy eo cậu và kéo cậu vào lòng đất.

Trong ngôi mộ buốt giá thê lương, chỉ còn lại một cái hốc âm u đen kịt. Và cũng chẳng bao lâu sau, cái hốc ấy đã bị tuyết trắng lấp kín lại rồi.

Khi bị kéo xuống đất, Thủy Căn muốn hét lên theo phản xạ, nhưng còn chưa kịp thốt lên tiếng nào, đôi môi còn vương mùi rượu của cậu đã bị một hơi thở nóng rực bao trùm.

“Uhm...” Thủy Căn muốn giãi ra, tiếc là cả người cậu đã bị trói chặt ơi là chặt mất rồi.

Cái đầu lười ấy mới thật chuyên nghiệp làm sao, ngay cả một ít bụi đất dính trên môi cậu cũng bị nó cuốn vào miệng, tới khi hôn xong rồi, nó mới quẩn luyến tách ra, nhổ hết đất trong miệng sang một bên, rồi ảo não nói: “Bao giờ mới có thể tương xứng hẳn người cả một đêm đây?”

Nói như thế với nhóc hai lúa, chỉ có thể là vị Thanh Hà vương cũng có phẩm vị cmn hơn người giống cậu – Thác Bạt Thiệu mà thôi!

Muốn biết vào vì sao tết nhất thế này, mà hai đứa lại hú hí chim chuột với nhau trong hầm mộ như vậy thì phải kể lại từ một tháng trước...

—

Một tháng trước, trong nhà đại sư Đới quyền lực đảo điên giới phong thủy đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời – Vạn Nhân!

Đại sư Đới, cũng chính là lão quỷ nghìn năm Thanh Hà vương, vừa nhìn thấy y là lập tức theo phản xạ vung tay lên gọi một bầy ma trời tới, tấn công tiến sĩ Vạn.

Vạn Nhân lạnh mặt nghiêng đầu né lũ ma trời, và sau đó phi một tia sáng lạnh vào người Thủy Căn đang bung hai chén sủi cảo nóng hổi đi vào phòng khách.

Thiệu cả kinh, lập tức vọt tới bên người Thủy Căn hỏi: “Có sao không? Có bị thương không?”

Thủy Căn chẳng đáp lấy một lời, hai mắt trợn ngược rồi lăn ra xỉu luôn.

Thiệu vội vàng đỡ lấy Thuỷ Căn. Khi nhận ra mạch của cậu vẫn đập bình thường, chỉ là ngắt đi thôi, hấn ngẩng phắt đầu lên, giận giữ quát Vạn Nhân: “Người có việc gì thì cứ nhắm vào ta đây này, nhắm vào hấn làm cái gì? Người nói mau! Người đã làm gì hấn rồi?”

Vạn Nhân ung dung ngồi xuống, tiện tay nhặt một cái sỏi cào chổng chơ dưới đất lên, rồi bóc ra ngửi ngửi: “Nhân thịt cừu trộn hành? Mùi vị không tệ chút nào! Xem ra dù là đời này, Thanh Hà vương người vẫn có phúc hơn cái tên dân đen xuất thân thấp hèn ta đây, không những được ở biệt thự, mà bữa nào cũng được ăn sỏi cào Tự nhi tự tay làm nữa chứ, thật khiến người ta ghen đỏ cả mắt đấy!”

“Người sống cũng đâu đến nỗi nào? Chơi cái trò nhân cách phân liệt, quay thẳng góc Quảng Thắng kia như quay dế, khỏi phải ở đó mà đỏ với chả mắt. Ta thấy hình như người thích tự ngược thì phải, rõ ràng có cả đồng tiền, mà cứ thích bữa nào cũng ăn mì trần nước sôi.”

Vạn Nhân híp mắt lại: “Người vẫn biết ta ở đâu?”

Thanh Hà vương lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt tiến sĩ Vạn và nói: “Biết chứ, giống như người cũng biết rõ ta ở đâu ấy, thị trấn hai chúng ta ở hình như chỉ cách nhau mấy trăm cây số là cùng thôi thì

phải? Có điều... người vẫn biết thừa ta ở đâu, nhưng chỉ âm thầm rình mò mà không nhảy ra vạch trần ta, đừng nói là vẫn còn nhớ thương tình cũ, nên nấp trong xó xỉnh nào đó ý dân ta đấy chứ?”

Thác Bạt Thiệu bỗng thấy mừng là Thuỷ Căn đã ngất đi nên không nghe thấy đoạn này, bằng không, khéo mà nhóc hai lúa kia lại giận mình ấy chứ!

“Ta thấy người sống rất khá, mới tưởng rằng người đã bỏ qua mọi chuyện trước kia, nhưng giờ mới thấy, ta sai rồi... cái loại thô tục như Quảng Thắng sao có thể khiến người coi trọng được cơ chứ? Cuối cùng thì người vẫn quay về để trả thù!”

Trên chiếc kính gọng vàng và khuôn mặt của tiến sĩ Vạn như kết một tầng sương trắng.

Thành thật mà nói, Thanh Hà vương thực sự không có ý sỉ nhục y, vương gia đang tán thưởng phẩm vị hơn người của Vạn mỹ nhân từ tận đáy lòng đấy chứ.

Thế nhưng, lần này, Vạn mỹ nhân lại khẳng khái kiên định với lựa chọn tầm thường ấy của mình, có lẽ y đã thật sự vừa mắt cái tên Quảng Thắng nọ rồi cũng nên. Nhưng nếu bị đối thủ không đội trời chung Thanh Hà vương làm cho bẽ mặt, thì dù có thích cái tên tội phạm cải tạo kia mấy đi chăng nữa, y cũng còn lâu mới mở

miếng thừa nhận. Huyết hải thâm cừ nghìn năm qua, thế là lại chồng chất thêm nữa rồi.

Có điều vì thời gian cấp bách, Vạn Nhân cũng bất chấp cả thể diện. Y cười cười, nói với Thanh Hà vương: “Vương gia, người đừng căng thẳng thế, ta không tới để tìm phiền phức với người, hôm nay đến đây, ngoài để ôn chuyện ra, ta còn muốn xin người giúp một việc nhỏ.”

Thanh Hà vương nhìn những miếng sỏi cỏ lẫn lóc dưới đất – hôm qua hẳn phải xay suốt cả đêm đó, thậm chí còn phải hy sinh cả một lần cá nước thân mật, rất điều độ một đêm chỉ làm có hai lần, mới đổi được sỏi cỏ tình yêu, tiếc thay còn chưa ăn được miếng nào thì đã cúng cho thổ địa sạch trơn rồi.

Rồi lại nhìn Thuỷ Căn trong lòng – tuy sống cùng một kẻ lăm tiền, nhưng nhóc con này vẫn noi gương Lôi Phong, làm việc tốt không cần báo đáp, bán thân không thu tiền, một lòng quyết tâm làm giàu bằng cần cù lao động, buổi tối thì liều mạng bồi kẻ lăm tiền, ban ngày thì lao lực vác bao tải ở công trường, cực nhọc lắm thay. Giờ mới bị họ Vạn chia một ngón tay đã lẫn đùng ra ngắt, chẳng biết có để lại di chứng gì không nữa.

Sau khi nhìn hết một lượt, hẳn ngẩng đầu nói: “Phải, người không tới để tìm phiền phức, người tới để tìm chết!”

Nói đoạn, hắn đặt Thuỷ Căn xuống, toan tấn công Vạn Nhân.

Tiến sĩ Vạn thở dài một tiếng rồi phi thân lên né cú tấn công của Thác Bạt Thiệu. Tiếp đó, y vội vàng nói ngay: “Tự nhi đã trúng Phong Ngọc rồi!”

Phong Ngọc? Phong Ngọc!

Thác Bạt Thiệu kìm lại thế tấn công, nhìn Vạn Nhân mà không dám tin vào tai mình: “Người nói cái gì?”

“Người không nghe nhầm đâu, thứ vừa nãy ta bắn vào cơ thể hắn chính là Phong Ngọc – trong truyền thuyết nó có thể xóa sạch thất tình lục dục của con người, khiến một người bằng xương bằng thịt đang sống sờ sờ ra đó biến thành tảng đá hình người.”

“Người... vì sao phải làm như vậy!” Gân xanh trên trán Thác Bạt Thiệu hằn lên, lại một lần nữa, hắn hận sự mềm lòng của mình, tại sao hắn lại tha chết cho Vạn Nhân cơ chứ.

Ngược lại, Vạn Nhân rất bình tĩnh, nhìn Thuỷ Căn được Thiệu đặt lên ghế, khuôn mặt cậu đang dần bị bao phủ bởi một lớp màng trắng như sữa.

“Bởi vì Quảng Thắng cũng trúng Phong Ngọc, mệnh như chỉ mảnh treo chuông.”

“Cho nên?”

“Cho nên ta xin người giúp, giúp ta giải lời nguyện của Phong Ngọc!” Kìm nén những âu lo mấy ngày qua, Vạn Nhân trưng ra khuôn mặt tươi cười, dịu dàng tự nói, “Người cũng có thể từ chối, trước nay ta chưa từng ép buộc người khác bao giờ.”

Nói tới chuyện Quảng Thắng trúng Phong Ngọc thì phải kể từ Ngọc Thạch Trương không có thật kia.

Ngọc Thạch Trương vốn là cái cớ Vạn Nhân bịa ra để sai phái Quảng Thắng đại ca thôi. Thừa lúc ban ngày gã ra ngoài, tiến sĩ Vạn làm mấy vụ kinh doanh phi pháp, đồ tiền còn dư vào thị trường chứng khoán. Tuy thị trường tiêu điều, thế nhưng bằng ánh mắt ‘độc đáo khác người’ của mình, tiến sĩ Vạn đã khiến tài sản của mình tăng lên ba lần chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Thấy Quảng Thắng ngày ngày đi sớm về khuya, rồi thì ăn mì nhiều đến nỗi mặt dài ra như mặt ngựa, lúc ôm thấy cơ bắp vạm vỡ không được chắc mấy như mọi khi, Vạn Nhân mới nảy lòng tốt một lần hiếm hoi. Y suy ngẫm xem ngày mai nên làm thế nào để tên ngốc này vấp phải tiền trên đường đi, để gã có tí tiền gọi là cải thiện đời sống. Nhưng đúng lúc này, Quảng Thắng bỗng có một hôm hớn hở về nhà, phấn khích báo với Vạn Nhân rằng, gã tìm được Ngọc Thạch Trương rồi!

Tìm được rồi? Vạn Nhân quả thực còn kinh ngạc hơn cả Quảng Thắng. Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế sao? Cơ mà Vạn Nhân cũng chẳng mấy để bụng.

Vậy nhưng sau đó, trên người Quảng Thắng bắt đầu xuất hiện dị biến. Vạn Nhân xài bùa môn tà đạo riết rồi, nhìn phát là biết ngay gã trúng Phong Ngọc trong truyền thuyết. Tình hình vô cùng nan giải, Vạn Nhân cũng không còn cách nào khác mới phải tới xin Thanh Hà vương “giúp đỡ”. Để bảo đảm đạt được mục đích, y lấy một ít ngọc khí của Phong Ngọc trên người Quảng Thắng ra làm món quà gặp mặt siêu bự dành cho Tự nhi.

Tuy Vạn Nhân rõ ràng là đang giở thói lưu manh, mông mình quệt phải c*t thì phải túm áo thẳng khác để chùi, thế nhưng lần này y phải chịu thiệt rồi.

—

Khi Thuỷ Căn tỉnh lại, cậu thấy Thác Bạt Thiệu đang ngồi trên sô pha, nhìn chăm chăm cái bàn trà phía trước với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trên bàn trà có một quả cầu tròn to cỡ hạt châu.

Không... đó cũng không phải một là một hạt châu bình thường! Phía dưới lớp vỏ màu xanh lục, một luồng sương mù dày

đặc đang quay cuồng bên trong “hạt châu”, từ từ, nó hóa thành thứ gì đó na ná như một bức hình động, lúc thì biến thành một con bướm phượng vĩ với cái đuôi dài tha thướt, lúc lại biến thành những hạt châu tròn xoe nảy qua nảy lại.

“Cái gì vậy?” Thuỷ Căn ngồi dậy, kinh ngạc hỏi.

Thác Bạt Thiệu bỗng giật mình, lập tức cầm một mảnh lụa phủ lên “hạt châu”.

Sau đó hần đến bên Thuỷ Căn và hỏi: “Dậy rồi à? Cảm thấy thế nào?”

Thuỷ Căn chẳng rõ vì sao hần lại hỏi thế, cậu đang định xuống giường thì bỗng khựng lại.

Thác Bạt Thiệu là một kẻ thích phô trương khắp nơi khắp chốn. Trong phòng khách, hần trải một tấm thảm da dê to oành trắng muốt, để chân trần mà giẫm lên đấy thì sướng thôi rồi.

Thế nhưng lần này Thuỷ Căn lại chẳng thấy gì hết, mũi chân chạm xuống sàn chỉ có cảm giác khác thường xa lạ.

Cúi đầu nhìn, cậu thấy mũi chân mình thấp thoáng hiện ra một lớp màng sáng trắng như sữa. Cậu thử cử động ngón chân nhưng làm thế nào cũng không nhích được, cứ như là chân giả ấy.

Thế là Thuỷ Căn lật đặt giờ ngón chân lên nhìn, trên đó có phủ một lớp gì đó như sáp nến vậy.

“Người... người lại đây xem này! Ngón chân ta bị làm sao ý?”

Thác Bạt Thiệu không lại xem mà cầm một chén trà nhỏ trên bàn lên, rồi đưa tới bên miệng Thuỷ Căn: “Uống đi!”

Nước trong chén trà đỏ như máu, còn có mùi tanh và hơi sền sệt nữa. Làm sao mà Thuỷ Căn chịu uống cơ chứ? Cậu quay phắt đầu đi, nào ngờ Thanh Hà vương lại bóp mũi cậu rồi dốc cả chỗ nước trong chén vào miệng Thuỷ Căn. Tiếp đó, hắn kéo ngựa cổ cậu lên để thứ chất lỏng tanh tươi ấy trôi sạch xuống yết hầu, chảy vào dạ dày.

Thuỷ Căn mắc ói kinh khủng, tí nữa đã nôn ra.

“Oẹ... đây là cái gì?”

“Đừng nôn! Hiện giờ nó là linh đan cứu mạng của người đó. Người trúng Phong Ngọc mà Vạn Nhân phóng ra, giờ chỉ còn cách dùng máu của y để tạm thời ngăn chặn tà khí của Phong Ngọc thôi.” Trong lúc hắn nói, màu ngọc trên mũi chân Thuỷ Căn quả thực đã biến mất.

Nhưng nghe Thanh Hà vương giải thích như thế, Thuỷ Căn lại càng không chịu nổi. Nghĩ đến việc mình vừa nuốt máu của Vạn

Nhân, cậu hốt hải kéo quần ra rồi thò cổ ngó vào trong nhìn thử, hên thiệt, không bị phân nhánh, vẫn là một cây xinh xinh nộn nộn, yên tâm rồi.

Đang nẫu hết cả lòng mà thấy Thuỷ Căn vạch quần ra ngó thử, Thanh Hà cũng phải phì cười. Hắn kéo nhóc con lại, để đầu cậu tựa lên ngực mình và siết chặt cậu vào lòng. Hơi ấm nóng rục từ làn da trẻ tuổi ngập tràn sức sống của Thuỷ Căn lan tỏa đến lồng ngực hắn.

Mường tượng đến cảnh người trong lòng biến thành ngọc thạch, nỗi cô đơn và đau khổ của nghìn năm đằng đẳng khi bị giam cầm ở tế điện trong mộ thất của phụ vương tức thì trào dâng cuộn cuộn.

Ta sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với người! Thác Bạt Thiệu thăm thề.

“Ngốc này, cứ lo nhìn mấy thứ không đâu, nhưng mà nhờ họ Vạn ban tặng, những ngày bình yên của chúng ta xem như đến hồi kết rồi. Tà khí trên người người chỉ có thể bị áp chế trong ba ngày. Lát nữa thu dọn đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Kinh Sơn!”

Nhắc tới Kinh Sơn tỉnh Hồ Bắc, không thể không nhắc tới danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở đó – mỏm đá Bảo Phác.

Nghe đâu chính tại nơi này, thợ ngọc Biện Hoà thời Xuân Thu đã tìm được bảo ngọc hiếm có trên đời. Ban đầu, vì ai không biết rõ, người ta còn coi nó như một tảng đá tầm thường. Sau khi Biện Hoà bị chặt hai chân, bởi Văn vương nhận ra giá trị của nó, nên đã sai người giũa gọt, đặt tên là “Hoà Thị Bích”⁽¹⁾, từ đó về sau trở thành vật báu truyền đời.

Vạn Nhân cũng đồng hành cùng họ. Khi tới Kinh Sơn, ba người mới thấy đó là nơi núi cao khe sâu, nguy nga sừng sững. Ngay sau đó bọn họ lập tức leo tới chỗ sâu nhất trong Kinh Sơn.

Càng đi vào, Thuỷ Căn càng sừng sốt. Theo lý thuyết, tỉnh Hồ Bắc là nơi bốn mùa ấm áp, trong núi sâu cây cối hẳn là phải um tùm xanh tươi lắm chứ. Thế nhưng chẳng biết tự lúc nào, khắp nơi đã là một màu tuyết trắng, khe suối đóng băng. Sau khi lấy áo bông chống rét và mũ lông ra khỏi ba lô, Thuỷ Căn than thở: “Người đã biết trước rồi đúng không, thảo nào bảo ta mang áo bông theo. Nơi đây sao bỗng nhiên lại lạnh vậy?”

Vạn Nhân lấy di động ra dùng GPS thăm dò vị trí, và phát hiện bản đồ trên di động đã hoàn toàn trống trơn.

“Nơi đây đã không còn là Kinh Sơn nữa rồi, chúng ta đã bước vào kết giới thần bí.”

“Kết giới? Ai lập? À phải rồi, giờ đại ca Quảng Thắng thế nào?”

Vạn Nhân nhớ tới lúc mình sắp đi, Quảng Thắng đã hoàn toàn thạch hoá. Khi y nhận ra sự bất thường của gã, Quảng Thắng đang làm giấm cá cho y ăn. Lúc làm xong con cá trắm cỏ cũng là lúc nửa người gã đã dị hoá rồi, Vạn Nhân chẳng kịp nghĩ ngợi chi, lập tức ôm Quảng Thắng lên giường rồi cắn cổ tay rút linh huyết cho gã uống. Khi ấy, máu phụt ra từ huyết quản nhuộm đỏ cả ga giường. May mà đó là Vạn Nhân, chứ nếu là người thường, lấy máu như cắt tiết lợn vậy thì đã đi đời nhà ma từ lâu rồi. Nhưng, làm vậy cũng không thể ngăn chặn sự dị hoá của Quảng Thắng.

Gã đàn ông ngăm đen vạm vỡ đó, dù có biến thành ngọc nhân cũng chẳng sinh ra tí mỹ cảm nào. Sau khi Quảng Thắng hoàn toàn biến thành ngọc nhân, y đỡ dẫn đứng trước cái giường lênh láng máu hồi lâu. Có lẽ vì mất quá nhiều máu, trái tim trống rỗng, sống mũi nhoi nhói cay cay như bị kim châm.

Nếu quy ra tiền, hẳn là vô giá. Ngay lúc đó, Vạn Nhân quả thực đã nghĩ như vậy, nhưng có thứ gì đó đang vẫy vùng như sắp rơi xuống từ hốc mắt y. Khi ấy, y rất bình tĩnh dùng ga giường dính

đây máu mình bọc Quảng Thắng đã dị hoá lại, rồi giăng kết giới quanh gian phòng. Sau đó là khoá cửa lại, và chạy một mạch đến tìm Thanh Hà vương.

Lúc này, khi Thuỷ Căn nhắc tới Quảng Thắng, cái cảm giác lo âu lạ lẫm ấy lại dâng lên trong lòng. Y cố gắng đè nén nỗi lo lắng mà đáp: “Nếu truyền thuyết thượng cổ không sai, thứ đã giăng kết giới này hẳn là – Hoà Thị Bích!”

(1) Hoà Thị Bích: **Ngọc bích họ Hoà** (chữ Hán: 和氏璧, *Hòa thị bích*) là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước Đông Á. Nguồn: [wiki](https://thuviensach.vn)

Vì Biện Hoà còn gọi là “Nhất tác Hoà thị” – một người thợ họ Hoà nên viên ngọc mới có tên là Ngọc bích họ Hoà chứ không phải họ Biện.

“Hả?” Tuy Thuỷ Căn học hành làng nhàng, mới chỉ học hết tiểu học và cấp hai thôi, thế nhưng cậu đương nhiên biết truyền thuyết Hoà Thị Bích chứ, nó chỉ là một khối đá thôi mà? Sao có thể giăng kết giới cơ chứ?

Vạn Nhân tiếp lời: “Ngọc sở hữu tất cả linh tính ẩn sâu trong đá, trong Đạo gia, ngọc thạch có khí âm và khí dương thuần khiết, là vật biểu thị cho sự hài hoà.

Tục truyền rằng, vào thời Xuân Thu, có một thợ mài ngọc cừ khôi tên là Biện Hoà, ông ta đã thấy một con phượng hoàng đáp xuống ngọn núi này. Thời đó người ta cho rằng phượng hoàng chỉ đáp xuống nơi có báu vật. Vì thế, Biện Hoà bèn tìm đến nơi phượng hoàng hạ cánh để tìm kiếm và thấy một khối ngọc thô, tức là ngọc được đá bao bên ngoài. Biện Hoà bèn cầm khối ngọc thô ấy tới gặp Sở Lệ vương, Lệ vương lệnh cho thợ ngọc kiểm tra, thợ ngọc nói đây chỉ là một tảng đá mà thôi. Lệ vương giận dữ, xử tội khi quân chặt đứt chân trái của Biện Hoà. Lệ vương chết, Vũ vương lên ngôi, Biện Hoà lại một lần nữa cầm khối ngọc ấy tới gặp Vũ vương. Vũ vương lại lệnh cho thợ ngọc kiểm tra, thợ ngọc vẫn nói đó chỉ là một tảng đá, và thế là Biện Hoà lại mất đi chân phải. Vũ vương chết, Văn vương lên ngôi, Biện Hoà ôm khối ngọc thô khóc lóc dưới chân Sở Sơn ba ngày ba đêm, khóc cạn nước mắt rồi lại khóc ra máu.

Văn vương biết được bèn sai người đến hỏi tại sao, Biện Hoà nói: Ta không khóc vì bị chặt đứt hai chân, mà khóc vì ngọc quý bị coi là tảng đá, người trung trinh bị coi là kẻ khi quân, vô tội mà chịu nhục hình. Bởi vậy, Văn vương bèn sai người phá tảng đá bọc ngoài khối ngọc thô ấy ra, và thấy đó quả thực là một viên ngọc hiếm có

trên đời, đặt tên là Hoà Thị Bích. Theo truyền thuyết, viên ngọc ấy đông ấm hạ mát, trong vòng trăm bước không một con muỗi nào dám bay tới, là báu vật hiếm có trên đời.”

Thủy Căn nghe đến mê mẩn, nhưng cứ cảm thấy câu chuyện này có chỗ không hợp lý cho lắm.

“Nếu Biện Hoà đã là chuyên gia về ngọc, thì có sao ông ta không bỏ tảng đá ra rồi hăng hiển ngọc, vậy thì hai chân cũng đâu bị chặt mất, ông ta cũng không phải ngồi trong núi khóc đến nỗi mặt đầm đìa máu?”

“Hỏi hay lắm!” Thanh Hà vương đáp. Hắn thắt chặt cổ áo khoác cho Thủy Căn, rồi áp lòng bàn tay lên khuôn mặt lạnh cóng của nhóc hai lúa. Càng ngày hắn càng cảm thấy cục cưng nhà mình thiệt là thông minh hơn người. Dù đã không còn sự khôn ngoan thâm sâu như biển của kiếp trước, nhưng thỉnh thoảng thông minh đột xuất, cậu vẫn có thể giúp hắn hoá nguy thành an. Đây chính là tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, c*t chó cũng có thể nhìn thành tháp vàng.

“Trước đây khi nghe Yến Phượng nói đến đoạn này, ta cảm thấy Biện Hoà có hơi ngớ ngẩn, nhưng cũng chẳng mấy để ý... Vạn Nhân, người nói Phong Ngọc có nguồn gốc từ Kinh Sơn, có thật

không đấy? Chỉ còn hai ngày nữa là tà tính phát tác rồi, nếu đi lầm hướng thì Thuỷ Căn nhà ta nguy mất!”

Vạn Nhân lạnh lùng liếc Thanh Hà vương: “Lúc đầu ta còn chưa dám chắc, chỉ muốn đi tìm Ngọc Thạch Trương mà Quảng Thăng nhắc tới thôi. Thế nhưng, khi đến cái chỗ Quảng Thăng bảo, chỉ thấy một bãi tha ma bị bỏ hoang từ lâu, nào có lấy nửa bóng người? Ta biết ngay Quảng Thăng gặp tà rồi... Chắc chắn thứ gã gặp không phải là người mà là Phong Ngọc – thứ mà chỉ có ngọc khí thượng cổ tự được oán khí cực lớn mới có thể tạo nên? Vì sao “nó” lại biến thành Ngọc Thạch Trương không có thật rồi xuất hiện trước mặt Quảng Thăng?... Đáp án chỉ có một – chính là viên linh châu ta đưa cho người.”

Thác Bạt Thiệu móc chiếc hộp gỗ đàn từ trong ba lô ra, rồi lấy viên linh châu lần trước Thuỷ Căn từng thấy ra. Tuy hạt châu đó được bọc trong một lớp vải nhung, nhưng những tia sáng vẫn le lói tỏa ra từ các khe hở.

“Noạ hầu chi châu, Hoà thị chi bích, đắc chi giả phú, thất chi giả bần (ngọc trai của Noạ hầu, ngọc bích của Hoà thị, có được thì giàu sang, mất đi thì nghèo khó). Hoà Thị Bích và Tuỳ Châu gộp lại thành thiên hạ chí bảo. Tuỳ Châu ấy còn gọi là linh xà chi châu.

Rồng ẩn mình trong trời đất, nhờ vào mãng xà để sinh con. Linh xà dị mãng tất có long châu trong bụng! Mà Hoà Thị Bích lại có mối liên hệ với phượng hoàng muôn sắc muôn màu, ngao du bốn phương, cho nên hai báu vật này hẳn là có mối liên hệ nào đó mà người đời không biết được. Bởi vậy, ta nghĩ tới Hoà Thị Bích. Hơn nữa, dường như cả hai đều có năng lực nhìn thấu lòng người, có thể hóa ra bí mật ở tận sâu trong trái tim con người. Ta đã tình cờ có được viên linh châu này, và vẫn luôn giấu kín ở nơi ta ở đến nay. Có lẽ vì sống cùng ta nên Quảng Thăng đã nhiễm linh lực, bởi vậy mới kích thích tà khí. Sau khi ra lấy ra một ít Phong Ngọc, ta cảm ứng thấy linh lực của nó hẳn là bắt nguồn từ Kinh Sơn ở Hồ Bắc.”

Thật ra, trong vấn đề này còn có một vài điều bí ẩn khó nói mà Vạn Nhân vẫn giấu trong lòng. Có vài lần như vậy... Vạn Nhân đang đùa bỡn rất chi là cao hứng, bỗng dưng nhớ tới công dụng kỳ diệu của hạt châu nọ, y bèn nhét linh châu vào cúc hoa của Quảng Thăng đại ca, vừa dùng làm đèn pin để nhìn lên phần bên trong tâm mỷ, vừa thuận tiện biết được gã đang nghĩ gì, đúng là một công đôi việc. Mỗi khi thấy gã đàn ông da ngăm ấy chìm trong ý loạn tình mê, trong đầu gã vẫn chỉ có mình y, cái cảm giác thoả mãn ấy làm Vạn Nhân sung sướng vô cùng.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, có lẽ nhét vật linh khí như vậy vào cơ thể Quảng Thăng rất rất có khả năng là mầm mống của tai hoạ

lần này.

Thủy Căn chợt nhớ tới con bướm đuôi phượng xinh đẹp và những hạt châu tròn xoe cậu từng thấy, đó là bí mật tận đáy lòng Thiệu sao? Tiếc là cậu không còn ký ức kiếp trước, nếu không cậu sẽ biết, đó là hồi ức tươi đẹp nhất tuổi ấu thơ của Thanh Hà vương, bướm bướm vờn trên mái hiên cung điện, và những viên bi màu giành được từ huynh trưởng, đó là những mẫu chuyện nho nhỏ mà chính hẳn cũng đã lãng quên, lại được một hạt châu gợi nhớ.

Như chứng minh cho lời Vạn Nhân nói, ánh sáng dưới lớp vải càng lúc càng rực sáng. Bấy giờ, một khoảng đất trời mênh mông bỗng nhiên rung chuyển dữ dội. Trên mảnh đất trống bị tuyết che phủ trước mặt bỗng đâu hiện ra một nghĩa địa.

Trên tấm bia đá đen sì khắc hình một con chim kỳ lạ. Thủy Căn nhìn thấy lập tức la lên: “Phượng hoàng kìa!”

Thiệu nhìn kỹ rồi lắc đầu nói: “Nhầm rồi, đây không phải phượng hoàng, mà là chim ế.”

Vạn Nhân lấy kính lúp ra quan sát cẩn thận một hồi, và cũng khẳng định: “Đúng, nó chính xác là chim ế. Trong 《Sơn hải kinh》 từng viết: *‘ở vùng biển Bắc, có xà sơn, xà thủy xuất yên, đông nhập vào biển. Có chim ngũ sắc, bay che một làng, tên là chim ế’*. Bởi vì

trông rất giống phượng hoàng, cho nên rất nhiều người tưởng nhầm nó chính là một loại phượng hoàng.”

Y lại giơ kính lúp nhìn kỹ bia mộ, không ngờ lại phát hiện ra trên lạc khoản có viết, người dựng bia là Kinh Sơn tương ngọc chi nhân – Biện Hoà.

Đúng lúc này, nắm mồ thành linh nứt toác ra, và hạt châu trong tay Thiệu cũng bất ngờ vung ra khỏi tay hắn, bay vào trong mộ.

Vạn Nhân và Thác Bạt Thiệu nhìn nhau. Chợt, Thiệu móc một bình rượu bằng inox ra, đưa cho Thuỷ Căn: “Trong này là rượu có trộn linh huyết của Vạn Nhân, tức là có tác dụng chống rét, và có thể áp chế tà khí của Phong Ngọc một lúc. Lát nữa ta với Vạn Nhân đi vào, người ở lại đây. Ngộ nhớ... chúng ta... Không có ngộ nhớ, ta nhất định sẽ quay về giúp người giải tà khí của Phong Ngọc!”

Thuỷ Căn nhìn cái động sâu không thấy đáy, nắm chặt tay Thác Bạt Thiệu mà rằng: “Không! Dù lên trời xuống đất, chúng ta cũng phải cùng nhau! Ta sẽ đi với người.”

Thiệu nắm lại bàn tay Thuỷ Căn da diết, rồi bất thần đẩy mạnh, khiến cậu ngã dúi dụi xuống tuyết. Sau đó hắn liếc mắt ra hiệu cho Vạn Nhân, hai người cùng nhảy vào trong động. Ngay khoảnh khắc hai người nhảy vào, cửa động khép lại, rầm rầm lún

xuống, ở nơi lúc trước là nấm mồ lùm lùm, giờ đã thành cái hố sâu chừng một mét.

Thủy Căn bị bỏ lại một mình giữa một vùng mờ mịt, cậu chỉ còn biết túm chặt áo khoác nằm sấp dưới đáy hố, chẳng biết cách lớp đất dày cả ngàn thước này, có thể cảm nhận được tiếng tim đập dồn của Thác Bạt Thiệu hay chẳng.

Khi xuống tới lòng đất, hai người Thiệu và Vạn Nhân cứ tưởng rằng mình sẽ đi tới một thế giới tối đen lạnh lẽo. Nào ngờ, dưới lòng đất lại sáng sủa thế này.

Thì ra dưới lòng đất có rất nhiều chạc cây to lớn toả ra ánh lục tằm tối, còn bọn họ thì đang vất vẻo trên một trong số chúng.

“Những cái chạc cây này...” Vạn Nhân ngồi xuống sờ sờ.

“Đây không phải chạc cây, mà là xương chim ế!” Thiệu trầm tư nói, “*Ở vùng biển Bắc, có xà sơn, xà thủy xuất yên, đông nhập vào biển. Có chim ngũ sắc, bay che một làng...* Theo ghi chép trong《Sơn hải kinh》, chim ế có vóc dáng khổng lồ, cánh khi dang ra đủ để bao phủ bán kính năm dặm.”

Vạn Nhân cẩn thận xem xét một hồi, dựa vào hình dáng, đây quả thực là xương một con chim khổng lồ, có điều nếu so sánh với truyền thuyết thì vẫn còn hơi nhỏ, chẳng biết có phải vì là thần thú

thượng cổ hay không mà xương của nó lại có thể phát sáng. Chất như ngọc mà không phải ngọc, chạm vào cảm thấy trơn nhẵn mịn màng, hơn nữa ở hốc mắt chim hình như có khảm cái gì đó.

Rồi sau đó, họ nhảy lên đầu chim, đến gần mới phát hiện ra trong một hốc mắt con chim nọ có khảm một hạt châu to cỡ nắm tay, tròn xoe, và toả ra ánh sáng muôn màu.

Thế nhưng hốc mắt còn lại chỉ là một lỗ đen tăm tối.

“... Hạt châu người đang giữ có thể sinh ra ảo giác, chẳng lẽ đó là con mắt còn lại của con chim này?” Thiệu suy nghĩ trong chốc lát rồi đột nhiên hỏi.

“Ừm, nghe nói mắt chim ế chính là một loại ngọc quý có tiếng – ế phách. Giờ xem ra, thần điêu đã chết nhưng hồn phách vẫn bất diệt, chính con mắt của nó đã dẫn dắt chúng ta tới đây.”

“Vậy mục đích của ‘nó’ là gì? Cho dù thần điêu có chết oan thì chắc cũng chỉ có liên quan tới Biện Hoà thôi chứ, mắc mớ gì đến mấy kẻ xa lạ chúng ta đâu?”

Vạn Nhân không đáp, y chỉ biết hiện giờ ở nhà còn đang có một người ngọc cao lớn thô kệch chờ y về làm tan băng kia kìa!

Hai người bọn họ cấp tốc chia ra hành động, tìm xem còn manh mối gì nữa không. Đúng lúc này, khi Vạn Nhân đi luôn xuống

phía dưới con chim ẽ, chân bỗng trượt một phát, thiếu chút nữa là sái chân rồi.

Nường theo ánh sáng xanh tỏa ra từ bộ xương, y nhìn kỹ lại, hoá ra là có một cái hốc to đùng, một chân của con chim khổng lồ nọ đang quắp chặt vào đất trong hố, hẳn cái hố này là do nó bới lên trước khi chết.

“Người mau tới đây xem này!”

Nghe thấy Vạn Nhân gọi, Thiệu lần sang, thấy cái hố to ấy, hẳn cũng sửng sốt.

“Trước khi chết hẳn nó đã phải chịu một nỗi đau khủng khiếp...” Thiệu thì thào.

Không hiểu sao cái chết đầy bi thảm của thần thú thượng cổ này khiến hẳn liên tưởng đến nỗi đau vạn tiễn xuyên tâm khi mình trúng độc mà chết. Thác Bạt Thiệu không khỏi sinh lòng đồng cảm với con chim này.

“Người thấy cái hố này giống cái gì?” Vạn Nhân chợt hỏi.

Thiệu cẩn thận quan sát cái hố, hẳn chỉ thấy nó là một hình tròn ngay ngắn, xung quanh hơi nông còn ở giữa sâu hoắm, không thể nào là do móng vuốt bới ra dưới tình trạng vô cùng đau đớn.

“Hắn là nó đang đào ổ để đẻ trứng, sau đó chết đột ngột khi không phòng bị, người nhìn xương sống con chim kia, bị bẻ gãy thành ba đoạn.”

Cả người con chim ế này toàn là bấu vật, đương nhiên sẽ khiến kẻ xấu thêm thường rồi, có bị người ta mần thịt giữa lúc đang đẻ trứng cũng chẳng có gì lạ.

“Thần điều này tuy xác thịt đã thối rữa, nhưng mắt vẫn không mục, trứng của nó là tinh hoa ngưng tụ, sao lại không thấy đâu? Chẳng lẽ cũng rữa nát gần hết rồi sao?” Thiệu bất giác thì thào tự hỏi.

Đến đây, hai người cùng dẫn lòng không dặng mà quay sang nhìn nhau rồi đồng thanh thốt lên: “Hoà Thị Bích?!”

Theo truyền thuyết, Hoà Thị Bích được bao bọc bởi đá, cho nên hai lần Biện Hoà hiến vật báu, đều bị quân chủ có mắt như mù chặt mất chân, giờ nghĩ lại mới thấy, nếu Hoà Thị Bích thật sự là trứng chim ế, vậy bao bên ngoài hẳn là vỏ trứng, còn kỳ thạch óng ánh bên trong, hẳn là phôi thai của chim ế.

Thần điều này chết thê thảm đến thế, con non của nó còn chưa ra khỏi vỏ đã chịu cảnh tàn sát, bị lôi ra khỏi vỏ trứng, để người ta mài thành ngọc tỷ truyền quốc, vậy thì oán khí của nó sẽ khủng khiếp đến nhường nào? Năm xưa ngọc tỷ ở trong tay Nam

Triều, còn khiến phụ vương Thác Bạt Khuê của hắn thêm muốn bao lâu, ông ta luôn nóng lòng muốn dẫn quân xuống phía nam, cướp lấy ngọc tỷ truyền quốc, trở thành bá chủ danh chính ngôn thuận của thiên hạ.

Nghĩ đến việc cầm phôi thai của một con chim ẩn lên thánh chỉ, Thác Bạt Thiệu thấy hơi mắc ói.

Hai người cẩn thận tìm kiếm manh mối dưới hố, mà không để ý rằng, con người duy nhất còn sót lại trên bộ xương đang từ từ quay ngược lại, âm trầm trầm bọn họ...

Đúng lúc này, từ sâu trong hang động chợt vọng tới những tiếng coong coong kỳ lạ.

Vạn Nhân và Thanh Hà vương nhìn nhau rồi cùng đề khí vọt vào bên trong. Cái động này vô cùng kỳ quái, nó cứ ngoằn ngoèo quanh co, như thể do một con rắn khổng lồ trườn qua nên tạo thành vậy.

Rẽ qua mấy khúc quanh, Thanh Hà vương đi trước đột nhiên đứng khựng lại.

Ngay trước mặt là một bức đá, cái bức đá nọ nom có vẻ cổ xưa lắm rồi, trên đó phủ đầy rêu xanh. Bên cạnh bức đá đang ngồi một người... hoặc nên nói là một thứ giống người.

Da thịt trên người “hắn” dường như đã bị hong khô quắt queo cả rồi, một bàn tay nâu xỉn đang cầm cái dùi sắt, như thể đang tạc thứ gì đó.

Vạn Nhân chột chột vai Thiệu, ý bảo hắn nhìn chân “người” kia kìa.

Thật khó tin, hai cái chân gãy đứt đặt dưới bệ đá kia chỉ là hai cây gậy, làm quái gì có cái chân nào đâu?

Đúng lúc này, người nọ đột nhiên dừng động tác, từ từ xoay người lại, hai hốc mắt sâu hoắm nhìn xoáy về phía chỗ ẩn mình của bọn Thiệu. Sau đó bộ móng vuốt gãy đứt giơ lên, những mảnh vụn trong tay bắn ra vùn vụt.

Rất lạnh trí, Vạn Nhân không để lãng phí nhân tài bên người, lập tức đẩy vương gia xui xẻo lên trước. Vương gia vội vàng vận khí ngăn cản, nhưng rồi phát hiện ra những mảnh vụn nọ như chứa đựng băng đá ngàn năm, hơi lạnh kinh người, chỉ thoáng chốc đã phá vỡ lồng khí(tưởng tượng nó như ‘niệm’ trong HxH ý).

Wương gia nghĩ không thể để một mình mình ‘hưởng’ được, thế là bèn kéo phắt Vạn Nhân sang. Những mảnh băng vụn đâm vào lồng ngực cảm giác mới sung sướng làm sao, hai thằng cùng ngã phịch xuống đất rồi thì không nhúc nhích nổi luôn.

“Giờ thì hay rồi, ai bảo người kéo ta làm gì, chết chùm luôn rồi thấy chưa! Ta nói nè, chừng nào người mới bỏ được cái tính đàn bà, suốt ngày ngáng chân sau lưng người khác đây hả?”

“Người mà không kéo ta, ta đã tranh thủ cơ hội lao lên chế ngự được hắc tử khuya rồi, tầm nhìn thiển cận của vương gia ngài thật khiến người ta mở rộng tầm mắt!” Vạn Nhân cũng lạnh lùng mỉa lại.

Phòng chừng cũng chỉ có hai cái thang mà đến quý cũng phải hải này mới có thể nằm ngay đơ trong cái hầm băng này mà xía nhau!

Cái vị không phải người đẳng kia bao dung rộng lượng hơn hai tên này nhiều, thấy hai thang mãi đấu võ mồm ứ thềm để ý đến mình, người ta cũng chả giận mà xoay người tiếp tục làm việc.

Khi cây búa nện xuống, hai tên đang mồm loa mép giải kia đồng thanh hét lên đau đớn, như thể cây búa kia đang nện thẳng vào trái tim bọn họ vậy.

“Aaa, làm sao bây giờ? Aaa, mau nghĩ cách gì đi!” Thiệu đau đớn kêu lên.

Vạn Nhân đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn ráng hết sức nhìn vật trong tay người nọ.

Y trông thấy trên chiếc bàn đá đặt một viên ngọc bích trong suốt, dường như đã được tên quái vật kia tạc ra hình dáng đại khái – đó là một con vật nom chim không ra chim, rắn không ra rắn, trên mình chim lại có một cái cổ dài như thân rắn.

Và đến lúc này, công đoạn điêu khắc chỉ còn hai con mắt nữa là hoàn thành.

Nhưng tên quái vật nọ bỗng ngừng không khắc nữa, và giờ khối ngọc lên cao. Khối ngọc ấy toả ra quang sáng xanh lục, bỗng bồng bềnh giữa không trung, ánh lục lấp lánh nó toả ra chẳng mấy chốc đã bao phủ lấy hai người.

“Nó... nó hút linh lực của chúng ta!”

Thật ra, không cần Thiệu nói, Vạn Nhân cũng cảm nhận được. Linh lực trên người đang không ngừng bị khối ngọc quý dị kia ùn ùn hút mất. Hơn nữa ý thức của bản thân cũng dần trôi đi...

Bất tri bất giác, y phát hiện ra mình đã ở trên một hòn đảo, lúc này sương trắng mờ mịt, chỉ có tiếng sóng biển khi lớn khi nhỏ vọng vào tai, y muốn đuổi người một phát, nhưng lại kinh ngạc nhận ra thể mình cứ mềm oặt ra treo tòng teng trên một cành cây bụi. Những đường vân đặc thù trên đó nói cho y biết rằng, đây là thân mình của một con măng xà.

Đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng người nói: “Đột! Đây là cái chỗ chết mợ nào thế?”

Vạn Nhân quay sang nhìn thì thấy đứng bên cạnh mình là một cái đầu rắn hình tam giác, nó đang thè lưỡi hùng hổ chửi bới!

Cái giọng này nghe quen tai ghê, Vạn Nhân không khỏi sửng sốt mở to hai mắt rồi do dự hỏi: “Thác... Bạt Thiệu?”

Y thấy con rắn kia trợn tròn đôi mắt như hạt đỗ xanh, rồi ngoác cái miệng rắn ra cười sằng sặc: “Vạn Nhân? Thế quái nào mà ngươi lại biến thành rắn vậy!”

Vạn Nhân cũng lưỡi chả buồn nói, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Mãi đến khi Thiệu vất vả rút cái lưỡi rắn lại, hắn mới chậm rãi cúi đầu rắn quan sát chính mình...

“Sao... sao ta cũng biến thành rắn rồi?”

Vạn Nhân tương thêm phát nữa: “Ngươi nhìn kỹ người chúng ta đi.”

Được Vạn Nhân nhắc nhở, Thanh Hà vương mới nhìn kỹ, té ra hắn với Vạn Nhân đang xài chung một thân thể, hắn... không đúng, là bọn hắn đã biến thành một con rắn hai đầu!

“Chuyện gì thế này? Là ảo giác hả?” Thiệu chẳng còn lòng dạ nào mà cười nhạo Vạn Nhân nữa, hắn đang ngóc đầu rắn lên cẩn thận quan sát chung quanh.

Lúc này mặc dù không biết là chuyện gì đã xảy ra, nhưng ở cùng một chỗ với Vạn Nhân thực sự là một nỗi phiền muộn bực chảng, cái tên này lần trước là phía dưới phân nhánh, bây giờ lại đến lượt phía trên, đã vậy còn kéo mình theo, rõ là xui hết chỗ nói!

Hắn thấy khắp nơi trên hòn đảo này đều là rừng rậm, rướn người qua cành cây nhìn về phía trước thì bỗng thấy bóng đen dần bao phủ bầu trời – một con chim khổng lồ với sải cánh che khuất cả mặt trời đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

Lông cánh ngũ sắc, giống phượng mà không phải phượng, cùng với một tiếng rít the thé, con chim nọ bổ nhào xuống đầu hai người.

“Chim ế!” Hai người kinh hãi kêu lên!

Chẳng lẽ con chim khổng lồ này đang đói bụng, đúng lúc tìm thấy mình để lấp đầy bụng rỗng?

Hai người cùng muốn chạy trốn, tiếc thay lại đang xài chung một thân thể, trước đó hợp tác làm việc cũng đã chẳng đâu vào đâu

rồi, giờ hai cái đầu đụng cốp một phát, thế là cả lũ cùng ngã chổng vó từ trên cành cây cổ thụ xuống.

“Cẩn thận, Tương Liễu⁽¹⁾!” Đột nhiên có một giọng nói không rõ trống mái vang lên, một bộ vuốt tóm được bọn họ.

Hai người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thần điều thượng cổ kia đã đón được họ, tròng mắt lấp lánh ánh sáng muôn màu kia đang tình tứ liếc mắt với họ.

Tương Dao? Cái tên này, cả Vạn Nhân và Thanh Hà vương đều biết rõ. Kỳ thực chỉ cần là người nghiên cứu chút ít về thần thoại thượng cổ là đã biết Tương Liễu là trợ thủ đắc lực của thủy thần Cộng Công⁽²⁾ – người đã nổi giận đâm đầu vào núi Bất Chu trong thần thoại cổ đại.

Chuyện kể rằng, Tương Dao là một con rắn có chín cái đầu người, tính tình hung ác tham lam, là tên đồng loã đắc lực của Cộng Công. Sao con chim này lại gọi mình là Tương Dao nhỉ?

Năm xưa Cộng Công là kẻ thù của thần trị thủy Đại Vũ⁽³⁾, đã sai thuộc hạ của mình, Tương Dao, đi phá hoại công trình ngăn lũ vừa được xây xong. Tương Liễu có thân rắn và chín đầu, ăn hết chín ngọn núi, đi đến đâu là nơi đó biến thành sông suối.

Tương Dao ăn hết đê sông Trường Giang Hoàng Hà, khiến nước lũ cuồn cuộn tràn ra, gây lụt lội khắp nơi, nhấn chìm cả một vùng đất lớn.

Đại Vũ không cam lòng thất bại trong gang tấc, dưới sự trợ giúp của Ứng Long và đàn rồng, Đại Vũ đã đánh bại thủy thần Cộng Công, đuổi hẳn về thiên đình, rồi chém chết Tương Dao tội ác tày trời.

Trong truyền thuyết, sau khi bị giết, Tương Dao đã chảy rất nhiều máu, tanh hôi khủng khiếp, không một loài hoa màu nào sống nổi; nơi nó dừng chân biến thành một đầm lầy ngập nước, con người không tài nào cư ngụ. Vũ sai người lấp ba tầng đất, vùi hết xuống. Không có cách nào khác, Vũ đành phải đào nơi đây thành một hồ nước lớn, lấy phù sa xây dựng vài toà đài cao bên bờ hồ làm nơi cúng tế các vị thần.

“Đầu của người bị Đại Vũ chém rớt mất bảy cái rồi, giờ chỉ còn hai cái thôi, không cẩn thận là bị tổn thương chút nguyên khí vất vả lắm mới hồi phục lại được đấy.” Con chim kia vừa nói vừa thả một con heo rừng cỡ bự xuống, rồi ỏn ỏn về phía bọn họ.

Nói mới thấy kỳ quái, Vạn Nhân và Thiệu như thế không kiềm chế nổi mà bổ nhào vào con heo rừng kia rồi ăn ngốn ngấu như hổ đói.

Xem ra truyền thuyết cũng có chỗ sai, Tương Dao chưa hề chết và đã được con chim này cứu, nhìn cảnh này, phỏng chừng chim và rắn có gian tình nha!

Thiệt bị ghen thối heo đến là khổ sở, còn đang mãi gặp cổ đẳng kia. Tiếc thay, chuyện khiến người ta muốn nổ tung còn ở đẳng sau kia.

“Giờ ta đã mang trong mình giọt máu của người, vì con của chúng ta, người càng không được có sơ xuất gì!”

Hai cái đầu rắn trợn ngược hai mắt.

Cuồng tử: Heeeee!!!!!!!!!!!!!! Lại thấy rắn hai đầu

(1) Tương Liễu, còn gọi là Tương Dao, là thuộc hạ của thủy thần Cộng Công trong truyền thuyết, nó mình rắn chín đầu, nơi nào nó đi qua đều bị nó ăn sạch, đồng thời đất đai biến thành đầm lầy, nước trong đầm lại có độc, không thể dùng để uống cho nên nơi nào Tương Liễu đi qua đều biến thành nơi không người, không vật sinh sống.

(2) Cộng Công là vị thần trong thần thoại Trung Hoa cổ đại, là thần lữ Tây Bắc, theo Sơn hải kinh thì sau mấy đời loằng ngoằng, kết lại Cộng Công là con cháu Viêm đế. Truyền thuyết kể rằng hăn

xảy ra chiến tranh với Chuyên Húc tộc Hoàng đế (theo “Sơn hải kinh” thì lại là thủy thần Cộng Công xưa nay không hợp với hỏa thần Chúc Dung, bởi vì nước và lửa xung khắc nhau mà 2 bên phát sinh đại chiến kinh thiên động địa, bên thua là Cộng Công), không thắng được nên nổi giận đâm đầu vào núi Bất Chu làm gãy trụ trời, đứt sợi xích gắn liền mặt đất khiến cho đất trời bị nghiêng, cụ thể là ở Trung Quốc phần tây bắc hơi nghiêng còn phần đông nam lại có những chỗ trũng, tạo thành dãy Himalaya, đây cũng là lý do vì sao Trường Giang và Hoàng Hà lại chảy từ tây sang đông. Sau này bị Chuyên Húc tru diệt hàng năm. Ngoài ra còn có giả thuyết, Cộng Công là đại thần của vua Nghiêu, cùng với Hoan Đâu, Tam Miêu, Cỗn Tịnh xưng là “tứ hung”, bị vua Nghiêu đày đến U châu.

(3) Đại Vũ

Sau đây là câu chuyện về ước mơ trị thủy của con người, na ná Sơn Tinh Thủy Tinh bên mình, được cái chúng nó không oánh nhau

vì gái =))):

Cộng Công là một thủy thần tàn ác, xử sự ngang ngược, chuyên đối nghịch với dân Hoa Hạ, hằng thường hô mưa gọi gió, dâng nước lũ khiến Hoa Hạ trở thành một vùng biển rộng mênh mông, làm bách tính khổ cực. Đại Vũ tìm Cộng Công, khuyên nhủ hãy đừng hô mưa gọi gió dâng lũ làm hại bách tính nữa, mà nên để cho dân Hoa Hạ có đường sống, tích công đức đi. Song Cộng Công không nghe. Hằng thấy Đại Vũ chuyên tâm muốn trị thủy, khơi thông Hoàng Hà, liền nổi trận lôi đình, dùng toàn bộ thần lực của mình dâng nước lũ cao hơn nữa. Đại Vũ chạy ngược chạy xuôi nhưng nước lại càng lúc càng nhiều, biết có Cộng Công phá rồi, Hoàng Hà không thể khơi thông, Đại Vũ không nhẫn nổi nữa, quyết tâm dẫn dắt dân Hoa Hạ xua đuổi Cộng Công.

Đại Vũ gọi Ứng long, Hoàng long, Bạch long, Thanh long theo hằng trị thủy tới, cũng khuyến khích dân Hoa Hạ ra chiến đấu. Hằng dẫn mọi người vào nước ngăn cản Cộng Công, đôi bên chém giết. Sau một tháng ròng, Đại Vũ dẫn dân Hoa Hạ luân phiên ra trận, Cộng Công dần mệt mỏi, sau khi bại trận thì hoảng sợ chạy đi. Đại Vũ đuổi theo không tha, Cộng Công thấy mình khó tránh tai vạ, liền quỳ xuống thề với Đại Vũ sẽ không xâm phạm Hoa Hạ, Đại Vũ mềm lòng thả Cộng Công đi. Sau đây là chuyện bạn Cộng Công húc gãy trụ trời làm bà Nữ Oa phải đi vá trời :v

Sau khi Cộng Công bị Vũ tiêu diệt, Tương Liễu tiếp tục làm hại nhân gian, Vũ đánh bại nó mấy lần, sau khi Tương Dao bị Đại Vũ giết chết, mỗi phần của cơ thể đều biến thành rắn, thế nhưng máu Tương Liễu lại làm bắn ruộng đất, khiến hoa màu không thể sinh trưởng. Trong thần thoại, Tương Liễu tượng trưng cho nguy hại mà lũ lụt mang tới cho người dân cổ đại.

Phải nói rằng, 2 anh Vũ với Cộng Công đối đầu làm mình tưởng nhan sắc 2 anh phải na ná nhau cơ, ai dè anh Cộng Công thì đẹp mê ly trong khi anh Vũ thì...

Vì máy này ko có hình anh Cộng Công, mà cái hình anh 'đợp chai' vẽ trên đĩa sứ trên baidu đã bị thay thế bằng hình khác nên hôm khác sẽ up bù lên cho các nàng 'ngắm zai' =))

Đang nói chuyện, những sợi lông vũ tỏa sáng bỗng bay lả tả đầy trời, con chim khổng lồ kia bất ngờ hoá thành hình người, tứ chi thon thả, da thịt nõn nà, mái tóc đen dài chấm đất, lấp lánh toả ra năm màu rực rỡ dưới ánh mặt trời. Mái tóc kỳ lạ ấy lại càng làm nổi bật đôi mắt mảnh dài, trong vắt và tĩnh lặng như hồ nước cuối thu, rung động lòng người.

Mỹ nhân này không có đặc trưng giới tính rõ ràng, nhất thời khó lòng phân biệt trống mái, có điều, phần bụng hơi phình lên, hình như đúng như “nó” nói, đã có mang rồi.

Chẳng biết vì sao, Thiệu và Vạn Nhân đồng thời khựng lại, dăm dăm nhìn “người chim” trần trụi kia như thể bị nam châm hút.

Vị này không hề mặc quần áo gì cả, tuy có mái tóc dài che chắn, nhưng làn da trắng ngần lấp ló giữa những lọn tóc đen còn khiến người ta thêm rõ dãi hơn cả thịt lợn rừng.

Hai thằng chưa kịp lấy lại tinh thần, thân rắn đã tự động trườn đến, thân rắn đầy vảy không chút thương hương tiếc ngọc cọ lên cái mông vĩnh của mỹ nhân. Đuôi rắn còn chui vào cái nơi tuyệt vời giữa hai mông, cắn thận luồn vào, vuốt ve với độ mạnh vừa phải, cọ sát đến khi mỹ nhân phải thở dốc không ngừng.

Trong lòng Thiệu biết rõ đây là ảo giác, nhưng cái cảm giác lạc bước tới kỳ cảnh này quá là chân thực, khiến hắn cảm thấy như đang thực sự hành phòng, đã thế lại còn chơi 3 con mẹ nó P nữa chứ, khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác đang vụng trộm sau lưng “vợ”. Nhưng dù trong lòng đau đớn vô cùng, thấy có lỗi với tâm can bảo bối Căn nhi nhà mình vô cùng, nhưng cơ thể vẫn không thể kiểm soát nổi.

Nghĩ vậy, hắn bắt giác quay đầu rần, tức tối trừng Vạn Nhân. Sau khi hoá thành rắn, tự đứng hai người lại trở nên thêm khát thể này, thật không có tiết tháo gì cả. Đương nhiên việc này chắc chắn là do tiền sĩ Vạn dân đẳng thành tính, hoàn toàn không có mắc mớ gì đến một con người tình thâm ý trọng như hắn đây!

Ngược lại Vạn Nhân có vẻ rất thích thú, y híp đôi mắt rắn, thè lưỡi rắn lạnh lùng quan sát “người chim” trước mặt.

Đột nhiên, thân thể mỹ nhân mềm oặt ra, chủ động quần riết, cọ sát với thân rắn to lớn. Thiệu và Vạn Nhân rùng mình, cảm thấy đôi tay ngọc thon dài của “nó” chạm vào đâu là nơi đó dường như bùng lên một ngọn lửa, thêm khát ngứa ngáy không chịu nổi, chỉ muốn đè “nó” xuống, đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể uyển chuyển ấy, thỏa thích va chạm, rồi bắn ra...

Dần dần, cảnh vật xung quanh dần trở nên mờ ảo, một làn khói đen từ từ bao quanh bọn họ. Vào khoảnh khắc sung sướng nhất, Thiệu và Vạn Nhân cảm thấy bụng dưới mình co thắt từng cơn, cả hai người đều không phải tay mơ, họ đều biết đây là dấu hiệu cho thấy sắp xuất tinh rồi.

Mỹ nhân dưới thân tựa như cũng cảm giác được dòng chảy sắp phun trào, “nó” như một ghềnh nước xuân, mềm mại mà lại kiên định khế ép xà tiên bên trong cơ thể.

Dù có là rắn hay người, bị trêu chọc như thế thì đều phải giao ra tinh hoa tích lũy bấy lâu thôi. Cảm nhận được điều đó, trong đôi mắt mảnh dài của mỹ nhân vốn đang chìm sâu trong biển đục, chẳng biết vì sao lại loé lên tia vui sướng hiểm độc.

Giữa cơn mơ màng, Thiệu và Vạn Nhân đều phát giác ra ánh mắt ấy, chỉ trong nháy mắt, hai cái đầu rắn bất thành linh cùng bổ sang cắn lẫn nhau.

Răng nanh nhọn hoắt như đinh thép cắm ngập trong cơ thể, có vong tình đến mấy cũng phải tỉnh ra thôi.

Mỹ nhân nọ cứ đinh ninh rằng mình đã cầm chắc thắng lợi, ngờ đâu bị bọn họ đáp trả một chiêu ấy, tức thì, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn, “nó” tuyệt vọng rít gào, làn da như tuyết rửa ra như sáp ong gặp lửa, lộ ra một bộ xương xấu xí mỗ nhọn.

“Aaa!!!” Vương gia và tiến sĩ cuối cùng cũng cảm thấy cơ thể mình được thả lỏng, cùng ngã vật xuống đất.

Rồi bọn họ nhận ra mình đã quay về hầm băng dưới lòng đất kia.

Thiệu giơ tay sờ rầm mới thấy, đầu hấn đổ mồ hôi lạnh đầm đìa. Vừa nãy đúng là nghìn cân treo sợi tóc. Cứ tưởng rằng đó chỉ là ảo ảnh, và lại đoạn đầu chả khác nào tình tiết của truyện ngôn tình

thần thoại, nên hai thằng mới buông lỏng cảnh giác, suýt chút nữa là bị bộ xương vạn năm này lừa lấy nguyên tinh rồi.

Tất cả trong ảo cảnh đều là giả, nhưng tinh hoa bắn ra giữa lúc vong tình lại thật đến chết người, tổn hại đến dương thọ thì chẳng sao, nhưng chưa biết chừng hồn phách sẽ tiêu tán hết trong ảo cảnh ấy chứ.

Có điều Thiệu biết rõ, bản thân hắc và Vạn Nhân trong ảo cảnh là thật, chỉ có cách dùng chính hắc làm cửa đột phá mới có thể phá tan mê cảnh. Kẻ tinh ranh như tiến sĩ Vạn coi bộ 'ý tưởng nhớn gặp nhau' với hắc rồi.

Hai người tâm linh tương thông, cùng làm một phát "đinh thép cào thịt", cắn nguyên thần của mình về.

Vạn Nhân cũng lau mồ hôi, cười lạnh: "Ta đang bắn khoản yêu hồn vạn năm nhà ngươi cố gì lại mê hoặc ta và Thác Bạt Thiệu? Thì ra là muốn dùng nguyên thần của chúng ta để đỡ lên đứa con đã chết của ngươi!"

Cùng một tiếng nổ vang, ảo ảnh hoàn toàn biến mất.

Hai vị cao nhân hàng yêu trừ ma bị nổ bay ra ngoài. Bộ xương của thần điều thượng cổ hoá thành một con chim lớn rực rỡ. Cùng một tiếng kêu thảm thiết đâm thủng màng nhĩ, nó lao thẳng

về phía vầng trăng tròn yêu dị trên bầu trời, và cuối cùng rơi lá tả thành từng mảnh xương khô, nổ tung khắp núi rừng bạt ngàn, tan thành tro bụi...

Thủy Căn chờ trong đường hầm suốt bấy lâu, nghe thấy tiếng nổ ấy, tim cậu cũng run theo, còn chưa kịp phản ứng thì hai kẻ xui xẻo mặt mũi lấm lem đã rơi ngay chóc trước mặt cậu.

“Thiệu! Người thế nào rồi? Không sao chứ?” Vương gia nằm úp sấp trên người Vạn Nhân, mãi mà chưa tỉnh lại.

“Cuối cùng cũng giải quyết xong... Không ngờ súc sinh này có oán niệm khủng khiếp chừng ấy, đến mức có thể mê hoặc những sinh hồn mạnh mẽ tới để nuôi dưỡng quả trứng quý của nó. Nếu không có ta kịp thời phát hiện, thì e rằng Tiểu Thủy Căn Nhi nhà ngươi đã trở thành món ăn vặt cho quý anh sắp nở của nó rồi.”

Tiến sĩ Vạn tỉnh lại trước, một phát đá văng vương gia ra, rồi ngồi dậy. Ngay lập tức y đã lấy lại cái vẻ tiêu sái phong độ mọi khi, bắt đầu ca tụng công đức của mình.

Có điều Thủy Căn chả thèm để ý mấy lời làm nhảm của y, cậu đang ngây người nhìn chăm chăm vào hố đất bị sụt xuống đằng kia, bên trong hình như có thứ gì đang động đậy thì phải.

Thần kinh của Vương gia và Vạn mỹ nhân như căng ra, hai người xoay mình nhảy lên, nhìn hố đất đầy cảnh giác...

Trước mắt mọi người, một chú gà con với cái mỏ ngắn chũn đang đội một mảnh vỏ trứng mà nhô đầu lên, vỗ phành phạch đôi cánh nhỏ mồm mĩm, và bò ra từ đồng đất.

Có lẽ vì chân chưa đủ khỏe nên sau khi con chim ngốc ngoẹo cổ nhìn ngó ba người bọn họ một hồi, cái đầu bự của nó chúi xuống, đặt mông ngồi phịch luôn xuống đất.

Đệt! Chút nguyên thần còn sót lại sau khi chim ể dặc hết sức lực nổ tung chính mình, cộng với một ít dương khí hút được từ vương gia và Vạn Nhân, vậy mà ấp ra được cái trứng quý không thành hình này!

Có điều, tiểu yêu tinh này chả là cái đỉnh gì cả, nó dễ đổi phó hơn mẹ nó nhiều.

Ngài Vương gia của chúng ta bước lên mấy bước, giơ chân lên, toan giẫm bệt con gà con này.

Con gà ngốc mỏ ngắn ngẩng cái cổ nhỏ xiu lên nhìn bàn chân nọ giáng xuống, đập phành phạch đôi cánh mập, nhoáng cái đã bay lên cái đầu tổ quạ của Ngô Thủy Căn. Giỏi thật! Đùn ra một

cái ổ trên đầu Thủy Căn xong, cái con này nghiễm nhiên chúi cái mỏ ngắn vào dưới cánh, lăn ra ngủ như đúng rồi.

Thiệu nhướn mày, định kéo thẳng nhãi con này xuống.

“Đừng... nó... nó hình như đang từ từ hút hàn khí trên người ta...”

Thủy Căn cảm thấy hàn khí quần quanh mình đang cuộn cuộn thoát ra từ đỉnh đầu, quả là một cảm giác khoan khoái hiếm có.

“Chẳng lẽ... tiểu súc sinh này dựa vào Phong Ngọc để bổ sung hồn phách cho mình?” Vạn Nhân nhướn mày lăm bằm.

Và Tiến sĩ Vạn lại đoán đúng rồi.

—

Mùng năm tháng giêng, biệt thự của vương gia náo nhiệt lạ lùng, trong phòng khách đặt một bàn mặt chược, Quảng Thắng đang cười toe toét, phấn khích nhìn dãy bài trước mặt mình.

“Mợ nó, ta đúng là vận may tới tấp luôn! Tự mò được ‘tam can thương’ cơ đấy nhá! Há há há!” Nếu không phải trên đỉnh đầu có một bé chim đang ngủ khì, Quảng Thắng ca thật là có khí thế của thần bài.

“Ta bảo nè, đến bao giờ độc tính của Phong Ngọc mới hút sạch được thể hở? Một ngày ba bữa, oắt chim này cứ nằm chình ình trên đầu ông, cổ ông sắp gãy rồi đây nè!”

Câu nói của Quảng Thắng lập tức nhận được lòng thông cảm từ Thủy Căn. Không chỉ có thế đâu! Mái tóc xoăn của cậu mới gọi là thắm, bị nó ngủ ở trên giờ thành ra ba soáy rồi đây này!

Thiệu đẩy một quân bài ra, hừ lạnh một tiếng rồi liếc cái tên Vạn Nhân lúc nào cũng trắng trợn tuồn bài cho cánh dưới, không mặn không nhạt mà rằng: “Đến lúc hai tên cầu nam nam các người thắng hết tiền nhà ta thì mới xong được.”

Nhờ phúc của bé chim, mấy oan gia kiếp trước không thể không ở dưới cùng một mái nhà, nhàn nhã chơi mạt chược giết thời gian. Nếu không có những sự kiện khó tin xảy ra trước đó, thì giờ phút này đã là khung cảnh mừng năm mới vui vẻ ấm áp của bọn họ rồi.

Nhóc chim nọ cũng nhận ra mình không được người ta thích cho lắm. Tuy lúc đầu nó suốt ngày nhắm mắt nhắm mũi theo sau đít Thủy Căn, thế nhưng sau một lần làm nũng bất thành, bị vương gia một phát đá bay veo, thì ngoài lúc giải độc nó ngoan ngoãn nằm trên đầu hai người ra, những lúc còn lại nó chỉ hờn hờn tủi tủi ngồi chồm hồm trong cái lồng chim Thủy Căn xin được của nhà bên, chốc

chốc lại mỗ mỗ hạt kê còn dưới đáy lồng, rồi vầy vầy cái đầu nhỏ chơi vui đến quên cả trời đất.

Có điều Thuỷ Căn cảm thấy nhóc này rất dễ thương, lén bàn với vương gia, sau khi giải hết Phong Ngọc thì để mình nuôi chơi. Thác Bạt Thiệu nghĩ tới mẹ nhóc chim này, lại nghĩ tới lão cha phân nhánh của nó, thế là lắc đầu quày quật.

“Không được! Cái thứ này quái lạ lắm! Ta đã oánh với mẹ nó một trận ác liệt dưới lòng đất, đang cần bồi bổ, cho nên xong việc ta sẽ tổng nó vào nồi, cho thêm dược liệu rồi nấu thành canh, tẩm bổ cho khỏe eo, để đến tối còn thương người...”

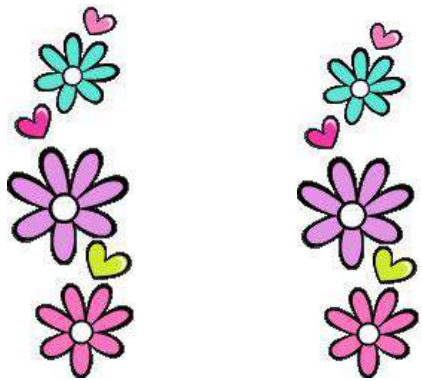
Thuỷ Căn nghe xong trợn trắng hai mắt, lại còn muốn khỏe eo nữa à? Mịa nó! Đến lúc đấy mình phải bỏ cái gì bây giờ?

Tiếc thay người tính không bằng trời tính... Một sáng tinh mơ, khi Ngô Thuỷ Căn dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, đang định lôi “canh đại bổ” từ trong lồng chim ra, thì một đứa bé mũm mĩm trắng trẻo đang cuộn mình trong lồng chim, ôm ngón chân mập mạp mà mút mút, toét miệng cười với Thuỷ Căn...

Đệt, cái này làm sao ấn vào nồi được bây giờ? Cuộc sống bốn người ở chung sẽ tiếp diễn thế nào đây? Nên làm gì với nghiệt chủng nghìn năm này đây? Đó lại là một câu chuyện khác... Muốn biết chi tiết xin đón đọc “Tiểu yêu điều cũng có mùa xuân”. . .

...:TOÀN VĂN HOÀN:...

Ngục quỷ – Bonus lịch sử

Bắc Ngụy Đạo Vũ Đế (371-409), tên Thiệp Khuê, Thập Dục Khuê, Dục Khuê, là khai quốc hoàng đế của Bắc Ngụy, người tộc Tiên Ti. Ông là cháu trai của đại vương Thác Bạt Thập Dục Kiền, con trai Hiến Minh đế Thác Bạt Thục, ông nội Thái Vũ Đế Thác Bạt Đảo. Năm 376, Thác Bạt Khuê được mẫu thân Hạ Lan thị mang đi trốn. Năm 385, Thác Bạt Khuê 15 tuổi thừa dịp loạn lạc chấn hưng lại đại quốc, lên ngôi vương. Năm 398, dời đô từ Thịnh Nhạc đến Đại Đồng, cũng xưng hoàng đế. Những năm đầu lên ngôi, ông tích cực mở rộng lãnh thổ, chăm lo việc nước. Lúc tuổi già ham tửu sắc, ương bướng, tự cho là đúng, không đoàn kết huynh đệ, dẫn đến chính biến cung đình năm 409 bị giết chết, hưởng thọ gần 39 tuổi, tại vị 24 năm.

Năm 376, Thập Dực Kiền bị con thứ Thác Bạt Thực Quân giết chết, đại quốc đại loạn, quân Tần thừa cơ tiến vào thủ đô, đại quốc diệt vong. Thác Bạt Khuê 5 tuổi theo mẫu thân Hạ Lan thị đi lưu vong. Thác Bạt Khuê 16 tuổi phục cuộc, tích cực mở rộng lãnh thổ, cả đời chinh chiến. Sau khi tiến vào Trung Nguyên, Thác Bạt Khuê trở nên tàn bạo, lãnh khốc đến mức tinh thần thất thường, cuối cùng bị con ruột Thác Bạt Thiệu ám sát.

Năm 392, Thác Bạt Khuê phá Hung Nô Lưu Vệ Thần bộ, được hơn 30 vạn con ngựa, hơn 400 vạn trâu dê, các bộ nam Hoàng Hà đều quy phục vương triều Bắc Ngụy.

Năm 395, đại phá Hậu Yên.

Đối ngoại: ngăn chặn tộc Nhu Nhiên tập kích quấy rối, giữ vững biên cương Bắc Ngụy, đối nội: dời đô đến Bình thành, xưng đế, xây dựng cung điện ở vùng Trung Nguyên, đặt ra các loại pháp luật, lễ nghi, coi trọng việc phát triển văn hoá, đem văn hoá thành một điều kiện quan trọng để tuyển chọn quan lại. Đối với người tộc Tiên Ti, thực hiện cải cách, "ly tán chư bộ, phân thổ định cư", khiến Tiên Ti tộc Thác Bạt trong hoàn cảnh mới, điều kiện mới rất nhanh thích ứng với xã hội. Về mặt kinh tế chú trọng phát triển chăn nuôi, đồng thời coi trọng nghề nông.

Hoàng hậu: Mộ Dung hoàng hậu, Lưu hoàng hậu (người Độc Cô bộ), Hạ thị (người Hạ Lan bộ, em gái mẫu thân Thác Bạt Khuê, là dì của ông)

Con trai: con trưởng Thác Bạt Tự (do Lưu hoàng hậu sinh), Thanh Hà vương Thác Bạt Thiệu (Hạ thị sinh), Dương Bình vương Thác Bạt Hi, Hà Nam vương Thác Bạt Diệu, Hà Gian vương Thác Bạt Tu, Trường Nhạc vương Thác Bạt Xử Văn, Nghiễm Bình vương Thác Bạt Liên, Kinh Triệu vương Thác Bạt Lê, Thác Bạt Hồn, Thác Bạt Thông. (Ày, nhiều con dữ, thế mà trong Ngục quý, Cuồng tử chỉ nhắc tới Tự vs Thiệu làm ta tưởng ông này chỉ có hai đứa con trai =))

Con gái: Hoa Âm công chúa, Hoạch Trạch công chúa.

Nhiều năm chiến sự khiến tinh thần Thác Bạt Khuê luôn ở trạng thái khẩn trương cao độ, ông lo lắng mình chưa già đã yếu, dùng một loại thuốc gọi là "hàn thực tán". Đây là một loại thuốc phổ biến đối với kẻ sĩ người Hán lúc bấy giờ, chủ yếu dùng để giải trừ lo âu và bất an. Loại thuốc này vốn là danh y Đông Hán Trương Trọng Cảnh sáng chế ra dùng để chữa bệnh thương hàn, nhưng đã bị sửa thành một loại thuốc phiện thời cổ, sau khi ăn dễ dàng bị nghiện, hơn nữa còn dễ lên cơn. Lúc lên cơn có hiện tượng gì? Kỳ thực không khác với chứng cuồng tảo (nóng nảy, cáu kỉnh) là mấy: toàn

thân nóng lên, bất an, điên cuồng,... Thác Bạt Khuê uống nhiều thuốc, dược tính phát tác tự nhiên càng ngày càng nhiều, ông thường mấy ngày bất tỉnh, có thể mấy ngày không ăn, thậm chí vô duyên vô cớ lảm bảm một mình, tính tình càng ngày càng nóng nảy, hỉ nộ vô thường nhớ lại tội cũ, oán cũ của triều thần, liền sát hại. Nhìn thấy sắc mặt đại thần khác thường, hoặc hít thở không điều hoà, hoặc nói năng lúng túng, liền gào lên, tự mình đâm chết trên đại điện, thi thể bày trước Thiên An điện. Dần dần bệnh đa nghi của ông đã đạt tới mức tột đỉnh, người tới gần ông có lúc sẽ bị đâm chết ngay tại chỗ (điểm này có phần giống Tào Tháo lúc về già). Các đại thần bởi vì vô ý nói sai một câu, liền có thể bị xử tử, ngay cả người thân, công thần cũng không ngoại lệ. Thác Bạt Tuân bởi vì rượu vào vô lễ, đã bị Thác Bạt Khuê ban chết, Tư Không Dữu Nhạc bởi vì cử chỉ ngạo mạn, cũng bị Thác Bạt Khuê xử tử; một đường đệ khác của Thác Bạt Khuê, từng lập công trong chiến tranh với nước Yển, Vệ vương Thác Bạt Nghi thấy Thác Bạt Khuê tru sát đại thần, liền mang theo người nhà muốn chạy trốn, lại bị Thác Bạt Khuê phái người truy đuổi ban chết.

Lòng dân Bắc Ngụy sa vào hỗn loạn bất an, trong nước không ngừng xuất hiện thiên tai, Thác Bạt Khuê hiểu rõ tình huống này, tuy có ý nhận sai, nhưng vô cùng tiêu cực, lo lắng duy nhất của ông là vấn đề thừa kế ngai vàng. Sau khi ông lập con trưởng Thác Bạt Tự

làm thái tử, vì lo sau này gặp cảnh mẫu hậu chuyên quyền, liền theo Hán Vũ Đế, giết chết Lưu quý nhân – mẹ ruột Thác Bạt Tự, đây là chế độ '*tử quý mẫu tử*' (con được vinh hiển thì mẹ phải chết) được con cháu Bắc Ngụy kế thừa. Phải nói, chế độ này về khách quan đối với việc củng cố chính quyền Bắc Ngụy cũng có những tác dụng nhất định, nhưng lúc đó gặp phải phiền phức nho nhỏ. Thác Bạt Tự là một hài tử vô cùng hiếu thuận, ở trong cung khóc lóc một ngày, Thác Bạt Khuê sau khi biết rất tức giận, lệnh cho Thác Bạt Tự lập tức tiến cung. Thủ hạ của Thác Bạt Tự đều nói: hiện tại tính tình hoàng thượng không tốt, lại phát hỏa, tiến cung tất có bất trắc, không bằng trước tin tìm một chỗ tạm thời tránh đi, chờ cơn giận của hoàng thượng tiêu tan thì tiến cung. Thác Bạt Tự cảm thấy có lý, liền lặng lẽ ra khỏi cung, ẩn náu ở bên ngoài.

Thái tử mất tích, Thác Bạt Khuê càng bị kích thích. Nhi tử khác của ông Thanh Hà vương Thác Bạt Thiệu là một công tử vô lại điển hình, mẫu thân Hạ thị là muội muội của mẫu hậu Thác Bạt Khuê, cũng chính là dì của ông. Khi Thác Bạt Khuê còn trẻ ở trong bộ lạc Hạ Lan thị thấy nàng vô cùng xinh đẹp, cũng không bận tâm nàng đã có chồng, muốn lấy bà, Hạ thái hậu phản đối, khuyên ông: “Không thể! Muội muội này của ta quá đẹp, tất có điềm không may không lành. Hơn nữa nàng đã xuất giá, không thể đoạt thê tử của

người khác.” Thác Bạt Khuê không nghe, bí mật phái người ám sát chồng của dì, ép nàng phải lấy mình, sinh ra nghịch tử này.

Thác Bạt Thiệu từ nhỏ hung ác nanh nọc, thích đánh người đi đường, lột quần áo của người ta mua vui, lại thường giết lợn, chém chó. Thác Bạt Khuê rất tức giận, đem hắc treo ngược trong giếng, sắp tắt thở mới vớt lên.

Một ngày năm 409, Thác Bạt Khuê tính tình thất thường ngang nhiên mắng to Hạ Lan phi, nhất nàng trong cung, muốn giết chết nàng. Hạ phu nhân cũng không cam lòng ngồi chờ chết, nàng bí mật nhờ người gửi thư cho Thác Bạt Thiệu, để hắc tới cứu mình. Năm ấy vị tiểu vương gia này mới 16 tuổi, tính cách cực kỳ giống lão cha, mang theo thủ hạ và cung nhân, hoạn quan của mình tạo thành một đám quân hỗn tạp, trong đêm leo tường vào cung, xông tới Thiên An điện nơi Thác Bạt Khuê ở. Thác Bạt Khuê những năm cuối nóng nảy, đã tạo thành bầu không khí khủng bố trong cung, thủ vệ đều cảm thấy bất an, cuối cùng không dám ngăn trở, chỉ có người kêu lớn: tặc nhân tới! Thác Bạt Khuê từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, thấy tình thế không ổn, tìm vũ khí khắp nơi mà không thấy, vị khai quốc hoàng đế 39 tuổi này cứ vậy chết trong tay con ruột.

Theo dật sử ghi chép, Đạo Vũ Đế từng được một vu bà tiên đoán có tai hoạ bất ngờ, chỉ có diệt “thanh hà”, sát “vạn nhân” mới có thể tránh hoạ. Vì vậy Thác Bạt Khuê phái người diệt quận Thanh Hà, lại tự mình giết người, muốn gom đủ một vạn chẵn. Ông thường ngồi trên xe kéo, cầm kiếm trong tay, đâm thẳng vào gáy người phía trước xe, một người chết, lập tức người còn lại thay thế, mỗi lần xuất hành giết hơn mười người. Cuối cùng, Thác Bạt Khuê có một ái phi (ở đây cũng ko bảo ko phải là nam phi á =))) gọi là Vạn Nhân, cùng với con ông Thanh Hà Vương Thác Bạt Thiệu tư thông. Thác Bạt Khuê muốn giết Hạ Lan thị, Thác Bạt Thiệu thấy Thác Bạt Khuê muốn giết mẫu thân Hạ Lan thị, lại sợ việc tư thông bị tiết lộ, liền giết chết Thác Bạt Khuê. Phỏng chừng Đạo Vũ Đế lúc sắp chết, có thể hiểu ra sấm ngôn diệt “thanh hà” sát “vạn nhân” là ứng nghiệm trên hai người bên cạnh mình đi.

Thác Bạt Tự:

có ảnh đó, nhưng ta ko muốn trưng lên đâu, mất hết cả hình tượng, rồi tưởng tượng cặp Tự vs Thiệu lại chạy đi non thì chết =))

Bắc Ngụy Minh Nguyên Đế Thác Bạt Tự (392-423): Tháng 10 năm 409, Đạo Vũ Đế Thác Bạt Khuê bị con trai Thác Bạt Thiệu giết chết, Thác Bạt Tự được sự ủng hộ của binh sĩ trong cung giết chết

Thác Bạt Thiệu, cùng năm lên ngôi, sửa niên hiệu "Vĩnh hưng". Năm 423, Thác Bạt Tự tiến công nước Tống thắng lợi trở về, đó được coi là chiến tranh Nam Bắc triều lần đầu tiên, Bắc Ngụy giành được thắng lợi, chiếm lấy Hồ Lao quan, tiến vào 300 dặm, đồng thời áp sát lãnh thổ Lưu Tống. Vì công chiến vất vả thành bệnh mà chết, hưởng thọ 32 tuổi. Thái tông Thác Bạt Tự mặc dù trắng niên tảo thế, nhưng trước có khai quốc quân chủ Thác Bạt Khuê dựng nước, sau có Thái Vũ Đế Thác Bạt Đảo thống nhất phương bắc, đại phá Nhu Nhiên, công trạng sánh ngang Tần Phù Kiên thống nhất phương bắc và Hán Vũ đế đại phá Hung Nô. Bởi vậy Thác Bạt Tự trong lịch sử khai quốc của Bắc Ngụy có vị trí then chốt thừa thiên khai hậu (kế thừa cái trước, sáng tạo cái mới). Tự được coi là một người lễ ái nho sinh, ham đọc sách sử (đọc cái dòng này ta liên tưởng đến người đáng vẽ hơi thư sinh chút cơ, chính vì vậy mà ta ko muốn post cái ảnh anh lên để hỏng hết hình tượng T.T).

Hoàng hậu: Diêu hoàng hậu, Đổ hoàng hậu sinh Thác Bạt Đảo

Phi tần: Đại Mộ Dung phu nhân, Mộ Dung phu nhân, Duẫn phu nhân.

Con trai: Thế tổ Thái Vũ Đế Thác Bạt Đảo (mẹ đẻ Đổ Mật hoàng hậu), Nhạc Bình Lệ vương Thác Bạt Phi (mẹ đẻ Đại Mộ Dung

phu nhân), An Định Thương vương Thác Bạt Di, Nhạc An Tuyên vương Thác Bạt Phạm (mẹ đẻ Mộ Dung phu nhân), Vĩnh Xương Trang vương Thác Bạt Kiện (mẹ đẻ Duẩn phu nhân), Kiến Trữ vương Thác Bạt Sùng, Tân Hưng vương Thác Bạt Tuấn.(omg, coi thế mà sao cũng lắm vợ con thế hử)

Con gái: Dương Định công chúa, Thuỷ Bình công chúa, Vũ Uy công chúa.

Thác Bạt Thiệu:

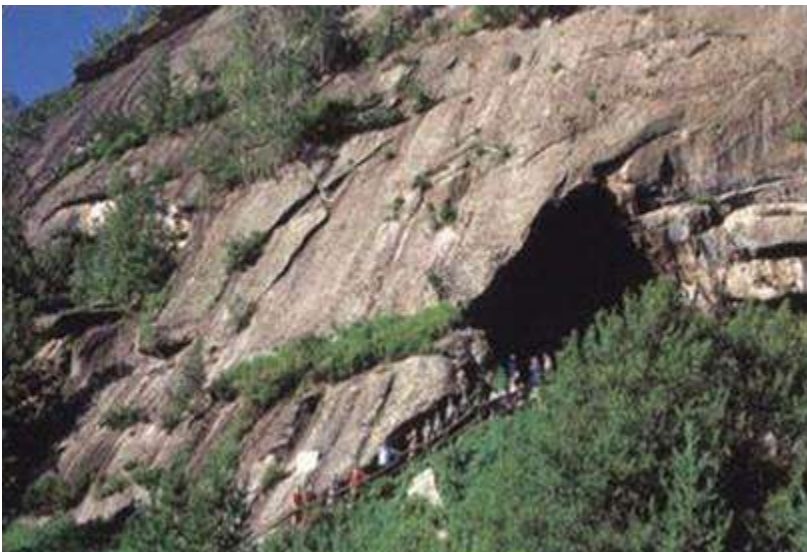
Thác Bạt Thiệu (393-409): Minh Nguyên đế Thác Bạt Tự thường lấy nghĩa quở trách Thác Bạt Thiệu, cho nên quan hệ giữa hai người rất tệ, thường e ngại Thác Bạt Thiệu làm phản. (vâng, theo Cuồng tử thì e ngại bọn Thiệu làm phản vì hồng muốn phải giết bọn ý ;)))

Sau ngày Thác Bạt Khuê chết, cửa cung tới buổi trưa vẫn chưa mở, Thác Bạt Thiệu giả chiếu chỉ triệu kiến quan lại, bảo họ ủng hộ lập hãn, phần lớn đại thần hòa theo. Chỉ có Âm Bình công Thác Bạt Liệt khóc lóc rời đi. Vì vậy triều đình và dân chúng đều nguy hiểm, đều mang ý khác. Phì Như hầu đốt bắc thành An Dương, cho nên người Hạ Lan bộ đều đi đến nơi đó, Dư Cự bộ cũng dẫn con cháu triệu tập tộc nhân, gặp nhau ở đó. Thác Bạt Thiệu nghe

nói nhân tình bất an, bèn phát vài vóc ban thưởng cho vương công quý tộc.

Khi Thác Bạt Tự nghe thấy có biến lập tức quay về, ẩn náu trong núi, ngầm sai người trong đêm báo cáo với Bắc Tân hầu An Đồng, nhiều người hưởng ứng lời hiệu triệu của Thác Bạt Tự. Khi Thác Bạt Tự tới thành tây, vệ sĩ liền lòng bắt Thác Bạt Thiệu. Thác Bạt Tự bèn ban chết cho mẫu tử Thác Bạt Thiệu, tru sát hơn mười hoạn quan, cung nhân làm nội ứng.

Thác Bạt Thiệu khi chết chỉ mới 16 tuổi. (chẹp, ko biết bọn Thiệu được chôn ở đâu nhể???)

Truyền thuyết động Dát Tiên

Theo truyền thuyết từ rất lâu trước đây, nơi này là một vùng rừng rậm nguyên sơ, mùa hạ, thông xanh hoa biếc che lấp cả mặt

trời, khắp nơi hoa dại nở rộ; mùa đông tuyết trắng phủ kín núi rừng, một vùng trời màu bạc, giữa cánh đồng tuyết đủ loại động vật tự do chạy băng băng, người Ngạc Luân Xuân lấy săn bắn mà sống, đời đời ở đây sống cuộc sống hoà bình hạnh phúc. Không ngờ, có một ngày đột nhiên xuất hiện một ác ma ăn thịt người khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn. Nó sống ở một sơn động ở đỉnh núi, rình rình, chỉ cần phát hiện thợ săn tiến vào rừng rậm, liền vươn ma chướng hại người, người Ngạc Luân Xuân bị hại nhiều vô số. Người Ngạc Luân Xuân dũng cảm vì tiêu diệt ác ma này, đã nhiều lần kêu gọi thanh niên thợ săn lên núi đánh nhau với nó, nhưng đều vì yêu thuật lợi hại của nó mà thất bại. Người Ngạc Luân Xuân vẫn chưa đánh mất dũng khí và lòng tin, vẫn đấu tranh rất nhiều năm, cuối cùng cảm động đến Dát Tiên trên trời. Dát Tiên tỷ thí với ác ma, trước tiên để ác ma dịch tảng đá trước cửa động, kết quả ác ma thua, bọn họ lại so tiền pháp, Dát Tiên dùng đá bắn trúng tâm một vòng tròn khổng lồ. Ác ma thấy bản lĩnh của Dát Tiên mạnh hơn mình rất nhiều, liền bỏ trốn mất dạng. Mọi người sợ ác ma quay lại rừng rậm, dựng một pho tượng đá Dát Tiên cầm cung tên trong tay trong cái động nó từng ở. Quả nhiên, ác ma ba lần nhìn qua biển, thấy Dát Tiên sừng sững đứng đó cũng không dám trở về. Từ đó về sau, người Ngạc Luân Xuân tự do săn bắn, sinh hoạt ở rừng tùng núi Đại Hưng An. Để tưởng niệm Dát Tiên vì dân trừ hại, mọi người đổi tên động mà

ác ma từng ở thành động Dát Tiên, đem ngọn núi có tảng đá có lỗ thủng kia gọi là núi Quật Lung.

Câu chuyện này về cơ bản giống với lời bạn Tô Bất Đạt kể, tuy nhiên ta rất thích cái màn “xuyên tạc” truyền thuyết của Cuồng tử, nó làm mình liên tưởng đến SM, cường hào đoạt thủ =))

2. Một ít về tộc Tiên Ti:

Tộc Tiên Ti là một chi của Đông Hồ, cư ngụ ở ngọn núi gọi là núi Tiên Ti ở Mạc Bắc. Là một trong 3 dân tộc cổ ở phía Bắc Trung Quốc. Sự hình thành bộ lạc Tiên Ti tương đối phức tạp, ngoài phần lớn là một chi phân ra từ bộ lạc Đông Hồ, còn có hậu duệ của bộ lạc Sơn Nhung thời Xuân Thu. Trước đây bọn họ du mục săn bắn ở trung bộ và bắc bộ núi Đại Hưng An, Trung Quốc.

Cuối thời Đông Hán, Tào Tháo đại phá Ô Hoàn, thì có một bộ phận nhập cư vào vùng Hoa Bắc Trung Quốc. Đây là thủy tổ của Mộ Dung Tiên Ti, trừ bộ lạc này ra, còn có một chi cư ngụ ở vùng núi Đại Hưng An phía bắc Trung Quốc (bây giờ là thành phố Hô Luân Bối Nhĩ khu tự trị Nội Mông Cổ đông bắc Trung Quốc), bộ lạc này gọi là Thác Bạt Tiên Ti. Tộc Tiên Ti lấy nơi cư ngụ là núi Tiên Ti mà đặt tên.

Căn cứ theo khảo chứng: thời kỳ Chiến quốc, tộc Tiên Ti và bộ lạc Ô Hoàn đều thuộc liên minh bộ lạc Đông Hồ, sau đó lần lượt trở

thành một nhánh của Đông Hồ, ngôn ngữ và tập tục giống như Ô Hoàn. Giao thời Tần – Hán, Hung Nô đánh Đông Hồ xong, chúng lại chia các tộc ra, khôi phục lại tộc Tiên Ti và Ô Hoàn. Từ thế kỷ thứ hai, bộ lạc Tiên Ti không ngừng nam tiến và tây tiến, chiếm giữ vùng đất cũ của Hung Nô, phân bố đông tới Liêu Đông, tây tới Lũng Hữu.

Các chi bộ trong bộ lạc Tiên Ti phát triển cũng không giống nhau, đối với bộ lạc Tiên Ti nam tiến tây tiến, đồng hoá với Hung Nô, Đỉnh Linh, Cao Xa, Ô Hoàn, và người Hán, cho nên hình thành rất nhiều tộc mới, cơ bản có thể chia thành Tiên Ti phía đông, Tiên Ti phía bắc, và Tiên Ti phía tây. Tiên Ti phía đông trải qua thời Đàn Thạch Hoè, có thể sánh bằng liên minh bộ lạc mà phát triển thành các bộ phận Mộ Dung thị, Đoàn thị, Vũ Văn thị; Tiên Ti phía bắc chủ yếu là Thác Bạt Tiên Ti ở núi Đại Hưng An; Tiên Ti phía tây có Ngốc Phát thị, Khất Phục thị cùng Cam Túc, Thanh Hải Thổ Dục Hồn hợp thành.

Thác Bạt Tiên Ti sau khi nam tiến vào đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, một trăm năm sau tiến vào phía bắc Hoa Bắc, ở Đại Đồng tỉnh Sơn Tây bây giờ xây dựng đại quốc, sau đổi thành Ngụy, sau khi vào Trung Nguyên, xây dựng vương triều Bắc Ngụy, thôn tính các dân tộc thiểu số phương Bắc.

Các nhà khảo cổ Trung Quốc năm 1980 phát hiện thạch động cổ xưa ở khu rừng núi Đại Hưng An trong biên giới thành phố Hô Luân Bối Nhĩ khu tự trị Nội Mông Cổ, hơn nữa trên vách động còn khắc chúc văn tế tự Bắc Ngụy Thái Bình chân quân tứ niên (năm 443). Phát hiện này kết thúc sự tranh luận của giới sử học từ trước tới nay, phá giải vấn đề nguồn gốc của tộc Tiên Ti.

Núi Đại Hưng Han mỹ lệ màu mỡ, thời cổ đại gọi là Kim Sơn, kéo dài từ đầu bắc sa mạc Hà Tây tới lòng chảo Tây Lạp Mộc Luân khu tự trị Nội Mông Cổ, toàn bộ dài 1400 km, rộng 150-300 km, từ trên cao nhìn xuống, giống như con con rồng dài xanh lục, ho cỏ um tùm, rừng rậm tốt tươi, sắc xanh và mùi hương thơm ngát của cây cối bao phủ khắp nơi, là khu rừng nguyên sinh lớn nhất Trung Quốc, diện tích khoảng 28 vạn km².

Thạch động trong khu rừng núi Đại Hưng An, tên là động Dát Tiên. Quy mô ngoài động cũng không tính là lớn. Động sâu 90 thước, rộng 20 thước, cao 20 thước. Động nằm ở khu rừng thượng du sông Lặc Nãi, cách Ngạc Luân Xuân thành phố Hô Luân Bối Nhĩ, Nội Mông Cổ 9km về hướng tây bắc, xung quanh động vẫn còn được bao phủ bởi rừng rậm nguyên sinh.

Trên vách động Dát Tiên có một khối đá khắc chúc văn, là Bắc Ngụy Thái Vũ hoàng đế Thác Bạt Đào phái đại thần Lý Sưởng, mang

theo tế phẩm đến đây tế tổ. Toàn bộ chúc văn gồm 19 dòng 201 chữ.

Phía trước thạch động có một bãi đất bằng phẳng, dân tộc Tiên Ti trước đây trồng trọt trên bãi đất này. Xung quanh thạch động là rừng rậm nguyên sinh tươi tốt. Giữa núi có khe suối, giống như tiếng đàn, trầm bổng bên tai không dứt, thực sự là sơn thủy như mộng, giống như tiên cảnh.

“Ngụy thư” viết, tù trưởng Tiên Ti Thác Bạt bộ Thác Bạt Mao, từng thành lập 26 bộ tộc, trong đó gồm 99 thị tộc liên minh, Mao được cử làm đại tù trưởng. Khi triều đình Đông Hán đánh bại Bắc Hung Nô, tù trưởng Thác Bạt bộ Thác Bạt Cật Phần nam tiến, trải qua “cửu nan bát trở”, liên tiếp chém giết, ra khỏi thâm sơn cùng cốc, vượt bỏ động Dát Tiên cổ xưa. Dẫn bộ chúng tiến vào vùng đất du mục của Bắc Hung Nô cũ. Cật Phần lập được công lớn, được hưởng uy vọng cao nhất bộ lạc. Con trai Cật Phần là Thác Bạt Lực Vi sau khi thôn tính một Lộc Hồi bộ lớn mạnh, các bộ tộc khác đều quy thuận Thác Bạt Lực Vi, trong khoảng thời gian rất ngắn, Thác Bạt Lực Vi trở thành đại tù trưởng chỉ huy hơn 20 vạn kỵ binh, di chuyển về phía đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ.

Thác Bạt Lực Vi giết người đứng đầu Bạch bộ, chư bộ lo sợ, Thác Bạt bồ từ đó chính thức giành được quyền chỉ huy, Lực Vi cũng kế

thừa quyền làm đại tù trưởng. Sau khi Thác Bạt Lực Vi chết, trải qua nội chiến, đến năm 295, con trai Lực Vi là Lộc Quan kế thừa ngôi vị đại tù trưởng. Thuộc hạ của Lộc Quan là Y Lô dẫn binh đi mở rộng lãnh thổ về phía tây, xây dựng Nhạc thành. Đúng lúc này là loạn tám vương thời Tây Tấn, được thương nhân người Hán trợ giúp, năm 308 Y Lô thống lĩnh ba quân, năm 314 Y Lô lên làm đại vương, lập đại quốc. Năm 338, cháu của Lực Vi là Thập Dực Kiên tiếp nhận vị trí đại vương, bắt đầu lập niên hiệu, thiết lập đủ loại quan lại. Cháu Thập Dực Kiên là Thác Bạt Khuê năm 386 lại xây dựng đại quốc, đại phá Hung Nô, thế lực từ từ lớn mạnh, năm 398 định đô ở Bình thành, năm kế tiếp xưng vương, tức Bắc Ngụy Đạo Vũ Đế.

Khụ, Đoàn thị, Mộ Dung thị, ko biết có phải đúng dòng họ 2 bọn chẻ trong Thiên Long bát bộ ko =))

1. Nguồn gốc họ Thác Bạt:

Có 2 giả thiết:

+) Xuất từ tên tộc Tiên Ti Thác Bạt bộ, vì hậu duệ Hoàng đế có Thác Bạt thị. Tương truyền Hoàng đế lấy vợ là Luy Tổ, sinh con trai là Xương Ý. Xương Ý lấy nữ nhi Thục Sơn là Xương Phó, sinh ra Cao Dương thị Chuyên Húc. Con trai út của Xương Ý là Khôn được phong ở Bắc Thổ (tức khu vực phía bắc Trung Quốc bây giờ). Hoàng đế lấy thổ đức chi thụy (may mắn của đất, ta cũng ko rõ lắm) xưng vương.

Tộc Tiên Ti gọi “thổ” là “thác” gọi “hậu” là “bạt”, cố ý lấy “Thác Bạt” làm họ, xưng là Thác Bạt thị, ý là hậu duệ của Hoàng đế.

++) Hoàng đế có 4 phi và 25 con trai, trong đó 12 con trai kế thừa họ cha — họ Cơ, còn 13 con trai khác sửa họ Cơ thành họ khác. Nguyên phi Tây Lăng thị, hiệu là Luy Tổ, sinh được ba người con: Xương Ý, Huyền Hiêu, Long Miêu. Con trưởng Xương Ý hàng cư (chỉ con cái vua chúa bị giáng xuống làm chư hầu) Nhược Thuỷ, sinh ba người con: con trưởng tên Kiền Hoang, Kiền Hoang sinh Chuyên Húc (Cao Dương thị, sau là 1 trong Ngũ Đế); con thứ tên An, cư ngụ ở Tây Thổ (Trường An), hậu duệ là Lý thị, con thứ ba tên Khốn, chuyển tới Bắc Thổ, hậu duệ là Thác Bạt thị, tức tộc Tiên Ti ở thời kỳ Bắc triều.

=> cái nào cũng quy về con cháu Hoàng đế hết =))

Hoàng đế (Công Tôn Hiên Viên): Hiên Viên Hoàng đế là thuỷ tổ của dân tộc Trung Hoa, vốn là họ Công Tôn nhưng người sửa thành họ Cơ, đứng đầu Ngũ Đế (gồm Hoàng Đế, Chuyên Húc, Khố, Nghiêu, Thuấn). Hoàng đế với Viêm đế là thuỷ tổ của dân tộc Hoa Hạ (Hoàng đế đánh bại Viêm đế, bộ lạc của 2 người dần dần dung hợp thành tộc Hoa Hạ, tộc Hoa Hạ sau đó dưới triều Hán xưng là người Hán, sau đó triều Đường xưng là người Đường). Theo thần thoại thì đây là thượng đế của thần giới.

2. Tam hoàng ngũ đế:

Tam Hoàng Ngũ Đế (chữ Hán: 三皇五帝) là thời kỳ lịch sử đầu tiên của Trung Quốc, và là các vị vua huyền thoại của Trung Quốc trong thời kỳ từ năm 2852 TCN tới 2205 TCN, thời kỳ ngay trước thời nhà Hạ.

Tam Hoàng (三皇) là ba vị vua đầu tiên của nước này. **Ngũ Đế** (五帝) là năm vị vua nối tiếp theo Tam Hoàng, có công khai hóa dân tộc Trung Hoa, đưa dân tộc này thoát khỏi tình trạng sơ khai. Trong thời kỳ này, người Trung Quốc đã biết chế ra lửa để nấu chín thức ăn, biết cất nhà, làm quần áo, trồng ngũ cốc, chài lưới, thực hiện lễ nghi, và bắt đầu tạo ra chữ viết. Theo truyền thuyết, ba vị vua này được cho là thần tiên hoặc bán thần, những người đã sử dụng các phép màu để giúp dân. Do phẩm chất cao quý nên họ sống lâu và thời kỳ cai trị của họ hòa bình thịnh vượng.

Các học giả Trung Hoa không nhất trí với nhau về Tam Hoàng cụ thể là ai.

Theo Sử ký Tư Mã Thiên, ba vị vua là:

- Thiên Hoàng – 天皇 (trị vì 18.000 năm)
- Địa Hoàng – 地皇 (trị vì 11.000 năm)

- Nhân Hoàng – 人皇 (còn gọi là Thái Hoàng – 泰皇) (trị vì 45.600 năm).

Vận Đẩu Xu (運斗樞) và *Nguyên Mệnh Bao* (元命苞) cho rằng ba vị là:

- Phục Hi
- Nữ Oa
- Thần Nông

Trong đó, Phục Hi và Nữ Oa là thần chồng và thần vợ, được coi là tổ tiên của loài người sau một trận đại hồng thủy. Cũng như Thần Nông là người đã phát minh ra nghề nông và là người đầu tiên dùng cây cỏ làm thuốc chữa bệnh.

Các sách *Thượng thư đại truyện* (尚書大傳) và *Bạch hổ thông nghĩa* (白虎通義) thay thế Nữ Oa bằng Toại Nhân (燧人), người phát minh ra lửa. Sách *Đế vương thế kỉ* (帝王世紀) thay thế Nữ Oa bằng Hoàng Đế (皇帝), người được coi là tổ tiên của người Hán.

Việc thay thế Nữ Oa – một nữ thần – bằng một vị nam thần được cho là kết quả của việc chuyển từ chế độ mẫu hệ thời cổ xưa sang chế độ phụ hệ trọng nam khinh nữ.

Ngũ Đế cũng có nhiều giả thuyết: Theo Sử ký Tư Mã Thiên, Ngũ Đế bao gồm:

- Hoàng Đế (黃帝)
- Chuyên Húc (顓頊)
- Đế Khốc (帝嚳)
- Đế Nghiêu (帝堯)
- Đế Thuấn (帝舜)

Theo *Sử Trung Quốc* của Nguyễn Hiến Lê, các vua đó đều do người Trung Quốc tưởng tượng ra, chỉ có Nghiêu, Thuấn có thể coi là bán thực bán huyền (*semi-historique*). Trong đó, Nghiêu và Thuấn còn được gọi là *Nhị Đế*, cùng với Đại Vũ (禹), người sáng lập ra nhà Hạ, được Khổng giáo coi là các vị vua kiểu mẫu và là các tấm gương đạo đức. *Thượng thư tự* (尚書序) và *Đế vương thế kỷ* lại liệt kê Thiếu昊 (少昊) thay cho Hoàng Đế.

Sở Từ (楚辭) nói đến Ngũ Đế như là các vị thần ở các phương:

- Thiếu Hạo (đông)
- Chuyên Húc (bắc)
- Hoàng Đế (trung)

- Phục Hi (tây)
- Thần Nông (nam)

Lễ ký (禮記) đồng nhất Ngũ Đế với Ngũ Thị (五氏), bao gồm:

- Hữu Sào thị (有巢氏)
- Toại Nhân thị (燧人氏)
- Phục Hi thị (伏羲氏)
- Nữ Oa thị (女媧氏)
- Thần Nông thị (神農氏)

Vị hoàng đế Trung Hoa đầu tiên trong lịch sử là Tần Thủy Hoàng (秦始皇), người đã tạo từ mới cho "hoàng đế" (皇帝) bằng cách kết hợp các danh hiệu "hoàng" (皇) của Tam Hoàng với "đế" (帝 với nghĩa vua-thần).

Truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế(三皇五帝)

Tam Hoàng(三皇) bao gồm có 3 thần là Thái Hạo Phục Hi(太昊伏羲), Viêm Đế Thần Nông(炎帝神農) và Hoàng Đế Hiên Viên(黃帝軒轅).

Tam Hoàng đầu tiên là Phục Hi hay được gọi là Thái Hạo(太昊 : là Bầu trời rộng lớn). Phục Hi có thân của con rắn và đầu của con người. Ông ấy đã phát minh ra Bát Quái(八卦) và lưới. Sau đó, ông đã dạy cách câu cá và săn bắn(狩獵) cho con người.

Thứ hai Tam Hoàng là Thần Nông(炎帝 : vua ngọn lửa) thần có thân của con người và đầu của con bò. Thần Nông đã phát minh ra Lưỡi Tỉ(耒耜 : một loại nông cụ hay chính là cái cuốc nhổ cỏ) để dạy con người làm nông nghiệp. Sau đó, ông đã làm ra sự trao đổi buôn bán để dạy con người biết buôn bán. Ngoài ra, ông đã phát minh ra thuốc men, Ngũ Huyền Cầm(五絃琴, là đàn ngũ) và Thuật bói toán của Lục Thập Tứ Hào(六十四爻). Nói cách khác, ông chính là vị thần của nông nghiệp và thuốc men, âm nhạc, thuật bói toán và kinh tế ở Trung Quốc.

Vị Tam Hoàng thứ 3 là Hoàng Đế Hiên Viên. Người đã dạy con người cách xây dựng nhà cửa, làm quần áo, biết đến thiên văn học, toán học và y học. Sau đó ông ấy cũng đã phát minh ra cỗ xe và văn tự. Một hôm, Hoàng Đế đã gọi tất cả các vị thần ở núi Thái(泰山, là Chủ Phong(主峰) của dãy núi Thái Sơn, miền Nam của tỉnh Sơn Đông(山東省), Trung Quốc). Và Hoàng Đế oai nghiêm đi trên cỗ xe voi bằng bảo thạch. Ông có quyền thế lớn đến mức mà chim bay trên trời cũng phải sợ. Cho nên tất cả các vị thần đã tuyệt đối tuân theo sự chỉ dẫn của ông ấy.

Nhưng trong các vị thần đó, chỉ riêng có Xi Vưu(蚩尤) đã không tuân theo lệnh của Hoàng Đế và luôn mưu tính việc nổi loạn. Xi Vưu có 4 mắt, 6 tay, đầu bằng đồng và trán bằng sắt. Thức ăn của ông ta chỉ là sắt và đá. Và 72 anh em của ông ta là những kẻ hay gây sự nổi danh. Vì vậy Hoàng Đế đã chiêu mộ quân lính trong nước. Sau đó ông ấy đã trấn áp phản loạn của Xi Vưu ở Phán Tuyền(阪泉) và Trác Lộc(涿鹿). Xi Vưu đã chống lại Phong Bá(風伯) và Vũ Sư(雨師) là thuộc hạ cũ của ông ta. Nhưng 2 vị này đã đầu hàng Hoàng Đế. Sau đó, nhiều người muốn Hoàng Đế cai trị lâu dài hơn nữa. Vì thế Hoàng Đế đã cười rống lên trời với các triều thần. Lúc đó, tuổi thọ của Hoàng Đế là 100 tuổi. Sau đó 5 con trai của Hoàng Đế là Ngũ Đế(5 anh quân của truyền thuyết cổ đại Trung Quốc là Thiệu Hạo(少昊), Chuyên Húc(顓頊), Đế Khốc(帝嚳), Nghiêu(堯), Thuấn(舜)) đã

tiếp tục cai trị thế giới con người. KIM MIN JONG(金玟種) 20:37, ngày 3 tháng 3 năm 2011 (UTC).

Nguồn: [wiki](#)

* **Hoàng đế:**

Hoàng Đế (Trung phồn thể: 黃帝, Trung giản thể: 黃帝, bính âm: huángdì), còn gọi là **Hiên Viên Hoàng Đế**, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ *hoàng* 黃 ở đây hàm nghĩa sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành thổ. Hiểu nôm na "Hoàng Đế" là "Vua Vàng", khác với *hoàng* 皇 trong *hoàng đế* 皇帝 là danh xưng của các vua Trung Quốc kể từ thời nhà Tần (xem bài Tần Thủy Hoàng).

Hoàng Đế được coi là một trong Ngũ Đế, theo huyền sử Trung Quốc thì ông trị vì trong khoảng 2698 TCN đến 2599 TCN và là người sáng lập ra nền văn minh Trung Quốc. Theo truyền thuyết, việc ông rút về phía tây tại trận Trác Lộc (涿鹿) đánh thủ lĩnh Xi Vưu (蚩尤) là cái mốc hình thành người Hán. Tham khảo thêm – [wiki](#).

* **Viêm đế:**

Thần Nông (chữ Hán phồn thể: 神農, giản thể: 神农, bính âm: Shénnóng), còn được gọi là Viêm Đế (炎帝) hay Ngũ Cốc Tiên Đế (phồn thể: 五穀先帝, giản thể: 五谷先帝, bính âm: Wǔgǔ xiāndì), là

một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một anh hùng văn hóa Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cày bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như nghề làm thuốc trị bệnh, cho nên trong dân gian có câu *Thần Nông giáo dân nghệ ngũ cốc* (tức *Thần Nông dạy dân trồng ngũ cốc*). *Thần Nông* cũng có thể là từ để chỉ tới *các thần dân* của vị vua nói trên, do cụm từ Thần Nông thị/神農氏/神农氏/Shén nóng shì với chữ thị (氏) có thể được hiểu là *thị tộc, bộ lạc, dòng họ* hay *gia đình*. Nó cũng có thể có nghĩa là *họ/tên thời con gái* (do đàn bà tự xưng mình cũng gọi là thị, có lẽ ẩn chứa truyền thống tiền gia tộc và chế độ phụ hệ). Trong bất kỳ trường hợp nào, Thần Nông khi được hiểu như là một nhóm sắc tộc tiền sử không nên lẫn lộn với Thần Nông khi được hiểu như là “ông tổ” truyền thống, được lấy tên theo đó của nhóm sắc tộc này. Tuy nhiên, do chữ *thị* (氏) cũng có thể là thuật ngữ danh giá để chỉ một người đàn ông, giống như các từ *ngài/quý ông*, nên sự mơ hồ là vĩnh cửu: Thần Nông thị/神農氏/神农氏/Shén nóng shì hay chỉ đơn giản là *Thần Nông*, được sử dụng để nói tới một cá nhân và/hoặc

nói tới chức tước của cá nhân đó. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào từng ngữ cảnh. Tham khảo thêm – [wiki](#).

* Chuyên Húc:

Chuyên Húc (顓頊) là một vị vua thời Trung Hoa cổ đại, một trong Ngũ Đế. Theo Sử ký, ông là người kế vị của Hoàng Đế.

Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, ông là Thiên Đế ở phương Bắc, tên là **Cao Dương**, cháu của Hoàng Đế. Theo Sử ký, Hoàng Đế và Luy Tổ có 2 con trai là Huyền Hiêu và Xương Ý. Xương Ý được phong ở Nhượng Thủy, lấy người con gái của thị tộc Thục Sơn là Xương Phó và sinh ra Chuyên Húc.

Sau khi Chuyên Húc kế ngôi, thành tích chính trị thể hiện rõ rệt, xa gần đều phục tùng, trở thành một vị vua quyền uy thời đó...

Sử ký, *Ngũ Đế bản kỷ*, mô tả ông là người uyên bác, trầm tĩnh, có mưu lược. Ông thông hiểu mọi việc, biết chăm sóc mọi vật, sử dụng đất đai và ghi chép thời tiết; chú trọng việc giáo hóa và định ra các chế độ. Dân các tộc phía bắc tới U Lăng, phía nam tới Giao Chỉ, phía tây tới Lưu Sa, phía đông tới Bàn Mộc đều thuận theo ông. Tham khảo thêm – [wiki](#).

3. Nhà Đường:

Đường triều (618-907), là thời đại được thế giới công nhận là cường thịnh nhất trong lịch sử Trung Hoa. Đường Cao Tổ Lý Uyên năm 618 xây dựng Đường triều lấy Trường An (nay là Tây An Thiểm Tây) đứng đầu. Trong thời kỳ hưng thịnh (thế kỷ 7), mở mang bờ cõi nam tới La Phúc Châu, bắc đến Huyền Khuyết Châu, tây chạm An Tức Châu, đông tới Ca Vật Châu. Năm 690, Võ Tắc Thiên 67 tuổi sửa quốc hiệu "Đường" thành "Chu", dời đô đến Lạc Dương, xưng là Võ Chu, năm 705 Đường Trung Tông Lý Hiển khôi phục lại quốc hiệu Đường, trở về Trường An. Trong thời kỳ Khai Nguyên Đường Huyền Tông thực lực quốc gia đạt tới cực thịnh, sau An sử chi loạn thì từ từ suy yếu, đến năm Thiên Hữu thứ 4 (năm 907) thì diệt vong. Nhà Đường trải qua 21 vị hoàng đế (nếu tính cả Võ Tắc Thiên), 289 năm. Văn hoá, chính trị, kinh tế, ngoại giao thời Đường ở mặt nào cũng có những thành tựu rực rỡ, là quốc gia cường đại nhất thế giới lúc bấy giờ.

Quốc hiệu "Đường" là tên cổ của Tấn, chỉ khu vực trung tâm tỉnh Sơn Tây bây giờ. Theo truyền thuyết vua Nghiêu được xưng là "Đường" thị. Vào thời nhà Chu, ở tỉnh Hồ Bắc hiện nay có một tiểu quốc là Đường quốc. Ông tổ Lý Hổ của Đường Cao Tông Lý Uyên là một trong bát trụ quốc của Bắc Chu, được phong làm "Đường quốc công", tước vị truyền tới Lý Uyên, đến nhà Tùy, Lý Uyên khởi binh, tự xưng là "Đường vương", sau đó đánh vào Trường An, phế Tùy

vương, đoạt ngôi vua, xây dựng Đường triều. Sau Đường triều, thời Ngũ Đại có Hậu Đường do Lý Tồn Úc xây dựng và Nam Đường trong thập quốc đều tự xưng là con cháu Đường triều, dùng chữ “Đường” làm quốc hiệu. Trên thực tế, hoàng đế của bọn họ và Đường triều không có quan hệ huyết thống.

Hoàng tộc Đường triều tự xưng là xuất từ danh môn Lý thị Lũng Tây, người Hán, đồng thời gia tộc Lý thị cũng là quý tộc quân sự ở Lũng Tây. Mà theo “Cựu Đường thư” và “Tân Đường thư” thì hoàng tộc Đường triều Lý thị lại là con cháu của Lão tử Lý Nhĩ, hoàng đế khai quốc Đường triều Lý Uyên tự xưng là con cháu xa của quân chủ khai quốc Tây Lương Lý Cảo (351-417, là người Hán, người Lũng Tây).

“Sách phủ nguyên quy” quyển 1

Đường Cao Tổ Thần Nghiêu Đế họ Lý thị, ở Lũng Tây, xuất từ Chuyên Húc, Chuyên Húc sinh Đại Nghiệp, Đại Nghiệp sinh Nữ Hoa, Nữ Hoa sinh Cửu Diêu, con cháu trải qua Ngu (tên triều đại trong truyền thuyết do Vua Thuấn lập nên) Hạ (triều đại) (khoảng từ cuối thế kỷ XXII đầu thế kỷ XXI trước Công Nguyên đến đầu thế kỷ XVII trước Công Nguyên, ở Trung Quốc) đến Lý Quan, liền thành Lý thị, đời Ân Mạt có Lý Trưng Giả, thẳng thắn vạch tội vua Trụ, phải chạy nạn. Lại sửa Lý thành Lý thị.

Năm 1996, phát hiện mộ tiền Đường Lý Luân ở thôn Tân Thị, huyện Nhâm, thành phố Hình Đài. Ngôi mộ cách Đường tổ lăng ở thôn Vương Duẫn, huyện Long Nghiêu, Hình Đài 3 dặm. Chữ khắc trên mộ và bia văn ở Quang Nghiệp Tự cho thấy nguyên quán của Lý Đường là thôn Tân Thị, huyện Nhâm, thành phố Hình Đài bây giờ, đồng thời cũng tiết lộ câu đố nguyên quán Lý Đường.

Trên bia có 7 câu quan trọng là: “Gia phụ Lý (Luân) công vốn là hậu duệ Đường vương, con cháu hoàng đế Lý Hy (tổ phụ của Lý Uyên, sau khi nguyện về hợp tác với lão tổ tông, an táng ở nguyên quán lão tổ công Lý Hy (cố hương): tại khu vực bên trong quận Hình Châu, phía bắc huyện Nhâm, thôn Tân Thị là gia viên lão Lý gia chúng ta cư ngụ mấy đời.”

Lũng Tây Lý thị vốn từ cháu Chuyên Húc Cao Đào, đến đời Lý Quan, khi tới triều Chu thì dùng họ của danh nhân văn hoá Lão tử Lý Nhĩ là thầy của Khổng Tử. Sau đó đến nhà Tần, con trưởng Lý Sùng của Lý Đàm trấn thủ quận Lũng Tây, con thứ Lý Sùng là Lý Dao trấn thủ quận Nam, phong Địch Đạo Hầu, còn tôn Lý Tín làm đại tướng quân, phong Lũng Tây Hầu. Con cháu “Phi tướng quân” Lý Quảng là nhân vật quan trọng của triều Hán. Thời kỳ Ngụy Tấn, Lũng Tây Lý thị trong thời loạn lạc phục hưng, Tây Lương vương Lý Cảo là vị quốc chủ đầu tiên của Lý thị. Thời Nam Bắc Triều thì Lũng Tây Lý thị mấy đời làm quan to, danh gia vọng tộc, cùng họ Lý ở

quận Triệu, họ Thôi ở Thanh Hà, họ Lữ ở Phạm Dương, họ Trịnh ở Huỳnh Dương, họ Vương ở Thái Nguyên là ngũ đại cao môn sĩ tộc vùng Trung Nguyên.

[Sứ] phần về nhà Đường quả thật khiến ta giật mình, cứ tưởng Cuồng tử chém gió, hoá ra lại là thật @@

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.